

Giới thiệu Hắc Phong Thần Đạo

Người tôn sùng gọi ta là Hắc Phong Ma Tôn, người căm ghét thì gọi ta là ác quỷ, kẻ sợ hãi thì không dám nghĩ đến ta...

Thế gian vạn kiểu người, không ai biết rõ ta, cũng như không ai biết một thiếu niên từng luôn mơ ước về một cuộc sống bình yên, nhưng không thể nào có được..

Thế nhân chỉ biết một Phong Ma Huyết Sát lại chưa bao giờ chú ý đến một Triệu Thiên Bình nhu nhược, nhưng bản tâm không bao giờ thay đổi.

Thế nhân vô tri đàm tiếu thì có xá gì, chỉ cần không thẹn với bản tâm, ta vẫn là ta.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Hắc Phong Thần Đạo!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chuyện xa xưa

****Hắc Phong Thần Đạo - Tam Tiểu**

Quyển 1: Phong Lộ

Chương 1: Chuyện xa xưa**

Thiên địa từ thuở hồng hoang khai mở luôn vĩ đại đầy bí ẩn.

Qua đằng đẵng thời gian khó thể đo đếm, không gian mỗi lúc càng vô biên vô tận, hằng hà sa số các vì tinh tú được hình thành, thiên thiên vạn vạn những điều kì diệu được sinh ra, sự sống là một trong số đó.

Sinh linh vì tồn tại mà bắt đầu nhận thức thế giới, vì phát triển mà bắt đầu khám phá vũ trụ, vì nhu cầu ham muốn mà bắt đầu chinh phục tự nhiên. Không chỉ dựa vào tiến hóa, chúng sinh luôn muốn tự hoàn thiện mình, tu luyện giới cũng vì thế mà bắt đầu.

Trải qua quá trình lâu dài tích lũy và tiến bộ, cho đến hôm nay, tu luyện giới có thể nói ở trong thời kì hoàng kim thịnh thế. Song vạn vật vận hành trong vũ trụ và tương sinh tương khắc nên thịnh suy xen kẽ, sau sự phát triển vượt bậc biết đâu đó lại ẩn chứa nguy cơ khôn lường.

Thực chất thời kì hưng thịnh chí cực của tu luyện giới phải kể đến hơn vạn năm trước, thời huy hoàng khi tài nguyên dồi dào sung túc nên tu luyện giả đầu đầu cũng có, so với bây giờ đầu chỉ là gấp bội. Khi đó, anh tài nổi lên khắp nơi, vũ trụ được tận tình khai phá, mọi ngóc ngách trong không gian đều có thể có dấu vết của tu luyện giả.

Nhưng thịnh cực tất suy, khả năng càng phát triển tham vọng càng nhiều và nhu cầu càng lớn, mâu thuẫn cũng vì thế nảy sinh rồi bùng nổ mà đỉnh điểm là đại chiến Chính – Tà xảy ra ở toàn giới tu luyện. Loạn lạc khắp nơi, chiến tranh tu sĩ liên miên vô kể.

Đúng như câu thời thế tạo anh hùng, thế lực Chính đạo nổi bật lên vị lãnh tụ Hàn Vô Tích với danh xưng Bạch Đế là người đỉnh thiên lập địa, vừa nhân nghĩa lại tài hoa hơn người, sở hữu đạo pháp tuyệt đỉnh vô song. Với sự lãnh đạo của Bạch Đế, nhân sĩ đại diện cho chính đạo thiên hạ liên tục giành được nhiều thắng lợi, có thể nói gần như quét ngang ma đạo nếu phe phái bên kia không có sự tồn tại của một kẻ được xưng là Huyết Ma Quân Xích Thiên.

Phe tà ma ngoại đạo dù quân số thua kém rất nhiều nhưng dưới sự dẫn dắt của Xích Thiên cũng làm cho Chính đạo nhân sĩ bao lần khốn đốn không nhỏ, có khi là cả những thất bại, khả năng của Xích Thiên khiến cho chí tôn Chính đạo Bạch Đế cũng phải ba phần khâm phục. Hai người như là sinh ra để đối đầu với nhau, tài năng và trí tuệ của họ có thể nói là tồn tại cao nhất của tu luyện giả lúc bấy giờ.

Song dù sao lợi thế vẫn là lợi thế, nhân sĩ Chính đạo thắng nhiều bại ít, đến một ngày họ cũng dồn phe tà ma ngoại đạo co cụm nơi sào huyệt của mình, trận chiến khốc liệt nhất mang tính quyết định cuối cùng cũng xảy ra.

Trận chiến với quy mô lên đến hàng tỉ siêu cấp tu luyện giả xảy ra làm chấn động cả không gian vũ trụ. Hàn Vô Tích chính nghĩa lâm thiên đối đầu với Xích Thiên kiêu hãnh tàn bạo. Nhân số của nhân sĩ Chính đạo có thể nói là gấp bội nhân số của ma tu Tà đạo, nhưng trong chiến đấu phát sinh mọi thứ dù được tính toán tỉ mỉ đến đâu cũng khó lòng mà chính xác hết được, biến cố mọi thời khắc đều có thể xảy ra.

Đại chiến quy mô chưa từng có diễn ra với độ khốc liệt không thể bàn cãi. Dưới sự chỉ huy của hai vị lãnh tụ, chiến trường diễn ra kịch liệt nhưng vẫn có tổ chức cực kì kỉ lưỡng. Phe chính đạo với sự điều khiển của Bạch Đế Hàn Vô Tích đã hùng hậu lại càng mạnh mẽ, phe tà đạo vốn vô lối vô hình nhưng dưới sự dẫn dắt của Ma Quân Xích Thiên lại có sự gắn kết không ngờ khiến công thủ càng lúc càng toàn diện.

Pháp bảo bay ngang lướt dọc, đạo thuật tung hoành vô số, phù chú muôn vạn loại hòa trộn.

Nhân sĩ chính đạo hình thành sáu ngàn đại trận lớn nhỏ khác nhau, lớn thì ngàn vạn, nhỏ thì chục vạn tu sĩ, thay nhau vận hành, pháp khí muôn hình vạn trạng thi nhau luân chuyển, ẩn chứa trong nó một loạt sức mạnh khổng lồ sức ép. Sau đó là hàng loạt các tia sáng hủy diệt màu sắc khác nhau liên tục bắn đến tấn đoàn kẻ địch.

Ma tu tà đạo cũng không chịu kém cạnh mà nhanh chóng kết thành hàng trăm đại trận phòng hộ tương tự nhau, tạo thành tầng tầng lớp lớp những tấm khiên màu đỏ vô cùng to lớn ngăn trở các đòn tấn công của chính đạo tu sĩ, thỉnh thoảng lại tận dụng thời cơ mà phản công vô cùng sắc bén.

Sấm vang chớp giật, bạo tạc hoành hành.

Sự va chạm tạo thành những rung chuyển mãnh liệt như thiên băng địa liệt xảy ra liên tục, những tấm khiên năng lượng bị đánh lõm xuống như muốn vỡ ra đến nơi, thỉnh thoảng lại có vài kẻ rơi rụng nhưng vẫn cố gắng chống cự.

Chiến trường ác liệt vô cùng, tiếng hô hoán chém giết đến chấn động tâm thần, tiếng gào thét đau đớn như xé toạc không gian. Dù là chính đạo nhân sĩ hay ma tu tà đạo thì mục đích chỉ có giết và giết, dù là chính tông đạo thuật hay yêu pháp loạn thiên thì giờ phút này cũng chỉ dùng để đoạt mạng.

Với bất lợi số lượng to lớn, chỉ trong thời gian ngắn mà phe tà đạo đã tổn thất không ngừng, điều đó bắt buộc Xích Thiên phải thay đổi chiến thuật từ phòng thủ phản công sang phòng thủ toàn diện để bảo toàn quân số. Lục Phương Bất Động đại trận được khai triển, những tấm khiên nhỏ lồng ghép với nhau tạo thành những mảng khiên lớn và vững chắc hơn, khiến hàng loạt đợt tấn công của phe Chính đạo dần trở nên vô hiệu. Có chăng chỉ là vì tiêu hao sức lực của bên ma đạo nên công kích như vũ bão vẫn được tiến hành liên tục không chút nghỉ ngơi. Nhưng tu sĩ đến trình độ này, lực lượng đã hòa cùng thiên địa, không có tổn thương thực chất sẽ rất khó phân định thắng bại.

Hiểu rõ vấn đề này nên sau một thời gian công kích thăm dò, Hàn Vô Tích bèn thay đổi mệnh lệnh tấn công với trận pháp Hỗn Nguyên Vô Cực!

Bàn tay Hàn Vô Tích nhanh chóng vận chuyển, huyền hóa ra vô số tàn ảnh kết thành những thủ ấn vô cùng phức tạp, theo đó từng sợi ánh sáng lần lượt bay ra xuyên qua không gian. Mỗi tia sáng nhanh chóng bao phủ một tòa đại trận, điều khiển trận pháp đó di chuyển theo một lộ tuyến khác. Sáu ngàn tòa đại trận lớn nhỏ khác nhau lúc trước trông có vẻ lộn xộn bây giờ lại di chuyển theo một quỹ tích xoay chuyển kì dị, tạo nên một sự hòa hợp không thể tin được bao lấy Hàn Vô Tích ở trung tâm. Sự vận động tự nhiên của sáu ngàn đại trận dưới sự dẫn dắt của hạch tâm Hàn Vô Tích tạo thành một siêu cấp đại hình chiến trận với quy mô chưa từng có, như hóa thân thành vũ trụ, mang trong mình sức mạnh của thiên không vô tận. Đại trận to lớn hàng tỉ dặm mang theo hơi thở của sự hủy diệt hàng lâm trên thế giới.

Đối mặt với sức mạnh to lớn đó, nét mặt của Xích Thiên dần trở nên nghiêm túc. Hắn nhanh chóng chứng tỏ vì sao mình lại được đánh giá ngang hàng với Bạch Đế. Không hề chậm trễ do dự, sự lạnh lùng tàn nhẫn vốn đã hiện diện trên gương mặt càng trở nên băng giá khi hắn xuất ra thứ đạo thuật được cho là tà ác nhất trong tu luyện giới, Huyết Sát Cẩm Chú.

Sinh mệnh của hàng hà sa số ma tu bị rút đi hiển tể, máu huyết bị hòa trộn thành lực lượng vô song, hình thành nên trận pháp cực kì mạnh mẽ Thứ Nguyên Huyết Giới. Những tấm khiên chắn dung hòa thành một quả cầu máu khổng lồ mang đầy hơi thở tà ác mà đến bậc bất tử lão niên Chính đạo như Long Thần phải hoảng sợ, cho dù là bậc hùng tài đại lược như Bạch Đế cũng phải biến sắc kinh hãi.

Nhưng Hàn Vô Tích rất nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh vốn có, với sự phán đoán tinh tế và hiểu biết sâu sắc đối thủ, Bạch Đế nhanh chóng đưa ra quyết định tổng lực tấn công để phá thế phòng thủ tuyệt đối của đối phương nhằm tránh điều bất trắc.

Hàn Vô Tích điểm chỉ vào mi tâm của mình, ngay lúc đó mi tâm hắn phát ra ánh sáng hoàng kim chói lọi. Kim quang như vàng thái dương khổng lồ mang hơi thở hạo thiên chính khí nồng đậm bộc phát, hào quang của nó như khắc tinh của huyết sắc ma khí, kim quang chiếu đến đâu ma khí tàn lụi đến đấy, kim quang tỏa ra khắp nơi rồi dần dần ngưng tụ vào trong tay của Hàn Vô Tích. Ánh sáng tan đi để lại một thanh kim sắc bảo kiếm với lưỡi kiếm như ẩn như hiện, trong suốt tựa như nước nhưng kiếm phong mang đến cảm giác vô cùng sắc bén, chỉ cần ánh mắt chạm vào cũng khiến người khác bị thương – Độ Thiên Thần Kiếm, thanh kiếm bí ẩn mà dưới tay Hàn Vô Tích đã từng tru diệt thiên thiên vạn vạn tà ma trong thiên hạ, sát khí lâm thiên.

Huyền Băng Vô Cực Thiểm Quang Thần Kiếm! Sát chiêu mạnh mẽ với sự kết hợp của Độ Thiên Thần Kiếm và đại trận Hỗn Nguyên Vô Cực đại trận được thi triển.

Những tia sáng mờ ảo từ Hỗn nguyên vô cực đại trận dưới sự dẫn dắt của Hàn Vô Tích biến hóa thành vô số thanh cự kiếm với kích thước khổng lồ dài hàng tỉ dặm lơ lửng giữa thiên không vô tận. Những thanh kiếm ánh sáng dần dần ngưng thành thực thể, những thanh băng kiếm hình thành với đủ mọi loại ánh sáng trên đó tạo nên một bức tranh xinh đẹp cực kì khổng lồ. Nhưng sau sự tráng lệ đó ẩn chứa lực lượng và sát khí vô cùng vô tận dường như có thể phá nát cả thế giới này vậy.

Hàng vạn những thanh tuyệt thế cự kiếm lấy tốc độ không thể nhìn thấy bắn thẳng về hướng Huyết giới. Mỗi một thanh băng kiếm hoặc chém hoặc đâm vào Huyết giới đều để lại một vết khoét dài rồi bị bật ngược ra, vô số những dấu vết sâu hoắm được tạo ra nhưng so với kích thước khổng lồ của Huyết giới thì cũng chả thấm vào đâu. Nhưng tốc độ tấn công của đại trận băng kiếm vô cùng nhanh chóng, vô số những thanh kiếm liên tục đâm chém vào Huyết giới, những vết tích cũ chưa lành những vết thương mới lại xuất hiện, đại trận như một lò xay xát khổng lồ liên tục bào mòn Huyết giới.

Đến khi cảm nhận Huyết trận đã tổn hại đáng kể, Hàn Vô Tích kêu gọi tất cả các tu sĩ tự thân vận khởi các loại pháp quyết thiêu đốt lực lượng, những tu sĩ phi nhân loại thì biến về nguyên hình vận khởi huyết mạch bí thuật. Tất cả lực lượng đều tập trung vào Hỗn nguyên vô cực đại trận hình thành tối hậu công kích.

Lực lượng to lớn như vậy khiến Hàn Vô Tích phải dựa vào thần kiếm trong tay mới miễn cưỡng tập trung lại được, cho dù thể hắn vẫn rất chật vật. Bản thân Độ Thiên Thần Kiếm vì tiếp nhận lực lượng vô cùng khổng lồ đó mà thân kiếm trở nên rung chuyển dữ dội, kiếm quang bao phủ cả không gian,

chiếu rọi một góc vũ trụ.

Vạn Kiếm Quy Tông Diệt Thiên Nhất Kiếm!

Hàng vạn thanh băng kiếm tán loạn lấy tốc độ nhanh nhất dung hợp lại với nhau, lấy kiếm phong của Độ Thiên làm trung tâm, dần dần ngưng kết thành một thanh cự kiếm mà chuôi kiếm chính là Hỗn Nguyên Vô Cực đại trận.

Giữa Vũ trụ hiện hiện một siêu cấp đại hình băng kiếm nhắm thẳng hướng Huyết sắc ma giới mà đâm tới.

Nhìn rất chậm mà lại rất nhanh.

Trong khoảnh khắc mọi thứ dường như dừng lại.

Không có âm thanh phát ra, hay có khi quá lớn để nghe thấy.

Không có chấn động, hay có khi quá mạnh để cảm nhận.

Không có cảnh tượng gì, hay có thể đến ánh sáng cũng bị tiêu diệt.

Hắc ám vô tận bao trùm mọi thứ.

Qua một khoảnh khắc, hay có thể rất lâu, khi mọi người bắt đầu khôi phục cảm giác.

Cự kiếm không còn, đại trận không còn, huyết giới cũng tan biến.

Trong vùng không gian này, vẫn còn đứng vững là phe phái tu sĩ chính đạo, dù số lượng đã mất đi một thành, dù đáng vẻ vô cùng chật vật.

Còn phía ma tu chỉ có một thân ảnh huyết sắc còn tồn tại – Xích Thiên. Nhưng sau lưng hắn là một tồn tại khủng bố mà phe Chính đạo không thể ngờ tới, Cửu Cửu Thiên Luân đại trận.

Tám mươi mốt chòm sáng màu đỏ, cứ chín chòm tụ thành một cụm, hình thành chín cụm sáng xoay tròn ẩn chứa sự hư vô mờ ảo. Mà mỗi chòm sáng được luyện hóa từ cả một Tinh Hà mà ra, khủng bố vô cùng.

Kế hoạch của Xích Thiên ngay từ đầu đã không phải là sống mái với nhân sĩ chính đạo mà là dẫn dắt để Huyết Giới Thứ Nguyên đại trận hấp thụ lực lượng vô song của Hỗn Nguyên Vô Cực đại trận cùng Độ Thiên Thần Kiếm để kích hoạt sự vận chuyển của Cửu Cửu Thiên Luân đại trận.

Cửu Cửu Thiên Luân không chỉ là trận pháp chiến đấu bá tuyệt với lực lượng có thể nói vô địch đương thời không thể phá hủy mà quan trọng nhất là sự ảnh hưởng của nó đến vận mệnh vũ trụ, khiến Ma đạo mệnh số ngày càng cường thịnh. Bù lại sự trả giá không phải là nhỏ, có thể nói lực lượng nồng cốt ma đạo tu sĩ gần như tận diệt, cả Xích Thiên cũng chỉ còn thời gian tồn tại tính bằng từng khắc mà thôi.

Nhưng dù chỉ còn thoi thóp ngắn ngủi, nhưng Ma Quân vẫn là Ma Quân, hắn điên cuồng vận chuyển lực lượng cuối cùng để điều khiển Cửu Cửu Thiên Luân đại trận công kích lần cuối cùng vào nhân sĩ chính đạo, một công kích chỉ có thể dùng hủy thiên diệt địa để hình dung.

Trước nguy cơ tận diệt, Hàn Vô Tích quyết định hi sinh chính bản thân mình để bảo trì một phần nhân sĩ chính đạo, cũng bằng cách sử dụng một loại Huyết sát cấm thuật khác để kích phát tất cả lực lượng sinh mệnh của chính mình.

Táng Thuật!

Hắn tự chấn nát băng giáp áo trên người mình, hiển lộ da thịt trần trụi. Trên vị trí trái tim hiển lộ ra một trận pháp màu trắng kì dị. Hàn Vô Tích cắt ngón tay chảy máu rồi đặt nó lên vị trí trung tâm của tiểu trận. Tức thì trận pháp bỗng bùng khuếch đại, chỉ khoảnh khắc sau, trận pháp đã bao trùm cả cơ thể của hắn.

Huyết sắc chỉ khi dần dần từ cơ thể Hàn Vô Tích hòa quyện dần với đại trận Hỗn Nguyên Vô Cực, khi lực lượng tích súc đến đỉnh điểm, hắn bằng thi triển đại thần thông mạnh nhất của bản thân mình.

Huyền Băng Cô Tịch Thiên Địa Quy Nguyên!

Tức thì màu trắng từ trên cơ thể Hàn Vô Tích nhanh chóng lan tỏa ra toàn bộ không gian, đến cả Thiên luân trận cũng bị che phủ.

Bạch sắc hàn khí bao phủ cả một góc trời.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, sau hàng chục năm bị hàn thuật bao phủ, những người còn sống sót mới dần dần tỉnh lại.

Một trận chiến với kết cục bi thảm.

Lực lượng ma đạo bị tận diệt, lực lượng chính đạo còn sót lại chỉ trên dưới vạn người dưới sự lãnh đạo tạm thời của Long Thần mang đầy thương tích.

Cửu Cửu Thiên Luân vẫn xoay vòng ở đó đánh dấu sự trở lại hưng thịnh của ma đạo, nhưng chính đạo trấn vũ chi bảo Độ Thiên Thần Kiếm lại biệt vô

âm tích.

Văng vẳng đâu đó trong tâm trí những người là hai tiếng thê lương pha lẫn hận ý cuối cùng của Bạch Đế.

Thiên ngoại. . .

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kỳ hoa

Trời đất mờ ảo tình sương bồng tình trong lác đác những tia nắng sớm, bình minh bắt đầu nhuộm màu hoa cỏ. Đây là một đồng hoa cúc bát ngát sắc vàng phủ kín vài dặm mặt đất. Loại cúc này rất đặc biệt, cây cao bằng thân người lớn, hoa thì nở to như đầu người, cũng vì vậy mà dân ở đây đặt tên cho nó Cúc Hoàng Nhân. Do tồn tại loại hoa cúc này mà nơi đây có phong cảnh rất đẹp, mà những cánh hoa rụng trong sương sớm được gom nhặt lại cũng tạo thành một loại trà rất ngon có tên là Lộ Thủy. Có đặc trưng như thế nên muốn thu hoạch loại trà này thường phải chọn những ngày có sương sớm, thường thì vào ngày mùa xuân hạ mới thường xuất hiện sương nên hai mùa này được coi là mùa thu hoạch trà, hôm nay cũng là một ngày như vậy.

- Thiếu gia ca ca, huynh chỉ cho muội cách thu hoa trà đi!

Một bé gái ở bên cạnh vừa nhìn một thiếu niên thu trà vừa hỏi. Bé gái chừng mười tuổi, trắng mũm mĩm, khuôn mặt tròn trịa ngây thơ với nụ cười tíu tít mắt, nhìn khá dễ thương xinh xắn, còn thiếu niên chừng mười ba tuổi, gương mặt thanh tú, đôi mắt có thần, thân hình không tính là thấp nhưng hơi gầy với nước da ngăm khỏe mạnh.

- Hừm, cũng đơn giản, muội chỉ cần buộc gọng vải này quanh cành hoa vừa khi có sương, buộc càng gần bông hoa thì càng tốt. Rồi chờ cho sương tan hết thì tháo ra, lấy cánh hoa rụng ép vào trong nếp trúc rồi đem phơi hai nắng là xong. Haiz da, nhưng mà ta nghĩ muội không làm được đâu.

Thiếu niên xoa cằm vừa trả lời vừa mỉm cười, cuối cùng trong mắt lại hiện lên một chút trêu đùa. Bé gái nghe vậy thì đầu môi tỏ vẻ không phục:

- Hừm, muội không tin. Huynh làm được thì muội cũng làm được.

Thiếu niên trừng mắt tỏ vẻ “ngạc nhiên”:

- Thật không? Thế ai đến tối thì sợ ma không dám bước ra khỏi nhà. Mà muốn buộc gọng vải này thì phải chọn lúc trời chưa sáng ấy nha. Nghe nói giờ đó là giờ ma quỷ đi tìm trẻ con ăn thịt đấy. Muội mà ra khỏi nhà coi chừng chưa đến được rừng hoa đã bị bắt ăn mất, lấy đâu mà thu trà nữa. Ha ha.

Thiếu niên vừa trêu chọc bé gái vừa cười. Còn bé gái thì sắc mặt hơi trắng, rõ ràng có vẻ rất sợ ma, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Đến khi muội lớn như huynh thì muội không sợ nữa, hừ hừ, và lại. . .

Bé gái lại mỉm cười:

- ...thiếu gia sẽ bảo vệ muội, không để muội bị bắt, đúng không?

Nói đoạn bé gái dùng cả hai tay chộp lấy cánh tay thiếu niên rồi dùng đưa nhằm ra sức thuyết phục. Thiếu niên khẽ sững người rồi cười khẽ, ánh mắt nhu hòa:

- Được, ta sẽ bảo vệ muội. Nhưng mà đừng gọi ta là thiếu gia nữa được không, ta giờ cũng không phải là thiếu gia gì đó, chỉ là tiểu nhị làm kiếm chút bạc chỗ gia gia muội mà thôi.

- Đến một lúc nào đó muội sẽ không gọi huynh là thiếu gia nữa, nhưng không phải bây giờ. Hi hi.

Bé gái lắc đầu, trong mắt lóe lên cái nhìn thông minh và một chút tinh nghịch. Thiếu niên chỉ biết lắc đầu, trong lòng lại nghĩ về lí do mình được gọi là thiếu gia mà không khỏi có chút buồn bã.

Thiếu niên không biết cha mình là ai, từ khi có được ý thức của mình thì đã không thấy cha rồi, mẹ nó cũng không nhắc đến mà chỉ nói đến khi lớn lên nó sẽ biết, do vậy hiểu biết của nó về cha mình chỉ là cái họ Triệu vì tên của nó là Triệu Thiên Bình. Mẹ nó là con út Lý phú hộ nổi tiếng ở tỉnh bên cạnh, nghe nói là nhà giàu nhất tỉnh, nhưng vì có mang nó mà không biết cha là ai nên rồi bỏ gia đình mang theo một lão gia nhân thân tín mà về vùng này mở một tửu quán nhỏ sinh sống. Nhưng mẹ nó vì quá nhớ thương trượng phu, tương tư sinh bệnh, qua đời khi mới được hai mươi tư xuân xanh, cũng là lúc nó mới năm tuổi. Từ đó nó sống chung với lão gia nhân, lão làm đầu bếp, nó làm tiểu nhị, nương tựa nhau mà sống qua ngày. Lão nhân có một con trai làm lính. Sáu năm trước con lão mang về một đứa bé nói là con gái gả nhờ lão nuôi giúp. Lão Tạ rất bất ngờ vì con lão đi lính nhiều năm chưa nghe thấy gả nói cưới vợ nhưng bây giờ lại lọt ra một đứa cháu nội, nhưng lão hỏi thì gã không nói rõ ràng, chỉ bằng quơ nói vợ gã đi xa rồi, chẳng biết là chết hay đi nơi nào “xa” lắm. Để lại bé gái rồi gã cũng đi mất, bốn năm sau có tin chiến báo là gã đã tử trận làm hai ông cháu khóc rất thương tâm. Cuối cùng một quán rượu, một ông lão, hai đứa bé mồ côi nương tựa với nhau đến bây giờ. Lão nhân tên là Tạ Kim, mà bé gái tên là Tạ Bích Quân, vì lão nhân

luôn biết ơn chủ mẫu nên từ xưa đến nay luôn gọi Triệu Thiên Bình kính trọng một tiếng “thiếu gia”, bé gái thấy vậy cũng gọi nó là thiếu gia, đến nay không sửa được, nó chỉ có thể bắt đầu đi chấp nhận.

- Được rồi Tiểu Mân Thầu, trà thu xong rồi chúng ta cũng về thôi, quán cũng sắp mở cửa rồi.

Triệu Thiên Bình gọi bé gái một tiếng rồi thu hết mọi thứ vào trong gói mang lên sau lưng. Thân hình nó nhỏ gầy nhưng tràn đầy sức lực, cái gói khá nặng và to bằng cả người nó mang lên lại không thấy quá khó khăn, vì đường về trong trấn cũng khá xa nên nó không dám mang nặng thêm nữa, sợ đi không nổi.

- Dạ. Thiếu gia ca ca, muội muốn chơi thêm chút nữa được không, còn sớm mà.

Tiểu Mân Thầu là biệt danh của Tạ Bích Quân, nó không tình nguyện cho lắm, rõ ràng còn ham chơi muốn quên về. Triệu Thiên Bình khẽ cười không nói, chỉ vỗ vỗ lên cái gói trên lưng rồi cất bước, trong lòng nghĩ hôm nay thu hoạch cũng khá nhiều, về trấn bán cho thương gia cũng được khá tiền đây. Tuy không tình nguyện nhưng Tiểu Mân Thầu vẫn đi theo sau, vì nó được gia gia căn dặn luôn luôn phải ngoan ngoãn nghe lời thiếu gia.

Đi được một đoạn, Triệu Thiên Bình nhìn thấy vẻ không vui của Tiểu Mân Thầu, trong lòng bèn sinh sủng ái nói:

- Hôm nay ta dẫn muội về con đường khác vậy, coi như đi chơi.

Không đợi được đồng ý nó đã nắm tay dắt bé gái rẽ một con đường khác. Trên mặt Tiểu Mân Thầu đổi thành vẻ vui tươi hoạt bát trở lại, trong mắt lại hiện lên một chút đắc ý như âm mưu đã thành công. Triệu Thiên Bình nhìn thấy được nên có cảm giác dở khóc dở cười, nó lắc đầu không nói rồi đi hướng ra khỏi rừng Cúc. Trên đường khi thỉnh thoảng lại bắt gặp những người quen trong trấn cũng đang thu thập hoa trà, nó bèn chào hỏi một chút rồi đi.

Một lúc lâu sau, xuyên qua rừng cúc, sắc vàng giảm dần, cây cỏ cũng trở nên ít ỏi. Điều này làm Triệu Thiên Bình khá ngạc nhiên, nó nhớ rất rõ cách đây ba tháng khi đi qua chỗ này thì hoa cỏ khá rậm rạp, lúc đó vì nghe được tiếng nước chảy nên tò mò đi qua, phải vất vả lắm mới băng qua được nhưng giờ đi chuyển khá nhẹ nhàng. Lúc đầu nó còn tưởng mình lầm đường nhưng nhìn kỹ lại thì địa hình vẫn vậy, tiếng nước chảy vẫn có, chỉ có cây cối là ít đi trông thấy. Lại đi thêm một lúc nó mới dẫn bé gái đi ra khỏi rừng hoa tiến đến bên một con suối. Suối này khá lớn, nước chảy mạnh nhưng lại rất trong xanh, đi đến bên cạnh ngay lập tức có cảm giác như hơi ấm thổi vào người, xua đi chút buốt giá của sương sớm, rất thoải mái. Khi trông thấy nơi này thì Tiểu Mân Thầu tròn cặp mắt to tròn miệng kêu Oa oa tỏ ra khá ngạc nhiên cũng đầy hứng thú, nếu không phải cánh tay đang bị giữ lại chắc nó đã chạy ào vào dòng suối rồi.

Triệu Thiên Bình nắm tay Tiểu Mân Thầu chỉ về một hướng:

- Qua bên kia ngồi đi.

Một tảng đá lớn bằng phẳng nằm giữa dòng suối và khá sát bờ, trên đá phủ một ít rêu xanh. Triệu Thiên Bình lấy một ít lá cây rải lên rồi bế Tiểu Mân Thầu đặt ngồi lên tảng đá, sau đó ngồi xuống rồi nói:

- Mấy tháng trước ta lạc đường nên tình cờ phát hiện chỗ này. Muội biết không, cuối suối này chính là sông Kinh Hà đấy. Nhưng mà nó kì lạ lắm, nước chỗ này rất ấm, lại rất thoải mái nữa. Tắm rất đã.

Tiểu Mân Thầu tỏ vẻ hiếu kì đưa hai bàn chân nhỏ nhắn đứng đưa vào trong nước, mắt bỗng hí lên cười hí hí:

- Ấm thật đấy, thiếu gia ca ca, huynh biết chỗ tốt như vậy mà không chỉ sớm cho muội biết. Không chơi với huynh nữa.

Nói thì nói vậy nhưng bàn tay nó vẫn nắm chặt lấy tay Triệu Thiên Bình không buông, thi thoảng cuối xuống nghịch nước rất vui sướng. Còn Triệu Thiên Bình thì nằm dài xuống tảng đá, chân cũng thả xuống nước, tai lắng nghe những âm thanh tự nhiên, mắt thì ngược lên nhìn những cánh chim bay lượn trên trời mà trong đầu có những suy nghĩ xa vời, có khi nào mình sẽ được tự do bay lượn như những chú chim kia không. Tên của nó như bầu trời kia vậy, yên bình trong trẻo, nó đang nghĩ sau này có nên đổi tên thành Phi Thiên hay không, biết đâu đến lúc đó nó có lẽ sẽ bay được. Nó lắc đầu cười gạt bỏ ý nghĩ viễn vông này đi, đến bên kia dòng suối mình còn chưa đi tới hướng gì bay trên trời. Nghĩ như vậy nên bắt gặp nó hướng ánh mắt qua, nhìn một lúc bỗng dưng nó chợt sững lại rồi bật người dậy.

- Ồ!

Tiểu Mân Thầu bên cạnh thấy vậy bèn quay đầu lại, rồi lại quay một lần nữa nhìn theo thì thấy...

- Ủa chả có gì cả mà sao huynh đơ vậy, chẳng lẽ...

Bất giác cô gái nhỏ vì nghĩ đến gì đó mà khuôn mặt trở nên trắng bệch, mắt cũng bắt đầu đỏ lên rớm nước. Triệu Thiên Bình thấy vậy vội nói:

- Ấy dà, không phải, muội nhìn kỹ xem có thấy cái cây màu trắng kia không?

Triệu Thiên Bình bắt đầu đi, trong lòng thầm nghĩ tiểu cô nương nhà ta cũng nhát gan quá đi, chưa hiểu đầu đuôi gì đã sợ. Tiểu Mân Thầu lau mắt nhìn theo cánh tay đang chỉ của Triệu Thiên Bình một lúc lâu mới thấy được, ở phía xa bên suối quả thật có một cái cây gì đó nhìn không rõ màu trắng, nó bắt gặp bầu môi:

- Cái cây nhỏ tí xíu màu trắng kia à. Muội nhìn muốn lòi mắt ra luôn này. Mà mắt của thiếu gia ca ca huynh thật tốt đấy nha.

Tiểu cô nương không vì thấy ngạc nhiên vì cái cây màu trắng mà lại dùng ánh mắt long lanh như phát hiện được một điều cực kì mới mẻ mà nhìn Triệu Thiên Bình, rõ ràng đối với nó đây mới là điều ngạc nhiên, chứ không phải “cái gây” nhìn không rõ kia. Nói ra cũng đúng, vì cái cây kia nằm cách một khoảng xa bên bờ kia con suối, tính đến đây cũng phải trăm trượng, mà cây thì chỉ tầm hai ba tấc, không dễ ý thì đồ người bình thường nào nhìn thấy được. Đây cũng phải nói đến thị lực của Triệu Thiên Bình tốt hơn người thường rất nhiều, từ nhỏ đã vậy, đến cả sức khỏe cũng vậy. Này sinh tò mò, nó bèn nói:

- Muội ở đây chờ ta một lát.

Tiểu Mãn Thầu cũng thấy hiếu kì:

- Huynh mang muội theo với.

Triệu Thiên Bình quả quyết:

- Không được, nguy hiểm, muội ở đây chờ ta.

Tiểu Mãn Thầu cong môi:

- Thiếu gia ca ca mang muội đi với, muội năn nỉ mà...

Nghe vậy, Triệu Thiên Bình quay lại nghiêm mặt:

- Ta nói không được!

Tiểu Mãn Thầu ủy khuất nhưng vẫn không tiếp tục đòi theo nữa.

Lòng tò mò của Triệu Thiên Bình rất mạnh, nó cảm thấy cái cây kia rất kì lạ, ít nhất thì với nó là vậy vì cái cây kia nhìn rất giống một cây Hoàng Nhân Cúc còn nhỏ, điều đặc biệt là cúc bình thường có màu xanh mà cây này lại có màu trắng. Nếu là cây chết thì phải có màu xám hoặc đen mới đúng, đằng này lại có màu trắng, vì vậy mà Triệu Thiên Bình quyết định xem tận mắt để coi cái cây kia có gì đặc biệt. Nghĩ là làm, nó nhìn xung quanh xem có gì nguy hiểm không rồi tìm một tảng đá vừa phải ôm lên, xong bắt đầu lội xuống dòng suối. Tiểu Mãn Thầu ở một bên đành lo lắng nói:

- Thiếu gia cẩn thận.

Tuy dòng suối khá cạn nhưng rộng và chảy khá mạnh, hơn nữa Triệu Thiên Bình chưa bao giờ băng qua suối này nên nó rất cẩn thận bước qua. Nước lúc này đã ngập đến gần thắt lưng nhưng vì có tảng đá tăng sức nặng nên nó không bị dòng suối cuốn đi. Đi đến giữa dòng nó bỗng dưng trượt chân ngã ầm xuống, cũng may nó giữ chặt tảng đá nên không trôi đi, có điều từ trên xuống dưới đã không còn chỗ khô ráo, làm Tiểu Mãn Thầu bên bờ sau khi hét toán lên rồi lại bật cười khanh khách. Vài phút trôi qua, cuối cùng Triệu Thiên Bình cũng tới bờ bên kia, hấn đặt tảng đá xuống rồi vội vàng chạy lại chỗ cái cây nhỏ.

Đây đúng theo những gì Triệu Thiên Bình suy đoán đó chính là một cây Cúc con, vẫn chưa chết, song lại hoàn toàn màu trắng. Nó đi quanh cây vài vòng, ngồi xuống ngắm nghiêng vài lượt vẫn kết luận đây là một cây Cúc con “biến dị”.

- Một là biến dị, hai là mắc một loại bệnh nào đó, theo kinh nghiệm nhiều năm của nhân gia ta thì chắc chắn người là Cúc con. Xét thấy ta và người có duyên thôi thì ta thu người đem về nhà trồng vậy.

Triệu Thiên Bình chấp tay làm bầm một chập rồi cười hi hi xoắn tay áo bắt đầu đào cây cúc này lên. Nhưng được một lúc thì nó phải kiể một cành cây đề đào, vì phát hiện rễ cây cúc “nhỏ” này lại không nhỏ chút nào, đào sung hết cả tay vẫn chưa thể hết bộ rễ của nó được. Qua một lúc lâu thì bộ rễ của cây Cúc cũng được đào lên hoàn toàn, phải dài gấp ba lần cơ thể Triệu Thiên Bình. Nhìn bộ rễ mà nó trở lên hân hoan:

- Rõ ràng là biến dị, nếu sau này nó ra hoa rồi thành trà biết đâu mình sẽ có được một loại cực phẩm Lộ Thủy trà. Mình sẽ kiể được một mớ cho coi.

Triệu Thiên Bình hí hửng gom bộ rễ lại rồi đặt lên tảng đá, sau đó ôm nó quay trở lại. Vừa băng qua suối vừa tranh thủ dùng nước rửa sạch cả cây nhỏ. Đến khi nhìn tận nơi thì Tiểu Mãn Thầu mới tỏ ra ngạc nhiên vì cây Cúc nhỏ này, thân bé tí mà bộ rễ thì to đùng, toàn thân màu trắng như củ cải, chỉ có vài lá nhỏ giống lá cúc. Nhưng hình như hứng thú của bé gái cũng không quá lớn đối với thứ này nên nó rất nhanh bỏ qua, sự quan tâm lúc này được đặt lên người Triệu Thiên Bình:

- Thiếu gia, huynh mau về thay quần áo không thì dễ bị cảm lạnh đâu.

Triệu Thiên Bình mỉm cười:

- Ta không sao, muội cũng không phải không biết ta khỏe như trâu mà, cảm nỗi gì.

Cô bé phản bác:

- Không được, mau về.

Rõ ràng dù ham chơi nhưng Tiểu Mãn Thầu còn coi trọng sức khỏe của vị thiếu gia ca ca này hơn nhiều. Hiểu được điều đó nên Triệu Thiên Bình cảm

thấy rất cảm động, nó khẽ xoa đầu Tiểu Mãn Thầu, ánh nhìn trìu mến. Mà Tiểu Mãn Thầu cũng thích được xoa đầu như vậy nên cười hi hi đầy vui sướng.

Hai đứa nhỏ tay trong tay dắt nhau đi men theo bờ suối mà về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Khách khuya

Lạc Hà trấn là một trấn nhỏ ở phía nam của Kinh Quận – một quận nằm ở rìa cực nam của Sơn Hải quốc, đi về phía nam qua thêm một trấn, khoảng hai mươi dặm đường là đến biển lớn. Lạc Hà trấn nằm về phía hạ lưu của dòng Kinh Hà, đất đai màu mỡ, nên cư dân ở đây chủ yếu canh tác nông nghiệp, chỉ một ít là làm buôn bán kinh thương, chủ yếu là bán hàng ăn uống, thuốc thang và vài thương gia mua bán trà. Vân Lâu tửu quán là sản nghiệp mà mẹ Triệu Thiên Bình để lại cho ba người nương tựa vào để sống, hàng quán cũng khá nhộn nhịp. Triệu Thiên Bình từ nhỏ đã làm tiểu nhị của tửu quán này, còn lão bản kiêm đầu bếp của quán là lão Kim, có tay nghề nấu ăn ủ rượu ngon nhất nhì ở vùng này nên tửu lâu cũng ăn nên làm ra.

Đã là một tháng kể từ ngày Triệu Thiên Bình đem về cây cúc thân trắng. Hằng ngày ngoài những công việc thường nhật ra thì nó cũng bỏ ra một phần thời gian vào chăm sóc cây cúc này, khá chu đáo, còn dùng một chậu rất to đựng rất nhiều đất khá màu mỡ vào để trồng. Nhưng kì lạ thay qua cả tháng rồi mà cây cúc vẫn như cũ, không cao hơn cũng chẳng to hơn và nhiều ra thêm được một cái lá nào cả, điều này không làm Triệu Thiên Bình thấy chán nản mà càng cảm thấy hiếu kì, mà điều này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống hằng ngày của nó.

Khí trời khá oi bức, hôm nay đã là giữa hạ, nhưng đêm đến lại nổi lớn với mây đen ùn ùn, báo hiệu sắp có một trận mưa giải nhiệt, khách khứa cũng không còn ai ăn uống gì nữa nên quán cũng được đóng sớm. Nhìn sắc trời mà Triệu Thiên Bình khẽ than thở, trời thế này thì sáng mai đào đâu ra sương để mà thu trà đây, không trà thì tất nhiên là sẽ thiếu mất một khoảng thu nhập của nó rồi. Thiếu thu nhập thì sẽ thiếu tiền, mà thiếu tiền thì căn nhà xa hoa mà nó muốn xây cho mẹ cũng sẽ xa hơn một chút. Tuy xuất thân phú quý nhưng khi rời đi khỏi nhà thì mẹ nó cũng chỉ mang theo một chút tư sản cá nhân, đủ để dựng một tửu quán mà thôi. Mà tửu quán dù làm ăn khá giả nhưng tiền lời cũng chỉ đủ sống qua ngày, dư ra một ít phải đóng các loại thuế này nọ cho quan phủ, rồi làm từ thiện hết. Nên khi qua đời mẹ nó chỉ được nghỉ trong một năm đất xanh cỏ mọc trời mưa gió. Mỗi khi đi thấp hương cho mẹ, nó lại tự nhủ rằng phải xây cho mẹ một nơi nghỉ chân thật to và đẹp. Than thở thì than thở nhưng nó vẫn tập trung vào việc dọn dẹp lau chùi lại bàn ghế trong tiệm, hơn chục cái bàn, vài chục cái ghế, quen việc dễ làm, đơn giản vài phút đã đâu ra đây. Đến khi chuẩn bị đóng cửa thì bỗng nhiên xuất hiện một người già áo bước vào:

- Lão bản à, đói bụng quá, còn gì ăn không, lão già này cả ngày đường xa miệng khô ruột xót rồi.

Một ông già thật sự, tóc bạc gần hết, lưng hơi còng, quần áo ố màu có năm bảy miếng vá lớn nhỏ, lão bước vào nhìn quanh một lượt rồi cất tiếng hỏi. Triệu Thiên Bình nhìn lão già mà cảm thấy một chút kì lạ, lão này đúng là không quen mặt, khẩu âm tiếng nói cũng không phải người vùng này, nhưng cảm giác kì lạ mang đến không phải ở những điểm đó mà nằm ở một điểm gì đó mà nó tạm thời không xác định được. Hỏi từng người một lúc thì nó đáp:

- Lão gia gia, quán giờ đã sắp đóng cửa nên bếp đã tắt, chỉ còn lại một ít đồ ăn đạm bạc thôi lão dùng được không?

Vừa nói nó vừa lau một cái ghế mời lão ngồi. Lão già không chút nghĩ ngợi gật đầu:

- Tốt, có ăn là tốt rồi.

Nghe vậy Triệu Thiên Bình liền quay lại hướng Tiểu Mãn Thầu nói:

- Ta đi dọn cơm, muối mang một bình trà lên đây.

Nói đoạn nó đi xuống phòng bếp làm cơm. Tiểu Mãn Thầu đi pha trà, còn lão Kim thì ngồi xuống đối diện với lão già nói chuyện:

- Lão thân là Tạ Kim, xin hỏi huynh đài là?

Lão già phủi một chút bụi trên người, chỉnh sửa quần áo cho ngay ngắn rồi trả lời:

- Ngài cứ gọi lão là Bạch lão đầu là được.

- Gió đêm heo hút lạnh lẽo, một thân áo vải mỏng manh của Bạch huynh đài sao lại chịu đường xa mà đến nơi này mà không ở nhà để con cháu chăm lo?

Lão già nghe vậy ánh mắt hơi xuất thần, lão Kim thấy vậy cũng im lặng, không khí trầm mặc một chút rồi bị cắt đứt bởi tiếng nói của lão già:

- Bản nhân từ khi có tri giác đã tứ cố vô thân, đến nay vẫn vậy, bản thân chỉ có vài vị bằng hữu để thỉnh thoảng đi thăm hỏi mà thôi. Hôm nay đang đi thăm một người bạn lại bị lạc đường, lương khô nước uống đều hết, mãi đến bây giờ mới may mắn tìm đến trấn này.

Lão Kim nghe vậy hơi áy náy:

- Xin lỗi ta không nên nhắc đến chuyện buồn của huynh đài.

Lão già nghe vậy cười nhạt:

- Không sao. Tứ cô vô thân cũng không phải cô đơn. Như vậy lại được tự do tự tại. Nay đây mai đó lại hiểu thêm nhiều điều, biết thêm nhiều việc lí thú, âu cũng coi như sống tốt.

- Lão nhân gia ngài thật tiêu điều tự tại làm ta thật hâm mộ.

Tiếng nói của Triệu Thiên Bình vang lên, trên tay nó là mâm com với vài món ăn và một bình rượu nhỏ, nó nói cười hì hì đặt mâm com lên bàn rồi ngồi xuống, bên kia Tiểu Mân Thầu cũng vừa mang trà lên lại ngồi xuống góc bàn còn lại. Khi bốn người đã ngồi quanh góc bàn nhỏ, Triệu Thiên Bình mới xới com ra từng chén rồi nói với lão già:

- Hy vọng ngài không chê bữa com của nhà cháu. Mời ngài dùng com.

Lão Kim cũng cất tiếng:

- Đến bữa dùng com của gia đình. Chỉ là com canh đạm bạc nhưng cũng mời huynh đài dùng tạm. Nào, mời huynh đài một ly, xem như là duyên phận.

Lão già cũng gật gù:

- Được. Xem như là duyên phận, ta cũng không khách sáo.

Nói đoạn lão tiếp nhận ly rượu từ lão Kim rồi uống cạn. Thức ăn trên bàn vui dần cùng với vài mẩu chuyện xã giao, lão già là một người hiểu biết rất rộng, những chuyện trời nam đất bắc như vô tận, khơi gợi rất nhiều hứng thú của ba người còn lại. Đến lúc bữa ăn kết thúc, Triệu Thiên Bình dọn dẹp chén đĩa rồi nhanh chóng quay lại hóng chuyện, đợi Bạch lão đầu uống xong tách trà, nó hứng thú hỏi:

- Bạch gia gia, người đi nhiều như vậy đã thấy những chuyện rất kì lạ bao giờ chưa.

Bởi vì qua bữa ăn, mọi người cảm giác trở nên gần gũi hơn nên Triệu Thiên Bình gọi thẳng lão đầu là gia gia, lão nghe vậy nhìn Triệu Thiên Bình khẽ cười hỏi:

- Theo ý tiểu Bình thì cái gì là chuyện kì lạ?

Triệu Thiên Bình nghe vậy suy tư một chút rồi nói:

- Kì lạ kiểu chuyện ma quỷ thần tiên ấy.

Ánh mắt lóe ánh sáng khó thể nhìn thấy, Bạch lão đầu lắc lư hàm râu trắng rồi trả lời:

- Chuyện ma quỷ thì chưa...

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì hơi thất vọng, những chuyện kì ảo nó thường hay nghe mọi người nhắc đến nhưng vẫn chưa tận mắt chứng kiến, muốn biết những chuyện đó là thật hay giả, thật sự rất tò mò.

- ...nhưng chuyện thần tiên thì có biết một chút.

Đôi mắt Triệu Thiên Bình chưa kịp hết thất vọng đã sáng rực, nó vội lấy ấm trà rót vào chén cho mọi người rồi hỏi:

- Ô! Là như thế nào ạ?

Lão già tiếp tục nhấp một ngụm nước trà rồi nói:

- Chuyện là thế này. Ở về phía tây bắc nơi này khoảng tám ngàn dặm có một nước nhỏ tên là Thiên An quốc. Mấy năm trước ta có đi qua phủ Thuận Thiên của nước đó thì nghe mọi người kể rằng ở quốc gia này hay xuất hiện thần tiên. Vì tò mò nên ta cũng ra sức im hiểu, cuối cùng cũng biết được đôi chút. Hóa ra phía bắc nước này có một ngọn núi cao rất cao tên là Vô Phong Chi Sơn, người ta thỉnh thoảng nhìn thấy từ ngọn núi có Tiên nhân phi hành, đôi khi lại có tiên nhân nhập thể giúp người. Nhiều người đem lòng tâm tiên học đạo leo lên đỉnh núi nhưng kết quả thì... ai cũng thất vọng trở về. Ta cũng có nghe người ta nói, muốn có tiên duyên thì phải có cơ duyên. Ta còn nghe một lời đồn, còn có tiên duyên khác nữa, đi về vô tận phía đông, giữa Lưu Thiên Đại Hải có Vô Thần Đảo, hay đi về vô tận phía Nam là Băng Nguyên Đại Lục có Du Thiên Tuyệt Vực, là những nơi có thể tìm kiếm được tiên duyên, nhưng cũng chỉ là lời đồn mà thôi, không một người nào có thể đảm bảo chắc chắn được.

Nói đoạn lão đầu lại nhấp trà. Triệu Thiên Bình gương mặt có chút kích động nói:

- Nếu có cơ hội cháu cũng đi đến nơi đó xem thần tiên là như thế nào.

Trong đôi mắt của Tiểu Mân Thầu cũng hiện lên vẻ ước ao, lão Kim thì không có ý kiến gì vì những chuyện kì quái lão sống đến từng tuổi này đã nghe không ít. Bạch lão đầu đợi cho Triệu Thiên Bình một gáo nước lạnh:

- Tin đồn chưa chắc đã đáng tin, nhưng nếu có cũng không phải muốn gặp là gặp được. Chưa nói đến vùng Đại Hải hay Băng lục địa là những nơi kinh thiên tuyệt địa, là con người hầu như không thể bước chân vào quá sâu được, lại chỉ là lời nói mà không biết phương chốn nhất định để tìm tới, giống như mò kim đáy bể vậy, kể ra nơi có khả năng để tìm ra nhất là vùng Vô Phong Chi Sơn thì tất cả nhưng người leo lên đỉnh núi trở về chỉ cho ra một khẳng định trên đỉnh núi ngoài mây trắng che kín khắp đỉnh núi ra thì chỉ có gió mà thôi.

Nói đến đây lão cũng ngừng lại nhấp ngụm trà còn sót lại trong tách. Lão Kim thấy cũng đã khuya bèn nói:

- Được rồi, thiếu gia hãy đi nghỉ đi. Ta cũng sắp xếp một gian phòng cho Bạch huynh nghỉ ngơi.

Hai đứa trẻ đồng thanh dạ, còn Bạch lão cũng mỉm cười nói cảm ơn. Triệu Thiên Bình đứng khỏi bàn đi về hướng hậu viện, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Mây và gió...thật sự chỉ có mây và gió...thôi sao...?”

Tiểu Mạn Thầu đi liền sau lưng nó nhìn nó với ánh mắt lo lắng không yên. Lúc về gần đến phòng mình, Tiểu Mạn Thầu hít một hơi sâu lấy dũng khí, nói với Triệu Thiên Bình:

- Thiếu gia ca ca, muội sợ, muội không dám vào phòng đâu.

Triệu Thiên Bình nhìn khuôn mặt đáng yêu mang chút sợ sệt mà ngạc nhiên hỏi:

- Hử! Muội sợ cái gì? Sao tự nhiên lại sợ?

Tiểu Mạn Thầu khuôn mặt càng rom róm nước nói:

- Muội không biết, muội sợ thật mà! Ô ô, đừng để muội ngủ một mình!

Triệu Thiên Bình vội vàng gạt đầu, nó có chút sợ nước mắt:

- Được rồi, được rồi, tối nay muội đến ngủ ở phòng ta vậy.

Nói đoạn nó dắt tay Tiểu Mạn Thầu về phòng mình. Tiểu Mạn Thầu tính hay nhút nhát, thỉnh thoảng lại dờ chừng khóc nhe làm nũng nên Triệu Thiên Bình cũng quen rồi. Mỗi lần như vậy Tiểu Mạn Thầu đều ngủ lại phòng nó cho đỡ sợ. Có lần Triệu Thiên Bình hỏi Tiểu Mạn Thầu tại sao không ngủ với gia gia thì nhận được câu trả lời: “Gia gia ngủ ngáy to lắm!”.

Như thường lệ, Triệu Thiên Bình lót một tấm chiếu khác xuống nền rồi nằm xuống, cái giường thì nhường lại cho Tiểu Mạn Thầu. Nó nằm xuống, thỉnh thoảng lại trờ mình, không phải do mặt đất khó chịu mà là do hưng phấn trong lòng chưa hết, những lời của Bạch lão đầu như tiếng ong tiếng muỗi cứ vo ve trong đầu làm nó như ăn chất kích thích vậy, không thể ngủ được. Một lúc lâu sau bỗng có tiếng gọi nhỏ truyền vào trong tai nó:

- Thiếu gia ca ca, muội không ngủ được.

Triệu Thiên Bình ngược nhìn lên, trong ánh nến mờ mịt có một đôi mắt trong veo đang nhìn nó năn nỉ:

- Huynh cho muội ôm ngủ, được không?

Nó hơi ngạc nhiên, nhưng cũng gạt đầu. Đoạn nó trèo lên giường nằm bên trái Tiểu Mạn Thầu. Thấy vậy, gương mặt tiểu ni tử khê hồng lên nhưng rất nhanh chóng kéo chặt lấy tay của Triệu Thiên Bình vào lòng mình rồi nhắm mắt lại, môi khẽ cười lên vui sướng. Triệu Thiên Bình thầm nghĩ: “Cũng không tệ!” rồi nó gác tay trái lên trán, hai mắt dán chặt lên trán nhà, suy nghĩ lại miên mang bất tận.

Trong đầu vòng đi vòng lại những từ ngữ: “thần tiên...cơ duyên...tiên duyên...mây và gió...”

Mãi đến hơn một canh giờ sau, như đã quyết tâm, nó thốt khẽ:

- Được rồi, ngủ thôi!

Rồi nhắm mắt lại. Trong đêm tối, nó không biết lời nói khẽ của nó còn có một đôi tai nhỏ nghe được, một đôi mắt thơ không giấu được vẻ buồn bã cũng nhắm lại. Còn có ai cũng nghe được lời quyết tâm đây không, nó càng không biết.

Sáng sớm.

Vì đêm qua có mưa nên sáng nay trời hơi âm u, lại không có sương, nên không phải đi thu trà, Triệu Thiên Bình khẽ nhắc tay Tiểu Mạn Thầu ra khỏi người mình rồi leo xuống giường, nó mở tủ quần áo lấy trong đó ra một cái rương nhỏ. Đây là rương tiết kiệm của Triệu Thiên Bình, nó để lại một nén bạc trong rương, còn toàn bộ bạc và tiền xu nó trút hết vào túi rồi đi ra khỏi phòng. Ra cửa tiệm ở tiền viện, Triệu Thiên Bình bắt đầu vào công việc hàng ngày của mình, lau dọn, sắp xếp bàn ghế...xong nó mở cửa bước ra đường lớn, hướng về một vùng đất cuối thôn.

Đây là nơi dùng để chôn cất người đã khuất trong thôn. Sáng sớm mặt trời còn chưa mọc, không khí hơi âm u, trong nghĩa địa không khí càng thêm phần rùng rợn, Triệu Thiên Bình có chút hơi sợ nhưng vẫn tìm đến trước mộ của mẹ mình. Nó thấp một nén nhang, khấn ba cái rồi ngồi trước mộ nói lẩm bẩm:

- Mẫu thân. Con nghĩ con sắp phải đi. Có thứ gì đấy trong con muốn con đi tìm. Con cũng không biết. Biết đâu con sẽ hoàn thành tâm nguyện của mẹ. Sau này con sẽ về thăm người.

Ngắn gọn như vậy, rồi lâm vào trầm mặc. Một ít kí ức lúc nhỏ khắc họa hình ảnh hiền từ mà u buồn của mẹ. Mắt nó khẽ ướt. Đến khi mặt trời chiếu vào mặt, nó mới dập đầu thêm lần nữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Qua ba con đường, nó dừng chân trước nhà của công tượng trong trấn. Gõ cửa một lúc thì có một người đàn ông cao to vạm vỡ ra mở cửa, người này được dân trong trấn gọi là Dương đại sư, nhìn thấy nó thì cười tươi chào hỏi:

- Tiểu Triệu hôm nay có việc gì mà đến đây sớm như vậy.

Triệu Thiên Bình cười đáp:

- Là chuyện trước đây cháu có nói với Dương thúc rồi đấy. Chuyện mộ của mẹ cháu.

Dương đại sư đón Triệu Thiên Bình vào nhà rồi nói:

- Ta nhớ rồi. Thế cháu muốn làm như thế nào?

Triệu Thiên Bình không nghĩ liền đáp:

- Dương thúc cứ xem rồi làm ạ, cháu muốn mẹ cháu không phải bị mưa gió là được.

Nói đoạn nó lôi từ túi ra tất cả tiền bạc trên người đặt lên bàn. Dương đại sư nhìn số bạc trầm ngâm:

- Cũng không ít, nhưng muốn dựng một ngôi mộ tốt thì phải vận chuyển loại đá ở địa phương khác về khá tốt kém. Được rồi, vì cháu có lòng hiếu thảo nên ta chỉ lấy năm thành tiền công, như vậy đã đủ.

Trong lòng Triệu Thiên Bình cảm động:

- Cảm tạ Dương Thúc!

Nửa đêm canh ba, trời không trăng không sao, có chút gió rét còn sót lại từ trận mưa tối qua, cả thị trấn chìm trong đêm tối tĩnh lặng.

Có tiếng cọt két nhỏ vang lên, cánh cửa nhỏ hé ra, một thân hình nhỏ gầy lách qua khe cửa bước ra đường, trên vai là khoác tay nải, bộ dạng có chút lén lút, rồi nhẹ nhàng khép cánh cửa lại. Thiếu niên bước vài bước về phía đường lớn rồi ngoái đầu nhìn lại cánh cửa đã đóng, bộ dạng có chút không ổn, nhưng vẫn cắn răng hạ quyết tâm quay đầu đi thẳng, thiếu niên không ai khác chính là Triệu Thiên Bình. Sau khi hoàn tất mọi phần mới cho mẹ, đến ngày thứ bảy nó quyết định rời nhà ra đi, để lại một phong thư cho Tiểu Mãn Thầu rồi nó lên trốn đi với mục tiêu tìm kiếm con đường cho cuộc đời mình. Vì một câu chuyện không biết thật giả, có phần hơi hoang đường mà vác thân lên đường đi xa, nếu nói ra chắc chắn Tà gia gia sẽ không đồng ý, tuy lão không dám cấm cản nhưng sẽ nói cảm rằm rất nhiều, mà Tiểu Mãn Thầu lại dễ mót ướt, có khi lúc tạm biệt lại bù lu bù loa nên cách tốt nhất là trốn đi lúc không ai biết, như vậy là tốt nhất, nó nghĩ như vậy. Nắm chặt tay nải, thân hình nó khuất dần, con gió thoảng qua mang theo tiếng bước chân tất dần trong bóng đêm mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ly hương

Sáng nắng chiều mưa, thời tiết cuối hè có chút khó chịu, ở vùng này là thế, buổi trưa chói chang, có thể nhìn thấy ở cuối chân trời mây đùn mây đông, thế mà trên đầu lại chỉ có mặt trời mà thôi, vung tay vẩy hết đồng mồ hôi trên mặt ra rồi vuốt vuốt sống mũi cho bớt mùi nóng rát, hết cách, Triệu Thiên Bình chỉ còn biết kiếm một gốc cây trú tạm. Nó không sợ nắng, nhưng nắng nóng thì phải uống nước nhiều, mà còn phải nữa ngày đường thì mới đến được huyện thành nên phải tiết kiệm một chút, may mà trước mặt nó xuất hiện vài cây đại thụ có bóng rất lớn, nó bèn ghé lại nghỉ ngơi một chút.

Tựa lưng vào gốc cây, Triệu Thiên Bình tháo túi nước bên hông ra hóp một ngụm rồi mở tay nải lấy lương khô ăn. Vừa mở tay nải ra Triệu Thiên Bình có chút ngạc nhiên phát hiện một cái túi đồ nhỏ trong đó. Nó nhớ vài ngày trước chuẩn bị tay nải này để dưới gầm giường làm gì có cái túi này, chính xác lúc đó nó chỉ bỏ vào một túi lương khô, ba bộ quần áo cùng với một túi trà hoa cúc nhỏ mà thôi. Thấy hiếu kì, nó bèn mở túi đồ ra thì nhìn thấy bên trong có một ít bạc vụn, hai xu tiền xu, một miếng ngọc nhỏ và một tờ giấy xếp nhỏ. Triệu Thiên Bình nhớ rõ miếng ngọc này là của Tiểu Mãn Thầu, cảm thấy bất ngờ, Triệu Thiên Bình mở mảnh giấy nhỏ ra xem, trên tấm giấy có vài chỗ bị mờ có lẽ vì nước, nhưng nó vẫn đọc được:

“Thiếu gia ca ca, huynh nhớ lần trước huynh trốn đến huyện thành vì nghe được chuyện ma nữ hay không? Mọii vẫn nhớ! Rồi lần huynh trốn

đi sang tỉnh bên để coi cái gì sư u thuật nữa, mấy ngày mới trở về. Rồi những lần khác nữa... Muội biết lần này thiếu gia ca ca cũng sẽ trốn đi, muội không biết mấy ngàn dặm là xa như thế nào nhưng muội cũng biết là rất rất xa, tuy không muốn xa thiếu gia ca ca nhưng muội ủng hộ huynh. Tặng thiếu gia ca ca bùa bình an của muội. Huynh nhất định phải về sớm đó, muội chờ huynh, nhất định phải về với muội!"

Triệu Thiên Bình cầm bức thư mà tay hơi run lên, một cơn gió thổi vào mặt khiến mắt nó cảm thấy có chút rát. Nó cầm miếng ngọc màu đỏ đưa lên trước mắt nhìn kỹ, một miếng tròn dẹt không có điều khắc hình dạng gì cả, ở giữa có một cái lỗ để xuyên dây qua để đeo lên làm ngọc bội. Nó siết chặt miếng ngọc, trầm mặt một lúc lâu, sau đó xếp bức thư và miếng ngọc vào trong túi rồi nhét vào trong ngực áo. Khẽ vỗ ngực, nó cắn một miếng lương khô nhai nhai, tầm mắt phóng về chân trời, nơi có những rặng mây sẫm màu phiêu phù giữa bầu trời xanh thẳm, mông lung tươi sáng ẩn giấu một chút khắc nghiệt sắp ập đến, trong tâm mắt rất gần, nhưng tâm tay lại không với tới.

Một tiếng hí dài kéo nó ra khỏi giấc mộng, dăm ba tiếng quát tháo kêu gọi dần làm nó tỉnh ngủ. Trời đã sáng, Triệu Thiên Bình ngáp một cái hást đồng cỏ che trên người rồi ngồi dậy, nó đưa cặp mắt nhìn quanh quẩn một chút thì phát hiện phía trước là một tòa thành cao ngất, thì ra đoàn xe đã tới kinh thành.

Đây là Phong Tinh đệ Thất thương đội, một nhánh của Phong Tinh thương hội giàu có vào hàng bậc nhất của quốc gia này. Triệu Thiên Bình đã có chủ ý gia nhập đoàn đội này từ khi ra khỏi nhà. Trong tâm hiểu biết của nó, với sức một mình nó thì không thể đi xa được, nó biết đến Phong Tinh thương hội khi làm bán lá trà cho những người thương nhân. Rồi khi đến huyện thành, bằng vào một chút khôn khéo với lí do đi tìm người thân và dứt lốt một gói trà thượng hạng cho người chủ quán, nó lấy được một chân chạy việc trong thương đội này, công việc cho ngựa ăn, rất nhẹ nhàng nên tiền lương cũng được trả rất nhẹ nhàng, một ngày ba bữa cơm. Từ đó đến nay đã một tháng, thương đội này cần di chuyển hàng hóa thu mua được đến tập kết tại tổng bộ tại kinh đô rồi phân hóa bán đi các nơi, Triệu Thiên Bình cũng theo đó mà đến được nơi phồn hoa nhất đất nước này.

- Phi Ưng theo ta mang hàng đi tập kết, những người khác dựng trại ở đây chờ lệnh của tổng hội.

Người chủ quán béo phì gọi một đại hán mắt sâu mũi hoắm đi theo hộ tống, sau lưng là mười chiếc xe ngựa xếp thành một hàng rất chỉnh tề hướng cổng thành đi tới. Triệu Thiên Bình nhìn theo nghĩ nghĩ: "bớt được một nửa công việc." rồi nó nhanh chóng đẩy một xe cỏ cho lũ ngựa còn lại trong đoàn ăn.

Một công việc khá nhanh và nhàm chán kết thúc, Triệu Thiên Bình nhìn lũ ngựa khỏe ước ao cũng có được một con to khỏe trong đó, nhưng cũng chỉ dám mơ ước thôi, tài sản bây giờ của nó đoán chừng mua được một cái chân ngựa là nhiều rồi. Bỏ qua những suy nghĩ viển vông về mấy con ngựa, Triệu Thiên Bình lại tập trung vào chuẩn bị cho hành trình sắp đến. "Ăn uống bây giờ không cần phải lo, nhưng thủ thêm một ít trên người đề phòng chuyện gì xảy ra là tốt nhất. Đến Thuận Thiên rồi thì phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng, leo núi cao, mình không có kinh nghiệm lắm, đến lúc đó phải học hỏi thật nhiều." Tính toán một lúc, nó lôi trong ngực ra một con dao nhỏ mua lúc ở huyện thành ra ngắm nghía một chút rồi nhét vào trong tất, nó nghĩ đề đẩy phòng những trường hợp xấu có thể xảy ra, thương hội mà, giàu chấy mỡ, đến nó còn thêm hưởng gì bọn lục lâm thảo khấu. Kiểm tra lại tay nải một lúc đến lúc tất cả ôn thỏa nó mới yên tâm.

Xong đâu vào đấy, nó lấy ra một vật đặt trên tay rồi sững sờ. Đây là một cây tiêu ngắn đeo ra từ đá, màu đá xanh trắng với những đường nét tự nhiên khiến cây Thạch tiêu này nhìn rất mỹ lệ dù chất liệu khá tự nhiên. Mẹ nó ra đi chỉ để lại cho nó một thứ này, bảo là tín vật để sau này cha con nó có thể nhận ra nhau, nhưng trong ấn tượng của nó về từ cha rất mờ nhạt, tình phụ tử rất xa vời, nó trân trọng Thạch tiêu vì đó là di vật của mẹ, còn để tìm cha, đó cũng chỉ là một lí do thôi, chả phải động lực gì cả, đối với nó là như vậy. Từng giai điệu nhẹ nhàng quen thuộc như ẩn như hiện trong từng vân đá, nó bắt đầu nhận thức cuộc sống này từ tiếng tiêu từng đêm của mẹ, lúc đó nó quá nhỏ để có thể cảm nhận được hết ý tứ trong tiếng nhạc của mẹ, nhưng một vài giai điệu vẫn khắc sâu vào lòng đứa trẻ, một chút lạnh lẽo là buồn bã đến lúc này nhớ lại mới có chút cảm thụ được, nhưng với một đứa trẻ mới có nhận thức lúc trước, đó là sự dịu dàng nhẹ nhàng như làn gió thoảng qua dễ dàng đưa nó vào trong giấc ngủ. Dòng suy nghĩ miên man của nó bị cắt đứt khi một giọng nói vang lên:

- Tiểu Triệu, cây sáo đẹp đấy! Làm gì mà thần thờ ở đây?

Nó ngược nhìn sang một bên thì thấy một người thanh niên lưng hùm vai gấu đang một xuống bên cạnh nó. Nó biết người này, tên là Chu Thiện nên mỉm cười trả lời:

- Chu đại ca, cảm ơn huynh, Thạch tiêu này là mẹ để lại cho đệ, sau này tìm lại người thân còn phải nhờ vào nó.

Đại hán khẽ gật đầu cười rồi với tay đưa một cái hồ lô qua trước mặt Triệu Thiên Bình:

- Tiểu à, như nhau thôi, đệ uống rượu không. Lão bản đi rồi bọn ta mới dám giải khát một chút đấy.

Triệu Thiên Bình chân chừ một lát rồi tiếp nhận hồ lô rượu, nó đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi mặt nhăn tít:

- Cay quá, đệ không uống được!

Chu Thiện cười lên ha hả rồi nhận lại bầu rượu tu một hơi rồi nói:

- Không sao không sao, trước lạ sau quen, cứ bôn ba đây đó một thời gian thì đệ sẽ nghiện ngay thôi. Tiếc là lão bản chỉ cho uống một chút này thôi, nhiều hơn, lão đầu, đợi đến lúc xong đợt nhiệm vụ này, lão tử uống cho thỏa thích.

Nhìn thanh niên còn trẻ mà mồm xum xum lão tử này Triệu Thiên Bình thấy khá gần gũi, nó hỏi:

- Chu đại ca, huynh là người ở đâu?

Đại hán liếm liếm vài giọt rượu còn sót lại ở miệng bình với vẻ đầy tiếc nuối rồi trả lời:

- Ta hừ, ta là người vùng Giang Thượng, Thanh Thủy quốc, nhưng mồ côi lưu lạc từ nhỏ, bây giờ thì định cư ở Thuận Thiên phủ, Thiên An quốc. Hắc hắc, nói cho đệ biết, vợ chưa cưới của ta ở đó nên ta mới ở đó đó. Đợt này kiểm đủ tiền về ta liền đem lễ qua nhà rước nàng.

Triệu Thiên Bình cảm thấy thật sự trùng hợp, nơi nó cần đến cũng là nơi ở của vị đại ca này, nó nghĩ nên làm tốt quan hệ với vị đại ca này thêm:

- Thật trùng hợp Chu đại ca, đệ cũng đang định đến Thuận Thiên đây, nghe mẹ kể ở đây có manh mối để tìm người thân của đệ. Huynh kể cho đệ nghe chút chuyện ở đây đi, đệ muốn hiểu thêm để đến khi đó tìm cho dễ.

Chu Thiện có vẻ khá ngạc nhiên với sự trùng hợp như vậy, hần cười rộ lên nói:

- Haha. Hèn gì ta nhìn đệ cảm thấy thuận mắt như vậy, hóa ra chúng ta có duyên đây. Nào cạ chén cạ chén... À mà để lần sau vậy.

Hắn lắc lắc bầu rượu rỗng của mình một cách bất đắc dĩ rồi nói tiếp:

- Lần sau có rượu nhất định phải uống cho đã. Ài, nói về phủ Thuận Thiên thật tình ta ở đó cũng chưa lâu, hơn nữa lại bôn ba nhiều nên không rõ lắm nhưng cũng biết được vài chuyện. Thuận Thiên phủ có một dòng sông lớn là Vô Căn Hà chảy từ Vô Phong Sơn xuôi về phía Nam rồi chia nhánh rất nhiều, hạ lưu của nó thì là vùng đồng bằng Thuận Thiên rất rộng. Cảnh sắc khá là bắt mắt, nói chung rất đẹp. Ta cũng chả biết tả thế nào cho đệ hiểu nữa. Còn người thì đông, đông lắm, một cái phủ mà đến bốn tòa thành lớn trải đều ba mặt đông tây nam với trung tâm. Chỉ có phía bắc là bởi vì có Vô Phong Sơn nên không ai làm thành ở đấy cả. Nghe đồn ở trên đó có thần tiên, thiềng lăm, thỉnh thoảng có người còn gặp tiên đấy, nhưng mà chẳng phải ta... rồi còn nghe nói là nhờ thần tiên trên đấy mà Thiên An quốc quanh năm an bình không có nạn binh đao, thế nên người ta đến sống ở đó cũng nhiều. Còn gì nữa nhỉ, nói chung nếu đến đó ta có thể đưa đệ đi tìm hiểu thăm thú một chút chứ bảo ta kể thì chịu.

Triệu Thiên Bình cười nói:

- Chắc chắn sẽ làm phiền Chu đại ca rồi, cảm ơn huynh trước vậy, đến lúc đó đừng chê đệ phiền là được.

Đại hán cười lên ha hả:

- Không phiền không phiền. Đệ không cần khách khí.

Hai kẻ một lớn một nhỏ trò chuyện có vẻ khá hợp, thỉnh thoảng lại có người mới gia nhập cuộc chuyện trò với những thứ trời nam đất bắc khiến tâm hiếu biết của Triệu Thiên Bình mở rộng một cách nhanh chóng. Có người còn nói:

- Đợi đến Thuận Thiên, ta cũng phải đi thử thời vận của mình một chút coi có cơ duyên hay không. Biết đâu được.

Người khác nghe vậy liền nói:

- Ủ, biết đâu được. Người khác còn có cơ duyên chứ nhà ngươi hử, ta thấy toàn là tục duyên.

- Hừ tục, nhà ngươi mới tục, ta ngũ quan đoan chính anh khí bức người, phải nói là tướng thiên thần chuyển thế, các người cứ đợi xem.

Mọi người cười lên ha hả:

- Bức, người thật sự có dáng của bức đấy.

Sáng hôm sau, Triệu Thiên Bình và Chu Thiện được phân công đến một thương đoàn vận chuyển khác, Phong Tinh đệ Tam thương đội, nhiệm vụ là trợ giúp vận chuyển hàng hóa lên một số quốc gia phía bắc mà điểm tập kết sẽ là ở một quận của Thiên An quốc, người chủ trì là một trưởng đoàn họ Lâm. Vì đường bộ từ đây lên phía bắc khá là trắc trở, có nhiều dãy núi chắn ngang nên cách tốt nhất là vượt biển, cụ thể là đi hướng Đông Bắc đến một hải cảng, rồi dùng thuyền bắc tiến, qua khoảng bảy ngàn dặm lộ trình trên biển thì cập bờ rồi đi về phía tây khoảng ba ngàn dặm sẽ đến được Thiên An quốc, lộ trình khá dài nhưng so với đi trên đất liền thì an toàn và nhanh chóng hơn nhiều. Dự kiến hành trình sẽ mất trên dưới ba tháng.

Thương đội số ba là thương đội lớn nhất của Phong Linh thương hội. Nhân mã khá nhiều, một đoàn xe ngựa kéo dài phải đến trăm chiếc, ngoài một chiếc chở trưởng đoàn ra thì những chiếc còn lại toàn là hàng hóa chất đống, được bao bọc rất kỹ, mỗi xe được kéo bởi hai thốt mã, có hai người ngồi kèm, một mã phu, người còn lại thì tùy việc, như Triệu Thiên Bình là kẻ cho ngựa ăn, lão nhân phía trước kia lại là đầu bếp, và rất rất nhiều hộ vệ nữa, như Chu Thiện cũng là một hộ vệ cho chuyến đi này... Từ chăm sóc hai mươi con ngựa lên hai trăm con ngựa, gấp mười lần, mà chỉ có thêm một người giúp, tuy hơi cực nhưng đối với Triệu Thiên Bình cũng khá là bình thường, cho ngựa ăn là chính, còn tắm cho ngựa là việc của ông trời rồi, quen một lúc thì nó cũng khá nhàn nhả trong đoàn người này.

Từ kinh đô Sơn Hải quốc đến cảng biển Sơn Hải chỉ hơn ngàn dặm đường thường thì mất khoảng năm ngày đường, nhưng nay lại phải mất gần mười ngày đoàn xe mới đến được, chỉ vì bốn trận mưa lớn mà kéo dài thời gian lên gấp đôi, song có lẽ mọi thứ đã được tính toán nên trưởng đoàn khá là thông dong, cũng không hối ép mọi người làm gì. Đến được cảng biển Triệu Thiên Bình cảm thấy khá là hưng phấn, trước đây không phải nó chưa từng thấy biển, khi còn ở nhà nó đã từng trốn ra xem biển nhiều lần, vì Sơn Hải quốc là nước có đến ba mặt giáp biển nên không có gì lạ cả, nhưng ra khơi thì Triệu Thiên Bình chưa từng được trải nghiệm. Nó nghe kể trên biển cũng không quá an bình, trừ sóng to gió lớn các kiểu, đôi khi gặp phải bão lớn, nhưng vì lộ trình trên biển không lấn quá sâu vào vùng đại hải nên có xuất hiện bão cũng có thể chịu được. Nguy hiểm hơn chút nữa là có thể gặp hải tặc

song trên biển trống khó mai phục cũng như dễ trốn chạy, hơn nữa thương thuyền cũng có thể tự vệ, mà hải tặc cũng không phải cứ ra biển là gặp được, nhất là những thương hội lớn như Phong Linh thương hội có thể lực rất lớn, thực lực cũng mạnh nên hải tặc cũng không dám trêu vào. Nguy hiểm lớn nhất cũng là hiếm gặp nhất, đó là thủy quái, theo truyền thuyết sâu trong lòng Đại hải có thủy quái tồn tại, vô cùng nguy hiểm, con người không biết chúng có số lượng bao nhiêu, hình dáng thế nào vì không ai còn sống để kể lại, họ chỉ biết đến chúng thông qua những “tác phẩm” kinh khủng trôi dạt vào bờ mà chúng để lại: xác những chiếc thuyền của những kẻ liều lĩnh xấu số muốn chinh phục đại dương với những vết hằn chặt hay những dấu răng không lồ cắt ngang thân, có khi là những bãi nhày tanh hôi còn sót lại. Nhưng cũng vì chưa ai chứng kiến chúng nên mọi người đều cho rằng chúng sẽ không tiến sát đất liền. Do vậy, tổng kết lại đường biển khá là an toàn so với đi trên đất liền.

Đập vào mắt mọi người khi tới cảng là vô số thuyền từ nhỏ đến lớn, cái lớn nhất trên còn có biểu tượng Thất thái Phong linh của Phong Linh thương hội, chính là chiếc phục vụ cho chuyến đi lần này. Đầu thuyền khắc một đôi mắt rất to và hung ác, nghe nói là để hù dọa các quái vật trên biển, thân thuyền khắc vẩy, đuôi thuyền như đuôi rồng. Lần đầu tiên trong đời Triệu Thiên Bình bước chân lên một con thuyền to lớn như vậy, cảm giác trong lòng nó khó mà tả được. Quá trình bốc vác hàng hóa lên thuyền chuẩn bị vật tư đi biển mất hết nửa ngày, đem một trăm xe hàng được chất hết vào khoang thuyền. Sáng sớm hôm sau, thương thuyền nhỏ neo hướng về phía bắc giương buồm rời cảng, rời Sơn Hải quốc, mang Triệu Thiên Bình rời xa quê hương.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trên biển

Đất liền dần khuất dạng sau chân trời, đến lúc này dù mắt nó có tốt đến đâu cũng không thể nhìn thấy gì nữa, Triệu Thiên Bình thu hồi tầm mắt, nó biết lần này chắc chắn là một chuyến đi dài, sẽ mất rất lâu để có thể có thể trở về, cũng có thể không về được nữa, siết chặt cái túi đồ trong tay, Triệu Thiên Bình thở một hơi quyết tâm rồi trở về khoang thuyền. Lên thuyền này có cả thầy mười thủy thủ đoàn có cả thuyền trưởng cũng là trưởng đoàn thương đội, tám mươi hộ vệ, hai mươi tạp dịch trong đó có Triệu Thiên Bình. Vì trên thuyền không có ngựa lên nhiệm vụ của nó chuyển thành dọn dẹp, lúc hết việc thì lên mạn thuyền mà ngồi. Thương đội này khá là thú vị, lúc lên thuyền trưởng đoàn phân cho mỗi người một ít ngư cụ nói là “để tiết kiệm chi phí cho những ngày sắp tới, thức ăn ngay dưới chân mình, tự lo mà kiếm đi”. Nói thế nhưng cũng không phải là bắt buộc, thức ăn vẫn có, chỉ là ai muốn làm phong phú thức ăn của mình hoặc muốn bán cho thương hội thì nên kiếm một chút hải sản có sẵn. Có vài người tổ chức với nhau giăng lưới xuống, theo lý thuyết thì thuyền luôn di chuyển, lưới sẽ có lợi hơn nhưng đại đa số người vẫn chọn cần câu, có lẽ họ còn muốn thư giãn một chút trong một chuyến đi dài. Chu Thiện có tay nghề câu cá khá tốt nên hắn chọn ngay cần câu cho mình, Triệu Thiên Bình thấy vậy nên cũng học theo lấy một cái cần câu, rồi ngồi xuống bên Chu Thiện nhờ gã chỉ cho vài ngón nghề câu cá. Việc câu cá không phải khó khăn gì nên Triệu Thiên Bình học được rất nhanh, vừa thả cần vừa trò chuyện rất thông thả, đến lúc có việc thì bỏ đấy có Chu Thiện trông giùm. Nhưng có lẽ do non tay hoặc thiếu duyên nên mấy ngày qua, đừng nói là cá, ngay cả cộng rong nó cũng không câu được, còn Chu Thiện thì đã bán được một đồng lớn cho nhà thuyền, lại dư mấy con ra làm gỏi nữa, Triệu Thiên Bình cảm giác người so với người thật tức chết người, sau ngày thứ bảy thì cần câu bị nó vứt vào xô.

Mặt biển mênh mông xanh biếc trải dài vô tận với những luồng gió mặn chát khơi lên vô số con sóng liên tục vỗ vào mạn thuyền miên man không dứt, đã là ngày thứ mười kể từ khi rời khỏi đất liền, con thuyền đang thẳng một hướng chính bắc mà tiến với tốc độ khá ổn định. Trời khá đẹp, nhưng chỉ nửa ngày sau Triệu Thiên Bình lại nghe được trưởng đoàn thông báo:

- Trời sắp có bão, tất cả cẩn thận, giảm tốc độ thuyền lại.

Triệu Thiên Bình không hiểu gì nên phải hỏi Chu Thiện:

- Chu đại ca nói xem đang yên lành như vậy tại sao lại có bão chứ.

Chu Thiện cười cười giải thích:

- Cái này là do kinh nghiệm thôi. Đệ nhìn trời xem, trong xanh đấy nhưng ngột ngạt lắm, nhìn mây kia, như một cái đuôi ngựa vậy, đệ nhìn biển xem, sóng thưa và đều, để ngửi thử xem, gió biển hôm nay tanh hơn bình thường. Đệ thử nghĩ xem Lâm lão đầu cho mọi người bắt cá chỉ để ăn thôi sao, có lý do cả đấy. Mà mùa này lại là mùa mưa bão nữa mà, nói chung là sẽ có bão, nhưng mà không sao, thuyền này chắc lắm, bão ở vùng này không làm gì được chúng ta đâu.

Triệu Thiên Bình nghe vậy gật gù:

- Ra là vậy, đệ trước đây cũng trải qua gió bão rồi, nhưng là lần đầu trên biển như vậy.

Chu Thiện nói tiếp:

- Bão ở vùng này chả là gì đâu. Muốn biết bão mạnh là thế nào thì phải tiến sâu vào biển thêm hai ngàn dặm nữa, bão ở đó mới gọi là kinh khủng, chiếc thuyền này mà rơi vào đó thì như rơi vào miệng rồng vậy, nát là cái chắc. Ở trong đó đủ thứ nguy hiểm chết người, ngoài bão ra thì còn đủ thứ quái vật kinh khủng tồn tại nữa, càng vào sâu càng khủng khiếp, nhưng nếu trải qua hết những nguy hiểm đó mà không chết, thì sẽ đến được Võ Thần đảo, một nơi trong truyền thuyết.

Triệu Thiên Bình nghe vậy lòng hiếu kỳ lại nổi lên, không nhịn được nó bằng hỏi:

- Vậy Chu đại ca nói Võ Thần đảo có thật sự tồn tại không?

Chu Thiện đưa ánh mắt về phương Đông khẳng định với ánh mắt có chút sùng bái:

- Chắc chắn là có tồn tại.

Triệu Thiên Bình thúc:

- Sao lại chắc chắn như vậy.

Chu Thiện nhìn Triệu Thiên Bình cười:

- Để ta kể cho đệ nghe. Theo như truyền thuyết để lại thì nơi chúng ta sinh sống được gọi là Lưu Thiên tinh có hình dạng một quả cầu. Nhiều người cũng đồng ý với truyền thuyết đó, họ nói rằng, tuy chúng ta không thể nhìn thấy được hết tinh cầu này nhưng nếu ra biển lớn nhìn về phía chân trời sẽ thấy đường cong của nó. Hoặc nếu cứ đi thẳng mãi rồi nhìn về đằng sau thì sẽ thấy cảnh vật bị che khuất dần. Đấy đệ nhìn đường chân trời xem.

Triệu Thiên Bình nhìn về đường chân trời thật kĩ, trước đây nó nghĩ rằng nó là đường thẳng, nhưng bây giờ nghe nói vậy rồi nhìn kĩ lại quả thật có chút cong xuống. Rồi nghĩ lại lúc nhìn thấy đất liền bị che khuất, nó khẽ gật đầu, thì ra là vậy. Chu Thiện lại tiếp tục:

- Nếu chia quả cầu làm hai nửa, lấy nửa trên bỏ ra ba phần bằng nhau thì một phần trong đó chính là Lưu Thiên Đại lục mà chúng ta sống, nửa còn lại cắt lấy một phần chóp thì đó chính là Băng Nguyên Đại Lục ở Cực Nam. Bỏ qua hai phần đại lục thì còn lại là Lưu Thiên Đại Hải vô biên vô tận. Mà Võ Thần đảo thì nằm đối diện với Lưu Thiên Đại lục về phía bên kia tinh cầu. Nói thì đơn giản nhưng khoảng cách thật sự là vô cùng lớn. Mấy vạn dặm đường không phải là chuyện chơi nên không có một tư liệu chính xác nào về Võ Thần đảo cả. Nhưng mọi người vẫn xác định có Võ Thần đảo tồn tại. Trên Lưu Thiên tinh chúng ta tồn tại ba địa danh trong truyền thuyết có tiên nhân sinh sống. Đó là Vô Phong Chi Sơn ở Thiên An quốc, Võ Thần đảo ở giữa Lưu Thiên Đại Hải và Du Thiên Tuyết Vực ở Băng Nguyên Đại Lục. Mà Võ Thần đảo có thể nói tuy xa vời nhất nhưng lại gần gũi nhất. Vô Phong Chi Sơn tuy gần thật đấy nhưng cũng vô cùng bí ẩn và xa vời, chẳng ai rõ thực hư. Du Thiên Tuyết Vực càng là chỉ nghe trong truyền thuyết mà thôi. Chỉ có Võ Thần Đảo là có người xác thực tồn tại, có người đi qua, có người trở về, mà bất kì ai trở về từ Võ Thần Đảo đều có một điểm chung là bản lĩnh cao cường, thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa, được mọi người kính trọng gọi là Võ Thần Hiệp Khách họ còn cho biết rằng nếu có bản lĩnh xông qua Đại Hải thì sẽ được Võ Thần Đảo thu nhận, truyền thuật tu luyện, được mài giũa giữa phạm tục, đến khi tích đủ công đức, rèn đủ tâm cảnh sẽ trở về Đảo bế quan tu luyện trường sinh thuật. Nhưng tiếc là số lượng những người đó không nhiều, những thứ họ tiết lộ cũng ít. Biển lớn không buông tha người, hằng năm có vài trăm đến vài ngàn người đổ xô ra biển, mà từ Võ Thần Đảo trở về thì phải năm mười năm mới có một người. Dù biết là khó như thế nào. Vị Võ Thần Đại Hiệp gần đây nhất là Mộc Thanh cũng đã ra đi gần hai năm rồi, chưa xuất hiện vị đại hiệp nào khác.

Triệu Thiên Bình vừa nghe vừa tiêu hóa những điều mới mẻ mà như được ăn thuốc kích thích vậy, nó hưng phấn đến run cả người. Một lát sau nó mới bình tĩnh mà hỏi:

- Không có người già mạo sao?

Chu Thiện cười giải thích:

- Võ Thần Đảo có bốn chữ được truyền bá trên thế gian “Ô danh tất sát”, nghĩa là làm ô danh Võ Thần Đảo sẽ bị tru sát, như mạo danh người Võ Thần Đảo, hoặc đệ tử Võ Thần Đảo mà làm điều ác làm ảnh hưởng danh tiếng của Đảo, hay nhục mạ Võ Thần Đảo sẽ có cao nhân Võ Thần Đảo ra tay tru sát lập tức. Đã có nhiều kẻ bị như vậy nên cũng chả ai dám nữa.

Triệu Thiên Bình cảm thán:

- Thật sự mạnh mẽ và bá đạo. Chu đại ca có muốn đi tìm Võ Thần Đảo hay không.

Chu Thiện cười ha ha:

- Muốn chứ, nhưng khó lắm. Ai đến được Võ Thần Đảo mà chẳng mang trong mình một thân bản lĩnh hơn người, lại còn phải vô cùng kiên trì, thêm chút may mắn nữa. Không nói đâu xa, vị Mộc Thanh Đại Hiệp gần đây nhất nghe kể là người ở Thiên An quốc, trước kia đã có một thân võ công cao cường, lúc trẻ, ông ta đã từng ba lần lên đỉnh Vô Phong Sơn tầm sư học đạo mà bất thành, sau đó ông ta dùng hai mươi năm để nghiên cứu thiên văn tinh tượng, rồi dùng mười năm liên tục lên đênh trên biển để học hỏi kiến thức hàng hải, sau đó mất tận hai năm để vượt Đại hải mới đến được Võ Thần Đảo. Đệ nghĩ xem, chút bản lĩnh của ta không đủ cho cá nó xia răng ấy chứ.

Triệu Thiên Bình kinh ngạc cảm thán:

- Thật khâm phục, không biết có cơ hội gặp được ông ấy không.

Chu Thiện nghe vậy lắc đầu:

- Không đâu, những Võ Thần Hiệp Khách chỉ xuất hiện trên giang hồ một lần, sau đó sẽ tu luyện tiên thuật, lúc đó họ với chúng ta đã là người của hai thế giới khác nhau rồi. Nhưng sau này biết đâu đệ sẽ gặp được những vị Hiệp Khách khác của họ, cơ hội còn nhiều mà.

Triệu Thiên Bình gật gù:

- Hy vọng là vậy.

Trong lòng nó ngẫm nghĩ: “Nếu sau này mình cùng đi con đường như họ, có lẽ sẽ gặp được”. Khát khao mãnh liệt bùng cháy trong lòng đứa trẻ. Ánh mắt nó như tỏa sáng nhìn thẳng về hướng Bắc.

Quả nhiên như dự đoán của Lâm đoàn trưởng, đến tối thì một cơn bão kéo đến. Không gian như sụp xuống, mây đen chùng xuống che phủ cả bầu trời kèm theo mưa to gió lớn như cắt vào da thịt, biển cả gào thét dữ dội, nó phóng những cơn sóng khổng lồ vào mạn tàu như cái lưỡi to tướng muốn nuốt chửng con thuyền vào bụng của nó. Con thuyền to lớn nhưng giữa sức mạnh của tự nhiên bỗng trở nên nhỏ nhoi yếu ớt, nhìn như bất kì lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm vào lòng đại dương. Trưởng đoàn nhìn mặt biển dậy sóng mà lòng đầy nhũn nhũn:

- Con bão mạnh hơn mong đợi. Cái mùa chết tiệt. Lúc nào cũng bão với bão. Mẹ kiếp. Ông trời đùa lão tử sao, chọn ngay nhiệm vụ của lão tử mà khuấy cho trời động thế này.

Hết chữ thề rồi cần nhẫn nhịn nhưng gã cũng hết cách. Tuy khá chắc ăn về con thuyền có thể vượt qua được lần này nhưng mọi việc chưa kết thúc thì chả có gì có thể nói trước được. Mọi ứng phó đã chuẩn bị trước đó cả rồi, giờ chỉ mặc cho ông trời phán sống hay chết thôi. Triệu Thiên Bình đứng gần đây cũng hơi buồn cười, lo sợ trong lòng của nó cũng vui đi một chút. Bầu trời như thị uy sức mạnh tuyệt đối của nó, sấm vang, chớp giật, mưa to, gió lớn. . . Triệu Thiên Bình một tay nắm chặt thân thuyền, một tay mở ra vươn lên bầu trời, rồi nắm chặt lại, nó nghĩ nếu một ngày nào đó mình có thể nắm trong tay sức mạnh to lớn đó thì sẽ như thế nào nhỉ?

Sấm chớp vẫn liên tục rạch phá bầu trời, một canh giờ trôi qua mà cơn bão chưa có dấu hiệu qua đi, một vài người không thể gồng mình chịu nổi phải trốn vào khoang thuyền. Triệu Thiên Bình cũng muốn trốn vào trong đó cho khỏe nhưng tay nó còn đang giữ sợi dây nịt cột buồm, giờ thả ra thì chẳng hay chút nào, lại nghĩ nếu thuyền có chuyện gì thì người bên trên sẽ dễ phản ứng hơn, cơ hội thoát sẽ cao hơn, dù giữa biển này có thoát cũng chẳng phải là may mắn gì, nghĩ vậy nên nó khó là kiên trì trên mạn thuyền, thỉnh thoảng lại nghe vài tiếng kêu kệt ớn lạnh phát ra từ thân thuyền. Triệu Thiên Bình nghĩ bão này đã kinh khủng như vậy, có cảm giác nếu lỡ tay sẽ bay thẳng xuống biển vậy, nếu đi sâu vào Đại Hải bão sẽ còn khủng khiếp như thế nào nữa, bất giác nó đưa mắt nhìn về hướng Đại Hải, vài tia chớp ánh lên trong khoảnh khắc, bỗng nhiên Triệu Thiên Bình tròn tròn mắt.

Sự kinh ngạc hay kinh hoàng không thể tưởng tượng được hiện rõ trên gương mặt đầy nước của Triệu Thiên Bình. Trong một tích tắc vừa rồi thôi, trong luồng ánh sáng cực nhanh vừa rồi, xuyên qua màn mưa, nó đã nhìn thấy một con người. Nói chính xác hơn là một bóng dáng hình người đen ngòm xuất hiện trong mắt nó, dưới chân là một cái gì đó nhìn như một chiếc bè, trên mặt biển. Một người đứng trên bè, trong một cơn bão! Thật phi lí. Nó khẽ lắc đầu dụi mắt rồi nhìn lại thật kĩ. Lại một ánh chớp lại lóe lên. Thật sự là một con người! Hình ảnh tuy đã mờ đi so với lúc nãy, vị trí cũng đã lệch một khoảng nhưng Triệu Thiên Bình chắc chắn rằng đó chính là một, nó ước tính một chút thì cách thuyền khoảng nửa dặm. Nó vội vã quay đầu sang gọi Chu Thiện:

- Chu đại ca! Chu đại ca!

Chu Thiện đứng gần đó đang giữ chặt cửa khoang thuyền quay sang nó hỏi:

- Đệ có chuyện gì vậy, cẩn thận đấy!

Triệu Thiên Bình vội vàng chỉ tay về hướng lúc nãy rồi nói to:

- Huynh nhìn xem, huynh nhìn xem

Chu Thiện giương mắt theo hướng chỉ của Triệu Thiên Bình. Trong tầm mắt của hắn chỉ có mưa trên nền đêm tối mà thôi. Không hiểu gì cho lắm, gã quay lại hỏi:

- Đệ nhìn thấy gì sao?

Triệu Thiên Bình lại nói:

- Huynh nhìn kĩ lại xem, có thấy gì không?

Chu Thiện lại nhìn kĩ một lúc rồi cười:

- Mưa to thế này, ngoài mưa với gió ra thì còn thấy được gì nữa, mà đệ nhìn thấy gì vậy?

Triệu Thiên Bình có chút hơi thất vọng nhưng cũng khẽ cười:

- Đệ cũng không rõ, chắc do đệ bị nước mưa làm hoa mắt.

Nó quyết định sẽ kể cho Chu Thiện nghe sau, bây giờ không phải lúc thích hợp nói chuyện, phải qua cơn bão đã. Thật sự thì bây giờ chỗ đây không còn thấy người nào nữa, chỉ còn mặt biển với những cơn sóng gào thét liên tục mà thôi. Nhưng hình ảnh lúc nãy như khắc vào trong tâm trí nó vậy, giữa biển cả gào thét khủng bố như vậy, một con người có thể ở trên một chiếc bè mà trôi qua sao, chẳng lẽ đó là cao nhân chỉ có trong truyền thuyết. Mãi để tâm đến hình ảnh đó, đến khi Chu Thiện một bên gọi nó thì nó mới tỉnh lại:

- Tiểu Triệu, bão qua rồi, vào khoang thay đồ thôi kẻo cảm lạnh bây giờ.

Triệu Thiên Bình từng sờ gật đầu rồi chui vào khoang thuyền. Thay đổi quần áo khô xong nó lại lên mạn thuyền xem xét thiệt hại rồi giúp đỡ mọi người sửa chữa. Thuyền có chút hỏng nhưng không đến nỗi nào, thân thuyền không hỏng, cột thuyền vẫn còn nguyên, chỉ là hai bên mạn thuyền bị đánh cho tan tát, buồm gãy mất hai cột, dây thừng thì rối loạn hết cả lên, thân thuyền bây giờ lại phát ra tiếng kêu lúc trước không có. Đánh giá thiệt hại đầu ra đấy, Lâm đoàn trưởng hô lớn:

- Bè lái đổi hướng chệch về phía Đông Bắc, nửa ngày sau sẽ đến được một hòn đảo tiếp viện. Đến đó sửa chữa lại thuyền rồi mới đi tiếp được. Chứ thế này mà gặp chút gió lớn là làm mồi cho cá cả lũ.

Mọi người chung tay vào căng lên năm cột buồm còn lại, vì gãy mất hai nên một bộ phận người khỏe mạnh được ra lệnh chèo thuyền để nó nhanh chóng đến nơi sửa chữa, Chu Thiện cũng bị gọi đi, còn Triệu Thiên Bình, với cái thân hình gầy guộc thì chả ai gọi nó làm gì.

Nửa ngày sau, thương đội cũng tiến sát một hòn đảo, nhưng đập vào mắt, là một chiếc thuyền có buồm thêu hình đầu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Võ Thần hiệp khách

Một thành viên trên thuyền hét lớn:

- Khốn kiếp! Là thuyền của bọn hải tặc.

Trưởng đoàn cũng trở nên thâm trầm. Mới gặp bão xong, sức chưa hồi phục đã gặp phải hải tặc, thuyền tặc không phải loại nhỏ, đây có thể là một bọn cướp có tổ chức khá lớn, xét riêng về nhân số thương đội dù khá đông nhưng chưa chắc có thể chiếm thượng phong. Thuyền không còn tốt nữa, chạy trốn chắc chắn là không được, lỡ như gặp thiên tai coi như chết chắc, mà nếu tiếp tục tiến vào lỡ như xảy ra xung đột thì khó có thể tránh khỏi tổn thất. Trưởng đoàn đang suy nghĩ cách ứng phó thì Triệu Thiên Bình lên tiếng:

- Trên thuyền giống như không có ai.

Trưởng đoàn nghe tiếng nói của Triệu Thiên Bình mà khá kinh ngạc, hần gờ ống nhòm bên hông ra rồi đưa lên quan sát. Một lúc sau hắn quay lại nhìn Triệu Thiên Bình với vẻ tán thưởng:

- Ánh mắt rất tốt. Có vẻ không có người. Như vậy thì dễ giải quyết. Nhưng phải cẩn thận có trá ở đây. Trước tiên đốt pháo hiệu dò xét thái độ của bọn chúng đã.

Rồi hắn lớn tiếng ra lệnh:

- Truyền tín hiệu yêu cầu đối thoại với thuyền tặc.

- Rõ.

Một thủy thủ nhanh chóng dùng pháo hiệu đốt lên nhưng một lúc sau vẫn không thấy hồi âm. Lúc bấy Triệu Thiên Bình vẫn đang chăm chú quan sát chiếc thuyền hải tặc bỗng nhiên phát hiện thêm một việc kì lạ, bên mép thuyền có vài đường vân màu đỏ thẫm len lỏi qua những kẽ gỗ, rồi hạ xuống phía dưới, nhìn kĩ lại chính là máu, có chỗ máu không chảy xuống hết mà đọng lại thành từng giọt rồi khô lại, trong phút chốc nó cảm thấy sống lưng lạnh toát. Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt lấy lại dũng khí, Triệu Thiên Bình hướng qua Chu Thiện nói:

- Chu đại ca, huynh nhìn xem kia có phải là máu không.

Vừa nói, tay nó run run chỉ vào những vệt đỏ trên thuyền. Không những Chu Thiện mà hầu hết mọi người đều nghe được lời nó nói, ai cũng đưa mắt nhìn theo hướng nó chỉ, đắm chiêu ngó nghiêng một lúc nhưng chẳng ai nói gì, chỉ vì... quá xa. Riêng trưởng đoàn vì có ống nhòm nên nhìn rõ hơn một chút, sau một lúc ông ta cũng xác nhận:

- Đúng là có máu thật, nhìn có vẻ khô chưa lâu. Hắn là trên thuyền tặc có chuyện xảy ra. Được rồi, mọi người tập trung tinh thần cẩn thận đề phòng có biến, ta sẽ cho thuyền tiến sát lại xem xét.

Nói đoạn, ông ra lệnh cho thủy thủ đưa thuyền tiến sát lại. Lại gần cảnh tượng mới hiện lên rõ rệt, những giọt máu ứ trên thân thuyền, kinh khủng hơn là dăm ba cánh chân dầy máu thò ra, vài cánh tay không chủ treo lủng lẳng trên những cột buồm. Những hộ vệ hay thủy thủ đoàn có kinh nghiệm dày dặn thì chỉ thấy hơi hãi, nhưng còn Triệu Thiên Bình chưa chứng kiến những cảnh này bao giờ thì cảm giác khủng bố không sao tả nổi, những hình ảnh kinh dị như dao cắt vào khiến mặt nó không còn chút máu, những luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng làm sồn hết cả gai ốc, ruột gan cuộn xoắn lại lại thành một đoàn nhưng nó vẫn cắn răng không lên tiếng. Lúc này Lâm lão đầu lại nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, vài người theo ta lên xem xét tình hình.

Nói rồi ông bắt lấy một sợi dây thừng rồi tung người bay qua thuyền tặc. Triệu Thiên Bình có chút do dự, qua một lúc, như sự tò mò đã chiến thắng nỗi sợ, nó cũng lấy can đảm nói với Chu Thiện:

- Huynh chờ đệ đi với.

Chu Thiện nhìn sắc mặt nó mà lo lắng:

- Đệ có ổn không? Ta nghĩ...

Triệu Thiên Bình cắt lời:

- Không sao, đệ có thể chịu được.

Chu Thiện nghe vậy gật đầu. Lúc này thương thuyền đã tiến sát bên tặc thuyền nên chỉ cần nhảy nhẹ là sang được, nhanh chóng, một vài người trong đó có Triệu Thiên Bình cũng lần mò sang tặc thuyền để xem xét, nhưng nhanh chóng mọi người đều hít một hơi khí lạnh. Triệu Thiên Bình thì mắt trắng trợn ngược, nó ôm chặt lấy bụng mình cho mọi thứ khỏi trào ra, thở từng hơi nặng nề với cảnh tượng trước mặt. Trên sàn thuyền là rải rác những thi thể không còn nguyên vẹn, kẻ mất tay, kẻ cụt chân, kẻ thì không đầu, có những cái thậm chí chỉ còn một nữa. Triệu Thiên Bình có gan dạ đến mấy cũng khó thể chịu nổi cảnh tượng như địa ngục trước mắt này, may thay một lúc lâu nó cũng hồi thần lại được, khẽ đưa tay áo lau đi những giọt mồ hôi to như hạt đậu, nó lại hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, nhưng ngay sau đấy thì ho lên sặc sụa, không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Lâm lão đầu là người có kinh nghiệm khá phong phú, lão là trưởng đoàn cũng là chỉ huy một chi hộ vệ của thương đoàn, tình cảnh này đối với lão chỉ như một lần bị sơn tặc tập kích mà thôi. Sau khi điều tra những thi thể trên thuyền lão kết luận:

- Là bọn Lãnh Hải, thuyền trưởng của bọn chúng cũng phơi xác đằng kia, nhìn trạng thái xác chết có thể kết luận việc đã xảy ra trên dưới ngày một ngày trước. Gây ra chuyện đồ sát này hẳn là những cao thủ dùng đao.

Một hộ vệ tiếp lời:

- Đúng vậy, toàn bộ thi thể trên thuyền đều bị chém chết, không một vết đâm. Vết chém rất mịn, chứng tỏ những người này võ công cực kì cao cường.

Triệu Thiên Bình sau khi hồi thần cũng chăm chú quan sát hiện trường dựa theo những gì mọi người bàn tán, quả thật những vết chém nếu để cho nó làm thì không thể được. Từ những thứ mềm như da thịt hay quần áo, đến những thứ cứng rắn khiên giáp, xương cốt, hay cả vũ khí bằng sắt cũng bị một đường cắt ngang. Tuy có chút kinh tởm và không đành lòng nhưng Triệu Thiên Bình vẫn cố nhìn, nó nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt để tăng sự can đảm cũng như chút hiểu biết. Nhưng càng nhìn trong lòng Triệu Thiên Bình càng trĩu nặng một chút gì đó ray rức không thoải mái, nó tự hỏi tại sao những người này lại bị giết ở đây. Một hành động hành hiệp trượng nghĩa trừ gian diệt ác hay một trò chơi sát nhân lãnh huyết. Dù cho đây là những tên cướp cùng hung cực ác đi nữa thì việc chém tận giết tuyệt như vậy trong suy nghĩ của nó thật không đáng, ít nhất đối với nó là như vậy, những tên này là tội phạm bị truy nã nhưng chắc gì tất cả đều là phường ác bá đáng xử tử tội. Triệu Thiên Bình lớn lên trong hoàn cảnh không khá giả gì, trong trấn cũng thỉnh thoảng xảy ra trộm cướp, nhưng những người đó cũng vì hoàn cảnh bất buộc. Nó nghĩ những tên cướp biển này cũng vậy, ai cũng vì một lí do nào đó nên mới làm tặc, chứ chẳng ai sinh ra đã muốn đi cướp cả, dù cho việc sai trái không thể lấy lí do mà lấp liếm, nhưng hình phạt bằng việc đồ sát tất cả như thế này thật sự là đúng hay sao. Sinh mạng đôi khi thật rẻ mạt một cách khiến người ta căm phẫn. Gạt bỏ những suy nghĩ mông lung ra khỏi đầu, Triệu Thiên Bình đưa mắt đánh giá con thuyền hải tặc này một chút, có vẻ nhỏ hơn thương thuyền, ít cột buồm hơn và màu cũng khác nữa. Nói đến màu sắc, Triệu Thiên Bình bỗng nhận thấy cánh buồm lớn nhất chính giữa thuyền có chút khác lạ, có những vết máu lớn trên cánh buồm tạo thành hình thù gì đó nhưng do buồm đã xếp lại lên nó không nhìn rõ được. Vậy nên Triệu Thiên Bình tiến lại gần cột buồm rồi đưa tay kéo thừng để thả buồm xuống. Trên cánh buồm không phải hình gì mà là tám chữ được viết bằng máu:

- Võ Thần tái xuất, Xích Dương thù bút.

Ngay lập tức tám chữ này gây nên xôn xao trong đám người:

- Hóa ra là Võ Thần Hiệp Khách, khó trách...

- Võ Thần Hiệp Khách lại xuất hiện...

- Xích Dương là ai vậy, có ai nghe thấy bao giờ chưa?

- Ta cứ thắc mắc tại sao có vài cánh tay vất lên buồm, hóa ra là dùng làm bút, thật là oách.

- ...

Lâm lão đầu cười to:

- Hóa ra là Võ Thần đảo, giết tốt giết tốt.

Những người khác cũng hòa theo:

- Giết tốt, giết đúng lắm.

- Cho bọn tặc tử hết đường sống.

- ...

Những tiếng cười khoi lên cảm giác không thoải mái trong lòng Triệu Thiên Bình, có nên vui sướng như vậy không? Nó trầm nghĩ, với những người kiếm com từ biển này thì hải tặc chắc chắn là kẻ thù lớn nhất, nhưng họ đã chết, những cái chết bi thảm của đồng loại có đáng cười như vậy không. Bỗng nhiên nó cảm thấy những người ở đây trước không quá quen thuộc thì giờ càng trở nên xa lạ. Lúc này bỗng nhiên có một người lớn tiếng đưa ra ý kiến, Triệu Thiên Bình nhận ra đây là giọng của Chu Thiện:

- Trưởng đoàn, họ đã chết như vậy, tuy họ là hải tặc nhưng có nên để họ phơi xác ở đây không. Theo tôi nghĩ hay là chúng ta giúp họ...

Lời còn chưa hết thì Lâm đoàn trưởng đã cắt ngang:

- Hồ đồ! Đây là thù bút của Võ Thần Hiệp Khách, người dám phá hư sao. Đây là lời cảnh cáo đến bọn cướp biển lộng hành ngoài kia. Phải để cho bọn chúng biết sợ mà rút đi. Hừ. Mặc xác bọn chúng, chúng ta đi.

Nói đoạn lão quay người rời khỏi, những người khác cũng lũ lượt theo sau, thỉnh thoảng còn vang lên vài lời chế nhạo. Chu Thiện thì mặt đỏ lên vì xấu hổ, gã ngoái nhìn lại con tàu rồi thở dài quay đi. Một lúc sau thì chỉ còn Triệu Thiên Bình ngơ ngác đứng đó. Nó cố dằn những cảm xúc hỗn loạn xuống, ngược nhìn cánh buồm đầy máu, đến bây giờ những chữ đó vẫn cứ in vào mắt nó, nhưng ấn tượng về hai chữ Võ Thần đã không còn như trước nữa, nó khê lăm bầm:

- Sau này ta sẽ quay lại, nếu lúc đó các người còn chưa được yên nghỉ, ta sẽ giúp...

Một luồng gió âm khê thổi qua tóc mai, Triệu Thiên Bình quay người đi thẳng.

Trở lại thuyền, nó kéo Chu Thiện lại khê hỏi:

- Chu đại ca, những người trên thuyền đó bị giết là đúng hay sai?

Chu Thiện khê gãi đầu suy nghĩ, một lát sau hần đáp:

- Những tên đó là cướp biển đấy, đệ có biết bọn chúng làm gì không? Giết người, cướp của, bắt cóc, buôn bán nô lệ, không chuyện ác nào mà bọn chúng không làm cả. Chết còn chưa hết tội.

Triệu Thiên Bình khê nhú mày khó khăn nói:

- Bắt buộc phải tàn sát như vậy sao?

Chu Thiện gật đầu khẳng định:

- Đệ nghĩ nếu chúng còn tự tại thì sẽ có bao nhiêu người gặp nạn vì bọn chúng nữa, biết bao nhiêu gia đình bị tan nát vì bọn chúng. Lũ khốn kiếp đó không phải người, chúng là ác quỷ.

Triệu Thiên Bình trầm mặc chốc lát rồi nó hỏi tiếp:

- Huynh nói xem trong số bọn họ có người cũng có gia đình, có vợ con, cha mẹ chờ đợi họ ở nhà không?

Lần này đến lượt Chu Thiện im lặng, lại qua chốc lát giọng hần lại kiên định:

- Tội ác thì phải trả giá. Bọn chúng gieo rắc đau khổ cho biết bao nhiêu người chứ, quả báo như vậy là xứng đáng. Đệ lương thiện, nhưng không phải ai cũng thiện lương, nhân tính khó lường, sau này đệ lớn lên, tiếp xúc nhiều sẽ thấy được cái ác trong con người. Ta bọn ba không được mấy năm, nhưng đã đi, cũng đã thấy, có những kẻ còn thua cả súc sinh.

Triệu Thiên Bình lại hỏi:

- Đành là vậy. Nhưng giết họ là cách duy nhất sao?

Chu Thiện cười:

- Thế đệ nghĩ phải làm thế nào? Bắt giữ chúng ư, tội của bọn chúng là tội chết, giữ lại cũng chỉ tốn com gạo thôi. Giảng đạo lý với bọn chúng sao, nực cười, lũ khốn kiếp đó chỉ nói chuyện bằng máu mà thôi.

Triệu Thiên Bình nghe vậy trở nên đăm chiêu, thật sự hết cách sao, giết qua giết lại như vậy là biện pháp tốt nhất sao? Nó vẫn cho rằng là người bình thường thì luôn lương thiện. Như vậy phân tích ra ác nhân thì không phải là người bình thường, mà không bình thường thì chắc chắn là có bệnh, như vậy chữa được bệnh cho họ thì sẽ đưa họ trở lại một người bình thường, một tâm hồn lương thiện. Có thể không? Ý nghĩ này nhìn như thoáng qua nhưng nó không biết và không ngờ rằng ý nghĩ nhất thời đó lại trở thành một hạt giống mạnh mẽ được gieo vào nhận thức của nó, và rồi hạt giống có chơm chồi nảy mầm để trở dậy hay không. Qua vài phút suy nghĩ, Triệu Thiên Bình lại hỏi:

- Người của Võ Thần đảo luôn hành hiệp máu tanh như vậy sao?

Chu Thiện khẽ lắc đầu:

- Những vị hiệp khách của Võ Thần đảo mỗi người một phong cách, thường thì rất ít xảy ra những vụ đồ sát như vậy, trừ khi đối tượng là những kẻ quá ác độc, như bọn cướp biển này là thí dụ. Những Võ Thần Hiệp Khách đi lại trên giang hồ từ xưa đến nay luôn nhận được sự kính trọng của mọi người. Đệ không cần nghĩ nhiều về chuyện lúc này, sau này trải qua nhiều chuyện tương tự như vậy sẽ quen dần thôi.

Triệu Thiên Bình gật đầu trầm nghĩ, có lẽ Võ Thần đảo không hợp với nó, hay ít nhất một phần của họ không hợp với nó. Rồi nhớ đến chuyện hôm qua, nó lại nói:

- À Chu đại ca, hôm qua trong lúc bão đệ có gọi huynh nhìn ra biển, huynh có nhớ không?

Chu Thiện gật đầu:

- Lúc đệ hoa mắt ấy hả?

Triệu Thiên Bình lắc đầu:

- Mắt đệ từ nhỏ đã tốt hơn người bình thường. Đệ chắc chắn mình không hoa mắt nhìn nhầm. Huynh biết không, lúc đó đệ nhìn thấy dáng một người đứng trên bè gỗ giữa biển giữa con bão, khi đó đệ nghĩ thật phi lí, nhưng trải qua chuyện này đệ không nghĩ mình nhìn nhầm, có khi nào là họ không?

Chu Thiện nghe đến tròn tròn mắt:

- Ý của đệ là, đệ nhìn thấy Võ Thần Hiệp Khách sao?

Chu Thiện nói rồi tự lẩm nhẩm lại gì đấy, lát sau hần nói tiếp:

- Trong truyền thuyết những Võ Thần Hiệp Khách đều có bản lĩnh điều khiển biển cả nên dễ dàng ra vào Võ Thần đảo. Nếu thật sự là họ thì việc đệ thấy là bình thường, chỉ là quá trùng hợp. Tính ra nếu người đó xong việc ở đây rồi đi về hướng ngược lại của chúng ta, thì thời gian chênh lệch cũng không là bao nhiêu.

Rồi hần bỗng nhiên hưng phấn:

- Đệ thật may mắn, có thể hình thấy cảnh tượng hoành tráng đó. Nếu nói như vậy người đó đang đi về phía Nam. Chà, sau này phải về phía Nam đi chu du một chuyến biết đâu có cơ hội gặp người đó.

Triệu Thiên Bình bĩu môi:

- Vợ tương lai của huynh đang chờ đấy.

Chu Thiện cười to:

- Hắc hắc, đưa cả lão bà đi cùng, đệ chưa biết thôi chứ nàng còn ham hố hơn cả ta.

Triệu Thiên Bình chỉ còn cách tròn mắt, nó nhắc:

- Được rồi, được rồi, sắp tới lượt xuống thuyền kia, tập trung thôi.

Một chiếc thuyền độc mộc nhỏ luân phiên chở những người trên thương thuyền lên đảo. Chu Thiện được phân còn cùng một nhóm người tìm vật liệu để sửa chữa thuyền, chủ yếu là gỗ, còn Triệu Thiên Bình thì đi theo một nhóm đầu bếp lên đảo trao đổi lương thực.

Đảo không tính là quá lớn, rộng tầm hơn nghìn mẫu mà thôi, trên đảo không có dân cư bản địa mà chỉ có vài trạm trao đổi tiếp tế của những thương hội trên đại lục, Phong Linh thương hội lại không có trạm ở đây, đơn giản là vì đảo này nhỏ lại không nằm trên lộ tuyến thường định. Thường trong những chuyến hải trình thuyền của Phong Linh thương hội không dừng ở đây, trừ những trường hợp bất khả kháng, như lúc này là thuyền bị hỏng, bắt buộc phải dừng, nên việc trao đổi diễn ra, dùng vật tư có trên thuyền đổi lấy những trang bị để sửa chữa con thuyền cùng với đảm bảo lương lương thực dự trữ. Đi trong đoàn người, thỉnh thoảng Triệu Thiên Bình lại nghe họ bàn tán về vị Xích Dương Hiệp Khách họ, rồi khi gặp người ở đây, Triệu Thiên Bình mới chứng minh những suy đoán của mình là đúng, họ kể đơn giản như sau: “Hôm qua khi vừa sáng sớm, một chiếc thuyền Hải Tặc xuất hiện trên bãi biển. Bọn chúng vừa đến thì càn rỡ nói rằng phải giao nộp tất cả tài sản trên đảo ra, nếu không bọn chúng sẽ thẳng tay tàn sát, người trên đảo tất nhiên không đồng ý, tài sản trên đảo là tài sản thương hội, mất nó cũng như mất mạng vậy, vì thế xung đột nảy ra, những hộ vệ và người trên đảo chống trả quyết liệt với bọn hải tặc. Nhưng bọn chúng đông hơn, lại hung ác gấp trăm lần nên những người ở đây nhanh chóng thất thế, các hộ vệ lần lượt ngã xuống. May thay, trong lúc nguy cấp thì một tiếng hét dài vang lên chấn động tất cả mọi người ở đây, khi đó một người xuất hiện trên biển, một thân tử y, tay cầm đao, dùng khinh công tuyệt đỉnh đạp ngang mặt biển mà chạy thẳng vào bờ. Sau đó người họ dùng vũ đao chém vào từng người bọn hải tặc khiến chúng bất tỉnh, sau đó dùng dây thừng trói tất cả lại rồi kéo lên thuyền tặc. Khi đó họ nghĩ người họ sẽ bắt trói bọn cướp nộp cho quan phủ nhưng ngay sau đó lại có tiếng đánh nhau la hét trên thuyền truyền lại, nhưng nhanh chóng lại im bặt, rồi người họ nhảy xuống thuyền tìm đến chiếc bè của mình theo hướng Tây Nam mà đi mất.” Triệu Thiên Bình nghe vậy thì cảm thấy chút khó hiểu, rõ ràng vị hiệp khách kia lúc đầu không giết bọn cướp nhưng sau khi lên thuyền lại thẳng tay đồ sát như vậy, là bọn chúng làm gì chọc giận người họ ư, hay còn lý do gì khác, chẳng hạn như người họ có sở thích biến thái như vậy, tò mò thật đấy nhưng nghĩ mãi cũng chẳng thể biết chính xác được nên Triệu Thiên Bình đành gác lại suy nghĩ và tiếp tục những gì cần làm. Công việc không có gì quá khó khăn, một bữa tối được tổ chức trên bãi biển, một nhóm làm bếp, một nhóm sửa thuyền, một nhóm dựng lều, Lâm lão đầu thì đang bàn

bạc gì đó với một nhóm người, Chu Thiện thì tụ tập với một nhóm khác vừa dựng trại vừa trò chuyện rôm rả, vài lời loáng thoáng truyền đến tai Triệu Thiên Bình thì cũng chẳng có gì ngoài mấy chữ Vô Thần Hiệp Khách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kế hoạch

Bữa tối chủ yếu vẫn là các món cá, cá nướng, cá hầm, gỏi cá,...thêm chút thịt với vài miếng bánh gạo và không có rượu, đây là quy định của Đoàn trưởng, nhiều người phàn nàn nhưng lão rất kiên quyết, lão nói:

- Về đại lục sẽ được uống một bữa thoải mái, còn bây giờ tuyệt đối không, trái lệnh thì làm mồi cho cá.

Hơi nghiêm khắc nhưng có lẽ mọi người đã quen nên không ai có ý kiến gì lớn. Trên biển rất ít khi được ăn đồ chín như vậy, nhóm một chút lửa phải vô cùng cẩn thận, nên thức ăn phần nhiều là đồ tươi sống hoặc lương khô, tuy không đến nỗi nào nhưng vẫn thiếu chút hơi ấm thoải mái khi được ăn đồ chín như vậy. Mọi người sau khi hoàn thành công việc của mình thì thoải mái ăn uống trò chuyện. Lúc này một nhóm người bao gồm cả Chu Thiện ngồi xuống với Triệu Thiên Bình thành một vòng, một đại hán trung niên họ La cười nói:

- Tiểu Triệu thật sự may mắn đấy, lần đầu bốn ba lại được gặp thần nhân.

Mọi người cũng hòa theo:

- Đúng vậy, thật sự quá may mắn...

- Thật là ta ghen tị...

Mới đầu Triệu Thiên Bình còn không hiểu gì, nhưng khi nhìn về Chu Thiện thì nó mới bừng tỉnh hiểu ra, nó đành cười khổ:

- May mắn, thật sự may mắn mà thôi, tiếc là không được thấy rõ hơn...

Có một kẻ bất mãn:

- Hừ, tốt lành gì chứ, trong lúc gió bão không lo giữ thuyền lại để tâm đầu đầu, không biết sao người còn ngồi được ở đây nữa...

Triệu Thiên Bình sửng sốt, nó nhận ra đây là một gã hộ vệ họ Tôn, trí nhớ nó rất tốt, hôm qua những người trụ lại trên thuyền chẳng có mặt tên này, lúc hết bão vào khoang thay quần áo thì gặp hắn chui ra. Nghĩ vậy nó định đáp lại một câu, nhưng nghĩ lại chẳng cần thiết phải bận tâm những kẻ trời ơi này làm gì nên nó chỉ cười cười gãi đầu. Một đại hán bên cạnh nói:

- Tiểu Triệu không có gì, Tôn huynh đệ là hâm mộ nên ghen tị người đấy thôi.

Gã Tôn Hộ Vệ nghe thế hừ một tiếng rồi đứng dậy đi qua ngồi cùng một nhóm khác. Lúc này Chu Thiện ghé đến bên tai Triệu Thiên Bình nói nhỏ:

- Hắn ta là hộ vệ, cũng là hoa tiêu. Lúc này Đoàn trưởng tán thưởng đệ, nói ánh mắt đệ rất lợi hại, định bồi dưỡng đệ thành hoa tiêu, hẳn sợ đệ cướp vị trí của hắn nên mới làm khó đấy.

Triệu Thiên Bình gật gù:

- Ra vậy. Hoa tiêu cái gì chứ, đệ còn chả biết có đi lần thứ hai hay không nữa. Rõ chán, mặc kệ hắn đi.

Triệu Thiên Bình cười nhạt, Chu Thiện cũng gật đầu đồng ý. Mọi người lại tiếp tục chủ đề Hiệp Khách với mấy yêu cầu đòi Triệu Thiên Bình phải tả kỹ những gì nhìn thấy được, hết cách, nó phải tả lại một lượt nhưng cũng nhấn mạnh rằng mình chả thấy được gì nhiều. Mãi đến lúc sau khi Đoàn trưởng nhắc nhở nghĩ ngơi họ mới buông tha câu chuyện. Người thì lên thuyền, kẻ chui vào lều, còn Triệu Thiên Bình thì lại chọn một hòn đá to tướng giữa bãi cát mà nằm lên. Tầng đá khiến nó nhớ lại tảng đá thường nằm trong dòng suối, nhớ lại Tiểu Mân Thầu đáng yêu hay làm nũng, nhớ đến lão Kim hay cảm râm, nhớ đến mẫu thân đã có nhà mới,...xa nhà gần hai tháng, không phải quá lâu nhưng lại rất xa, từng thứ quen thuộc lần lượt hiện lên trong kí ức nó, trong gió biển se lạnh cùng rì rào sóng vỗ.

Sáng sớm hôm sau thuyền lại khởi hành.

Xa xa nhìn thấy một dải đất hiện lên trên mặt biển, Triệu Thiên Bình liền hô lớn:

- Đã thấy đất liền!

Nó đang ngồi trực thượng cột buồm cao nhất, vị trí này thuộc về nó từ hai tháng trước, khi vừa rời hòn đảo kia Đoàn trưởng phân phó nó ngồi đây quan sát mặt biển, thấy gì thì thông báo lại ngay, chỉ vì nó có tầm mắt tốt. Một vị trí quan sát mà thôi, nó chưa đủ kinh nghiệm và kiến thức để làm một hoa tiêu, nhưng như vậy cũng đủ nhận lấy ánh mắt bất thiện của gã họ Tôn kia rồi, nhưng mặc kệ. Ngày đầu tiên làm việc này thật sự vô cùng khó khăn, đó là lần đầu nó trèo lên cao như vậy, cột buồm cao nhất đến hơn chục trượng, trên biển lại bấp bênh nên chỉ việc trèo lên thôi đã khó, huống gì phải ngồi trên đó ngó nghiêng cả ngày. Nhưng vài ngày thì thành quen, mà tận hưởng sự cheo leo giữa đại dương, tắm mình giữa gió muối cũng là một cảm giác khiến nó thích thú nên những ngày trên biển trôi qua không đến nỗi tệ. Tuy thường có gió lớn nhưng bão thì chỉ có một cơn không đến nỗi mạnh, ít nhất so với cơn bão đầu tiên thì không bằng, trong hành trình lại ghé lại vài hòn đảo để bổ sung hàng hóa nên chuyến đi tính ra không được nhanh cho lắm. Nhưng rốt cuộc hôm nay đã thấy đất liền, tuy cũng thấy tiếc nuối những ngày lênh đênh trên biển song sự háo hức cho hành trình sắp tới nhanh chóng thổi bay sự mất mát trong lòng Triệu Thiên Bình lúc này.

Nửa ngày sau thuyền cập cảng, lại tốn nửa ngày chuyển hàng từ thuyền qua xe ngựa, đầu vào đây, Đoàn trưởng liền hạ l cho mọi người chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ coi như chúc mừng chuyến hải trình thành công lần này. Trong bữa tiệc, đoàn thông báo:

- Hành trình đã qua được một nửa, từ đây đến điểm tập kết còn hơn ba ngàn dặm đường bộ, hi vọng mọi việc sẽ thuận lợi. Nhưng mọi người phải tập trung tinh thần đề phòng những tình huống bất lợi, dăm ba tên cướp gã trộm chó việc không thể tránh khỏi, đêm nay mọi người kiểm tra lại binh khí của mình, sáng sớm ngày mai lên đường.

Đến lúc này thì Triệu Thiên Bình lại có một thắc mắc nhỏ, nó hỏi Chu Thiện:

- Huynh nói xem tại sao không tập kết hàng hóa luôn ở đây cho tiện mà phải bôn ba sâu vào rừng đất liền làm gì để nguy hiểm như vậy.

Chu Thiện cười bảo:

- Đơn giản thôi, đất lành chim đậu. Thiên An quốc là đất nước được thần tiên bảo hộ, không bao giờ xảy ra chiến sự nên hầu hết các thương hội đều chọn nơi đó làm nơi tập kết hàng hóa phổ thông. Nói là không biết thần tiên có thực hay không nhưng Thiên An quốc tồn tại bao nhiêu năm qua không một nước nào dám xâm phạm cả, cũng là có lí do cả đấy. Không chiến sự nên quân đội của họ rất ít, chủ yếu dùng để giúp dân chúng làm kinh tế và cả quét dọn bọ đạ tặc thô phi, nên nói chung Thiên An quốc khá là yên bình, nên đa số thương hội chọn nó làm kho hàng hóa. Chỉ có vài thương hội buôn bán quân bị quân trang thì mới chọn nơi khác thôi.

Triệu Thiên Bình gật đầu tiếp thu rồi nói tiếp:

- Nếu nói như thế thì chả phải mọi người đều muốn sống ở đây hay sao?

Chu Thiện nhún vai:

- Không hẳn. Thứ nhất mỗi người đều có nhân thân sống cùng nhau nên họ khó rời bỏ quê hương được, như ta và đệ không thân không thích chỉ là số ít mà thôi. Thứ hai, không phải ai cũng thích sống như thế, mỗi người một tính, nhất là những kẻ có suy nghĩ không an phận thì không hợp chút nào. Thứ ba, quốc gia này không chứa được hết người trên lục địa đâu.

Chu Thiện khẽ cười, Triệu Thiên Bình thì khẽ cảm thán. Càng nói chuyện nhiều với Chu Thiện thì nó càng phát hiện gã thanh niên có ngoại hình tương đối thô lỗ này lại hiểu biết nhiều điều như vậy, có lẽ do gã đi đây đó nhiều nên kiến thức cũng tích lũy không ít, nó cũng là một người không an phận, có lẽ sau này mình cũng tích hiểu biết khá nhiều đây, nó nghĩ vậy mà nở nụ cười đầy chờ mong.

Lộ tuyến được xác định là một con đường chạy dọc bên cạnh dãy Hoành Sơn, một trong những dãy núi vắt ngang lục địa Lưu Thiên, nếu muốn vượt qua nó thì khó khăn trùng trùng nhưng đi dọc theo chân nó thì đơn giản vô cùng, một bên là núi một bên là sông Phú Giang, một nhánh kéo dài của hạ lưu Vô Căn Hà. Nhìn địa hình thì đơn giản nhưng trên Hoành Sơn lại không đơn giản tí nào, đường dài như vậy, cây nhiều như thế nên thỉnh thoảng lại có vài kẻ chạy ra với những câu kẻ công mở đường trồng cây mà xin chút lộ phí. Vì vậy chỉ nhánh thương hội Phong Linh ở đây lại chỉ định thêm một trăm hai mươi hộ vệ thêm vào đoàn vận chuyển, như vậy tính tất cả hộ vệ lại tổng cộng lên đến hai trăm người.

Ngày đầu tiên không có gì bất thường. Ngày thứ hai thì một toán hơn năm mươi tên thảo khấu, nửa canh giờ cộng thêm ba hộ vệ bị thương thì đuổi những kẻ này đi được. Đến ngày thứ mười thì thương đội đã gặp phải ba lần chặn đường cướp bóc quy mô cả trăm người, hai lần sau không được may mắn như lần đầu, tuy không ai bỏ mạng nhưng phải đến chục người bị thương nặng. Cũng may sau đó thương đoàn đến được một thành thị, tất cả xe hàng được tập kết một chỗ, lều được dựng quanh, mọi người được nghỉ ngơi, người bị thương được để lại đây chăm sóc. Hai trăm hộ vệ giờ còn lại một trăm chín mươi người. Trong lúc dùng cơm Triệu Thiên Bình lại hỏi Chu Thiện:

- Chu đại ca, đường này sao nhiều cướp bóc như vậy, không ai quản sao?

Chu Thiện khẽ lắc đầu:

- Quản sao được, triều đình mà động binh đao thì bọn chúng trốn sạch, cả dãy Hoành Sơn đó, ai mà lần ra được chúng chứ.

Triệu Thiên Bình lại nói:

- Sao thương đội không chọn đường khác mà đi, tránh gặp bọn chúng?

Chu Thiện lại lắc đầu:

- Không tránh được, chỉ cần đề xuất phát từ biển rồi đi đến Thiên An quốc thì lối nào cũng sẽ gặp cướp. Chỉ khi nào vào được thành thị có quan binh trấn giữ thì mới an toàn. Có những bọn cướp có tổ chức còn nguy hiểm hơn, khi chúng ta vừa xuất phát thì đã bị bọn chúng theo dõi rồi.

Triệu Thiên Bình nhíu mày:

- Theo dõi sao. Bọn sơn tặc này lại còn đến như vậy? Tuy mới tổn thất mười người nhưng cứ kéo dài như vậy khi đến được Thiên An quốc sẽ còn bỏ lại bao nhiêu người đây.

Một người ngồi cùng bàn với họ thay Chu Thiện tiếp lời:

- Tồn thất là điều không thể tránh khỏi. Nhất là khi đối đầu với bọn mã tặc thì chưa thể nói trước được điều gì.

- Mã tặc?

- Đúng vậy, vùng Hoành Sơn qua Thanh Thủy quốc này nguy hiểm nhất là bọn mã tặc, chúng lấy tên là Hắc Lâm sơn tặc, bọn chúng rất giỏi chiến đấu trên lưng ngựa, rất nhiều thương đội sợ bọn chúng, thường thì những thương đội nhỏ sẽ tụ tập lại với nhau cùng thuê một đội bảo tiêu lớn, chỉ có thương đội lớn như Phong Linh chúng ta mới dám đơn phương di chuyển. Bọn mã tặc này thường có một bộ phận là kỵ binh đào ngũ nên rất có tổ chức, những băng cướp bình thường thì chỉ làm việc ăn may mà thôi, nhưng bọn mã tặc lại rất có kế hoạch, bọn chúng theo dõi, phân tích lực lượng, bày bố bẫy rập các kiểu, nói chung là rất giáo hoạt. Nhưng chúng ta không phải thịt cá trên thớt để chúng mặc sức làm gì thì làm.

Triệu Thiên Bình thắc mắc:

- Nói vậy mọi người rất tự tin? Trước đây đã từng đánh bại bọn chúng sao?

Chu Thiện gật gù:

- Có thể. Cũng không phải lần đầu gặp bọn chúng, đánh bại thì chưa nhưng đẩy lùi thì có. Mỗi lần như vậy tổn thất cũng có chút ít tổn thất nhưng chấp nhận được.

- Tại sao không nghĩ cách tiêu diệt bọn chúng?

- Không được. Bọn chúng rất giáo hoạt, nếu có động tĩnh bọn chúng sẽ biết ngay, sau đó thì trả thù rất nặng, không thương đội nào muốn ra đứng mũi chịu sào cả. Hơn nữa giết bọn này thì nảy ra bọn khác, giết tên này thì tên khác gia nhập, nói chung là nhiều vô kể, trừ khi có thể đóng binh kiểm soát cả con đường này, nhưng điều đó là không thể. Lực lượng quân đội của các nước này không đủ để kiểm soát tất cả lãnh thổ, chỉ một phần là được điều đến các thành thị, còn phần lớn là nằm ở biên giới, không phải nước nào cũng thái bình như Thiên An quốc đâu. Hơn nữa, theo những nguồn tin ngầm thì cướp chính là một dạng thu thuế bất hợp pháp của triều đình ở đây. Hừ, bọn sơn tặc này chỉ cướp những thương đội ngoại quốc, chả bao giờ động đến người của mình, hơn nữa, một phần tài sản cướp được sẽ được nộp cho triều đình, đổi lại bọn chúng sẽ được nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Triệu Thiên Bình trở mặt:

- Thật sự có chuyện như vậy nữa sao?

Một người khác cười lạnh:

- Hừ. Đây là tin tức thương hội điều tra thu được nhưng không có chứng cứ xác thực. Nếu đem ý kiến phản nản với bọn quan binh ở đây thì lúc nào cũng nhận được một trong hai câu trả lời, hoặc “thiếu thời gian”, hoặc “thiếu lực lượng”.

Triệu Thiên Bình tiếc nuối:

- Nếu vậy thì không thể trông cậy gì vào triều đình sao, đề vẫn tưởng lúc nguy cấp có thể cầu cứu quân đội chứ.

- Có thể.

Một giọng nói trầm tính vang lên phía sau làm Triệu Thiên Bình phải ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là Lâm đoàn trưởng ngồi gần đấy nghe cuộc trò chuyện nên cũng muốn đến tham gia. Triệu Thiên Bình vội vàng chào một tiếng “Lâm đoàn trưởng”, mọi người cũng định chào lão nhưng lão khoát tay ý bảo không cần, những người trong nhóm thấy vậy cũng khách khí nữa mà khẽ nhích ra tạo một chỗ trống cho lão ngay bên cạnh Triệu Thiên Bình, lão cũng không khách khí ngồi xuống rồi nói với Triệu Thiên Bình:

- Không cần khách khí, cứ gọi ta là Lâm lão hoặc Lâm thúc là được. Nói đến quân đội thì nếu đến gần phạm vi biên giới Thiên An quốc ba trăm dặm có thể cầu cứu quân đội Thiên An quốc. Bình mã Thiên An quốc rất đặc biệt, bọn họ được cho phép xâm nhập vào lãnh thổ nước khác một phạm vi nhất định, ở đây là ba trăm dặm. Nhưng nơi đóng quân của họ là ở ngay biên giới, như vậy muốn được sự chi viện của họ thì phải thông báo trước. Tuy số lượng binh sĩ Thiên An quốc không nhiều, nhưng rất tinh nhuệ thiện chiến và được trang bị tận răng. Nếu nói chỉ cần năm mươi kỵ binh Thiên An quốc có thể quét ngang thương đội chúng ta bây giờ, hoặc cả bọn mã tặc thì không ai ngạc nhiên đâu.

Lâm đoàn trưởng rất coi trọng Triệu Thiên Bình. Trong sự đánh giá của lão, Triệu Thiên Bình là người bẩm sinh có tố chất đặc biệt hơn người, lão nhận thấy người thiếu niên này không chỉ có cặp mắt tốt hơn người thường, khả năng thích ứng học hỏi cũng rất nhanh chứng tỏ sự thông minh, lão khá chú ý đến nó, lão thấy nó thật sự hỏi rất nhiều thứ nhưng tiếp thu cũng rất tốt, và sự khỏe mạnh hơn người ẩn chứa sau một cơ thể có vẻ gầy yếu, hơn nữa tuổi tác lại còn nhỏ...những tố chất khiến lão đánh giá cao và trong ý nghĩ của lão, Triệu Thiên Bình có thể bồi dưỡng thành một người chủ chốt trong thương

đoàn. Nhưng lão không biết rằng Triệu Thiên Bình thật không quá tha thiết với công việc như lão, hơn nữa mục tiêu của nó đã xác định ở nơi khác rồi. Lão khá hứng thú với việc giải đáp những thắc mắc của nó. Triệu Thiên Bình lần này không hỏi nữa, nó nói ra phân tích của mình:

- Những cuộc tấn công trước đây tiểu tử vẫn luôn thắc mắc tại sao lực lượng mỏng như vậy mà bọn chúng vẫn lao đầu lên mặc dù lực lượng chênh lệch là rành rành ra đấy. Rất có thể phía sau có bàn tay thao túng của bọn mã tặc, một sự hợp tác thăm dò và tiêu hao lực lượng của chúng ta chẳng hạn. Như vậy chúng nắm rất rõ tình hình của thương đoàn chúng ta. Theo tiểu tử nghĩ để tăng phần thắng cho chiến đấu sắp đến, tạo một chút bất ngờ bằng cách lừa bọn chúng về lực lượng thật sự của ta, hơn nữa phải để bọn chúng không biết mình bị lừa.

Chu Thiện một bên nghe vậy cảm thấy khó hiểu:

- Ý đồ cụ thể là như thế nào, ta nghe có chút lờ mờ. Để nói kĩ hơn chút.

Triệu Thiên Bình nhìn Lâm lão đầu, có chút lo lắng lão nghĩ mình khôn vệt, nhưng Lâm lão đầu khẽ gật đầu với ánh mắt cổ vũ. Triệu Thiên Bình khẽ thở phào một hơi, rồi đưa ánh mắt nhìn xung quanh một lượt, Lâm lão hiểu ý khẽ cười bảo:

- Không sao, những huynh đệ ở đây đều có thể tin, chỉ cần nói nhỏ một chút là được.

Triệu Thiên Bình khẽ gật đầu rồi hạ giọng:

- Vấn đề thứ nhất đánh lừa bọn chúng là nhắm vào bố trí bên ngoài, cụ thể trong những lần giao chiến sắp tới, thương đội của chúng ta phải có lí do gì đẩy để một bộ phận hộ vệ có lí do giả trọng thương. Đồng thời, phải tuyên bố thay đổi tuyến đường đột xuất với lí do công khai là né tránh hoặc đánh lừa bọn sơn tặc, nhưng thực chất là chọn tuyến đường không đi qua thành thị để hợp lí hóa việc mang theo thương binh, cũng một phần làm xáo trộn việc bày bố mai phục và vây ráp. Như vậy địch quân sẽ có đánh giá không chính xác về lực lượng thực sự của thương đội, điều này sẽ tạo nên yếu tố bất ngờ trong trận chiến, như vậy sẽ mang đến lợi thế cho chúng ta. Với lực lượng thương đội, có lẽ không quá khó ở khâu này, nên khó khăn lớn nhất sẽ nằm ở vấn đề thứ hai, đó là làm sao để bọn chúng không biết mình bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kết thúc

Triệu Thiên Bình với tay tháo túi nước đưa lên làm một ngụm lấy hơi rồi tiếp tục:

- Vấn đề này là nhắm vào bố trí bên trong của bọn chúng. Tiểu tử xin mạn phép hỏi Lâm lão, trong hai trăm hộ vệ ở đây, cộng thêm gần trăm người khác đi cùng có thể tin tưởng được hết sao, sẽ không có nội gián của bọn mã tặc chứ?

Lâm lão hơi bất ngờ trước câu hỏi của Triệu Thiên Bình, nhưng lão nhanh chóng khôi phục, sau đó cười khò:

- Đây là vấn đề đau đầu của tất cả những thương hội. Lực lượng nòng cốt là đáng tin nhất, nhưng qua thời gian vì một số lí do mà lực lượng này bị giảm sút, do vậy, luôn luôn có người mới gia nhập vào đoàn hộ vệ. Nên bọn mã tặc, hoặc triều đình luôn lợi dụng việc này để cài cắm tai mắt vào thương đội, mà việc này thì không thể kiểm soát được.

Triệu Thiên Bình lại nói:

- Nói như vậy vẫn có một bộ phận tin tưởng được.

Lâm lão gật đầu:

- Hơn nữa trong số hộ vệ là những huynh đệ vào sinh ra tử trong chiến đấu có sự trung thành tuyệt đối. Mặt khác, không phải tất cả những người mới đều là nội gián cả, thường thì phải trải qua một đoạn thời gian mới kiểm tra được.

Triệu Thiên Bình nhấn mạnh:

- Vào sinh ra tử và sự tin tưởng tuyệt đối không thể đánh đồng được. Ngài có chắc một vài người trong số họ không bị lợi ích làm mờ mắt hoặc vì lí do khác mà bán đứng chiến hữu đây chứ.

Lâm lão hơi nghẹn lời:

- Việc này... rất khó nói. Nhưng ta có thể đảm bảo chắc chắn có hơn sáu mươi người có thể tin tưởng tuyệt đối.

Nhìn thấy ánh mắt chưa được thuyết phục của Triệu Thiên Bình, lão có phần khó chịu nhưng cũng không trách nó, lão nói như chém đinh chặt sắt:

- Bọn họ như tay chân của ta vậy, kinh nghiệm mấy chục năm lão phu chưa hề đặt niềm tin sai người.

Triệu Thiên Bình khẽ lẩm bẩm lại hai chữ “niềm tin”, nó thấy niềm tin thật sự khó tin tưởng. Lâm lão thấy vậy thì khẽ cười:

- Tiểu tử ngươi rất thông minh, nhưng lòng nghi ngờ cũng quá nặng đi. Giữa con người với nhau, nếu tin tưởng được thì phải tin tưởng, đặt niềm tin dù đúng hay sai người thì vẫn khiến người thoải mái hơn là việc luôn phải nghi ngờ người khác. Nếu lão phu thật sự đặt niềm tin sai người, thì cũng là sống uổng mấy chục năm rồi.

Triệu Thiên Bình cười xấu hổ gật đầu, nó ghi nhận lời nói của Lâm lão, nó nghĩ mình cũng tin tưởng khá nhiều người, nhưng đoàn hộ vệ này phần lớn hay có thể nói hầu hết là xa lạ với nó, bảo nó tin tưởng tuyệt đối bọn họ là không thể nào, nhưng Lâm lão đã có lí do để chắc chắn như vậy thì nó cũng không có ý kiến, nó lại tiếp tục vấn đề lúc này:

- Được rồi, nếu ngài đoàn trưởng nói như vậy thì chúng ta có sáu mươi người có thể giả bị thương, nhưng nên giả khoảng năm mươi thôi, sẽ không khiến kẻ khác nghi ngờ. Năm mươi người này sẽ là lực lượng chủ yếu trong việc lật ngược tình thế, trường hợp xấu nhất nếu bọn mã tặc không trúng kế thì những người này được nghỉ ngơi tốt cũng ít nhiều tạo được chút lợi thế. Việc làm sao giả trang bị thương nặng và kiểm soát những đại phu đi kèm tiểu tử không có kinh nghiệm, việc này phải làm phiền ngài đoàn trưởng rồi. Còn những bố trí và bày rập của bọn mã tặc trên đường, việc này xin đoàn trưởng cho tiểu tử được gia nhập đội do thám.

Lâm lão gật đầu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Kế hoạch này khá tốt, tuy không thể chiến thắng tuyệt đối nhưng cũng tạo ra được chút bất ngờ. Nếu lần này thành công, những lần sau sẽ dựa vào kế hoạch này mà thay đổi chút ít thì bọn mã tặc này sẽ khó khăn hơn đây. Việc còn lại ta sẽ cho người lo liệu. Mọi người nghỉ ngơi đi.

Nói rồi lão đứng dậy đi về trướng, bọn Triệu Thiên Bình cũng đứng dậy thu dọn rồi quay về chỗ nghỉ ngơi. Trên đường đi, Chu Thiện vỗ vai Triệu Thiên Bình tán thưởng:

- Khá lắm Tiểu Triệu, đệ thật thông minh đó.

Triệu Thiên Bình gãi đầu:

- Chỉ là nhất thời nghĩ ra nói liều thôi. Khách quan thì kế hoạch này sơ hở rất nhiều. Không biết chuyện gì rồi sẽ xảy ra.

Chu Thiện thở dài:

- Đệ đừng lo, tuy có sơ hở nhưng nó vẫn là một kế tốt. Đệ nghĩ tại sao đoàn trưởng lại dễ dàng chấp nhận và thực hiện kế hoạch còn có sơ hở của đệ không? Đoàn trưởng là người kinh nghiệm dày dặn, đến bản thân đệ, còn cả những người khác, ai cũng biết nó có sơ hở nhưng không ai phản đối, đệ nghĩ là do đâu?

Triệu Thiên Bình suy nghĩ một lúc lâu, như nhìn ra được điều gì nó bèn hỏi:

- Chẳng lẽ sự bất ngờ không phải nằm ở nội dung kế hoạch mà nằm ở bản thân nó?

Chu Thiện cười tán thưởng:

- Chính thế. Những lần giao chiến trước đây với bọn mã tặc đều là chính diện trực tiếp phô bày tất cả lực lượng, phương diện đấu trí chỉ nằm ở khâu phá bẫy và tránh tập kích số đông mà thôi. Một “âm mưu” như thế này là chưa từng có. Bởi thế bọn chúng khả năng rất lớn sẽ rơi vào bất ngờ. Dù là mưu vật vẫn có cái lợi của nó.

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười:

- “Âm mưu” cái nổi gì chứ. Chỉ là chút khôn vặt thôi. Đệ có chút tự tin nếu sau này lớn thêm chút có thể bày mưu tính kế nhưng bây giờ đệ cũng không biết gì nhiều, ý nghĩ đó chỉ là chủ quan áp đặt vào kẻ địch thôi, không dám chắc chút nào.

Chu Thiện nói:

- Chủ quan khiến con người ta tự tin hơn mà, nhưng phải có chừng mực. Nếu lần này kế của đệ thành công, thì đó chính là do sự chủ quan của bọn mã tặc gây nên, vì sự chủ quan đó mà chúng phải trả giá cho dù chỉ là một kẻ nhỏ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như đệ có thực lực tuyệt đối đàn áp kẻ địch, thì sự chủ quan cũng chẳng gì đáng ngại. Như Võ Thần Hiệp Khách chẳng hạn, đơn thân độc mã có thể tiêu diệt cả một chiến hạm hải tặc. Thật sự khiến người ta ao ước.

Triệu Thiên Bình cười đáp:

- Thực lực tuyệt đối sao? Đệ nghe người ta nói, núi cao còn có núi khác cao hơn, chẳng lẽ không có cao nhân nào hơn Võ Thần Hiệp Khách sao?

Chu Thiện nghe vậy thì khẽ nhủ thầm:

- Đệ nói cũng đúng. Thật sự trong dân gian có truyền lưu lại chuyện có một vài lần Võ Thần Hiệp Khách bị đánh bại, thậm chí bị giết chết. Song không có ghi chép hoặc là lời kể nào về ai hay là thứ gì đã làm việc đó cả. Mọi chuyện đều chìm trong sự bí ẩn không có lời giải thích. Nói chung những chuyện đó không đến lượt tăng thứ của chúng ta có thể biết được.

Triệu Thiên Bình buộc miệng nói tiếp một câu:

- Nếu nó vượt quá khả năng hiểu biết của chúng ta, thì ta chỉ việc nâng cao khả năng của mình lên thì sẽ được biết đúng không. Hừm, nhất định một ngày nào đó sẽ tìm ra câu trả lời.

Chu Thiện nghe thế cười ha ha:

- Tốt, có chí khí đấy. Đến khi đó đừng quên kể cho ta.

Triệu Thiên Bình cũng cười to:

- Ha ha, nhất định.

Ngày hôm sau trong thương đội truyền ra mệnh lệnh của đoàn trưởng. Do tuyến đường định sẵn có sự cố xảy ra nên thương đội phải thay đổi lộ tuyến di chuyển, vậy nên cần nghỉ chân trong thành thêm một ngày để chuẩn bị vật tư cần thiết. Mà công việc của Triệu Thiên Bình nguyên ngày hôm nay đó là học cưỡi ngựa. Cưỡi ngựa để làm một tiên phong do thám, đây là chỉ định của Trường đoàn.

Buổi sáng Triệu Thiên Bình được một hộ vệ họ Dương dẫn đi chọn ngựa. Không phải là lũ ngựa mà nó thường cho ăn trước đây mà là những con ngựa mới được đưa đến, một đàn gồm hai chục con ngựa được đưa đến cho nhiệm vụ mới. Nó được nghe Dương hộ vệ giới thiệu sơ qua rằng những con người này đều là ngựa tốt, đủ chủng loại, tuổi chỉ từ năm tuổi đến bảy tuổi, rất trẻ và khỏe, nó được lựa chọn một con để làm cộng sự trong hành trình nhiệm vụ lần này. Không phải thú cưỡi mà là hai chữ cộng sự, nó nói nên tất cả phẩm chất của một con ngựa là quan trọng như thế nào. Triệu Thiên Bình phải nhanh chóng lựa chọn một con ngựa rồi làm quen với nó, lấp yên cho nó, sau đó là cưỡi nó và thành thạo, quá nhiều công việc chỉ trong một ngày.

Mỗi chủng ngựa khác nhau phục vụ cho mục đích khác nhau, giống to khỏe thì phục vụ cho chiến đấu, giống bền sức thì phục vụ cho chuyên chở, mà loại ngựa Triệu Thiên Bình không biết chiến đấu, cũng không tải hàng, nên nó quyết định chọn loại ngựa thiên về tốc độ, trong đàn có một con Bạch Dương Mã và một con Huyết Long Câu khá là hợp với ý định của nó. Dương hộ vệ thấy nó phân vân thì giải thích kỹ hơn một chút:

- Bạch Dương Mã và Huyết Long Câu có tốc độ nhanh nhất trong số này, khó mà so sánh. Ưu thế của Bạch Dương Mã nằm ở sự khéo léo trong việc tăng giảm tốc độ với khả năng bề ngoặt cực tốt, còn Huyết Long Câu thì thiên về sự dẻo dai gấp bội.

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì quyết định chọn Bạch Dương Mã vì sự khéo léo của nó, hơn nữa màu sắc của Bạch Dương Mã không quá bắt mắt, bộ lông màu vàng thẫm điểm những đốm sáng trắng như những vầng mặt trời nhỏ, y như tên gọi, sẽ phù hợp hơn so với việc cưỡi một thót Huyết Long Câu rất hấp dẫn ánh nhìn với bộ lông đỏ rực. Dương Hộ Vệ một bên nhắc nhở:

- Việc giao tiếp với ngựa rất quan trọng, nó là đồng bọn đáng tin cậy nhất trong cả hành trình của ngươi, ngươi phải hiểu nó và cũng phải để nó hiểu ngươi, ngựa là động vật rất thông minh.

Triệu Thiên Bình khẽ gật đầu, những ngày qua công việc chính của nó là cho ngựa ăn nên cũng hiểu biết một chút, nhưng tiếp xúc trực tiếp như vậy là lần đầu, trong lòng nó cũng hết sức căng thẳng. Cảm nhận suy nghĩ và tâm hồn qua cặp mắt to đen, bày tỏ sự thân thiện gần gũi bằng những cử chỉ vuốt ve nhẹ nhàng, Triệu Thiên Bình dần dần làm quen với người bạn mới:

- Chúng ta làm bạn nhé.

- Mi nhìn rất tuyệt.

- Mi có tên chưa?

- Ta gọi mi là Hoàng Hoàng nhé...

Qua nửa ngày làm quen Triệu Thiên Bình cũng đã leo được lên lưng con ngựa với những bước chân đầu tiên chậm rãi nhưng đầy phấn khích. Việc cỡi ngựa đòi hỏi sự phối hợp nhịp nhàng của cả cơ thể người lẫn ngựa. Dương hộ vệ luôn sẵn sàng với những lời nhắc nhở như khẩu lệnh điều khiển, rồi giữ vững dây cương, dứt khoát động tác, làm chủ con ngựa... Triệu Thiên Bình cũng dần dần quen thuộc, việc này thật sự không quá khó và cảm giác mang lại thật sự tuyệt vời, càng tăng tốc thì cảm giác kích thích mang lại càng lớn, đến cuối ngày Triệu Thiên Bình cũng đã có thể phi nước đại một đoạn, Dương hộ vệ bên cạnh cũng khá hài lòng:

- Rất tốt, ngươi giỏi hơn ra nghĩ đấy. Nhưng đừng chủ quan, những chận đường sau này sẽ không dễ chịu như hôm nay đâu, ngươi còn phải tự hoàn thiện thuật cỡi ngựa của mình mới mong sống được. Hôm nay đến đây là đủ.

Triệu Thiên Bình cảm kích:

- Đa tạ Dương đại ca đã chỉ bảo.

Dương hộ vệ không nói gì, chỉ gật đầu rồi đi mất. Triệu Thiên Bình cũng cắt ngựa rồi về trại nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau thương đội lại xuất phát.

Lần này là cưỡi ngựa thay vì ngồi xe ngựa, lúc đầu nó còn khá hứng thú nhưng về sau thì cảm giác ê ẩm truyền lại khiến mặt nó xụ xuống, mông cũng nhón lên nhón xuống khiến nhiều người gần đấy phải bật cười. Lâm đoàn trưởng đi gần đấy lên tiếng:

- Lần đầu cưỡi ngựa ai cũng vậy thôi. Cứ từ từ sẽ quen dần.

Triệu Thiên Bình cười cười mà trong lòng khá cảm kích. Nó biết Lâm lão đầu không chỉ vì cho nó làm nhiệm vụ quan sát mà cấp ngựa cho nó, nếu vậy thì chỉ cần ngồi xe ngựa phía trước là đủ, mà đây còn là một thử thách trong những tình huống nguy cấp nữa, tí như Lâm lão cũng đã không còn ngồi xe như lúc ở Sơn Hải quốc. Nhiệm vụ của Triệu Thiên Bình cũng khá nhẹ nhàng, chăm chú tập trung quan sát đường đi, thỉnh thoảng chạy lên phía trước xem xét một chút rồi trở về thông báo tình hình. Đơn giản nhưng không còn an toàn như lúc trước nữa, có vài lần nó xém chút bị sa vào những cái bẫy dựng sẵn hay là bị bọn sơn tặc phục kích, may mà nó phát hiện trước rồi bỏ chạy thật nhanh, sau đó thì là một trận chiến nổ ra. Có khi nó tình cờ phát hiện một nhóm sơn tặc đi lẻ, và thế là một cuộc tập kích ngược diễn ra. Chiến đấu những ngày sau đó phát sinh liên tục, mà kế hoạch của Triệu Thiên Bình cũng dần từng bước được chuẩn bị.

Khi thương đội còn cách biên giới Thiên An quốc sáu trăm dặm thì gặp phải sự ngăn cản của bọn mã tặc. Là sự ngăn cản chứ không phải phục kích, vì sau vài bộ trí bày rập mà không có kết quả nên bọn chúng mới quyết định đường đường chính chính tấn công, hay nói cách khác là chặn cướp một cách đường hoàng. Hai trăm tên mã tặc với đao kiếm sáng bóng dàn thành hàng chắn ngang con đường đi tới của thương đội, hai trong số đó đi lên phía trước, trong tay còn kẹp lấy một người mà Triệu Thiên Bình nhìn kĩ thì chính là một hộ vệ của thương đội mất tích trong cuộc chiến trước đó, một tên kẻ đao vào cổ người nọ rồi quát to:

- Giao nạp hàng hóa hoặc là chết.

Không đợi người khác trả lời, hấn sẵn đao nơi tay cửa thẳng vào cổ họng tên hộ vệ rồi vút xuống trước mặt. Tay giữ chặt cổ, mắt tròn tròn, miệng há hốc sùi bọt máu, cơ thể rung lên giữ dội, tên hộ vệ gãy giữa một lát rồi cứng đờ. Những tiếng thở mạnh phát ra từ phía thương đội, sự căm phẫn hiện rõ trên cặp mắt đỏ hồng, Lâm đoàn trưởng hét lớn:

- Lũ súc sinh, giết hết bọn chúng.

Cả thương đội ào lên như ong vỡ tổ, tiếng la ó gào thét lẫn trong tiếng va chạm leng keng của binh khí. Tất cả loạn thành một đoàn. Sự ón lạnh sợ hãi tràn lan khắp cơ thể Triệu Thiên Bình, nó chưa từng gặp một trận chiến nào kinh khủng như thế, dù là những lần bị phục kích trước thì đánh nhau một lúc bọn sơn tặc đã bỏ chạy, nhưng lần này thì tất cả lao vào nhau như không cần mạng sống vậy.

Nó cảm giác toàn thân run rẩy.

Nhìn những cảnh la hét thảm thiết rồi quần quai ngã xuống, nó cảm thấy thở không ra hơi.

Là run sợ cảnh máu sao?

Không phải, trong lòng nó trỗi dậy cảm giác thống khổ, không phải cảm giác sợ, mà là cảm giác bất lực.

Tại sao con người phải tàn hại lẫn nhau như vậy?

Tại sao ta không thể ngăn cản được?

Ta quá nhu nhược sao?

Ta quá yếu đuối sao?

Tay nó run rẩy siết chặt. Nó nghiêng răng lắc đầu xua đi cảm giác hỗn loạn trong lòng rồi chú ý vào cuộc chiến.

Biết mình không giúp gì được trong chiến đấu thế này, góp mạng không bằng giữ mạng, Triệu Thiên Bình quyết đoán cưỡi ngựa lui về phía tuyến sau, nơi những “thương binh” đang nghỉ ngơi, nó muốn quan sát thật kĩ cuộc chiến và tìm ra thời điểm mau chốt để phản kích. Tuy tình hình cuộc chiến rất hỗn loạn nhưng trong sự quan sát của Triệu Thiên Bình, những hộ vệ thương đội đang làm đúng chiến thuật được đề ra từ trước, đó là tập trung phòng thủ nhằm hao mòn sức lực của bọn mã tặc, cố gắng kéo dài thời gian chiến đấu, cuộc chiến càng dài thì càng có lợi cho phía thương đội. Triệu Thiên Bình ở phía sau không những chăm chú vào cuộc chiến trước mắt, nó còn cố quan sát thật kĩ xung quanh, xem có hay không những nguy hiểm ẩn nấp khác. Như đã nói trước, kế hoạch lập ra có nhiều sơ hở, như hiện giờ đang trong tình trạng giằng co, nếu bên kẻ địch còn có lực lượng khác mai phục gần đó thì yếu tố bất ngờ không còn là thứ có thể dẫn đến chiến thắng nữa.

Qua một lúc lâu, như đã nắm chắc được tình hình, Triệu Thiên Bình hô to:

- Trưởng đoàn đại nhân!

Lâm lão đầu đang chiến đấu phía trước nghe được liền mạnh tay đẩy lùi kẻ địch đang giằng co rồi quát lớn:

- Tất cả mọi người, phản công!

- Biên giới trước mặt, mọi người nhanh chân lên.

Lâm đoàn trưởng quát lớn hối thúc thương đội tăng tốc. Trận chiến kết thúc khi bọn mã tặc rút lui vì bị bất ngờ không trở tay kịp, nhưng không ai dám chắc bọn chúng khi nào sẽ quay trở lại. Vì vậy thương đội dưới sự dẫn dắt của Lâm lão đầu nhanh chóng thu dọn chiến trường rồi dồn hết sức người sức ngựa còn lại mà bỏ chạy về hướng Thiên An quốc.

Bước qua biên giới, tinh thần của mọi người đều thả lỏng, những căng thẳng trong hành trình vừa qua tan biến với tiếng trò chuyện vui vẻ của những hộ vệ với nhau, đối với họ đây là một nhiệm vụ thành công, còn đối với Triệu Thiên Bình, tu không quá vui vẻ nhưng cũng cảm thấy an ủi vì đích đến đầu tiên trong hành trình của nó đã đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thiên Nam thành

Thành Kim Loa thuộc Tây Giang thủ phủ là nơi tập kết hàng hóa chính của Phong Linh thương hội, một nơi nhộn nhịp đến ồn ào, đến được nơi này thì nhiệm vụ coi như hoàn thành. Lúc này, mọi người bắt đầu tách ra, phần lớn ở lại chờ chuyển hàng vận chuyển về phía nam, còn một bộ phận thì rời đi trong đó có Triệu Thiên Bình và Chu Thiện. Lâm lão rất muốn giữ Triệu Thiên Bình ở lại nhưng nó khéo léo từ chối và hứa hẹn khi có cơ hội sẽ quay lại. Chia tay thương đội, Chu Thiện hẹn nó ba ngày sau sẽ cùng đi về Thuận Thiên. Thời gian ba ngày khá dài, lúc đầu nó cũng cảm thấy hứng thú với thành thị phồn hoa này, nó định dành ba ngày này thỏa sức dạo chơi trong thành, nhưng chỉ một buổi sáng nó đã phải thất vọng. Sự náo nhiệt nơi này không phải dành kẻ như nó, nếu là một thương gia thì có thể đến những cửa hàng lớn chào bán hoặc đặt mua nhiều mặt hàng, có thể đến những tiêu cực thuê người hộ tống, hoặc kẻ có tiền thì thể đến những nơi xa hoa thư giãn, những nơi đặc biệt dùng tiền mua vui, nhưng một nơi có thể khơi lên sự hưng thú của Triệu Thiên Bình thật sự không có, hay nói đúng hơn nó cũng chẳng biết mình cần gì giữa chốn phồn hoa này, có thể nói khách điểm của Phong Linh thương hội là nơi nó có thể vào duy nhất bây giờ, cũng là nơi miễn phí duy nhất đối với nó, quay về khách điểm nghỉ ngơi thì tốt hơn, lang thang bên ngoài có khi lại gặp chuyện không may.

Khách sạn Phong Linh là nơi ở cho những thành viên của thương hội này, nó cũng cung cấp nơi ở tạm thời cho những ai làm nhiệm vụ cho thương hội. Ở đây không chỉ có chỗ ăn ở mà còn là nơi cung cấp rất nhiều vật dụng cần thiết cho nhiệm vụ, như bản đồ, la bàn, dây thừng, kẻ cả vũ khí. Triệu Thiên Bình cũng dạo quanh khu buôn bán một lần, nó chọn mua được một tấm bản đồ của Thuận Thiên phủ, ngoài ra nó cũng vừa ý với vài món khá hữu dụng, nhưng hầu bao nó không cho phép. Vì thỏa thuận như một chuyến đi nhờ nên nó chả có lương hưởng gì trong chuyến hàng vừa rồi cả, nếu không chả ai cần một đứa trẻ không giúp được gì như nó cả, cũng may nhờ có đóng góp sau đó mà nó được thưởng ba mươi lượng bạc, đối với nó thật sự là tài sản lớn, nhưng so với giá cả ở đây lại chẳng là gì, một món vũ khí rẻ chút cũng hơn ba mươi lượng, nó lại không dùng được, một món giáp trụ giá ít nhất năm mươi lượng, cũng không vừa với nó, một con ngựa, ...thôi bỏ đi. Tiền vẫn luôn là thứ không bao giờ đủ, nó tự nhủ sau này nó phải kiếm thật nhiều thật nhiều để không bao giờ còn phải lo nghĩ khi mua những thứ mình thích cả.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, nó lại lên đường lần nữa. Lần này di chuyển không phải dựa vào Phong Linh thương hội nữa mà đi cùng một thương đội nội địa nhỏ của một thương nhân trẻ tuổi họ Lý, sở dĩ phải đội ba ngày mới xuất phát cũng là vì Chu Thiện chờ đợi để đi cùng thương đội này. Họ Lý là người làm ăn nhỏ có một cửa hàng vải lụa gần nhà Chu Thiện, hai người kết thân với nhau một phần vì tuổi tác tương đồng và tính tình hợp nhau, một phần là vì em gái y chính là vị hôn thê của Chu Thiện. Họ Lý cũng chào hỏi thân thiết với Triệu Thiên Bình nhưng nó cảm thấy nụ cười của họ Lý đối với nó không quá thân thiện. Cũng dễ hiểu vì so với một người khỏe mạnh và giỏi giang như Chu Thiện thì một đứa trẻ nhìn có phần gầy yếu như nó thường sẽ không được để ý và coi trọng. Triệu Thiên Bình cũng không quan tâm lắm, nếu họ Lý thực lòng đối xử thì nó cũng thực lòng xem trọng, còn nếu lạnh nhạt thì nó cũng sẽ lạnh nhạt lại mà thôi.

Càng đi về phía bắc không khí càng lạnh, nhất là vào mùa đông như thế này, con gió heo hút cuốn nốt những chiếc lá vàng úa cuối cùng trên những thân cây xơ xác, trời đất cũng vì lạnh giá mà chìm vào không khí có phần ảm đạm, áo quần trên người cũng ngày một dày thêm. Đất trời hiu quạnh hay lòng người hiu quạnh. Hành trình một ngàn năm trăm dặm đường này Triệu Thiên Bình khá là ít nói, phần lớn thời gian nó đều chìm vào sự trầm mặc trong những suy nghĩ, đôi khi suy nghĩ của nó chìm vào những kỉ niệm quê hương, nhưng phần nhiều là những hồi tưởng về những kinh nghiệm có được trong chuyến hành trình thương đội vừa qua. Tia gió nhẹ nhàng trên đôi lông mày không thể nào so sánh với cơn bão ngoài biển kia được, chút se lạnh của mùa đông so với sự ớn lạnh khi đối đầu với bọn mã tặc thì chẳng đáng là gì. Tuy có nguy hiểm nhưng trong đó tràn ngập sự kích thích, nó nhận ra rằng những chuyến hành trình như vậy là không tệ chút nào, nghĩ tới chuyến đi đó rồi nhìn lại hành trình đang trải qua một cách quá yên bình như bây giờ, nó mới nhận ra được lý do tại sao không phải ai cũng muốn sống ở Thiên An quốc thì ra là vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sau một hành trình đầy thử thách như thế thì nó càng thích cảm giác yên bình bây giờ hơn, sau những khoảnh khắc dữ dội thì giây phút êm đềm như bây giờ lại khiến tâm hồn nó thoải mái không nói nên lời. Nó cảm thấy hiểu được sự lựa chọn của Chu Thiện, gã còn rất trẻ nhưng dứt khoát lựa chọn rồi bỏ sự phiêu lưu để tìm đến cuộc sống đời thường, có lẽ cuộc đời phiêu bạt từ nhỏ đến bây giờ của gã đã quá đủ, điều gã cần bây giờ là một gia đình ấm êm hạnh phúc, nó có thể thấy rõ nét mong đợi và sự hân hoan trên gương mặt của Chu Thiện bây giờ. Nó nghĩ về mình, nó yêu thích sự im lặng sự ồn ào kích thích, nó hiểu bản thân mình muốn gì. Đừng nhìn nó trong chuyến hành trình vừa qua mở miệng khá nhiều, nhưng đôi tượng nói chuyện của nó chỉ duy nhất là Chu Thiện mà thôi, hơn nữa đều là những thứ khiến bản thân tò mò, trong suốt hành trình gần năm tháng trời với một đoàn đội cả trăm người mà nó chỉ bắt chuyện với chưa đến chục người, phần lớn những cái tên mà nó biết là thông qua tình cờ nghe được chứ không phải nó hỏi được. Nghĩ về mình Triệu Thiên Bình chỉ biết cười khổ, là tính tình lạnh nhạt, là tích cách nhút nhát hay sự e dè dè phòng quá nặng, có lẽ mỗi thứ chiếm một ít. Sâu trong tâm trí nó cũng khao khát được hòa mình vào mọi người, được thể hiện chút gì đó của riêng bản thân nó để được mọi người biết đến và công nhận, nhưng sự biểu hiện bên ngoài của nó thì không được như vậy. Một hành trình kết thúc mà nó chỉ quen vài khuôn mặt, nói chuyện được với một người, được một người tán thưởng và... một

người ghen ghét. Có lẽ bẩm sinh tính cách nó đã như vậy, trước đây ở quê nhà nó cũng không thân thiết với ai trừ một tiểu nha đầu cùng nhau lớn lên, những đứa trẻ cùng trang lứa trong trấn không phải không có, nhưng thay vì vui đùa kết bạn như một đứa trẻ nên có, nó lại dành phần lớn thời gian của mình ở quán rượu, đôi khi trầm mặc trước mộ mẹ nó hay thi thoảng lại trốn đi tìm một nơi yên ắng mà ngẩn người, hoặc trốn đi xa hơn tìm hiểu những điều mới lạ, như bây giờ.

Hành trình kết thúc vào ngày thứ sáu khi cả đoàn đến được Thiên Nam thành của phủ Thuận Thiên. Thiên Nam thành là cửa khẩu phía nam của Thuận Thiên phủ, từ tường thành đến những công trình đủ mọi kiểu dáng trong đó đều được xây dựng bằng đá cuội với đủ loại màu sắc nhẹ nhàng, một vài ngôi nhà cũ kĩ rêu phong mang đậm dấu tích thời gian, đối lập với sự sa hoa hào nhoáng tấp nập của Kim Loa thành, nơi này mang đến cảm nhận về sự đơn giản xưa cũ và thanh tao lặng lẽ, từ cảnh vật đến con người. Trên đường phố không quá đông người với thưa lưa những cửa hàng thật sự trở nên náo nhiệt hơn khi một đoàn xe tiến vào, họ Lý được mọi người khá là chào đón, Chu Thiện cũng nhân tiện thăm hỏi một vài người, tất cả dường như đều quen biết, một vài người cũng hỏi thăm Triệu Thiên Bình, nó là người lạ mặt duy nhất ở đây nên cũng gây nên chút tò mò. Qua một màn giới thiệu chào hỏi nho nhỏ mọi người đều nhận thức được gương mặt nhỏ tuổi này, điều này cũng khiến Triệu Thiên Bình nhận ra lòng người ở đây rất rộng mở, bọn họ sống trong sự quan tâm của tất cả mọi người, không khí xung quanh cũng dần bớt đi lạnh giá. Triệu Thiên Bình cảm nhận được sự đơn giản trong cách sống và sự ấm áp trong tâm hồn của đa số con người nơi đây. Triệu Thiên Bình được Chu Thiện mời về nhà mình chơi, nó đồng ý.

Nhà của Chu Thiện nằm ở Tây thành, một hợp viện khá thoáng đãng nhưng cũng khá quanh quẽ. Chu Thiện đưa Triệu Thiên Bình vào nhà, gã vừa lấy tay quơ đi đồng mạng nhện trên công vừa cười nói:

- Khu viện này ta mua lại từ một người bản địa cách đây hai năm. Trừ ta ra không còn ai khác cả, mà ta trước đây cũng không ở đây nhiều nên nó mới phủ bụi thế này. Sau này thì khác rồi. Phòng nào để cảm thấy ưng ý thì cứ chọn, bây giờ ta ra ngoài tìm người đến dọn dẹp lại một chút, nơi này thật sự quá bừa bộn.

Triệu Thiên Bình gật đầu bước vào bên trong ngắm nhìn một chút. Bỏ ra vài phút nó đã đi dạo hết cả căn viện, nhà ở đây trừ những bức tường được xây bằng đá ra thì không khác quá nhiều so với quê nó. Trong hợp viện có ba dãy nhà bao quanh sân chính, chính diện là nhà sảnh tiếp khách, bên trái là khu phòng ăn còn bên phải là khu phòng ngủ. phía sau là một bụi trúc bên cạnh một hồ nước nhỏ. Nó suy nghĩ rồi chọn một phòng nằm ở góc viện, vị trí khá tương đồng với phòng như lúc trước của nó. Một lát sau Chu Thiện dẫn về mấy người nhân công để dọn dẹp, Triệu Thiên Bình cũng bắt tay vào phụ giúp, qua nửa ngày thì mọi thứ trở nên sạch sẽ hơn hẳn. Đến gần tối, Chu Thiện nói là muốn qua nhà họ Lý ăn tối, gã mời Triệu Thiên Bình theo nhưng nó từ chối:

- Buổi họp mặt của gia đình huynh nên đi theo không tiện đâu. Để sẽ ra ngoài dạo chơi tiện thể ăn chút gì đó là được.

Chu Thiện nghe vậy đành gật đầu đồng ý rồi rời đi, Triệu Thiên Bình sau đó cũng bước ra ngoài. Nó muốn đi dạo một chút, tìm mua một vài món đồ để chuẩn bị một chút hành lý cho hành trình đến Vô Phong Sơn. Trời dần tối, đường phố không tấp nập vào ban ngày càng hoang vắng vào lúc này, nhưng vì mỗi nhà đều treo khá nhiều đèn lồng trước cửa nên không khí buổi tối cũng không đến mức ảm đạm. Triệu Thiên Bình tìm đến một tạp điểm có tên là Lưu Hoa Điểm, tồn năm lượng bạc để mua lương khô và vài vật dụng cần thiết, sau đó lại tìm đến một cửa hàng quần áo nhỏ, lại tồn ba lượng mua thêm hai cái áo tương đối dày, rồi thêm năm lượng mua vài bộ quần áo cho con nít, nó định dùng để làm quà cưới cho Chu Thiện, như một lời chia sẻ vui mừng và chúc phúc, vì nó không định tham gia lễ tiệc đó như lời mời của Chu Thiện. Lượn thêm một vòng quanh phố nhỏ, nó lại mua thêm vài thứ lặt vặt, đến lúc này coi như mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, số tiền thưởng được nhận sau chuyến đi vừa rồi cũng vui đi phần nửa.

Quảng trường trung tâm là nơi nhộn nhịp nhất của thành Thiên Nam này, ở đây có rất nhiều trò giải trí thư giãn phục vụ cho bất kì ai, những trò chơi dân gian nhẹ nhàng, những màn tạp kỹ hoa lệ thích mắt, những gánh hàng rong với hàng loạt các món ăn vặt hấp dẫn, hay từng nhóm người tụ tập với nhau trò chuyện, tụ tập với nhau vui đùa... Triệu Thiên Bình tay phải ôm một gói đồ tay trái thì kẹp hai cái màn thầu cũng tìm đến chiếc ghế đá gần đây ngồi xuống, nó chắc rằng mình sẽ không tham gia bất kì hoạt động nào, chỉ đơn giản là nhét cho đầy bụng và thêm đó là thưởng thức chút không khí này mà thôi. Mọi thứ xảy ra ở đây đều khơi lên sự hứng thú trong lòng nó, nhưng sự hứng thú không đủ để khiến nó phải tham gia vào, có lẽ với nó, không cần như thế, chỉ cần nhìn người khác vui vẻ thì tự nhiên nó cũng cảm giác được sự hạnh phúc nào đó trong tâm hồn mình, thậm chí nó còn một bọc đồ mới mua cần phải trông coi nữa. Một đứa trẻ tiến lại gần nó với bó kẹo trên tay:

- Đại ca mua giùm đệ một xâu kẹo đi.

Triệu Thiên Bình quan sát đứa trẻ một chút, một bé trai cỡ bảy tám tuổi với đôi mắt trong sáng, nó chỉ tay về hướng một đám nhóc trạc tuổi như đứa trẻ rồi hỏi:

- Sao không đi chơi với bạn mà lại đi bán kẹo.

Đứa trẻ hưng phấn cười hi hi trả lời:

- Đệ bán giúp cha, người bị đau chân nên không thể đi đâu được. Đệ chơi cả ngày rồi nên không sao cả, huynh biết không, mẹ đệ hứa nếu bán hết được số kẹo này thì này mai sẽ mua cho đệ quần áo mới đấy.

Đứa trẻ vừa nói vừa chỉ về hướng một trung niên chống nạng gỗ đứng cách đó hơn chục trượng, trên tay gã cũng cầm một bó kẹo nhìn có vẻ nhiều hơn chỗ này. Triệu Thiên Bình không nói gì thêm mà gật đầu, nó với tay lấy ba xâu rồi trả tiền cho đứa trẻ. Khi đứa trẻ bán kẹo chạy đi rồi Triệu Thiên Bình lại quay đầu quan sát xung quanh một chút, nó thấy một bé gái nhìn chăm chú vào những xâu kẹo trên tay mình, nó khẽ cười rồi vẫy tay gọi bé gái lại gần, lúc đầu bé gái còn nhút nhát nhưng có lẽ được những xâu kẹo tiếp thêm dũng khí nên một lát sau bé gái cũng tiến lại. Triệu Thiên Bình cười cười đưa những xâu kẹo cho bé gái rồi đứng dậy rồi đi, để lại bé gái sững sờ đứng đấy hết nhìn kẹo rồi nhìn bóng lưng nó, một lúc sau nó nghe được một giọng với theo đằng sau: “cảm ơn ca ca”.

Rồi sự tấp nập vui nhộn Triệu Thiên Bình lại quay về những con đường vắng vẻ. Hình ảnh còn in rõ nhất trong đầu nó là một nhóm những đứa trẻ cũng trạc tuổi nó đang chơi đuổi bắt trên quảng trường. Nó có một khao khát chạy ulla lên gia nhập vào bọn chúng, nhưng sẽ như thế nào tiếp theo, bọn chúng

thậm chí còn không biết nó là ai, cảm giác xa lạ sẽ khiến trò chơi mất vui, nó sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc để phá hỏng không khí đó, không thể hòa mình thì còn có thể thưởng thức, thêm một chút tương tượng nữa thì cũng coi như bản thân nó đã tham gia rồi, nó nhận ra rằng mình cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Vậy tại sao nó không giống những đứa trẻ khác, bọn chúng vô tư với những trò chơi thơ dại, bọn chúng có thể khóc cười không lo nghĩ, những thứ đó quá xa lạ với nó, như việc đơn giản nhất là khóc cũng đã rất lâu rồi nó không làm, nó nhớ rõ lần cuối cùng nó khóc là lúc mẹ qua đời. Lúc đó một đứa trẻ thì biết gì sự thương tiếc mà khóc, đơn giản chỉ vì sợ hãi mà thôi, cảm giác sợ khi mẹ nó không còn mở mắt ra nhìn nó nữa, sợ khi gọi mà mẹ nó không trả lời, sợ khi đêm ngủ không còn tiếng tiêu của mẹ nữa. Đến lúc lớn lên, khi nó bắt đầu nhận thức cuộc sống sâu sắc hơn, khi cảm xúc đã định hình, nó đã không còn biết khóc nữa. Phải rồi, nó đã hiểu, thì ra nó không còn giống một đứa trẻ bình thường từ lúc ấy, từ lúc mẹ nó qua đời, nó đã là một đứa trẻ mồ côi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mãn Nguyệt thành

Đêm đông lạnh lẽo vắng vắng từng bước chân nặng trĩu, Triệu Thiên Bình ôm mớ cảm xúc ngổn ngang quay về hợp viện. Nó từng dự định ở lại đây một khoảng thời gian, chờ đến khi Chu Thiên thành hôn thì mới tiếp tục hành trình. Nhưng bây giờ nó lại đổi ý, một động lực thôi thúc nó lên đường ngay bây giờ, nhanh hơn một chút để tăng cường khả năng của nó, nó đã tự trả lời được câu hỏi vì sao nó được như những đứa trẻ bình thường, nhưng một câu hỏi khác lại đặt ra, tại sao nó lại mồ côi, nó không thể tự trả lời câu hỏi này được, và nó lí giải rằng là do khả năng của mình chưa đủ, do vậy, nó phải lên đường. Tuy là gấp rút như vậy nhưng nó cũng không ngốc đến nỗi giữa đêm mà chạy ra đường, nó cần nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị một tinh thần tốt nhất để ngày mai lên đường, nghĩ vậy, nó nằm xuống giường, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, nó dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm thức dậy, vệ sinh như thường lệ, sau đó Triệu Thiên Bình đi quanh nhà một vòng. Khu viện yên tĩnh, cánh cổng vẫn khép hờ như đêm qua, chứng tỏ Chu Thiên cả đêm không về. Nghĩ tới sự sum họp gia đình chắc sẽ tốn kha khá thời gian của Chu Thiên, nó bất giác cười, gã cũng mồ côi như nó, và bây giờ gã cũng tìm được một gia đình, hi vọng tương lai của nó cũng tươi sáng như vậy. Triệu Thiên Bình quay người về phong thu dọn hành lý, những bộ quần áo trẻ em thì nó bọc lại một gói riêng màu đỏ rồi đặt lên bàn khu nhà khách, nó khẽ lẩm bầm vài lời chúc phúc rồi xoay người bước ra khỏi cửa.

Thuận Thiên phủ có bốn tòa thành lớn, Thiên Nam thành tất nhiên ở phía nam, phía đông là Đăng Dương thành, phía tây là Tường Vân thành, tòa thành lớn nhất nằm ở trung tâm tên là Mãn Nguyệt, cũng chính là mục tiêu trước mắt của Triệu Thiên Bình. Đến Mãn Thiên tìm hiểu thêm vài tin tức cơ lợi và chuẩn bị thêm lần cuối, nó sẽ tiến về phía bắc, nơi tọa lạc của Vô Phong Sơn. Từ Thiên Nam đến Mãn Nguyệt thành là một hành trình tương đối dễ dàng, chỉ hai trăm dặm lộ trình, đường đi cũng là đường lớn, dọc đường cũng không thiếu thôn trấn để trú lại.

Xóc tay nài lên vai, Triệu Thiên Bình nhắm thẳng hướng bắc mà bước. Ban ngày đường, đói ăn lương khô, khát uống nước, có khi lại hái vài quả dại bên đường, buổi tối thì dừng chân dưới một gốc cây mà nghỉ tạm, trời có hơi lạnh, nhưng nó cũng ứng phó bằng cách lấy những bộ đồ khác, cái lót cái đắp cũng qua được một đêm. Có đôi khi đi qua một xóm nhỏ, hay một quán nước ven đường, nhưng nó không lựa chọn tiến vào, một là sợ tốn tiền, hai là ngại làm phiền người khác. Cứ thế được trôi qua ba ngày, nó cũng bước chân vào Mãn Nguyệt thành.

Tường thành cao đến năm trượng được xếp từ những tảng đá hoa cương màu trắng to đến nửa người. Trên cổng thành khắc một chữ nguyệt to tướng được bao quanh bởi một vòng tròn. Trước cổng có hai hàng binh lính đứng gác, đây là điểm khác giữa thành này và Thiên Nam thành nơi chỉ có hai lính canh phụ trách đóng mở cửa thành mà thôi, không biết ở hai thành còn lại sẽ như thế nào, tuy vậy nhưng hai hàng lính này chỉ đứng đó nhìn những người đi qua đi lại, kẻ ra người vào thành mà không có động tác kiểm tra gì cả, Triệu Thiên Bình nhìn thấy có chút khó hiểu nhưng cũng không để tâm cho lắm. Tiến vào cổng thành là đường phố rộng lớn nhiều có nhiều xe ngựa qua lại, hai bên là san sát những cửa hàng có lớn có nhỏ, thỉnh thoảng lại thấy có người bày những sạp nhỏ trên vỉa hè, cảnh tượng khá náo nhiệt, tuy không thể so với Kim Loa thành nhưng hơn hẳn Thiên Nam thành và huyện thành ở quê nó. Triệu Thiên Bình vừa đi vừa quan sát đánh giá hoàn cảnh một chút, nó đang nghĩ xem nên tìm hiểu thông tin từ đâu, thường thì một túp lều, một dịch quán hoặc thương quán là nơi dễ chảy ra tin tức nhất, nghĩ vậy nó bèn tiến vào một túp lều nhỏ nho nhỏ nhưng có khá nhiều khách rồi chọn một bàn nhỏ trong góc mà ngồi xuống. Tiểu nhị của quán đi tới hỏi:

- Vị khách quan này dùng gì?

Triệu Thiên Bình đáp:

- Cho đệ một lồng bánh bao. Một ấm trà nóng.

Tiểu nhị cười gật đầu:

- Có ngay.

Chỉ lát sau bánh bao được đưa lên, Triệu Thiên Bình bắt đầu lấp đầy bao tử của mình. Tuy cầm cùi ăn uống nhưng lỗ tai nó vẫn hoạt động hết công sức, nó muốn nghe xem có chút tin tức nào liên quan đến Vô Phong Sơn không. Đến khi tiêu diệt xong bốn cái bánh bao, bụng cũng tương đối no, tai cũng nghe được nhiều chuyện, từ chuyện buôn bán của ông này, đến chuyện gia đình bà kia, chuyện cưới hỏi con cái này nọ không thiếu, đến cả chuyện chăn gối của hai vợ chồng cũng nghe được, nhưng cái nó muốn nghe nhất lại không thấy đâu. Lại kiên nhẫn rót trà uống, tai lại vểnh lên, một bình trà nhỏ đến khi chỉ còn lại cặn mà một chữ liên quan đến Vô Phong Sơn cũng không nghe được, Triệu Thiên Bình cảm thấy hết sức vô lí, nơi này gần như vậy tại sao không ai nói gì nó chứ. Bất bình một chút, nhưng không thể ngồi mãi được Triệu Thiên Bình gói ba cái bánh còn lại cho vào bọc để dành tối ăn, rồi gọi

tiểu nhị tính tiền.

- Một lồng bánh bao ba lượng, một bình thanh trà hai lượng, tổng cộng năm lượng ạ.

Triệu Thiên Bình nghe vậy xem bát lên chửi thề, cái gì vậy, mấy cái bánh bao với bình nước mà đến năm lượng bạc, năm lượng trước đây là hơn nửa năm bán trà để dành của nó đấy, nó còn nhớ rõ quán rượu lão Kim của nó một mâm cơm thịnh soạn cũng chưa đến một lượng, thế mà bây giờ... cần rằng không để mình phải thốt lời thất thố, Triệu Thiên Bình cố nặn ra nụ cười rồi móc năm lượng bạc ra trả, trước khi tiểu nhị thu dọn nó hỏi một câu:

- Tiểu nhị đại ca này có thể cho đệ biết, khu chợ gần đây là ở đâu không.

Tiểu nhị nghe vậy hơi sững sốt, hóa ra thên này thực sự không phải người ở đây, biết thế lúc này thật nó thêm một nhát. Triệu Thiên Bình mà hiểu được lòng tên này chắc sẽ có xúc động muốn đánh người, như vậy còn ít sao. Tên tiểu nhị tuy tính toán không tốt nhưng cũng trả lời:

- Khách quan đi theo đường chính về hướng bắc đến khi gặp một ngã tư lớn, sẽ nhìn thấy nha môn ở đấy. Từ ngã tư lớn có bốn đường, đi về bốn hướng là gặp bốn cái chợ nhỏ, mà đối diện nha môn đấy là khu chợ lớn nhất.

Triệu Thiên Bình khẽ gật đầu:

- À, đa tạ.

Triệu Thiên Bình khẽ nhắm lại câu nói của tên tiểu nhị mà rủa thầm, chả phải đi lên một chút thì gặp được chợ sao, có gì hán phải dong dài thế nhỉ, thôi thì đi tìm người nào đó hỏi lại cho chắc. Nghĩ vậy nên lúc đi ra nó lại ngo nghiêng xem có người nào gương mặt trông đáng tin chút không. Người đi đường không thiếu nên qua một lúc nó cũng nắm bắt được vài tin tức đại khái, thành Mãn Nguyệt có hai con đường lớn, một theo hướng bắc nam, một theo hướng đông tây nối bốn công thành lại với nhau, hai đại lộ giao nhau tại quảng trường trung tâm, ở phía đông bắc quảng trường là nha môn, phía tây nam là phường thị tập trung lớn nhất Mãn Nguyệt thành, còn từ quảng trường trung tâm đi chuyển theo đại lộ theo các hướng chừng mười dặm sẽ gặp bốn phường thị tự do có quy mô nhỏ hơn và cũng có những điểm riêng biệt. Phường thị tự do tức là mọi người có gì bán nấy, chỉ cần thuê một khu vực nhỏ mở một sạp hàng hóa là có thể kinh doanh, ưu điểm là giá rẻ nhưng nhược điểm là nguồn hàng không đáng tin cậy, người mua phải dựa vào hiểu biết và nhãn lực của mình để đảm bảo lợi ích, ngược lại là phường thị tập trung với những cửa hàng cố định, uy tín cao nhưng bù lại giá cả sẽ nâng lên một chút. Phường thị tự do phía bắc buôn bán các mặt hàng nhập từ phương bắc, phía nam thì nhập từ phương nam, phía đông là hàng hóa từ biển, phía tây là hàng hóa nội địa, thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài thứ kì lạ, còn phường thị trung tâm không chỉ có buôn bán hàng hóa, nơi đây còn có những trung tâm dịch vụ và đấu giá lớn nhất cũng như duy nhất Thuận Thiên phủ này.

Nửa canh giờ sau Triệu Thiên Bình cũng bước chân vào thị trường tự do phía nam. Nói là tự do nhưng khu chợ rất ngăn nắp, cả khu chợ rộng gần năm mươi mẫu được bố trí như hình bàn cờ, mỗi ô một phương hướng được chia làm bốn lô bằng nhau, xem kẽ giữa các ô bàn cờ là các lối đi rộng nửa trượng, một người có thể thuê một lô nhỏ để bày hàng, nhiều hàng hóa hơn nữa thì thuê hẳn nửa ô đến một ô, những sạp hàng có thể đơn giản bày ngay dưới đất, sạch sẽ hơn thì lót một mảnh vải, ai muốn người khác chú ý thì kê trên những tấm sạp gỗ cao. Phường thị tự do tương đối nhộn nhịp, tiếng chào hỏi trao đổi mua bán, đôi khi là cũng có những tiếng quát tháo chửi bới lẫn nhau, âm thanh hỗn tạp của một cái chợ khiến Triệu Thiên Bình cảm thấy không quen, nó thích thanh tịnh hơn, nhưng để moi cho ra tin tức cần biết nó phải ráng chịu đựng một chút. Trong những sạp hàng bày bán đủ mọi thứ, chai lọ gốm sứ, dao thớt bếp núc, thực phẩm khô các loại, còn nhiều thứ nó nhìn vào chả biết là gì nữa. Thậm chí Triệu Thiên Bình còn gặp một sạp hàng bán trà Lạc Thủy của nhà nó nữa, không kiếm được lòng nó bỏ tiền ra mua một lượng, nhưng lại đắc khiếp, nó nhớ rõ khi bán cho thương lái là giá hai cân trà khô một lượng bạc, giờ đến đây mua lại giá tăng lên gấp hai mươi lần, một lượng bạc một lượng trà, mà trà này còn lẫn tạp trà nữa chứ, đành rằng đường xa vận chuyển khó khăn, Triệu Thiên Bình thầm nghĩ sau này nếu đi làm thương nhân buôn trà có khi giàu chứ chẳng chơi. Tồn nửa ngày trời đi qua đi lại hết chỗ này đến chỗ khác mà không được chút thu hoạch nào, tin tức không nghe thấy, trong tay cũng không thêm được món đồ nào hữu ích, mà sắc trời cũng sắp tối, Triệu Thiên Bình đành buồn rầu rời khỏi nơi này. Nó quyết định ngày mai sẽ đến khu chợ phía bắc, theo nó nghĩ nơi đó người ta bán những mặt hàng phương bắc, tất nhiên đa phần là người phương bắc, vậy khả năng lớn sẽ có cái nó cần và có cái nó muốn biết. Với số bạc ít ỏi còn lại, nghỉ qua đêm trong khách điếm là điều không thể, nó đành lang thang trên đường đi tới quảng trường trung tâm, hi vọng sẽ kiếm được một chỗ giải quyết hết đêm nay.

Lại một quảng trường, lại một cảnh đông vui nhộn nhịp, có lẽ tự tại quảng trường là một truyền thống của người dân ở đây. Lần này Triệu Thiên Bình không ngồi ghế đá mà đặt chú ý vào một cây cổ thụ lớn gần đấy, thế là có chỗ ngủ đêm này rồi. Với thân thể nhỏ nhẹ và sức khỏe hơn người thì việc trèo lên một cái cây chả có gì là thử thách đối với Triệu Thiên Bình cả, nó tìm một góc khuất sau thân cây không ai chú ý rồi leo lên, cách mặt đất hơn hai trượng là một cành cây to khỏe, nó tháo tay nài đặt xuống một bên rồi lôi mấy cái bánh bao còn lại lúc sáng ra gỡ, ánh mắt lại hướng về quảng trường. Không khí vẫn ấm áp như vậy, vẫn ẩn giấu những điều nó hằng mong ước, người ta xem những trò tiêu khiển để giải trí, đối với nó, nhìn người khác tụ họp như vậy cũng là một sự giải trí, mang lại cảm giác thỏa mãn trong tâm hồn.

Lần đầu tiên ngủ trên cành cây thật sự không quá thoải mái, cảm giác khó chịu ở lưng khiến Triệu Thiên Bình phải tỉnh dậy. Trời còn chưa sáng, trên quảng trường tụ tập một nhóm trai tráng đang luyện tập vài tư thế gì đấy, giống như luyện võ vậy, vài người khác cũng luyện tập gì đấy, trời lạnh nhưng họ có vẻ rất siêng năng. Triệu Thiên Bình thu dọn rồi tuột khỏi cây, nó lại gần một hồ nước gần đấy rửa mặt rồi rời đi. Mục tiêu hôm nay của nó là phường thị tập trung lớn nhất thành ngay bên cạnh, mặc dù phường thị phía bắc mới là mục tiêu chính nhưng đã ngang qua đây rồi mà không vào có khi lại bỏ lỡ mất thứ gì đó. Ghé vào một hàng bánh bao, lại mua một lồng bánh bao hấp, nhưng lần này nó chỉ tốt có năm phân mà thôi, thật sự chênh lệch với cái quán hôm qua như trên trời dưới đất vậy, Triệu Thiên Bình thật sự không hiểu nổi, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai chui vào tặng tiền cho quán đó nữa.

Phường thị này mới sáng sớm mà đã cực kì đông người, nhưng quan sát một lúc thì cũng không phải khách mua hàng mà phần nhiều là thương lái đến giao hàng hoặc chủ tiệm đến mở hàng. Một cái chợ, tất nhiên không thiếu những âm thanh ồn ào, thậm chí còn đình tai nhức óc gấp mấy lần chợ phía nam nữa. Triệu Thiên Bình lại một lần nữa bước đi xung quanh nghe ngóng, vẫn chỉ là tiếng quát tháo giá cả, số lượng các loại, không có gì liên quan cả. Lắng nghe hồi lâu bỗng có một cuộc trò chuyện khiến nó chú ý:

- Sao giá cả viêm thạch bây giờ lại tăng hai thành rồi. Mấy lão định giết người à.
- Không tăng không được, vùng mỏ có chiến sự, bây giờ vận chuyển khó khăn lắm, chi sợ tháng sau lại phải tăng giá đấy.
- Lí nào lại vậy, chẳng lẽ các lão không còn dự trữ sao?
- Trữ thì được bao nhiêu, cũng hết sạch rồi, đâu phải mình ông cần, giờ ông có lấy hàng không thì bảo!
- Lấy chứ lấy chứ, bây giờ không lấy đợi nó tăng giá thêm thì chết.

Triệu Thiên Bình cảm thấy đúng là may mắn, nó biết đó là gì. Viêm thạch là một khoáng thạch khá khan hiếm, tác dụng của nó là dùng để đánh lửa. Với hóa thạch bình thường cần rất lâu và rất mệt để tạo ra một đốm lửa nhỏ, nhưng với viêm thạch chỉ cần dùng nó chà mạnh lên vật khô như lá cây hay giấy là có thể dễ dàng bắt lửa. Nó biết được điều đó khi còn trong thương đội, những khi cần đốt lửa trại thì có người thường lấy ra dùng. Giờ nghe người ta trò chuyện mà nó nghĩ đến việc nếu có một viên viêm thạch bên người thì tốt hơn nhiều, buổi tối có thể đốt lửa sưởi ấm, còn có thể nấu thức ăn, phải kiếm một viên mới được. Triệu Thiên Bình nhìn theo hướng nó nghe được thì thấy một người đang vác một kiện hàng xuống xe ngựa rồi chuyển vào một cửa hàng, trên biển hiệu cửa hàng có dòng chữ: Kim Khoáng Lương Gia. Triệu Thiên Bình chờ một lát đến khi xe ngựa rời đi thì nó đến trước cửa hàng, ông chủ là một trung niên nhân tầm bốn mươi tuổi nhìn nó hỏi:

- Ô, vị tiểu huynh đệ này cần gì, ở cửa tiệm của chúng tôi có đủ các thứ kim loại khoáng thạch đa dạng chủng loại màu sắc phẩm chất, dù ngài muốn rèn đao kiếm giáp trụ hay chế tạo gia dụng trang sức đều có đủ cả, nếu cậu không tin tưởng tay nghề luyện kim của chúng tôi thì đừng lo, chúng tôi còn cung cấp đủ loại nguyên khoáng nguyên chất được khai thác từ vô số những hầm mỏ trên khắp lục địa này, mà giá cả lại phải chăng, thế nào, cậu cần gì, hay là cậu muốn làm cái gì cứ nói ta sẽ giới thiệu các loại kim khoáng có thể làm vật liệu cho cậu, đảm bảo Kim Khoáng Lương Gia chúng tôi sẽ làm cậu hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Viêm thạch

Nhìn dáng vẻ ăn mặc đơn sơ với cái tay nai đã sờn của Triệu Thiên Bình, ông chủ cửa hàng không đánh giá cao nó lắm nhưng gã vẫn chuyên nghiệp mở một lời vừa chào vừa giới thiệu cho Triệu Thiên Bình về cửa tiệm bằng một câu dài. Nghe thế Triệu Thiên Bình hơi sững sốt, không ngờ ông chủ lại nhiệt tình như vậy, một câu giới thiệu khá ấn tượng, nó khẽ cảm khái trong lòng, trên mặt nở một nụ cười hơi ngại ngùng:

- À, xin chào! Lúc nãy tiểu tử hình như có nghe ngài nhắc đến viêm thạch, không biết...

Ông chủ nghe vậy trả lời:

- Viêm thạch sao, có, tất nhiên là có, không ngờ cậu cũng biết viêm thạch, thôi để ta giới thiệu lại cho một chút. Viêm thạch là một loại khoáng thạch đặc biệt có màu vàng thường xuất hiện ở những vùng có núi lửa lớn, mà hàng trăm núi lửa như vậy mới có một mỏ viêm thạch nhỏ mà thôi. Viêm thạch có thể dùng để đánh lửa rất tốt, có thể cho vào lò rèn để tăng nhiệt độ cho ngọn lửa, một khối lớn có thể dùng để sưởi ấm cho cả một căn nhà suốt đời đấy. Mà vị huynh đệ này thật là may mắn đấy, cửa hàng chúng tôi vừa nhập vào một khối lớn, cậu muốn mua bao nhiêu cũng có, nếu mà là hôm qua thì không có đâu, mà ta nói nhé, ở Kim Khoáng Lương Gia chúng tôi giá viêm thạch là rẻ nhất cả vùng, à không, phải nói là cả nước này đấy.

Triệu Thiên Bình hơi ngẹn họng, gã này sao nói nhiều vậy nhỉ, thói quen nghề nghiệp sao, mặc dù nghĩ muốn hỏi gã xem có phải hay không nhưng nó chỉ nói:

- Rẻ sao, Rẻ như thế nào?

Ông chủ định nói giá nhưng sợ Triệu Thiên Bình không hình dung được rõ lắm, gã bèn quay lại phía sau, lúc này có một thanh niên khom người bê một khối đá màu vàng to bằng nửa người gã từ sau cửa tiệm đi ra. Gã bèn lấy búa bên cạnh nhìn ngắm một chút rồi gõ rơi xuống một khối to cỡ nắm tay, xong gã dò người thanh niên:

- Kích thước như vậy là đủ, thứ này mới tăng giá, gỗ nhỏ hơn lúc trước một chút, con nhớ đừng để rơi vụn quá nhiều.

Người thanh niên gật đầu dạ vâng rồi tiếp lấy cái búa từ trong tay cha mình, hẩn chăm chú xác định những rãnh đá, tính toán xem gỗ như thế nào để viên đá vỡ ra có kích cỡ gần bằng của ông chủ, rồi vung búa gõ xuống. Viêm thạch không quá cứng nên chỉ cần hơi dùng lực là một chút là một mảnh đã rơi ra, kích thước không quá chênh lệch với cục trước đó, nhưng lại có vài mảnh vụn, không hoàn hảo như trước, ông chủ thấy thế cũng tương đối hài lòng gật đầu:

- Con làm tốt đấy, lần sau ra lực nhẹ và dứt khoát hơn một chút thì không có mảnh vụn đâu.

Người thanh niên cười vui vẻ gật đầu, ông chủ thì cúi người nhặt lấy khối đá đầu tiên rồi đi đến đặt lên cái cân trên quầy, nhìn xong lão bảo:

- Khối này cậu có thể dùng đánh lửa vài năm đấy, cũng có thể nung chảy được hơn chục cân huyền thuyết. Giá lại rẻ, chỉ một trăm lượng bạc.

Nghe cái giá mà Triệu Thiên Bình khẽ giật mình, một khối đá cỡ nắm tay nhỏ mà lên đến trăm lượng bạc trắng, nó còn tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại:

- Chỉ một trăm lượng?

Ông chủ còn tưởng Triệu Thiên Bình thật sự cho nó rẻ nên mới hỏi vậy, lão cười đáp:

- Đúng vậy, đáng ra sẽ đắt hơn một chút, nhưng ta chỉ lấy cậu một trăm lượng mà thôi, đảm bảo không nơi nào rẻ hơn đâu. Cậu biết không, bây giờ ở mỏ phía tây đang có chiến tranh, chỉ vài ngày nữa có khi sẽ lên giá đến hai ba trăm lượng đấy. Thứ này đắt hàng lắm, những người đi làm nhiệm vụ ở cùng phía bắc hoặc đi thám hiểm đều tìm mua viên thạch hằng ngày đấy, nhất là những kẻ muốn lên Vô Phong Sơn thì không thể thiếu được, cậu không mua bây giờ để vài ngày nữa thì không có mà mua đâu.

Triệu Thiên Bình cười ngược, đừng nói một trăm lượng, bây giờ trong túi nó còn chưa đến mười lượng, mà còn phải mua thêm vài thứ nữa, gãi gãi đầu nó móc ra hai lượng bạc để lên quầy cười cười ngập ngừng:

- Ủm, thật sự rất rẻ, nhưng mà tiểu tử chỉ còn chừng này bạc thôi, ngài có thể bán một khối nhỏ hơn được không?

Nụ cười lập tức cứng lại trên mặt ông chủ Lương, gãi nhìn hai lượng bạc đặt trên quầy mà tắt tiếng, sự hào hứng của gã biến mất tăm, gã thò tay cầm hai lượng bạc lên nhìn thật kĩ rồi lại đưa mắt nhìn Triệu Thiên Bình khiến nó càng ngược ngừng. Gã không nói gì mà quay đầu đi vào trong, đến bên cạnh người thanh niên đang đeo đá gã cúi xuống quan sát rồi nhặt lên một mảnh vụn rơi ra lúc nãy, xong gã quay lại quầy rồi thả đến trước mặt Triệu Thiên Bình:

- Hai lượng bạc chừng đấy, muốn thì cầm đi.

Triệu Thiên Bình nhìn mảnh đá cỡ đầu ngón tay út mà khẽ cảm khái, thật đáng tiền mà, nó nhặt lên bỏ vào túi, định hỏi thêm gì đó nhưng nó nghĩ ấn tượng của ông chủ với mình bây giờ cũng không tốt, hỏi cũng không được gì, nên nó đánh bỏ qua, người ta có lòng tốt “bán lẻ” như thế này nó lên cảm tạ rồi. Thấy vẻ chán chừ của nó, ông chủ tưởng nó chê ít, không kịp để Triệu Thiên Bình lên tiếng cảm ơn gã lại nói tiếp:

- Hừm, mẫu đó đủ dùng hơn trăm lần đấy, không ít đâu, nếu không phải là khách mở hàng thì ta không có bán cho nhà ngươi đâu. Thật sự xúi quẩy mà, nếu ngày hôm nay không buôn bán được thì tất cả đều là lỗi của tiểu tử ngươi cả đấy.

Triệu Thiên Bình gãi đầu ngại ngừng, gã này thật sự nói nhiều mà, nó cười:

- À, đa tạ ông chủ.

Bỗng có tiếng người thanh niên vọng ra:

- Cha ơi, sao chỗ đá này cứng quá.

Ông chủ nghe vậy nhìn vào hỏi:

- Cứng sao?

Triệu Thiên Bình định quay đi nghe thấy vậy cũng tò mò nhìn vào thấy người thanh niên liên tục cầm búa gỗ vào một chỗ trên tảng đá, nhưng nó không vỡ ra như lúc trước mà cứng như thép vậy, búa va vào còn phát ra tiếng keng keng. Ông chủ ngạc nhiên một lúc, rồi như nghĩ ra điều gì gã tròn mắt lên, nhưng lão nhanh chóng quay phắt lại nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên Bình, giọng lão có vẻ run run:

- Đi đi, đi đi, mua được rồi thì đi đi, hôm nay đóng cửa sớm.

Lão đẩy Triệu Thiên Bình ra khỏi cửa hàng, rồi lại liếc ngang dọc hai bên như phòng trộm, đến khi chắc chắn không có ai chú ý lão mới vội vàng đóng cửa lại. Triệu Thiên Bình ngờ ngác một không hiểu gì, nó cười cười lẩm bẩm:

- Thật là, hàng còn chưa mở đã đóng lại.

Tuy không biết nhưng nó cũng không ngu, chắc chắn gã phát hiện gì đó quý giá mà không muốn mọi người biết đây.

- Là gì nhỉ, màu sắc có vẻ như là vàng, chắc là một khối vàng lớn. Hay thật, trong một khối viên thạch lại có vàng. Thật sự kì lạ.

Triệu Thiên Bình từ nhỏ đã thấy vàng, nhưng chỉ là thấy mà thôi, nếu nó hiểu biết hơn về vàng chắc chắn sẽ không nghĩ đó là vàng, vì vàng không thể phát ra tiếng keng keng thanh thúy như vậy khi va đập được. Chất rắn kể cả kim loại càng cứng tiếng vang càng trong, mà vàng thì quý ở tính dẻo chứ không phải cứng. Tự suy đoán để thỏa mãn sự tò mò của mình, Triệu Thiên Bình quay đầu đi thẳng, mục tiêu bây giờ của nó là ở phường thị phía bắc. Nhưng chỉ đi được vài bước, nó đã nghe thấy tiếng gọi:

- Đợi đã tiểu tử!

Triệu Thiên Bình khẽ sững sốt, nó nghe ra là giọng của ông chủ lúc nãy bèn quay đầu lại, gã chủ tiệm đang hé ra một cánh cửa đưa tay vẫy vẫy Triệu Thiên Bình:

- Lại đây, nhanh lên!

Không biết gã gọi làm gì nhưng nó vẫn quay lại, đến trước mặt gã định hỏi có chuyện gì nhưng chưa kịp hỏi đã bị gã tóm lấy tay kéo vào bên trong. Triệu Thiên Bình nhủ mầy nhưng không chống cự, nó biết rất có thể liên quan đến chuyện lúc nãy, tuy đã suy đoán thứ kia là vàng nhưng nó lại không chắc chắn, nó thật sự muốn biết đó là gì, lòng tò mò thôi thúc khiến nó mặt cho gã chủ tiệm lôi kéo vào bên trong cửa hàng. Mặc dù bên ngoài đã tờ mờ sáng nhưng bên trong cửa hàng đóng kín này lại tối om, gã chủ tiệm đã tắt đèn, gã kéo tay Triệu Thiên Bình đi vào một đoạn đến phía sau cửa hàng, nơi có ánh sáng, là một căn phòng có rất nhiều đồ đạc, một cái kho thì đúng hơn. Nơi này có người thanh niên lúc nãy gõ đá, bây giờ hắn đang ngồi xuống hiếu kì nhìn tảng đá dưới đất, bên cạnh có một phụ nhân trung niên ngồi đấy. Gã chủ tiệm ân Triệu Thiên Bình xuống một cái ghế rồi nghiêm mặt nói:

- Tiểu tử, ngươi phải quên chuyện ngươi thấy hôm nay đi.

Triệu Thiên Bình mặt vô hại hỏi lại:

- Chuyện gì cơ.

Gã chủ tiệm tức giận:

- Còn chuyện gì nữa, là chuyện viêm thiết đấy.

Triệu Thiên Bình mắt sáng hiểu ra, thì ra thứ đó tên là viêm thiết, trong viêm thạch có viêm thiết, ra là vậy, nhưng nó để làm gì nhỉ, nó khê lác đầu:

- Không biết.

Gã chủ tiệm khê sừng sốt:

- Ngươi không biết?

Triệu Thiên Bình định lắc đầu nhưng nghĩ sao lại nói:

- À biết, nó là viêm thiết.

Gã chủ tiệm nổi cáu, gã gầm lên nhưng không dám quá lớn tiếng, có lẽ sợ bên ngoài nghe thấy, gã nghiêng răng:

- Ngươi biết tại sao nói không biết.

Triệu Thiên Bình cười cười:

- À vừa mới biết, là ngươi nói cho ta biết.

Gã chủ tiệm ngoác miệng:

- Cái gì.

Gã sừng sốt hồi lâu rồi lấy tay cấu lên đầu mình, miệng làu bàu:

- Ta quá ngu mà, thật sự là ngu mà...ta..ta..ta..

Trung niên mỹ phụ bên cạnh thấy vậy cười bảo:

- Huynh thật sự là tự làm tự chịu. Vị tiểu huynh đệ này, việc hôm nay mong cậu không để cho người khác biết được không?

Nghe phụ nhân hướng mình nói vậy, Triệu Thiên Bình khê gật đầu:

- Ta cũng chỉ nghe ông chủ nói là viêm thiết thôi, còn chả biết nó làm gì nữa cơ mà, sao lại đi nói cho người khác biết được chứ.

Lương lão bản một bên đang tự cấu xe mình nghe vậy tỏ vẻ khinh thường hỏi lại:

- Ngươi bảo ngươi không biết viêm thiết quý hiếm hơn vàng này để làm gì, một khối như vậy đủ để cả nhà ngươi sống sung sướng vài đời đấy.

Triệu Thiên Bình nghe vậy liền hỏi:

- Nó dùng để làm gì mà quý?

Lương lão bản đáp:

- À, nó...hừm, sao ta lại nói nhiều như vậy nhỉ, thôi được rồi, cũng không cần phải giấu ngươi, dù gì muốn biết thì hỏi người khác cũng biết mà thôi.

Nói đoạn gã kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh phụ nhân rồi tiếp tục:

- Viêm thiết là một thứ rất cứng, cứng hơn cả huyền thiết, đối với người thường thì không thể nung chảy hay làm gì được nó, nhưng mà Võ Thần đảo lại cần nó.

Triệu Thiên Bình nghe vậy càng tò mò:

- Võ Thần đảo sao, họ cần thứ này làm gì, làm sao giao cho họ được.

Họ Lương vuốt cằm:

- Làm gì thì không ai rõ, nghe đồn là họ dùng để chế tạo thần binh lợi khí gì đấy, còn muốn làm sao giao cho họ thì bọn ta chỉ biết ở mỗi quốc gia Võ Thần đảo có ủy nhiệm một thương điểm làm nhiệm vụ giúp họ thu mua các mặt hàng trên đại lục, như ở Thiên An quốc này là Vong Hương điểm nằm tại kinh thành, có gì muốn bán cho Võ Thần đảo thì đến đó.

Nói xong gã đứng lên nhận lấy cái búa từ con mình rồi ngồi xuống bên cạnh tảng viêm thạch bắt đầu gõ. Từng mảng từng mảng viêm thạch tách ra rơi xuống, phần lõi có viêm thiết ở giữa càng lúc càng nhỏ. Vừa gõ gã vừa nói:

- Viêm thiết là một trong những thứ được Võ Thần đảo thu mua. Nó rất hiếm, nghe bảo rằng phải trong mỏ viêm thạch rất lâu đời mới có được một ít viêm thiết hình thành. Mà thứ gì được Võ Thần đảo thu mua đều giá trị rất cao.

Trong tay gã còn lại một mẫu kim loại, gã nâng lên đưa đến trước mặt Triệu Thiên Bình, nó cũng vươn tay chạm lấy, màu sắc thật sự không khác gì mấy so với mảnh vụn xung quanh, chỉ khi chạm vào mới cảm nhận được nó khác biệt, viêm thạch có độ ẩm nhất định, nhưng viêm thiết lại lạnh như nước mùa đông vậy. Họ Lương thu khối kim loại lại, sau đó lấy búa gõ mạnh lên nó khiến phát ra những tiếng keng keng:

- Giống y như miêu tả, rất lạnh và cứng. Đây đúng là viêm thiết rồi.

Hồ hấp của lão trở nên có chút dồn dập, lão nhìn Triệu Thiên Bình với vẻ lo lắng:

- Người đã biết được giá trị của nó, người sẽ không nói cho ai biết chứ?

Triệu Thiên Bình thần nhiên gật đầu:

- Sẽ không.

Họ Lương khẽ vuốt trán:

- Dù người nói thật nhưng ta không thể tin được.

Triệu Thiên Bình có chút khó chịu, chẳng lẽ mặt mình nhìn gian như vậy sao? Phụ nhân bên cạnh thấy vậy thì nói:

- Vị tiểu huynh đệ này đừng hiểu nhầm, chỉ là thứ này quá giá trị mà thôi. Đạo lý thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội ai cũng hiểu. Cậu thông cảm. Như thế này vậy, ba người nhà chúng tôi cũng dự tính đi về kinh thành bây giờ, nhưng cần chuẩn bị một chút. Cậu chịu khó ở lại nơi này một canh giờ, đến khi chúng tôi rời khỏi, thì cậu hãy đi, như vậy dù cậu có nói ra đi nữa, chúng tôi cũng không sao cả.

Triệu Thiên Bình nghe vậy gật đầu đồng ý, phụ nhân thấy vậy yên tâm dặn dò họ Lương một chút rồi gọi con trai đi ra phía sau. Họ Lương lúc này lại nói:

- Người cảm thấy cửa hàng cửa hàng này như thế nào?

Triệu Thiên Bình không hiểu hỏi lại:

- Thế nào là thế nào?

Họ Lương nói rõ hơn:

- Chỉ cần người giữ bí mật chuyện này, ta có thể đem cửa hàng này cho người.

Triệu Thiên Bình bất ngờ trước lời đề nghị, nhưng sau đó vội vàng thờ chối:

- Thế thì không cần, tôi lấy cửa hàng này làm gì chứ.

Họ Lương thuyết phục thêm:

- Nếu người không muốn thì có thể bán cho người khác, ta biết người cũng không giàu có gì. Thế nào, hoặc giả người cho ra một cái giá.

Triệu Thiên Bình cười lắc đầu:

- Vô công bất thụ lộc. Ừm, nếu được, ngài có thể cho tôi hỏi thăm chút chuyện được không?

Họ Lương hỏi lại:

- Chuyện gì. Chắc người muốn biết nơi có viêm thạch hải. Nói cho người biết cũng được nhưng mà viêm thiết hiêm lắm. Cả mỏ đá đầy chắc được một chút này thôi. Nếu ...

- Khoan khoan.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng cắt lời gã chủ tiệm này, thật sự hết nói nổi, sao gã lại thích tự suy này đoán nọ thế nhỉ, nó vuốt mặt về bất lực rồi nói tiếp:

- Là lúc này có nghe ngài nhắc đến Vô Phong Sơn, ngài có thể nói rõ hơn về nó một chút không?

Họ Lương sững sốt, gã neho mắt nhìn kĩ Triệu Thiên Bình lại một lượt từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, đến khi Triệu Thiên Bình sắp không chịu nổi thì gã hỏi:

- Người đừng nói người định trèo lên Vô Phong Sơn ư... ầy... ầy... đó chứ?

Vừa nói gã vừa lấy chỉ chỉ ngón tay lên trời. Triệu Thiên Bình không hiểu sao gã áp ứng như vậy, nhưng cũng hiểu được gã muốn diễn đạt gì, nó gãi đầu cười ngượng ngùng:

- Quả thật muốn lên đó, có chút hiếu kì, cũng có chút hi vọng.

Họ Lương nghe vậy lắc đầu thờ dãi có chút ngao ngán nói:

- Đòi ta gắn bó với cái cửa hàng này mấy chục năm trời, không một ngàn thì cũng tám trăm người giống người đã từng qua đây mua viêm thạch để lên Vô Phong Sơn rồi. Nhưng có nghe nói ai gặp tiên nhân gì đâu. Ta khuyên nhẽ người trẻ tuổi, chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tin tức

Ông chủ Lương hỏi tường một chút rồi nói tiếp:

- Ta không khuyên cậu từ bỏ vì nó chỉ là truyền thuyết mà là cơ hội rất nhỏ. Rất nhiều người đã thất vọng mà trở về, có người không may mắn còn tán thân nơi rừng sâu núi thẳm nữa.

Triệu Thiên Bình lóe lên ánh mắt kiên định, nó đáp:

- Chẳng phải viêm thiết rất hiếm gặp mà ngài còn đựng phải đầy sao. Hắc, biết đâu ta lại được lấy chút may mắn từ ngài cũng nên.

Họ Lương bật cười:

- Có khi tiểu tử người mới là người đem may mắn đến cho ta cũng nên. Thôi được, người nếu muốn thì cứ thử. Trong truyền thuyết khắp đại lục kể rằng trên Vô Phong Sơn có tiên nhân, nhưng mà người Thiên An quốc chúng ta không coi đó là truyền thuyết mà là sự thật chắc chắn, nhờ có tiên nhân trên Vô Phong Sơn mà đất nước này mới thái bình thịnh trị hàng nghìn năm qua. Vô Phong Sơn cách nơi này một ngàn dặm về phía bắc, vì ngọn núi quanh năm bị mây mù che phủ, không thể thấy được nên mới có tên là Vô Phong Sơn, cũng vì thế không ai biết nó cao chính xác bao nhiêu cả, nhưng thật sự rất cao, biết bao nhiêu người leo lên đó mà chưa có ai nói mình có thể đặt chân lên đỉnh núi cả, trừ những người được chọn. Theo truyền thuyết nếu lên đến đỉnh núi sẽ gặp được tiên nhân và có cơ hội được thu nhận truyền thụ thuật tu luyện. Nói chung cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Vì Vô Phong Sơn bị che bởi mây mù nên người không thể nhìn núi mà xác định phương hướng được, nếu người đi ra cổng thành phía bắc nhìn thì chỉ thấy mây phủ tận trời cao mà thôi. Có hai cách có thể đi tới được Vô Phong Sơn, thứ nhất là dùng la bàn, từ cổng bắc đi thẳng hướng chính bắc là đến được chân núi, nhưng không ai đảm bảo người có thể đi thẳng một đường được, nên có cách thứ hai là đi ngược dòng Vô Căn Hà, vì Vô Căn Hà bắt nguồn từ Vô Phong Sơn, nhưng không ai thấy rõ đầu nguồn nó ở đâu nên mới đặt tên như vậy, người ra khỏi cổng thành tây rồi đi tiếp về hướng tây hơn sáu chục dặm sẽ gặp được Vô Căn Hà. Có người nói đi ngược dòng Vô Căn Hà sẽ tới được đỉnh Vô Phong Sơn nhưng không có bất kì ai có thể làm được như vậy cả.

Triệu Thiên Bình hỏi lại:

- Tại sao lại như vậy?

Ông chủ Lương cười đáp:

- Là do thác nước. Theo dòng Vô Căn Hà đến chân Vô Phong Sơn thì khá dễ, nhưng khi ngược lên Vô Phong Sơn thì sẽ gặp vô số thác nước dựng đứng, ba thác nước đầu tiên người có bản lĩnh có thể chinh phục được nhưng đến thác nước thứ tư thì không một ai qua được. Nó không những cao mà

còn rất hiểm trở, đá thì trơn trượt không gì bám lên được, lại còn rất cứng, không gì có thể xuyên qua được, nên đến đó thì phải đi đường vòng. Nhưng trên núi toàn mây mù và gió lớn, cũng không biết vì sao mà nếu đã tách ra khỏi dòng sông thì không có cách gì tìm được phương hướng chính xác để quay lại cả, hơn nữa truyền thuyết còn kể lại rằng những thác nước sau đó còn hiểm trở hơn, sức người không thể vượt qua được, chỉ có khi may mắn được tiên nhân nhìn trúng thì sẽ đưa người bay lên. Nếu không chọn đường vượt thác thì còn có lựa chọn là băng qua rừng núi, nhưng khắp nơi ở đó đều bao phủ bởi mây mù, nhưng điều kì lạ là nhìn lên thì khó những nhìn xuống lại tương đối rõ ràng, điều kì lạ hơn là khi người quá mệt mỏi mà gục ngã trên núi thì gió núi sẽ thổi người rơi về chân núi, người ta bảo đó là phép thuật của tiên nhân. Nói chung là trên núi có rất nhiều điều kì diệu. Khi đến được Vô Phong Sơn, người phải thật sự tài giỏi và cực kì may mắn mới trèo cao được, còn việc leo lên đỉnh núi, giống như truyền thuyết đã nói, là một chữ duyên. Còn nếu muốn bản thân trải nghiệm qua những cảm giác kì diệu đó, người cũng có thể thử một lần.

Triệu Thiên Bình im lặng một lúc để tiêu hóa những gì nghe được, trong đầu nó nảy lên một thắc mắc:

- Nếu bản lĩnh cao cường như những Võ Thần Hiệp Khách thì sẽ dễ dàng lên đến đỉnh núi không?

Ông chủ Lương nhiu mày không dám chắc nói:

- Chuyện này thì ta không rõ. Không biết vì lí do gì, từ trước đến nay không một vị Hiệp khách Võ Thần nào xâm nhập vào lân cận Vô Phong Sơn cả. Ngay cả Thuận Thiên phủ cũng chưa bao giờ bọn họ tiến vào, có thì cũng ở vùng lân cận rồi rời đi. Đây cũng là chuyện xưa kể lại, cứ cụ thể thực hư ra sao ta cũng không biết.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ một chút, có lẽ có hạn chế gì đấy, sau đó lại hỏi:

- Thế cần chuẩn bị gì để leo lên đó, viêm thạch có tác dụng gì?

Ông chủ Lương gật gù:

- Cần chuẩn bị khá nhiều thứ, thức ăn là không thể thiếu, nước, nước thì không cần mang theo, đến lúc đó người chỉ cần một túi nước là được, hết thì lấy ở Vô Căn Thủy, trên núi cũng có những dòng suối nhỏ, đôi khi còn có mưa, thức ăn cũng có thể kiếm được trên núi, hoặc dưới sông nhưng đêm theo là tốt nhất. Thường là lương khô, nhưng tốt nhất là mang theo bột Bắc Sơn Ngọc Mễ.

Triệu Thiên Bình lần đầu nghe thấy thứ này, nó hỏi lại:

- Đó là thứ gì?

Họ Lương từ tốn giải thích:

- Một loại Ngọc Mễ thần kì của vùng Băng Nguyên đại lục phía nam, được người Bắc Sơn quốc mang về trồng, mà nó cũng chỉ sống được ở Bắc Sơn quốc mà thôi nên người ở đó lấy tên nước đặt cho nó. Thứ gạo này đem rang chín vàng, sau đó nghiền thành bột, lấy một ít bột cỡ đầu ngón tay hòa với một chén nước nó sẽ hút hết nước rồi trương to ra như cái màn thầu vậy, tuy không quá ngon nhưng mà ăn cũng rất được, lại dễ dàng mang theo nên nó được ưa chuộng hơn lương khô nhiều, có điều giá cả hơi cao một chút. Thường thì một cân mười lượng bạc.

Triệu Thiên Bình khẽ tính toán:

- Một cân đổi một cân sao, nếu như nó có thể trở thành một ngàn cái bánh bao thì giá cũng hợp lí.

Họ Lương nói:

- Không đến một nghìn đâu, thứ bột này khá nặng, một cân bột có thể được năm trăm cái màn thầu, cỡ đấy. Ngoài ra người còn phải chuẩn bị dây thừng, móc sắt để leo lên những vách đá, một món vũ khí sắc bén để đi trong rừng, còn viêm thạch thì tác dụng cực kì lớn. Trên núi rất lạnh, nhất là vào mùa đông như thế này lại càng lạnh hơn, buổi tối người cần phải có lửa vừa có thể sưởi ấm, vừa có thể đuổi thú rừng, mà trên Vô Phong Sơn mây mù dày đặc, hơi ẩm rất cao nên việc dùng hỏa thạch nhóm lửa là chuyện không thể, còn viêm thạch chỉ cần chà mạnh một đến hai lần là cái gì cũng có thể cháy được. Một khối viêm thạch lớn giữ trong người thì có thể giữ ấm mà không cần đốt lửa, hơn nữa còn có thể giúp người xua đuổi các loại trùng độc rần rết trong rừng. Thế nên viêm thạch là thứ không thể thiếu để trèo lên Vô Phong Sơn.

Triệu Thiên Bình gật đầu tiếp thu rồi liệt kê lại:

- Ngọc mễ, dây thừng, móc sắt, dao, viêm thạch. Chỉ như vậy thôi sao?

Họ Lương gật đầu:

- Cơ bản là vậy, nếu nhiều hơn sẽ chỉ là gánh nặng. Ngọc mễ và dây thừng có thể mua ở những tạp điểm quanh đây hoặc lên phường thị phía bắc, ở đó rẻ hơn nhưng có thể b pha trộn. Móc sắt và vũ khí có thể mua ở lò rèn, giá cả thì tùy vào chất lượng.

Đúng lúc này phu nhân của họ Lương đã trở lại nói:

- Xe ngựa đã chuẩn bị.

Họ Lương gật đầu rồi quay lại nói với Triệu Thiên Bình:

- Người ở đây chờ ta đi chuẩn bị một lát.

Nói xong gã gom hết đông viên thạch lại một chỗ rồi bê lên cùng với khối viên thiếc lúc nãy, sau đó đi với phu nhân ra phía sau nhà. Chưa đầy khắc sau, gã đã quay trở lại cùng với vợ con mình, trên vai mỗi người đều có một tay nải nhỏ, trên tay gã thì cầm thêm một cái hộp gỗ, gã gật đầu ra hiệu với Triệu Thiên Bình rồi mở cửa căn tiệm bước ra. Triệu Thiên Bình cũng đứng lên đi theo, bên ngoài đã có sẵn một cái xe ngựa, cầm roi ngựa là người thanh niên lúc nãy. Họ Lương dìu phu nhân lên xe rồi quay sang đưa hộp gỗ trên tay cho Triệu Thiên Bình, gã nói:

- Chút lễ vật này tặng cho ngươi.

Triệu Thiên Bình vội vàng xua tay:

- Không cần đâu, những gì ngài nói cho tôi biết khiến tôi rất cảm kích rồi, không thể nhận quà này được.

Họ Lương vẫn không rút lại, gã cười cười mở hộp gỗ ra trước mặt Triệu Thiên Bình, trong đó có một cuộn dây màu bạc, hai khối viên thạch cỡ nắm tay, mười nén bạc và mười nén vàng, mỗi nén mười lượng, gã nói:

- Cậu đem may mắn đến cho chúng tôi nên không cần ngại gì cả, chỉ là một ít lộ phí và hai cục đá mà thôi, còn sợi dây này được bện thành từ ngân tâm tỉ, dài đến hai mươi trượng, tuy không quý hiếm gì nhưng rất bền, năm xưa ta phải dùng hơn năm trời mới tìm mua được, nhưng hơn hai chục năm rồi không dùng đến, để đó chi bằng tặng cho cậu để nó còn hữu dụng.

Vừa nói gã vừa ngắm nhìn thật kĩ sợi dây màu bạc kia với ánh mắt khá lưu luyến. Triệu Thiên Bình thấy thế khẽ sùng sốt rồi hỏi:

- Chẳng lẽ năm xưa ngài cũng...

- Đúng vậy.

Không để Triệu Thiên Bình hết câu, gã cướp lời cười lên:

- Ta cũng đã từng có một thời thanh niên nhiệt huyết mà. Đây là kỉ niệm duy nhất còn lại.

Triệu Thiên Bình nhìn gã một lúc rồi gật đầu, nó đưa tay nhặt sợi dây cùng với một khối viên thạch lên cười cười:

- Ta chỉ lấy chừng này, những thứ kia nặng lắm. Sau này nếu gặp lại sẽ báo đáp.

Họ Lương cũng cười thu hộp gỗ lại, gã khẽ vỗ vai Triệu Thiên Bình:

- Chúc cậu may mắn.

Nó cũng gật đầu đáp lại:

- Thượng lộ bình an.

Họ Lương leo lên xe ngựa, gã lấy roi ngựa từ tay con trai quát mạnh rồi hô to: Giá. Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, chỉ một lát đã khuất sau một lối rẽ. Triệu Thiên Bình cầm sợi dây màu bạc trên tay mà có chút hiểu ra, có lẽ đây không chỉ là một món quà, nó còn là sự gửi gắm.

Triệu Thiên Bình cật hết vào tay nải, rồi chậm bước trên đường. Trời đã sáng hẳn, phường thị cũng hiện ra rõ ràng. Tìm một lò rèn, nó mua hai cái móc sắt chuyên dùng leo núi, một đầu cong nhọn một đầu khoanh tròn để buộc dây, khá hài lòng nó lại mua thêm một cây đao ngắn tầm một xích, tất cả hết hai lượng bạc. Kiểm tra lại hầu bao, nó còn chừng năm lượng ba mươi phân bạc, chừng này sẽ dùng hết để mua ngọc mễ. Tìm một tạp điểm, dốc hết tài sản còn lại, nó cũng mua được nửa cân bột Ngọc Mễ với nửa cân muối. Nếu tiết kiệm, cộng thêm chút thực vật trên núi nữa nó có thể cầm cự hơn hai tháng, có khi lâu hơn, chẳng biết có đủ không. Gật bỏ suy nghĩ tiêu cực, Triệu Thiên Bình nhắm hướng phường thị phía bắc mà tiến, tuy chả còn chút tiền nào nhưng biết đâu lại nghe được chút tin tức gì có ích. Những món đồ khác thì khá gọn như hai cái móc cùng với cây đoản đao thì không thể xếp vào tay nải được, thờ dãi, Triệu Thiên Bình đành hi sinh một cái áo, nó xé ra rồi bọc kĩ chúng lại, đến khi chắc chắn những chỗ sắc nhọn không gây nguy hiểm nữa nó mới vắt ra sau lưng.

Phường thị phía bắc rất giống phường thị phía nam, cũng quy mô chừng đó, cũng bố trí một kiểu như vậy, lần này Triệu Thiên Bình không đi dạo chợ nữa mà chọn một chỗ góc đường ngồi xuống, một tay cầm bánh bao, một tay cầm túi nước, mắt liếc qua liếc lại người đi đường, tai vênh lên nghe ngóng hóng chuyện. Người đi qua lại cũng tương đối nhiều, trang phục một số người trong cũng khác với dân cư ở đây, có người quần áo hoa văn màu mè nhiều, có kẻ lại khoác toàn lông thú. Như một tên mặc áo lông thú màu xám, giống như lông sói vậy, sạp hàng của hắn thì bán một thứ Triệu Thiên Bình cũng biết, chính là Bắc Sơn Ngọc Mễ, đúng như lời ông chủ Lương kể lại vậy. Lát sau nó lại quan sát một người khác bán trang phục lông thú, sự nhầm chán kéo dài mãi đến trưa, nó mới gặp một cái đứng dậy. Nghe cũng không ít, nhưng có nhắc đến Vô Phong Sơn thì cũng đa phần là những tin tức nó đã biết, chỉ có một người thợ săn nhìn đến những con thú trên Vô Phong Sơn là có chút giá trị, nó quan sát hồi lâu rồi quyết định tiến đến trước sạp hàng của người thợ săn. Trên sạp bày ra một vài món trang sức làm từ răng hoặc móng của thú dữ, nó chỉ vào một cái răng lớn rồi hỏi:

- Đại thúc, mấy thứ này là ở trên Vô Phong Sơn sao, của con gì vậy?

Người thợ săn là một đại hán nhìn rất khỏe mạnh, gã thấy có người đến hỏi thì vui vẻ chỉ vào từng món đồ trên sạp giới thiệu:

- Cái này, cái này, còn cả cái này và cái này nữa là nanh U Lang, cái này là móng Hắc Hùng, cái này là nanh Thất Bộ Xà, cái này là... cái này...

Triệu Thiên Bình càng nghe càng kinh hãi, trên Vô Phong Sơn sao nhiều thú dữ vậy, nó cầm lên một cái nanh nhỏ được giới thiệu là của Thất Bộ Xà hỏi:

- Trên Vô Phong Sơn nhiều thú dữ vậy sao, đại thúc làm thế nào săn được hay vậy?

Người thợ săn cười hàm hậu đáp:

- Săn bắn là nghề gia truyền rồi, thú dữ nhiều lắm, chân núi còn nhiều hơn, lang beo hùng hổ thứ gì cũng có, mà trên núi còn thú vương kinh khủng nữa.

Triệu Thiên Bình càng nghe càng hãi, nhưng nó cũng gắng hỏi:

- Thú vương sao, là gì vậy?

Người thợ săn tiếp lời:

- Thú vương tất nhiên là vương rồi. Không nhiều lắm nhưng mà to lắm, cỡ người không đủ nó ngoạm một phát.

Triệu Thiên Bình khẽ nuốt nước bọt, nó hít một hơi rồi hỏi:

- Cái này bao nhiêu tiền?

Người thợ săn nhìn cái nanh răng trong tay Triệu Thiên Bình nói:

- Nanh Thất bộ xà, trên nanh còn dính độc, có thể độc chết một con gấu lớn trong vài bước chân đấy, năm mươi phân bạc.

Triệu Thiên Bình ngạc nhiên:

- Lợi hại như vậy. Chắc chắn, trông nó nhỏ thế này thôi đấy. Ta cũng không còn bạc, dùng thứ này đổi có được không?

Vừa nói nó vừa lấy trong túi ra một mẫu viên thạch nhỏ có giá hai lượng lúc trước. Người thợ săn thấy vậy càng vui vẻ:

- Được. Được. Nhưng ta cũng không chiếm tiện nghi của người. Cầm thêm một cái nanh đi.

Triệu Thiên Bình cũng không khách khí, nó chọn thêm một cái nanh rắn rồi quay người rời đi. Trong tay cầm hai cái nanh rắn quan sát kỹ mới thấy đầu mũi nhọn có chút ó xanh, khác với màu trắng của đa phần chiếc nanh.

- Thứ này chắc là độc, dính vào thì chết chứ chẳng chơi. Hung khí như vậy cũng coi như thứ phòng thân cũng tốt. Hi vọng không cần phải dùng đến.

Triệu Thiên Bình xé một miếng vải gói kỹ lại rồi nhét vào túi. Vì không thông thuộc đường đi ở đây nên nó quyết định tốt nhất là quay lại quảng trường trung tâm, rồi theo đường lớn về hướng tây thành. Sau đó là hành trình chính thức bắt đầu. Càng nghĩ càng hưng phấn, giờ phút này nó đã mong đợi gần nửa năm nay rồi, nó nhanh chóng quên đi nỗi sợ lúc nãy mà thả lỏng chào đón hành trình sắp tới, hành trình vận mệnh của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trời phương này về đêm thật sự rất lạnh, Triệu Thiên Bình lại là người phương nam nên chẳng thể nào chịu đựng nổi, tay chân nó dù đang di chuyển nhưng cứ cứng đần, hết cách Triệu Thiên Bình đành dừng lại bên một gốc cây rồi đặt mông xuống mặt cỏ. Nó thò vào tay nài lõi khối viêm thạch ra áp vào người, cảm giác lạnh lẽo lúc này mới vơi đi. Đúng như họ Lương kia nói, ôm khối viêm thạch này chả khác gì ngồi gần một đồng lửa vậy, không quá nóng, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng rất là dễ chịu. Triệu Thiên Bình tháo bọc vũ khí sau lưng xuống, nó lần tay vào rìa mép vải của cái áo bị xé rồi kéo ra vài sợi vải, được khoảng chục sợi dài nó lại bện chúng vào nhau thành một sợi dây nhỏ rồi cột khối viêm thạch vào. Sức nhớ một chuyện, nó luồn tay vào ngực áo lôi ra một bọc nhỏ, rồi từ trong bọc lấy ra một miếng ngọc, sau đó cũng sâu vào sợi dây, cột lại hai đầu rồi nó đeo lên trên cổ. Một cái dây đen, một cục đá vàng, một viên ngọc đỏ, một sợi dây chuyền kì cục ra đời. Triệu Thiên Bình sờ sờ dây chuyền rồi cười lên, cảm giác quá thoải mái, vừa ấm người vừa ấm lòng, nó thích thú lôi nốt mấy cái bánh bao ra gặm.

Liên một mạch đi cả nửa ngày vẫn chưa tới được Vô Căn Hà, nhưng có lẽ cũng không còn xa nữa, đường này không phải chỉ có mình nó, thỉnh thoảng có vài chiếc xe ngựa chạy qua lại, nhìn chúng nó mà Triệu Thiên Bình lại nhớ thương con ngựa đã từng được cưỡi, phải chỉ có nó bây giờ thì khỏe chân biết mấy. Triệu Thiên Bình khẽ nhắm tính được còn bao xa nữa sẽ tới, nhưng không thể chính xác được, kinh nghiệm lữ hành của nó cũng không phải nhiều. Thường thì nó ước tính theo thời gian đi được, nhưng lúc này là lúc nào nó cũng chả rõ, trời đã vào tối một lúc lâu, nhưng dù không chính xác nó cũng có thể ước đoán mình đã đi suốt trên dưới bốn canh giờ, như vậy nếu không đi nhầm hướng thì chắc còn khoảng mười dặm nữa sẽ đến được Vô Căn Hà, thôi thì để mai đi tiếp vậy, nghĩ thế nên nó lại tìm một cái cây to rồi leo lên đó ngủ.

Vô Cẩn hà trong xanh biếc như một con lam xà khổng lồ uốn lượn trải mình đến tận chân trời. Trên sông lác đác vài chiếc thuyền lớn nhỏ khác nhau rẽ sóng băng băng tạo nên những gợn sóng nối đuôi nhau lan tỏa như vô cùng vô tận. Xa xa là những cồn cỏ hình vòng cung xanh mướt hay những cánh rừng rù là ven bờ in mình xuống dòng nước tạo nên khung cảnh như mộng như ảo. Thế nhưng Triệu Thiên Bình lúc này đang ngồi trên một bãi cỏ xanh rì lại chả có tâm tư mà thưởng thức cảnh đẹp như thế, nó đang tự chửi mình thật sự quá ngu ngốc. Trên sông có thuyền đầy, chỉ cần lúc trước nó cầm theo một nén bạc thôi là bây giờ có thể ung dung lên một chiếc thuyền mà ngược dòng lên hướng bắc rồi, nhưng giờ hối cũng chả ích gì, có quay lại thì người ta cũng đâu còn ở đó nữa, thôi thì đi bộ vậy, chỉ có ngàn dặm thôi, đi bộ tốt cho sức khỏe mà. Dù đã tự an ủi để quên đi cái ngu của mình, nhưng chỉ một lúc sau nó lại vỗ đầu mình cái bốp. Chuyện là bụng nó réo lên, nó phải kiếm chút lót dạ, thế là nó lấy ra túi nước và túi bột rồi chuẩn bị làm màn thầu, nhưng nó nhanh chóng phát hiện mình lại chẳng có cái gì để đựng nước cả, nó tự ngược mình một chút cho nhớ đời rồi cầu nhau:

- Tại sao mình lại quên một cái chén nhĩ. Chẳng lẽ phải đào đất mà làm. Mới xuất phát đã nát thế này rồi. Ôi tôi ơi xin đừng làm tôi nổi cáu, ai dè, thôi đành gặm lương khô vậy.

Triệu Thiên Bình chán nản thay túi bột bằng túi lương khô. Nó vừa gặm vừa nghĩ cách làm một cái chén. Đưa mắt nhìn khắp xung quanh xem có gì có thể làm chén không, khi nhìn đến một cành cây nó bỗng nghĩ, có thể đeo ra một cái chén không nhĩ. Nghĩ là làm, nó trèo lên một cái cây to rồi lấy dao ra sức chặt một nhánh, xong nó chặt lấy ba khúc to nhất, hì hục suốt nửa canh giờ nó đeo ra được hai cái bán cầu.

- Bây giờ chỉ còn việc khoét lòng chén nữa thôi, vừa đi vừa làm vậy.

Nó đối đoản dao bằng một con dao nhỏ, vừa bước trên bờ cỏ vừa nạy khoét miếng gỗ đầu tiên. Qua một lúc lâu thì hai cái chén gỗ cũng sơ bộ ra hình, chỉ mỗi tội bên trong hơi lõm chồm mà thôi. Làm thế nào nữa nhĩ, Triệu Thiên Bình vuốt cằm suy nghĩ một chút rồi nhếch miệng cười. Nó lấy cái dây chuyền trong ngực ra, cầm khối viêm thạch bắt đầu chà sát vào đồng dăm gỗ lõm chồm bên trong chén, đúng như nó nghĩ, phần gỗ dư ra bắt đầu cháy, nó không dám làm quá tay vì sợ cháy mất cả cái chén, vừa chà nhẹ vừa dùng dao cạo bớt lớp than đi, qua một lúc thì trên tay nó đã có hai cái chén gỗ hoàn chỉnh, tuy không được đẹp cho lắm nhưng dùng thì cũng được. Vừa rửa sạch chén nó vừa lăm bằm:

- Hắc hắc, mình là thiên tài, hắc hắc. Hi vọng không bị hỏng. Mà bị hỏng cũng chả sao, làm lại là được.

Thế là cuối cùng Triệu Thiên Bình cũng được thưởng thức món bánh bao Bắc Sơn Ngọc Mễ. Thơm, có hơi ngọt, hương vị cũng tạm được, nó vừa nhai vừa nhận xét, nhưng đến cái thứ hai thì nó hơi bị ngẹn, nó lại tự lăm bằm:

- Ăn thì được, nhưng hơi ngán, không thể ăn lâu dài như lương khô được. Phải kiếm gì đó ăn kèm thôi.

Triệu Thiên Bình thích ăn thịt, từ nhỏ đã vậy. Tính ra thì từ lúc rời khỏi thương đội đến giờ nó chưa từng được ăn thịt cá thỏa thích, có chăng là tí xú trong nhân bánh bao thôi. Nếu chỉ ăn bánh gạo như thế này từ bây giờ cho đến khi kết thúc hành trình mà chính nó cũng không biết bao giờ mới xong này thì nó chắc chắn mình chả chịu nổi. Nó nhìn một bên là sông lớn, một bên là rừng rậm mà khẽ thở ra một hơi tự nhủ: “Sẽ có thôi”. Nước sông khá trong nên đứng trên bờ Triệu Thiên Bình có thể dễ dàng thấy được lũ cá thỉnh thoảng ngoi lên cách vài trượng, nhưng như thế cũng là quá xa để nó có thể bắt được chúng. Nhớ tới kinh nghiệm cá cá thất bại trên biển lúc trước, nó hơi tặc lưỡi, tuy vậy vẫn có thể nảy ra được một ý. Nó vào rừng dùng dao chặt một cành cây nhỏ sau đó vót nhọn, thử vung vài lần cho quen, rồi nó lôi một miếng lương khô ra bóp vụn một phần rồi thả cả vào trong nước.

Tay cầm lao nhọn, chân ngâm trong nước, mắt thì nhìn chăm chăm vào động tĩnh của lũ cá, Triệu Thiên Bình không dám thờ ơ. Nước sông dập dềnh cuốn những mảnh thức ăn vụn ra xa dần. Lũ cá dường như đã nhận ra được có thức ăn ngon ở gần đấy, vài con dần tiến lại, rồi đớp mảnh vụn đầu tiên. Con thứ nhất, con thứ hai, những con cá có to như bắp chân, có nhỏ như ngón tay vừa đớp mồi vừa tiến lại mẩu lương khô lớn nhất, ngay dưới chân Triệu Thiên Bình. Tay dần đưa lên cao thật nhẹ nhàng rồi giữ, Triệu Thiên Bình tập trung tinh thần cho một cú đâm chuẩn xác nhất, nhưng không vội, nó đang chờ cho con cá đủ to có thể làm nó thỏa mãn lơ là cảnh giác, lúc đấy sẽ là cơ hội ra tay. Một con cá màu xanh thẫm lớn bằng cẳng chân nó được chọn làm mục tiêu, con cá đang tận tình thưởng thức mẩu lương khô ngon lành mà không biết nguy hiểm đang rình rập ngay trên nó, Triệu Thiên Bình có thể cảm nhận rõ ràng chuyển động trong nước của con cá thông qua chân mình, mắt nhìn chăm chú, nó đột nhiên xuống tay.

Mũi lao nhọn hoắt nhắm thẳng mình con cá mà lao xuống, trong khoảnh khắc hàng loạt những suy nghĩ chen lấn chảy qua trong đầu Triệu Thiên Bình, mình sẽ nướng nó nhĩ, hay là hầm canh, cũng có thể hấp, mình thích ăn cá hấp, một món ăn thật ngon, mình sẽ được no bụng, một con cá thật đẹp, một sinh mạng nhỏ bé sắp chấm dứt.

Bỗng nhiên mũi lao dừng lại.

Chỉ cách mặt nước chưa đầy một thốn.

Là giết mình hoàng hốt.

Trong chốc lát nó trơ ra khó hiểu, còn lũ cá vì có động tĩnh nên chạy đi hết. Triệu Thiên Bình thờ dãi chán nản ngồi bệt xuống bờ sông, nó đang cố nghĩ lại tại sao mình lại dừng lại ngay lúc ấy, để một cơ hội tốt như vậy trôi đi.

Là run tay chẳng.

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, nó vớt mẩu lương khô còn sót lại trong nước rồi đi tới. Lại thêm nữa dăm, nó lại dùng cách giống vừa rồi dụ lũ cá lại. Tuy mẩu lương khô vơi đi phân nửa, nhưng bọn cá tham ăn vẫn bu lại, cũng nhắm chọn một con nhưng lần này Triệu Thiên Bình tập trung chăm chú lâu hơn, nó hít một hơi sâu rồi ra tay. Những con cá trở nên hoảng loạn rồi bơi đi, và bơi đi hết, lần này cũng vậy, mũi lao tiến sát mặt nước rồi dừng lại. Triệu Thiên Bình vô đầu bứt tóc một hồi ời vung chân đá mạnh làm nước văng tung tóe.

Lại sao nữa đây?

Nó tự hỏi lại mình, nhưng ngẫm đi ngẫm lại nó vẫn không thể hiểu tại sao nó không thể bắt một con cá nào, phương pháp ư, không thể sai được, mũi lao đã gần đến thế cơ mà, có sai thì là do bản thân nó bỗng nhiên dừng lại lúc đó mà thôi. “Một lần nữa”, hạ quyết tâm, Triệu Thiên Bình lấy lại tinh thần rồi bước tiếp, lần này nó lại đi lên nửa dặm, lại chuẩn bị như cũ, nhưng lần này nó không căng thẳng nữa, tâm trí của nó dần bình tĩnh lại, nó cần mình thật bình tĩnh, thật bình tâm để cảm nhận, cho dù lần này có thất bại, nó cũng phải tìm ra nguyên nhân vì sao. Vẫn như cũ, lũ cá bơi lại, Triệu Thiên Bình im lặng cảm nhận tất cả những gì đang xảy ra.

Đàn cá chuyển động bơi lội tranh giành nhau từng mẩu thức ăn, đàn cá có vẻ đông hơn trước, từng con từng con ngoi lên húp xuống há miệng đón mồi, một bức tranh xinh đẹp và chân thật hiện hữu trước mắt Triệu Thiên Bình.

Ánh mắt nó có thể quan sát rõ từng cử động của mỗi con cá, đôi chân nó có thể cảm nhận sự chuyển động của chúng trong nước, còn cánh tay nó thì từ từ hạ xuống, không nhanh chóng chuẩn xác như trước, mà nhẹ nhàng chậm rãi đưa mũi lao xuống gần mặt nước, từng cử chỉ hành động trôi qua rõ ràng trong cảm nhận của nó. Mũi lao tiến sát mặt nước, mũi dài nhọn hoắt nếu tiến nhanh xuống chắc chắn sẽ cắm chính xác vào một con cá đang mải mê thưởng thức mồi mà mất cảnh giác.

Hình ảnh mũi lao ngay trên mình con cá như khắc sâu vào tâm trí Triệu Thiên Bình vậy

Nó bỗng nhếch miệng cười, mũi lao cắm phập vào trong nước.

Lại có động tĩnh, lũ cá lại hoảng loạn bỏ chạy, nhưng lần này trong nước không như những lần trước, vì nó vẫn còn một mũi lao. Triệu Thiên Bình ngửa mặt lên cười than:

- Ai dà, thế là không có cá ăn rồi. Sông không được thì ta vào rừng kiếm ăn vậy.

Than thở một chút, nó lê thân vào rừng, bỏ lại cây lao vẫn còn cắm nguyên ở rìa sông.

Một lúc sau khi Triệu Thiên Bình rời đi, một trận gió nhẹ thổi qua, cây lao đứng đưa rồi bỗng nhiên... biến mất.

Vứt đồng cành khô xuống đất, Triệu Thiên Bình thở phào một hơi. Ngày hôm đầu tiên đi theo con sông này khá là mệt mỏi, nhất là khi vào rừng đường đi còn khó khăn hơn, đủ thứ chướng ngại ngăn đường làm nó di chuyển vô cùng chật vật. Bây giờ trời đã tối, chân cũng mỏi nhừ rồi nên nó gom một ít cành khô rồi quay lại bờ sông, tất nhiên đã cách lúc xuất phát mấy chục dặm. Lấy viên thạch ra nhóm lửa, nó lại bắt đầu chế biến bánh bao cho bữa tối, lần này không chỉ có bánh bao mà còn có một ít nấm hái được trong rừng, nó định sẽ nướng, cùng với ít quả dại. Nấm rừng ở vùng này rất khác với nơi nó ở trước kia, nhưng dựa vào kinh nghiệm mấy năm ở tửu quán nó vẫn phân biệt được cái nào ăn được cái nào không, suốt một buổi chiều lăn lộn trong rừng nó cũng kiếm được một mớ, nên bây giờ bữa ăn đã thịnh soạn hơn nhiều.

- Trong rừng quả nhiên dễ tìm thức ăn. Nấm này, quả này, rau này, cả thú rừng nữa,... à mà thôi bỏ đi. Hầy dà. Bao giờ mới có thịt ăn đây, nếu cứ ăn chay thế này chắc chết.

Cầu nhàu nhưng cũng không dễ cái bụng chịu thiệt, nó nhanh chóng tiêu diệt bữa ăn. lát sau, nó thu dọn số nấm còn lại gói kĩ để dành, rồi cởi áo quần nhảy xuống sông tắm. Dòng nước nhanh chóng tràn khắp mọi góc ngách cơ thể nó, rửa trôi đi dơ bẩn cùng với sự mệt mỏi. Cảm giác thoải mái tràn ngập từng lỗ chân lông khiến Triệu Thiên Bình muốn rên thành tiếng. Viên thạch quả nhiên kì diệu, Triệu Thiên Bình biết nước rất lạnh, nhưng nhờ khối viên thạch trước ngực mà nó chỉ cảm thấy mát mà thôi. Tắm rửa sáng khoái xong Triệu Thiên Bình mặc vào bộ quần áo khác rồi ngồi xuống bên đồng lửa sưởi ấm, tuy viên thạch kì diệu nhưng không phải thần vật, nó cũng như ôm một túi nước ấm trong người mà thôi, gió thổi qua cộng thêm chút nước chưa khô vẫn đem lại cảm giác rùng mình. Triệu Thiên Bình ngồi tổng kết lại kinh nghiệm một ngày hôm nay, nói chung là chẳng có gì ngoài việc đi và ăn cả, chắc do ở đây vẫn còn gần nơi ở con người lên thú hoang không dễ thấy. Cả một ngày mà Triệu Thiên Bình chỉ thấy một ít côn trùng, dưới nước có cá mà trên rừng chả thấy con gì khác con chuột. Nhưng như thế cũng tốt, ít ra cũng sẽ không có gì nguy hiểm. Tuy rất muốn chứng kiến vài con thú rừng nhưng nếu quá nguy hiểm thì không cần cũng được. Triệu Thiên Bình bắt giắc bật cười:

- Mình thật sự nhát chết mà. Thế thì sao có thể lên tới đỉnh Vô Phong Sơn đây. Chắc chắc.

Nghĩ vậy Triệu Thiên Bình lại cảm thấy lo lắng, “Nếu như Vô Phong Sơn thật sự nguy hiểm như lời tên thợ săn thì mình chắc chắn không thể vượt qua được. Trông chờ vào may mắn sao, thật là ngu xuẩn. Mình phải tự nắm lấy con đường phía trước, không nên chờ đợi sự giúp đỡ của ông trời. Nhưng phải làm thế nào đây? Đối với độc trùng thì không cần phải sợ, chỉ cần giữ chắc khối viên thạch này là được. Còn những con khác thì sao?” Triệu Thiên Bình đưa tay nắm sợi dây chuyền trên cổ rồi giật mạnh, phụt một tiếng, sợi dây nó tự bện bị đứt rất dễ dàng. Triệu Thiên Bình nhìn nhìn nhíu mày:

- Nếu như trong lúc chạy trốn một con gì đấy mà bị một cành cây móc phải thì kết quả sẽ như thế này. Không được không được, phải cho nó chắc hơn.

Nghĩ vậy nên Triệu Thiên Bình trước tiên dùng dao cạy một mảnh nhỏ trên khối đá ra để dùng đánh lửa, khối còn lại nó xé một miếng vải to rồi quấn chặt lại, sau đó buộc quanh cổ, lần này không còn hình dáng dây chuyền nữa mà trở thành một cái vòng cổ bằng vải rồi. Giật mạnh cái vòng để đảm bảo nó không rơi nữa, Triệu Thiên Bình mới yên tâm. Tiếp theo là làm sao để thoát khỏi nanh vuốt bọn thú lớn, nó tự tin mình chạy khá nhanh, so với bọn trẻ cùng tuổi thì nó chạy nhanh phải gấp đôi, so với người lớn nó cũng nhanh hơn một số người, nhưng so với hoang sơn dã thú thì Triệu Thiên Bình không chắc chút nào, nhất là cái gọi là thú vương kia nữa. Né tránh không được thì phải chạy trốn, chạy không thoát thì hoặc là làm mồi cho chúng hoặc phải chiến đấu với chúng. Mà muốn chiến đấu với dã thú thì bây giờ nó chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi. Cái thân thể gầy gò này nếu không muốn làm mồi cho dã thú thì năng lực phải tăng cường rồi. Nghĩ như vậy, Triệu Thiên Bình lấy thanh đoản đao ra bắt đầu vung vẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Nguy hiểm

Thân ảnh Triệu Thiên Bình thoát ẩn thoát hiện giữa rừng cây. Lúc né sang trái, khi nghiêng qua phải, lúc nhảy lên, lúc cúi người lăn tròn dưới đất, nó di chuyển với tốc độ cao và liên tục né tránh chướng ngại trên đường, nếu chỗ nào có dây leo phù xuồng hoặc cành cây chắn ngang, nó liền vung đao chặt đứt một cách gọn gàng. Không khí thì lạnh mà trán nó tuông ra từng giọt mồ hôi, dù chân đã tê dại, ngực không thở nổi nhưng nó vẫn nghiêng răng kiên trì chạy tiếp về phía trước. Nó cần đột phá cực hạn chính mình. Từ nửa tháng trước nó đã bắt đầu luyện tập nâng cao tố chất thân thể của mình. Luyện tập rất đơn giản, chạy và mở đường, vừa luyện tập thể lực vừa luyện tập tốc độ cũng như phản ứng, thế là nó cứ cắm đầu chạy như vậy. Ngày đầu tiên nó liên tục hoặc vấp té, hoặc va quệt, tốc độ vẫn không cải thiện nhiều nhưng phản ứng dần dần nâng cao, đến ngày thứ ba thì nó tương đối quen với việc chạy trong rừng, nhưng bù lại nó bị thương không ít chỗ, nhiều nhất là ở tay chân và đầu. Khi đã tương đối quen với việc chạy trong rừng nó dần dần nâng cao tốc độ lên. Có hiệu quả, nhưng từ ngày thứ năm đến ngày thứ tám, nó nhận ra mỗi ngày mình chỉ chạy được một quãng đường gần như nhau, không có chút tiến bộ nào đáng kể, đến ngày thứ chín nó quyết tâm phải có tiến bộ vượt bậc, thế là dù sức lực như cạn hết, cơ thể như muốn rời ra nó vẫn cắn răng chạy tiếp, cứ chạy, đến một lúc tưởng như gần gục ngã thì trong người nó như đột nhiên sinh ra một nguồn lực mới tiếp sức cho nó, thế là nó chạy thêm được một đoạn dài mới nghỉ. Từ lúc đó nó nhận ra rằng tiềm năng cơ thể của mình còn chưa được khai thác hết, cái gọi là cực hạn nếu cố gắng có thể vượt qua được. Cho đến hôm nay, ngày thứ mười lăm, hầu như cây cối trong rừng hay những đoạn đường trơn trượt đã không làm khó được nó nữa, nó lại quyết tâm đột phá cực hạn bản thân thêm một lần. Cơ thể con người có tiềm năng rất lớn, đúng là có thể đột phá giới hạn của chính mình được nhưng mới có mấy ngày mà muốn đột phá nữa thì thật quá tham lam rồi, nhưng Triệu Thiên Bình không biết, trước giờ chẳng có một người nào hướng dẫn nó làm sao để luyện tập cơ thể, nên vừa ăn quả ngọt mấy hôm trước hôm nay nó đã muốn ăn thêm. Kết quả là đến lúc nó kiệt sức, khả năng quan sát và phán đoán giảm xuống, nó trượt phải một đồng bùn, thế là ngã xuống đập đầu vào một gốc cây rồi ngất xỉu.

Chẳng biết qua bao lâu, Triệu Thiên Bình mới từ từ tỉnh lại, bị va đập vào phía sau đầu khiến nó có cảm giác mơ mơ màng màng. Ngồi dậy ra nửa canh giờ nó mới tỉnh táo lại, nó nhớ ra vì sao mình lại nằm ở đây thì cảm thấy may mắn. Nếu chẳng may đập đầu vào thứ gì đó cứng hơn, hoặc già có thú dữ đi ngang qua lúc đó, hay là đơn giản vì kiệt sức mà không thể tỉnh lại nữa, thì được chôn vùi dưới đất, nghĩ lại mà nó còn thấy sợ. Đứng dậy tìm quanh quẩn một hồi nó mới thấy được con dao ở phía xa, chắc do lúc ngã thì bay ra đó. Nó kiểm tra lại thân thể mình một chút, không có vấn đề gì trừ vết thương cũ bên tay trái vừa đóng vảy giờ đã nhậy trở lại. Hít một hơi sâu, Triệu Thiên Bình lê tấm thân mệt mỏi của mình về hướng dòng sông. Đã có một ít kinh nghiệm nên Triệu Thiên Bình xác định phương hướng rất nhanh, mà khu vực nó chạy lại không cách quá xa nên chỉ nửa canh giờ sau nó đã đến được bên bờ sông. Vốc nước lên rửa vết thương, rồi rải lên một chút muối, việc này lúc đầu làm nó đau đến kêu trời gọi đất, nhưng bây giờ cũng hơi quen nên nó xuyết xoa một chút rồi thôi, xong lại rửa sạch những chỗ khác nó mới yên tâm nằm xuống lấy bánh bao ra ăn. Suy nghĩ về việc nằm xiêu trong rừng, nó vẫn còn cảm thấy sợ. Tính ra đã đi được hơn bảy trăm dặm đường sông rồi nhưng vẫn chưa thấy thú dữ đâu cả, mà khoảng cách từ Mãn Nguyệt thành đến Vô Phong Sơn là một ngàn dặm đường thẳng, do con sông khá quanh co nên thực chất nó mới đi được có bốn trăm dặm mà thôi, tính ra phải sáu trăm dặm đường thẳng hoặc ngàn dặm đường sông nữa mới tới được Vô Phong Sơn. Có lẽ khu vực này vẫn chưa phải nơi hoạt động của thú dữ nhưng Triệu Thiên Bình không cho phép mình chủ quan, lần này là lần đầu cũng như lần cuối nó được phép mất cảnh giác như vậy, nếu không vào sâu một chút nữa thì đến xương cũng không còn. Nó tự nhủ:

- Những lần luyện tập sau này không cần phải luyện sức bền nữa, chỉ cần tăng tốc độ và sự phản ứng lên là được. Còn phải giảm cường độ luyện tập lại giữ sức phòng trường hợp khẩn cấp nữa. Đến khi gặp con thú dữ đầu tiên thì sẽ chấm dứt luyện tập.

Tuy khi ngất đi cơ thể đã được nghỉ ngơi, nhưng vì đầu óc vẫn còn choáng váng nên nó quyết định hôm nay sẽ chỉ nằm ở bờ sông nghỉ ngơi mà thôi, đợi khi đầu hết đau sẽ tiếp tục hành trình.

Những ngày sau đó nó chỉ luyện tập một lần nửa canh giờ, rồi sau đó lại thung thình đi bộ cho đến khi sức lực hoàn toàn khôi phục mới chạy tiếp. Luyện chân là vậy, còn luyện tay thì nó không giảm chút nào. Tay phải cầm đoản đao, tay trái cầm móc sắc, vừa đi nó vừa liên tục hươ đi hươ lại, lúc thì nâng lên kéo xuống, gặp những chỗ có dây leo vắt ngang thì nó liền vung lên dứt khoát chặt đứt. Thỉnh thoảng khi gặp một gốc cây khô nó dừng lại vung đao chém liên tục lên đó, đến khi tay mỏi rã rời hoặc gốc cây nát bét mới thôi. Nó nghĩ nếu bây giờ mình có được thuật luyện võ như những Hiệp khách kia thì chẳng còn gì tốt hơn, biết đâu có thể trở thành cao thủ danh chấn giang hồ nữa ấy chứ.

Cứ vừa đi vừa luyện như vậy đến ngày thứ bảy sau đó, nó gặp cũng gặp được thú mình vừa chờ đợi vừa không muốn gặp chút nào.

Một con hổ.

Bộ lông màu vàng với những sọc đen lấm tấm những vết máu phủ lên thân mình to lớn, con hổ đang ngầu ngẩn tận hưởng con mồi mới bắt được, Triệu Thiên Bình nhìn cái miệng đỏ lỏm của nó mà kinh hồn táng đảm. Cũng may là do khoảng cách khá xa, trên dưới hai trăm trượng và con hổ đang chăm chú ăn mồi nên có vẻ không chú ý đến vị khách lạ, Triệu Thiên Bình nín thở không dám cử động, qua một lúc chắc chắn con hổ không chú ý đến mình nó mới suy nghĩ biện pháp giải quyết. Nếu nó đã không phát hiện thì phương án tất nhiên sẽ là trốn tránh, Triệu Thiên Bình đưa mắt đánh giá địa hình xung quanh một lát rồi chọn di chuyển về hướng bên trái, nơi ít cây cối và lộ tuyến tương đối dễ di chuyển, nó muốn tránh nhưng phải chắc chắn rằng con hổ luôn nằm trong tầm mắt của mình để dễ làm ra phản ứng, tuy vậy rất dễ bị phát hiện, nhưng trong suy nghĩ của Triệu Thiên Bình nó cho rằng dù bị phát hiện cũng tốt hơn là không biết con hổ đang làm gì, như vậy nếu có chuyện xảy ra cũng khó lòng đề phòng, hơn nữa Triệu Thiên Bình đoán con hổ đang say mồi, nếu có thấy nó cũng chắc gì sẽ tấn công, còn nếu con hổ không có mồi thì là chuyện khác, đoạn đường này lại trống nên di chuyển khá dễ dàng, nếu chú ý một chút sẽ không gây ra tiếng động gì để gây sự chú ý của con hổ. Nhón chân bước từng bước cẩn thận vòng qua chỗ nguy hiểm, Triệu Thiên Bình chăm chú quan sát động tĩnh con hổ, lại thỉnh thoảng để ý xung quanh, đến khi đã vòng qua nó mới vắt chân lên cỏ mà chạy, nhưng không chạy xa, được khoảng hai dặm nó lại chậm rãi tiến lên. Con hổ xuất hiện báo hiệu đã vào lãnh địa của bọn thú dữ, nên Triệu Thiên Bình buộc phải di chuyển và quan sát thật cẩn thận.

Khi bước ra bờ sông, Triệu Thiên Bình bắt gặp vài con hươu đang uống nước, sự xuất hiện của nó làm bọn thú vội vàng bỏ chạy. Nó nhìn bọn thú trốn sạch mà nhũn mày:

- Uống nước sao, nói như vậy cả bờ sông cũng chẳng an toàn nữa, chắc lại phải leo lên cây rồi đây. Một con hổ nhìn đã hãi như vậy, nếu xuất hiện vài con, hoặc một đàn thì biết làm sao bây giờ. Đi bước nào hay bước đó vậy.

Khu vực này có lẽ đã xâm nhập vào nơi ở của dã thú khá sâu nên nó vẫn thường nghe thấy những tiếng gầm rú vang dội khắp khu rừng, nhất là ban đêm những tiếng hú dài của bầy sói khiến nó sợ đến không dám ngủ. Những ngày tiếp theo Triệu Thiên Bình di chuyển vô cùng cẩn thận, tầm mắt của nó như bao phủ toàn bộ một vùng, chỉ chắc chắn nơi nào an toàn thì mới đi qua, cố gắng tránh xa những nơi nó không quan sát được như bụi rậm, buổi tối thì leo lên cây nghỉ ngơi. Nhưng dù đã cẩn thận như thế nó vẫn không thể tránh khỏi nguy hiểm. Dù nó đã cẩn thận quan sát mọi nơi có thể thấy, nhưng khi vòng qua một gốc cây lớn nó lại bắt gặp một con U Lang, cách nó chưa đầy một trượng. Dù tinh thần luôn tập trung cao độ nhưng khi giáp mặt một con sói gần như thế cũng khiến tim Triệu Thiên Bình muốn rớt ra ngoài, lông tóc thì dựng đứng, mắt thì trợn ngược. Con sói to ít nhất cũng gấp đôi con chó to nhất mà nó từng thấy, nó đứng bốn chân mà cao gần bằng Triệu Thiên Bình đứng hai chân vậy, cái miệng đỏ với răng nanh sắc nhọn gầm gừ cùng cặp mắt hung ác đánh giá con mồi. Triệu Thiên Bình sau phút hoảng hốt cũng lấy lại được bình tĩnh, con sói gầm gừ nhưng vẫn chưa tấn công, chứng tỏ nó cũng đang đánh giá mình, giờ tính sao, suy nghĩ trong thoáng chốc khiến nó quyết định thử chiến đấu một lần. Cầm chặt thanh đoản đao trong tay Triệu Thiên Bình cũng thẳng mắt nhìn chăm chú lại con sói. Tiếng gầm gừ vẫn thốt ra liên tục từ trong miệng con vật, răng nó càn nhe ra kinh khủng hơn, nước dãi đã bắt đầu nhỏ xuống, móng chân thì gh chặt vào mặt đất. Triệu Thiên Bình nhìn thấy nó gầm gừ lâu quá mà bỗng nghĩ: “Mi dọa ta sao, mình mi có răng chắc”. Nghĩ thế nó cũng nhe răng làm mặt dữ, cổ họng cũng phát ra tiếng gừ gừ hăm dọa. Âm thanh Triệu Thiên Bình tạo ra như khiêu khích con quái vật, nó gào lên một tiếng rồi phóng mình lao về phía Triệu Thiên Bình. “Chơi ngu rồi”, nó chỉ kịp nghĩ vậy rồi nhanh chóng nhích người sang một bên né đi cú tập của con thú, nhưng con sói quá nhanh, tuy miệng không cắn được vào Triệu Thiên Bình nhưng chân lại kịp để lại ba vết cào dài lên bụng nó. Thịt rách máu tu, Triệu Thiên Bình nghiêng răng mắng một tiếng “Chết tiệt” rồi thuận theo tác động lăn người một vòng định giữ khoảng cách với con sói, nhưng khi nó vừa xoay người lại thì một cái bóng lớn nhanh chóng chồm lên người nó. Triệu Thiên Bình thất thế không thể đứng dậy, trong sát na sắp bị hàm răng to lớn ngoạm phải, nó chỉ kịp theo bản năng vung tay trái lên giữ lại, cùi tay đập vào cằm con sói khiến nó mất đà không hạ xuống được, tay phải Triệu Thiên Bình thì bị một chân con sói đạp xuống đất, móng vuốt cắm vào sâu trong thịt. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nó cố gắng nhún đầu vùng phần cẳng tay phải còn cử động được, một đường đao nhắm thẳng vào con vật mà đâm tới. Máu tươi bắn ra kèm theo một tiếng gầm đau đớn, con sói nhất thời mất đi lực lượng áp đảo, nhân cơ hội đó Triệu Thiên Bình nhanh chóng co cả hai chân lại rồi dùng hết sức bình sinh đạp mạnh vào bụng con sói làm cơ thể nó bật ra. Nhanh chóng bật dậy, Triệu Thiên Bình dùng tay trái rút móc sắt ra chém mạnh về phía con vật, nhưng mũi nhọn chỉ sượt qua một ít lông của nó. Con sói bật dậy nhưng lần này không vội vàng lao vào. Triệu Thiên Bình nhờ vậy thở được một hơi lấy khí, tay phải cầm đoản đao run lên bần bật vì đau nhức nhưng Triệu Thiên Bình không dám thả lỏng một chút nào khi tử thần đang ở trước mặt.

Con sói gầm gừ rồi ngửa mặt lên trời hú dài. Triệu Thiên Bình sắc mặt đại biến:

- Chết tiệt, con khốn này lại gọi cứu viện.

Nếu chỉ cần xuất hiện một con nữa thì mình chết chắc, nhưng giờ chạy cũng không thoát, Triệu Thiên Bình nghĩ vậy rồi nghiêng răng:

- Con khốn chơi bản, không thịt được mi thì cũng cho mi què. Ta không tin không nhanh bằng con chó rừng này.

Triệu Thiên Bình hít thở một hơi thật sâu để tâm thần bình tĩnh trở lại, giờ phút mấu chốt này nó càng phải tỉnh táo thì mới có cơ hội sống được. Triệu Thiên Bình rút sợi thừng màu bạc trong tay nài ra quấn một đầu vào móc sắt, sau vung tay trái thật mạnh phóng móc sắt về chân phải của con thú, đồng thời tung người phóng lên. Con sói theo bản năng né qua một bên, đúng lúc này Triệu Thiên Bình đã xông tới vùng đao chém về đầu nó một phát đồng thời tay trái cũng giật mạnh giây thừng. Con sói nhanh nhẹn trốn thoát được cú bổ xuống nhưng móc sắt bật ngược lại móc ngay vào chân phải nó, Triệu Thiên Bình thấy cú chém của mình hụt thì sẵn đà tay phải đang tới chop lun vào sợi dây rồi dùng sức toàn thân kéo mạnh. Lại một tia máu phun ra, lần này là chân phải con sói. Nhìn hai lần tấn công hiệu quả của mình nhưng không tổn thương được quá lớn cho con sói Triệu Thiên Bình cũng phải thầm tiếc lười vì sự mạnh mẽ của nó. Nhưng kết quả như vậy cũng không tồi, vai trái bị chém, chân phải bị thương, Triệu Thiên Bình tin chắc tốc độ của con sói sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

- Tạm tha cho mi một mạng.

Bỏ lại một câu sấm điện, Triệu Thiên Bình lập tức quay đầu bỏ chạy. Con sói thấy thức ăn của mình chạy mất cũng điên cuồng rượt theo. Chiến đấu chỉ trong thoáng chốc nhưng hao tổn gần như toàn bộ sức lực, cử động mạnh khiến vết thương ở bụng và ở tay càng chảy nhiều máu, Triệu Thiên Bình nhanh chóng cảm giác được đôi chân mình nặng trĩu. Nó gào thét trong lòng:

Chạy, phải tiếp tục chạy, dù một chết cũng phải chết toàn thay.

Không được dừng lại.

Không thể dừng lại.

Tiếng sột soạt liên tục vang lên phía sau như một động lực giúp bước chân nó không ngừng nghỉ.

Ta cần phải sống, ta còn phải học tu luyện, ta còn phải gặp lại Tiểu Mân Thầu, ta còn nhiều điều phải làm.

Ta nhất định không được gục ngã.

Ý chí thôi thúc nó không được dừng chân dù sức lực sắp cạn kiệt. Đột phá cực hạn hoặc là chết. Không thể chết được. Vậy thì đột phá. Hô hấp nặng nề đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, cơ bắp cứng ngắt bỗng trở nên thả lỏng, Triệu Thiên Bình mừng như điên trong lòng, mình lại lần nữa vượt qua cực hạn. Một phần sức lực trở lại khiến Triệu Thiên Bình tập trung hơn, nó đã không còn nghe thấy tiếng truy đuổi phía sau nữa, nhưng nó vẫn không dám dừng

lại. Khướu giác của U Lang rất tốt, nếu bây giờ dừng lại nó biết rằng sớm muộn gì mình cũng bị bắt gặp, lần này không phải một con mà là một bầy. Nhưng vết thương lại chảy máu quá nghiêm trọng, đi tiếp cũng không được, cách tốt nhất nó nghĩ ra được lúc này là trước tiên cầm máu rồi tiến về phía con sông, nơi có thể xử lý vết thương cũng như tạm xóa đi dấu vết của mình. Nó dừng tạm dưới một gốc cây, lấy chút muối rắc vào vết thương xong dùng vải buộc chặt miệng vết thương lại, rồi với chút sức mới khôi phục lại. Triệu Thiên Bình chuyển hướng chệch về phía Vô Căn Hà. Lại thêm một dặm thì ra được khỏi cánh rừng, dòng Vô Căn Hà ngay trước mắt, nó bỗng nhiên mừng như điên khi phát hiện giữa sông có một cồn đất, nó chạy ra cười lớn rồi nhảy bổ vào dòng sông.

- Ha ha, ông trời không tuyệt đường mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Làm thuyền

Tiếng gầm rú tràn ngập khu rừng kèm theo tiếng bước chân rầm rập sau lưng bám theo không buông bỏ, nó trốn chạy trong sự hoảng hốt tột độ. Bỗng nhiên phía trước nhảy ra năm con U Lang khủng bố, nó giật mình dừng phắt lại rồi quay đầu định chạy về phía sau, lại hai con U Lang miệng đầy nước dãi đang xông thẳng về phía nó. Không còn cách nào nó đành chuyển hướng về bên trái, hoảng loạn sợ hãi khiến nó không để ý kịp mà vấp phải một gốc cây rồi ngã sòng xoài ra đất. Chưa kịp lấy lại tinh thần đứng dậy nó bỗng cảm thấy tay phải kịch liệt đau đớn, quay mặt nhìn sang thì một cái miệng đỏ máu đã xé mất cánh tay nó. Miệng nó định hét lên thì lại cảm thấy bụng lại trở nên nhức nhối, cúi đầu xuống thì một cái miệng khác đã ngậm vào bên bụng nó. Cả cơ thể như tê liệt, mắt nó trợn trừng, nhưng ánh sáng nhanh chóng bị che khuất. Một hàm răng sắc nhọn xuất hiện trước mặt nó, hơi thở tanh hôi phả vào mặt, cái lưỡi đỏ lôm nhô ra nhỏ xuống từng giọt nước dãi lạnh buốt vào mặt nó, rồi ngoạm xuống.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!

Nó dùng hết sức bình sinh bật người dậy. Cảnh tượng trước mặt bỗng nhiên thay đổi, trời tối đen nhưng U Lang không thấy đâu hết. Nó thở hồng hộc từng hồi đè nén lại sự sợ hãi của mình. Một lúc sau nó mới thốt ra một hơi nhẹ nhõm, hóa ra là mơ. Cảm giác sợ hãi vơi dần nhưng cái đau nhức ở bụng lại thức tỉnh, như bản năng nó lấy tay phải muốn xoa nhẹ, thì cảm giác nhói đến tận xương lại khiến nó gần như muốn bất tỉnh truyền đến. Rú lên một tiếng thảm thiết, Triệu Thiên Bình lấy tay trái giữ chặt bắp tay phải rồi ngã lăn ra đất.

- Đau quá, chết tiệt.

Rên rí một hồi nó mới dần dần yên tĩnh lại. Thở ra một hơi nó ngược mặt lên nhìn trời. Đêm đổ mưa, những giọt nước lạnh lẽo dần dần khiến nó tỉnh táo trở lại. Khi bị con ác lang rượt đuổi nó đã phát hiện ra được bãi cồn giữa sông này, dùng hết sức lực cuối cùng để bơi được đến đây, rồi nó ngất xỉu, nếu cồn đất này mà xa thêm vài trượng chắc nó lúc này đã làm mồi cho cá. Ngẫm lại trận chiến mà Triệu Thiên Bình còn cảm thấy sợ, nhưng cũng chứa đầy sự kích thích. Từng khoảnh khắc rõ ràng tua chậm lại trong trí nhớ của nó, cảm giác chiến đấu chưa từng được trải qua trước kia thật sự làm nó hoài niệm.

- Hắc hắc, cảm giác không tệ, nhưng đau quá. Con sói đó lực lượng không bao nhiêu nhưng lại quá nhanh, xem chút thì tiêu đời rồi. Lần này do quá bất ngờ mới để nó cào trúng, nếu gặp lại lần nữa chắc chắn phải đập cho nó sợ. Nhưng nếu gặp một bầy thì quá nguy hiểm, tính sao đây?

Vừa suy nghĩ nó vừa ngồi lên bắt đầu xử lý vết thương. Tuy đã sát muối và băng lại nhưng bây giờ cần phải tháo băng rồi rửa sạch lại, lần này là bị thương thật sự cứ không chỉ là những vết trầy xước như trước nữa, nhưng nó vẫn xử lý như cũ, hết cách rồi, nó chả biết chút y thuật nào. Nó lăm bằm trong bực bội:

- Không mười ngày nữa tháng thì không thể bình phục được, nếu mà gặp lại một con sói thì xong đời, chứ chẳng nói đến mấy con khác. Nhưng mình không thể cứ nằm ở đây chờ được, phải tiếp tục đi, nhưng đi như thế nào mới được.

Xử lý xong vết thương, Triệu Thiên Bình lại ngồi đầm chiêu. Nếu không thể đi trong rừng thì chỉ có đi trên sông, mà đi trên sông thì cần phải có phương tiện. Thứ đi được trên nước chỉ có thuyền và bè, nó cũng biết vậy nên cố gắng suy nghĩ làm sao để có thể tạo ra một thứ có thể dùng được. Đột nhiên Triệu Thiên Bình ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, mình là một thiên tài. Hắc hắc hắc. Có thuyền rồi mình sẽ du sơn ngoạn thủy đến tận chân núi mới thôi.

Muốn làm thuyền không phải làm ngay được. Dưỡng thương ba ngày để vết thương không còn đau nhức quá nữa thì Triệu Thiên Bình mới bắt tay vào việc làm thuyền. Do trên cồn chỉ có cỏ với vài bụi trúc nên muốn tìm được gỗ lớn thì nó phải quay lại cánh rừng. Khi vào bờ, nó quan sát thật kỹ đến khi xác định không có gì nguy hiểm mới dám tiến chân vào rừng. Chọn một cây lớn không có gì khó, nhưng việc làm sao để chuyển được nó từ rừng đến con sông lại là vấn đề, không thể làm một con thuyền ngay trong rừng được, ai có thể biết được lúc nó đang tập trung làm việc thì bất ngờ nhảy ra con gì đo thì sao, Triệu Thiên Bình lại suy nghĩ chốc lát rồi khẽ nhếch miệng cười, thật ra nó định cười to đắc ý một chút nhưng nghĩ có khi lại đưa tới vài vị khách nên thôi. Để việc di chuyển cây gỗ được thuận tiện, nó chọn một cây nằm sát bờ rừng, cách bờ sông không quá mười trượng. Cây được chọn tuy không biết là gì nhưng thân khá to, phải hai sải tay mới ôm hết được, nhưng thân to thì khó, nhìn thanh đao một xích của mình mà phải chặt đứt gốc cây này, Triệu Thiên Bình có cảm giác muốn khóc, nhưng biết làm sao được, người ta bảo có công mài sắt có ngày nên kim, giờ nó phải cố sức mà mài cho đứt cái thân cây này thôi. Nhưng trước khi hạ cây xuống phải chuẩn bị một số thứ.

Đầu tiên nó quay về đảo nhỏ chặt xuống hơn chục gốc trúc già rồi chặt thành những đoạn dài nửa trượng, được hơn ba mươi đoạn nó chuyễn qua bờ sông bên này, chọn ra bảy đoạn xếp thành một hàng trải dài dưới cây gỗ, còn lại chặt thành đống để đó sử dụng sau. Tiếp đến nó dọn sạch con đường từ chỗ gốc cây đến bờ sông sao cho bằng phẳng hết sức có thể để cho dễ vận chuyển. Cuối cùng nó trèo thật cao lên một cây gần đấy, so với cái cây nó muốn chặt thì cách bờ sông xa hơn ba trượng, rồi lấy thùng buộc thật chặt vào thân cây, xong nó xuống rồi vòng dây quanh qua cây nó muốn chặt rồi lại vòng tiếp sau một thân cây nữa rồi kéo đoạn dây còn lại về phía bờ sông. Như vậy khi cây hạ xuống sẽ ngã vào phía trong rừng theo hướng nó mong muốn. Quan sát lại bố trí của mình, Triệu Thiên Bình lại cảm thấy điều gì đó chưa chắc chắn. Lại mất một lúc lâu suy nghĩ nó mới tìm ra được mình không chắc chỗ nào:

- Cái cây quá nặng, mình thì chỉ có một người, khi nó ngã nếu sai hướng thì mình khó lòng mà kéo lại được. Làm sao đây. À được rồi, cây cao đón gió mà, hắc hắc.

Nó lại trèo lên cái cây mà mình chọn rồi quăng dây thùng lên thật cao, như vậy sẽ giảm sức nặng của cây lại. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, nó cần một lực lớn hơn để kéo, nó nghĩ ra rằng sẽ cần một vật thật nặng để cùng nó kéo, thế là nó bắt tay vào việc tạo nên một thứ đủ nặng để giữ sợi dây lại. Triệu Thiên Bình dành nửa ngày để thu gom những dây leo gần đó, rồi mất nửa ngày mới bện thành một cái túi lưới to tướng cột vào sợi dây, sau đó lại thêm hai canh giờ nhặt những hòn đá hòn sỏi gần đấy cho vào tạo thành một túi đá lớn. Thế là công việc chuẩn bị hoàn tất trong hai ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba nó thức dậy với quyết tâm hạ được cây gỗ trong vòng một ngày, nhưng mới chỉ hai nhát đao đầu tiên đã như hắt vào mặt nó một gáo nước lạnh. Nhát đầu chặt xuyên qua lớp vỏ cây thì khá dễ, nhưng nhát thứ hai đã khiến cây đao bật khỏi tay nó văng ra một chỗ. Cây đao quá nhẹ, mà thân cây quá cứng, cứng đến nỗi làm tay nó run hết cả lên, mà một cú chém gần như là mạnh nhất của nó chỉ để lại một vết trầy trên lõi gỗ của cái cây mà thôi. Triệu Thiên Bình thật sự muốn khóc vào lúc này, chút trầy xước như vậy muốn hạ cái cây to gần nửa trượng này thì phải đến bao giờ, mười ngày, nửa tháng, có khi cả một tháng hoặc hơn cũng không chừng. Nó không có nhiều thời gian như vậy. Triệu Thiên Bình nhặt con đao lên nhưng không tiếp tục chặt, nó lại tiếp tục nghĩ cách, nó không tin một cái cây chỉ biết đứng im như vậy lại có thể làm khó được nó. Qua một lúc mất Triệu Thiên Bình lại sáng lên, nhưng lại nhanh chóng nhủ lại, nó đã có cách, nhưng cách này lợi hại vẫn chưa thể tính hết được, đó là dùng viêm thạch. Nếu dùng viêm thạch từ từ thiếu chảy phần gốc thì sẽ hạ được nó xuống, nhưng viêm thạch là thứ tiêu hao phẩm, tuy nó có một khối tương đối nhưng chỉ đủ sai mà thôi, nếu phung phí bây giờ thì sau này sẽ ứng phó ra sao. Đắn đo cân nhắc một lúc, Triệu Thiên Bình cuối cùng cũng quyết định sử dụng viêm thạch.

- Nếu bây giờ còn không vượt qua thì làm gì có sau này. Được bước nào hay bước đó vậy.

Lấy viêm thạch từ vòng cổ xuống, Triệu Thiên Bình bắt đầu chà vào gốc cây. Khói bốc lên, chỗ tiếp xúc cũng nhanh chóng bắt lửa. Một tay dùng viêm thạch đốt, một tay dùng đao khoát than tro ra ngoài, mất thì quan sát cẩn thận để phòng chuyện bất ngờ xảy ra. Phần gốc cây dần dần bị khoét mất, qua một canh giờ, thân cây bắt đầu rung lên, tiếng rã rã phát ra báo hiệu nó chuẩn bị ngã xuống. Triệu Thiên Bình hít vào một hơi rồi bắt đầu khoét phần đối diện còn lại.

Rắc, rắc, rắc. Âm

Cái cây khổng lồ ngã xuống làm mặt đất rung lên một hồi. Triệu Thiên Bình ước lượng khoảng một trượng tính từ gốc rồi lại khoét tiếp. Lần này nó không khoét thẳng vào nữa mà khoát đầu khúc cây thành hình mũi nhọn của đầu thuyền. Lại mất hai canh giờ, cuối cùng nó cũng hoàn thành xong bước đầu tiên. Tiếp theo nó lại đóng trúc đã chuẩn bị sẵn từ trước xếp mỗi cái cách nhau hai xích, thành một hàng dài năm trượng thẳng hướng bờ sông. Cuối cùng nó dùng hết sức mình bắt đầu đẩy cho khúc cây chuyển động, cũng may trước đó nó đã đặt sẵn mấy cây trúc bên dưới nên giờ nó mới dễ di chuyển hơn một chút, chứ không dù nó có hạ được cây xuống thì cũng chỉ có thể để lại trên rừng mà thôi. Khúc cây dần di chuyển, khi đã có đà nó trượt lên những cây trúc trên đường rồi theo đó mà lăn xuống phía bờ sông. Triệu Thiên Bình phía sau chỉ việc đi theo để chuẩn bị thực hiện việc cuối cùng, khoét lòng thuyền. Đau lòng lấy ra khối viêm thạch đã mòn đi một góc, nó bắt đầu khoét thân cây, lần này công việc tốn khá nhiều thời gian, phải mất thêm hai ngày con thuyền mới chính thức được hoàn thành.

Ngồi nhìn công sức năm ngày của mình mà Triệu Thiên Bình có cảm giác thành tựu. Đây là thứ to lớn nhất mà nó từng chế tạo. Nhưng nhớ đến khối viêm thạch đã mất đi một phần ba, rồi nghĩ tới con thuyền này cũng chỉ đưa được mình tới chân núi, gương mặt nó liền mất đi sự hào hứng.

- Chừng đó viêm thạch ít nhất cũng có giá ba mươi lượng, mà ba mươi lượng thì thuyền nhỏ như vậy mua cũng được năm cái. Lỗi nặng, thật sự lỗi quá nặng. Ấy dà.

Than thở thì than thở nhưng không thể quay lại được, nó chọn hai cành cây vừa phải để thành hai mái chèo rồi cố định hai bên thân thuyền, một chiếc thuyền độc mộc cứ vậy mà ra đời. Triệu Thiên Bình lại dành một ngày để vơ vét tất cả những gì có thể ăn được từ cánh rừng bên này cho tới đồng cỏ bờ bên kia, được một gói to rau quả đại cùng với một túi nấm rừng, nó phải chuẩn bị thật đầy đủ cho vài ngày hành trình trên sông của nó sắp tới. Sáng hôm sau nó lên thuyền xuất phát. Lúc đầu do không quen nên cái thuyền cứ lắc qua lắc lại, mãi đến giữa trưa chiếc thuyền mới di chuyển ổn định được.

Nó như lạc trong dòng nước êm ả giữa đôi bờ xa tấp những đồng cỏ xanh rì hay những khu rừng rù lá, đắm mình lắng nghe tiếng sóng rì rào và những làn gió vi vu níu non qua tai nó những lời ca êm đềm. Mặt nước nhẹ nhàng pha đủ màu sắc, khi thì trong xanh biếc, khi thì vàng rực sắc chiều. Có đôi lúc nó muốn buông thả mái chèo để thiên nhiên trôi dạt mình đi, đến bất kì đâu cũng được.

Một con thuyền gỗ mộc mạc xuất hiện trong tầm mắt của nó, một bóng người đội nón lá chèo thuyền, một người khác đang kéo gì đấy dưới sông. Triệu Thiên Bình ánh mắt sáng rực hẳn lên, tay chèo tăng thêm tốc độ, nó nhanh chóng tiếp cận con thuyền kia rồi gọi lớn:

- Vị đại thúc này! Hai người làm nghề đánh cá sao?

Người cầm chèo là một đại hán tai to mặt rộng, dáng người cười trảng thồ kệch, hần dừng động tác lại, mắt thì đánh giá Triệu Thiên Bình một chút rồi trả lời:

- Bọn ta là thợ săn ở vùng này, bắt cá chỉ là tiện tay mà thôi. Tiểu hài tử nhà nào mà chạy lên đến tận đây vậy?

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười cười đáp:

- Dạ tiểu tử lần đầu lên đây, định tìm chút gì đó về thành bán. Hai thức là thợ săn thì chắc có thịt thú rừng, tiểu tử muốn đổi một chút thịt.

Người ngồi kéo lưới đáng người nhỏ hơn nhưng gương mặt khá giống người cầm chèo, có lẽ là anh em, gã nghe nó nói vậy thì gật đầu:

- Thịt thì có, nhưng đổi gì?

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì mừng rỡ, nó nghĩ lại mình nên lấy gì đổi đây. Bạc thì chẳng còn, viên thạch là thứ có giá trị nhưng đã sử dụng quá nhiều, không thể hao phí thêm nữa, những thứ khác chẳng có gì đáng giá. Nó nhìn lại trên thuyền thì chỉ có một giỏ rau lớn cùng một bọc nấm mà thôi, gãi gãi đầu nó cười:

- Tiểu tử không có gì giá trị cả, chỉ có giỏ rau dại với ít nấm này, hai thức nhìn xem.

Nói đoạn nó ôm giỏ rau với bọc nấm nên đưa ra trước mặt hai người thợ săn. Người đứng chèo nhìn một lượt rồi nói:

- Ngươi là người hái nấm rừng à. Hái nấm thì lui về gần thành mà hái, trên này thú dữ nhiều lắm.

Triệu Thiên Bình vẫn nở nụ cười, nó thăm thán người ở đây thật biết quan tâm lẫn nhau, nó đáp:

- Vùng dưới đó người ta hái nhiều quá, nấm rừng cũng ít nên tiểu tử đánh liều lên trên này kiếm ăn thôi. Nhưng vừa mới lên nên cũng không hái được nhiều.

Gã ngồi kéo lưới gật đầu:

- Được rồi, đưa nấm đây.

Triệu Thiên Bình mừng rỡ đem bọc nấm vứt lên thuyền kia, gã thợ săn tiếp được rồi đánh giá một lúc, xong gã lôi từ trong bọc ra hai khối thịt đen sì vứt lại cho Triệu Thiên Bình:

- Một con gà với một con thỏ.

Triệu Thiên Bình vui vẻ tiếp lấy:

- Đa tạ hai vị đại thúc.

Người cầm chèo cười lên tiếng:

- Quá hời cho tiểu tử ngươi rồi đấy. Được rồi, chúng ta phải đi. Tiểu tử ngươi nhớ cẩn thận. Hắc, còn sống thì gặp lại.

Triệu Thiên Bình gật đầu cảm kích. Chờ chiếc thuyền kia đi xa nó mới bắt đầu đánh giá hai khối thịt nhận được. Một con thỏ và một con gà đã được hong khói chín. Nó cũng không cảm thấy lạ. Người thợ săn ở chỗ này muốn đi hoặc về cũng mất mấy ngày trời, nếu thịt để sống thì khi mang về sẽ bị hư thối, nên tốt nhất là chế biến luôn tại chỗ, việc hong khói thế này sẽ làm thịt để được rất lâu, lại còn ngon nữa. Con thỏ thịt tươi đây, nó xé nửa con gà ra gặm lấy gặm để.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vô Phong Sơn

Nhìn về hướng bắc đã không còn thấy bầu trời, khắp nơi bao phủ trong mênh mông chỉ có mây mà mây. Thành thoảng có những đám mây tán đi, rồi những chòm mây khác lượn đến, lững lờ trên chùng không, tưởng như đưa tay lên có thể tóm được chúng vào trong tay. Dòng nước Vô Căn Hà đã không còn phân nhánh nhỏ, lực nước mạnh dần, việc chèo tới càng khó khăn hơn. Từ phía trước dần dần hiện lên những tiếng cuộn trào, rồi to dần khi chiếc thuyền tới, một lát sau, màn mây nhạt đi lộ ra một thác nước hùng vĩ tung bọt trắng xóa như ẩn như hiện, khung cảnh như tranh, tiếng ầm ỉ như hoan hô vui mừng chào đón người lữ khách đến với Vô Phong Sơn.

Triệu Thiên Bình cho thuyền cập bờ. Xâm nhập vào Vô Phong Sơn thì coi như nó đã hoàn thành được chặng đường đầu tiên.

- Bây giờ chỉ cần lên tới đỉnh núi nữa thôi. Thật đơn giản.

Triệu Thiên Bình tự an ủi mình để khỏi phải nghĩ tới những điều khó khăn. Nó ngấm kĩ thác nước một chút, đây là thử thách nhỏ tiếp theo của nó. Thác nước rất rộng, ít nhất thì tầm mắt của nó không thể biết được là rộng cỡ nào, nhiều tầng đá phủ rêu liên tiếp nhau tạo thành những bậc thang lớn với dòng

nước xiết đổ xuống từ trên độ cao hơn chục trượng. Vượt dòng nước là điều không thể, chỉ có thể men theo những gốc cây mọc chĩa ra hai bên thác mà leo lên, như vậy đối với nó cũng không quá khó, nhưng có cần nghỉ ngơi khôi phục đến trạng thái tốt nhất trước. Thời gian lên đèo trên sông không đủ để vết thương của nó hoàn toàn bình phục, tuy đã khá hơn nhiều nhưng mỗi khi vận động mạnh một chút thì vẫn có cảm giác như xé rách ở bên trong, song vượt qua thác này chắc sẽ không có vấn đề. Qua một canh giờ khi đã chắc mình đã khôi phục sức lực, Triệu Thiên Bình bắt đầu tìm chỗ leo lên.

Khi sắp đến gần thác nước Triệu Thiên Bình phải giật mình dừng chân lại, cảm giác lạnh toát xương sống làm nó nổi hết gai ốc. Nhìn từ xa thì không phát hiện gì nhưng khi tiến gần lại nó mới thấy được dưới mỗi tán lá cây là chi chít rậm rạp những loại trùng độc rắn rết. Có cây thì lờm chờm bao bọc bởi cả đàn Phệ huyết trùng loe ngoe nhìn đến tôm, có cây thì bị quấn chặt bởi lúc nhúc những con Thanh xà, Hắc tuyến xà, có gốc thì đầy rẫy bọn Bách túc trùng, Hắc chu, dưới đất thì đầy Thi trung....

Triệu Thiên Bình đứng chết lặng hồi lâu rồi mới từ lui lại, nó cần thở chút đã.

- Ôi mẹ ơi, ở đâu ra mà lắm vậy. Có cho người ta sống hay không.

Triệu Thiên Bình bỗng nhiên có chút hối hận vì đã hao phí một lượng lớn viêm thạch. Với chút ít ỏi còn lại không biết có đủ xua hết bọn côn trùng này được hay không là một vấn đề nó không biết được. Gã họ Lương chỉ nói nó có tác dụng phòng mà không nói rằng nó có thể xua đuổi. Triệu Thiên Bình bỗng có ý nghĩ đi vòng, nhưng nó nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ đó, nếu mới chỉ là thác nước đầu tiên mà đã bỏ cuộc tìm cách tránh thì những cái sau làm sau có thể chinh phục được. Theo suy nghĩ của nó, nếu như tiên nhân có thật vậy truyền thuyết chắc chắn là đúng, như vậy cũng sẽ không vô cơ có cách nói vượt hết tất cả những ngọn thác của Vô Căn Hà thì sẽ đến được đỉnh núi, nó cho rằng điều đó là sự thực, nên mục tiêu của Triệu Thiên Bình ở hành trình lần này sẽ là leo ngược tất cả những ngọn thác để chắc chắn rằng mình sẽ đến được đỉnh núi, chứ không chọn biện pháp lòng vòng quanh ngọn núi mà cầu may số mình được kì ngộ sẽ “tự nhiên” tới được đỉnh núi. Con đường đã xác định thì dù khó khăn thế nào cũng phải vượt qua cho được.

Dù vẫn rất hi vọng vào khối viêm thạch nhưng nó cũng không thể phó mặc tất cả vào một cục đá được, chuẩn bị thêm một chút vẫn sẽ tốt hơn.

- Mấy thứ tép riu bọn mi có thể cắn được ta sao, còn khuya.

Thốt ra một câu tự tin, Triệu Thiên Bình bắt đầu lấy bộ quần áo còn lại trong tay nải ra xé ra, rồi buộc quanh hai tay, hai chân sau đó còn dư một mảnh thì trùm quanh đầu. Bây giờ chỉ có con mắt nó là tiếp xúc với bên ngoài thôi. Soi mình xuống nước để chắc chắn mọi thứ đúng như ý, Triệu Thiên Bình bắt đầu áp sát vào chân thác.

- Bình tĩnh nhé mấy anh bạn, lúc này ta chỉ đùa thôi.

Triệu Thiên Bình khẽ lăm bắm rồi vươn tay bắt vào một cành cây, nó lựa chọn cành cây có bọn Thanh xà quấn quanh để bắt vào. Tay nó cử động thật chậm rãi, nó cố gắng dùng sự nhẹ nhàng để bày tỏ sự thân thiện của mình với bọn rắn, mục đích chính là để bọn chúng không cảm thấy bị đe dọa mà hoảng sợ dẫn đến ngửa miệng để rồi tặng nó mấy nụ hôn lên người. Triệu Thiên Bình chú ý tránh xa bọn Phệ huyết trùng, mặc dù bọn chúng là ít nguy hiểm nhất trong số này nhưng lại nhìn ghê người nhất, nghĩ đến cảm giác tay mình chạm lên một đồng bọn chúng nó thà bị rắn cắn chết còn sướng hơn.

Sự khởi đầu suôn sẻ làm bớt căng thẳng hơn chút, Triệu Thiên Bình lại tóm vào cây thứ hai rồi nhấc mình trèo lên. Không biết có phải là do tác dụng của viêm thạch hay không mà bọn rắn rết chịu buông tha không cắn nó, cứ thế đường lên của Triệu Thiên Bình khá là trôi chảy. Bỗng nhiên một con Hắc xà to như cây gậy rơi cái bịch lên vai làm Triệu Thiên Bình xém rớt tìm ra ngoài. Động tác của nó dừng ngay tại chỗ, hi vọng con rắn nhanh chóng rơi xuống hoặc bỏ đi. Nhưng không, cảm giác mềm mềm cọ cựa bắt đầu truyền từ vai, rồi luồn ra sau đầu, con vật trơn dài như tở ra thích thú với cơ thể của tên thiếu niên này vậy, sau khi trên lưng truyền đến cảm giác tiếp xúc, Triệu Thiên Bình lại nhận thấy con rắn bắt đầu quàng cái thân dài sang vai bên kia, đầu thì liên tục va quẹt vào người nó. “Không phải chứ, con rắn lớn quá nên viêm thạch không có tác dụng sao? Nó làm gì vậy, ôi mẹ ơi đừng bảo là nó đang đói bụng.” Con rắn tiếp tục di chuyển từ vai sang phía trước rồi lại vòng qua lại bên vai kia. “Nó định siết cổ mình hay sao vậy, có nên hất nó xuống hay không.” Triệu Thiên Bình nín thở từ từ hạ tay phải xuống thắt lưng lần tới nắm chặt cán dao. Con rắn dường như không quan tâm đến cử động của Triệu Thiên Bình, sau khi quấn quanh cổ một vòng đầu nó lại trượt ra sau lưng, lần mò đến tay nải. Cảm giác nhột nhột sau từ sau truyền tới khiến Triệu Thiên Bình gai ốc muốn biến thành lông nhím, nó cố kìm chế vọng động muốn một đao phứt ngang con rắn cho khỏe, đợi một chút nữa hẵng hay, nó tuy sợ muốn giải ra quần nhưng lại có chút tò mò xem con rắn này rốt cuộc muốn làm trò gì. Bỗng tay nải buộc sau lưng có cảm giác nặng hơn, rồi lại cảm giác ngoáy ngoáy sờn tóc gây truyền tới, một lúc sau nó lại cảm thấy đầu con rắn lại hướng đến vai mình. Một mùi thơm truyền tới, mùi thơm quen thuộc, Triệu Thiên Bình lập tức nhận ra đó là mùi của sữa con bò hay đồng cỏ khô còn lại nó để dành sau này ăn. “Chẳng lẽ mục tiêu của nó là thức ăn sao, kì quái sao nó lấy ra được, mình bọc vài ki-lô cơ mà”, không nén nổi tò mò, Triệu Thiên Bình liếc mắt nhìn sang. Cái đầu rắn đen bóng to bằng nắm tay đang ngoác mồm ra ngậm lấy khối thịt thò to gấp hai lần đầu nó, con rắn từ từ vắt đuôi lên quấn quanh khối thịt rồi kéo ra trước mặt, sau đó nó thò lưỡi ra liếm nhẹ vài cái lên khối thịt, lát sau dường như đã thưởng thức xong mùi vị, nó bắt đầu dùng răng xé ra từng miếng nhỏ vào miệng sau đó chấp chấp rồi nuốt. Triệu Thiên Bình nhìn cảnh tượng đó mà quên cả thở, “Không phải chứ, nó thật sự là rắn sao, nhìn khôn như vậy”, nó tuy không hiểu rõ về rắn lắm nhưng có đã vài lần quan sát bọn bò sát này ăn mồi, rõ ràng là một phát nuốt trọn chứ có bao giờ xé ra nhấm nhai khoái chí như con này đâu. Ánh mắt của Triệu Thiên Bình dán chặt vào việc kì lạ này, khối thịt voi dần trước cái nhìn đau lòng của nó, “Đây là chút thịt cuối cùng của ta đây, con bò sát khốn kiếp này, có nên dùng dao chém nó không nhỉ”. Như cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Triệu Thiên Bình, con Hắc xà bỗng nhiên quay đầu lại dùng cặp mắt như vai viên Lam ngọc sáng quắc trừng thẳng, cái lưỡi thò ra với những tiếng khê khê mà lọt vào tai Triệu Thiên Bình tự như tiếng cảnh cáo vậy, nó vội vàng nhích đầu ra sau một chút rồi khê quay đi, tuy vẫn để ý trong tầm mắt nhưng không dám nhìn thẳng con rắn nữa. Nó thầm nghĩ rằng nghiêng lợi: “Ăn của ta rồi còn hăm dọa ta sao, tưởng ta sợ người chắc, chẳng qua tha cho người một mạng thôi.”

Một lúc sau, tiếng động bên tai cũng dừng lại, con rắn cũng trở nên bất động. Đợi một lát không thấy cử động gì, Triệu Thiên Bình chăm chú nhìn lại thì thấy nó đã cuộn ba vòng quanh cổ mình, một phần đuôi thông ra sau, đầu thì cong lại đặt lên thân mình, mắt vẫn tròn tròn nhưng lưỡi thì không còn thò ra nữa. Lại một lúc lâu mà tư thế con rắn không thay đổi, Triệu Thiên Bình mới dám đưa tay phải đang nắm thanh đoản đao của mình lên. Nó cảm ngược con dao lại rồi hướng mũi thẳng về phía con rắn. “Mi đã ngủ sao, ngủ mà cũng dọa người như vậy, ta có nên cho mi ngủ luôn không nhỉ.” Đắn đo một hồi nó lại hạ tay xuống dắt con dao vào thắt lưng trở lại. “Tha cho mi một mạng”. Nếu bình thường Triệu Thiên Bình có thể đợi cho con rắn thức dậy rồi bỏ đi hoặc làm gì đấy, nhưng lúc này tay trái nó đã bắt đầu cảm thấy tê nhức khi phải bám giữ trên cây lâu như vậy. Nãy giờ mãi lo tập trung vào con Hắc xà trên người mà nó quên mất hoàn cảnh xung quanh, giờ lấy lại tinh thần mới nhận ra lũ độc vật đã trốn đâu mất biệt, không còn Thanh xà hay Hắc chu

gì nữa, cả lũ Phệ huyết trùng cũng mất dạng. Triệu Thiên Bình bỗng cảm thấy khó hiểu, nó nhìn vào con rắn trên cỏ mà lẩm bẩm:

- Là do mi sao?

Không thể cứ dừng ở chỗ này mãi được, Triệu Thiên Bình cắn răng quyết định tiếp tục trèo lên. “Cùng lẩm thì cho mi cắn vài phát, cũng không tin mi có thể nuốt được ta” nghĩ vậy nên nó lại bắt vào một gốc cây mọc ra phía trên rồi leo tiếp. Qua vài bước mà không thấy con rắn có động tĩnh gì, nó mới yên tâm thở ra một hơi rồi tiếp tục vượt thác. Ngọn thác không cao nhưng lại chia từng bậc nên Triệu Thiên Bình cứ men theo đó mà hết trèo lên lại sang ngang một đoạn. Quả thật sự hiện diện của con Hắc xà có sức uy hiếp khá mạnh đến bọn độc vật xung quanh, Triệu Thiên Bình chú ý rằng hề nó trèo đến đâu là bọn rắn rết ở đấy nhanh chóng lẩn mất, độc thì thì lủi vào trong đất, còn lũ Phệ huyết trùng thì kinh dị hơn khi đua nhau búng mình xuống đất trốn đi. Đến khi Triệu Thiên Bình đặt chân lên mỏm đá ở đỉnh thác thì như trút được một gánh nặng, tuy cũng có một gánh còn “nặng” hơn nữa ở trên vai nhưng đến được đây mà chưa mất chút thịt nào cũng đã tốt lắm rồi. Tiếp theo là làm cách nào để thoát được thứ đè nặng trên cổ này nữa thì coi như mỳ mẩn.

- Thôi vừa đi vừa nghĩ cách vậy.

Nó khê lẩm bẩm rồi đưa mắt đánh giá quang cảnh trước mặt. Mây mù trên này đã dày hơn chút, trước mắt chỉ thấy con sông này trong vòng chưa đến ba mươi trượng là hết, quá khoảng đó thì chỉ có một màu trắng mà thôi. Trong hoàn cảnh này mà có nguy hiểm gì bất ngờ thì rất khó lòng phòng bị, thì giác bị hạn chế nghiêm trọng, đành phải trông cậy vào thính giác vậy, nghĩ thế nên Triệu Thiên Bình hết sức tập trung để nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Ven bờ sông này không có gì khác nước ở dưới và cỏ trên, chỉ có thể nhìn thấy hơi xa một chút là vài bóng cây lúc ẩn lúc hiện một cách mờ mịt trong tầng mù, mà nếu đặt mắt vào dòng sông thì còn chẳng thấy bờ bên kia nữa, đôi khi nó tự nhủ mình rốt cuộc là đi bên bờ sông hay là bờ hồ đây.

- Mới chỉ lên một tí mà đã toàn mây là mây thế này rồi, phải đặt tên núi này là Độc Vân Sơn mới phải. Lại còn cái của nợ này nữa, phải nhanh chóng thoát khỏi nó mới được.

Vừa đi men bờ sông, nó vừa bóp trán nghĩ cách. Trốn dưới nước? Nó khê lẩm bẩm, nó chưa từng thấy con rắn nào không biết bơi cả, xuống nước có khi còn chả bằng trên bờ. Chém chết? Triệu Thiên Bình không chắc mình có thể nhanh hơn con rắn, và lại cũng nhờ con rắn mà nó dễ dàng vượt qua ngọn thác đầu tiên, nên thôi thì tha nó. Hù dọa? Có khi con rắn còn chả thèm sợ. Triệu Thiên Bình cắn răng, thôi thì đành hất mạnh ra, nếu con rắn có ý muốn gây nguy hiểm thì đành phải đánh cho nó sợ vậy. Nghĩ thế nên Triệu Thiên Bình bắt đầu tìm kiếm một mảnh đất trống trải, qua lát sau quả thật tìm được một chỗ chỉ có đất và sỏi, như vậy con rắn sẽ không lẩn vào bụi cỏ xung quanh để đánh lên được. Đứng giữa bãi sỏi, Triệu Thiên Bình hạ quyết tâm hành động. Nó nắm chặt cán đao rồi đưa lại gần con rắn ở chỗ nó không thể nhìn thấy, mắt thì chăm chú nhìn xem con rắn có động tĩnh gì không. Đến khi thanh đao cách thân con rắn chưa đầy nửa thốn, Triệu Thiên Bình mới tạm thời dừng lại, nó phải lấy hơi rồi dứt khoát thật nhanh cho một lần hành động bắt buộc phải thành công. Hít thở thật sâu ba lần, khi tinh thần đã tập trung cao độ, nó đột nhiên đâm mạnh đao bên dưới con Hắc xà rồi dùng sóng đao bằng sức lớn nhất hất mạnh thân con rắn ra ngoài, đồng thời đầu nhanh chóng cúi xuống, cả người lập tức nhảy sang một đoạn rồi quay người cầm chặt đao vào thể phòng thủ. Lúc này con rắn cũng bị rơi xuống đối diện Triệu Thiên Bình, nó uốn một vòng trở mình rồi cặp mắt lại chăm chú vào Triệu Thiên Bình, lưỡi liên tục thò ra, đầu dần ngẩng cao lên rồi bỗng nhiên phồng mang ra.

Nhìn con Hắc xà chỉ cao đến nửa người mình mà Triệu Thiên Bình cảm thấy lạnh cả sống lưng, nó không có chút tự tin chiến thắng nào. Nó lấy hết dũng khí giương đao hướng thẳng vào con rắn rồi quát to:

- Cút ngay.

Một người một xà căng thẳng nhìn nhau. Đột nhiên Hắc xà động. Không như loài rắn khác dùng miệng cắn kẻ địch, con Hắc xà xoay mình vung đuôi quét mạnh vào Triệu Thiên Bình khiến nó chỉ kịp vung đao ra đỡ. Một tiếng Keng giòn tan vang lên, cánh tay Triệu Thiên Bình rung lên giữ đội, thanh đao xém chút nữa đã bay ra khỏi tay nó, chưa kịp định thần lại thì nó đã thấy con Hắc xà nhe nanh phun ra một tia nước.

“Không tốt, nó biết phun độc”, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Triệu Thiên Bình, nó dùng tốc độ thật nhanh né đầu đi nhưng vẫn chậm một nhịp, nó cảm thấy phần má mình bị ướt. “Chết tiệt, dính độc rồi”, nó nhanh chóng kéo vạt áo lên cổ gắng lau sạch mặt mình, mắt thì vẫn tập trung vào con rắn. Nhưng sau khi phun nọc xong con Hắc xà không tấn công nữa mà khép mang lại rồi quay đầu đi mất.

Triệu Thiên Bình nhìn sưng sờ một chút rồi mặt tái mét:

- Chẳng lẽ nó chờ mình bị độc chết rồi quay lại ăn thịt. Chết tiệt.

Nó hoảng hốt vừa lau mạnh vừa chạy lại bờ sông rồi nhảy bổ vào làn nước. Ra sức dùng tay rửa sạch mặt mình, rửa đến tận mười phút sau nó mới dừng lại thở ra một hơi:

- Chắc là sạch rồi. May quá, cuối cùng cũng đuổi được nó đi.

Nhìn lên bờ sông không thấy gì cả nó mới dám trèo lên bờ lại chỗ lúc nãy nhặt lấy cây đao. Nhưng nhìn lưỡi đao mà Triệu Thiên Bình âm thầm khiếp sợ, một phần lưỡi đao đã bị cuốn lại, có lẽ da và chàm lúc nãy. Hèn gì nó có cảm giác lúc va chạm như thể mình chém vào sắt vậy, hóa ra vậy con rắn này cứng đến mức độ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mộc chương

Đường núi càng lên càng dốc. Trong khi đi theo ven sông năm ngày qua Triệu Thiên Bình tuy chưa gặp thêm ngọn thác nào nhưng ghềnh nước nhỏ thì đã qua không biết bao nhiêu cái. Những khối đá lờm chờm xuất hiện ngày càng nhiều, đường đi cũng trở lên khó khăn. Bên tai cũng càng ngày càng nặng tiếng ù ù của gió, gió thổi khá mạnh, những cơn mây liên tục lưu chuyển, mây tràn qua người mang đến cảm giác ẩm ướt có chút khó chịu. Thỉnh thoảng có vài con thú rừng ra bờ sông uống nước, những con thú hiền lành thì không sao, đôi khi gặp mãnh thú như hổ hay sói thì Triệu Thiên Bình liền nhảy vào sông mà trốn. Những con thú trên núi này không biết vì lý do gì mà to lớn hơn những con thú nó đã thấy lúc trước rất nhiều, ít nhất to gấp rưỡi. Nếu lúc trước Triệu Thiên Bình tự tin có thể giao chiến được với một con sói thì bây giờ đã không còn chắc chắn như vậy nữa.

- Chẳng lẽ chúng là thú vương, nhưng sao lại nhiều như vậy?

Cả quãng đường nó cũng không gặp phải gì nguy hiểm cho đến thác nước thứ hai. Ngọn thác này không giống cái đầu tiên, nó là hai dòng thác một nhỏ một lớn thẳng đứng chảy song song, hai bên thì là rậm rạp cây cối, mà đỉnh thác lúc ẩn lúc hiện trong mây mù, có thể nhận ra thứ tách dòng nước ra làm đôi là một mỏm đất đá nhô ra trên đỉnh, mọc một cây đại thụ mà phần trên của nó đã bị mây mờ che đi, Triệu Thiên Bình ước chừng ngọn thác này cũng cao hơn hai mươi trượng. Nó quan sát đánh giá thật kỹ địa hình ngọn thác này, vì có kinh nghiệm lần trước nên nó để ý kỹ hơn vào những thứ nhỏ bé khác, nhưng có vẻ bọn chúng chỉ sống tập trung ở ngọn thác đầu tiên thôi, ở đây thì không thấy bóng dáng một con nào hết. Hai bên ngọn thác chỉ có cây cối mọc ra từ vách núi mà thôi, ngoài ra còn có những loại dây leo to nhỏ khác nhau bám đầy những thân cây đá.

Xác định không có gì nguy hiểm Triệu Thiên Bình bắt đầu tiếp cận chuẩn bị trèo lên, Nhưng khi nó vừa đặt tay lên cái cây đầu tiên thì chuyện lạ xảy ra.

Bốp, bốp, chát,...

Vài cái dây leo gần đó đột nhiên động đậy rồi như một cái roi quất thẳng vào tay Triệu Thiên Bình làm nó không kịp phản ứng mà bật tay ra khỏi cây.

- Ôi da!

Nó vội vàng rút tay lại nhìn thì trên mu bàn tay đã hằn lên ba vết hằn đỏ.

- Không phải chứ, thứ quý gì vậy.

Nó rút đao ra rồi thử lại, thanh đao vừa chạm vào một thân cây khác thì ngay lập tức những dây leo gần đó liền phóng tới, vẫn là tay nó, lần này không chỉ là bàn tay nữa mà có một dây khá to phóng đến bập tay nó, nhưng do đã đề phòng trước nên Triệu Thiên Bình đã rút tay về kịp thời né được những đòn tấn công. Những sợi dây leo đánh lên thất bại cũng không truy đuổi mà thu mình trở về vị trí cũ.

- Chúng thật là cây sao, ở đâu ra thứ kì quái này vậy. Tại sao lúc trước tên họ Lương không nói chút gì về thứ này nhỉ. Hay là những người gặp nó đều đã chết. Cũng không phải, những dây leo này hình như không có ý muốn tấn công quá mạnh, chúng chỉ đánh lên khi mình chạm vào những cây này thôi. Có lẽ là tự vệ.

Triệu Thiên Bình phân tích một chút trong khi lui lại quan sát một lần nữa, hầu như trên vách núi này cứ có cây là có dây, đến ngoài ba mươi trượng chỗ tầm mắt mất đi tác dụng nó vẫn không phát hiện ra chỗ nào không có dây leo cả. Nó nhìn qua bên kia sông, nhưng tiếc là tầm nhìn bị hạn chế quá nhiều, nó không quan sát được gì cả. Nó khẽ cắn môi:

- Mong là dòng sông ở chỗ này không rộng lắm.

Nó nhảy xuống nước rồi bơi qua sông với hi vọng bên kia không có những dây leo này. Mười trượng, hai mươi trượng, đến năm mươi trượng nó vẫn không thấy bờ bên kia đâu. Nếu không phải thác nước một bên giúp định hướng tốt hơn có khi nó đã cho mình bị lạc rồi cũng nên, lên đến trên này mà sông vẫn còn rộng kinh khủng, đến tận khi bơi thêm được hơn hai trăm trượng nữa nó mới thấy được bờ bên kia. Đến khi trèo lên được bờ thì mặt nó đã tái xanh vì lạnh, còn may, nếu không có khối viêm thạch trên người thì chắc nó đã chết công tử thuở nào rồi. Đến bây giờ nó mới biết là ngọn thác không chỉ chia ra làm hai mà là chia ra đến hơn chục dòng nước, mà cái lúc trước nó cho là dòng nước lớn thật ra chỉ là trung bình mà thôi. Nhưng có một điểm kì lạ là mỗi mỏm đất nhô ra trên thác nước đều có một cây cổ thụ lớn mọc ra, Triệu Thiên Bình đếm sơ qua cũng có mười hai cây như vậy. Thỉnh thoảng cũng có những cây như mọc đâm xuyên giữa dòng nước mà vươn ra, chắc hẳn gốc của nó phải bám chắc lắm mới không bị dòng nước đánh bật gốc, mà thứ khiến Triệu Thiên Bình chú ý trên những cây đó chính là thứ mà nó phải né tránh, dây leo. Đến khi sang được bờ bên này, Triệu Thiên Bình nhìn vào vách núi lần nữa mà có cảm giác muốn khóc, tốn công tốn sức bơi tận gần hai dặm trong nước lạnh mà dây leo thì vẫn hoàn dây leo. Cây cối bên vách này cũng không khác gì vách trước đó cả, đều có vô số dây leo xen kẽ. Triệu Thiên Bình bắt lực ngồi bệt xuống đất.

- Khi thật, thứ quý này chẳng lẽ mọc cả vùng này sao.

Cần nhẫn một chút cho đỡ bức bối, Triệu Thiên Bình lại bắt đầu tính toán làm sao đi tiếp. Nếu không thể vượt qua thác thì phải đi vòng, nhưng đi vòng thì sẽ rất khó khăn để tìm lại được dòng sông. Thứ nhất mây mù rất nhiều hạn chế tầm nhìn, nó lại không rành đường ở nơi này, rất khó xác định phương hướng chính xác. Thứ hai gió lại thổi mạnh, không chỉ có gió mà mây trên này còn lưu chuyển liên tục, không thể dựa vào cảm giác mà xác định được phương hướng cũ để mà ước lượng con đường được, tiếng gió lại càng hạn chế thính lực khiến việc nghe tiếng nước chảy để tìm con sông là hầu như không thể, thảo nào lúc trước lão lữ khách họ Bạch đã nói trên núi này chỉ có mây và gió mà thôi. Việc chọn rồi đi đường khác vào lúc này rồi sau đó tìm quay trở lại hoặc tìm được đường lên đỉnh núi thì chỉ có trông vào vận khí tốt mới thực hiện được, mà Triệu Thiên Bình thì không tin vào vận khí của mình lắm, nó nghĩ từ trước đến giờ mình không phải là người may mắn, nếu số phận nó gắn với chữ may mắn thì có lẽ giờ phút này nó không ở đây mà đang vui vẻ cùng gia đình của mình rồi, một gia đình đầy đủ.

Gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, nó cắn răng quyết định đã không thể tránh được thì chỉ có thể vượt qua. Nhưng trước tiên nó cần phải thử lại đã. Nó lại

tiếp tục tiến về vách núi rồi vươn tay bắt lấy một cành cây, nhưng lần này nó không thả ra ngay. Như trong dự đoán, vài nhánh dây leo bắt đầu tấn công vào tay nó, mu bàn tay, cẳng tay, bắp tay liên tục bị roi quất vào, những dây càng lớn thì lực càng mạnh, Triệu Thiên Bình vẫn cắn răng chịu đựng, một lúc sau nó mới buông ra rồi quan sát cánh tay của mình. Chỉ chút là những dấu lần ửng đỏ, vài vết bầm tím, có chỗ còn ứ máu, nó nhanh chóng ngâm cánh tay mình vào dòng nước lạnh để giảm đau.

- Trèo lên cao hai mươi trượng thì không quá lâu. Nhưng trong khoảng thời gian đó cũng đủ bị bọn nó đập mấy ngàn lần, chỉ sợ mình không chịu nổi. Nếu ở đây có một bộ giáp thì tốt quá. Những dây leo đó chặt đứt được không nhỉ.

Triệu Thiên Bình lùi thanh đao ra nhìn. Lưỡi đao bị mẻ do va chạm với con rắn lúc trước. Cũng may dù cứng hơn thép nhưng thân con rắn cũng không lớn, chỗ bị mẻ chỉ tầm một thốn, không ảnh hưởng quá nhiều nên thanh đao vẫn có thể sử dụng được. Triệu Thiên Bình thở than:

- Da mình mà cứng như vậy thì chả sợ. Nếu không có giáp sắt thì giáp vải vậy.

Nó lại lùi hai cái móc sắt ra cột chặt vào hai cẳng tay, rồi dùng toàn bộ sức vãi đã xé lúc trước quấn chặt từ thắt lưng trở xuống, tay nài thì vòng ra phía trước bảo vệ ngực. Xong nó lấy sợi thừng bạc bắt đầu quấn quanh mình lại. Sợi dây nhỏ nhưng rất dài, đủ để nó quấn trên đầu, rồi xuống cổ, hai bắp tay, bụng và toàn bộ thân dưới, mỗi vị trí đều có một nút thắt để đảm bảo dây không bị tuột. Thử cử động vài lần, tuy không thoải mái lắm nhưng những thứ khác đều không có vấn đề gì, Triệu Thiên Bình cười vui vẻ vì bộ giáp dây của mình. Chuẩn bị đâu vào đấy, nó bắt đầu trèo lên.

Các dây leo như bị kích thích bắt đầu liên tục quất vào Triệu Thiên Bình, khi nó lên được một trượng thì hầu như khắp cơ thể đều bị tấn công. Cách một lớp giáp như nó vẫn cảm nhận được nhưng cái roi quất lên người liên tục, những dây nhỏ thì đã không làm gì được nó, nhưng dây to thì cũng mang đến cảm giác ê ẩm, nguy hiểm nhất là bất thành linh trong đất bay ra những dây to bằng cái tay mà đập vào thì lực càng lớn hơn nữa, suýt nữa làm nó tuột tay rồi xuống. Nên khi phát hiện ra những dây nào lớn mang đến nguy hiểm khó có thể chịu đựng được, Triệu Thiên Bình bắt buộc phải dùng đến đao. Dùng đao phản chém là điều bất đắc dĩ, thứ nhất sẽ làm giảm tốc độ trèo lại, thứ hai ai biết chém một cái dây leo có khiến thứ này phát hỏa tấn công dữ dội hơn hay không, nhưng nếu không phản kháng thì sớm muộn nó cũng bị đánh cho rơi xuống. Cơ thể bắt đầu đau âm ỉ, ngay cả mặt nó cũng vài lần tránh không kịp bị quật lên vài nhát, cảm giác nếu cứ như vậy sẽ không ổn, Triệu Thiên Bình cắn răng vùng vẫy. Mỗi khi thấy một dây lớn tới gần nó liền hươu đao lên chém tới. Những dây nhỏ xung quanh bị chém vào thì rất dễ đứt, nhưng dây lớn thì chỉ bị cắt vào một vết. Không những thế, ở những dây mọc ra từ lòng đất, chỗ những vết chém lại bắn ra những tia nhựa cây màu xanh lên khắp người nó, lúc đầu thì không sao, nhưng sau một thời gian, dây leo càng nhiều, vết chém càng nhiều, có cái còn bị đứt, nhựa cây cũng bắn tứ tung lên khắp cả người nó, che hết cả mặt nó làm nó không thấy được gì phải lấy tay lau tạm, nên phản ứng cũng bị chậm đi hẳn. Cứ một lúc lại phải lau đi.

Khi trèo lên được khoảng bốn trượng, bỗng nhiên phần đất trước mặt bỗng nhiên tách ra, Triệu Thiên Bình vừa lau mặt xong thấy thế thảm hồ không tốt, một vật dài màu trắng từ giữa chỗ đất nứt ra đập về phía nó, Triệu Thiên Bình nhanh chóng né đi. Nhưng vì quá bất ngờ nên nó chỉ kịp tránh đầu đi, thế là cái cây màu trắng đập thẳng vào người nó.

Bỗng...

Triệu Thiên Bình có cảm giác như một cây cột đập thẳng vào ngực mình vậy, lực đập khiến nó cảm giác như xương nó muốn nát ra vậy. Đao rời tay, tay rời cây, cả thân người nó bật ngược ra phía ra một đoạn rồi rơi thẳng xuống.

- Cái thứ quỷ này thì ra còn có rễ nữa.

Nó chỉ kịp nghĩ vậy rồi cố gắng nghiêng mình qua một bên trước khi rơi cái ầm xuống đất ngất xỉu.

Không biết trải qua bao lâu, Triệu Thiên Bình mới tỉnh lại, toàn thân đau đớn ê ẩm, tay phải ngoài đau phần vai ra thì bên dưới đã mất cảm giác.

- Khi thật, tay gãy rồi. Tay này bị thương còn chưa dứt gờ lại gãy. Thật sự là vận khí mà. Cũng tốt là có lớp giáp bạc này chứ không thì chẳng phải chỉ gãy tay thế này. Coi như trong cái rủi có cái may đi. Trước tiên phải tháo giáp ra đã, tay thì gãy, cả người thì bị đánh, thật sự là...Ồ, không đúng.

Nhắc tới việc cả người bị đánh bỗng nhiên Triệu Thiên Bình phát hiện ra điểm kì lạ. Trừ phần ngực và vai phải còn cảm giác đau thấu xương ra thì chỗ khác không có cảm giác đau nhức gì, kể cả trên mặt cũng không còn cảm giác bị rát nữa. Nó vội vàng bật dậy dùng tay còn lại nhanh chóng tháo dây ra, rồi kiểm tra lại kĩ càng cơ thể. Quả thật không có dấu vết gì, nó nhớ rõ cả người mình bị quất rất đau và ê ẩm, ít ra cũng phải có những vết bầm chứ, nó vội vàng chạy lại bờ sông soi người lên mặt nước nhìn xem. Trên mặt cũng không có dấu vết gì cả. Triệu Thiên Bình khẽ ngơ ngẩn:

- Kì lạ thật. Những vết thương bên ngoài đi đâu hết rồi. Kể cả vết nhựa cây cũng không có. Chẳng lẽ...

Nó đột nhiên có suy đoán việc này liên quan đến thứ nhựa cây đó, nếu không thì tại sao cả hai thứ dấu vết đều biến mất như vậy. Nhìn lại sợi dây và quần áo đã không còn bị ướt do nhựa cây nữa mà chỉ còn những vết loang lổ màu xanh để lại, rồi nó lại nhìn đến dưới vách đá chỗ trèo lên lúc trước. Ở đó có khá nhiều những đoạn dây leo bị nó chém rơi, giữa đó có một đoạn lớn, nó chắc rằng đoạn đó chính là một phần dây leo chui ra từ mặt đất. Triệu Thiên Bình khó khăn đứng lên, cử động làm ngực nó và tay phải đau không chịu nổi, nhưng nó vẫn cắn răng bước đến nhặt đoạn dây leo đó. Đoạn dây mây dài chưa đến xích, những chỗ bị chém đã khô lại. Tiện thể nhặt luôn cây đao, nó quay lại bờ sông tìm một tảng đá to rồi dựa vào. Nhìn đoạn dây leo trong tay, Triệu Thiên Bình lầm bầm:

- Có đúng hay không phải thử mới biết.

Nó dùng tay trái cầm đao cắt mạnh lên dây leo, chờ đến khi chỗ mới cắt bắt đầu rỉ ra chất dịch màu xanh, nó dùng sống đao đập mạnh một phát vào đầu gối khiến chỗ đó bầm đỏ lên rồi cắt lên đùi mình một đường nhỏ, khi máu bắt đầu chảy ra, nó nhanh chóng bôi thứ dịch màu xanh đó lên hai vết thương mới rồi chăm chú quan sát.

Một khắc sau, dịch cây bắt đầu rút vào da, vết bầm có cảm giác mát lạnh thoải và dần nhạt màu, vết cắt thì ngừng chảy máu sau đó thì có cảm giác ngứa ngáy rồi từ từ khô lại. Lại qua một khắc, chỗ vết bầm đã không dấu vết gì, nó dùng tay ấn vào không còn đau nữa, trong khi chỗ vết cắt tuy còn có chút ngứa nhưng tí vảy máu bên ngoài đã bắt đầu bong ra. Triệu Thiên Bình nhìn vào kết quả mà miệng nhếch lên:

- Hắc, đúng như suy đoán. Thứ này có thể chữa lành vết thương bên ngoài, không biết gãy xương nó có chữa được không nhỉ. Hay là ăn vào một đoạn. Nếu là được trị thương thì ăn vào sẽ không sao đâu nhỉ.

Triệu Thiên Bình không biết liệu ăn vào có tác dụng không, hay có bị nguy hiểm gì không, nhưng nó biết cứ bị gãy tay ngồi đây như vậy là chết chắc. Quyết định liều, Triệu Thiên Bình há mồm ngậm một miếng nhỏ.

- Chắc, vị không tệ.

Phần vỏ khá mềm có vị hơi chất, phần trong thì dai như da lợn và phần dịch có vị ngọt nhẹ. Nuốt vào cổ có cảm giác lạnh, nhưng đến bụng thì lại có âm giác ấm. Đợi một lúc lâu không thấy có gì không ổn, Triệu Thiên Bình lại cắn thêm một miếng, rồi một miếng. Ăn được một đoạn nó lại có cảm giác no.

- Thứ này có vẻ ăn được. Hắc, nếu không chữa được thương thì coi như chống đói cũng tốt. Không biết mấy đoạn nhỏ kia có ăn được không.

Nghĩ vậy nó lại lê thân đến chỗ lúc nãy nhặt lên một đoạn dây leo khác nhỏ hơn rồi đưa lên miệng cắn thử. Nhưng vừa ngậm vào miệng thì nó đã nhỏ toẹt ra rồi nôn khan. Phun một bãi nước bọt, Triệu Thiên Bình đành vứt lại đoạn dây leo nhỏ rồi lăm bầm:

- Kinh thật, chắc là do đoạn này không có cái chất dịch đấy.

Thờ dài dây tiếc nuối, nó đành quay lại bên tảng đá rồi ngồi xuống. Cảm giác con đau trong người chưa có dấu hiệu gì là khỏi, nhưng nó không nóng vội, thuốc muốn có tác dụng thì phải tốn chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tái ngộ

Không quan tâm đến vết thương nữa, Triệu Thiên Bình lại ngược lên nhìn vách núi.

- Mình chắc cái thứ đập rớt mình xuống là rễ của chúng. Nhưng cây gì có rễ lớn như thế, chẳng lẽ là những gốc cổ thụ kia.

Triệu Thiên Bình căng mắt lên nhìn chăm chú vào cây cổ thụ gần nhất. Thân cây to phải đến hơn trượng, ở phần gốc hơi kì lạ, những đường vân dọc xòe ra rất rộng cắm thẳng xuống đất. Quan sát kĩ Triệu Thiên Bình cũng thấy lá của chúng và lá của những cây trên vách núi là tương tự nhau, chỉ to hơn về kích thước mà thôi. Nghĩ ngợi và liên tưởng đến những loại cây mình đã thấy, Triệu Thiên Bình đưa ra kết luận:

- Những cây lớn ở trên đỉnh thác kia là cây mẹ còn những cây nhỏ trên vách là cây con. Dây leo của cây con thì treo lủng lẳng trước mặt, có thể nhìn thấy và không nguy hiểm lắm. Còn cây mẹ thì có rễ và dây leo có thể tấn công được, quan trọng là có thể ăn được. Chắc, rễ muốn tấn công thì phải trồi lên trước, mình có thể phòng bị khi đất bị nứt ra, nhưng vấn đề là ở chỗ dây leo, làm sao để tránh được rắc rối từ chúng thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Nó mãi suy nghĩ đến nỗi ngủ quên lúc nào không hay.

Ở nơi này ánh sáng xuyên qua tầng mây dày đến được mặt đất cũng đã nhạt đi rất nhiều, nhưng dù vậy thực vật vẫn phát triển rất tốt, cảnh lá xanh tươi không khác gì nơi có giàu ánh sáng, một nơi kì lạ. Triệu Thiên Bình tỉnh dậy mà không biết buổi sáng hay buổi chiều, ánh sáng cả ngày cứ mờ nhạt như vậy, chỉ có đến đêm khi trời tối đen mù mịt thì mới đoán ra được chút thời gian mà thôi. Cảm giác được vết thương đã bớt đau, Triệu Thiên Bình cũng vui mừng một chút. Nhưng chỉ là bớt đau thôi, nó vẫn phải nghỉ tại chỗ trong vòng vài ngày. Bắt lấy đoạn dây leo còn lại đưa lên miệng tiếp tục gặm, Triệu Thiên Bình cảm thấy việc ngồi một chỗ như thế này thật sự chán chết.

Hai ngày sau, đoạn dây leo cũng bị nó gặm hết, vết thương cũng đã có sự thuyên giảm, cánh tay đã bắt đầu có cảm giác lại, tất nhiên đau và ngứa là chuyện không thể tránh được, nhất là cái cảm giác ngứa trong xương thịt thật sự khiến nó khó chịu muốn chết. Mỗi lần cơn ngứa trỗi dậy là nó liền lao vào dòng sông để cảm giác lạnh buốt làm dịu đi phần nào cơn ngứa. Lại qua một ngày, nó đã có thể cử động cánh tay phải nhẹ nhàng. Hai ngày sau đó nữa, nó đã khôi phục được hoạt động bình thường. Nó cảm giác được cơ thể của mình đã khôi phục rất tốt, dù không khỏi hẳn thì ít nhất cũng khôi phục được chín thành, như vậy là đủ. Cảm giác vận động thoải mái khiến nó phải ngửa mặt cười to. Lấy lại tinh thần nó chuẩn bị cho lần vượt thác kế tiếp, mà lần này, nó bắt mình nhất định phải thành công.

Cũng như lần trước, nó bắt đầu tạo cho mình một bộ giáp, chỉ có chút khác biệt là nó không quấn phần đầu và cổ nữa. Nó muốn đầu mình phải thật linh hoạt để tránh tình trạng do cử động không nhanh mà liên tục bị nhựa cây bắn vào, tuy có nguy hiểm hơn nhưng nó nghĩ chỉ cần né được là không vấn đề gì, nó còn buộc một miếng vải quanh trán để đề phòng dịch thủy chảy xuống mắt. Thế là hoàn tất chuẩn bị. Triệu Thiên Bình lại tiếp cận vách núi.

Đã có kinh nghiệm lần trước, nên lần này Triệu Thiên Bình khởi đầu nhẹ nhàng hơn. Một đoạn dây leo lớn bị chặt đứt, nó nhanh tay tóm lấy cho lên

miệng ngậm lại. Đầu nó linh hoạt né những vệt nước bắn ra, nếu quá nhiều không né được thì chỉ cần tránh không cho nó bắn vào mắt. Khi lên đến năm trượng thì những cái rễ to đùng bắt đầu xuất hiện, nhưng vì có đề phòng trước, nó nhanh chóng hoặc buông tay một bên để tránh, hoặc nhường người để tránh, hoặc khó hơn là nhảy một đoạn mới tránh được. Nó không dùng dao đối phó với bộ rễ vì sau một lần tiếp xúc lúc trước nó biết rễ này rất cứng, một nhát chặt sẽ không làm gì được, hơn nữa nếu có chặt đứt thì cái rễ vẫn sẽ phóng tới, nên chỉ có thể một là tránh, hai là dùng lực chặn lại, nhưng nó không có khí lực lớn như vậy. Khi lên đến mười trượng, tầm nhìn của Triệu Thiên Bình đã bị dịch thủy hạn chế rất nhiều, không vội vàng lau như trước, lần này nó ngấm vào một thân cây rồi nhảy đến, trong lúc đó thì nhanh tay lau sạch mặt mình. Quả nhiên vị trí trước đó bị một cái rễ quét vào. Triệu Thiên Bình nhếch miệng cười ngừ: “Hắc, không có lần thứ hai đâu.” Nhưng đoạn dây leo bên miệng nó lại bị một dây leo khác đánh rơi mất.

Cứ như vậy khoảng cách của nó càng lúc càng gần với đỉnh tháp. Sự tấn công của lũ dây leo và rễ cây cũng dày đặc hơn. Triệu Thiên Bình chú ý thấy cây cỏ thụ chỗ mồm đất cũng rung lắc dữ dội:

- Quả nhiên mình đoán đúng. Ta cũng không có ý muốn tổn thương mi, là do mi đánh ta trước đấy nhé.

Nó hướng cái cây làm bầm như vậy rồi tiếp tục leo lên. Nửa khắc sau cuối cùng nó cũng lên tới đỉnh thác. Nhưng tất cả vẫn chưa dừng lại, trước mặt nó trong hết tầm mắt vẫn còn vô số những cây và dây.

- Không phải chứ.

Triệu Thiên Bình chỉ kịp thốt lên như vậy rồi vọt chạy, nó cảm nhận dưới chân mình có thứ gì đó chuyển động. Nó cầm đầu cầm cổ chạy, nhưng vẫn luôn chú ý đến dòng sông. Trong suy nghĩ của nó dù bị đánh trúng cũng không thể cách xa dòng sông được, nếu bị lạc mất, thì tất cả công sức sẽ thành hư vô. Vừa chạy vừa tránh, hết lạng phải lại né trái, không biết qua bao lâu, cuối cùng khi trên mặt đất cũng chỉ còn có cỏ, Triệu Thiên Bình mới dám dừng lại. Nó khom người thở một chập lấy lại sức rồi nhìn về mảng cây đằng sau. Mọi thứ yên tĩnh như chưa có gì xảy ra vậy. Nó yên tâm ngồi xuống bên bờ sông hớp một ngụm nước rồi bắt đầu làm bánh để ăn. Lượng bột không còn nhiều lắm, dù đã cố gắng tiết kiệm và bổ sung những thứ thức ăn khác nhưng vẫn chỉ còn lại một đủ ăn một tháng mà thôi. Hành trình dài hơn dự kiến của nó, lương thực không còn quá nhiều nhưng mới chỉ vượt qua được ngọn thác thứ hai, mà đoạn đường phía trước không biết là còn bao xa nữa.

- Hi vọng sẽ kiếm được gì đó bổ sung. À đúng rồi, chẳng phải dây leo ăn được đó sao, còn có thể trị thương nữa. Đến lúc đòi chút lợi tức rồi. Hắc hắc.

Triệu Thiên Bình cười nham hiểm quay lại. Nó liếm môi rồi xách dao xông ngược vào rừng dây leo. Quen tay dễ làm, chỉ một lát sau trở ra trên tay nó có thêm một đoạn dây leo dài hơn xích. Đặt xuống đất, nó quay người thâm nhập trở lại. Lần thứ hai một đoạn ngắn hơn. Lần thứ ba một đoạn dài đến ba xích. Lần thứ tư thì tới hai đoạn. . . Đến khi nhìn thấy trên mặt đất một chồng nhỏ dây leo nó mới dừng lại. Nó cúi xuống chọn ra những đoạn không bị tổn hại rồi dùng dao chặt ra thành từng đoạn bằng nhau cỡ một xích, được đúng hai mươi đoạn như vậy, nó dùng dây buộc lại thành một bó rồi mỉm cười hài lòng. Như vậy là đủ, nhiều hơn không ích gì. Nó cảm giác được cây này chỉ muốn đuổi mình ra khỏi địa bàn của nó thôi chứ không có ý làm thương tổn quá mức đến mình, hơn nữa nếu cây này đã ở Vô Phong Sơn mà đây lại là nơi ở của tiên nhân thì chắc chắn có liên hệ gì đó, nó không thể làm tổn thương quá đến cái cây này được. Đòi chút công bằng như thế cũng được rồi. Thứ này cũng chưa chắc giữ được lâu, lấy nhiều có khi lại hỏng giữa chừng, lại còn nặng nữa chứ. Lấy vài bọc lại rồi vác lên vai, Triệu Thiên Bình tiếp tục hành trình đi tới.

Địa hình càng lúc càng khúc chiết, gió càng lúc càng mạnh, đường càng lúc càng khó đi hơn, có những gềnh đá trơn và cao khiến nó phải dùng móng sắt bám vào mới trèo qua được, việc đi tới càng trở nên tốn sức, nó phải vừa đi vừa nghỉ chứ không đi chuyển liên tục được nữa. Mây vẫn che phủ khắp nơi, tuy có vẻ không dày đặc hơn, vì gió mạnh, nên mây lưu chuyển càng lúc càng dữ dội, khung cảnh xung quanh cũng càng trở nên hư ảo. Ngoài việc kiên trì men theo bờ nước mà tiến, Triệu Thiên Bình thật sự không nghĩ ra được ý gì hay để đi tới vào lúc này. Hai ngày sau, trong lúc đang đi chuyển nó bỗng nghe thấy âm thanh sồn sột sau lưng. Triệu Thiên Bình dựng tóc gáy nhưng cũng không quên phản ứng, nó hướng dòng nước vọt tới, định nhảy vào trong nước nhưng âm thanh bỗng biến mất, nó hiểu kì quay đầu nhìn lại thì tròn tròn mắt. Một con Lam nhãn hắc xà giống như đực con lúc trước quần trên cổ nó ở trước mặt, đuôi thì đang quấn chặt vào chân một con thú lớn có vẻ đã chết. Con rắn thấy Triệu Thiên Bình quay lại thì thè lưỡi ra khề khề mấy tiếng, rồi sau đó vung đuôi hất con thú đến phía trước. Lúc này Triệu Thiên Bình mới nhìn rõ thì ra là một con nai. Con Hắc xà sau đó thì bỏ quanh con nai, miệng thì hướng về Triệu Thiên Bình khề khề liên tục. Triệu Thiên Bình nhìn con rắn gật đầu:

- Được được, ta sẽ không giành thức ăn của mi. Ta đi. Được chứ.

Triệu Thiên Bình không biết nó có nghe hiểu được mình nói gì không nhưng cũng kệ, nó vừa nói vừa bước lùi lại phía sau từng bước. Con Hắc xà nhìn Triệu Thiên Bình rồi đi thì khề khề càng gấp hơn, nó lại dùng đuôi quấn chân con nai hất tới trước mặt Triệu Thiên Bình, rồi lại bỏ quanh. Triệu Thiên Bình nhìn động tác của nó có vẻ như không phải muốn bảo vệ thức ăn mà là đưa cho mình thì phải, nhưng sao tự nhiên lại đưa cho mình. Triệu Thiên Bình chợt nhớ tới lúc trước con Hắc xà từng ăn thịt thỏ hong khói của mình thì có vẻ hiểu ra. Nó tháo tay nải của mình xuống đưa về hướng con rắn, dùng tay chỉ chỉ vào con nai, rồi lại chỉ chỉ về tay nải, nó hỏi:

- Mi muốn ăn thịt chín giống như lần trước sao?

Con Hắc xà bỗng dựng thân lên phồng mang rồi nhanh chóng khép lại. Triệu Thiên Bình sợ xuất nửa thì vút tai nải mà chạy, nhưng khi thấy con rắn khép mang thì nó mới khề thờ phào. Nhưng Triệu Thiên Bình thật sự không thể hiểu nổi ngôn ngữ chính xác của con rắn này, chả dám khẳng định nó có đồng ý hay không, nên lại nói một câu:

- Nếu mi thật sự muốn ta chế biến thịt này giống như lần trước thì lùi lại một chút được chứ, hiểu không?

Con Hắc xà thè lưỡi khề khề thêm vài phát thì lùi lại thật. Triệu Thiên Bình thấy thế hơi ngạc nhiên, con rắn này thật sự nghe hiểu mình sao, nó lại nói tiếp:

- Lùi một chút nữa, chút nữa. Ta có hơi sợ mi đấy.

Hắc xà lại lùi thêm một chút. Lúc này Triệu Thiên Bình mới khề thờ ra một hơi ngồi xuống. Nó nhìn con nai rồi nhìn lại nhìn con rắn rồi nói:

- Muốn ăn như lần trước thì phải có gì để đốt lửa. Mi ở đây chờ một lát, ta đi kiếm chút củi về.

Lần này không cần biết là con rắn có nghe hay không, Triệu Thiên Bình đứng dậy mang đao đi vào hướng khu rừng. Không dám tiến vào quá sâu, nó chọn một cây nhỏ ngay bìa rừng rồi nhanh chóng đốn hạ, rồi lại bỏ thân cây thành từng đoạn rồi mang về chỗ cũ. Sau khi bỏ thật nhỏ đống củi ra, Triệu Thiên Bình mới bắt đầu nhóm lửa. Cây còn chưa khô, nó không những phải bỏ ra thành những cây mảnh, mà phải tốn công sức dùng viên thạch mài nhẹ trước để khô vài cây nhóm lửa, xong nó chất những cây khô xuống dưới, cây tươi lên trên. Chưa vội nhóm lửa, Triệu Thiên Bình từ từ tiến lại chỗ con nai, khi không thấy con rắn có gì phản đối, nó mới lôi con nai ra bờ sông bắt đầu sơ chế. Việc này nó làm lần đầu nhưng không phải không biết làm, tuy từ nhỏ đến giờ chưa từng giết hại bất kì con gì, nhưng mấy năm ở quán rượu nó cũng đã từng học chế biến món ăn, từng thấy người khác làm, lúc đó chủ yếu là làm lợn, nhưng bây giờ làm nai có lẽ không có gì khác. Nhanh chóng làm sạch con nai, Triệu Thiên Bình lấy đao đào một cái hố trên đất rồi cho đầu và nội tạng con nai vào lấp lại, nó khẽ lẩm lẩm: “Yên nghỉ”. Thờ dài một hồi, nó không nghĩ ra tại sao mình lại có chút cảm giác không thoải mái như vậy, có lẽ sau này không làm những việc như vậy nữa thì tốt hơn. Hoàn tất chuẩn bị, Triệu Thiên Bình nhóm lửa bắt đầu nướng cả con nai. Khói lửa bốc lên, mỡ nóng rơi xuống từng giọt xèo xèo, mùi thơm bắt đầu lan tỏa. Triệu Thiên Bình lấy chút muối rắc lên rồi tiếp tục quay. Con Hắc xà thì vẫn một bên chăm chú theo dõi từng hành động của nó.

Trời chỉ một lúc là tối hẳn, cả không gian chỉ còn ánh lửa bập bùng. Triệu Thiên Bình dùng cây đâm mạnh vào khối thịt đang nướng, cảm giác thịt đã mềm, có lẽ đã chín, nhưng vì không có kinh nghiệm nên nó không dám chắc, lại nướng thêm một lúc, khi đã chắc trong lòng thì nó mới bê khối thịt đặt xuống đất cách đó một đoạn rồi quay qua nói với Hắc xà ở xa:

- Thịt chín rồi đấy, đợi nó nguội rồi ăn.

Triệu Thiên Bình mặc kệ con rắn với khối thịt, nó quay lại chỗ đống lửa lấy đồng vại vụn ra lót xuống bãi đá rồi nằm xuống gặm bánh bao. Lúc ban ngày đốn củi nó còn nghĩ đến sẽ được một bữa thịt ngon, nhưng tự dưng khi làm thịt con nai nó lại cảm thấy ám ảnh, hứng thú ăn thịt cũng chẳng còn. Nó lẩm bầm:

- Đói bụng thì bánh bao với thịt cũng chẳng có gì khác nhau.

Thường thì nằm ăn bánh bao buổi tối nó sẽ ngắm trời, nhưng ở đây nhìn lên cũng chẳng thấy được gì, nó lại quay sang nhìn con rắn. Giống như lúc trước vậy, Hắc xà dùng đuôi cố định khối thịt lại rồi từ từ thưởng thức. Triệu Thiên Bình buộc miệng hỏi một câu:

- Ăn ngon không.

Con rắn quay đầu nhìn nó rồi thè lưỡi:

- Khè khè khè...

Triệu Thiên Bình cũng chẳng buồn quan tâm ý nghĩa của những tiếng khè đó là cái gì, nó chỉ cần một người, à không, một xà có thể nghe được nó nói chuyện là tốt rồi. Ít nhất trong đêm tối mịt mờ như thế này, so với những ngày trước kia khắp nơi chỉ toàn là bóng tối, ngoài tiếng gió cũng chỉ còn tiếng nước, thì những tiếng khè khè bây giờ đã đủ làm nó thỏa mãn rồi. Một lát sau, nó lại hỏi:

- Mi chắc sống ở trên núi này hả?

- Khè khè...

- Ừm, đỉnh núi còn xa nữa không?

- Khè khè khè...

- Ta có thể trèo lên đến đó được không?

- Khè khè khè...

- Trên đó thật sự có tiên nhân sao?

- Khè khè khè...

- Ta có thể gặp được họ không nhỉ?

- Khè khè khè...

- Rốt cuộc là mi biết hay không?

- Khè khè...khè khè khè...

- Không phải mình mi biết khè...khè khè khè...hừ.

- Khè...

Chương 19: Thú vương

Triệu Thiên Bình từ từ thức dậy. Cảm giác trên người mình có gì đó khác thường, nó nhìn xuống thì xem giặt này mình hết to, cũng may nó kịp lấy lại bình tĩnh, hóa ra là con Hắc xà đang quấn quanh cổ nó, đầu lúc này không đặt trên vai nữa mà gối trên tóc nó, bất động, có vẻ như cũng ngủ. Triệu Thiên Bình thở hắt ra một hơi:

- Sớm muộn cũng bị mày dọa chết, con khốn này lại coi người mình thành chỗ ngủ.

Lần này nó cũng không đến nỗi quá sợ hãi như trước, chỉ cầu nhàu một chút rồi đứng lên chuẩn bị lên đường. Nhìn xung quanh thấy khối thịt nai còn một nữa, nó chần chừ một chút rồi lấy vải bọc lại, vắt ra sau lưng, gờ trên lưng nó đến ba cái bọc, một bọc hành lý từ trước, một bọc dây leo, một bọc thịt, nó nhún nhún người lăm bẫm:

- Coi như luyện tập sức khỏe vậy.

Hành trình lại tiếp tục, lần này nó cũng không phải đi một mình nữa mà trên người còn có một bạn đồng hành, mặc dù bạn đồng hành này từ sau đêm đó đã qua vài ngày vẫn chưa thấy cử động gì. Triệu Thiên Bình đôi khi cũng ngửa miệng hỏi vài câu nhưng chẳng còn nghe thấy tiếng khê khê đáp lại, nếu không phải thấy trên đầu mình thỉnh thoảng thò ra cái lưỡi đỏ, có khi nó còn tưởng con rắn ăn no quá mà bội thực đi đòi rồi ấy chứ.

Lại thêm bảy ngày vượt ghềnh vượt đá, Triệu Thiên Bình đến được ngọn thác cao thứ ba. Lần này vách núi bên thác không còn cây cối gì nữa mà chỉ thấy rêu xanh phủ lên những khối đá lồi chồm. Rút kinh nghiệm từ hai lần trước, Triệu Thiên Bình trước tiên quan sát thật kỹ xem có thứ gì có thể gây nguy hiểm cho mình không. Quan sát một lúc lâu cũng chỉ thấy trên vách có rêu và đá mà thôi, Triệu Thiên Bình quyết định thử dò xét. Nó bọc tay lại bằng vải rồi cầm dao đưa tới gần vách đá. Khi mũi dao chạm vào lớp rêu, không có gì xảy ra cả. Nó khê dùng dao đập mạnh vào, vách đá chỉ phát ra vài tiếng coong coong chứ cũng chả có gì khác. Lần này nó dùng tay áp nhẹ vào lớp rêu, ngoài cảm giác hơi mềm và trơn ra thì không còn gì khác. Triệu Thiên Bình lùi lại rồi quan sát thêm một lần nữa, qua một lúc lâu, nó chỉ thấy ngoài việc nước rơi xuống mạnh hơn ngọn thác trước, có lẽ là do thác cao hơn ra thì không có gì bất thường cả.

- Nếu đã không thể phát hiện ra thì cú leo lên rồi tính tiếp.

Triệu Thiên Bình lấy dây thừng ra luồn qua chuỗi hai cái móc sắt rồi quấn quanh người mình để đảm bảo an toàn rồi bắt đầu tiếp cận vách đá leo lên. Nhưng chỉ một bộ đầu tiên nó đã phát hiện ra vấn đề nằm ở chỗ nào, đá quá cứng. Tuy một bộ của nó không phải hết sức nhưng cũng chỉ cạo được một tí rêu mà thôi, trên đá chỉ lưu lại một vết ấn bạc. Những ngày qua khi vượt những ghềnh đá nhỏ nó cũng dùng móc nhưng chỉ cần bộ vừa sức thì đã cắm được móc sắt vào trong đá, nhưng ở cái thác này thì chỉ có như vậy. Nó thử lại lần nữa, lần này nó bỏ mạnh hết sức có thể, coong một tiếng, tay nó tê rần, vách đá cuối cùng cũng bị vỡ một mảng, hai mảnh đá bằng cỡ đầu ngón tay út rơi xuống để lại một cái lỗ nhỏ không thể nhỏ hơn. Triệu Thiên Bình nhìn mà than:

- Biết ngay là không dễ ăn mà.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định dùng tay không leo lên vách đá, dù có rêu mọc khá trơn nhưng vách đá lồi chồm thế này vẫn có chỗ để bám tay vào được, chỉ cần cẩn thận chút chắc sẽ không có vấn đề. Nghĩ nghĩ, nó tháo cả giày ra rồi vắt ra đồng đồ sau lưng. Mang một đồng đồ trên lưng, thêm một cái của nợ trên cổ, Triệu Thiên Bình khê nhăn nhó, nó thật sự muốn vứt đồng đồ đi cho khỏe, trèo một mình nó còn không chắc nữa chứ trên mình còn thêm vài chục cân những thứ khác. Nhưng vứt đi thì lên đây lấy gì ăn, nó cũng không nỡ, thôi thì cẩn thận thêm một chút là được. Nó bỗng nghĩ ra một ý có thể làm được, thế là nó cột hai cái móc sắt vào hai tay, nhằm dùng để cạo rêu trên những chỗ sẽ bám vào, như vậy sẽ tránh được việc vì trơn quá mà tuột tay. Hít một hơi sâu, nó bắt đầu dùng tay bám vào một chòm đá nhô ra mà leo lên. Rêu thật sự trơn, nó buộc phải dùng mũi nhọn móc sắt cạo tước đi lớp rêu rồi mới dám bám vào. Tay trước chân sau, khi leo lên thì chân nó sẽ ghì vào chỗ mà bàn tay đã bám trước đó. Cứ như vậy, dù chậm chạp nhưng nó cũng từng bước từng bước vững chắc trèo lên trên. Vấn đề mới cũng dần xuất hiện, vì những chòm đá nhô ra không quá lớn, mà trên người nó lại mang nặng, vì vậy nó buộc phải bấu mạnh những ngón tay vào trong đá mới giữ chắc cơ thể được, cũng vì thế mà leo không bao lâu những ngón tay nó bắt đầu cảm giác đau nhức, thậm chí khi leo lên gần đỉnh thác, những đầu ngón tay có cái đã chảy máu. Nó nghiến răng chịu đau cũng leo hết được đoạn cuối cùng. Nhưng khi chân chạm lên đất bằng, nó lại trơn mắt. Những tảng đá leo lên đến đỉnh thác, nhưng không ngờ trước mặt nó không quá ba trượng vẫn là một ngọn thác khác chẳng khác nó vừa vượt qua là bao, có khác chăng thì tiếng nước rơi còn mạnh hơn. Ngược lên trời vẫn không thấy đỉnh thác, Triệu Thiên Bình thật sự có cảm giác chán nản. Hóa ra nó chỉ mới vượt qua được tầng đầu tiên của ngọn thác mà thôi, mà tầng thứ hai này có vẻ còn cao hơn nữa, nhưng hết tầng thứ hai thì ai biết còn có tầng thứ ba, thứ tư hay không. Nhìn những đầu ngón tay đã tím tái chảy máu của mình mà nó nhũn nhũn, nếu vách đá cao hơn thì liệu có thể vượt qua không.

- Nếu lấy vải cột lại thì sẽ không chảy máu, nhưng như thế sẽ càng tốn sức để mà bấu chặt vào vách đá. Không được rồi, thôi thì trị thương trước đã, hi vọng đầu xuôi thì đuôi lọt.

Nó lấy một đoạn dây leo ra cắn mạnh, nhò một ít dịch lên thoa đều khắp các ngón tay, sau đó thì thường thức luôn. Nó suy nghĩ làm sao để có thể chịu đựng được mà leo lên tầng thứ hai này:

- Có thể vừa leo vừa thoa thuốc được không nhỉ. Thứ dịch này khá trơn. Nếu để nó dính trên tay thì không cách nào leo được, nếu vậy thì phải dùng lại

một lúc ở lưng chừng thoa thuốc rồi chờ nó ngấm hết vào da lại tiếp tục leo vạy. May mà chỉ bị đau tay thôi chứ nếu chân cũng bị thì chắc chết.

Tầng thác đầu tiên nó ước lượng cao khoảng năm mươi trượng, tầng thứ hai chắc chắn là cao hơn nhưng nó chỉ có thể thông qua tiếng nước rơi xuống mà nghĩ nó cao hơn chứ không thể tính ra cao hơn bao nhiêu được, nó chỉ hi vọng là trong sức chịu đựng của nó mà thôi. Con rắn chết tiệt trên đầu cũng không có phản ứng gì gọi là tỉnh dậy rồi đi để làm giảm gánh nặng cho Triệu Thiên Bình hết. Triệu Thiên Bình chỉ còn biết chờ cho vết hai tay nhanh chóng bình phục rồi đi tiếp mà thôi.

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng lên Triệu Thiên Bình đã tiếp tục hành trình. Đúng như nó nghĩ, tầng thác thứ hai cao hơn tầng thứ nhất, khi con đau ở hai tay bắt đầu dữ dội, nó vẫn chưa thấy đỉnh thác ở đâu cả. Quyết định tạm dừng lại, Triệu Thiên Bình đưa tay lấy một đoạn dây leo đưa lên miệng gặm, rồi nhả nước vào ngón tay. Đợi nửa khắc, khi tay phải đã ngấm hết thuốc thì nó mới đổi qua nhả lên tay trái. Lại nửa khắc thời gian trôi qua, nó lại trèo lên, việc dừng lại lưng chừng cũng không phải thoải mái gì, nó cảm nhận được nếu không tiếp tục trèo thì chân sẽ cứng đờ ra mất, nhất là những ngón chân, khi liên tục trèo lên thì không có cảm giác gì, nhưng khi dừng một lúc thì lại cảm thấy đau. Nửa ngày sau Triệu Thiên Bình chinh phục được tầng thác thứ hai. Quả nhiên như dự đoán, phía trước lại xuất hiện một tầng thác nữa. Nhưng lần này nó không quá lo lắng, bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, sớm muộn gì nó cũng qua được ngọn thác này, trừ khi bỗng nhiên tầng thác cao lên vài trăm trượng thì mới làm khó khăn được cho nó. Lại nghỉ ngơi chờ qua đêm, sáng hôm sau nó lại tiếp tục. Lần này vẫn như vậy, tầng thác thứ ba cũng cao hơn tầng thứ hai, nên nó cũng mất nhiều thời gian hơn. Phải đến lúc trời gần tối nó mới trèo lên đỉnh thác. Xuất hiện trước mắt không còn tầng thác nào nữa, Triệu Thiên Bình mới thở một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua. Nó ước chừng cả ba tầng thác vừa rồi cộng lại cũng hơn hai trăm trượng. Nó nhớ ngọn thác thứ nhất chỉ có chừng mười trượng, ngọn thác thứ hai cao trên hai mươi trượng chút đỉnh, nhưng ngọn thác thứ ba này lại tăng độ cao lên gấp mười lần, như vậy thác thứ tư, thứ năm thì sao đây. Nhưng nghĩ lại mình đã chinh phục cả ba ngọn thác trước đó, Triệu Thiên Bình bỗng nhiên tràn đầy tự tin mình có thể chinh phục được tất cả, nhiều người không làm được nhưng chưa chắc đã có người không thể làm được, nếu người khác không làm được cũng không thể nói nó làm không được. Triệu Thiên Bình càng trông chờ vào ngọn thác sắp tới, nó hưng phấn bước đi càng nhanh hơn.

Nhưng sự thật là tốc độ tiến tới của nó bây giờ không khả quan chút nào. Cứ đi vài chục trượng là gặp một cái ghềnh nhỏ, vài cái ghềnh nhỏ là một ghềnh lớn, có cái cao gần bằng ngọn thác đầu tiên. Ngày thứ ba sau đó, khi vừa trèo lên được một móm đá cao thì nó bắt gặp thứ mình sợ gặp nhất.

Mãi lo trèo nên Triệu Thiên Bình không chú ý phía trước, đến khi nghe tiếng gầm nhẹ nó mới giật mình hoảng sợ vì trước mặt nó chưa đến hai chục trượng xuất hiện một con thú khổng lồ. Một con hổ có bộ lông vàng rực như ánh mặt trời đưa cặp mắt còn lớn cái đầu người nhìn chăm chú Triệu Thiên Bình, thân mình con hổ nằm đó mà cứ tưởng như trái núi nhỏ vậy. Triệu Thiên Bình nín thở thò tay ra xuống nắm chặt thanh đao cùn của mình. Hắc xà trên đầu dường như cũng đã tỉnh lại, nó hướng về con hổ phát ra tiếng khè khè liên tục. Triệu Thiên Bình trong đầu nhanh chóng nghĩ đến các biện pháp chạy trốn, chiến đấu chống lại nó ư, nói đùa, cả cơ thể nó còn chả lớn bằng cái chân con hổ, không chiến được thì chỉ có thể chạy, nhưng chạy được hay không là cả một vấn đề, cho dù nhảy xuống nước Triệu Thiên Bình cũng không chắc có thể thoát được. Nhìn cơ thể khổng lồ của con Kim mao hổ, chỉ một cú nhảy thôi là vài chục trượng rồi. Lúc này Triệu Thiên Bình không dám có chút cử động khinh suất nào, chỉ hi vọng nó thấy nó thấy mình yếu quá ăn sẽ không ngon mà thôi. Hắc xà trên đầu thì khác hẳn, nó ngóc đầu lên dựng mang ra khè khè liên tục như muốn đe dọa con cọp. Triệu Thiên Bình nhìn lên mà có cảm giác muốn cười, “Mì cùng lắm cũng chỉ bằng cái tấm xà răng của nó mà thôi, còn hung dữ nữa.” Con Đại kim hồ dường như bị sự hùng hổ của con Tiểu hắc xà gây chú ý, nó bắt đầu gầm gừ rồi đứng dậy, thân nó cao phải đến ba trượng, trừ những đường vân màu đỏ rực thì toàn thân nó chỉ còn một sắc vàng kim, đến cả mắt cũng như hai vàng thỏi đương thu nhỏ vậy. Nó bắt đầu bước về phía Triệu Thiên Bình.

Nhưng chỉ năm bước con hổ bỗng nhiên dừng lại, gương mặt nó vẫn không biến đổi gì nhưng tiếng gầm gừ thì trở nên nặng hơn. Bỗng nhiên Triệu Thiên Bình nghe được tiếng nước ào ào bên cạnh mình. Một cái đầu măng xà đen ngòm khổng lồ tách đôi dòng nước mà dựng lên. Lần này Triệu Thiên Bình quả thực có cảm giác tim mình không còn nằm trong lồng ngực nữa. Con đại măng thân to phải đến nửa trượng, còn nó dài đến bao nhiêu không thấy được nhưng chỉ phần thò ra khỏi mặt nước ngẩng cao lên đã phải trên năm trượng. Triệu Thiên Bình có thể nhìn thấy rõ từng cái vảy to như bàn tay của nó. Con Đại hắc măng phồng cái mang lớn như cánh bướm của mình ra hướng đến con hổ liên tục rít gào, không phải là những tiếng khè khè như con Tiểu hắc măng nữa mà như những tiếng gió rít vậy, cực kì chói tai. Nhưng mặc cho con Đại hắc măng có rít gào như thế nào con Kim hồ vẫn thù lù bất động, chỉ dùng cặp mắt hoàng kim của mình chăm chú nhìn con Đại măng mà thôi. Một lúc sau thì con Đại măng vốn tưởng sẽ lao vào con hổ bỗng dừng việc rít gào lại, nhưng cái lưỡi đỏ dài vẫn cứ thò ra thụt vào liên tục. Hai cặp mắt một lam một kim cứ nhìn chòng chọc vào nhau, không gian như đông cứng lại, Triệu Thiên Bình đứng đó cũng cảm thấy áp lực nặng nề trong lòng. Lại một lúc lâu sau con măng xà đột nhiên quay đầu lặn xuống dòng sông, không có chiến đấu như trong tưởng tượng của Triệu Thiên Bình. Con Tiểu hắc xà liền đó cũng thả mình xuống đất rồi trườn đến bờ nước, quay lại nhìn nhìn Triệu Thiên Bình một chút sau đó liền biến mất trong dòng nước. Chỉ còn một mình Triệu Thiên Bình đứng đó đối mặt với Đại kim hồ khổng lồ. “Không phải chứ, cứ tưởng bọn chúng choáng nhau thì mình sẽ kiếm cơ hội chuẩn bị, nhưng cứ như vậy mà nó đi sao. Khốn kiếp, liều mạng vậy”, Triệu Thiên Bình nghĩ vậy rồi nghiêng răng rút đao ra cầm nơi tay phải, tay trái thì từ lúc nào đã kẹp hai cái nanh nhỏ, chính là nanh Thất bộ xà mà nó đã mua lúc trước, với ý nghĩ: “Khi nó muốn ăn mình thì phải cho nó món khai vị trước”. Mặc dù kích thước cái nanh chĩa là gì so với con hổ trước mặt cả nhưng Triệu Thiên Bình cũng hết cách rồi. Nó hít thở thật sâu rồi chăm chú quan sát chờ đợi cử động của con hổ. Khi Đại măng đi rồi thì Kim hồ cũng chuyển ánh mắt về Triệu Thiên Bình. Lúc trước là một xà đối một hổ, giờ thì một người đối một hổ.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng chút, Triệu Thiên Bình đã lăm mồm hô mà con hổ vẫn thản nhiên như cũ. Đột nhiên con hổ há mồm ra, Triệu Thiên Bình thấy thế thì đề cao cảnh giác lên cực điểm, cơ bắp toàn thân căng lên chuẩn bị làm ra phản ứng.

Gràoooooooooooooooooooooooooooo.....

Đại kim hồ gầm to một tiếng, như cuồng phong bạo vũ, như sấm vang chớp rền, nước văng tung tóe, lá cây bị cuốn bay, mặt đất rung chuyển xối tung xối đá. Triệu Thiên Bình chắc chắn mình chưa từng nghe thấy thứ âm thanh gì khủng khiếp như thế, tai nó đau nhức dữ dội khiến nó phải dùng tay bịt chặt lại, mắt đã tránh đi nhưng không thể mở ra nổi, cả người như bị đẩy mạnh phải lùi về sau mấy bước mới kịp nghiêng người trụ lại. Chỉ chốc lát sau thì âm thanh biến mất, gió cũng ngừng lại, Triệu Thiên Bình vội vàng mở mắt ra nhìn thì chỉ còn đó mây trắng quay cuồng, nó quay nhìn xung quanh, nhìn lên trời cũng không còn thấy bóng dáng Đại kim hồ đâu nữa.

- Đi rồi sao?

Nếu không phải tai còn bị ứ thì nó còn tưởng mình mới tỉnh ngủ. Bên má bị ướt, nó đưa tay quẹt nhẹ thì hóa ra là máu.

Chương 20: Khai phá

Triệu Thiên Bình thức dậy thì lập tức kiểm tra lại thính giác của mình. Tại nó hôm qua bị hỏng thật sự, cũng may nhờ vài giọt nước dịch vào thì bây giờ đã có thể nghe lại. Nhớ đến tình cảnh hôm qua mà nó còn cảm thấy sợ, hai con mắt thủ đó chỉ cần động nhẹ thì nó chắc đến xương cũng chả còn. Không biết vì lý do gì mà nó vẫn chưa bị ăn thịt nữa, chẳng lẽ do nó thật sự quá gầy gầy. Nhìn nhìn dòng nước, Triệu Thiên Bình khẽ thở dài một hơi, nó lấy cái bọc còn khối thịt nai vút mạnh vào lòng sông rồi quay đầu đi tiếp. Cảm giác nhẹ nhàng trên lưng khiến nó khá thoải mái, tuy bạn đồng hành cũng theo đó mà không còn nhưng nó cũng quen rồi nên chẳng sao.

Lại qua hai ngày, Triệu Thiên Bình đến được mục tiêu kế tiếp. Giống như miêu tả, vách đá ở ngọn thác này thật sự trơn bóng khác thường từ chân thác trở lên, nguyên một màu đá trắng đục mà không có bất kỳ sinh vật gì trên đó cả. Nước thì rơi thẳng từ trên cao xuống xối bọt trắng xóa, với kinh nghiệm mấy lần trước của mình nó có thể đoán đại khái thác này cao cỡ tám mươi trượng, nước rơi nặng hơn tầng thứ hai và nhẹ hơn tầng thứ ba của ngọn thác vừa rồi. Hết trong tầm mắt nó là một mảng trắng, một bên là thác nước trắng xóa, một bên là vách đá trắng bóng, xa hơn là mây mờ cũng một sắc trắng. Nhìn ngắm kiệt tác thiên nhiên đẹp để trước mặt, Triệu Thiên Bình cảm thán:

- Thứ đẹp đẽ này thật sự không thể vượt qua sao.

Như mọi khi, nó chọn cách tìm hiểu kỹ để nghĩ cách vượt qua. Đến gần mặt đá, nó càng nhìn kỹ hơn, mặt đá trắng bóng đẹp đẽ cũng có những vân màu khác trộn vào một cách không quy tắc, dùng tay vuốt nhẹ, nó cảm nhận được mặt đá giống như vỏ của một đoạn trúc già vậy, như một khối đá hoa cương mài nhẵn không tí vết vết, nhẵn nhụi từ chân đến đỉnh, không có một chút dấu hiệu gì có thể làm điểm tựa cả. Triệu Thiên Bình cảm cảm thán nhưng cũng nhếch miệng cười:

- Thứ này thật sự không tự nhiên chút nào, là do tiên nhân tạo nên sao? Nếu là do họ tạo nên thì mục đích là gì? Ngăn cản con người đến gần? Chứng tỏ bản lĩnh thần thông? Hay là một thử thách? Nếu họ muốn ngăn cản con người, thì tại sao lại có những truyền thuyết về nơi này truyền ra? Nếu họ muốn bày ra thần thông cho thế gian nhận thấy thì tại sao lại giấu ở tận trong này? Vậy nếu họ muốn đặt ra thử thách thì tại sao lại không thể vượt qua được?

Nó tự đặt ra vài phương án, và nó cũng tự chọn lựa câu trả lời cho mình. Nó chọn đây là một thử thách, có lẽ những lựa chọn kia không phải không hợp lý mà đơn giản chỉ có lựa chọn như vậy nó mới có thể tiếp tục. Thờ ra một hơi nó lấy móc sắt ra rồi bỏ mạnh. Keng một tiếng, móc sắt bật ra khỏi tay nó văng ngược trở lại, trên mặt đá không một dấu vết. Nó lấy móc sắt còn lại, lần này thì cầm cả hai tay, nó gồng sức hết lớn một tiếng rồi bỏ mạnh. Cánh tay bị phản chấn đau điếng, móc sắt rung lên, mũi bị cong lại, mặt đá vẫn không một dấu vết dù nhỏ nhất. Triệu Thiên Bình tặc lưỡi đi tìm một tảng đá đập cho mũi móc thẳng lại rồi giắt vào sau thắt lưng, xong nó lại quan sát vách đá kỹ thêm một lần nữa.

- Nếu như có một cái thang không lồ thì tốt.

Triệu Thiên Bình bỗng nhiên nghĩ đến một thứ gì đó có thể bắt từ chân lên tới đỉnh thác. Nhưng nhanh chóng bỏ đi suy nghĩ đó, nếu nó mạnh đến mức dễ dàng nâng một cây gỗ to dài vài trượng thì còn có thể làm được, nhưng sức nó chỉ di chuyển cây gỗ hơn trượng đã có cảm giác mệt. Lắc lắc đầu, nó lại bắt đầu tập trung vào phá giải huyền cơ của thác nước này.

Từ bên thác đến sau thác, mọi chỗ đều dựng đứng nhẵn nhụi một cách không bình thường. Nó cũng thử ra mặt đá sau thác nước nhưng vẫn không có gì khác biệt cả. Một lúc lâu sau nó bỗng đứng lui lại thật xa rồi nhìn lại, nó gật đầu:

- Một màu trắng hoàn hảo.

Rồi nó đến sát vách đá trở lại rồi lại gật đầu:

- Màu trắng đã không còn hoàn hảo.

Nó đưa tay chạm lên những đường vân màu mảnh như tơ rồi lấy mũi nhọn móc sắt nhấn mạnh vào những đường như tơ đó. Dù có sự khác biệt nhỏ về màu sắc nhưng độ cứng và sự nhẵn nhụi không có chút khác biệt. Triệu Thiên Bình lại lấy khối viên thạch ra chà mạnh một đường lên đó. Vẫn không một dấu vết. Nó cũng không cảm thấy thất vọng mà cười:

- Quả nhiên không được. Những phương pháp đơn giản này chắc hẳn đã nhiều người thử rồi. Màu trắng hoàn hảo bị mất khi nhìn kỹ hơn, thế sự nhẵn nhụi cứng rắn này không hoàn hảo ở điểm nào đây?

Dù không nhìn ra được gì nhưng Triệu Thiên Bình lại cảm giác được điểm gì đó không đúng mà nó không thể diễn tả được nằm trên vách đá này.

- Là cái gì không đúng ở đây.

Nó lại nhìn thật kỹ, vẫn không nhìn ra gì đặc biệt. Bỗng nhiên nó nghĩ đến một khả năng:

- Nếu đã không thể nhìn thấy bằng mắt. Thì có thể cảm nhận bằng cách khác được không.

Nhắm mắt lại rồi gít thờ đều đặn đưa tâm trí của mình trở nên phẳng lặng. Triệu Thiên Bình đặt hai tay của mình lên vách đá trơn nhẵn, tay trái phía trên, tay phải phía dưới. Bàn tay nó nhích từng tí một trên mặt đá, chậm rãi, thật chậm rãi. Mặt đá lạnh lẽo, trơn tru và cứng rắn, Triệu Thiên Bình nhích một bước sang phải, vẫn lạnh lẽo, trơn tru và cứng rắn. Vẫn vậy, bước thứ hai, rồi bước thứ ba, vẫn không thay đổi. Triệu Thiên Bình vẫn bình tĩnh đến kì lạ, nội tâm nó lúc này không một gợn sóng, không một chút nôn nóng nào cả.

Bước thứ chín, tay phải nó bỗng cảm nhận được một chút khác lạ. Tâm của Triệu Thiên Bình bỗng nhảy dựng lên, nhưng lúc đó cảm giác khác lạ lại biến mất. Nó lại thờ sâu điều chỉnh tâm tình trở lại, tâm trí dần dần lấy lại trạng thái phẳng lặng, tay nó vẫn đặt nguyên chỗ cũ. Một lát sau cảm giác khác lạ đó cũng không trở lại, nhưng Triệu Thiên Bình không chịu bỏ cuộc, tay nó vẫn áp nguyên tại chỗ, tiếng hít thở nhẹ dần, cả người cũng trở nên bất động. Một khắc, hai khắc trôi qua.

Nửa canh giờ trôi qua, cảm giác ở ngón tay bỗng nhiên có sự thay đổi, rất nhỏ, nhỏ đến mức khiến con người ta có thể dễ dàng bỏ qua không hay biết, nhỏ đến mức người khác có thể làm lẫn với bất kì thứ gì, như một tia gió thoảng qua, như một mảnh nhỏ nhất khi giọt nước tan vỡ, nhưng Triệu Thiên Bình thì không. Cái cảm giác khác lạ gần như không thể cảm nhận được nhưng nó có thể bắt ngay được cái cảm giác quen thuộc trước đó. Lần này nó không hấp tấp như trước, nó vẫn đứng như vậy, nó muốn chắc chắn rằng mình sẽ dần quen với cảm giác nhỏ bé đến tinh tế như thế này, khi đó nhận thức về cảm giác đó sẽ rõ ràng hơn, đủ để nó nhận ra đó là cảm giác gì, rồi từ đó nghĩ ra cách để giải được câu đố hóc búa này.

Lại nữa canh giờ trôi qua, cảm giác lạ không mất đi, nhưng vẫn yếu đuối mông lung như vậy. Triệu Thiên Bình quyết định không bị động chờ đợi nữa, đôi khi chờ đợi không phải biện pháp tốt nhất, nó cần phải chủ động. Nhưng chủ động như thế nào? “Nếu mình đã cảm nhận được nó, thì chắc chắn có sự tương tác giữa nó và mình, nó mông lung không ổn định và khó nhận biết, nó kích thích được cảm giác của bản thân mình, vậy chắc chắn nó không phải là sự tiếp xúc thông thường, một tương tác đặc biệt mà không phải sự tiếp xúc ư? Đúng rồi, sự liên kết. Mình phải tăng cường cảm giác liên kết này. Nhưng làm sao để tăng lên. Nếu mình đã có sự liên kết với thứ mang đến cảm giác lạ này, vậy thì trong cơ thể mình phải chăng có thứ gì đó có thể liên kết ngược lại. Chắc chắn là như vậy”.

Những suy nghĩ dần dần trở nên rõ ràng. Triệu Thiên Bình nương theo ý nghĩ của mình mà đưa ý thức chìm vào sự cảm nhận chính cơ thể mình. Nó đi tìm lời giải đáp cho câu hỏi thứ gì trong cơ thể đã khiến bản thân nó cảm giác được sự khác lạ đó, một câu trả lời nằm ẩn sâu đâu đó dưới những cảm giác thông thường của cơ thể. Một con người bình thường có quá nhiều thứ cảm giác có thể đánh lừa ý thức của nó, giác quan mang đến âm thanh bên ngoài, cái lạnh thời tiết, vị nhạt của nước bọt, mùi hương của tự nhiên, hay thậm chí bóng tối khi nhắm mắt cũng mang đến cho cơ thể những cảm giác, hoặc là tim đập, hít thở, đói bụng, mỏi chân, hoặc ngay sự suy nghĩ cũng mang đến cảm giác... để ý thức bỏ qua những cảm giác thông thường mà tìm được một tia liên kết đó thật sự không dễ chút nào. Muốn không bị bọn chúng làm rối loạn, phải quên chúng đi. Mặc kệ những thứ cảm giác đó, Triệu Thiên Bình vẫn kiên trì tại chỗ dùng ý thức để tìm kiếm. Nó đã không còn nhận ra được đã qua bao lâu. Tinh thần như trở thành hư vô, Triệu Thiên Bình dần quên đi mọi thứ xung quanh, quên đi cảm giác của chính thân thể nó, quên đi cả việc suy nghĩ, tâm trí dần dần không còn tạp niệm, mà chỉ còn một ý niệm duy nhất điều khiển ý thức của nó đi tìm ra sự liên kết bé nhỏ mà thôi.

Lại qua rất lâu rất lâu, nó bỗng cảm giác được một sự chuyển động kì lạ trong cơ thể, sự lưu động của một thứ gì đó nó không lí giải được, mà thứ đó chính là thứ khiến nó cảm giác được sự khác lạ trên vách đá. Một thứ gì đó huyền diệu như có như không, một thứ mang đến cảm giác vừa chân thật vừa hư vô phiêu miêu. Triệu Thiên Bình dần cảm giác được sự tồn tại càng lúc càng rõ ràng của thứ kì lạ đó, nó giống như một luồng gió tan mát lưu chuyển khắp nơi trong cơ thể vậy, cảm giác rời rạc khó nắm bắt. Sự tinh tế trong ý thức giúp Triệu Thiên Bình nhận ra được sự dao động kì dị của luồng gió này khi gặp phải vật lạ bên ngoài kia. Nhưng bên trong sự tan mát rời rạc của luồng gió kì lạ chỉ có một điểm tiếp xúc với vật lạ bên ngoài là có sự dao động kì dị mà thôi. Ý niệm của Triệu Thiên Bình dần dần có cảm giác luồng gió này gắn kết với ý thức mình như tay chân vậy, ý niệm của nó bắt đầu thử điều khiển luồng gió này. Sự trúc trắc diễn ra như lần đầu sử dụng một công cụ gì đó khác lạ vậy, nhưng sự quen thuộc dần dần biến công cụ đó thành một cánh tay thứ ba, luồng gió dần được điều khiển trôi chảy hơn. Lúc này ý thức Triệu Thiên Bình bắt đầu tụ tập luồng gió này lại một chỗ nơi có sự liên kết với vật lạ bên ngoài, sự dao động kì dị trở nên mạnh mẽ. Cảm giác liên kết càng lúc càng rõ hơn, càng lúc càng trở nên to lớn và rõ ràng. Lúc này Triệu Thiên Bình đã biết được cảm giác lạ đó là gì, đó không phải là cảm giác cứng rắn nữa mà là cảm giác mềm mại. Mềm mại sao? Vừa cảm nhận đến đó, Triệu Thiên Bình không nhịn được siết tay lại. Cảm giác như là nhào bột làm bánh vậy, chỗ mặt đá trước đó dùng sức thế nào cũng không thể để lại dấu vết giờ giống như bột nhào bị bóp đến biến dạng. Triệu Thiên Bình giật mình sùng sốt mồ hôi ra, khoảnh khắc đó giống như tỉnh ngủ vậy, hàng loạt cảm giác khó chịu đánh ụp đến, bụng cồn cào, chân đau như muốn rời ra, cả người bủn rủn không còn sức, đầu óc nó bỗng nhiên quay cuồng choáng váng, nó run lên một cái rồi ngã ra đất. Một tia ý thức còn tỉnh táo cảnh cáo nó không được bất tỉnh vào lúc kiệt sức thế này. Nó cố áp chế đầu óc hỗn loạn, điều khiển cánh tay run lên cầm cặp của mình với đến cái bọc một bên, rồi khó khăn kéo ra một đoạn dây leo bỏ vào miệng. Gian nan cắn một ngụm nuốt xuống, nó mới ngất xỉu.

Không biết qua bao lâu, Triệu Thiên Bình mới tỉnh trở lại. Trời tối đen, nó nhớ mang máng lúc trước khi mình ngất đi trời cũng tối như vậy, không biết là nó tỉnh lại liền hay một hao ngày mới tỉnh lại. Cảm giác bên miệng mình có thứ gì đó, nó mới sực nhớ lại là một đoạn dây leo. Đói lép ruột và khát cháy cổ họng là cảm giác hiện giờ của nó. Triệu Thiên Bình vội gượng dậy cầm lấy đồ ăn rồi nương theo tiếng nước chảy mà đi tới. Vừa vốc nước uống, vừa nhai hết cả đoạn dây leo, nó mới cảm thấy có chút dễ chịu. Nghĩ lại nó còn sợ:

- Sợ thật, sao lại bị kiệt sức đến mức độ như vậy nhỉ. Là do quá lâu hay quá tốn sức? Thật sự là nghĩ không ra.

Nhìn bầu trời tối mịt mù mà lòng có cũng mờ mịt. Nhưng lát sau nó cũng không quan trọng vấn đề đó nữa, sớm muộn gì nó cũng biết được mà thôi. Nó nhớ lại cảm giác điều khiển luồng gió trong người, rồi nhớ đến cảm giác một cú lá bóp đến biến dạng vách đá cứng hơn sắt nó lại cảm thấy cực kì đã ghiền.

- Hắc hắc, vách đá hoàn hảo đã không còn hoàn hảo.

Nó có ham muốn thực hiện lại việc đó ngay bây giờ, nhưng nghĩ đến tình cảnh kiệt sức lúc trước nó phải hoãn lại suy nghĩ của mình. Nó tự nhủ cần phải chuẩn bị thật tốt, kéo lại xảy ra tình trạng như vừa rồi. Đợi cho đến khi đêm tối gần qua đi, cảnh vật bắt đầu hiện lên, Triệu Thiên Bình mới làm chuẩn bị, nào là thức ăn, nước để sẵn một bên, sau đó làm một bữa thật no bụng, nó mới xếp bằng nhắm mắt tiến vào trạng thái cảm giác nội tại. Đã có kinh

nghiệm một lần, lúc này nó nhanh chóng tìm ra luồng khí kì lạ trong cơ thể mình, lại luyện tập điều khiển và cảm nhận sự di chuyển của nó thật kĩ. Lại thật lâu thật lâu trôi qua, khi đã nắm chắc điều khiển một cách trơn tru nó mới mở mắt ra kết thúc công việc. Trời đã tối mù, cơ thể tuy không mệt nhưng hơi đói, nó kết luận đã hết một ngày. Triệu Thiên Bình mỉm cười hài lòng, việc hôm nay tương đối thành công. Mỗi ngày nó sẽ cố gắng nâng cao khả năng cảm nhận và điều khiển của mình, nó tin rằng sẽ nhanh thôi mình sẽ điều khiển được luồng khí đó như là tay chân của mình vậy.

Ngày hôm sau Triệu Thiên Bình lại tiếp tục rèn luyện, lần này nó cố gắng vừa điều khiển luồng khí vừa cảm nhận các hoạt động khác của cơ thể, vì nó cho rằng như vậy mới tạo sự liên kết chặt chẽ giữa luồng khí và cơ thể của mình, như vậy mới có thể tạo cơ sở cho việc sử dụng thuận lợi. Nhưng việc này lại tương đối khó khăn, hết một ngày, rồi thêm một ngày, phải đến ngày thứ năm sau đó Triệu Thiên Bình mới có thể điều khiển trôi chảy dòng khí giữa những hoạt động của cơ thể, nhưng dường như có tồn tại thứ gì đó khiến dòng khí đôi khi không được lưu loát, nhưng dần dần nó nhận ra những thứ cản trở đó là không thể xóa bỏ, chò có sau này nó hiểu rõ hơn mới biết được đó là gì. Rốt cuộc nó cũng đến bước cuối cùng trong suy nghĩ của nó, đó là kết hợp dòng khí với hoạt động của cơ thể. Với sự quen thuộc trong những ngày qua, Triệu Thiên Bình đã cơ bản có thể đưa dòng khí và cảm nhận chuyển động của nó ở mọi nơi trong cơ thể. Không những vậy, nó nhận thức thêm một điều rằng, dòng khí không chỉ như cánh tay mà còn giống cả con mắt của mình nữa, thông qua dòng khí, Triệu Thiên Bình có thể hình tượng được trong đầu những cảnh tượng tuy không rõ ràng nhưng cũng là những đường nét sơ khai bên trong cơ thể mình. Như khi dòng khí qua tim, nó có thể dựa vào đó cảm nhận rõ hơn hoạt động của trái tim, cũng nhìn được mờ mờ đường nét của nó. Triệu Thiên Bình không nhìn được mà cảm nhận:

- Thật sự kì diệu.

Nó tin rằng khi mình càng thành thạo hơn, càng hiểu biết và nắm bắt được nhiều điểm mấu chốt hơn, nó có thể nhìn thấy tất cả bên trong của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gian khổ

Trong suy nghĩ của Triệu Thiên Bình, bước cuối cùng cũng là quan trọng nhất, là bước quyết định xem nó có thể vượt qua được thử thách của ngọn thác thứ tư hay không, chính là kết hợp chặt chẽ với cơ thể khi vận động. Bước này đã định sẵn là rất khó khăn, và Triệu Thiên Bình cũng hiểu được điều đó. Chỉ là cảm nhận sự tồn tại và điều khiển mỗi dòng khí thôi đã phải đòi hỏi ý thức phải có sự tập trung cao độ mà không phải ai cũng có thể làm được, đó là một sự tinh tế cực hạn trong cảm giác, một khả năng vô cùng đặc biệt mà đa số hoặc là hầu hết người bình thường không ai có thể làm được. Nhưng nếu chỉ điều khiển đơn giản mỗi dòng khí thôi mà bỏ qua cơ thể thì dòng khí còn có tác dụng gì, nên phải tập luyện để hòa hợp nó trong cơ thể. Và cuối cùng, bắt nó phải phục vụ cơ thể. Triệu Thiên Bình khởi đầu bước luyện tập cuối cùng này bằng cách không nhắm mắt nữa, điều khiển khi nhắm mắt sẽ dễ tập trung hơn, nhưng nó buộc phải mở mắt ra thì mới có thể định hướng chính xác cho vận động của mình được. Trong quá trình này Triệu Thiên Bình nhận ra một điều lí thú, mỗi khi dòng khí của nó được điều khiển đến đâu trên cơ thể thì ở chỗ đó sẽ ánh lên một sắc vàng nhạt, nhạt đến nỗi khó mà nhận biết được, tuy vậy nó bắt đầu gọi dòng khí đó là Hoàng khí. Nó bắt đầu tập cử động ngón tay khi có hoàng khí ở đó, lúc đầu tiên không ổn định, khi nó cử động thì sự tập trung sẽ bị phân tán vào việc cử động, điều khiển định hướng của cử động sẽ làm phân tán đi sự tập trung của ý thức và hoàng khí có nguy cơ mất điều khiển. Ngày đầu tiên kết thúc, Triệu Thiên Bình cuối cùng cũng có thể khiến một ngón tay của mình chuyển động cùng với hoàng khí. Nhưng khi tăng thêm một bộ phận thì sự khó khăn không chỉ tăng gấp bội, đến ba ngày sau đó nó mới có thể dùng cả hai ngón tay, rồi cả một tháng trời mới cho hoàng khí kết hợp tốt với cả tay phải của mình. Nửa tháng sau đó thì xong tay trái. Triệu Thiên Bình lại dùng mười ngày để quen với việc điều khiển thuận lợi, trong lúc đó nó còn nhận ra một điều rằng, hoàng khí này có thể giúp nó tăng lực lượng rất lớn, như bình thường nó không thể bóp vỡ một hòn đá được, nhưng khi có hoàng khí trên tay, nó có thể bóp vỡ hòn đá một cách từ từ. Nhưng so ra thì không thể mạnh bằng lúc nó dùng cả hai tay dùng hết sức bình thường đập mạnh vào hòn đá đó được, nhưng điều kì lạ là dùng hoàng khí nó có thể dùng tay không làm biến dạng một số chỗ trên vách đá, mà dùng lực đủ mạnh thế nào cũng không thể tổn hại vách đá một chút xíu gì.

Không phải toàn bộ vách đá Triệu Thiên Bình đều có thể tác động được, chỉ một vài điểm mà thôi. Qua vài ngày thử nghiệm quan sát, nó rút ra một kết luận, rằng sắc tuyến khác màu nhỏ như đường chỉ kia phân vách đá trắng thành những mảng đá to nhỏ khác nhau, mà những chỗ nó có thể tác động được là ngay trung tâm những mảng đá có kích thước trên một phương xích. Điều này làm cho nó có thể chắc chắn rằng cuối cùng mình cũng có thể chinh phục được vách đá này. Một phát hiện lí thú của nó là, vách đá này lại có thể tự động chữa trị vết tích trên nó sau vài ngày, như dấu vết hai tháng trước đó nó để lại nay đã biến mất, còn những dấu vết nó tạo ra vài ngày qua thì mỗi ngày một mờ nhạt hơn. Sự kì lạ khiến tâm trạng của Triệu Thiên Bình vừa hiểu kì vừa mừng rỡ, đây rõ ràng là một thử thách và nó sắp vượt qua được, sự quyết tâm của nó như được củng cố càng thêm vững chắc. Rõ ràng đây không chỉ là một thử thách, phải nói đây là thu hoạch lớn nhất từ trước đến giờ của nó mới đúng, có lẽ đó cũng chính là phần thưởng của thử thách này.

Sáng hôm sau, khi mọi thứ lại được chuẩn bị kĩ càng, Triệu Thiên Bình bắt đầu vượt thác. Hai bàn tay nhẹ ánh lên sắc vàng, Triệu Thiên Bình bắt đầu leo lên vách đá. Đúng như tính toán từ trước của nó, mỗi điểm trung tâm của một mảng đá tương đối lớn chính là nơi có thể dùng hoàng khí tác động vào. Mỗi hốc đá nó tạo ra đều là chỗ đặt chân khá lí tưởng giúp nó trèo lên tương đối dễ dàng. Nhưng mọi thứ không thuận lợi như vậy, khi trèo lên đến hai mươi tượng Triệu Thiên Bình mới chú ý đến một việc, hoàng khí là thứ dùng sẽ hết, nó tập trung hơn một chút để cảm giác thì nhận ra lượng hoàng khí so với lúc vừa xuất phát đã thiếu đi bốn thành. Triệu Thiên Bình vì sự phát hiện của mình mà giật mình kinh hãi, trước đây vì quá vui mừng mà nó đã không tính đến trường hợp này, nó tự rủa mình đáng lẽ ra phải nghĩ đến hoặc chú ý đến điều này ngay từ đầu chứ. Triệu Thiên Bình vội vàng bám vào những mỏm đá đã tạo ra mà quay trở lại mặt đất. Mặt nó trở nên đầm chiêu, trước đây cả hai tháng luyện tập điều khiển nhưng không xảy ra tình trạng tiêu hao như vậy, vậy mà giờ chỉ trèo lên ngọn thác có hai chục tượng thì đã hao mất bốn thành, chẳng lẽ khi sử dụng thì nó mới bị tiêu hao sao, nó không biết thứ hoàng khí này có khôi phục lại không hay là dùng bao nhiêu thì mất bấy nhiêu, lúc này nó chỉ đành chờ đợi một ngày xem thử có khôi phục được không, nhưng nó phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Triệu Thiên Bình tìm một ít cây cối gần đó tạo thành một cây cung và một mũi tên đơn giản, cung hơi lớn và dây cung khá là nặng, còn đầu mũi tên thì nó buộc hai móc sắt vào rồi cột một đầu dây thừng vào đó, đây là chuẩn

bị cho việc đến giữa đường mà hết khí phải dừng lại. Xong việc nó nghỉ ngơi chờ đợi.

Sáng hôm sau khi vừa thức dậy Triệu Thiên Bình lập tức tập trung tinh thần cảm nhận lượng hoàng khí, nhưng đáp lại chỉ là sự thất vọng, hoàng khí không có biến đổi gì cả, hay dù có biến đổi thì cũng ít đến mức nó không thể nhận biết được. Thở dài một hơi, Triệu Thiên Bình có cảm giác hơi chán nản, vừa mới nhận biết mình có một khả năng kì lạ khiến nó mừng rỡ vô cùng thì chẳng bao lâu sau lại biết được năng lực mới chưa được khai phá hết đó sắp sửa có thể biến mất. Nó vô đầu bực tai tự hành hạ mình một chút rồi cắn răng quyết định tiếp tục lên đường. Dù gì cũng đã mất bốn thành năng lực, nó cũng không được để lãng phí, chỉ mong là khi hết khí có thể đến được đỉnh thác, nó rửa một lần nữa là đỉnh thác chứ không phải đỉnh tầng thác, nếu mà thác này còn có mấy tầng chắc nó rục xương ở đây quá.

Lại men theo những vết tích đã tạo ra trước đó, Triệu Thiên Bình leo lên lần nữa. Khi đến hai mươi trượng thì dấu vết cũng hết, nó bắt đầu vận dụng hoàng khí trong người. Lần này nó tiết kiệm hơn rất nhiều, hốc đá tạo ra nông hơn hai thành còn khoảng cách giữa chúng thì tăng lên gấp rưỡi. Với sự tiết kiệm đó, nó trèo lên thêm được hơn năm mươi trượng với lượng khí còn lại. Đến khi cảm giác được hoàng khí trong cơ thể sắp cạn kiệt, thì đỉnh thác đã ngay trong tầm mắt, nhưng khoảng cách vẫn còn trên dưới năm trượng, với lượng khí ít ỏi còn lại nó không cách nào đi hết được, mà nhảy một phát cũng không bao giờ tới. Thầm tiếc nuối vì cuối cùng năng lực mới cũng cạn kiệt, nhưng cũng tốt là nó đã có chuẩn bị sẵn cho tình huống này, và cũng cảm thấy may mắn vì mọi thứ rốt cuộc nằm trong tính toán. Nó đã định từ trước rằng dòng thác này cao chừng tám mươi trượng, cũng định rằng nếu tiết kiệm nó có thể trèo lên sáu mươi trượng nữa, nhưng có vẻ hiểu biết của nó về hoàng khí còn quá sơ sài, tính toán sai đến vài trượng, nhưng khoảng cách như vậy có thể bù vào bởi cây cung sau lưng nó. Dùng hết lượng khí còn lại đâm tay thật mạnh vào vách đá, đến khi tạo được một cái hố nửa xích thì cũng tuyên bố năng lực nó đã hết. Triệu Thiên Bình rút dao cắm vào trong hố, tạo thành một điểm tựa tương đối chắc chắn rồi lấy cung ra, lắp vào mũi tên đặc biệt của mình hướng lên đỉnh thác mà bắn. Phát đầu tiên chắc do mũi tên khá nặng nên bị đập vào vách đá bay ngược trở ra, nhưng vì đã cột sẵn thùng nên không bị rơi mất. Phát thứ hai nó rút kinh nghiệm đưa cung cao hơn một chút, mũi tên bay vòng qua biến mất sau đỉnh thác rồi rơi xuống trên đây. Triệu Thiên Bình lúc này dùng dây từng kéo thử, dường như mũi tên vướng vào gì đó, nó cảm nhận được một sự cản trở nhỏ, nhưng thử đó không giữ mũi tên lại được nên mũi tên bị kéo rơi xuống. Triệu Thiên Bình khẽ mừng thầm, nó cứ sợ trên đó sẽ trơn nhẵn giống vách đá này cơ, nhưng mà có chút cản trở thì chứng tỏ có hi vọng mắc lại. Phát thứ hai, phát thứ ba, những mũi tên sau đó Triệu Thiên Bình bắn theo hướng hơi chếch với nhau một chút, đến mũi thứ chín, thì không còn kéo xuống được nữa. Triệu Thiên Bình nắm dây thùng giật mạnh liên tiếp để đảm bảo sự chắc chắn rồi mới đu mình vào dây thùng mà trèo lên. Cuối cùng nó cũng đặt chân lên đỉnh thác.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Triệu Thiên Bình hét to lên một tiếng dài tỏ rõ sự phấn khích của mình. Nó đã làm được, làm được điều mà người khác cho là không thể. Mặc dù năng lực đặc biệt vừa khai phá đã ra đi chẳng biết ngày nào gặp lại, nhưng nó cho rằng sự trả giá đó cũng là xứng đáng, nên cũng cực kì phấn khích. Nửa ngày sau nó mới bình tĩnh lại quan sát lộ trình trước mặt, vẫn là bờ sông nhưng giờ chỉ còn trơ sỏi đá, trên này không có một cái cây ngọn cỏ nào, đá và nước là hai thứ còn lại duy nhất trước mặt mà thôi. Triệu Thiên Bình kiểm kê lại hành lí của mình, hai đoạn dây leo khô quắt, một ít bột Bắc Sơn ngọc mẽ có thể ăn được khoảng mười ngày, nếu tiết kiệm thì nó còn khoảng nửa tháng lương thực. Viêm thạch đã hao chỉ còn một nửa so với ban đầu, hai cái móc sắt và thanh đao đã có chút hoen rỉ, một cái túi đồ không thể ăn được, hai cái chén gỗ đã vỡ một cái chỉ còn lại một, hoàn chỉnh nhất là sợi dây bạc, loại Ngân tâm ti này có vẻ rất bền, một túi da đựng nước và một cây tiêu bằng đá. Triệu Thiên Bình lấy thạch tiêu ra đặt lên miệng khẽ cất lên chút giai điệu, đây là những gì nó còn nhớ được từ những khúc tiêu của mẹ. Giữa bạt ngàn mây trắng giá lạnh, tiếng tiêu khiến nó còn ấm áp hơn cả khối viêm thạch. Một lúc sau Triệu Thiên Bình thu dọn mọi thứ rồi tiếp tục lên đường, nó không còn lương thực nhiều, cũng có nghĩa là không còn quá nhiều thời gian nữa, trên hành trình lúc này cũng chỉ còn sỏi đá, nó chẳng còn thứ gì để bổ sung thêm nữa, nên nó không được phép nghỉ ngơi nhiều, ai biết phía trước đường còn dài như thế nào nữa.

Lên càng cao gió càng thổi mạnh, mây mù càng phiêu động kì ảo. Thở một hơi nặng nề, Triệu Thiên Bình ngồi xuống bên một tảng đá nghỉ ngơi. Nó thật sự quá mệt. Bảy ngày trời qua thật sự là gian khổ, đường đi đã không còn là đường đúng nghĩa. Bảy ngày qua nó đã gặp hàng loạt ngọn thác nhỏ, chỉ khác với ngọn thác đầu tiên nó gặp trên núi này là không có vật sống, thác nổi thác, ghềnh nổi ghềnh, nó không còn phải đi qua nữa, mà phải trèo qua, trèo và trèo, trèo bảy ngày liên tục mà trước mặt khung cảnh vẫn không có gì mới lạ, vẫn chưa thấy ngọn thác lớn nào, nó thật sự mệt mỏi. Nó ngồi xuống thở ra vài hơi rồi ngheo đầu sang một bên nhắm mắt lại, những ngày qua nó không dám nghỉ ngơi nhiều nhưng bây giờ không thể như vậy nữa, cơ thể nó dường như đã tới giới hạn. Một giấc ngủ say lúc này có lẽ còn tốt hơn mấy ngày lương thực.

Con đười ươi còn cào gọi nó tỉnh dậy, đã vài ngày rồi nó mới được ngủ thoải mái như vậy. Vươn mình vận hồng vài lần làm nóng người, nó lại đứng dậy tiếp tục đi. Thời tiết càng lên cao càng tệ, Triệu Thiên Bình bây giờ chỉ cần đưa tay ra là có thể cảm giác được hơi nước luồng qua những kẽ tay, bầu trời xám xịt, tầm nhìn càng thu hẹp, lúc trước là ba mươi trượng nhưng giờ chỉ còn có trên dưới mười trượng mà thôi. Trời đã xấu, mà đường đi thì ngày càng độc, điều đáng mừng duy nhất lúc này là Triệu Thiên Bình đã cảm nhận lại được sự tồn tại của hoàng khí trong cơ thể. Có vẻ như nó đang khôi phục, nhưng so với trước đây thì bây giờ chả đáng là gì, nó không chắc là đã khôi phục được một phần ngàn hay một phần trăm nữa, nó chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại nhưng không đủ để giúp nó làm bất cứ thứ gì. Có lẽ một ngày nào đó hoàng khí sẽ hoàn toàn khôi phục trạng thái trước đó, nhưng ngày đó sẽ rất xa, một năm, hai năm, hay mười năm, Triệu Thiên Bình chẳng thể nào biết được. Tìm được chút an ủi trong lòng, Triệu Thiên Bình tiếp tục hành trình phía trước. Địa hình mỗi lúc một cao, có những bậc ghềnh cao đến năm trượng, nối dài liên tiếp. Đỉnh núi vẫn mù mịt, thác lớn vẫn chưa thấy đâu nhưng lương thực cứ cạn dần, năm ngày, bốn ngày, ba ngày,... đến bây giờ trong tay nải của nó chỉ còn bốn cái bánh bao. Hơi đói tí thì nó nấu chút nước ấm để hóp, đến khi đói quá mới ăn một cái, rồi hai cái, ba cái, bốn cái, cuối cùng chẳng còn lại gì.

Lương thực đã cạn mà đường đi vẫn chưa thấy gì là điểm cuối. Lại qua một ngày, cơ thể nó bắt đầu bị con đười ươi hành hạ, trước đó còn có thể chịu, nhưng vì quá hao sức mà nó tưởng như không chịu nổi. Giá mà trên đất có một ngọn cỏ nào đó thì chắc chắn nó sẽ cúi xuống mà nhai hết, nhưng tiếc là không, ở đây chỉ có sỏi đá mà thôi. Dù uống nước liên tục nhưng môi nó cũng đã bắt đầu khô nứt, mồ hôi lạnh bắt đầu nhỏ giọt, hơi thở càng lúc càng trở nên nặng nề. Đến lúc tưởng như sắp không chịu đựng được nữa, nó bỗng nghĩ ra một cách. Nó đưa tay mình lên trước mặt rồi cắn mạnh, cơn đau làm nó tỉnh lại một chút, một dòng máu ấm chảy vào miệng, nó ra sức nuốt lấy. Bụng ấm hơn, nó cũng có thêm chút sức lực. Một đũa không dám làm hại một con cá như nó lại có thể không chần chừ uống máu chính mình để lấy hi vọng sống, đôi khi con người có những hành động chẳng sao hiểu nổi. Lần thứ nhất có hiệu quả, nó tiếp tục lần thứ hai, lần thứ ba. Nhưng đến lần thứ tư máu đã như không còn chảy ra nữa. Cũng do mất máu quá nhiều, lại quá đói mà đầu óc nó trở nên choáng váng, ánh mắt trở nên mờ mịt, trời đất như điên đảo, suy nghĩ gần như chết lịm, chỉ còn bản năng thôi thúc nó phải tiếp

tục bò lên phía trước. Tường chừng như sẽ chết, nhưng bỗng nhiên nó thấy được hi vọng, trong loáng thoáng nó nhận ra ánh sáng dường như trở nên rực rỡ hơn, trong mơ màng nó ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng. Nó dùng chút tỉnh táo cuối cùng dụi mạnh cho mắt được tỏ trở lại, nó thấy ánh sáng đã mở rộng, nó thấy mình đứng trên một tảng đá lớn, nó thấy trước mặt là một cái hồ lớn giữa vách đá sừng sững, hồ lớn nối liền với những thác ghềnh nó đã vượt qua, lơ mơ giữa hồ như ẩn như hiện một đình viện nổi lên. Nó lê những bước khó khăn đến bên bờ hồ, nó đưa tay với tới đình viện giữa hồ, trong tâm trí nó trôi qua một suy nghĩ cuối cùng.

Mình sẽ bơi đến đình viện đó.

Rồi nó ngã cắm đầu xuống hồ bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lưu Vân

Cảm giác thoải mái chưa đã lâu rồi chưa được cảm nhận, chấn ám nệm êm khiến Triệu Thiên Bình không muốn tỉnh lại. Nó ngáp một cái rồi từ từ mở mắt ra, như thói quen nó vươn vai vặn người một cái, một cảm giác thật sự đã ghiền. Nó tự nhủ đã lâu rồi không được ngủ sướng như vậy. Bỗng nhiên nó giật mình bật người dậy nhìn xung quanh. Nó đang nằm trên giường trong một sương phòng nhỏ, phía trước là một cái bàn gỗ đơn sơ, xa hơn là cửa sổ nhỏ hai cánh khép hờ, cửa chính đóng chặt, qua những ô giấy trên tường hay qua khe cửa cửa thể nhìn thấy được vài tia sáng. Căn phòng không khác mấy so với trước kia nó ở nhà. Nó tự hỏi: đây là nơi nào? Bất giác nó đưa hai tay mình lên nhìn, nó nhớ đã cấn rách da thịt ở đây nhưng bây giờ thì không có vết tích gì cả. Là mơ sao? Nó lấy tay véo má mình một cái.

- Đau thật, vậy là không mơ, nhưng sao lại thế này. Trước đó còn ở trên núi, sao giờ lại về nhà rồi. Không lẽ trước đó đều là mơ sao?

Triệu Thiên Bình cảm thấy chút mờ mịt, nó quyết định rời giường ra bên ngoài xem sao. Nó cảm thấy có chút kì lạ, bộ đồ trên người lạ, đôi giày cũng lạ, kể ra thì căn phòng cũng lạ nốt, trước đó thì nó cảm thấy quen nhưng nhìn kĩ lại thì khác, phòng nó không treo tranh, mà ở đây lại có một bức.

Cửa phòng mở ra, ánh sáng rực rỡ bên ngoài ủa vào làm nó phải híp mắt lại. Dương quang ấm áp mà nó đã thật lâu chưa được tận hưởng. Nó càng chắc chắn đây không phải nhà mình khi nhìn ra sân, một sân viện nhỏ có khóm trúc ở góc, vài cây tùng, một khóm hoa nhỏ, kèm những con gió dễ chịu. Phóng mắt qua bức tường màu trắng, nó nhìn thấy bầu trời trong xanh với vài gợn mây trắng, thỉnh thoảng có những con chim với sắc màu khác nhau bay qua bay lại cất tiếng hót thánh thót. Khung cảnh đơn giản nhưng đẹp đến lạ lùng. Triệu Thiên Bình hít sâu một hơi đóng cửa phòng lại rồi bước về hướng bên trái, nơi đó có một cổng tò vò vòng cung khá đẹp, nó muốn biết bên ngoài là gì. Vừa bước ra khỏi viện, bỗng có một người đang rào bước về phía nó. Một thanh bạch y thanh niên anh tuấn, cỡ mười sáu mười bảy tuổi, tay cầm quạt trúc, lưng mang trường kiếm mỉm cười cười hướng nó cất tiếng:

- Đệ đã tỉnh sao. Lại đây nào.

Triệu Thiên Bình nhìn thanh niên trước mặt mà mắt sáng ngời, dường như nó đã hiểu được điều gì, nhưng thấy người lạ mà thân thiết như vậy nó cũng không quen, nó khẽ cúi đầu đáp lại:

- Vâng, chào huynh.

Thanh niên bạch y cười to:

- Haha. Sau này là người một nhà, đệ không cần quá câu nệ. Ta là Vu Thanh Hà, sau này đệ cứ gọi ta là Bát Sư huynh là được. Hắc hắc, nhớ là Bát sư huynh đấy nhé.

Triệu Thiên Bình có chút khó hiểu sao vị sư huynh này lại có vẻ hớn hờ đến vậy nhưng cũng gật đầu:

- Vâng, Bát sư huynh, đệ là Triệu Thiên Bình.

Dường như thấy mình hơi thất thố, vị sư huynh này khẽ kho khan một tiếng, thu lại nụ cười ưỡn ngực làm vẻ nghiêm chỉnh rồi nói:

- Ừm. Sư phụ đang chờ. Đệ đi theo ta.

Theo sau thanh niên, Triệu Thiên Bình chần chờ một lát rồi cất tiếng hỏi:

- Sư huynh, đây có phải ở trên Vô Phong Sơn không?

Thanh niên bạch y không quay đầu lại mà chỉ gật đầu. Triệu Thiên Bình nhận được sự xác nhận mà không kìm nổi cảm xúc, mắt nó đỏ lên rồi ứa ra hai hàng lệ. Đã bao lâu từ lần cuối cùng nó khóc, lần đó vì quá buồn quá sợ mà khóc, nhưng bây giờ là quá vui quá sướng mà khóc. Vì để được phút giây này, nó đã phải trải qua bao nhiêu đắng cay khổ cực, bao nhiêu sự hành hạ thể xác lẫn tinh thần, giờ đạt được thành quả, nó thật sự muốn khóc to. Thanh niên bạch y đi phía trước liếc mắt thấy thế nở nụ cười, hân hở miệng cảm khái:

- Đệ thật sự rất giỏi đấy. Không phải ai cũng qua được thử thách đó đâu, nếu ta mà ở trong hoàn cảnh của đệ của chưa chắc đã làm được. Được rồi, nhanh chân lên, đừng để sư phụ chờ lâu.

Triệu Thiên Bình lấy tay áo lau sạch mặt mũi rồi vâng một tiếng theo sát.

Một dãy hành lang dài uốn khúc, tất cả kiến trúc từ tay vịn đến cột trụ đều khoác lên mình một màu đỏ, những ô giấy thì màu trắng, dưới chân lát đá xanh ngọc. Qua một đoạn lại có một cái cổng tò vò xen kẽ nối tiếp, trong đó có lẽ cũng là viện tử cho người khác ở. Lại di chuyển rất lâu, qua một đình viện trên hồ sen, rồi qua một hoa viên, thì đến một cái sân đá, trên đó có một cổng gỗ lớn cao đến ba trượng. Qua khỏi cổng gỗ là đến một con đường đá lớn, đi thêm đoạn nữa thì đến một đại điện, hai người theo hành lang bên cạnh đại điện mà tiến tới.

Trước đại điện là một sân lớn, trên sân đặt một cái thanh đồng lư cao nửa trượng tỏa ra hương khói nghi ngút. Cửa điện thiếp son đang mở rộng, trên cửa có bảng lớn đề ba chữ Văn Trung Điện màu trắng. Trong điện có rất nhiều người, trước tiên hơn hai mươi người đứng hai bên có vẻ trẻ tuổi, kế tiếp là một dãy tràng ki được bày hình cung chia đều hai bên, mỗi bên ba cái, bên trái có một lão nhân tóc hoa râm, bên phải thì ngồi hai trung niên một cao gầy một béo lùn, giữa điện trên đài cao hơn một chút là một đại ki, thượng tọa là một lão nhân tóc bạc trắng khí độ bất phàm. Triệu Thiên Bình nhìn người ngồi chính giữa mà khẽ sùng sờ, nhưng nó rất nhanh lấy lại bình tĩnh quỳ xuống hành lễ:

- Tiểu tử Triệu Thiên Bình kính chào các vị tiền bối.

Lão giả chính giữa mỉm cười nói:

- Được rồi, đứng dậy đi.

Triệu Thiên Bình nghe vậy mới ngẩng đầu đứng lên. Lão giả lại nói:

- Còn nhận ra ta không?

Triệu Thiên Bình nhìn lão gật đầu. Bạch phát lão giả không phải ai khác chính là vị lữ khách bộ hành họ Bạch lúc trước đến tửu quán của nó, cũng là người đầu tiên khai mở cho nó về thế giới kì ảo khác, làm sao nó có thể quên được, nhưng thật không ngờ lại gặp lão ở đây. Bạch phát lão giả khẽ gật đầu vuốt râu nói tiếp:

- Ta là người hay vân du tứ hải, lúc đó qua Lạc Hà trấn bỗng nhiên linh cơ dị động bèn hạ xuống tìm hiểu, thì gặp con. Người tu đạo coi trọng chữ duyên, ta với con có duyên từ lúc đấy, nay con đến được đây cũng là duyên phận đã định, con có đồng ý bái ta làm thầy hay không?

Triệu Thiên Bình hơi sững sốt, rồi nhanh chóng quỳ xuống dập đầu lạy chín cái:

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Lão giả khẽ gật đầu mỉm cười rồi nói tiếp:

- Môn quy giới điều, tông phái sử tịch, đạo pháp nhập môn sẽ do sư huynh truyền lại cho con. Những gì không hiểu có thể hỏi bất cứ người nào. Văn Trung Hoàng Phong chúng ta không có nhiều quy củ, mọi thứ đều làm theo bản tâm, con cứ xem đây là nhà là được. Linh Vân, con phụ trách chỉ bảo sư đệ.

Một thanh bạch y thanh niên khác có khuôn mặt vuông, dáng người cao ráo bước ra khỏi hàng hướng lên chấp tay:

- Vâng, sư phụ.

Bạch phát lão giả gật đầu nói tiếp:

- Một tháng sau môn phái sẽ tiến hành lễ Khai Thiên, đến khi đó tập trung cùng nhau xuất phát. Giải tán đi.

Nói rồi lão giả phát tay đi vào hậu điện. Những người khác cũng lần lượt rời đi, trên điện ngoài Triệu Thiên Bình ra chỉ còn vị sư huynh gọi là Linh Vân kia và bảy người khác, trong đó có cả Vũ Thanh Hà. Đợi khi mọi người đi hết, Vũ Thanh Hà vội chạy đến trước Triệu Thiên Bình cười vỗ vai:

- Hắc hắc, chúc mừng tiểu sư đệ, chúc mừng tiểu sư đệ, chúc mừng chúng ta có thêm một sư đệ.

Những người khác cũng tiến lại gần Triệu Thiên Bình, một người có dáng thấp nhất trong đó cười nói to:

- Phải chúng mừng lão Bát người cũng có tiểu sư đệ mới đúng.

Triệu Thiên Bình hơi ngại gãi gãi đầu cười:

- Ra mắt các vị sư huynh.

Vũ Thanh Hà lúc này nhanh miệng:

- Để ta giới thiệu. Cừu sư đệ của chúng ta tên là Triệu Thiên Bình. Đệ nhìn vị mặt lạnh kia là Đại sư huynh Linh Vân đạo nhân, vị này là Nhị sư huynh Phiến Vũ đạo nhân, đây là Tam sư huynh Chu Đại Lực, Tứ sư huynh Khổng Thương Vũ, Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương, Lục sư huynh Tiền Vạn

Kim, Thất sư huynh Dương Cửu, ta thì đệ biết rồi, thứ tám Vũ Thanh Hà.

Mỗi khi gã nói đến một người thì người đó đều nhìn Triệu Thiên Bình gật đầu cười thân thiện, lúc này Linh Vân đạo nhân đi đến phát tay nói:

- Được rồi, mọi người tự mình đi tu luyện đi.

Bảy người kia đều chấp tay vâng một tiếng rồi rời đi. Linh Vân đạo nhân quay lại nhìn Triệu Thiên Bình gật đầu rồi quay người vừa đi vừa nói:

- Đệ theo ta.

Triệu Thiên Bình vâng một tiếng rồi đi theo sau.

Ra khỏi đại điện, đi vào một sân đá, Linh Vân ở phía trước lên tiếng:

- Đệ là người vượt Vô Phong Sơn lên bái sư nên chắc cũng không biết gì nhiều. Thật ra Vô Phong Sơn là tục danh, còn người tu hành chúng ta gọi nó là Lưu Vân Thiên Sơn, cao đến vạn trượng. Ta sẽ giới thiệu sơ cho đệ. Tông phái của chúng ta tên là Lưu Vân Tông, ngự trên Lưu Vân Thiên Đỉnh Ngũ Phong, ngũ phong chia làm Thiên Trung Thanh Phong, Hoa Trung Chu Phong, Linh Trung Huyền Phong, Sơn Trung Bạch Phong và Vân Trung Hoàng phong của chúng ta, Chu Phong và Thanh Phong là nơi của nữ tu, Huyền Phong, Bạch Phong và Hoàng Phong là nơi của nam tu. Ngoài ra trên có Lưu Vân Điện là nơi ở của Chương giáo, dưới có Vân Đài, nơi sinh sống của Ngoại môn đệ tử, dưới Vân Đài là Cổ Tiên động, nơi cất giữ bài vị. Phong chủ cũng chính là sư phụ của chúng ta đạo hiệu là Bạch Vân, người khác đều gọi người là Bạch Vân Cư Sĩ hoặc là Bạch Vân Chân Nhân. Những thứ khác sau này đệ sẽ được hiểu biết thêm, bây giờ ta sẽ đưa đệ đi Điện Truyền Đạo. Khi đó ta sẽ giảng giải thêm.

Triệu Thiên Bình vừa dụng tâm nghe nhớ vừa đi theo sau lưng, một lúc sau thì đến một đại điện khác có nhỏ hơn trước một chút. Hai người đi vào, tòa đại điện này bố trí giống như một thư vậy. Bức vách đối diện cửa ra vào đặt một giá sách lớn, bên trên có đầy sách và quyền trục các loại, trên sàn thì đặt đầy bồ đoàn luyện công. Hai bên tường là hàng loạt các bức đồ hình đủ mọi hiểu đáng kích thước, có cái khắc nổi, có cái in chìm, có cái là tranh vẽ, mỗi bức tranh một chủ đề, có cái vẽ hoa cỏ, có cái vẽ núi sông, có cái thì vẽ rồng phượng các loại, có sinh động như thật, có đường nét đơn sơ,... Nhưng điều khiến Triệu Thiên Bình kinh ngạc nhất là những đám mây phiêu phù trên trần nhà, chúng như trôi lơ lửng giữa không trung, lúc tụ lúc tán, lúc nhanh lúc chậm mang một sự huyền ảo kì lạ mà nó không thể nào lí giải được. Trong lúc nó còn đang ngẩn người thì Linh Vân đã đi đến bên giá sách lấy xuống hai quyển rồi quay lại chỉ lên một cái bồ đoàn nói:

- Đệ ngồi xuống đi.

Triệu Thiên Bình hoàn hồn nghe lời ngồi xuống. Linh Vân đạo nhân nhìn nó khẽ mỉm cười nói:

- Lưu Vân Tông của chúng ta lấy tự nhiên làm đạo, nên môn quy cũng không có nhiều, chỉ có ba điều cấm, đó là khi sư diệt tổ, hãm hại đồng môn, tàn sát vô tội. Giới điều chỉ có một mà cũng hơi nhiều, đó là giới hạn hành vi môn nhân đệ tử phải nằm trong đạo đức cư xử tự nhiên của con người. Nếu vi phạm sẽ bị chấp pháp đường định tội xử phạt. Thế thôi. Tông môn chúng ta không quá yêu cầu nghiêm khắc môn nhân đệ tử, chỉ cần làm theo bản tâm là được. Cũng vì vậy mà không được chính đạo môn phái chào đón. Cụ thể chính là những tông phái trên Võ Thần Đao. Chớ vội thất vọng, những điều đó đệ hãy dần dần tìm hiểu sau cũng được, bây giờ chúng ta quay về chuyện tu luyện.

Linh Vân đạo nhân cầm sách đi đi lại lại ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Đệ đã thông qua Lưu Vân Thiên Sơn Khảo thí đề gia nhập môn phái nên vấn đề bước đầu cảm nhận và điều khiển linh lực trong người sẽ không cần ta phải hướng dẫn nữa. Nhưng việc tu luyện trước tiên là phải hiểu rõ cơ thể mình, quyển sách này là Nhập Môn Y Lý, có giảng giải cụ thể về đan điền, kinh mạch và huyết khiếu kì lưỡng. Nhiệm vụ của đệ bây giờ là vừa nghiên cứu nắm rõ Y thư này, vừa vận dụng ý thức điều khiển linh lực vận hành trong cơ thể để hiểu rõ nó. Một khi đệ đã thực sự hiểu biết cơ thể mình thì mới bắt đầu chính thức tu luyện.

Vừa nói hần vừa đưa sách trên tay cho Triệu Thiên Bình, đợi khi nó tiếp nhận hần lại nói:

- Ngoài việc tìm hiểu cơ thể, đệ còn phải rèn luyện cơ thể thêm nữa. Tu đạo giả tuy không chú trọng đến lực lượng cơ bắp như tu võ giả nhưng thân thể là vật dẫn để chúng ta tìm hiểu đạo pháp nên thể trạng tốt là một lợi thế. Đây là Thối Thể Cương Linh, ghi lại những động tác và phương pháp rèn luyện thân thể cơ bản, đệ phải thường xuyên học theo đó mà luyện tập. Được rồi, cơ bản là vậy. Hôm nay ta còn có nhiệm vụ của sư môn. Khi khác sẽ giảng giải kĩ cho đệ thêm. Đệ có thể ở đây tìm hiểu, hoặc trở về chỗ nghỉ lúc trước.

Triệu Thiên Bình vội đứng lên:

- Đại sư huynh cứ lo công việc của mình. Đệ tự lo được.

Linh Vân gật đầu rồi ra ngoài. Triệu Thiên Bình lúc này ngồi xuống nhìn hai quyển sách mà có cảm giác hư ảo, hồi tưởng lại tất cả vừa xảy ra vài lần nó mới thích nghi được sự thật hiện tại, nó chần chờ một chút rồi mở quyển y thư ra nghiên cứu. Trang đầu tiên trong sách trình bày sơ lược những nội dung sẽ đề cập đến, thiên đầu tiên là nói về quan hệ chức năng các cơ quan trong cơ thể, thiên sau đó là những lí giải về kinh mạch huyết vị các loại. Triệu Thiên Bình mất nửa ngày để đọc xong và ghi nhớ thiên đầu tiên, thật sự là những điều quá mới mẻ với nó làm nó rất say sưa, nhưng nó chỉ chiếm nửa thành độ dạy quyển sách thôi. Đang chuẩn bị đọc tiếp thiên thứ hai thì bỗng có tiếng gọi phía sau:

- Cửu sư đệ!

Triệu Thiên Bình quay lại thì thấy ngoài cửa là Vũ Thanh Hà đang đi vào, nó vội vàng đáp:

- Bát sư huynh.

Vũ Thanh Hà nhìn nhìn quyển sách nó đang đọc rồi cười nói:

- Ta tìm đệ nửa ngày hóa ra ngồi đây đọc y thư nhập môn à?

Triệu Thiên Bình có chút ngạc nhiên hỏi lại:

- Sư huynh tìm đệ sao?

Vũ Thanh Hà vỗ vỗ vai của nó rồi nói:

- Ta nói đệ, tu luyện là chuyện cả đời, không phải một sớm một chiều là thành đạo được. Ta hỏi đệ từ sáng giờ đã ăn gì chưa hả?

Nghe sư huynh nhắc đến chuyện ăn uống, Triệu Thiên Bình mới nhận thấy bụng mình lép xẹp, hóa ra nó say mê đọc sách đến nỗi quên mất chuyện này, giờ bị hỏi đến chỉ cảm thấy ngại ngùng, nó cười cười đáp:

- Đệ quên mất.

Vũ Thanh Hà khẽ lắc đầu thở một phát ra vẻ bó tay nói:

- Đệ không phải một sách đầy chứ. Được rồi, đi ăn rồi mới có sức xem tiếp.

Hắn cũng không cần biết nó có đồng ý hay không mà kéo tay lôi nó dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhất Võ Tam Luận Hội

Vũ Thanh Hà vừa đi vừa cười hi hi nhìn Triệu Thiên Bình:

- Đệ nói ta ta nghe xem ở dưới núi có gì vui không? Ý ta là cuộc sống của người thế tục ấy.

Triệu Thiên Bình sững sờ chút, nó chưa trả lời vội mà hỏi lại:

- Vậy là sao, huynh chưa thấy bao giờ hả?

Vũ Thanh Hà gật đầu rồi than thở:

- Cái này chắc đệ cũng không biết. Trong số tất cả môn nhân đệ tử của Lưu Vân Tông ta thì những người đến từ thế tục như đệ không quá ba thành. Trong đó một thành là bạn hữu của môn nhân đệ tử, một thành là được chọn lựa đưa về, một thành là vượt qua Lưu Vân Sơn như đệ, bảy thành còn lại đều là đời sau của môn nhân đệ tử. Nên trong hàng đệ tử của Lưu Vân tông không có mấy người đến từ thế tục. Cụ thể trong chín sư huynh đệ đồng chi chúng ta thì Đại sư huynh là được sư phụ nhặt nuôi về từ nhỏ, tam sư huynh thì giống đệ, còn bảy người còn lại chúng ta đều là hậu nhân của trưởng lão, đệ tử trong môn. Còn những vị đệ tử của phong ta cũng chỉ là hậu nhân của trưởng lão mà thôi. Tam sư huynh là một tu luyện cuồng nên chả hỏi được gì, nên hiểu biết của ta với thế tục giới rất ít. Môn phái có quy định, một là đến kì hạn lịch lãm, hai là tu vi đến trúc cơ thì mới được hạ sơn. Mà kì hạn lịch lãm thì ba năm nữa mới đến, trúc cơ thì cũng phải mấy năm nữa chả ai biết. Ta thật sự tò mò.

Triệu Thiên Bình gật đầu:

- Ra là vậy. Sư huynh muốn nghe cái gì?

Vũ Thanh Hà sáng mắt:

- Hắc hắc, có gì nghe vậy.

Triệu Thiên Bình gãi gãi đầu suy nghĩ nên nói gì, qua một lúc nó mới đáp:

- Đệ cũng chả biết kể gì, hay là đệ kể những gì thấy được trên đường đi của mình vậy.

Vũ Thanh Hà gật đầu lia lịa:

- Tốt, hắc, vừa ăn vừa kể.

Lúc này hai người cũng vừa đến nhà ăn. Bên trong chỉ có bảy tám người trẻ tuổi ngồi thành hai bàn, một bàn là đệ tử trưởng lão, một bàn khác là Nhị, Lục, Thất ba sư huynh đồng chí với Triệu Thiên Bình. Hai người khẽ chào những người khác rồi tiến lại ngồi chung bàn với ba vị sư huynh của mình. Triệu Thiên Bình lúc này ngồi xuống chào:

- Nhị sư huynh, Lục sư huynh, Thất sư huynh, các huynh cũng dùng cơm sao.

Ba người kia cũng cười gật đầu, Nhị sư huynh Phiên Vũ đạo nhân lên tiếng:

- Sao lúc trưa không thấy đệ dùng cơm.

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười:

- Là đệ lo đọc sách quên mất. À sao không thấy mấy vị sư huynh khác.

Lúc này Lục sư huynh Tiền Vạn Kim lên tiếng:

- Nhắc gì mấy lão đấy. Lão Đại thì xuống núi, lão Tam thì chỉ biết tu luyện với tu luyện, lão Tứ thì bị đệ tử Chu Sơn bắt mất hồn cả ngày chả thấy đâu, Lão Ngũ thì suốt ngày vui đầu ở Thư Viện. Đệ đừng quan tâm mấy lão ấy. Trừ khi sư phụ ra lệnh, chứ giờ cơm thì đừng hòng thấy mấy lão.

Lúc này Vũ Thanh Hà đưa qua cho nó một chén cơm rồi nói:

- Được rồi, được rồi, kể chuyện đi nào.

Tiền Vạn Kim nghe vậy không hiểu hỏi:

- Chuyện gì mà kể?

Vũ Thanh Hà cười hắc hắc:

- Chuyện thể gian phồn hoa chứ gì.

Dương Cửu này giờ chưa nói gì bỗng nhiên hứng thú:

- Đệ không nhắc thì ta quên mất. Chắc chắn, ở đây chỉ có lão Nhị là được hạ sơn, còn chúng ta thì suốt ngày trên núi. Lão Cửu có chuyện gì cứ kể nghe xem nào.

Triệu Thiên Bình gãi gãi đầu hỏi tường rồi vừa ăn vừa kể:

- À, nhà đệ ở Sơn Hải quốc, cách đây gần vạn dặm, ở đó có.....

Nó vừa dùng bữa vừa kể về cuộc hành trình của nó, những thứ được nghe được thấy đã trải qua. Vũ Thanh Hà, Tiền Vạn Kim và Dương Cửu thỉnh thoảng bồi vào một vài câu hỏi hoặc cảm thán, Phiên Vũ Đạo Nhân thì đến khi Triệu Thiên Bình nhắc tới Vô Thần Đảo mới xen vào giải thích:

- Đệ là người mới còn không rõ lắm về các thế lực trên Lưu Thiên Tinh này, ta sẽ nói qua một lượt. Thế lực lớn nhất tồn tại chính là Vô Thần Đảo, một quần đảo lớn nằm giữa Lưu Thiên Đại Hải tập trung rất nhiều tu luyện giả, nơi đó có ba môn phái lớn là Long Tượng Bang, Kim Sơn Tự và Diệu Nhật Tông, trong đó Long Tượng Bang và Kim Sơn Tự là môn phái võ tu, Diệu Nhật Tông là của tu đạo giả. Vô Thần Đảo luôn tự xem mình là đại diện cho chính đạo trong thiên hạ, đối nghịch với Du Thiên Tuyệt Vực ở Băng Nguyên Đại Lục. Đó là thế lực lớn thứ hai gồm hai môn phái Nguyệt Quang Thánh Giáo của võ tu và Tuyệt Thần Cốc của đạo tu, bọn họ bị cho là tà đạo nên còn gọi là tà hu hoặc ma tu. Còn Lưu Vân Tông chúng ta một mình một cõi, không nặng nhẹ chính tà nên bị cho là dị loại.

Nói đến đó hắn cười rộ lên, ba người kia cũng cười to, chỉ có Triệu Thiên Bình là hơi ngơ ngác nhưng cũng cười theo cho đủ, xong hắn nói tiếp:

- Thật ra cũng do môn quy chúng ta không coi trọng quần giáo môn nhân đệ tử mà ràng buộc bằng cách hành xử theo bản tâm gần giống với ma đạo, nhưng lại không làm việc tà ác như ma đạo nên không bị xem là ma đạo. Ngoài ra còn một thế lực thần bí nữa là Thiên Yêu Cung, nơi tập trung yêu tu, tồn tại ở Mặc Dương Đại Lục. Mà Mặc Dương Đại Lục chính là địa điểm kỉ hạn lịch lãm mười năm một lần dành cho đệ tử trưởng thành của phái ta, đến lúc đó đệ sẽ biết. Ngoài ra còn vài gia tộc ẩn thế hoặc cao nhân ẩn sĩ rải rác khắp nơi nữa. Được rồi, tiếp tục đi.

Triệu Thiên Bình vâng một tiếng rồi tiếp tục câu chuyện của mình.

- ...rồi cứ thế bắt đầu leo lên Vô Phong Sơn, à không là Lưu Vân Thiên Sơn rồi đến đây.

Nó kết thúc câu chuyện bằng một câu như vậy. Vũ Thanh Hà một bên lại cảm thán:

- Nhân gian thật sự thú vị. Chắc, ta còn chưa biết biển là cái gì. Thật sự là trông mau đến đợt lịch lãm ba năm tới.

Dương Cửu bĩu môi:

- Có lịch làm thi cũng chỉ có đi theo sư môn thôi chứ không được đi chơi đâu. Để muốn tự do tự lại thì nhanh chóng trúc cơ phong hiệu đi. Thiên phú của đệ tốt nhất trong số chúng ta mà suốt ngày chỉ lười biếng ham chơi. Đừng để sư phụ quả trách.

Vũ Thanh Hà cười hề hề:

- Đệ không phải cuồng nhân như lão Tam, suốt ngày cứ cầm đầu bể quan chán chết đi được.

Lúc này Phiên Vũ Đạo Nhân lên tiếng:

- Đừng để sư phụ nghe được không thì đệ hết thời la cà. Được rồi giải tán hết đi, lão Bát đưa lão Cửu về phòng của mình.

Bốn người còn lại đồng thanh “vâng” một tiếng. Vũ Thanh Hà le lưỡi kéo Triệu Thiên Bình kéo Triệu Thiên Bình đi trước. Bên ngoài trời đã tối thui nhưng trong nhà ăn lại sáng như ban ngày làm Triệu Thiên Bình cứ tưởng còn sớm mà hóa ra bọn nó đã nói chuyện tới tận bây giờ. Ra khỏi cửa nó hướng về Vũ Thanh Hà nói:

- Bát sư huynh có việc bận gì cứ làm đi, đệ nhớ đường mà.

Vũ Thanh Hà chần chờ chút rồi gật đầu nói:

- Được rồi, ta cũng phải về động phủ của mình, không cùng đường với đệ được. Mai gặp.

Triệu Thiên Bình gật đầu rồi theo phương hướng trong trí nhớ mà trở về đường cũ dưới ánh trăng mờ nhạt. Đại viện này không phải quá lớn nhưng nó không hiểu sao đi từ thiện phòng về tới tiêu viện một đoạn đường dài mà không gặp ai cả, thỉnh thoảng nó vẫn cố gương mặt nhìn vào những căn phòng trên đường nhưng trừ vài căn gần thiện phòng ra thì tất cả còn lại đều tối đen cả.

- Chẳng lẽ mọi người ở đây đều ngủ sớm như vậy sao?

Nó cứ thắc mắc đến khi bước vào tiêu viện lúc sáng, cũng tối om như vậy. Nó tự nhủ không biết trong phòng có nến hay đèn gì không, nhưng vừa mở cửa ra thì căn phòng bỗng sáng rực lên như ban ngày làm nó hết hồn. Cận thận nhìn lại thì trong phòng không có ai hết, nó quan sát kỹ hơn một lúc thì nhận ra chỗ phát sáng là một viên Dạ minh châu được gắn trên trần nhà, nó chưa thấy thứ này bao giờ nhưng cũng từng nghe qua, không ngờ lại sáng đến như vậy, nó nhớ rõ lúc trong thiện phòng cũng sáng như thế, có lẽ cùng một nguyên do. Nó thôi không nghĩ về chuyện đó nữa rồi bước vào phòng. Tìm kiếm một hồi, nó mở cái tủ gỗ trong phòng ra thì thấy tay nải của mình cùng với bộ quần áo nhàu nát đầy vết máu được đặt một bên. Bên còn lại treo ba bộ y phục giống y như nó đang mặc trên người, một bộ đồ trắng, bên ngoài là áo bào mỏng, viền cổ và tay áo màu vàng theo những đám mây màu trắng nhỏ, có lẽ là tiêu chí của Lưu Vân Tông. Nó cởi áo bào ra treo lên rồi mang bọc hành lý và quần áo cũ ra đặt lên bàn. Trong đó cũng chẳng còn gì nhiều, hai cái móc cùn, một đoản đao hoeo rì, một khối viêm thạch hao mất nửa, một túi đồ nhỏ, một sợi dây chuyền hồng ngọc thô giản và một cây tiêu bằng đá. Triệu Thiên Bình lấy dây chuyền mặt ngọc ra thay một sợi dây khác ngắn hơn rồi đeo vào bên hông như ngọc bội, nó đặt thạch tiêu vào dưới gối rồi gom hết những thứ còn lại vào tay nải cho vào trong tủ, xong quay lại bàn lôi hai quyển sách từ trong ngực ra.

- Hai thứ này đều phải đồng thời học cả. Vậy thời gian buổi sáng dùng để luyện thể, còn lại thì nghiên cứu y thư nhập môn vậy.

Nghĩ rồi nó đặt hai quyển sách lên bàn rồi quyết định bây giờ sẽ ngủ để ngày mai thức dậy sớm luyện tập. Trên hành trình Vô Phong Sơn nó đã học được cách để tập trung cũng như thả lỏng tinh thần, nên nó có thể gạt bỏ rất nhanh những suy nghĩ lung tung để chìm vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó nó dành toàn bộ thời gian buổi sáng để luyện tập sức khỏe bằng các phương pháp đơn giản ghi chép trong Thái Thể Cương Lĩnh, từ các động tác thường gặp như chống đẩy, chạy bộ đến khó hơn chút là trồng chuối bằng các bộ phận khác nhau, rồi những bài quyền thuật và bộ pháp đơn giản, nói chung không khó nhưng yêu cầu tăng dần với việc gắn thêm vật nặng lên cơ thể, ngoài ra trong sách còn nói đến chế độ ăn uống nhưng thứ đó do thiện phòng lo rồi nên nó cũng không quan tâm lắm, chỉ đọc qua rồi thôi.

Buổi chiều thì dành thời gian vào việc nghiên cứu cơ thể. Nhập Môn Y Lý thiên sau chủ yếu là giảng giải về sự vận hành khí trong cơ thể. Phần đầu là tổng cương cho Triệu Thiên Bình cái nhìn khái quát về kinh lạc, khiếu huyết, đan điền. Như kinh lạc là con đường lưu thông của khí, kinh lạc không dễ dàng nhận biết được cho dù có mổ xẻ cơ thể ra, mà phải thông qua sự vận hành của nội khí để hiểu rõ. Kinh là kinh mạch được phân thành thập nhị chính kinh và kỳ kinh bát mạch, trong đó thập nhị chính kinh phân thủ túc tam dương và thủ túc tam âm, kỳ kinh bát mạch phân âm, đốc, xung, đới, âm dương duy, âm dương khiếu. Lạc hay lạc mạch là những nhánh phân ra từ kinh gồm mười lăm lạc mạch chính và vô số lạc nhỏ dọc ngang khắp cơ thể. Huyết khiếu là những điểm thông khí của cơ thể mà khi tác động vào có thể dẫn tới việc thay đổi lưu thông vận hành khí có thể gây ra những phản ứng của cơ thể. Còn đan điền thì nằm ở những huyết quan trọng, và có chức năng quan trọng trong sự vận hành cơ thể. Con người có ba đan điền, gồm thượng điền nằm ở Nê Hoàn gọi là Thần điền, trung điền nằm ở Đan trung gọi là Khí điền, hạ điền nằm ở Khí hải gọi là Tinh điền. Thượng điền là nơi tập trung tinh thần ý thức, Trung điền là nơi tập trung khí lực, còn Hạ điền là nơi dự trữ tinh hoa cơ thể, liên hệ với nhau chặt chẽ bởi chức năng của chúng. Hạ điền tích trữ tinh khí để Trung điền sử dụng vận hành dưới sự điều khiển của Thượng điền. Cơ bản là vậy nhưng để đi sâu vào tìm hiểu rõ và nắm bắt chức năng cũng như sự liên hệ giữa chúng thì không phải chuyện một sớm một chiều được. Triệu Thiên Bình vừa tìm hiểu vừa vận dụng ý thức điều khiển dòng khí trong người mình từng bước tìm tòi để nắm vững những gì ghi lại trong sách.

Vào những giờ nghỉ ngơi thì nó hoặc tự đến hoặc bị Vũ Thanh Hà kéo đến thiện phòng dùng cơm. Thông qua vài lần nói chuyện nó cũng hiểu thêm một chút về nơi mình đang ở. Lưu Vân Tông có lịch sử trên Lưu Thiên Tinh đã hơn hai ngàn năm, nó vốn là một chi nhỏ được tách ra từ một đại môn phái cổ xưa tên là Thái Huyền Tông, nói tách ra cũng không phải, hơn hai ngàn năm trước, một môn nhân của Thái Huyền Tông đến tinh cầu này khai tông lập phái từ đó lấy tên Lưu Vân Tông, nên có thể nói Lưu Vân Tông là chi nhỏ của Thái Huyền Tông cũng được. Lưu Vân Tông ngày nay vẫn còn liên hệ với Thái Huyền Tông, như việc tổ chức điển lễ Khai Thiên chẳng hạn, cũng có liên hệ một chút trong đó. Lưu Vân Tông có chín khu vực chính, nằm phiêu phù trong mây là Lưu Vân Điện gồm nơi ở của các đời chủ tông giáo cũng như chủ đạo giáo đời kế tiếp, các vị thái thượng trưởng lão và là nơi nghị sự chính. Rồi đến Ngũ Phong là nơi ở và tu luyện của môn nhân đệ tử. Dưới chân ngũ phong hình thành một bình đài gọi là Vân Đài và một hồ lớn gọi là Tụ

Vân Châu, là nơi sinh sống của Ngoại môn đệ tử, ở đây bao gồm những thể tục nhân kết làm bạn hữu với môn nhân đệ tử và hậu nhân khi còn nhỏ của họ, khi hậu nhân lớn lên sẽ được thu nạp làm đệ tử của Ngũ phong. Nằm sâu trong lòng Lư Vân Thiên Sơn ngay dưới Tụ Vân Châu là Cổ Tiên Động, phân làm hai khu Vực là Cổ Tiên Điện và Cổ Tiên Trùng, tiền điện thờ tự bài vị các môn nhân có công hiến lớn với tông môn, khi họ chết thì di dời bài vị và mai táng sâu trong Cổ Tiên Trùng. Khu vực cuối cùng chính là cả Lư Vân Thiên Phong còn lại.

Lư Vân Tông cứ cách mười năm một lần thì tiến hành Kỳ hạn lịch lãm ở Mặc Dương Đại Lục dành cho những môn nhân đệ tử trên mười lăm tuổi, sau đó một năm thì tiến hành Lư Vân Ti Vô Hội, những người ưu tú ba tháng sau đó thì được tiến vào Lư Vân Bí Cảnh tìm kiếm kỳ ngộ. Sau đó một năm ở Vô Thần Đảo sẽ tổ chức một đại hội giao lưu đệ tử mà trừ ba tông phái chính và vài gia tộc phụ thuộc của Vô Thần Đảo được tham gia thì Lư Vân Tông là tông phái bên ngoài duy nhất được cho đệ tử của mình tham dự. Đúng hai năm sau sẽ đến lần Kỳ hạn lịch lãm tiếp theo, lúc đó Triệu Thiên Bình chắc chắn cũng sẽ được tham gia vì khi đó nó đã mười bảy tuổi rồi, nghĩ đến đó mà nó cứ mong sao thời gian ba năm trôi qua thật nhanh.

Ngoài ra mỗi hai năm một lần Lư Vân Tông lại tổ chức Tam Luận Hội, tính từ bây giờ là còn một năm nữa. Tam Luận Hội cũng là đấu nhưng không phải giao đấu võ thuật như Ti Vô Hội mà là tam luận gồm Trận, Tổ và Kỳ. Trận là trận pháp, thi đấu hình thức giống như thi câu đối ở dân gian vậy. Tổ là thi Tổ hợp môn nhân kết trận chiến đấu với nhau. Kỳ là thi đánh cờ Chính Ma hoặc gọi là cờ Chân Đế, một loại cờ chỉ thấy ở giới tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giảng giải

Thời gian đã là hai mươi ngày từ khi nó gia nhập Lư Vân Tông. Những ngày đầu còn dùng cơm đều đặn với mấy vị sư huynh nhưng chỉ năm ngày sau thì bọn họ bị phân công chuẩn bị cho diễn lễ Khai Thiên thành ra nó không còn được nói chuyện thêm với họ nữa. Do vậy Triệu Thiên Bình cũng không quá tha thiết với thiện phòng nữa, buổi sáng nó đến dùng bữa rồi lấy cả thức ăn cho ai bữa còn lại rồi quay lại tiểu viện của mình vui đùa vào tìm hiểu kinh lạc. Nhưng cũng không phải chỉ toàn như vậy, thi thoảng nó cũng chào hỏi vài đệ tử của trưởng lão khác, hoặc là vài ngoại môn đệ tử chịu trách nhiệm chuẩn bị cơm nước. Thời gian còn lại thì toàn lực tập trung vào luyện thể và y thư, đến hôm nay nó đã nắm rõ hết các động tác trong quyền thuật cũng như dụng khí tìm hiểu kỹ thân thể của mình, nhưng với khả năng hiện giờ của nó thì không thể thấu hiểu quá tường tận được, nhưng đã đảm bảo hoàn thành tất cả những gì trong y thư nhập môn đề cập. Trong y thư có nhấn mạnh rằng đến mức độ của nó bây giờ đã có thể bắt tay vào việc học tập tu luyện, khi khả năng của nó được nâng cao thì sẽ có những y thư nâng cao khác mà nó phải tìm hiểu.

Bước cơ bản chuẩn bị cho việc tu luyện đã hoàn thành, Triệu Thiên Bình thật sự vui vẻ trong lòng. Sau khi hoàn thành một bài quyền đơn giản nó quyết định đi tìm Linh Vân sư huynh để thông báo nhưng bỗng nhớ lại Đại sư huynh không ở trên núi, mà các sư huynh khác chả biết là đi đâu. Suy nghĩ thêm một lát nó nghĩ mình nên đến Điện Truyền Đạo để thử xem, hi vọng ở đó có thể gặp một ai đó hoặc gặp mạnh mối để nó bắt đầu tu luyện.

Đại điện này luôn luôn mở cửa, bất cứ ai cũng có thể vào tìm hiểu nghiên cứu nên khi nó đến cũng chẳng cần phải thông báo cho ai. Nhưng khi vừa vào điện thì nó thấy một người tóc bạc trắng đã đứng ở trong đó. Nhận ra người đó là ai nó vội vàng chấp tay cung kính:

- Sư phụ!

Bạch Vân Chân Nhân quay lại nhìn nó mỉm cười:

- Con đã đến. Lại đây ngồi đi.

Triệu Thiên Bình vâng một tiếng rồi đến một cái bô đoàn phía trước ngồi xuống, nó tiện tay đặt hai quyển sách xuống trước mặt rồi hướng lên chăm chú sư phụ chờ chỉ dạy. Bạch Vân Chân Nhân phất tay một cái thu hai quyển sách rồi nhìn nó hỏi:

- Đã xem hết chưa.

Triệu Thiên Bình gật đầu đáp:

- Đệ tử đã xem hết, nhưng có vài chỗ trong y thư không rõ lắm.

Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười từ ái:

- Không có ai vừa mới xem đã rõ, đến một lúc tự con sẽ hiểu rõ thôi. Hôm nay con đã tới đây thì ta cũng sẽ nói rõ vài thứ cần biết để con hiểu.

Triệu Thiên Bình vâng dạ rồi chăm chú. Bạch Vân Chân Nhân ngồi xuống một bô đoàn trước mặt nó rồi tiếp tục:

- Lư Vân Tông chúng ta thu nạp đệ tử chỉ dựa vào một chữ duyên. Duyên gặp gỡ và duyên tu hành. Duyên gặp gỡ giúp chúng ta nhận biết lẫn nhau, duyên tu hành chính là khả năng có thể hay không tu hành của con. Cái duyên đó cũng không phải hoàn toàn là do ý trời. Thể tục nhân muốn nắm được duyên đó thì phải thông qua thử thách của Lư Vân Thiên Sơn. Thật ra hành trình Lư Vân Thiên Sơn đều là có dụng ý của nó cả. Khi con lựa chọn đặt chân đến Thiên Sơn thì đã bắt đầu một chữ duyên đó rồi. Thử thách từ đầu đã chia làm hai phần, một là vượt Vô Căn Hà, tuy khó mà dễ, hai là vượt Vân chương, tuy dễ mà khó. Ngọn thác đầu tiên mang tính chất đưa ra lựa chọn, hoặc là vượt thác, hoặc là vượt núi. Ngọn thác thứ hai vừa là thử thách, vừa là một phần thưởng nhỏ cho những người có duyên tu luyện. Có phải con đã từng thắc mắc tại sao trong dân gian chưa bao giờ có truyền lưu

về những thụ đằng ở ngọn thác đấy không?

Triệu Thiên Bình ngay lập tức gật đầu, lúc đấy nó thậm chí còn muốn nắm họ Lương kia nữa ấy chứ, nhưng giờ nghe sư phụ nói vậy có nghĩa là phía sau còn có huyền cơ gì đấy. Nó sáng mắt chờ đợi sư phụ tiếp tục giải thích:

- Những cây đó được gọi là Thanh Đằng Linh Thụ, một loại linh thụ có bản năng cảm ứng vào bảo vệ lãnh thổ rất mạnh. Những người có khả năng tu đạo, thương có chút thiên phú đặc biệt, việc đó dẫn đến sự cảnh giác của Linh thụ, khiến nó tấn công khi con bước chân vào lãnh thổ của nó, còn đối với người bình thường thì nó không quan tâm đến, nên họ ngược lại vượt qua thác rất dễ. Nhưng bù lại sẽ không thể biến được có Thanh ti đằng dưới mặt đất được. Con đã dùng nó nên cũng biết tác dụng của nó rồi, sau này khi nghiên cứu thảo mộc sẽ rõ hơn.

Triệu Thiên Bình nhớ đến hai tháng trời nhai dây leo mà gât đầu hiểu ra, Bạch Vân Chân Nhân tiếp tục giảng giải:

- Ngọn thác thứ ba chỉ đơn giản thử thách sức khỏe và sự kiên nhẫn mà thôi. Ngọn thác thứ tư mới là quan trọng nhất. Nó là nơi chọn ra người có thiên phú tu đạo và đào thải những người khác. Ta sẽ nói rõ hơn cho con biết về khả năng tu đạo. Con người sinh ra đã có linh hồn, linh hồn chỉ phôi ý thức, ý thức điều khiển cơ thể. Trong sự phát triển của vạn vật luôn tồn tại sự tiến hóa, con người cũng vậy, mà điều cốt lõi của thiên phú tu đạo chính là linh căn, một sự tiến hóa của con người. Sự tiến hóa đó xảy ra như thế nào không ai lý giải rõ ràng, vì linh hồn là thứ mà con chỉ có thể biết mà không thể hiểu, chỉ có thể thông qua đạo thuật mà diễn giải một phần thôi, người ta gọi nôm na đó là dị biến của linh hồn. Loại linh hồn dị biến đó ảnh hưởng trực tiếp đến cơ thể, khi đó sẽ hình thành những linh trận tiên thiên trong kinh mạch. Ý thức điều khiển linh trận tiên thiên trong cơ thể, những linh trận đó lại điều khiển sự vận động và luyện hóa linh khí thành lực lượng phù hợp với cơ thể, hệ thống linh trận tiên thiên đó chính là căn nguyên của sự hình thành linh lực nội tại, người ta gọi là linh căn. Đó là yếu tố thứ nhất, yếu tố thứ hai hợp thành khả năng tu luyện đó là ngộ tính, một người muốn tìm hiểu đại đạo không thể thiếu ngộ tính. Thiên phú và ngộ tính là hai yếu tố đầu tiên cần thiết cho một người tu luyện, nên ngọn thác thứ tư là khảo thí con có duyên với việc tu luyện hay không. Những biến hóa trong vách đá phải dựa vào linh căn để mà tìm ra được, và ngộ tính là thứ quyết định con sẽ vượt qua nó như thế nào. Khi vượt qua được ngọn thác thứ tư thì con chính thức có tư cách trở thành đệ tử Lưu Vân Tông. Quảng đường còn lại từ đó đến Vân Đài chính là tiêu chí đánh giá phần thưởng cho đệ tử nhập môn.

Triệu Thiên Bình nghe đến phần thưởng thì sáng mắt, nó nhớ mình đã tới được bờ hồ, không biết sẽ được thưởng gì. Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó như vậy thì cười khẽ rồi nói tiếp:

- Nếu hoàn thành được nửa chặn đường thì được một viên linh ngọc, một thứ rất quý hiếm có ích rất lớn cho việc tu luyện, hoàn thành đến được bờ hồ như con thì hai viên, còn nếu con đến được Tự Vân Đình giữa hồ thì sẽ được ban tặng một sơ cấp pháp bảo.

Triệu Thiên Bình lập tức tỏ ra tiếc nuối, nếu nó ráng cầm cự chút nữa là chắc chắn được pháp bảo rồi, nghĩ như vậy nó bèn thở dài một cái. Bạch Vân Đạo Nhân thấy thế cười bảo:

- Không cần phải như vậy, thật ra đa số mọi người đều dừng lại ở phần thưởng đầu tiên, đến phần thưởng thứ hai như con đã là rất hiếm, phần thưởng thứ ba từ khi lập phái đến nay chỉ có một người đạt được mà thôi. Đó là chính Tam sư huynh của con, nó cũng là đệ tử đặc biệt nhất trong hai ngàn năm qua của Lưu Vân Tông ta, người duy nhất vượt qua ngọn thác thứ tư mà không có thiên phú tu đạo, tức là không có linh căn.

Triệu Thiên Bình mắt mở lớn vừa ngạc nhiên vừa hâm mộ lẫn khâm phục, nó liền thắc mắc hỏi lại:

- Không có linh căn làm sao để vượt qua, chẳng lẽ huynh ấy đi vòng sao?

Bạch Vân Chân Nhân cười ha ha lắc đầu:

- Đi vòng là một chuyện khác, vượt qua là một chuyện khác. Tam nhi tuy không có linh căn, nhưng bù lại là một người thông tuệ và cực kì kiên trì, hơn nữa còn là người trời sinh mang thần lực.

Triệu Thiên Bình lại được nghe một vấn đề mới, nó lại thắc mắc:

- Thần lực là sao thưa sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân khẽ vuốt râu rồi đáp:

- Con người sinh ra đã khác nhau. Linh căn là một loại thiên phú về linh lực, mà thần lực lại là một loại thiên phú về mặt cơ thể. Người mang thần lực sinh ra có lực lượng và sự nhạy cảm về lực lượng mạnh hơn gấp nhiều lần người bình thường. Con thử nghĩ xem nếu có sức lực mạnh mẽ sẽ vượt qua ngọn thác thứ tư thế nào?

Triệu Thiên Bình nghĩ nghĩ một chút rồi đáp:

- Lúc đó con đã từng muốn làm một cái thang bắt lên nhưng sức lực thật sự không đủ. Có phải Tam sư huynh cũng làm như thế?

Bạch Vân Chân Nhân lóe lên ánh mắt tán thưởng:

- Lúc đó Tam sư huynh của con đã dùng nửa năm thời gian để dùng Thanh Đằng và Cỏ thụ để tạo thành một cái thang khổng lồ cao hơn trăm trượng để vượt vách đá. Về sau pháp bảo ban tặng cho nó cũng chính là cái thang đó được ta luyện hóa thành một pháp bảo để trợ giúp nó tu luyện. Nhưng nó không phải tu đạo mà đi theo con đường võ, cũng là phù hợp nhất với thiên phú của nó. Lưu Vân Tông ta từ xưa đến nay võ tu chỉ dành cho Ngoại môn đệ tử, những người kết bạn lữ với môn nhân mà thôi, Tam sư huynh của con là ngoại lệ duy nhất, một võ tu được báii nhập làm đệ tử Ngũ Phong.

Triệu Thiên Bình lúc này mới hiểu hết vấn đề trong đó, nhưng nó vẫn còn một thắc mắc khác:

- Vậy còn Vân chương thì sao hả sư phụ?

Bạch Vân Chân Nhân từ tốn:

- Thiên địa phân âm dương, con người phân nam nữ. Vô Căn Hà là thử thách tạo ra cho nam đệ tử vì vì tính chất mạnh mẽ khốc liệt của nó hợp với nam tính, nhưng cũng không phải không có nữ đệ tử nào qua được, nhưng rất hiếm, hiện nay cả Lưu Vân Tông chỉ có một vị Ngô trưởng lão ở Chu Phong là nữ tính duy nhất đã từng vượt qua thử thách này. Còn Vân chương thật ra là một mê trận lớn được tạo ra để chọn những nữ đệ tử, nếu là nữ tính có linh căn sẽ cảm giác được phương hướng mà linh khí trong mây mù lưu lại để tìm ra con đường chính xác lên núi, còn nam tính mà vào đây dù có thiên phú vẫn lọt vào mê trận, trừ khi họ có thiên phú thần thông khác ví dụ như thiên nhân.

Triệu Thiên Bình lại được nghe thêm về một điều mới, nó bằng hỏi:

- Thiên phú thần thông là gì sư phụ, và lại con còn một thắc mắc đó là về thú vương nữa, tại sao nó không làm gì con.

Bạch Vân Chân Nhân rất kiên nhẫn trả lời nó:

- Thú vương thực chất chỉ là một cách gọi của dân gian mà thôi, thật ra hai loài con gặp là loại tiểu linh thú mà thôi linh thú, hai loại linh thú đó là Kim Dương Hồ và Thiết Lâm Mãng. Hai linh thú có nhiệm vụ là canh gác chỉ để một lần có một người được thử thách, và đảm bảo thử thách được công bằng. Con nhớ lúc đây có mang theo mộng con Tiểu Thiết Lâm Mãng trên người không. Kim Dương Hồ xuất hiện là để đảm bảo Tiểu Xà đó không trợ giúp con vượt qua thử thách mà thôi.

Lão khề vuốt râu rồi nói tiếp:

- Còn thiên phú thần thông thật ra cũng là một loại thiên phú cao cấp hơn của linh căn. Linh căn cũng có chút phân biệt về phẩm chất, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp bốn loại. Con muốn hiểu rõ phẩm chất linh căn của mình thì có thể sử dụng Trắc Linh Thạch, ở Lưu Vân Tông chúng ta thu nhận môn nhân đệ tử dựa vào chữ duyên, nhưng đa phần tông phái khác sử dụng Trắc linh thạch để tuyển chọn đệ tử. Phẩm cấp linh căn càng cao thì thiên phú càng mạnh, linh căn được coi là đỉnh cấp khi xuất hiện thần thông bẩm sinh, ví dụ như thần thông thiên nhân là ánh mắt nhìn được xa hơn bình thường gấp trăm ngàn lần. Còn một loại xếp ở trên Linh căn đỉnh cấp nữa, tu luyện giới gọi đó là Tiên căn. Tiên căn là một thứ kì diệu của tạo hóa, là ưu ái của thiên địa, người mang tiên căn là người mang dị năng bẩm sinh có thể liên kết với thiên địa, tạo ra những sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, họ được coi là đứa con cưng của thiên địa, tu luyện giới gọi họ là tu tiên giả. Chương giáo chỉ tôn một năm trước đã phát hiện trong nhân gian có một đứa trẻ mang tiên căn, trong mấy trăm năm lại đây thì Lưu Thiên Tinh mới xuất hiện một đứa trẻ như vậy. Nhưng tông phái chúng ta không có khả năng để chỉ dạy một Tu tiên giả. Khi đó chúng ta đã thông qua Thái Huyền Tông để liên hệ với một Tiên môn hảo hữu là Thái Thiên Tiên Môn để cầu sư cho đứa trẻ đó. Mười ngày nữa là diễn lễ Khai Thiên, chính là để mở ra không gian truyền tông môn để gửi đứa trẻ đó đến Thái Thiên.

Triệu Thiên Bình lúc này lại hỏi:

- Nói như vậy tu tiên giả có khả năng đắc đạo cao hơn chúng ta sao?

Bạch Vân Chân Nhân vuốt râu giọng thâm thúy:

- Tu tiên giả thiên sinh có thể gắn kết với lực lượng thiên địa, tu đạo giả chúng ta lại phải tự mình đi tìm con đường để sử dụng sức mạnh thiên địa. Con nghĩ xem một người sinh ra đã hưởng phú quý so với một người tự mình làm giàu thì ai hiểu rõ giá trị của công sức và tiền tài hơn, ai có khả năng duy trì và phát triển hơn. Đây chỉ là một ví dụ mà thôi, còn nhiều yếu tố nữa sau này con sẽ hiểu, nhưng không phải nói vậy là phủ nhận thiên phú của tu tiên giả. Thiên đạo luôn công bình. Người mang linh căn có thể tu đạo gọi là tu đạo giả hay tu sĩ, mà một trong nhiều con đường khác để thành đại đạo đó là dùng võ nhập đạo, người dùng võ nhập đạo được gọi là tu võ giả. Người tu đạo chúng ta dùng điều khiển và luyện hóa linh khí thiên địa thành linh lực bên ngoài cho bản thân dùng, còn người tu võ lại rèn luyện thân thể, dùng cơ thể thông qua các phương pháp luyện tập để sản sinh và tụ tập nội khí bên trong để sử dụng, gọi là nội lực. Xét về nguồn gốc và tính chất thì linh lực và nội lực khác nhau, cách vận hành sử dụng khác nhau, nhưng về bản chất thì đều là năng lượng của vũ trụ cả. Khi con sống càng lâu, tu vi tiến, kiến thức mở rộng thì sẽ biết đến rất nhiều loại năng lượng khác nữa.

- Thái Thiên Tiên Môn đây là ở đâu sư phụ?

Bạch Vân Chân Nhân nhìn ra bầu trời xa xăm:

- Vũ trụ vô biên vô tận, Thái Thiên Tiên Môn nằm ở một nơi vô cùng xa xôi mà ta cũng không biết, một nơi mà có thể cả đời chúng ta cũng không biết đến được.

Triệu Thiên Bình âm thầm tắc lưỡi không thôi. Dù thứ mới lạ lại xa vời như thế. Liệu một ngày nào đó nó có thể vươn tới hay không. Bạch Vân Chân Nhân lúc này lại lên tiếng cắt đứt suy nghĩ miên man của nó:

- Được rồi! Mọi việc tùy duyên, nếu có duyên con sẽ được biết những thứ đó. Ta sẽ giảng giải một chút về linh khí rồi truyền cho con tâm pháp tu luyện. Phải dụng tâm ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 25: Diệt Vân Thiên Diễn Đạo Kinh

Triệu Thiên Bình nghe vậy tinh thần liền chú tâm trở lại. Bạch Vân Chân Nhân Tiếp tục:

- Tu luyện là gì, tu là tu hành, tu dưỡng thân thể cũng như ý thức, truy cầu đại đạo. Vậy đạo là gì, đạo chính là sự vận hành của bản chất vũ trụ, con có thể nhìn thấy đại đạo ở tất cả mọi nơi, từ trong thân thể cho đến trong tự nhiên, nhưng nhìn thấy là một chuyện, hiểu và lí giải là một chuyện. Tự một sự việc đơn giản như lá rụng về cội, con có thể nhìn thấy nó, nhưng để hiểu được vì sao lại như vậy, lí giải nó có vai trò gì trong sự vận động của vũ trụ, thì là cả một quá trình khó khăn. Khả năng bẩm sinh con người so với vũ trụ quá mức nhỏ nhẻ, chỉ có thể nhìn mà không thể hiểu, do vậy việc đầu tiên trong tu hành là tăng cường năng lực của bản thân, khi năng lực đến một mức nhất định con sẽ có khả năng nhận thức sâu sắc hơn với những gì xung quanh mình, từ đó càng lí giải chính xác về vũ trụ tự nhiên, truy cầu đại đạo. Sự kiến giải về đạo sẽ giúp con nhìn nhận ra bản chất vũ trụ, rồi từ cơ sở đó mà kiến trúc chính bản thân mình. Dĩ ngã luận đạo, dĩ đạo truy chân ngã, đó là tu hành.

Bạch Vân Chân Nhân đợi cho Triệu Thiên Bình kịp nhớ hết rồi tiếp tục nói:

- Luyện là luyện tập, vậy luyện tập cái gì, những thứ mà phải luyện tập đó là đạo thuật. Có tu hành mới có đạo thuật, mà đạo thuật thì hỗ trợ việc tu hành, từ đó nắm giữ càng nhiều lực lượng, càng có khả năng truy cầu đại đạo. Đạo thuật bao gồm rất nhiều lĩnh vực, có chiến đấu thuật, có phù trận thuật, có thiên cơ thuật, có dưỡng sinh thuật, sau này con sẽ từ từ tìm hiểu và lựa chọn đạo thuật phù hợp với mình để tu tập. Nhưng đạo thuật có liên hệ với nhau, khi con đạo hạnh tăng tiến đến một mức độ nhất định thì sẽ thấy rằng đạo thuật nào cũng quan trọng và cũng cần phải tinh thông cả.

- Bây giờ ta sẽ giảng giải về cơ sở của việc tu hành.

Triệu Thiên Bình hít thở một hơi sâu chuẩn bị tinh thần rồi gật đầu, Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười vuốt râu rồi nói tiếp.

- Ta sẽ bắt đầu từ linh hồn. Đó là căn nguyên của sinh mệnh, linh hồn sinh ra cùng sinh mệnh và trở về hư vô khi sinh mệnh lụi tàn, đó là thứ vừa kì diệu, mà vừa bí ẩn. Sự lí giải đối với linh hồn cho dù từ xa xưa hay đến bây giờ nằm ở việc tu sĩ có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh hồn, việc tu hành cũng giúp linh hồn được rèn luyện, sự mạnh mẽ của linh hồn cũng ảnh hưởng ngược lại giúp việc tu hành càng thêm thuận lợi, đặc biệt trong sự củng cố bản tâm, sự quan trọng của nó là điều không thể bàn cãi. Linh hồn quyết định hai yếu tố cực kì quan trọng trong việc tu luyện đó chính là linh thức và linh lực. Ý thức chính là sự phản ánh của linh hồn lên thế giới vật chất.

- Từ khi bản thân được sinh ra, ý thức ban đầu bị động dần dần trưởng thành và chủ động, nhờ tu hành mà ý thức phát triển nhanh hơn và vượt qua khả năng bình thường của con người, đến một lúc nhất định, ý thức sẽ tiến hóa thành linh thức.

- Còn linh lực là gì. Đầu tiên con phải biết Ngũ hành là căn nguyên của vạn vật trong vũ trụ. Trong thiên địa không có bất cứ thứ gì nằm ngoài quy luật vận động của Ngũ hành cả, chúng gồm năm yếu tố là Thổ Thủy Hỏa Kim Mộc luôn tương tác lẫn nhau. Linh khí là tinh hoa của thiên địa được Ngũ hành diễn hóa mà thành. Có thể nói linh khí thuần túy do Ngũ hành sinh ra, mang đầy đủ Ngũ hành, vì vậy mà chúng cũng không phân Ngũ hành. Nhưng ở một vài hoàn cảnh đặc biệt Linh khí sẽ bị ảnh hưởng mà mang thuộc tính, khi đó người ta gọi tên chúng gắn với thuộc tính của mình. Lí giải Ngũ hành cũng như lí giải bản chất vũ trụ vậy, tri thức về nó là vô cùng sâu rộng, giảng giải nó không phải một sớm một chiều là thành được.

- Linh khí mang trong mình năng lượng của vũ trụ, tu đạo giả chúng ta thu nạp linh khí và luyện hóa để thu lấy năng lượng ẩn chứa trong đó, gọi là linh lực. Linh lực mang thuộc tính là do linh căn quyết định, bởi vì linh căn phân ngũ hành, mà linh căn lại được hình thành nhờ tác động linh hồn.

- Linh căn phân thành Thổ Thủy Hỏa Kim Mộc ngũ hành, linh hồn thì phân thành Thổ Thủy Hỏa Kim Mộc ngũ mệnh. Linh hồn sinh ra không độc lập tồn tại mà bị tác động của sự vận hành vật chất trong vũ trụ, mà sự tác động và quan hệ của vật chất vũ trụ được gọi là Mệnh số. Mệnh số là thứ huyền diệu được sinh ra trong mối quan hệ vận động của vũ trụ và có thể tác động lại được lên tất cả những gì tồn tại trong vũ trụ. Tu luyện giả thông qua các đạo thuật vận mệnh như Chiêm Tinh Thuật, Thiên Cơ Thuật, Thôi Diễn Thuật, Bói Toán Thuật mà từ sự vận động của tự nhiên vũ trụ suy đoán ra vận hành của Mệnh số, từ đó suy diễn ra được nhưng thứ liên quan đến Mệnh số như điều tra quá khứ, dự đoán tương lai, xu cát tị hung các loại. Khi tu hành càng tinh tiến, đạo hạnh càng tinh thâm, đạo thuật càng thông thạo, thì con càng lí giải được nhiều điều về Mệnh số. Ta chỉ nói về nó đơn giản, mọi thứ còn phải dựa vào chính bản thân con khám phá. Nói chung, tu luyện phải đi kèm với cường hóa linh hồn, linh hồn càng mạnh mẽ thì việc tu hành càng thêm thuận lợi.

Bạch Vân Chân Nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lại nói về thử thách ngọn thác thứ tư lúc trước, thứ mà con cảm nhận và tác động được trên vách đá đó chính là Cẩm Linh Thạch, một loại vật chất có phản ứng nhạy cảm với tác động của linh lực.

- Cơ thể con người từ khi sinh ra đã tồn tạo tiên thiên cửu khiếu, mà trong thiên địa thì mọi nơi đều có thể tồn tại linh khí, cơ thể từ khi sinh ra thông qua việc hô hấp mà hấp thu một chút linh khí mỏng manh, chúng tuần hoàn trong cơ thể sẽ tự động giúp cải thiện và đề cao tổ chất cơ thể, do vậy dù là người bình thường mà sống lâu dài ở nơi có nhiều linh khí thì cơ thể càng thêm khỏe mạnh và tuổi thọ được kéo dài.

- Đối với người có linh căn, một chút linh khí đó còn dần dần được cơ thể luyện hóa theo bản năng của tiên thiên linh trận sẽ hình thành một ít linh lực tích trữ trong cơ thể. Nhưng do khả năng đó chưa được khai phá nên linh lực tích trữ được là vô cùng ít ỏi, mà sau khi sử dụng lại không có phương pháp hấp thụ linh khí và tái tạo linh lực một cách cụ thể, nên dùng một sẽ ít đi một. Do vậy khi gặp Cẩm Linh Thạch, con sẽ dựa vào ngộ tính của mình để tìm ra phương pháp sử dụng linh lực sơ khai nhất để vượt qua thử thách.

- Linh lực mang thuộc tính ngũ hành, có năm trạng thái, đó là Thổ Thủy Hỏa Kim Mộc biểu thị sự tồn tại và tính chất khác nhau của linh lực. Thổ hoàng sắc tụ lực, tác động vào sẽ làm nó biến dạng. Thủy huyền sắc dung hòa, sẽ khiến nó trôi đi. Hỏa chu sắc nhiệt biến, sẽ khiến nó cháy thành than. Kim bạch sắc kiên nhuệ, sẽ xuyên thủng nó. Mộc thanh sắc dẫn phê, sẽ ăn mòn nó. Như vậy Cẩm Linh Thạch có thể xác định được linh căn thiên phú của mình.

- Linh căn phổ biến là đơn thuộc tính ngũ hành. Hiếm hơn là đa thuộc tính linh căn có thể luyện hóa linh khí thành nhiều loại linh lực thuộc tính khác nhau, khi đó tùy vào sự diễn hóa của mỗi người mà linh lực trong cơ thể có biến đổi khác nhau. Còn một loại linh căn khác được diễn hóa từ sự tương tác của linh căn ngũ hành, gọi là dị linh căn, nhưng cực kì hiếm thấy, so với tiên căn còn hiếm hơn trăm ngàn lần, trong lịch sử tu luyện giới có ghi chép về nó, còn trên Lưu Thiên Tinh thì chưa từng phát hiện. Được rồi, như vậy con đã biết thuộc tính linh căn của mình rồi chứ.

Triệu Thiên Bình tỏ vẻ hiểu ra gật đầu đáp:

- Là Thổ thừa sự phụ.

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu:

- Thổ hệ linh căn là thiên phú mang tính ổn định nhất. Thổ hệ linh lực thì biểu hiện ra tính lực lượng vượt trội. Sau này khi bắt đầu tu luyện đạo thuật hãy lựa chọn những gì phù hợp với linh căn của mình.

Bạch Vân Chân Nhân đứng lên đi ra một đoạn khe vuốt râu rồi nói:

- Bước đầu của việc tu hành là dựa vào thiên địa để hoàn thiện bản thân. Đó là việc hấp thu linh khí thiên địa từng bước cải tạo cơ thể thông qua việc tu luyện. Mà cảnh giới đầu tiên của người tu đạo chính là Dẫn linh, chính là diễn biến linh khí của thiên địa trở thành lực lượng của bản thân, biến đổi linh lực diễn hóa tự nhiên. Trong cảnh giới này phân thành các giai đoạn nhỏ. Giai đoạn thứ nhất là Dẫn khí, khai thông khiếu huyệt, vận hành linh lực bản thân, liên kết linh khí thiên địa rồi dẫn dắt vào cơ thể, cơ thể ngoài tiên thiên cửu khiếu còn có hàng trăm khiếu khác gọi là huyệt khiếu con đã tìm hiểu trong Y Thư rồi, chỉ cần khai mở toàn bộ ba trăm sáu mươi khiếu huyệt này để nội thể hoàn toàn cấu thông với thiên địa thì hoàn thành giai đoạn đầu tiên. Dẫn khí kì không khó để hoàn thành, nên không cần quá nhiều lí giải. Giai đoạn sơ kì là hấp thu trao đổi linh khí qua tiên thiên cửu khiếu, giai đoạn trung kì là giai đoạn bắt đầu khi mở huyệt khiếu, giai đoạn hậu kì là khi còn hoàn thành khai khiếu ba trăm sáu mươi huyệt vị trên cơ thể. Nhưng trên cơ thể không chỉ có chừng đó khiếu huyệt, một giai đoạn mở rộng của dẫn khí kì là khi con dần dần hiểu rõ cơ thể sẽ tiến hành khai phá các ẩn huyệt, huyệt vị cơ bản mỗi người đều giống nhau, nhưng ẩn huyệt lại tùy mỗi cơ thể lại có vị trí khác nên không có một chỉ dẫn chính xác nào để con có thể tìm ra ẩn huyệt cả.

- Giai đoạn sau khi con hấp thu được linh khí và bắt đầu vào luyện hóa được gọi là giai đoạn Uẩn linh, linh khí là tinh hoa vật chất của vũ trụ, nhưng người tu đạo không thể trực tiếp sử dụng chúng được, mà phải thông qua tâm pháp kích hoạt linh trận tiên thiên trong cơ thể luyện hóa linh khí trở thành lực lượng cơ thể có thể sử dụng được, gọi là linh lực. Uẩn linh kì là giai đoạn luyện hóa linh khí thành linh lực tích trữ lại trong cơ thể. Giai đoạn sơ kì sẽ tập trung vào việc luyện hóa, giai đoạn trung kì tích trữ linh lực ở kinh mạch, giai đoạn hậu kì sẽ đưa linh lực tích trữ ở Khí hải đan điền.

- Khi đã tích trữ một lượng linh lực, sẽ bắt đầu chuyển sang giai đoạn thứ ba là Khai linh, tức là khai phá chức năng của linh lực. Linh lực có hai chức năng, đó là nội luyện và ngoại luyện. Khai linh kì là bước đầu linh lực nội luyện, giai đoạn sơ kì là bước đầu hướng linh lực từ Hạ điền cấu thông đến Trung điền và Thượng điền, kết nối mật thiết tam vị đan điền trên cơ thể lại với nhau và làm quen với việc điều khiển hoạt động của linh lực. Đây là giai đoạn cơ sở của tu đạo giả vì lúc này, ta có thể tu luyện đạo thuật và dùng chính đạo thuật để hỗ trợ việc Khai linh, chính là ngoại luyện. Giai đoạn trung kì là bước đầu tăng cường lực lượng, nằm ở bốn yếu tố chính, khai thông cường hóa kinh lạc để nâng cao khả năng luyện hóa linh khí và lưu thông dòng chảy linh lực, cường hóa Hạ điền để mở rộng khả năng tích trữ linh lực, cường hóa Trung điền để giải phóng tối đa sự vận hành linh lực, và quan trọng nhất là cường hóa Thượng điền, nơi trú ngụ của linh hồn và ý thức, vì thế cường hóa chính là linh hồn và ý thức của mình, tối ưu hóa việc điều khiển toàn bộ cơ thể. Giai đoạn hậu kì là khi linh lực rèn luyện đến một mức độ nhất định sẽ mở rộng Nê Hoàn thân điền thành Thức hải, khi thức hải xuất hiện ý thức được nuôi dưỡng, đến một giai đoạn nhất định sẽ trở thành linh thức. Linh thức điều khiển cơ thể một cách thuận lợi và chi tiết hơn, so với ý thức thì giống như người lớn và trẻ em vậy.

- Sau giai đoạn Khai linh kì sẽ đến Trúc cơ, một giai đoạn có thể nói là thoát thai hoá cốt của tu đạo giả, nhưng ta sẽ không nói về nó. Khi con hoàn thành ba giai đoạn cơ sở thì sẽ phải tự mình tìm hiểu Trúc cơ chỉ lộ của mình. Sở dĩ ta giảng giải ba giai đoạn cơ sở, thứ nhất là định hướng cho con sự khởi đầu, thứ hai là ba giai đoạn này thực chất không quá phân biệt với nhau, phân chia chỉ là để diễn giải kĩ càng, con có thể vừa tiến hành giai đoạn cơ sở này lồng ghép trong giai đoạn cơ sở khác, mà mục tiêu cuối cùng là chuẩn bị sẵn sàng cho giai đoạn Trúc cơ.

Nói đến đây, Bạch Vân Chân Nhân nhìn thẳng Triệu Thiên Bình mà hỏi:

- Con đã ghi nhớ hay chưa?

Triệu Thiên Bình không trả lời vội mà dùng một chút thời gian để hồi tưởng sắp xếp lại những gì đã nghe trong đầu, khi đã chắc chắn ghi nhớ và tương đối hiểu được, nó mới gật đầu thưa:

- Thừa sự phụ, con đã nhớ kĩ.

Bạch Vân Chân Nhân hài lòng gật đầu rồi tiếp tục:

- Bây giờ ta sẽ nói cho con về thứ cuối cùng để con có thể bắt đầu tu luyện, đó là tâm pháp. Có thể hiểu tâm pháp là thứ hướng dẫn phương pháp tu luyện. Chúng ta là người truy cầu đạo tự nhiên, nên tâm pháp cũng mô phỏng sự vận động của tự nhiên. Như Diệu Nhật Tông có Triệu Dương Minh Tâm đ*o Kinh hay Tuyệt Thần Cốc có Huyết Hải Vô Bi Đạo Kinh thì tâm pháp truyền thừa của Lưu Vân Tông chúng ta là Diệu Vân Thiên Diễn Đạo Kinh.

Nói đến đây Bạch Vân Chân Nhân chỉ vào những đám mây đang trôi lơ lửng giữa đại điện nhàn nhạt:

- Diệu Vân Kinh không ghi chép thành văn tự mà cụ thể, cũng không có lộ tuyến vận hành cụ thể mà phải dựa vào cảm ngộ của con khi hòa mình vào Diệu Vân Thiên Diễn Đạo Kinh Linh Trộn để tự hành phương pháp dẫn khí của riêng mình. Đệ nhất thiên có tên là Vân Ứng, hòa mình vào Diệu Vân Kinh để khai mở cảm ứng với linh khí thiên địa, từ đó bắt đầu hấp thu linh khí từ bên ngoài. Đệ nhị thiên là Vân Dẫn, theo dẫn dắt của sự vận động linh khí trong Diệu Vân Kinh mà tiến hành mô phỏng sự vận hành linh khí trong kinh mạch để luyện hóa và lưu trữ linh khí. Đệ tam thiên là Vân Tướng, giúp hình thành phương pháp rèn luyện ý thức, củng cố bản tâm. Thiên tiếp theo là Vân Du, khi chuẩn bị Trúc cơ con mới cần tiếp xúc đến nó. Diễn giải về nó lúc này là quá sớm, để tránh phân tâm thì không cần vội tìm hiểu. Bây giờ ta sẽ hướng dẫn cho con rõ về ba thiên đầu tiên và cách tu luyện Diệu Vân Thiên Diễn Đạo Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sơ luyện tam thiên

Cơ sở mấu chốt của việc tu luyện là lúc này nên Triệu Thiên Bình hít thở thật sâu để tinh thần tập trung ở mức độ cao nhất, không chỉ phải nghe mà còn phải hiểu nữa. Đợi đến khi nó chuẩn bị sẵn sàng thì Bạch Vân Chân Nhân mới tiếp tục giảng giải:

- Diệu Vân Thiên Diễn Đạo Kinh lấy sự vận động của mây trong thiên địa làm triết lý tu luyện. Tất cả vật chất trong vũ trụ đều mang năng lượng của mình, mây cũng thế, tu tập Diệu Vân Kinh chính là sử dụng năng lượng của mây giúp bản thân tìm hiểu sự vận động trong đó mà áp dụng vào chính mình. Muốn dẫn động năng lượng trong mây cần có chủ ngữ gọi là pháp quyết, con hãy nhớ thật kỹ: Lưu vân thiên vạn tượng, minh thị Càn Khôn đẳng, dĩ tâm du vân biến, ngã hành tự vạn năng. Niệm pháp quyết này sẽ dẫn động năng lượng trong mây trợ giúp sự tu luyện, ở càng gần mây thì càng dễ dàng dẫn động, ở quá xa thì năng lượng thu được cũng nhỏ bé, có khi còn không được, do vậy tu sĩ tu luyện Diệu Vân kinh thì cần ở trong mây, ở gần mây hoặc ít nhất thì lúc trời có mây. Tu sĩ đạo hạnh thấp không thể trực tiếp sử dụng Vân năng mà chủ yếu mang tính chất định hướng vận hành linh lực luyện hóa linh khí, muốn sử dụng nó hoặc là tu tiên giả, hoặc là đại thần thông tu sĩ mới được, đến ta cũng chưa thể sử dụng được nó nên con không cần phải suy nghĩ nhiều. Lại nói kỹ về Diệu Vân Kinh sơ cấp tam thiên.

- Vân Ứng thiên khởi đầu từ việc con thả nẹp bình thường. Dùng linh lực tiên thiên trong cơ thể cảm ứng sự tồn tại của linh khí trong thiên địa. Giai đoạn này không khó nhưng là giai đoạn cơ sở quan trọng buộc con phải bỏ thời gian ra rèn luyện. Càng quen thuộc với sự tồn tại của linh khí thì con sẽ dễ dàng tách linh khí ra khỏi không khí bình thường hơn, việc luyện hóa sẽ đỡ tốn công sức và hiệu quả hơn. Sau đó thì bước đầu dùng linh lực dẫn dắt linh khí vào cơ thể.

- Vân Dẫn thiên đầu tiên phải có cơ sở vững chắc từ Vân Ứng thiên, đưa bản thân tiến vào trạng thái vong ngã để linh khí trong diệu vân kinh dẫn dắt lộ tuyến luyện hóa linh khí trong cơ thể. Sử dụng pháp quyết để dẫn dắt Vân năng chính là trong giai đoạn này, thứ nhất là giúp Diệu Vân Kinh linh khí dễ dàng hơn trong việc dẫn dắt chút linh lực ít ỏi trong cơ thể, thứ hai là mượn nhờ năng lượng đó để trợ giúp cơ thể luyện hóa linh khí được nhanh hơn. Việc cảm ứng và dẫn dắt linh khí trong cơ thể thì có hai cách, thứ nhất là dùng linh lực có sẵn trong cơ thể để dẫn dắt, hai là nhờ một người có đạo hạnh cao thâm dùng linh lực của họ làm cầu nối để dẫn dắt linh khí ban đầu cho bản thân. Phương pháp nội dẫn đòi hỏi người tu luyện phải tự mình cảm ứng linh lực tiên thiên trong cơ thể, giống như con vậy, nó đòi hỏi rất nhiều các yếu tố như thiên phú, ngộ tính, ý chí các loại, cũng vì như thế mà ưu điểm của phương pháp này là sự nhận thức rõ ràng về linh lực bản thân cũng như dễ dàng tìm ra lộ tuyến phù hợp nhất với bản thân từ đầu. Phương pháp thứ hai thì khởi đầu dễ hơn, không cần tự mình bỏ quá nhiều công sức nhưng nhược điểm của nó cũng lớn, đó là sự phụ thuộc vào yếu tố bên ngoài, yêu cầu người dẫn đạo phải có tu vi cao thâm để thay mình tìm ra lộ tuyến phù hợp, nhưng khi đó bản thân người tu luyện lại không hiểu rõ chính mình, mà lộ tuyến ngoại vật dù có phù hợp đến đâu cũng chỉ là truyền tải bên ngoài vào, sẽ có sai sót nhất định, nên cần người tu luyện trong suốt thời gian sau này phải tìm cách hiểu và hoàn thiện để nó hợp nhất với bản thân, nếu không thì ắt loạn vô cùng. Lúc này Vân Dẫn lại là giai đoạn thực hiện trước, khi đã có một lượng linh lực hùng hậu nhất định mới đi cảm ứng ngược lại linh khí, tức là Vân Ứng. Vì thế trong tu hành nếu không quá cần thiết và bệ tắc thì tốt nhất không nên dựa vào ngoại lực trợ giúp. Tự thân tu hành tuy chậm rãi nhưng chắc chắn ổn định. Lại nói khi vận hành linh khí hoàn tất một chu thiên theo lộ tuyến Vân Dẫn thiên thì sẽ hóa thành linh lực, thứ mà con có thể điều khiển và sử dụng được. Lúc này sẽ có hai lộ tuyến vận hành linh lực trong kinh lạc, một là tăng cường dẫn đường cho việc luyện hóa linh khí và tích trữ càng nhiều linh lực, hai là sử dụng linh lực cho các mục đích cường hóa bản thân hoặc thi triển đạo thuật. Hai lộ tuyến sử dụng linh lực này đều diễn ra trong kinh mạch, nếu vận hành cả hai một lúc sẽ gây ra sự hỗn loạn linh lực trong kinh mạch, nghiêm trọng hơn sẽ gây ra kinh mạch tổn hại, thậm chí là vỡ lạc. Trừ những người có thiên phú bẩm sinh vô cùng đặc biệt mới có thể làm được, thì những tu luyện giả bình thường chỉ được vận hành một lộ tuyến. Càng tích trữ nhiều linh lực thì càng dễ cường hóa tư chất bản thân, mà tư chất càng cao thì việc luyện hóa linh khí càng thuận lợi. Do vậy phải có sự cân bằng trong việc luyện hóa linh khí và nâng cao tư chất bản thân.

- Đệ tam thiên Vân Tướng, linh lực khi giao hòa với ý thức sẽ dần dần rèn luyện ý thức và linh hồn, nhưng quá trình tiên thiên lại vô cùng chậm chạp. Lúc này con phải mở rộng toàn bộ ý thức và liên kết toàn bộ linh lực bản thân với sự vận động của Diệu Vân Kinh để tìm ra quỹ tích tác động hiệu quả mang đến cảm giác tối ưu nhất cho ý thức, rồi sau đó dựa vào quỹ tích đó để dẫn dắt linh lực nội thể mô phỏng lại quỹ tích tác động đó đến ý thức bản thân, nhằm rèn luyện ý thức linh hồn. Cảm giác tối ưu trong ý thức của mỗi người lại khác nhau, có người tối ưu trong tương hòa, có người phấn khích, có người lại u ám, mà muốn tìm ra cảm giác đó thì phải dựa vào bản tâm của mình. Bản tâm quyết định tích cách, suy nghĩ, hành vi của con người. Giai đoạn tu luyện ban đầu chỉ ưu tiên về linh lực, nhưng khi con đạt đến những cảnh giới của đại thần thông tu sĩ thì bản tâm khi đó sẽ cực kỳ quan trọng, nó là một cầu nối quan trọng để con tìm ra đại đạo của bản thân, đến lúc đó không gọi là bản tâm nữa mà là đạo tâm. Bản tâm kiên định thì đạo tâm vững chắc, con đường tu luyện rộng mở. Nếu đạo tâm không kiên định thì tu vi sẽ trì trệ không tiến, còn đạo tâm bị phá sẽ dẫn đến tu vi triệt thoái, thậm chí thân từ đạo tiêu. Do đó phải luôn giữ vững bản tâm, một lòng cầu tiến, hành sự theo bản tâm mạch lạc, không làm việc thẹn với chính mình. Nhưng phải nhớ rõ, giữ vững bản tâm không có nghĩa là bản tâm sẽ không thay đổi, đạo tâm vững chắc chứ không cứng nhắc, trong một số hoàn cảnh đặc thù tâm cảnh của tu sĩ sẽ thay đổi, sự thay đổi đó đôi khi là tốt, cũng đôi khi gây hậu quả khôn lường, những điều đó khi càng tiếp xúc với tu luyện giới con sẽ càng hiểu rõ.

Được rồi, ta quay lại việc xác định quỹ tích rèn luyện ý thức linh hồn. Trong giai đoạn này, Diệu Văn Kinh sẽ làm nhiệm vụ định hướng ra sự khởi đầu cho việc rèn luyện linh hồn, nhưng còn rất nhiều phương pháp khác có thể rèn luyện linh hồn trong đạo thuật. Con phải tìm hiểu để lựa chọn đạo thuật hợp với bản thân mình.

Bạch Vân Chân Nhân tay áo phất lên một cái tức thì trước mặt Triệu Thiên Bình liền xuất hiện một lệnh bài và ba khối ngọc thạch to cỡ đầu ngón tay cái trong suốt hơi ánh lên chút bạch quang:

- Đây là ba khối hạ phẩm linh ngọc. Mỗi tháng sơ cấp đệ tử sẽ nhận được một khối hạ phẩm linh ngọc để trợ giúp tu luyện, đây là của con tháng này, hai khối còn lại là phần thưởng. Còn lệnh bài này là thân phận lệnh bài, con hãy nhỏ một giọt máu tươi của mình lên để nó lưu lại khí tức của mình, nó có khá nhiều công dụng trong môn phái. Ví dụ hàng tháng mang lệnh bài này đến Khố phòng ở Vân Đài sẽ nhận được một khối hạ phẩm linh ngọc. Hai lệnh bài có thể cảm ứng với nhau khi tiếp xúc giúp con nhận biết đồng môn khi hành tẩu bên ngoài. Những công dụng khác con từ từ tìm hiểu. Bây giờ con hãy đặt một khối linh ngọc lên hốc nhỏ màu lam ở bộ đoàn con ngồi.

Triệu Thiên Bình vâng một tiếng rồi cúi xuống tìm kiếm, khi nó thấy một hốc nhỏ vừa vặn kích thước viên linh ngọc thì lắp vào. Bỗng nhiên bộ đoàn khẽ lắc lư rồi từ từ rời khỏi mặt đất làm nó trở mắt ngạc nhiên. Bạch Vân Chân Nhân phía trước giải thích:

- Linh ngọc là linh khí kết tinh có tác dụng hỗ trợ tu luyện rất lớn. Nó có thể tụ tập linh khí xung quanh lại hoặc có thể trực tiếp cung cấp linh khí cho con sử dụng. Nhưng linh khí trong linh ngọc rất bá đạo, sơ cấp đệ tử mà dùng sẽ chỉ lợi bất cập hại. Con chỉ nên dùng để hội tụ linh khí xung quanh lại mà thôi. Còn bộ đoàn này có một tiểu phi hành phù trận đơn giản, hoạt động dựa vào linh khí hội tụ được nhờ linh thạch nên không làm ảnh hưởng đến linh khí trong linh thạch. Nó sẽ đưa con thâm nhập vào giữa Diệu Văn Diễn Thiên Diễn Đạo Kinh Trận Pháp. Khi muốn kết thúc thì gỡ linh thạch ra nó sẽ từ từ hạ xuống. Được rồi, từ đây con phải tự thân tu hành. Khi gặp khó khăn có thể hỏi ta hoặc các sư huynh của con. Tri thức không chỉ nghe mà còn phải tự mình tìm hiểu, con có thể tự do tìm hiểu ở Điện Truyền Đạo hoặc đến Lưu Văn Thư Viện ở Vân Đài. Giờ thì tập trung tu luyện cho tốt.

Triệu Thiên Bình trong mắt lóe ra hào quang kiên định mà gật đầu:

- Vâng thưa sư phụ.

Bộ đoàn đưa nó dần tiến vào trong đám mây giữa điện, trong ánh mắt của nó dần dần chỉ còn lại mù mịt. Khác với mây mù nó đã từng trải qua trên Lưu Văn Thiên Sơn mang đến cảm giác lạnh lẽo hơi khó chịu, mây mù trong Diệu Văn Kinh lại cho nó cảm giác thoải mái nhẹ nhàng. Nó nhắm mắt hồi tưởng lại những gì sư phụ đã giảng dạy.

Cảnh giới đầu tiên là Diễn Linh Cảnh. Giai đoạn đầu tiên phải thực hiện là Dẫn khí, tức là từng bước khai thông các khiếu huyệt để hấp thụ linh khí, mà muốn hấp thụ thì trước tiên phải cảm ứng được sự tồn tại của linh khí, tương đương với Văn Ứng thiên trong Diệu Văn Kinh. Sau khi cảm ứng được thì bắt đầu vận dụng linh lực để dẫn dắt linh khí tiến vào cơ thể rồi vận hành quanh kinh mạch để luyện hóa và tích trữ, đó là Uẩn linh kì ứng với Văn Dẫn thiên. Sử dụng linh lực để cường hóa tư chất cơ thể, khai mở linh thức, đó là Khai linh kì tương ứng với Văn Trường thiên. Dẫn khí kì, Uẩn linh kì và Khai linh kì là ba giai đoạn tu luyện sơ kì có thể lồng ghép vào nhau theo đúng thứ tự, tức là trước tiên phải dẫn khí, trong quá trình dẫn khí có thể tiến hành uẩn kinh, trong quá trình uẩn kinh có thể thể tiến hành khai linh. Sau đó là Trúc cơ.

Vậy việc đầu tiên nó phải làm bây giờ là cảm nhận sự tồn tại của linh khí xung quanh. Linh khí là tinh hoa ngũ hành tồn tại trong thiên địa, nó chịu sự chi phối mạnh mẽ bởi môi trường xung quanh, thậm chí có nơi linh khí không tồn tại. Bình thường linh khí sẽ cực kì phân tán, chỉ có những vùng đất được coi là Linh địa như ở Lưu Văn Thiên Đình này là linh khí sẽ có sự nồng đậm nhất định. Linh khí càng nồng đậm thì càng dễ dàng cảm ứng được, Diệu Văn Thiên Diễn Đạo Linh Trận pháp còn có thể xem là một trận pháp tụ tập linh khí ở mức độ cao, nên đệ tử nhập môn của Lưu Văn Tông sẽ được thâm nhập vào trong trận để tăng khả năng cảm nhận linh khí.

Triệu Thiên Bình hiểu rằng cảm giác thoải mái của mình là do linh khí xung quanh mang lại, nhưng cảm được một làn gió thổi qua không thể đánh đồng với việc nhận biết trong làn gió đó có gì được. Từ cảm giác đi đến cảm ứng là một quá trình đòi hỏi tư chất và sự tập trung cao độ. Vì huyệt khiếu chưa mở nên bây giờ nó chỉ có thể luyện tập cảm ứng linh khí qua việc hô hấp ở mũi và miệng mà thôi, do đó nó dồn hết sự tập trung của ý thức tại hai vị trí đó. Linh khí là nguồn gốc của linh lực, giữa chúng có mối quan hệ chặt chẽ nên có khả năng cảm ứng với nhau, cho nên muốn cảm ứng linh khí thì tất nhiên phải thông qua linh lực. Trước đây ở thử thách ngọn thác thứ tư nó đã một lần dùng sạch linh lực theo bản năng tiên thiên tích tụ từ khi lọt lòng, nhưng bản năng là thứ luôn vận hành, linh lực trong cơ thể nó sau đó đã có sự hồi phục mặc dù nhỏ bé không đáng kể. Cho đến tận bây giờ đã qua hơn một tháng thời gian khôi phục tự nhiên, nó có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể xuất hiện một tia nhỏ, sự nhỏ bé quả thật không đáng kể chút nào so với lúc nó trong trạng thái toàn thịnh nhất. Nhưng có còn hơn không. Nó bắt đầu dùng ý thức điều khiển một tia linh lực đó đến khí quan của mình.

Linh khí là tinh hoa của ngũ hành, so với không khí bình thường thì có điểm nổi bật hơn, điểm nổi bật dễ dàng nhận thấy nhất đó là khả năng phản ứng với linh lực, khi chúng tiếp xúc với nhau sẽ sinh ra dao động kì dị. Trước đây ở thử thách ngọn thác thứ tư, Triệu Thiên Bình đã từng dụng tâm tỉ mỉ để cảm nhận cảm giác tiếp xúc khác thường trên vách đá, bây giờ nó lại vận dụng sự tỉ mỉ như vậy, nhưng khác với trước, lần này nó sử dụng linh lực có độ nhạy cảm hơn tiếp xúc bằng tay, hơn nữa nó đã từng có kinh nghiệm, nên không quá lâu sau nó đã nhận ra những sự đặc biệt của linh khí nằm xen lẫn trong không khí. Cảm giác ban đầu tuy đã có nhưng vẫn còn mơ hồ, việc bây giờ của nó là tận dụng thời gian để liên tục cảm giác sự tồn tại của linh khí trong môi trường xung quanh giống như lần cảm nhận linh lực lần trước, để dần dần nhận rõ sự tồn tại của linh khí một cách rõ ràng nhất có thể, từ đó phân biệt với không khí bình thường xung quanh rồi thì mới có thể tách nó ra một đường để đưa vào cơ thể luyện hóa được. Tuy Văn Ứng thiên rất đơn giản, chỉ yêu cầu một việc là cảm ứng linh khí, nhưng đòi hỏi sự tỉ mỉ và thời gian luyện tập lâu dài, càng cảm ứng được rõ ràng thì linh khí dẫn dắt vào cơ thể càng tinh thuần, dẫn đến hiệu suất luyện hóa cũng cao hơn, Văn Ứng thiên không chỉ là cơ sở của đệ nhị thiên tâm pháp mà còn đóng vai trò quan trọng gắn bó trong cả quá trình tu luyện về sau của tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Vân Ứng thiên

Khi bắt đầu tiến hành hấp thu linh khí vào cơ thể, một lượng linh lực chỉ có thể dẫn dắt được một lượng linh khí nhất định mà thôi. Thường thì linh khí pha lẫn tạp chất sau khi luyện hóa sẽ thải ra một phần tạp khí, một phần sẽ bị cơ thể hấp thụ. Muốn luyện hóa được nhiều linh khí thì có ba cách, thứ nhất là dùng càng nhiều linh lực, thứ hai là tăng độ tinh thuần của linh khí để linh lực không phải tốn công vô ích đi dẫn dắt một lượng tạp khí, còn cách thứ ba mà hiện giờ Triệu Thiên Bình còn chưa được chạm đến đó là nâng cao chất lượng linh lực.

Khi Triệu Thiên Bình có cảm giác đuối sức thì mới dừng việc cảm ứng lại. Bây giờ nó đã có cảm ứng tương đối rõ ràng với linh khí xung quanh, nhưng muốn kiểm tra chính xác khả năng cảm ứng được đến đâu thì phải luyện hóa linh khí một vòng mới biết được. Nhưng giờ cơ thể nó không đủ tập trung và sức lực để làm việc đó nữa, dù tiếp xúc với linh khí khiến cơ thể không đến nỗi kiệt sức nhưng nó đã đói là đi rồi. Thở ra một hơi, Triệu Thiên Bình gỡ viên linh ngọc ra, tức thì bỏ đoàn bắt đầu từ từ hạ xuống.

Bạch Vân Chân Nhân đã không còn ở trong đại điện nữa, chắc là đi từ khi Triệu Thiên Bình bắt đầu nhập trận rồi. Cuối xuống nhặt hết mấy thứ trên đất cho vào túi, Triệu Thiên Bình định đi ra ngoài, nhưng được vài bước nó mới nghĩ tới bây giờ cũng không tu luyện lại được, chỉ bằng đọc thêm gì đó, thế là nó quay lại đi về phía giá sách.

Giá sách này không phải quá lớn, dài không đến nửa trượng và có ba tầng, mỗi tầng cũng chẳng có được bao nhiêu sách. Tầng dưới cùng có dòng chữ chú giải: Nhập môn tri thức, tầng thứ hai là: Tập thư, tầng thứ ba: Sơ cấp đạo thuật. Triệu Thiên Bình suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống tìm kiếm. Ở tầng dưới cùng có Phù Chú Sơ Giải, Quyền Thuật Cơ Bản, Ngũ Hành Luận, ... tầng tập thư thì nhiều sách nhất, nào là Lưu Vân Lược Sử, Thiên Địa Tài Bảo Lục, Truyền Thuyết Tu Luyện Giới, Trù Nghệ, Bình Khí Lục, Lưu Thiên Sinh Giới, Lưu Thiên Dị Chứng, ... Tầng thứ ba là đạo thuật, Triệu Thiên Bình bây giờ chưa động đến được nên nó chần chừ xem. Nghĩ đến chú ngữ tâm pháp nó liền chọn Phù Chú Sơ Giải, lại chọn thêm Ngũ Hành Luận để nghiên cứu, thêm một quyển Lưu Vân Lược Sử mới rời đi.

Bên ngoài trời đã gần tối, giờ cơm có lẽ cũng đã đến rồi, nghĩ vậy nên nó thẳng đường tới luôn thiện phòng. Trong đó chả có được mấy người, nó chào hỏi qua rồi lấy một túi bánh bao rời đi.

Ngày hôm sau nó không đến Truyền Đạo Đại Điện mà ở lại tiểu viện vừa rèn luyện vừa để cơ thể hồi phục. Tu luyện là chuyện lâu dài, sức khỏe và tinh thần phải luôn luôn đảm bảo ở trạng thái tốt thì mới lu luyện suôn sẻ được, do vậy rèn luyện sức khỏe là không thể thiếu. Hơn nữa trong thời gian rèn luyện Triệu Thiên Bình còn tranh thủ đọc sách. Nó chỉ là người mới, còn chẳng được gọi là tu sĩ nữa, nên cần phải cấp tốc nhồi nhét các loại tri thức của tu luyện giới vào đầu, chứ lỡ như đến lúc cần thiết lại chẳng biết cái gì ra cái gì.

Ngũ Hành Luận tự giới thiệu là giảng giải sơ khai về Ngũ hành trong thiên địa gói gọn trong một quyển trục. Nó đề cập đến vài vấn đề cơ bản như Ngũ hành là căn nguyên vạn vật vũ trụ, nó không chỉ đơn giản là nguyên tố cấu tạo mà còn là trạng thái vật chất và trạng thái vận động các kiểu, ví dụ như Thổ không phải là đất, mà đất bao gồm cả ngũ hành nhưng mang nặng thuộc tính Thổ hơn mà thôi, hay Thủy không chỉ đơn giản là nước, do nước mang đậm thuộc tính Thủy nên nước mang đặc trưng tính chất của Thủy như tính nhu, tính dung hòa vật chất, ... Rồi quan hệ tương tác của Ngũ hành, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ là quan hệ tương khắc; Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ là quan hệ tương sinh. Từ hai quan hệ đó mà phát triển các loại quan hệ khác như phản sinh, chế hóa, ... Cuối cùng là cách vận dụng Ngũ Hành như thế nào để lí giải vật chất tự nhiên. Cuối quyển trục chốt một câu: “Ngũ Hành biến hóa vô tận, ngôn từ không thể giải thích hết, phải cần tự thân tu luyện giả kiến giải rõ ràng.” Triệu Thiên Bình đọc câu cuối mà cảm thấy hơi hoang mang, một câu khá quen thuộc mà sự phụ trong lúc giảng giải thường nhắc nhở nó, nó thờ dãi tự nhủ: “Chả biết sống được bao lâu mà có một đồng thứ cần tự mình đi làm”.

Phù Chú Sơ Giải giới thiệu rằng vạn vật trong vũ trụ đều có ý niệm, sinh linh mang ý niệm của riêng mình, còn những thứ khác bị chi phối bởi ý niệm thiên địa, nói rộng ra là ý niệm của vũ trụ. Phù Chú chính là phương pháp dẫn dắt các loại ý niệm để điều khiển lực lượng. Phù gồm Phù Trận, trong quyển trục nói rằng vạn vật trong thiên địa đều mang phù trận, nghiên cứu phù trận chính là nghiên cứu từ tự nhiên, sau đó tiến hành diễn giải suy lí rồi kết hợp vận dụng để tạo ra thứ gọi là trận pháp. Trận pháp là thứ mà bất kì người tu luyện nào đều phải tìm hiểu, dù là tu đạo hay tu võ, đều như vậy, vì phù trận bao hàm rất nhiều tri thức và ẩn chứa sự vận hành của vũ trụ, những thứ như đạo thuật, võ công, đều có nguồn gốc từ phù trận. Phù trận có hai loại là hữu hình và vô hình, hữu hình có chú văn, trận pháp, thủ ấn các loại; vô hình thì có chú ngữ. Muốn tìm hiểu rõ các loại phù trận thì phải có thư tịch nghiên cứu kĩ hơn chứ dựa vào lời giới thiệu như vậy cũng chỉ là biết đến nó chứ chưa thấy mặt nó. Triệu Thiên Bình nghĩ có lẽ phải tham khảo những thư tịch ở tầng Đạo pháp nhập môn hoặc Lưu Vân Thư Viện mới mong rõ ràng được.

Ngày hôm sau nó lại đến Điện Truyền Đạo tiếp tục luyện tập cảm ứng linh khí. Đến khi rời đi nó đổi hai thư tịch khác là Lưu Vân Lược Sử và Truyền Thuyết Tu Luyện Giới.

Lưu Vân Lược Sử liệt kê các sự kiện và nhân vật nổi bật của Lưu Vân Tông như Chương giáo và phong chủ các đời, hoặc những môn nhân có công hiển lớn và những sự kiện nổi bật. Cụ thể như sư tổ khai tông lập phái của Lưu Vân Tông chính là Diệu Văn Thiên Tôn, một môn nhân của Thái Tuyền Thượng Cổ Tông Môn tu vi cực kì cao thâm, đã dùng thần thông của mình di sơn hoán địa tạo ra Lưu Vân Thiên Sơn rồi tại đó thu nhận đệ tử, khai tông lập phái truyền thừa đạo pháp. Do Lưu Thiên đại lực chỉ là một tinh cầu nhỏ, linh khí yếu ớt, tài nguyên có hạn nên những tu sĩ đời sau không ai có bản lĩnh được như sư tổ sáng lập nữa, dù vậy Lưu Vân Tông tuy “cô qu” nhưng tiếng nói lại nặng nhất trong những tông phái trên tinh cầu này, vì Trấn tông chi bảo của Diệu Văn tổ sư lưu lại.

Trong Sử kí ghi chép lại sau khi khai tông được hai trăm năm thì Diệu Văn tổ sư truyền lại chức Chương giáo cho đệ tử rồi ra đi không có tin tức gì nữa, nhưng những thứ để lại đủ cho Lưu Vân Tông đủ trường thịnh lâu dài. Một kho tàng thư tịch tâm pháp, một ngọn Lưu Vân Sơn linh khí no đủ, một bí cảnh ẩn chứa nhiều kì ngộ và một Trấn tông sát khí không ai dám động vào là Ngũ Linh Thiên Thạch.

Trên bầu trời cách Lưu Vân Điện chừng vạn dặm có năm khối thiên thạch khổng lồ lơ lửng, nếu quan sát từ mặt đất thì chỉ thấy chúng như năm vì tinh tú đẹp đẽ trên bầu trời Lưu Vân Tông, nhưng khi kích hoạt thì Ngũ Tinh Thiên Thạch có thể phát ra những tia Tinh quang mang tính phá hủy cực mạnh nhanh chóng tấn công tiêu diệt kẻ thù. Hoặc khủng khiếp hơn là chúng trực tiếp đâm xuống như thiên ngoại văn thạch, một khối thiên thạch va chạm có thể dễ dàng biến Lưu Thiên Đại Lục thành bình địa, nếu cả năm khối kết hợp một lần thì mọi sinh linh trên Lưu Thiên Tinh đều bị xóa sổ.

Cũng may là thứ vũ khí hủy diệt đó chưa được kích hoạt bao giờ, người có thể giao tiếp kích hoạt được nó cũng chỉ có Chương giáo chỉ tôn, nhưng Lưu Vân Tông truyền thừa từ xưa đến nay luôn tiêu điều tự tại không gây thù oán đến nỗi phải diệt môn bao giờ, mà Chương giáo chỉ tôn không phải dễ dàng chọn ra mà để người hung ác lên làm. Muốn chọn Chương môn đời kế tiếp thứ nhất phải được Đương nhiệm Chương môn tiền cử, rồi được Thái thượng trưởng lão tán thành, bước cuối cùng phải qua được Thử thách của Ngũ Linh Thiên Thạch mới được.

Lại nói tiếp, sau Diệu Vân Thiên Tôn thì kéo dài đến nay đã là Chương môn đời thứ mười bốn, còn phong chủ các đời thì nhiều vô kể, trưởng lão càng thì càng nhiều hơn, những ai có thể đột phá trở thành Đại thần thông tu sĩ thì đều tập trung ở Lưu Vân Điện nhậm chức Thái thượng trưởng lão. Lưu Vân Tông không chỉ được bảo vệ tốt, mà còn quan hệ dây mơ rễ má với Thái Huyền Tông và Thái Thiên Tiên Môn nữa nên dù môn nhân đệ tử không quá ba trăm người nhưng đạo thống của tông môn thì chưa bao giờ suy yếu cả.

Truyền Thuyết Tu Luyện Giới thì kể lại vài truyền thuyết xa xưa, như sự hình thành vũ trụ ra sao, trời đất được phân chia thế nào, hoặc vài câu chuyện về những nhân vật lịch sử thời thượng cổ. Thời gian gần nhất cách đây hơn vạn năm là cuộc chiến với quy mô không lồ giữa vũ trụ làm tu luyện giới gần như tuyệt diệt, nhưng cũng đánh dấu sự hưng thịnh của ma đạo tu sĩ, trong truyền thuyết chỉ nhắc đến hai cái tên của hai vị lãnh tụ là Bạch Đế phe chính đạo và Xích Đế phe ma đạo đều vẫn lạc khi cuộc chiến kết thúc.

Triệu Thiên Bình nhận ra trừ quyền Lưu Vân Lục Sử tương đối chi tiết ra thì những thư tịch khác đều khá mơ hồ, không biết những thư tịch khác có như vậy hay không.

Cảm ứng linh khí thực sự khó khăn, đây đã là lần thứ tư Triệu Thiên Bình tiến vào Diệu Vân Kinh trận pháp để cảm ứng nhưng nó vẫn chưa đạt đến giới hạn của mình. Ba lần trước nó rút ra một điều rằng chỉ khi đạt đến giới hạn không thể cảm ứng rõ thêm được nữa nó mới được dừng lại để tiến hành tu luyện đệ nhị thiên tâm pháp. Nhưng lần đến bây giờ, nó cũng chẳng biết chính xác là bao nhiêu ngày nữa, thời gian thật sự khá mơ hồ, nó cũng chẳng muốn hỏi ai nên cứ ù ù cạc cạc mà tu luyện như vậy. Thời gian kéo dài khiến nó chẳng biết nên mừng hay lo, mừng là do nó chưa đạt đến giới hạn, có nghĩa thiên phú của nó không tệ, mà lo là lo thiên phú nó quá tệ đến nỗi cảm ứng không thể nào nhanh được. Mọi thứ chỉ còn chờ đến khi đạt tới giới hạn rồi kiểm tra bằng đệ nhị thiên mới biết được.

Thời gian cứ trôi qua trong mờ mịt...

Bỗng nhiên, cảm ứng của nó với thiên địa linh khí như dừng lại một chỗ không tiến thêm được. Triệu Thiên Bình cảm thấy vui mừng, nhưng nó không vội. Không chỉ không dừng lại, nó còn cố gắng tăng cường cảm giác của mình thêm nữa, đến khi trôi qua thật lâu mà cố gắng cũng như vậy, nó mới khẽ thở ra một hơi, cuối cùng cũng đạt đến giới hạn. Nhưng nó cần quen thuộc với cảm ứng giới hạn này thêm nữa, thế là nó dành hết thời gian còn lại duy trì cảm ứng như vậy, thỉnh thoảng lại thử động niệm dùng linh lực dẫn một tia linh khí vào cơ thể, nhưng linh khí do không được luyện hóa nên rất nhanh bị tán đi. Nó cũng không cảm thấy tiếc, đơn giản chỉ là luyện tập trước mà thôi. Đến khi cơ thể gần tới giới hạn chịu đựng, Triệu Thiên Bình mới dừng việc tu luyện lại rồi hạ xuống.

Thiên phòng hôm nay đông hơn hẳn mọi khi, kể cả những vị sư huynh trực hệ của Triệu Thiên Bình cũng chỉ vắng mặt mỗi lão Đại và lão Tam. Khi nó đến định lấy bữa tối rồi quay về phòng thì trông thấy bọn họ nên đành thay đổi kế hoạch, chào hỏi một lượt nó bèn ngồi vào chỗ trống. Vũ Thanh Hà vẫn nhanh miệng như mọi khi:

- Tiểu sư đệ tu luyện đến đâu rồi. Bẩm báo đi nào.

Triệu Thiên Bình cũng như cũ gãi đầu cười ngượng ngùng rồi đáp:

- Đệ chỉ mới nhập môn thôi, đang tập Vân Ứng mà chưa xong.

Vũ Thanh Hà cười:

- Đệ mới nhập môn một tháng mà muốn Vân Dẫn rồi sao. Ghê đấy. Nhưng mà tu luyện từ từ thôi. Sáng mai tập trung cùng với mọi người lên Lưu Vân điện làm lễ Khai Thiên, một đời không được thấy một lần, không ai muốn bỏ lỡ đâu. Nói cho đệ biết, lễ Khai Thiên còn có những khách quý của Tông môn khác đến tham dự nữa. Hắc hắc, cả môn nhân của Thiên Yêu Cung nữa, yêu tu đấy, hể hể, không dễ gặp đâu.

Triệu Thiên Bình giật mình, thì ra đã qua mười ngày. Nghe giọng điệu của Vũ Thanh Hà khiến nó cảm thấy gai ốc nổi đầy mình nhưng lòng tò mò cũng bị khơi dậy mà hỏi:

- Yêu tu khác nhân loại như thế nào?

- Khác, tất nhiên là khác rồi.

Vũ Thanh Hà nhanh chóng đáp lời rồi hai mắt chìm trong mơ mộng mà nói tiếp:

- Chắc chắn, phải nói là tuyệt vời. Nàng thì như hoa mai chớm trong sương sớm, nàng thì như u lan thanh tao không vương bụi trần, nàng thì như mẫu đơn nở rộ, nàng thì như phù dung bí ẩn, nhất là Thiên Yêu Cung Chủ thì được ví với một đóa mãn cô cực kỳ kiều sa quyền rũ. Chắc chắn

Triệu Thiên Bình nhún mày khó hiểu:

- Thế là khác cái gì? Mà sư huynh đã từng gặp họ rồi sao.

Vũ Thanh Hà cười hơi dè tiện trả lời:

- Gặp thì chưa, nhưng đã thấy được tranh vẽ bọn họ, tuyệt không thể tả. So với hạng dong chi tục phấn thì không thể so sánh được, sự khác biệt chính là trong vẻ đẹp đấy.

Triệu Thiên Bình gật đầu thêm một câu:

- Nhưng mà yêu tu chẳng lẽ đều là nữ sao?

Lúc này người trả lời nó không phải Vũ Thanh Hà nữa mà là vị Tứ sư huynh Không Thương Vũ mà nó mới gặp được lần thứ hai:

- Hừ. Lão Bát là sắc quỷ, chỉ biết nữ nhân thôi.

Vũ Thanh Hà nghe vậy liền xù lông lên trừng mắt:

- Đây lão tứ, huynh mới là lão sắc quỷ nhé, suốt ngày kéo theo đám nữ nhân Chu Sơn, không biết đã làm gì rồi ấy chứ.

Không Thương Vũ hừ nhẹ:

- Đệ mới bao tuổi thì sao hiểu được cái gì gọi là trao dồi tình cảm, thưởng thức cái đẹp chứ.

Vũ Thanh Hà không phục:

- Đẹp gì chứ, làm sao so sánh được với Thiên Yêu Cung nữ nhân chứ, đệ mới là người biết thưởng thức cái đẹp.

Không Thương Vũ khịt mũi khinh thường:

- Cái lũ yêu bà không biết sống bao nhiêu kiếp rồi. Nhìn thì được đấy, nhưng ai biết là do thứ quý gì biến hóa mà thành chứ. Nói đẹp phải nói đến những tí muội Chu Sơn và Thanh Sơn của chúng ta, cái đẹp tự nhiên mới là cái đẹp vĩnh cửu.

Vũ Thanh Hà bĩu môi:

- Đẹp thì liên quan gì đến tuổi tác và xuất xứ chứ. Nhân sinh luôn hướng đến hoàn mỹ, biến mình trở nên xinh đẹp thì có sao. Hừ, ai nói không thể vĩnh cửu. Mấy tí muội của huynh không già chắc.

- Được rồi.

Lúc này Phiến Vũ Đạo Nhân lên tiếng cắt ngang:

- Một sắc quỷ cãi với một sắc lang về sắc tính. Ta nói hai đệ không dành thời gian làm việc khác được à. Đứa nhỏ thì suốt ngày ham chơi la cà, đứa lớn thì suốt ngày theo đuổi nữ nhân. Mấy đệ mà giành thời gian cho việc tu hành thì bây giờ đã được phong hiệu rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hướng tới

Nhị sư huynh lên tiếng thì hai người liền biết điều ngậm miệng lại. Triệu Thiên Bình ở bên cạnh cũng thờ ra một hơi, nghe sư phụ giảng đạo không có nhưc đầu mà nghe hai vị sư huynh của mình cãi nhau thì nó xém vỡ não. Đợi khi không khí im ắng thì Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương lên tiếng:

- Thiên Yêu Cung nữ thì thanh tú mỹ lệ, nam thì anh vũ hiên ngang, rất có khí chất. Thật ra không phải hoàn toàn là yêu tu. Chúng ta chỉ quen gọi là thế nhưng trong thư kinh đề cập thì Thiên Yêu Cung bao gồm cả Thú tu, Yêu tu và Tinh linh nhất tộc. Thú tu bắt nguồn từ động vật, bao gồm Linh thú, Ma thú, Hoang Thú các loại, hoặc cả những động vật bình thường gặp được cơ duyên. Yêu tu thì bắt nguồn từ cây cối hoặc các loại linh vật trải qua quá trình tồn tại dài dòng mà sinh ra linh tính biết tu luyện thành Yêu. Tinh linh nhất tộc là những sinh linh có tổ tiên là các loài côn trùng tiến hóa mà thành, sinh ra giống người nhưng kích thước lại bé nhỏ, hơn nữa trên lưng còn có cánh đủ mọi hình dạng. Ngoài ra thì trong vũ trụ bao la còn nhiều chủng tộc

thần bí khác nữa, như Cổ nhân tộc, Cự nhân tộc, Minh tộc các loại.

Triệu Thiên Bình khẽ cảm thán, Ngũ sư huynh quả nhiên là người ham mê đọc sách, hiểu biết và giải thích rất tường tận, nó tự nhủ sau này chắc cũng phải bế quan ở Lưu Vân Thư Viện mới được.

Phiên Vũ Đạo Nhân lúc này nói tiếp:

- Khai Thiên đại điển vài trăm năm mới có cơ hội diễn ra một lần. Tất cả môn nhân đệ tử đều tụ họp cả. Sáng sớm ngày mai các đệ tử tập trung ở tiền môn Vân Trung Cư cùng với mọi người, lúc đó sư phụ sẽ đích thân đưa chúng ta lên Lưu Vân Điện.

Vân Trung Cư chính là khu đại viện mà Triệu Thiên Bình đang sống. Nghe nói tọa lạc ở bình đài gần đỉnh Hoàng Phong, phía trước hướng về Đông chính là Lưu Vân Điện, phía sau là đỉnh núi bị mây mù che phủ. Nhưng Triệu Thiên Bình từ khi ở đây chưa một lần ra khỏi Vân Trung Cư, xung quanh thì chỉ có tường và mây trời nên nó chưa bao giờ thấy bên ngoài có cái gì. Do vậy chuyến đi này cũng là cơ hội để nó mở rộng tầm mắt.

Sáng sớm hôm sau khi trời vừa tờ mờ sáng thì nó đã vội vã chạy ra hướng tiền môn. Khi bước qua cổng thì thấy ở đây tụ tập đã khá nhiều người, ước chừng gần năm mươi, có những người lạ mặt mà nó chưa thấy bao giờ, nữ nhân cũng có bốn năm người, trẻ con nhỏ hơn mười tuổi cũng gần chục đứa. Bạch Vân Chân Nhân thấy nó đến thì nói với tất cả:

- Đã tập trung đầy đủ, bây giờ ta sẽ triệu hồi Vân Chu để lên Lưu Vân Điện.

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì bất giác đỏ mặt. Nó cứ tưởng mình như thế là sớm rồi, hóa ra lại là người trễ nhất, thật sự là tạo ấn tượng xấu mà.

Nhưng mà hình như cũng chẳng ai để ý đến cái mặt như đất khi của nó lắm, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người chủ sự. Bạch Vân Chân Nhân lúc này tay kết thủ ấn, miệng niệm chú ngữ gì đó rồi chỉ thẳng tay lên đỉnh Hoàng phong. Một tia sáng màu lam trong suốt bắn ra từ đầu ngón tay lão rồi chiếu lên đám mây dừng trên đỉnh núi, tức thì liền khiến quang mây như bạo loạn quay cuồng rồi dần dần tách ra hai bên. Ở giữa chỗ trống ấy một vầng sáng màu trắng dần dần lóe lên rồi chiếu rọi mọi nơi, cả không gian như ngập trong quang mang bạch sắc. Một lúc sau thì ánh sáng tan đi để lại một đám mây lớn có hình dáng như một chuyến thuyền buồm cỡ trung mà Triệu Thiên Bình từng thấy. Chiếc Vân Chu từ từ hạ xuống trước mặt mọi người, khi nó còn cách mặt đất cỡ nửa trượng thì đột nhiên một đám mây lớn tràn thì trên mạn thuyền kéo dài xuống đất, khoảnh khắc sau đã ngưng tụ thành một chiếc cầu thang bằng mây. Bạch Vân Chân Nhân khởi đầu bước lên trước, những người còn lại thì nối gót theo sau, Triệu Thiên Bình cũng theo đó bước lên.

Lúc này Vũ Thanh Hà lách qua tới bên cạnh Triệu Thiên Bình mà nhếch mày cười:

- Thấy sao?

Triệu Thiên Bình tỏ vẻ không hiểu:

- Sư huynh hỏi sao là sao?

Vũ Thanh Hà trợn mắt:

- Ý ta là đệ thấy cái Vân Chu này thế nào, tuyệt không?

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười:

- Tuyệt, tất nhiên là tuyệt rồi.

Vũ Thanh Hà vừa đi vừa nói:

- Vân Chu hoành tráng như vậy nhưng chỉ xếp thứ hai thôi. Vân Du Thiên Chu ở Lưu Vân Điện còn to hơn gấp đôi. Nhỏ hơn thì có Vân Phi Xa, Vân Phi Đài, Vân Tọa, nhưng nói chung so với Thông Thiên Sa Ngư thì chả là gì cả.

Triệu Thiên Bình ồ một tiếng:

- Đó là gì, một loài cá sao?

Vũ Thanh Hà lắc đầu:

- Thông Thiên Sa Ngư là tên một loại thuyền có bề ngoài giống Sa ngư. To khủng khiếp, ít nhất phải gấp trăm lần Vân Chu này.

Nghe thế Triệu Thiên Bình thử tưởng tượng ra mà giật mình, cái Vân Chu này ít nhất cũng dài năm trượng, nếu như vậy thì Thông Thiên Sa Ngư phải đến năm trăm trượng dài là ít, tức là hơn ba dặm, một con thuyền khổng lồ. Nó không nhận được cảm thán:

- Quá khổng lồ. Nhưng mà to như vậy thì chở cái gì? Để ở đâu?

Vũ Thanh Hà đáp:

- Hắc. Đệ không thấy cái tên Thông Thiên sao. Thuyền đó dùng để du hành trong thiên không đấy. Ở Lưu Vân Tinh này chả có đâu. Phải từ mười đến mười lăm năm thì ở đây mới có một cái Thông Thiên Sa Ngư tiếp cận vào. Chúng chủ yếu là làm vận tải hành khách với trao đổi hàng hóa xuyên vũ trụ.

Thường thì trước khi cập bến nửa năm sẽ có thông báo truyền đến. Nhưng mà phí dụng đắt đỏ lắm, phải thật sự cần thiết lắm mới trao đổi với họ, hoặc là ai muốn phiêu lưu trong vũ trụ thì tốn một lượng linh ngọc khổng lồ để đóng phí.

Triệu Thiên Bình âm thầm tặc lưỡi, thì ra là du hành vũ trụ, hèn gì to như vậy. Bất giác nó ngược mắt lên nhìn trời. Vũ Thanh Hà ở bên cạnh thấy thế cười:

- Đệ nhìn lên trời cũng chả thấy gì đâu. Vũ trụ bao la rộng lớn nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng ta. Đệ cứ thử so sánh thế này nhé. Lấy một giọt nước so với Lưu Thiên Đại Hải, thì giống như Lưu Thiên Tinh so với Tinh Hệ vậy, rồi Tinh Hệ so với Tinh Hà, Tinh Hà so với Tinh Hải, Tinh Hải So với Tinh Vực, Tinh Vực so với Vũ Trụ. Một cấp độ chênh lệch là một sự khác biệt to lớn khủng bố. Ấy dà, tính ra con người chẳng đáng là gì. Tu luyện là đi tìm hiểu thiên đạo, diễn giải vũ trụ, nhưng mà nó to lớn không thể với tới như vậy thì bao giờ mới giải được. Vừa tu hành vừa vui chơi mới là chính đạo. Hắc hắc.

Triệu Thiên Bình nghe mà ù ù cạc cạc chưa thấm thấu nổi. Hay nói cách khác là nó chưa đủ sức để tưởng tượng ra cái sự khổng lồ mà Vũ Thanh Hà đề cập đến. Thật sự to lớn không thể với đến sao, bỗng nhiên Triệu Thiên Bình có ham muốn tốt bụng là một ngày nào đó sẽ tự mình đi đến tận cùng xem vũ trụ có giới hạn không, hay ở đó có cái gì. Càng nghĩ Triệu Thiên Bình càng siết tay thật mạnh, ánh mắt sáng chưa từng có. Vũ Thanh Hà ở bên thấy vậy thì khẽ cười:

- Đệ cứ ở đó mà tưởng tượng, ta đi tìm người khác nói chuyện đây.

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì giật mình tỉnh lại gãi đầu cười cười, nhưng Vũ Thanh Hà cũng không quan tâm đến nó nữa mà đi chỗ khác, lúc này Vân Chu cũng bắt đầu từ từ bay lên.

Vân Chu nhẹ trôi giữa không trung. Triệu Thiên Bình có thể cảm thấy làn gió mát lạnh thoảng qua từng hồi làm nó cực kì khoan khoái dễ chịu. Nó thích cảm giác này, cảm giác hòa mình cùng làn gió tự nhiên phiêu hốt, giống như lần đầu tiên nó tập làm hoa tiêu trên hải thuyền vậy.

Gió.

Gió từ đâu mà có?

Những cơn gió thật nhẹ nhàng.

Ta muốn được hóa thân thành gió!

Phiêu du.

Tiêu diêu tự tại.

Vân Chu ngừng lại rồi dần dần hạ xuống một bình đài rộng lớn được lát đá xanh như ngọc đã tập trung khá nhiều người. Hai bên vân khí lượn lờ, thấp thoáng những bóng cây cổ thụ và tiếng chim thánh thót. Trên bình đài sừng sững một thế đàn to lớn cao hơn mười trượng được bố trí đồ hình tiên thiên Bát quái.

Xung quanh bình đài không chỉ có cảnh sắc tự nhiên mà còn xuất hiện nhiều kiến trúc bằng gỗ, đặc biệt phía cuối bình đài là một toà đại điện cực kì to lớn với công cao chọc trượng, gỗ sơn thiếp vàng, chính là Lưu Vân Điện.

Vân Chu hạ xuống, Bạch Vân Chân Nhân cũng là người xuống trước. Khi tất cả mọi người đã tập trung đông đủ thì Bạch Vân Chân Nhân khẽ phát tay, tức thì Vân Chu bỗng nhiên co rút lại thành một khối mây nhỏ rồi bay vào trong tay áo của lão. Xong việc lão quay sang căn dặn với mọi người:

- Văn Huy trưởng lão sẽ đưa mọi người đi tập trung với những phong khác.

Nói xong lão quay qua chấp tay với người được gọi là Văn Huy trưởng lão, chính là lão giải tóc hoa râm mà Triệu Thiên Bình từng thấy trong Vân Trung Điện. Sau khi Bạch Vân Chân Nhân rời đi, mọi người theo sự dẫn đường của Văn Huy Chân Nhân mà đi về hướng có đông người đang đứng, Triệu Thiên Bình đi ngay phía sau Linh Vân Đạo Nhân.

Trên quảng trường đã tụ tập trước hai nhóm người, đa số toàn là nữ nhân, thỉnh thoảng có vài nam nhân trong số đó, vài đứa trẻ. Tình hình có vẻ giống với Hoàng Phong, chắc là thân nhân gia quyến của môn nhân đệ tử. Vũ Thanh Hà ở gần bên nhanh miệng giới thiệu:

- Bên đó là đệ tử của Chu Phong và Thanh Phong, viên áo màu đỏ là Chu Phong, màu lục là Thanh Phong, hai nơi đó toàn nữ đệ tử. Còn bọn Bạch Phong và Huyền Phong còn chưa thấy đến. À, vừa nhắc đến đã thấy.

Vũ Thanh Hà chỉ chỉ tay về hướng đông, Triệu Thiên Bình theo đó đưa mắt nhìn thì thấy hai chiếc Vân Chu đang từ từ hạ xuống. Một cái đi xuống những đệ tử áo bào trắng viên Lam và một cái thì toàn thân đồ trắng không pha dị sắc. Triệu Thiên Bình hơi ngạc nhiên, đồ trắng tinh chắc là đệ tử Bạch Phong, còn Huyền phong chắc phải là màu Đen mới hợp lí chứ nhỉ, nhưng mà người ta đã thích lam thì thôi mặc kệ, nó cũng không nghĩ đến nữa.

Mỗi nhóm có nhân số xấp xỉ nhau, chỉ trên dưới năm mươi người. Nếu tất cả đây là đều là môn nhân của Lưu Vân Tông thì cả thầy chỉ có hai trăm năm mươi người, tính thêm những người trên Lưu Vân Điện còn nữa, chắc tầm chưa đến ba trăm người. Số người chỉ tương đương với một gia tộc nhỏ mà thôi, nếu ở trên giang hồ thì chỉ thuộc hàng tiểu phái, nhưng với căn cơ sâu dày của mình thì Lưu Vân tông lại là đại phái số một ở Lưu Thiên Tinh này.

Mọi người theo khu vực của mình mà dần dần chỉ hàng chia lối ngay ngắn. Mỗi phong xếp làm ba hàng dọc, nhóm này cách nhóm kia không quá một trượng. Sau đó tất cả được lệnh xếp bằng ngồi xuống trên sân điện. Mọi người xung quanh có kẻ nhắm mắt nhập định. Có kẻ tìm người trò chuyện. Triệu Thiên Bình cũng nhắm mắt lại, nó bỗng nhiên muốn cứng linh khí trong lúc này. Bình thường đều tu luyện trong Linh trận, nhưng Linh trận chỉ là hỗ trợ người tu luyện nhập môn ban đầu và truyền thụ tâm pháp mà thôi, không thể quá phụ thuộc vào nó được, sau này khi tu hành đều là ở động phủ của mình hoặc là bên ngoài, do vậy Triệu Thiên Bình mới đột nhiên có suy nghĩ muốn cảm ứng linh lực ngay tại nơi này.

Nhưng nhắm mắt tu luyện chưa được bao lâu thì bỗng có người vỗ vai làm nó giật mình tỉnh lại. Vũ Thanh Hà nhìn nó than khẽ:

- Đệ không phải cuồng nhân như lão Tam đấy chứ. Được rồi, đứng dậy đi, các vị sư trưởng đến rồi kia.

Triệu Thiên Bình nghe vậy mới thấy xung quanh mọi người đều đã đứng lên, cũng chỉ còn mình nó ngồi gây chú ý. Nó đành cười trừ gãi gãi đầu che dấu xấu hổ rồi đứng lên. Hồng mắt về phía trước thì bị che hết chẳng thấy gì, phải một lúc sau nó mới thấy một nhóm người bước lên tế đàn. Đi chính giữa đầu tiên là một nam tử trẻ tuổi khí độ hiên ngang bất phàm tầm ba mươi tay dặt theo một bé gái cỡ bảy tám tuổi, xung quanh có khá nhiều người đi theo. Vũ Thanh Hà ở bên cạnh húc vai nó rồi nói:

- Người ở giữa là Chương môn sư thúc Minh Dương Chân Dân, nhìn trẻ tuổi vậy thôi nhưng đạo hạnh cực kì cao thâm, là một trong số ít Đại thần thông tu sĩ ở Lưu Vân Tinh này đấy. Tiểu muội được dẫn theo là Tô Yên Nhiên chính là đứa trẻ có Tiên căn sắp được Thái Thiên Tiên Môn tiếp nhận. Ba người bên trái lần lượt là Trụ trì Khô Tâm Đại sư của Kim Sơn Tự, Bang chủ Long Kinh Thiên của Long Tạng Bang và Tông chủ Vô Ưu Chân Nhân của Diệu Nhật Tông. Còn bên phải theo thứ tự là Giáo chủ Liễu Thanh của Nguyệt Quang Thánh Giáo, Hắc Mộc Chân Nhân Cốc chủ Tuyết Thần Cốc và, hắc hắc, Hồng Lăng Ba Cung chủ Thiên Yêu Cung.

Triệu Thiên Bình theo thứ tự mà nhìn theo, một lam y đại hán hùng dũng, một kim y khô gầy lão hòa thượng, một tử bào đạo sĩ, một thanh y che mặt nữ tử, một hắc bào đạo sĩ và một hồng y quyến rũ nữ nhân. Nhìn bảy người đứng ngang nhau thì trừ lão hòa thượng trụ trì của Kim Sơn Tự là già lão ra thì những người còn lại đều mang dáng dấp thanh xuân trẻ tuổi, nhưng người tu luyện tuổi thọ kéo dài, tu vi càng cao sống càng lâu, chẳng thể dựa vào bề ngoài mà suy đoán tuổi tác của họ được. Triệu Thiên Bình lúc này mới hỏi:

- Bát sư huynh này, đệ hay nghe nói về Đại thần thông tu sĩ, đó là cấp độ thế nào vậy?

Vũ Thanh Hà gật đầu cười:

- Cái này đệ có thể tìm hiểu kĩ trong những tạp lục ở Thư Viện, nói đơn giản cảnh giới đầu tiên của người tu đạo đó là Dẫn Linh Cảnh gồm năm giai đoạn là Dẫn khí kì, Uẩn linh kì, Khai linh kì, Trúc cơ kì và Chân linh kì. Sau khi đột phá bước cuối cùng sẽ tiến lên cảnh giới cao hơn là Thông Thiên cảnh, những tu sĩ ở cảnh giới đó đã có thể sử dụng đạo thuật thần thông uy lực tuyệt luân nên thường gọi chung là Đại thần thông tu sĩ.

Triệu Thiên Bình gật đầu ngẫm nghĩ chút rồi hỏi tiếp:

- Có cảnh giới trên Thông Thiên không?

Vũ Thanh Hà đáp:

- Tất nhiên là có, đó là cảnh giới tìm hiểu đại đạo vũ trụ được gọi là Đạo cảnh, tổ sư khai tông của chúng ta chính là tu sĩ đạt tới cảnh giới này. Nghe nói có thể tự thân du hành trong vũ trụ mà không cần dùng đến Thiên Không Sa Ngư, rất lợi hại. Đệ cứ liên tưởng đến trấn sơn chi bảo của chúng ta là biển, sức mạnh hủy diệt một tinh cầu là chuyện có thể.

Triệu Thiên Bình bắt gặp ngược lên nhìn năm điểm sáng trên đỉnh trời của Lưu Vân Điện mà cảm thán. Chỉ một pháp bảo lưu lại đã bá đạo như vậy, không biết bản lĩnh thật sự của họ như thế nào. Nó bỗng có cảm giác hướng tới cái gọi là Thái Huyền Tông trong truyền thuyết kia, chỉ một môn nhân đã kinh khủng bậc này, vậy thì tông phái đó phải hùng mạnh đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Khai Thiên điển lễ

Nhân mã của sáu tông cứ năm người theo sau thủ lĩnh của họ chia thành hai nhóm ngồi ở hai góc đối diện nhau của tế đài. Những người còn lại là các vị phong chủ và trưởng lão chia ra vị trí của mình mà ngồi xung quanh trung tâm tế đàn. Khi tất cả đã vào vị trí, Minh Dương Chân Nhân đứng trước trung tâm tế đàn liền cất giọng:

- Các vị đạo hữu, Lưu Vân Tông ta nhận Thiên địa chi mệnh đã tìm được một tiên duyên đệ tử. Hôm nay tổ chức Khai Thiên đại điển ở đây nhằm thông tri Tiên Môn mở ra Truyền Tông Đại Trận tiếp nhận tiên duyên đệ tử này, hi vọng sau này thiên địa lại thêm một phúc tinh, Lưu Thiên lại thêm một phúc tử.

Nói đoạn ông ta nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống rồi hô lớn:

- Thiên không khai mở, Thiên địa chi lực sẽ tụ tập, mọi người tập trung cảm nhận sẽ thu được đại lợi ích. Giờ lành đã tới, Lưu Vân sư nghe lệnh! Bày trận!

Tức thì những phong chủ trường lão trên đài liền cùng nhau kết xuất thủ ấn, vận chuyển linh lực bắt đầu kích hoạt tiên thiên Bát quái trận đồ phía dưới. Tế đàn dưới sự thôi động của linh lực dần dần khởi phát quang mang bạch sắc, bạch quang càng lúc càng mạnh, đến khi nó chiếu rọi cả bình đài thì Minh Dương Chân Nhân liền nhanh tay bắt quyết chỉ thẳng lên trời. Ngay lúc đó điều kì lạ đột nhiên xảy ra, năm vầng sáng trên bầu trời nhanh bắt đầu chuyển động xoay tròn. Hoàng sắc, hồng sắc, thanh sắc, bạch sắc, huyền sắc năm điểm quang mang dần dần hòa trộn vào nhau. Nửa thời thần sau sự vận chuyển dường như đã đến đỉnh điểm, trên bầu trời không còn năm vì tinh tú nữa mà thay vào đó là một bạch quang cầu giống như một vầng mặt trăng sáng lên giữa ban ngày vậy. Trong mắt của những vị thủ lĩnh sáu thế lực xung quanh ánh lên những tia sáng khác thường, có than thở hâm mộ, có thêm muốn tham lam, có e dè kinh sợ, nhưng mọi người chỉ tập trung lên đài nên cũng không ai để ý đến họ.

Đúng lúc này thủ ấn trên tay Minh Dương Chân Nhân đột nhiên thay đổi, lập tức từ vầng bạch nguyệt thoát xuống một dải sáng trắng bao trùm lên trung tâm tế đàn. Tế đàn trở nên rung lắc dữ dội, nhìn như có bão đến khiến gió nổi mây mù khắp trời đất. Mây trên Lưu Vân Thiên Đình bắt đầu hội tụ nhanh xung quanh cột sáng rồi quay cuồng tựa như một con ốc xoáy ở giữa vậy.

Ầm ầm...

Đùng đùng...

Trên tế đàn bắt đầu phát ra những âm thanh sấm nổ, thỉnh thoảng còn xẹt lên vài tia chớp sáng rực. Triệu Thiên Bình nhìn như quên cả thở, chẳng biết có phải hoa mắt hay không nhưng nó thấy cột sáng màu trắng chạm vào tế đàn thì giống như bị tế đàn cản lại rồi dần dần vận xoắn dữ dội, ở chỗ đó thì thoảng lại rạch lên những tia chớp bạc nổ âm ầm.

Tế đàn càng lúc càng rung lắc dữ dội, vòng ánh sáng càng lúc càng xoắn mạnh, tần suất tia sét xuất hiện càng lúc càng nhiều, tiếng nổ càng dữ dội nhưng rung chuyển cả bình đài lộ này vậy. Nhưng trên mặt các vị sư trưởng trên đài vẫn bình tĩnh, chỉ có mồ hôi là bắt đầu rỉ ra nhỏ xuống như làm một việc vô cùng tốn sức vậy.

Nửa canh giờ trôi qua. Bạch quang vận xoắn càng lúc càng mãnh liệt.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Ba canh giờ trôi qua. Lúc này đã không thể nhận ra ánh sáng chuyển động như thế nào nữa mà đã trở thành một chiếc đĩa bạc lơ lửng ở giữa tế đàn. Bỗng nhiên...

Uỳnh...

Một tiếng nổ to vang lên khiến Triệu Thiên Bình cảm thấy muốn ù tai, cuồng phong từ tế đàn bắn ra bốn làm cỏ cây xung quanh cong mình muốn ngã rạp, mây mù bị thổi đi sạch. Cũng may trong chúng đệ tử đã có người làm phép bảo hộ nên không bị ảnh hưởng gì lớn. Giữa tế đàn không còn chiếc đĩa ánh sáng màu trắng đâu nữa, quang trụ biến mất, cũng không còn truyền ra tiếng động gì nữa, chỉ thấy trung tâm tế đàn bỗng sừng sững một vòng cung màu vàng nhìn như một cánh cổng vậy, bên trong tràn ngập những màu sắc biến đổi hư ảo.

Lúc này tất cả mọi người lập tức ngừng thi pháp rồi chuyển người ra trước kim môn mà khoanh chân ngồi xuống tĩnh tọa. Những người khác trên bình đài cũng cùng bắt đầu nhắm mắt nhập định. Triệu Thiên Bình nhìn vậy thì hiểu chắc là đến lúc cảm nhận cái gì thiên địa chi lực lúc trước đã nhắc đến, nó cũng nhắm mắt lại.

Linh khí trong thiên địa có vẻ như đậm đặc hơn hẳn, cảm giác thần thanh khí爽 khiến nó muốn rên thành tiếng nhưng nó vẫn im lặng nhắm mắt kiểm chế. Nó dần dần cảm nhận được lợi ích của việc này, những tia thanh khí thấm nhuần vào cơ thể làm cơ thể cảm giác nhẹ nhàng hơn, linh lực trong cơ thể chưa từng luyện hóa thêm linh khí lại tăng trưởng một cách nhanh chóng. Không những vậy, nó cảm giác trí óc mình bỗng nhiên trở nên thông suốt hơn hẳn, vài thứ trước đây nửa hiểu nửa không thì giờ nó đã nắm bắt dần dần những điều tinh túy trong đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đến khi Triệu Thiên Bình cảm giác linh lực trong cơ thể sắp khôi phục đến trạng thái đỉnh cao lúc trước thì mọi thứ đột nhiên dừng lại. Triệu Thiên Bình không hiểu lắm mở mắt ra thì thấy mọi người ai cũng như nó, còn những sư trưởng trên tế đàn đã lục đục đứng lên rồi bắt đầu đi xuống tế đàn, những môn nhân đệ tử bên dưới cũng lần lượt đứng dậy, tất cả cùng hướng mắt về tế đàn chờ đợi.

Nửa khắc sau giữa những sắc thái mờ ảo bỗng hiện ra một bóng người. Xuất hiện là một nam nhân cực kì trẻ tuổi, so với người thường thì chỉ tầm độ mười tám đôi mươi, mặt phương nhỏ dài, mày thẳng thanh tú, một gương mặt anh tuấn cực điểm không nên xuất hiện ở một người nam nhân, nhưng lông tóc lại toàn một màu bạch ngân óng ánh, trong sâu đôi mắt lại như già lão tang thương. Ngoài hơi đặc biệt về ngoại hình thì cả người thanh niên không có vẻ gì khác thường cả, phải nói là giống một người bình thường còn hơn người bình thường nữa, một thần tiên lam y mảnh mai càng khiến hắn như một thư sinh trói gà không chặt vậy. Những khí chất hiền lương, anh vũ, tiên phong đạo cốt đều không thể nhận thấy trên người kẻ này.

Minh Dương Đạo Nhân lúc này hô lớn:

- Cung nghênh tiên trưởng.

Nói đoạn hán cuối người thật sâu, tất cả người khác cũng đồng loạt cúi đầu. Ngân phát thanh niên thấy vậy khẽ cười khoát tay:

- Không cần đa lễ. Gọi ta một tiếng đạo hữu là được.

Giọng nói trầm thấp tuy không lớn nhưng lại truyền rõ ràng vào trong tai mọi người khiến họ có cảm giác không thể làm trái mà đồng loạt ngừng dậy. Ngân phát thanh niên gật đầu hỏi:

- Đây chắc là Lưu Vân Tông của Diệu Văn đạo hữu rồi?

Minh Dương Chân Nhân cung kính trả lời:

- Bẩm tiền bối, chính phải.

Lúc này ngân phát thanh niên cũng không phản đối cách gọi tiền bối nữa, coi như chấp nhận cách xưng hô này. Hán khẽ đảo mắt quanh những môn nhân đệ tử ở đây rồi như đưa mắt nhìn về xa xăm, một lát sau hán khẽ than thở:

- Đã ba nghìn năm rồi chưa có dịp gặp lại cố nhân.

Triệu Thiên Bình bên dưới nghe vậy hơi trở mắt kinh ngạc. Cũng không phải mình nó có cái cảm giác đó. Một người trừ mái tóc ra thì không có gì khác một thanh niên vừa trưởng thành mà thốt ra một câu như vậy không khiến khác giạt mình mới lạ, hơn ba nghìn năm, thật sự không thể tưởng tượng được đạo hạnh của người này cao tới trình độ nào rồi.

Qua chút cảm khái ngẩn ngui ngân phát thanh niên nhìn xuống tiểu nữ hài bên cạnh Minh Dương Chân Nhân khẽ vẫy tay:

- Lên đây.

Minh Dương Chân Nhân nhanh chóng cầm tay bé gái dẫn lên tể đàn đến trước mặt Ngân phát thanh niên rồi đứng sang một bên. Người thanh niên khụy chân xuống trước mặt bé gái cười bảo:

- Con tên gì?

Bé gái tuy lần đầu gặp mặt nhưng có vẻ rất dạn dĩ, cũng có lẽ do khí chất gần gũi của ngân phát thanh niên mà bé gái không cảm thấy lo lắng gì mà trả lời rành rọt:

- Dạ, là Tô Yên Nhiên ạ.

Ngân phát thanh niên mỉm cười từ ái vuốt nhẹ đầu bé gái rồi hỏi tiếp:

- Ta là La Thiên, con có đồng ý theo ta học đạo không?

Đứa bé đã ở trên Lưu Vân Tông một năm nên cũng không quá xa lạ với những điều này. Nó liền gật đầu:

- Dạ được, nhưng mà... nhưng...

Ngân phát thanh niên cười khích lệ:

- Con cứ nói.

Đứa bé quay xuống phía dưới nhìn về một góc trong đám môn nhân đệ tử từ bên dưới khẽ nói:

- Con không muốn xa cha mẹ.

Ngân phát thanh niên hơi sững sốt nhưng rất nhanh bật cười:

- Không sao.

Nói đoạn hán đưa tay lên khẽ vẫy một cái. Tức thì ở dưới liền xôn xao một trận. Có hai người một trung niên nam tử và một thiếu phụ có chút xinh đẹp bị cái vẫy tay đó đưa lên không trung rồi bay lên tể đàn. Mọi người phía dưới được một phen kinh thán, thật sự là thần thông quảng đại. Một cái vẫy tay hất văng người khác một đoạn thì được nhưng có thể khiến hai người bay lên từ từ như vậy ở đây không ai khác có thể làm được, chưa nói đến cô bé còn chưa nói cha mẹ mình là ai mà chỉ nhìn vào một nhóm người thôi. Cũng không có nhiều người biết họ là thân sinh phụ mẫu của bé gái cả, một năm trước khi Minh Dương Chân Nhân phát hiện ra tiền duyên đệ tử này thì đưa cả gia đình ba người nó cùng lên núi. Đứa trẻ thì ở Lưu Vân Điện làm quen với tu luyện còn cha mẹ nó được thu làm ngoại môn đệ tử ở Vân Đài.

Cha mẹ đứa bé vừa đáp lên đài thì vội vàng định quỳ xuống nhưng người thanh niên chỉ khẽ lắc đầu thì họ không có cách gì khom người xuống được cả. Ngân phát thanh niên lúc này hướng về hai người mà hỏi:

- Các người có muốn đi theo con mình hay không?

Hai người sau khi bình tĩnh lại thì quay sang nhìn nhau chần chừ, một lúc sau thì người cha lên tiếng:

- Bẩm tiên trưởng, được theo người tu luyện là phúc tu mấy kiếp của Nhiên nhi. Chúng tôi thân làm cha mẹ tất nhiên không muốn rời xa con mình, nhưng sợ tình cảm thế tục sẽ làm ảnh hưởng đến con đường tu hành của nó sau này, nên...

Gã cắn răng một chút rồi thốt ra:

- ...không cần phải đi theo.

Bé gái nghe vậy thì miệng méo xệch, mắt đỏ lên nhưng cổ mím môi không khóc ra thành tiếng. Sinh ra đã thông tuệ nên qua một năm ở trên Lưu Vân Tông nó cũng hiểu ra được ít nhiều, nó biết cha nó nói không sai nhưng nghĩ đến phải rời xa cha mẹ nó không kìm được mà rung rung nước mắt.

Ngân phát thanh niên thấy vậy thì bật cười:

- Nhân tình thế thái tồn tại tất có ý nghĩa của nó. Tu hành theo bản tâm. Các người không cần lo lắng đến tình thân sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của con mình. Muốn đi thì đi thôi.

Hai người nghe vậy thì mừng đến khóc, muốn quý mà quý không được nên chấp tay cuối đầu miệng liên tục:

- Đa tạ tiên trưởng, đa tạ tiên trưởng.

Bé gái cũng mừng rỡ hi hi cười rồi bỗng nhiên chồm đến “chục” một phát thom lên mặt Ngân phát thanh niên rồi quay người chạy đến nhảy vào lòng cha mẹ mình.

Ngân phát thanh niên hơi sững sốt rồi bật cười ha ha. Đoạn hắn quay sang Minh Dương Đạo Nhân khẽ nói:

- Các người vất vả rồi! Đây coi như là chút phần thưởng.

Vừa nói ngân phát thanh niên vừa búng tay một cái, tức thì từ đó bay ra một cái nhẫn Lục ngọc. Minh Dương Đạo Nhân vội vàng tiếp lấy, gương mặt hiện rõ sự mừng rỡ vội càng chấp tay:

- Đa tạ tiên bối ban thưởng.

Ngân phát thanh niên gạt đầu nhìn quanh chúng nhân một lượt rồi đột nhiên chỉ vào Cung chủ Hồng Lăng Ba mà nói:

- Người đến đây.

Tất cả mọi người khẽ sững sốt, Hồng Lăng Ba còn ngạc nhiên hơn nhưng vẫn tiến người lên tề đàn. Đến một bên ngân phát thanh niên, nàng khẽ khom người:

- Tiên bối có gì sai bảo?

Ngân phát thanh niên nhìn kỹ nàng một lượt. Đang lúc mọi người đang tò mò có phải vị tiên gia tiên bối này bị rung động bởi nhan sắc của nàng hay không thì thanh niên mới cất tiếng:

- Thủy Tinh Huyết Mân Côi, rất hiếm thấy, ta có một Đan phương cần nó làm phụ dược.

Hồng Lăng Ba nghe vậy thì sắc mặt như cắt không còn giọt máu mà hoảng hốt quý xuống:

- Kính xin tiên bối tha tiểu nữ một mạng.

Ngân phát thanh niên lại có chút sững sốt rồi bật cười ha ha:

- Là ta diễn đạt chưa tới. Chỉ cần năm phiến lá là đủ rồi.

Hồng Lăng Ba nghe vậy khẽ thở ra một hơi. Nàng cắn chặt răng vùng tay phải lên rồi dứt khoát chặt xuống thật mạnh vào tay trái, tức thì cánh tay trái rơi ra bay đến trước mặt của ngân phát thanh niên, nhưng chỉ lát sau nó dần dần teo lại rồi biến thành một nhánh cây nhỏ có năm phiến lá màu lục viền từ sắc.

Yêu tu từ cây cỏ cho dù bị đoạn chi thì cũng có thể từ từ mọc lại, nhưng thời gian khá dài, nó còn gây ảnh hưởng nhất định đến việc tu luyện nữa, có thể nói một nhánh lá này có thể khiến Hồng Lăng Ba một trăm năm đạo hạnh không thể tăng tiến, thậm chí có nguy cơ bị tụt lùi nữa. Dù hành động thật dứt khoát nhưng gương mặt nàng không tránh khỏi đau đớn và nhiều hơn là xót xa nồng đậm. Phía dưới có nhiều người không khỏi cảm thấy thương tiếc, vài kẻ thì không chút biểu tình, một ít kẻ tâm thuật bất chính thì cười lạnh hà hà. Đến Triệu Thiên Bình cũng có chút cảm giác thương hương tiếc ngọc, dù gì nó cũng mười bốn tuổi, đang độ trưởng thành, cũng biết thương thức cái đẹp, nét đau đớn khổ sở trên gương mặt xinh đẹp thật sự khiến nó có cảm giác không đành lòng hơi pha lẫn chút phần nộ.

Đúng lúc này ngân phát thanh niên phát tay thu nhánh cây vào tay rồi đưa lên mũi khẽ ngửi. Hắn nhắm mắt như tận hưởng một chút rồi khẽ cảm khái:

- Thật sự tốt.

Đoạn hấn quay sang Hồng Lăng Ba búng ra một tia vật màu bạc, nhìn kĩ thì lại là một chiếc nhẫn khác. Hồng Lăng Ba vô thức tiếp lấy khẽ dùng linh thức tra xét rồi chợt mừng rỡ ra mặt, nàng vội vàng cúi đầu:

- Đa tạ tiền bối.

Ngân phát thanh niên gật đầu:

- Cứ coi đó là tiền mua linh dược của ta. Được rồi lui đi.

Hồng Lăng Ba cúi người chấp tay một lần nữa rồi quay người đi xuống. Nhưng bây giờ trên người nàng không thể cảm thấy sự buồn khổ nữa mà thay vào đó là niềm hoan hỉ khó thể che giấu được. Những người khác thấy vậy đều mang nét hăm mộ trên mặt, có người còn gật đầu chúc mừng, những môn nhân của Thiên Yêu Cung cũng mừng rỡ không ngớt.

Triệu Thiên Bình cái hiểu cái không, nhưng nó đoán chắc là vị tiền nhân tiền bối này ban thưởng thứ gì đó rất có giá trị thì họ mới có thái độ như vậy. Nghĩ thế nên Triệu Thiên Bình cũng chẳng còn cảm thấy tiếc thương phần nộ gì nữa, ấn tượng với vị tiền bối này cũng tốt lên. Nhưng người ta đạo hạnh cao thâm so với nó cách xa một trời một vực thì cần gì chú ý đến ấn tượng của nó chứ.

Trên tế đàn vị La Thiên tiên nhân kia sau Hồng Lăng Ba lui xuống thì quay lại nói với gia đình Tô Yên Nhiên:

- Được rồi. Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn hấn lại phát tay lên, tức thì ba người nhà Tô Yên Nhiên bỗng dưng biến mất không một tung tích. Hấn nhìn Minh Dương Chân Nhân khẽ gật đầu rồi quay sang chúng nhân mỉm cười thốt:

- Cáo biệt.

Rồi hấn quay người đi vào Kim môn.

Minh Dương Chân Nhân đứng một bên hô lên:

- Cung tiễn tiền bối.

Sau khi La Thiên bước vào thì kim môn từ từ đóng lại rồi tiêu biến. Tế đàn đang sừng sững tại đó bỗng nhiên hóa thành phấn vụn rồi bị gió thổi bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vân Dẫn

Sau Khai Thiên Đại Diễn kết thúc, Triệu Thiên Bình lại trở về với cuộc sống tu luyện bình thường.

Những tưởng đã đạt tới giới hạn cảm ứng linh khí, nhưng sau khi trở về thì lại nó nhận ra giới hạn của mình đã được tăng lên. Có lẽ nhờ lúc nhập định ở Đại Diễn. Nó được lợi, người khác chắc cũng như vậy, hèn gì tông phái yêu cầu tất cả môn nhân phải tập trung đầy đủ, chắc là do nguyên nhân này.

Một phần thời gian cảm ứng trong Diệu Vân Kinh đại trận, một phần cảm ứng linh khí bên ngoài, một phần thì vừa luyện thể vừa đọc sách. Đến ngày thứ hai mươi sau đó, nó đã một lần nữa đã tới giới hạn cảm ứng, kho thư tịch nhập môn và tạp thư cùng nhồi hết vào đầu.

Bây giờ Triệu Thiên Bình đã có thể xem là người tu luyện.

Nó hiểu thêm được vài thứ. Như linh căn nói là đơn tính nhưng thực chất không chỉ luyện hóa ra một loại linh lực, trong cơ thể cũng có ngũ hành, linh lực luyện hóa được mang thuộc tính thổ là chính và trộn lẫn trong đó một chút linh lực ngũ hành, chỉ một chút thôi. Vì thế Thổ linh căn tu sĩ có khả năng thi triển hầu hết các loại đạo pháp và đặc biệt nổi trội ở việc thi triển các đạo thuật hệ Thổ.

Rất hiếm người sinh ra linh căn thuần một thuộc tính, khi đó không còn là linh căn ngũ hành nữa mà đã trở thành dị linh căn. Do cơ thể con người bình thường là đầy đủ ngũ hành, nhưng người dị linh căn thuần thuộc tính chỉ có thuần nhất một hành, khi đó cơ thể sống sẽ rối loạn, sức sống suy giảm dần đến tử vong. Những thai nhi mang linh căn như vậy thường chết non trong bụng mẹ, dù may mắn được sinh ra cũng không sống được bao lâu cả, trừ khi cơ duyên dẫn dắt gặp được tu sĩ đạo hạnh cao thâm dùng tự thân linh lực bảo trì tính ổn định cho cơ thể thì mới tồn tại được.

Nhưng họa phúc tương liên, nếu họ được tu luyện đến nơi đến chốn thì khi đạo hạnh tinh tiến đến một cảnh giới nhất định sẽ có khả năng bỏ qua sự cản trở của ngũ hành mà kích phát tiềm năng thiên bẩm, tạo ra thứ lực lượng tinh thuần nhất thiên hạ và mạnh mẽ không thể tưởng tượng, người ta gọi là Thuần nguyên tu sĩ. Đó là năm loại dị linh căn “thường thấy”, dùng thường thấy để biểu thị nó xuất hiện nhiều hơn “dị linh căn” khác mà thôi, nhưng độ

hiếm của nó thì còn hơn tiền căn nhiều lần. Những loại dị linh căn khác thì dựa vào sự biến đổi của ngũ hành linh căn trong cơ thể, vô vàn sự biến hóa tạo ra vô số các loại dị linh căn.

Ngoài vấn đề linh căn ra Triệu Thiên Bình còn đọc được vài thứ khác như về các loài sinh vật thông thường và các linh vật kì bí trên Lưu Thiên Tinh, hoặc các loại bảo thạch mà Viêm thiết trước đây nó từng gặp cũng là một trong. Còn có vấn đề về tu luyện tạp nhảm như phân chia cảnh giới, thực ra phân chia ba cảnh giới cơ bản không phải quá rõ ràng như từ Trúc cơ trở đi, ở Lưu Vân Tông là Dẫn khí, Uẩn linh, Khai linh; mà ở một vài tông phái khác lại sử dụng Luyện thể, Luyện khí, Luyện thần để phân chia, lại còn có chỗ gộp hết lại làm một là Nhập linh kì, tóm lại tất cả đều ám chỉ sơ cấp tu đạo giả.

Những gì có thể đọc nó cũng đã đọc hết, những gì không đọc được thì nó cũng chẳng động vô làm gì cho nhừ đầu. Bây giờ việc quan trọng là tu luyện thiên thứ hai tâm pháp.

Vân Dẫn thiên cần sự trợ giúp của tâm quyết để dẫn dắt Vân năng hỗ trợ việc luyện hóa. Đầu tiên là tìm ra lộ tuyến vận công phù hợp với bản thân.

Mỗi người sinh ra có cơ địa khác nhau, dù là anh em sinh đôi khi lớn lên cũng có nét khác biệt. Dẫn đến một điều tất yếu đó là sự sắp xếp các linh trận thiên trong linh căn khác nhau, nên lộ tuyến luyện công cũng vì thế mà với mỗi người thì ứng mỗi kiểu, nhỏ thì khác ở vài lạc mạch, lớn thì ngược dòng cả kinh mạch, do vậy tìm ra sự phù hợp vận hành công pháp phải dựa vào chính bản thân mình.

Như Vân Ứng thiên quan trọng trong việc tạo ra nguyên liệu chất lượng thì Vân Dẫn Thiên chính là tìm ra quy trình sản xuất phù hợp nhất.

Đây là một việc không chỉ quan trọng mà phải thực hiện lâu dài. Cơ thể con người có vô vàn điều cần phải khám phá, ví dụ như ấn huyệt, mỗi khi phát hiện ra một ấn huyệt thì lộ tuyến vận hành linh khí phải có chút điều chỉnh nhỏ, cứ như vậy, cho đến khi đột phá Thông Thiên cảnh giới mới có thể coi nhẹ việc này một chút.

Việc học được lộ tuyến vận công từ Diệu Vân Kinh trận pháp không phải đơn giản như việc cảm ứng sự tồn tại của linh khí. Muốn linh khí trong trận dẫn đường cho linh lực trong cơ thể thì đòi hỏi phải có sự hòa nhập giữa cơ thể và mây. Một sự hòa nhập hoàn toàn trong cảm giác thể xác, nếu đạo hạnh cao thâm thì rất dễ dàng, nhưng nhập môn tu luyện như Triệu Thiên Bình thì khó khăn vô cùng.

Nhưng khó khăn chứ không phải là không có khả năng. Việc đầu tiên Triệu Thiên Bình cần làm là niệm tâm quyết để Vân năng tràn vào cơ thể. Vân năng lúc này không phải dùng để trợ giúp luyện hóa mà là tạo ra cảm giác gắn kết giữa cơ thể và linh khí trong mây.

Triệu Thiên Bình khẽ lẩm bẩm pháp quyết: “Lưu Vân thiên vận tướng...”, tức thì cảm giác được một dòng khí lạnh buốt từ khí quan tràn vào cơ thể, nó va chạm bừa bãi một hồi rồi dần dần thoát ra ngoài.

Đau và ngứa. Đó là thứ nó cảm nhận rõ ràng nhất. Cứ như bị một đàn kiến xông vào cơ thể rồi bò loạn cắn xé khắp nơi vậy. Chỉ một lần mà nó đã toát mồ hôi thành cục, thật sự là thờ không ra hơi. Cảm giác khó thể chịu được từ sâu trong thịt khiến thân hình nó phải vận vẹo một hồi mới thấy đỡ hơn.

- Thế này còn khủng khiếp hơn lúc vượt núi nữa.

Lúc đó còn có giáp dây tự chế để đỡ đau, hay dùng mộc đẳng để trị thương, nhưng giờ là cảm giác sâu trong thịt, mà năng lượng này ngoài gây khó chịu thì không có tổn thương gì thực chất. Triệu Thiên Bình hết cách, đành phải cắn răng niệm thêm một lần pháp quyết.

- Ôi mẹ ơi chết con.

Lại một lần.

- Ư ư ư...yaaaaaa...

Triệu Thiên Bình mơ màng tỉnh dậy.

Nó vẫn còn đang phiêu phù trong đại trận. Hóa ra do đau đớn liên tục không chịu nổi mà nó bị ngắt đi lúc nào chả hay. Nó thở dài một hơi ngán ngẩm:

- Tu luyện thật sự chẳng dễ dàng chút nào. Muốn hòa nhập với mây thì trước tiên phải hòa hợp với cơn đau chết tiệt này đã. Chắc. Nghĩ lại mấy người có trường bối dẫn đạo thật sự khỏe. Hầy da, coi như là luyện thân vậy.

Nghĩ vậy nó âm thầm tiếp tục một lần niệm pháp.

Ra khỏi Điện Truyền Đạo mà Triệu Thiên Bình cảm giác người mình cứ như đi trên mây, ý thức bị hành hạ đến mức mơ hồ. Nó cứ theo bản năng bước về thiện phòng, tới khi ngửi thấy mùi thức ăn mới hồi thần lại được. Nó lấy một lồng bánh bao định đi về phòng nghỉ thì gặp Vũ Thanh Hà đúng lúc đi vào. Thấy sự phờ phạc của nó Vũ Thanh Hà cười to hỏi:

- Vân Dẫn sao?

Triệu Thiên Bình gật đầu chẳng buồn nói dài:

- Ừ.

Vũ Thanh Hà vỗ vỗ vai nó an ủi:

- Tu luyện gian khổ là vậy. Nếu đệ cảm thấy không chịu nổi có thể xin sư phụ dẫn đạo cho.

Triệu Thiên Bình nghe vậy mắt hơi sáng lên, đau đớn làm nó thật sợ, nhưng nghĩ kĩ nó lại lắc đầu:

- Không sao. Khó khăn bước đầu mà thôi. Đệ còn chịu được.

Vũ Thanh Hà cười gật đầu:

- Được rồi, đệ muốn về nghỉ thì đi đi. Muốn đỡ đau khổ thì tu luyện chậm chậm lại.

Triệu Thiên Bình khẽ cười một cái rồi rời đi.

Trở về tiểu viện, nó quăng mình cái bịch lên giường. Bánh bao để khi nào thức dậy rồi ăn. Việc tu luyện hôm nay đã khiến nó quá sức mệt mỏi rồi, sự mệt mỏi về thể xác nó còn chịu được nhưng sự mệt mỏi tinh thần thì chỉ có ngủ một giấc mới giải quyết nổi. Thế là nó đánh một giấc tới sáng.

Ngày thứ hai nó niệm được mười lần tâm pháp thì hết thời nổi.

Ngày thứ ba vẫn mười lần.

Ngày thứ tư lên được mười một.

Ngày thứ năm, thứ sáu, mãi đến ngày thứ hai mươi nó mới quen thuộc được cảm giác như dòi trong xương đó, lúc này nó đã có thể niệm đến lần thứ ba mươi ba. Quen nhưng không phải là có thể bỏ qua ảnh hưởng của cơn đau được, chỉ giúp nó giảm sự mệt mỏi của tinh thần xuống thôi, chứ đau thì vẫn còn đau lắm.

Một tháng trôi qua.

Đến hai tháng sau đó Triệu Thiên Bình mới có thể thả lỏng tâm thần để hòa hợp với Văn năng trong cơ thể. Lúc này nó đã không còn tĩnh tọa mà bắt đầu đứng lên khua tay múa chân nhẹ nhàng theo cảm giác có được, cứ như là linh khí trong trận điều đồ cánh tay nó vung lên vậy.

Lại một tháng trôi qua. Sự đau đớn đã không còn mấy may ảnh hưởng gì đến nó nữa, đau quá chai sạn rồi. Chịu đau ba tháng không phải vô ích, ít nhất nó cũng thấy được cơ thể của mình đã khỏe hơn rất nhiều, có lực hơn, mặc dù vẫn gầy như trước nhưng chiều cao cũng tăng được một phần. Thu hoạch nhiều nhất chính là nó đã tìm thấy sự hòa hợp với trận pháp xung quanh, những động tác của nó bây giờ nhẹ nhàng biến ảo như mây bay, có lúc lại nhanh như mây cuốn trong bão, lúc lại mềm mại trong những cơn gió vi vi, có khi còn bất động như mây trên đỉnh núi.

Lúc này Triệu Thiên Bình bắt đầu dùng linh lực kết nối với Văn năng để dẫn dắt một tia linh khí bên ngoài vào. Linh khí vào khí quan rồi tan ra trong kinh mạch, sau đó dưới sự điều dắt của Văn năng mà tự động vận chuyển trong cơ thể một vòng. Nhiệm vụ của Triệu Thiên Bình lúc này là tập trung nhớ rõ lộ tuyến du hành của linh khí.

Thật sự kì diệu, Văn năng dưới sự vận động hòa hợp của cơ thể trong mây dẫn đường linh khí không gây ra một chút đau đớn nào mà mang đến cảm giác thư sướng khiến nó muốn rên thành tiếng. Đúng là qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai mà.

Một vòng hoàn tất, cảm giác thoải mái không nói thành lời vẫn còn đọng lại trong cơ thể của Triệu Thiên Bình. Không thấy vấn đề gì nó lại tiếp tục vừa du tập các động tác cơ thể vừa tiến hành hấp thu linh khí để luyện hóa.

Một lần, hai lần, ba lần... Đến khi đủ một tiểu chu thiên ba mươi sáu lần thì nó mới dừng lại. Tu luyện phải hợp với lẽ tự nhiên mới dễ dàng tiến và vững chắc, một cơ thể sơ nhập tu hành như nó chỉ được giới hạn chừng đó mà thôi. Người ta nói nhiều quá đôi khi lại hóa dở cũng là như vậy, khi vận hành nhiều hơn cơ thể cảm thấy sung túc nhưng kinh mạch sẽ làm việc liên tục khiến nó dễ bị hư hại, lúc bắt đầu tu luyện sẽ không cảm thấy gì nhưng dần già tích tụ lại sẽ khiến kinh mạch sơ cứng dẫn đến những biến chứng nguy hiểm hơn. Triệu Thiên Bình cũng đã đọc được chuyện đó nên biết điều dừng lại, mặc dù nó rất muốn tiến nhanh trong tu luyện nhưng dục tốc bất đạt không phải không có đạo lí. Đây cũng là điểm khác biệt cơ bản giữa người tu hành theo ma đạo và theo chính đạo.

Người tu luyện theo chính đạo thương thông thuận theo lẽ tự nhiên, lấy tiến chậm mà chắc. Còn người ma đạo thường làm những thứ nghịch thiên, lấy nhanh mà thắng. Nhưng nhanh thì phải trả giá. Ma tu muốn tu luyện nhanh nhưng không để lại di chứng thì một cách duy nhất đó là đoạt, đoạt cơ duyên, đoạt tài phú, đoạt mọi thứ có thể giúp mình tu luyện và củng cố căn cơ, có ma tu kinh khủng đến nỗi sử dụng chính thân thể người khác làm tài liệu tu luyện để bù vào căn cơ bất ổn. Thật ra sự phân biệt chính ma cũng không phải rõ ràng, có ma đội lốt chính, ma quy tâm cải tính thành chính, lại có chính thích giả ma hoặc chính tha hóa thành ma. Thế gian muôn vạn đạo lộ, chỉ cần thành đạo thì chính hay ma đối với một người không còn quá quan trọng, là ma hay chính, chỉ có tự tâm mới hiểu được mà thôi.

Mỗi ngày tiếp đó Triệu Thiên Bình đều như vậy vận hành một tiểu chu thiên, đến ngày thứ mười lăm thì nó cơ bản đã ghi nhớ toàn bộ. Lúc này Văn Dẫn thiên về cơ bản đã hoàn thành, mục tiêu của Triệu Thiên Bình lúc này là Văn Tướng. Nhưng trước tiên nó phải dần dần khai thông huyết khiếu và điều khiển linh lực để làm quen với việc vận hành linh lực trước đã.

Khai thông huyết khiếu tất nhiên không phải là đục một lỗ trên da để linh khí chảy qua được, mà nó là dùng linh lực kích hoạt huyết đạo ở đó đến một mức độ linh động đủ cho linh khí có thể thẩm thấu đi vào. Giai đoạn kích hoạt ba trăm sáu mươi khiếu huyết cơ bản không phải khó, chỉ tốn chút thời

gian mà thôi, giai đoạn tuy tìm và kích hoạt ẩn huyết sau đó mới là nan giải, nhưng bây giờ Triệu Thiên Bình không quan tâm được nhiều như vậy. Nhiệm vụ lúc này của nó là vận chuyển linh lực để giao lưu tìm hiểu cơ thể rồi kết nối tam vị đang điền lại với nhau thành một thể thống nhất. Một nhiệm vụ không mấy khó khăn vì lúc này nó đã có một sự trợ giúp quan trọng, chính là đạo thuật.

Nói chính xác hơn là đạo thuật dưỡng sinh cơ sở. Vì thế Triệu Thiên Bình liền từ giá sách trên cùng mà mang đi một quyển trục có ghi Dưỡng Sinh Thuật. Dưỡng sinh thực chất chỉ là một giai đoạn nhỏ trong việc tu luyện, nó khác với trường sinh ở một điểm cơ bản đó là dưỡng sinh thuật chỉ kéo dài tuổi thọ, còn trường sinh chính là nâng cao thọ mệnh.

Một người bình thường tuổi thọ tầm bảy mươi, nếu luyện dưỡng sinh thuật cơ bản bao gồm những phương pháp vận động, nghỉ ngơi, ăn uống hợp lý thì cơ thể sẽ bền bỉ dẻo dai và lão hóa chậm, khi đó tuổi thọ sẽ được kéo dài ra thêm vài năm thậm chí vài chục năm. Một con người nếu chỉ luyện dưỡng sinh có khi sống lên đến một trăm vài chục tuổi. Còn thuật dưỡng sinh của đạo gia có đặc biệt hơn chút nhưng tác dụng cũng như vậy, một sơ cấp tu sĩ nhờ dưỡng sinh thuật có thể sống được đến một trăm năm mươi tuổi, nhưng chỉ có vậy mà thôi. Vì mỗi loài tồn tại đều có một giới hạn thọ mệnh nhất định.

Còn trường sinh là nâng cao trực tiếp thọ mệnh lên một giới hạn mới mà bước đầu tiên đặt chân trên con đường trường sinh chính là Trúc cơ kì. Khi đạt đến giai đoạn này con người được thoát thai hoá cốt, thọ mệnh tăng thêm ít nhất năm mươi năm. Một khoảng thời gian hơn nửa đời người mình thường. Nhờ có việc đột phá tăng thọ mệnh như vậy mới giúp tu sĩ đủ thời gian tìm hiểu sự vô cùng vô tận của thiên địa đại đạo. Cảnh giới càng cao, thọ mệnh càng nhiều, đến một mức độ khiến con người thoát li sự kiềm hãm của thiên địa thì lúc đó mới là cảnh giới mà bao kẻ tu hành mong muốn đạt được, vĩnh sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Phong chi mộng

Đạo gia Dưỡng sinh thuật dựa trên cơ sở quan hệ tương sinh tương khắc của ngũ hành, rồi từ đó tiến hành điều khiển hợp lý các loại linh lực khác nhau đến chăm sóc những chỗ khác nhau trên cơ thể. Tỉ như tim hành hỏa, nếu đưa thủy linh lực đến sẽ làm tim suy yếu, nhưng đưa chính hỏa đến lại làm tim hoạt động mạnh quá mức mà dẫn tới suy, tốt nhất là dùng mộc hệ linh lực. Vì mộc sinh hỏa, dùng mộc linh lực nhẹ nhàng chăm sóc thì tim sẽ càng ngày càng khỏe, không những vậy, những thức ăn có nguồn gốc từ mộc cụ thể là các loại rau xanh sẽ khiến tim càng khỏe hơn.

Trong cơ thể con người có lục phủ ngũ tạng đều được Dưỡng sinh thuật trình bày rõ các cách rèn luyện nhằm tăng cường chức năng và sự dẻo dai, kéo dài tuổi thọ. Nếu tu luyện tốt thì chưa cần đột phá Trúc cơ đã có thể sống đến một trăm năm mươi tuổi. Nếu kết hợp với việc gia tăng thọ mệnh thì sẽ tăng tuổi thọ lên một khoản lớn, thư tịch ghi lại Trúc cơ tăng tối thiểu năm mươi năm thọ mệnh, chỉ là tối thiểu thôi, nếu dưỡng sinh tốt thì tối đa có thể tăng lên đến một trăm tuổi, tức là tuổi thọ kéo dài lên đến hai trăm năm mươi năm. Hai trăm năm mươi năm thì chỉ cần dùng một loại linh dược gì đó kéo dài thêm năm mươi năm tuổi thọ nữa là đã sống lâu ngang với một tu sĩ Chân linh kì bình thường. Qua đó mới thấy việc Dưỡng sinh là quan trọng đến thế nào, nhất là đối với người tu luyện phải giành giật từng chút thời gian với thiên địa.

Dưỡng sinh thuật ngoài tăng cường sự khỏe mạnh còn có tác dụng tăng cường kết nối các bộ phận cơ thể với nhau làm cơ sở quan trọng cho việc tu luyện sau này.

Triệu Thiên Bình mỗi ngày trừ thời gian vận công một tiểu chu thiên ra thì đều dành thời gian nghiên cứu Dưỡng sinh thuật ở tiểu viện của mình. Vì không đến Truyền Đạo đại diện nên việc nương nhờ sự trợ giúp của Vân năng cũng yếu đi, nhưng lại được cái ổn định hơn so với trong trận pháp, khiến cơ thể có thời gian tiếp nhận sự thay đổi, do đó căn cơ càng thêm vững chắc. Một ngôi nhà muốn xây cao thì nền móng phải thật chắc chắn, cây muốn mọc cao thì gốc rễ phải thật vững vàng, việc tu luyện tuy cao thâm hơi nhưng cũng chung một nguyên lý như vậy. Đó cũng là lý do mà chẳng ai sau khi học tâm pháp rồi lại chui vào Diệu Văn Kinh trận pháp mà tu luyện cả, trừ những kẻ nhập ma.

Trải qua mười ngày tu luyện Dưỡng sinh thuật Triệu Thiên Bình cơ bản có thể liên kết sự vận hành của linh lực trong cơ thể qua các nơi một cách thuận lợi, không những thế mỗi ngày nó còn dựa vào cơ sở dưỡng sinh thuật mà kích hoạt một khuyết huyết khiến linh khí có thể dễ dàng thu nạp vào cơ thể nhiều hơn, và điểm quan trọng cuối cùng là tam vị đan điền cũng được câu thông sơ bộ. Việc tiếp theo là tiến hành chuyên sâu trong việc vận dụng linh lực để rèn luyện cơ thể. Nếu không linh lực được sinh ra liên tục, nhưng kinh mạch còn yếu ớt của Triệu Thiên Bình thì chỉ cất chứa được một lượng linh lực nhất định mà thôi, khi đó tu luyện sẽ trở thành lãng phí. Việc trui rèn không chỉ nằm ở thân thể mà ý thức cũng phải được tiến hành đồng thời, khi đó ý thức mới đủ khả năng làm chủ cơ thể, để không dẫn đến tình trạng giống như người lớn mang ý thức trẻ con vậy. Nhưng đến đây phải bắt tay vào học đệ tam thiên Văn Tường để tìm ra cách vận hành linh lực cường hóa ý thức, vì Nê hoàn là thứ yếu ớt nhất trong cơ thể, nếu tự động vận hành một cách bừa bãi thì sẽ dẫn đến những nguy hiểm khó lường nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng chút thì ý thức bị phá hỏng dẫn đến sống mà như chết, hoặc chết luôn cũng không biết chừng.

Vân Dẫn thiên phải chịu sự đau đớn thể xác trong khi học nhưng Văn Tường thiên thì không có đau đớn như vậy vì ở đây chỉ vận dụng linh lực và ý thức để học mà thôi. Điều đó khiến thể xác không bị tổn thương, nhưng bù lại ý thức sẽ dễ bị mệt mỏi hơn, trừ khi may mắn tìm ra lập tức cách thức vận hành linh lực chăm sóc não hải. Cứ thử so sánh Vân Dẫn thiên với con ngựa trong xương thịt thì Văn Tường thiên lại như phải chịu đựng hàng loạt những giấc mơ khác nhau để chọn ra cái nào khiến ta cảm giác thoải mái nhất, mà không thoải mái thì có thể là ác mộng không chừng. Cảm giác nhận được trong giấc mơ thông qua sự vận hành của linh khí tác động đến văn năng là chìa khóa chính để tìm ra cách vận hành linh lực rèn luyện ý thức tốt nhất. Sự vận hành văn khí đó sẽ trở thành phương pháp nhập môn rèn luyện linh thức, đó coi như sự khởi đầu và cũng là căn cơ thể tiến hành các đạo thuật rèn luyện ý thức và linh thức sau này. Văn Tường đúng sẽ khiến ý thức được rèn luyện theo cách phù hợp với bản tâm nhất, từ đó tạo tiền đề quan trọng để giữ

vững bản tâm trên suốt con đường tu luyện.

Mà muốn mơ tất nhiên là phải ngủ. Việc đầu tiên Triệu Thiên Bình phải làm lúc này là tập “ngủ” trong trận pháp, “ngủ” trong trạng thái vẫn vận hành linh lực. Ngủ có nghĩa là cơ thể và ý thức được thả lỏng, nhưng vận hành linh lực cần phải có sự điều khiển của ý thức. Điều đó tuy có sự mâu thuẫn nhưng không phải không làm được. Cơ thể con người khi ngủ vẫn có một số hoạt động diễn ra không ngừng nghỉ, tí như hít thở. Đó là một hoạt động mà con người có thể chủ động điều khiển được, nhưng khi không điều khiển thì nó vẫn diễn ra, điều Triệu Thiên Bình cần làm bây giờ đó là biến việc vận hành linh lực trở thành một hoạt động theo bản năng như vậy.

Đây là một điều cực kì quan trọng trong quá trình tu luyện của tu sĩ. Cho dù là đạo hạnh cao đến đâu thì ý thức vẫn cần một khoảng nghỉ ngơi tĩnh tu, chứ đừng nói đến tu sĩ nhỏ bé như nó. Việc luyện tập để khiến sự vận hành linh lực thành bản năng không chỉ giúp việc tu luyện tăng tiến, giảm áp lực lên ý thức mà trong một số trường hợp cũng rất quan trọng. Tỉ như trong chiến đấu, khi cần thi triển một đạo thuật gì đó không cần phải lục lại trí nhớ xem phải vận hành linh thể nào, đọc pháp quyết ra sao, niệm thủ ấn gì mà chỉ cần muốn thì bản năng cơ thể sẽ phối hợp tất cả các động tác để pháp thuật có thể tung ra một cách nhanh nhất. Vận hành linh lực thành bản năng vô thức chỉ là một bước khởi đầu mà thôi. Mọi thứ chỉ cần luyện tập là có thể làm được.

Tụng niệm pháp quyết, lần này Triệu Thiên Bình không để Văn năng đi vào cơ thể để luyện hóa linh khí mà sử dụng linh lực của mình điều hướng để nó tác động vào Nê hoàn mang lại cảm giác vân du ảo mộng đến cho ý thức. Nhưng cảm giác và mộng lại cách nhau một giấc ngủ. Nó phải luyện đến khi nào vừa ngủ vừa làm thì mới xem là thành công bước đầu của Văn Tướng.

Cứ thế vài ngày trôi qua trong sự vận chuyển linh lực nhằm chán đến mức buồn ngủ. Đến ngày thứ năm thì nó đã nắm bắt tương đối, đến ngày thứ bảy thì biến thành bản năng. Lúc này Triệu Thiên Bình bắt đầu chìm đắm vào những giấc mơ tu luyện mà trong thư tịch định nghĩa hai chữ Mộng đạo.

Khi cơ thể và ý thức thả lỏng chìm vào trạng thái ngủ, linh lực được bản năng vận hành dẫn văn năng vào não hải, lúc này văn năng không xâm nhập mà chỉ đóng vai trò dẫn dắt ý thức hòa trộn trong sự vận động của Văn khí mà thôi.

Văn khí hung bạo như một con dã thú khát máu, nó như sát thần vô tình chém giết tứ phương, tận diệt sinh linh vô số, tu sát thần phạt khắp trời. Xương trắng đầy đồng, máu chảy thành sông. Cả không gian nhuộm một màu huyết hồng, không khí xộc lên một mùi tanh nồng của máu huyết. Nó đứng đó giữa thiên địa tịch không mà cảm thấy sát tâm chưa thỏa, sát khí chưa nguì, giết,, ta muốn giết, giết thêm nữa, nhiều hơn nữa...

Triệu Thiên Bình giật mình tỉnh lại mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, cặp mắt đỏ ngầu vì đau đầu còn tay chân thì run cầm cập. Cảm giác khủng khiếp còn hơn xa những lần nó chứng kiến những cảnh tương máu tanh vậy. Nó hít thở dồn dập lấy lại bình tĩnh rồi lắc đầu ngoay ngoáy:

- Không được, quá không hợp rồi. Mình xui vậy, mới chỉ lần đầu đã khủng khiếp như thế.

Văn khí dao động từng nhịp, nó như cao tăng đắc đạo gõ mõ đi phổ độ thế gian, trừ tà ma, hàng yêu thú, độ hóa kẻ làm đường lạc lối. Triệu Thiên Bình tỉnh dậy thốt một câu:

- Mệt chết.

Nó thật sự không hợp với sự gò bó quy tắc nhiều như vậy.

Văn khí dồn dập như chiến thần vũ động, lấy một địch trăm không biết mệt mỏi, binh khí tung hoành, linh lực bành trướng, đất trời như rung chuyển. Trong mộng không mệt mỏi nhưng người mộng thì mệt rã rời:

- Cảm giác không tệ, nhưng chiến đấu vô nghĩa để làm gì cơ chứ. Vẫn không hợp.

Văn khí yên lặng, một cái cây xanh trên mặt đất đâm chồi nảy lộc rồi từ từ lớn lên rồi lại lớn lên, yên bình không chút sự cố. Triệu Thiên Bình tỉnh mộng mà phải ngáp một cái:

- Chán chết.

Ngày qua ngày, hết nằm mơ rồi lại nằm mơ. Những giấc mơ tuy sinh động thật đấy, cũng có vài lần làm nó thật sự phấn khích, như trong một giấc mơ nó thấy mình được một tá tiểu muội muội xinh đẹp bao quanh chăm sóc đủ kiểu, sung sướng làm nó muốn quên tỉnh lại nhưng khoái thì có khoái, đó vẫn không phải cảm giác làm nó thật sự thoải mái.

Hay nói đúng ra nó vẫn chưa hiểu từ thoải mái mà sư phụ nói đó thật sự là như thế nào. Nhưng trong mỗi giấc mơ nó đều không thể đạt được sự hài lòng thật sự.

Thời gian thì trôi đi không đợi người, lúc này đã lại qua thêm hai tháng. Mộng đạo thật sự không giống giấc mơ bình thường, tưởng chừng như khoảng khắc nhưng cũng như cả đời, một giấc mộng ngắn thì nửa ngày, mà dài thì đến khi nó sắp chết mới tỉnh lại nổi, nó tỉnh ra ít nhất cũng năm ngày.

Hôm nay từ tiểu viện bước ra nó không vội vàng đi đến Truyền Đạo đại diện nữa mà từ từ dạo bước. Một sự yên tĩnh, thanh thoát vài tiếng chim líu lo thánh thót vang lên không làm phá tan bầu không khí đó mà còn làm thiên nhiên thêm vắng vẻ, Văn Trung Cư vẫn luôn như vậy, một nơi xây lên một đại viện không lò mà trừ thiện phòng ra thì chẳng có thấy ai. Môn nhân đệ tử khi học xong tâm pháp sẽ tự mình xây một động phủ nhỏ trên núi để tu luyện, còn tòa đại viện này chỉ để dành có dịp tiếp khách hay có điển lễ gì đó sắp tổ chức thì mới có người, hoặc là đệ tử nhập môn như nó. Nhưng với cách tuyển chọn đệ tử của Lưu Vân Tông thì muốn có một đệ tử mới là điều khá hiếm, một năm chẳng có một hai con cháu môn nhân đến tuổi đệ gia nhập, vài năm cũng không có một người vượt Văn chương, còn đệ tử nhật được trên giang hồ thì cũng tùy hứng mấy vị trưởng giả. Cả Lưu Vân Tông chỉ có một khu vực tương đối nhộn nhịp, đó là Văn Đài. Nơi đó có Lưu Vân Thư Viện, Khố Phòng, vài khu vực nhỏ sinh sống và trao đổi của những đệ tử ngoại môn.

Nói đến náo nhiệt nhất Vân Trung Cư này trừ thiện phòng chắc phải là hồ sen. Thiện phòng là nơi tập trung của con người còn hồ sen là nơi lũ cá tụ tập. Triệu Thiên Bình nhìn ngắm lũ cá tung tăng dưới nước, con nào con nấy cũng to cũng khỏe, một con cá ở đây so với cùng loại khi nó thấy ở dưới sông ít nhất cũng to gấp rưỡi, thậm chí gấp đôi. Được sinh sống ở nơi tụ hội nhiều linh khí, lại được cho ăn đầy đủ, lũ cá này không phát tướng mới là lạ. Chứ như lũ cá trên sông, tìm cái ăn cũng đã đủ mệt. Tính trẻ con nổi dậy, Triệu Thiên Bình liền thò tay chụp xuống nước một phát. Trên tay liền có ngay một con cá to tướng. Bỗng chốc nó sững người.

Nó không dùng động tác quá nhanh nhưng vẫn nắm lên được một con cá. Nếu với tình huống như vậy ở Vô Căn Hà lúc trước thì chắc chắn lũ cá sẽ chạy trốn rất nhanh trước khi tay nó kịp chạm vào mặt nước, nhưng bây giờ thì quá dễ dàng. Nó biết điều này chắc chắn không phải do mình vì chỉ muốn nghịch nước thôi nên nó chả nhanh để làm gì, vậy thì chần chừ vấn đề nằm ở con cá, nó quá chậm. Nói cách khác so với lũ cá ở Vô Căn Hà thì cá ở đây tuy to khỏe hơn nhưng cũng chậm chạp hơn nhiều. Triệu Thiên Bình vớt con cá xuống nước rồi đi thẳng. Mục tiêu của nó là Truyền Đạo Đại Điện.

Nó nhận ra một điều rằng tự do sinh tồn là một phần không thể thiếu để nâng cao bản năng của sinh linh. Một con cá tự do mặc dù gầy ốm hơn cá nuôi đây, nhưng sức sống mãnh liệt hơn nhiều. Triệu Thiên Bình cũng muốn tự do, tự do là tự mình nắm lấy. Nó không muốn làm một con cá nằm trong một cái hồ, nó muốn thoát khỏi cái hồ đó, thoát khỏi những thứ ràng buộc bản thân, mà nó bỗng nghĩ ra những gì mình đang làm chẳng khác gì là bơi trong hồ cá.

Người tu đạo luôn có con đường của riêng mình, chính sự phụ nó cũng nhất mạnh nó sau này phải tự dựa vào mình là chính. Thế mà nó từ khi tu luyện đến giờ vẫn chỉ làm theo những gì được chỉ dạy. Hôm nay nó muốn tự do một lần.

Tại sao phải để Vân khí dẫn dắt cảm xúc của chính mình.

Tự thân ta sẽ dẫn dắt.

Ta muốn gì.

Ta muốn được tự do như con gió kia.

Triệu Thiên Bình tự nhủ với mình rồi tiến vào trạng thái tu luyện. Nó bắt đầu tự ý thức như một con gió, rồi từ đó dẫn dắt linh lực để điều khiển ngược lại sự vận hành của mộng đạo.

Một con gió.

Không hình không dạng mà muôn hình muôn vẻ.

Gió tiến đưa chiếc lá khô về cội.

Gió lung lay mặt nước.

Gió bào mòn đá sỏi.

Gió phủ mờ thời gian.

Một con gió.

Lúc nhẹ nhàng phiêu du có thể len lỏi qua từng ngọn cỏ khe đá.

Lúc mạnh mẽ cuồng bạo có thể hủy diệt cả đất trời.

Không nơi nào không đến được.

Không chỗ nào không ghé qua.

Ta như con gió.

Phiêu du đến cùng trời cuối đất.

Không gì có thể ngăn cản được.

Triệu Thiên Bình tỉnh dậy với cảm giác mãn nguyện chưa từng có. Chính là như vậy, chính là cảm giác này, cảm giác nó đã chờ đợi rất lâu.

Nhưng đó chỉ là mộng. Một giấc mộng mang đến sự thỏa mãn thật đấy, nhưng vẫn chỉ là mộng thôi. Kim chế cảm giác hưng phấn, Triệu Thiên Bình nắm chặt quyền quyết tâm nói:

- Ta nhất định sẽ trở thành một con gió thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Vân Đài

Vân Tường trọn vẹn khi nắm được cách vận hành linh lực trong Nê hoàn cung. Triệu Thiên Bình với giấc mộng thành gió của mình đã tìm ra được phương thức, nhưng sự vận động của gió lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc yếu rất khó nắm bắt, thành ra tốn biết bao công sức mà nó vẫn khó để dung hợp lại thành một phương thức hoàn hảo được. Tự mình nghĩ không ra, Triệu Thiên Bình đành phải đi kiểm sách mà đọc. Nhưng những thư tịch ở Điện Truyền Đạo nó đã tiêu hóa xong hết rồi, bây giờ mục tiêu của nó là Lưu Vân Thư Viện.

Nhập môn đã hơn bốn tháng mà trừ lúc Khai Thiên diễn ra nó chưa có lần thứ hai rời khỏi Vân Trung Cự. Bây giờ xuống Vân Đài coi như là lần thứ nhất vậy.

Nếu coi Lưu Vân Ngũ Phong như năm ngón tay thì Vân Đài giống như là bàn tay vậy. Từ Vân Trung Cự xuống Vân Đài không quá xa, chỉ tầm ba dặm đường núi quanh co một chút là tới, nếu có bản lĩnh thì nhảy một cái là xong, so với chiều cao vạn trượng của cả ngọn Lưu Vân Thiên Sơn thì chẳng là gì. Đất dưới chân ngũ phong được tận dụng để trồng thảo dược của bản môn và xây dựng những công trình quan trọng. Dưới chân Hoàng Phong phía tây là Lưu Vân Thư Viện, dưới chân Huyền Sơn bắc là Khố Phòng, dưới chân Bạch Sơn phía đông bắc là Thần Binh Phòng, Thanh Sơn phía đông là Y Dược Đường, Chu Sơn phía nam là Tam Luận Hội, ở trung tâm Vân Đài còn có Sơ cấp Võ Đường.

Lưu Vân Thư Viện ngay trước mặt nhưng Triệu Thiên Bình không vào vội, nó đã cắm đầu tu luyện được bốn tháng. Nếu còn cắm đầu vào tu luyện nữa thì không chỉ tự hành mà còn tự kỉ nữa. Nên nó quyết định sẽ dạo chơi một vòng.

Trung tâm Vân đài được xây dựng như một khu phố nhỏ để làm nơi sinh sống cho ngoại môn đệ tử. Cũng có cửa hàng buôn bán trao đổi nhỏ. Ngoại môn đệ tử không bị quy củ của Lưu Vân Tông chế định khắt khe như nội môn, thường thì một năm họ sẽ có vài lần được hạ sơn mà không cần dựa vào tu vi, tất nhiên nếu tu vi của ngoại môn đệ tử đột phá đến cảnh giới nhất định sẽ được đặc quyền như nội môn đệ tử. Nội ngoại ở đây không nhằm vào yếu tố thân sơ mà nhằm vào cách thức tu luyện, ngoại môn tu võ, nội môn tu đạo. Khi ngoại môn đệ tử hạ sơn thì có người mang hàng hóa của những thành thị ở dưới về đây bán lại, coi như một loại kinh doanh vậy, tất nhiên với điều kiện không được tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến môn phái ra ngoài.

Triệu Thiên Bình đi dạo qua con phố gặp được khá nhiều điều quen thuộc. Những người ở đây đều là người thân của môn nhân đệ tử, có nam có nữ, có cả trẻ con chưa đủ tuổi nhập môn. Tông phái quy định khi lớn lên trên Lưu Vân Thiên Sơn thì phải đạt đến mười tuổi mới được bái sư học đạo. Đây cũng coi như đã có duyên với Lưu Vân Tông từ khi nó sinh ra. Còn thiên phú tu luyện tất nhiên là có, vì chúng là con của môn nhân đệ tử, mà linh căn cũng di truyền lại. Nhưng điều kì lạ là thuộc tính linh căn lại mỗi người mỗi khác, sự vận hành của mệnh số linh hồn vẫn khó có thể lí giải.

Nhìn thì đủ mọi hàng hóa, nhưng Triệu Thiên Bình chả mua được gì, đơn giản là người nó chẳng mang theo bạc. Số tiền duy nhất của nó bây giờ là ba khối linh ngọc, nếu tính thêm bốn tháng nó đã nhập môn thì sẽ có bảy khối, đổi ra ngân lượng thì vô số nhưng nó cũng không cần mua gì lắm, mà linh ngọc trân quý đôi một khối là mất một khối, không dễ gì có lại được. Chút không khí dân gian ở đây lại làm nó cảm thấy ấm áp, gọi lại chút cảm giác ở quê nhà, còn trên Vân Trung Cự thì quanh năm hiu quạnh, mặc dù nó thích thanh tịnh nhưng cũng cô đơn khó chịu lắm.

Giữa khu phố là một quảng trường võ thuật khá rộng rãi, xung quanh thì dựng khắp các giá binh khí các loại và các dụng cụ rèn luyện ngoại công, còn ở trung tâm là một đài đá nhô cao hơn được bố trí làm tỉ võ trường.

Hiện giờ trên võ trường có khá là nhiều đang tập trung đứng xem tỉ võ trên đài, là một thanh niên đệ tử Bạch Sơn đang tỉ thí với một trung niên nhân ngoại môn đệ tử. Bên ngoài người đệ tử Bạch Sơn bao bọc một quang trảo màu trắng có vẻ rất chắc chắn, thỉnh thoảng bị trung niên nhân dùng lực ngàn cân đánh vào phát ra tiếng nổ ầm ầm nhưng nhìn vẫn không hề hấn gì, thỉnh thoảng lại đánh ra một pháp quyết phản công khiến trung niên nhân phải chật vật né tránh. Một kẻ tấn công liên tục, thân pháp linh hoạt nhưng không thể phá được phòng thủ của kẻ kia, hai người có vẻ ngang sức ngang tài bắt phân thắng bại. Bỗng nhiên người thanh niên tung người nhảy về phía sau một đoạn, người này tay liên tục biến đổi năm sáu loại thủ ấn rồi hét lớn:

- Toàn Sơn.

Tức thì trên bạch quang toàn thân liên tục tập trên tay rồi xoay tít nhìn như một mũi khoan ánh sáng to như cái bát thay thế cho nắm đấm của hắn. Trên chân hắn ánh lên chút sắc vàng rồi đậm mạnh xuống đất lao tới.

Do đối phương lui ra quá bất ngờ nên trung niên nhân không kịp ngăn chặn đối phương hoàn thành pháp quyết, khi muốn phản ứng kịp thì khí kinh đã bị khóa cứng, muốn né tránh cũng không còn kịp nữa. Cũng không thể trách hắn chậm chạp mà đối thủ dường như đã chuẩn bị kĩ càng từ nãy giờ để tung ra một chiêu cuối cùng như vậy. Nhưng trung niên nhân lâm nguy không loạn, hắn thu tay thủ thế rồi đậm mạnh chân phải xuống đất khiến một gợn sóng chấn động vô hình lan mạnh ra xung quanh, đồng thời tay hạ xuống thủ ngang bụng, tay phải giờ trước đỉnh đầu, cả hai bàn tay quắp lại như ung trảo cứng rắn. Hắn nghiêm mặt nhắm chuẩn khi mũi khoan vừa lao đến trước mặt thì hai tay trên dưới lập tức cùng hợp lại, tư thế như muốn nắm lấy mũi khoan của đối thủ vậy.

Song ung thủ đầu bạch loa toàn, tưởng như nhục thủ sẽ bị đánh nát song không ngờ khi va chạm lại phát ra tiếng rít chói tai. Hai ung thủ không thể tiến thêm mà vòng xoáy ánh sáng cũng bị trì trệ lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vòng xoáy có lợi thế hơn hẳn, nếu kéo dài thêm thì người bại nhất định là trung niên nhân. Nhưng hắn không hề nao núng, hai bàn tay liền đờ khê xoay một cái đồng thời miệng gầm lên:

- Bạo khí.

Àm...

Một tiếng nổ đinhtai nhưóc vang lên. Hai người lập tức bị hất văng về phía sau một quãng. Khi cuồng phong tiêu tán, Triệu Thiên Bình mới nhìn rõ lại được võ đài. Va chạm lớn như vậy rõ ràng lại không gây tổn thương thực chất gì cho cả hai, người thanh niên thì ngoài tay áo bị rách và hằn lên chút vết đỏ thì mặt chỉ hơi trắng một chút, người trung niên thì hai tay đỏ rực, hơi thở có chút gấp, coi như chiếm chút thượng phong bên ngoài, hấn vẫn nở được nụ cười:

- Hoàng sư đệ đạo pháp tinh tiến thật sự thần tốc. Nếu linh lực hùng hậu thêm một chút thì người bại sẽ là ta rồi.

Nói rồi hấn khẽ thở dài một hơi. Còn người đối diện sau khi thở nặ một chút cũng mở miệng cười:

- Đa tạ Lãnh sư huynh nương tay. Nếu là sinh tử tương đấu chắc chắn ta đã chết rồi. Ưng trào thật lợi hại, ngay cả đạo thuật Loa Toàn Kim Sơn cũng không thể phá được phòng thủ của huynh. Lần sau lại xin lãnh giáo vậy.

Xung quanh vang lên những tiếng khen hay. Hai người chấp tay rồi mời nhau đi xuống đài. Một trận tỉ đấu kết thúc, ngay sau đó lại có hai người đi lên.

Đây là lần đầu tiên Triệu Thiên Bình xem một trận đấu pháp như thế, tuy là kết thúc nhanh nhưng đối với nó cũng là kinh tâm động phách. Khi người thanh niên xuất loa toàn thức thật sự rất đẹp, còn ung trào công của trung niên nhân lại có bộ dáng thật mạnh mẽ. Tu võ giả sơ kì thường lợi thế hơn tu chân giả sơ kì vì rèn luyện thân thể tương đối dễ tiếp cận hơn với việc điều khiển linh lực, sức khỏe tốt và phản ứng nhanh lợi thì dễ dàng áp đảo một tu sĩ phải lo kết án niệm pháp đủ loại. Nhưng ở giai đoạn sau đó khi tu sĩ đột phá trúc cơ có thể linh khí ngoại phóng tiến hành ngự khí thuật để chiến đấu và phi hành thì người luyện võ cũng cảnh giới khó lòng làm đối thủ được nữa, phải đợi đến cảnh giới cao hơn khi nội lực của người tu võ hùng hậu và không bị kiềm hãm trên mặt đất nữa thì chênh lệch đó mới biến mất. Thật ra sự chênh lệch cũng không rõ ràng vì yếu tố quyết định thắng bại trong chiến đấu không chỉ đơn thuần là lực lượng mà còn liên quan đến các thứ khác như vũ khí, pháp bảo, kinh nghiệm, khả năng chiến đấu,... Dù chỉ đơn thuần là lực lượng cũng được quyết định bởi hai yếu tố chính, đó là tu vi và tích lũy. Tu vi là nói đến cảnh giới tu luyện, cũng tức là khả năng thấu hiểu và nắm bắt lực lượng, tức là chất. Còn tích lũy là nói về lượng, ở đây không chỉ đơn thuần là luyện hóa tích lũy được bao nhiêu khí lực mà còn tính đến khả năng tích trữ luôn được mở rộng. Tỉ như một người có ngộ tính tốt, tu luyện không dài nhưng liên tục đột phá, còn một người trải qua thời gian đằng đẳng luyện hóa tích trữ một lượng linh lực khổng lồ, lúc này giống một bình nước so với một biển hơi nước vậy, chưa biết trước ai thắng ai bại.

Đây cũng là điều khác biệt giữa đạo gia và võ giả, đạo gia thường so sánh nhau về cảnh giới tu vi, còn võ giả thường nhắc đến công lực bao nhiêu năm. Với người luyện võ, thủ ấn cũng quan trọng như ung trào công có ung trào thủ, hay phật môn thiên tông có phật ấn, nhưng lực lượng bản thân mới được coi trọng nhất, lực lượng nhiều thì càng mạnh. Còn người tu đạo chú trọng tốc độ thì triển pháp thuật, người càng nắm giữ tinh túy thì càng mạnh, nhưng võ thuật đối với người tu đạo vẫn cần thiết để luyện tập thân thể và tăng cường phản ứng. Nói chung tu đạo và tu võ tuy có phong cách khác biệt nhưng vẫn liên quan đến nhau, kể cả những phương pháp tu luyện khác cũng vậy, dù vô số con đường nhưng đích đến cuối cùng cũng chỉ nằm trong một chữ Đạo mà thôi.

Nó hỏi một người ở đây mới biết võ đài này là sơ cấp võ đài dành cho sơ cấp đệ tử trao đổi tu vi đạo thuật. Còn một võ đài cao cấp hơn dành cho những tu sĩ Trúc cơ trở lên hoặc Tiên thiên võ giả thì nằm ở Tỉ võ trường trên Lưu Vân Điện. Tu sĩ đầu tu sĩ, tu sĩ đầu võ giả, võ giả đầu võ giả. Mãi đến trời sập tối thì bọn họ mới dừng quay về nghỉ ngơi, Triệu Thiên Bình cũng được một phen đã mắt. Triệu Thiên Bình tuy không phải chiến cuồng nhưng quan sát những người liên tục lên đài luận bàn tỉ thí nó cũng cảm thấy tay chân ngứa ngáy không thôi, tiếc là đạo hạnh nó chẳng ra gì, đạo thuật thì mới được một môn Dưỡng Sinh chưa viên mãn, võ thuật thì chỉ là một bộ sơ cấp quyền pháp, nếu lên võ đài chắc chẳng trụ nổi một đòn mà rơi. Nhưng nó không lấy làm buồn tủi gì, những người ở đây đâu phải vừa sinh ra đã lợi hại như vậy đâu, nó tự tin một thời gian ngắn nữa thì cũng có thể bước lên so tài với đồng môn sư huynh đệ.

Trời tối ở thành thị bình thường thì đã là giờ ngủ nghỉ nhưng ở đây thì khác, nhà nhà sáng sủa, đường phố đầy rẫy lồng đèn rực rỡ. Triệu Thiên Bình men theo ánh đèn để quay lại Lưu Vân Thư Viện. Những màn tỉ đấu hôm nay không chỉ trùng kích về mặt thị giác mà còn tác động mãnh liệt đến sâu trong tâm hồn của Triệu Thiên Bình, như một đứa trẻ tìm ra trò chơi thú vị vậy.

Thư viện rất sáng sủa và rộng rãi, bên trên còn có một lầu. Triệu Thiên Bình bước vào thì bắt gặp một nữ tử mặc y phục của ngoại môn đệ tử đứng trong quầy quản lí, nó bèn tiến lại chào hỏi:

- Chào sư tỷ.

Nữ tử gương mặt xinh đẹp mỉm cười:

- À, vị tiểu sư đệ này mới đến đây lần đầu sao? Nhìn rất lạ mặt.

Triệu Thiên Bình gật đầu cười:

- Thực là lần đầu. Đệ họ Triệu, là đệ tử Vân Trung Cư.

Nữ tử mắt hơi mở lớn nhìn kĩ nó vài lượt:

- Ô, vị Triệu Thiên Bình vượt núi báisư mới gia nhập Hoàng Phong là sư đệ đấy sao. Vinh hạnh rồi, ta là Tô Lan, quản thư ở đây.

Triệu Thiên Bình nghe người ta nhắc đến tên mình mà cảm thấy ngại, hóa ra nó cũng nổi tiếng đấy chứ. Nhưng thật ra không phải kì lạ, một tông phái chưa đến ba trăm người mà vài năm mới được một đệ tử vượt núi báisư thì không muốn nổi tiếng cũng không được. Nó gãi gãi má mình cười nói:

- Không ngờ được Tô sư tỷ biết tên, thật là vinh hạnh quá. Đệ lần đầu đến đây không biết gì cả, mong sư tỷ giảng giải một chút.

Tô Lan khẽ mân mê cằm nói:

- Sư đệ khách khí quá. Được rồi đi theo ta.

Nói đoạn nàng bước ra khỏi quầy, Triệu Thiên Bình nghe vậy cũng đi theo.

Bên trong thư viện rộng lớn là những giá gỗ chứa đầy thư tịch, mang nét cổ kính lại không bị bụi bặm phủ mờ đủ để thấy thường xuyên được người quét dọn. Tô Lan vừa dẫn Triệu Thiên Bình đi xung quanh vừa chỉ những thông tin về những quyển sách lưu trên giá cho nó biết:

- Đây là khu chứa Y dược kinh thư các loại, có thể giúp sư đệ nghiên cứu chuyên sâu về y thuật và luyện đan thuật.

- Đây là khu để Võ học thư tịch các loại, tuy tông phái chúng ta thiên về tu đạo nhưng võ học kì thư cho đệ tử ngoại môn cũng không thiếu, nội môn đệ tử cũng có thể dựa vào để rèn luyện khí huyết thân thủ.

- Đây là khu Đạo thuật thư tịch, là thứ không thể thiếu cho nội môn đệ tử như sư đệ.

- Nơi đây thì cất giữ những quyển trục Trận pháp, mỗi cuốn giảng giải kĩ càng về một loại trận pháp khác nhau, số lượng rất nhiều.

- Ngược với khu Trận đạo thì nơi này là ít sách nhất, thư tịch nơi này kì ảo khó hiểu, diễn giải chủ yếu về các loại số mệnh chi thuật như Bói toán, Chiêm tinh, Thiên văn đủ thứ.

- Nơi đây là khu Tập nghệ, thư tịch đa dạng, nội dung nói về các kĩ nghệ mà người tu luyện có thể lựa chọn phù hợp với chính mình.

- Còn đây là khu vực tập thư ghi chép đủ loại thông tin mà có thể sư đệ sẽ cần.

Thư viện có sáu khu vực cơ bản như vậy Triệu Thiên Bình đã được Tô Lan giới thiệu:

- Được rồi, tầng này cơ bản chỉ có như vậy. Còn tầng trên thì có những kì thư giảng giải cao siêu hơn nhưng phải đạt tới Chân linh kì thì sư đệ mới được phép lên đó tham ngộ. Quy củ thì không có gì, chỉ cần không phá hoại thư tịch là được, à, sư đệ có thể sao chép các thư tịch ở đây để lưu giữ hoặc nếu muốn mang thư tịch ra khỏi thư viện thì phải trình ra thân phận lệnh bài để xác nhận và trong vòng một tháng phải giao trả thư tịch. Chậm hoặc là tổn hại sẽ bị phạt. Chỉ có vậy, giờ thì sư đệ cứ tự do mà xem.

Triệu Thiên Bình gật đầu chấp tay:

- Cảm ơn sư tỷ.

Tô Lan mỉm cười rồi đi về sảnh quản lí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiện ác khó phân

Mục đích để đến đây của Triệu Thiên Bình chính là tìm ra những lí giải về giới. Trầm ngâm một chút nó quyết định chọn khu tập thư để xem. Những sách nó đã xem tại Điện Truyền Đạo thì ở đây cũng có, mở ra một cuốn xem nhưng không thấy nội dung có gì khác nó liền bỏ xuống tìm kiếm những quyển khác. Những quyển như Lịch sử các quốc gia trên đại lục, Dân gian tín ngưỡng hay Thơ văn tuyển tập các loại, thì nó tự động bỏ qua, vài quyển có nội dung chứa những điều kì lạ mà nó chưa từng thấy bao giờ thì mới mở ra xem thử.

Tỉ như Càn Khôn Chí Dị ghi chép những loại kì vật độc nhất vô nhị tồn tại trong vũ trụ, chẳng hạn Tán Vân là một sinh vật to lớn như một tinh cầu nhưng cơ thể lại rời rạc như những đám mây sống trong tinh không, Minh Sơn là một con rùa xám công trên mình cả một cả núi khổng lồ, Loạn Thiên thì đầu sói thân điều cơ thể khổng lồ du lang trong không gian, Thiêm Sát là một con Huyết vũ đại bàng có tốc độ cực nhanh, Xuyên Thiên là là một con chuột có thể di chuyển xuyên qua mọi thứ kể cả không gian... Trong sách còn đề cập đến Thái Huyền Tông có Trần Thái Huyền Thánh Tinh Ngũ Đế gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Lân.

Hoặc Lưu Thiên Tinh Vị giới thiệu về các cấp độ phân chia vũ trụ như Vũ Thanh Hà từng nói và nói sơ lược về vị trí của Lưu Thiên Tinh trong vũ trụ. Triệu Thiên Bình nghĩ có lẽ những thứ này muốn tìm hiểu kĩ phải qua kệ sách Thiên Văn thì may ra.

Hay Tu chân bảo giới thì giới thiệu về những bảo bối thông dụng của người tu luyện. Vũ khí hoặc pháp khí dùng trực tiếp để chiến đấu, pháp bảo thì thường thiên về phù trợ, linh bảo là những bảo vật linh tính có khả năng tự mình hành động. Một loại bảo bối cơ bản và cũng cần thiết đối với người tu luyện đó là Tu di giới, là bảo vật tụ càn khôn giúp ta có thể mang nhiều hành lí một cánh gọn gàng, thường phân ba cấp, sơ cấp tu di giới hay còn gọi là túi trữ vật hoặc tương tự có không gian nhỏ và trọng lượng tùy thuộc vào vật mang theo, trung cấp tu di giới là Càn khôn giới chỉ hoặc càn khôn thủ trục có

không gian lớn hơn và ít bị tác động bởi trọng lượng hơn, còn cao cấp tu đi giới là không gian bên trong các loại pháp bảo pháp khí có khả năng phụ trợ thi pháp chiến đấu. Một loại cao cấp hơn tu đi giới, đó là thứ nguyên giới, được các bậc đại năng bằng nhiều cách khác nhau mà tạo ra, có thể rộng lớn đến mức độ tinh cầu.

Mở qua vài cuốn nó mới tìm được quyển sách nó cần, Tự nhiên luận giải. Trong này đề cập tới những yếu tố tồn tại trong tự nhiên như không khí, nước, lửa, mưa, sấm chớp, gió bão,... các loại. Đóng sách lại, nó lập tức trở về nơi tu luyện.

Gió là sự chuyển động của không khí. Linh lực như một dòng không khí, linh lực động như không khí động, nhưng sự chuyển động của gió lại vô cùng mềm mại. Sự mềm mại đôi khi nhẹ nhàng thanh thoát, lúc lại mạnh mẽ như bão giạt.

Triệu Thiên Bình tĩnh tọa điều khiển tâm trí chìm đắm lại trong Mộng đạo rồi theo những gì đã biết mà tiến hành thanh lọc ra những lộ tuyến Vân Tường cơ bản nhất.

Đến nửa tháng sau Triệu Thiên Bình cuối cùng cũng có cho mình một lộ tuyến cơ bản để vận hành linh lực trui rèn ý thức. Đây mới là khởi đầu, khi tu vi tinh tiến nó còn có thể cải tiến những lộ tuyến này phức tạp hơn và sâu rộng hơn.

Như vậy Vân Tường đã hoàn thành, Triệu Thiên Bình nhìn sắc trời còn sớm bèn tiến đến Tỉnh Đường.

Tỉnh Đường thực chất là phòng nghỉ ngơi của Phong chủ. Thường thì Bạch Vân Chân Nhân hay đi chu du nhưng từ khi Triệu Thiên Bình lên núi thì lão chưa rời đi bao giờ, đó cũng coi như là may mắn với Triệu Thiên Bình.

Nó đến trước cửa phòng gõ nhẹ rồi chờ đợi. Không bao lâu thì trong phòng vọng ra một tiếng nói già nua quen thuộc:

- Vào đi.

Triệu Thiên Bình nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Tỉnh Đường được bố trí như một điện thờ nhỏ, có một bức tượng Diệu Vân Chân Nhân bằng đá trắng, trên hương án còn đặt một vài bài vị của những phong chủ đã mất đời trước, phía trước có một tấm tọa bồ đoàn khá lớn, ngồi trên đó là Bạch Vân Chân Nhân đang tĩnh tọa.

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Triệu Thiên Bình quỳ xuống một bên. Bạch Vân Chân Nhân cũng không quay lại mà đáp:

- Nói đi.

Triệu Thiên Bình ngẩng ngẩng chút rồi nói:

- Đồ nhi tư chất thấp kém, đến nay mới học xong Diệu Vân Kinh Sơ Tam Thiên, nay con đến xin phép sư phụ để tìm một nơi thích hợp tu luyện.

Giọng Bạch Vân Chân Nhân từ từ phát ra:

- Con lên núi được bao lâu rồi?

Triệu Thiên Bình nhắm nhắm một chút rồi trả lời:

- Đã gần năm tháng thưa sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu rồi nói tiếp:

- Tu hành không kể thời gian. Năm tháng là không chậm. Con tu hành tự thân, như vậy không tệ.

Nói đoạn lão quay người đối diện với Triệu Thiên Bình:

- Kể ra đây mới là lần thứ tư ta và con gặp mặt.

Lão nhìn ra ngoài trời một lúc rồi tiếp tục:

- Duyên sư đồ chúng ta sau này có tiếp tục hay không cũng phải xem ý trời.

Triệu Thiên Bình nghe vậy hơi hoảng trong người, nó không hiểu sư phụ nói vậy là có ý gì nhưng không hỏi vội, vì nó biết lão còn chưa hết ý. Quả nhiên lúc sau lão lại nói:

- Ta sắp bế quan đột phá tu vi. Nhanh thì một năm, chậm thì mười năm. Nếu thành thì kết đạo thai luyện thần thông, nếu mệnh phạm kiếp số thì sinh diệt khó nói. Thời gian sắp tới con sẽ không gặp được ta. Con vừa mới bước lên tu luyện chi lộ, nhiều thứ phải tự mình khám phá. Tu vi tinh tiến, cảnh giới

đột phá không chỉ cần thiên phú ngộ tính, mà còn gắn liền với chữ tâm. Tiểu tu sĩ nhập môn cảnh giới quan trọng ở tư chất, nhưng tu vi càng cao thì càng coi trọng việc tu tâm. Đạo lộ muôn vạn lối, bản tâm như la bàn chỉ dẫn, nếu bản tâm không kiên định, la bàn hỏng mất thì con sẽ rơi vào hoàn cảnh lầm đường lạc lối, nếu đánh mất bản tâm thì sẽ vĩnh viễn trầm luân không lối thoát. Lưu Vân Tông chúng ta tôn thờ tu hành tự tâm, cái hay của nó là giúp tu sĩ chúng ta tự do trên con đường tu đạo, dễ dàng định ra bản tâm của mình, nhưng cái khó là bản tâm không bị ước thúc rất dễ đọa lạc, trong sự tự do tồn tại nhiều nguy hiểm không lường được, nên sự kiên định trong suy nghĩ là vô cùng quan trọng.

Nói đến đây Bạch Vân Chân Nhân phát tay một cái, tức thì trước mặt Triệu Thiên Bình hiện ra một cây gậy gỗ nhỏ chuốt nhọn một đầu. Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó mỉm cười:

- Có nhận ra thứ này không?

Triệu Thiên Bình vừa nhìn đã thấy quen quen, khi nghe sư phụ hỏi vậy thì liền nhớ ra lần bắt cá lúc trước mà đáp:

- Có thưa sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân vuốt râu một lúc rồi nói:

- Lúc đó ta đã quan sát con. Ba lần ra tay không dứt khoát, bản tâm mơ hồ là một điều tối kỵ trong tu hành cũng như sau này trong lịch luyện.

Triệu Thiên Bình trầm mặc một chút rồi đáp:

- Mặc dù lúc đấy con rất thèm ăn cá nhưng con không thể xuống tay được. Cá bơi trong nước thật sự rất đẹp, con không muốn chính tay mình phá hủy nó. Con cá đó mà chết đi thì...

Nói đến đây Triệu Thiên Bình im bặt, nó không tìm được từ gì để diễn đạt lại đúng tâm trạng của mình. Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó bảo:

- Chết và sống gắn liền với nhau. Cái chết của sinh linh này tạo ra sự sống của sinh linh khác. Không có sự sống thì dĩ nhiên sẽ không có cái chết, nhưng không có cái chết thì sự sống cũng không thể sinh sôi nảy nở được. Tự nhiên hình thành sinh tử chi đạo muôn hình vạn trạng liên thông với nhau. Có những thứ cần sống thì được sống, có những thứ nên chết thì phải giết. Sát lục chi đạo cũng là một công cụ để con tìm ra đại đạo của mình.

Triệu Thiên Bình gật đầu tiếp thu rồi nói:

- Nhưng con vẫn không thể xuống tay được.

Nó trầm mặc hồi lâu rồi nói:

- Con muốn đâm con cá đó rồi nướng ăn, con rất thèm. Từ nhỏ con đã thích ăn thịt mà lúc đó đã mấy ngày không đụng đến. Nhưng so với ăn uống thì kết thúc một sinh mạng tươi đẹp như thế con thật sự không làm được.

Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười:

- Thèm ăn là một sự thể hiện của dục vọng con người, ham muốn khiến con nổi lên sát tâm muốn giết chết con cá, đó là một phần bản năng của động vật tồn tại trong con người. Bản tính của con không cho bản thân hành động như vậy, đó là phần thuộc về lí trí. Bản năng là thứ tồn tại ở bất cứ sinh linh nào, nói đơn giản nhất thì bản năng điều khiển cơ thể hành động theo những gì có lợi cho chính mình. Một mầm cây trỗi lên mặt đất hay một con ong hút mật, đó là bản năng. Bản năng của sinh vật này có thể dẫn đến sự diệt vong của sinh vật khác. Bản năng của sinh sinh là thứ bắt buộc phải có để tồn tại, nhưng nếu để bản năng tự do hành động thì sự diệt vong là khó thể tránh khỏi, vì thế cần một thứ kiềm hãm nó lại. Bản năng là tiên thiên, còn thứ hậu thiên sinh ra để hạn chế nó chính là lí trí, một sự phát triển của ý thức khi sinh linh có tư duy trí tuệ. Con còn nhỏ nhưng đã có thể kiềm chế chính bản thân mình, ấy là đáng quý. Người tu hành nếu để bản năng chiến thắng thì rất dễ sa vào ma đạo. Con người tiên thiên không phải sinh linh mạnh mẽ nhất, nhưng lại thông minh nhất. Nếu dùng bản năng phục vụ cho trí tuệ thì thế giới sẽ phát triển, nhưng nếu dùng trí tuệ phục vụ cho bản năng thì con người có thể tuyệt diệt mọi thứ kể cả chính bản thân mình. Trong lịch sử vũ trụ có hằng hà sa số những ghi chép về sự diệt vong do chính bản tay con người gây ra, thậm chí không có chút tu vi nhưng với trí tuệ vô hạn của mình thì con người vẫn vô cùng đáng sợ nếu bị dục vọng chi phối. Do vậy ma đạo mới bị căm ghét, nhưng cũng vì thế mà ma đạo lại không thể tận diệt.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ lời sư phụ chốc lát rồi hỏi:

- Bản năng có thể khiến con người tàn sát đồng loại của mình sao?

Bạch Vân Chân Nhân vuốt râu gật gù:

- Nếu một người cảm thấy người khác sẽ làm hại bản thân, hoặc giả vì một lí do lợi ích khác, con người có thể ra tay với cả đồng loại. Sự ham muốn quyền lực, danh lợi, yêu thích chiến đấu, bản tính cuồng sát, hay đơn giản là bảo vệ những thứ quý giá đối với bản thân, có rất nhiều lí do khiến con người như vậy, nhưng chủ yếu vẫn là do họ đã khuất phục dục vọng, dùng trí tuệ để phục vụ cho bản năng của mình. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nó vị tất đã sai. Con người có vô vàng lí do cho những hành động của mình.

Triệu Thiên Bình lại trầm ngâm một chút rồi nói:

- Con đã từng nhìn thấy những lần con người đánh nhau đến sống chết, nhất là lúc nhìn thấy những thi thể còn lại sau một vụ tàn sát đẫm máu, chẳng lẽ họ đều là ma đạo, nhưng người gây ra lại là chính đạo mà? Vô Thần Hiệp khách tán sát một đoàn hải tặc, rốt cuộc là ai đúng ai sai thưa sư phụ?

Bạch Vân Chân Nhân chăm chú nhìn nó hỏi:

- Tại sao con hỏi như vậy? Hải tặc không đáng chết sao?

Triệu Thiên Bình trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Vì lúc đó con không biết gì lắm nhưng con nghĩ, con người ai cũng có một điểm tốt và cơ hội để sửa sai, hơn nữa dù là ai mất đi thì người thân của họ cũng sẽ chịu đau khổ. Như khi mẫu thân qua đời con đã rất sợ và cô đơn, rồi cuộc sống sau này cũng không được hạnh phúc như những đứa trẻ có cha mẹ nữa. Có khi con chứng kiến những đám tang, con thấy người ta khóc rất nhiều.

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu:

- Nếu con đã nghĩ vậy ta cũng sẽ không có ý sửa chữa gì. Bản chất sinh linh đều thánh thiện, bản năng không phải thứ xấu, nhờ bản năng nên sinh linh mới tồn tại được, dục vọng không phải tội lỗi, có dục vọng mới có sự phát triển, nhưng giới hạn để kiềm hãm chúng thì không có một ai có thể nắm chắc được, mọi thứ ràng buộc chỉ là tự tâm suy tưởng mà thôi. Thiện ác một đường, ma do tâm sinh. Cái thiện cái ác ở mỗi sinh linh khác nhau, mỗi hoàn cảnh khác nhau thì khác nhau, ở con người tàn hại đồng loại là mầm mống cái ác, nhưng ở sinh vật khác lại là bản năng sinh tồn bắt buộc phải có để được sống. Chính đạo và ma đạo thực ra cũng chỉ là những lẽ thói ước thúc mà thôi, có người nhập ma phò chính, cũng có kẻ dụng chính trợ ma. Cũng vì thế mà Lưu Vân Tông chúng ta chấp nhận “không phân thiện ác”, tu hành do tâm. Con không cần phải quan tâm chính ma thiện ác, chỉ cầu hành xử không thẹn với bản tâm của mình là được. Con muốn lương thiện thì cứ lương thiện theo cách của mình, đừng để bị dao động bởi những thứ bên ngoài.

Triệu Thiên Bình gật đầu đồng ý:

- Con không nghĩ mình thiện lương, chỉ là không thích sát sinh mà thôi.

Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười:

- Ranh giới giữa cái thiện và cái ác là vô định. Như cái tính không thích sát sinh của con thì không có lợi cho con khi lịch luyện giang hồ lắm đâu. Có những cái ác đáng bị trừng trị.

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười:

- Con không biết nữa, đến lúc đó thì nghĩ cách vậy.

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu:

- Con tư chất thông minh, việc đó sẽ không làm khó con. Phật môn kinh pháp có thể giúp con được chút ít, có dịp thì tham khảo. Nhưng dù sao đi nữa con phải nhớ luôn giữ vững bản tâm kiên định, hành sự quyết đoán thì đạo lộ mới hanh thông.

Triệu Thiên Bình khẩu đầu:

- Vâng sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu rồi đưa tay đến trước mặt Triệu Thiên Bình, trên đó có một cái túi màu xám:

- Trong này có một ít điển tịch, con cầm lấy mà nghiên cứu. Đây là túi trữ vật, dùng linh lực quán thấu thì có thể sử dụng. Trong đó còn một ngọc bài đánh dấu động phủ, con chỉ cần nhỏ một giọt máu lên đó thì biết cách sử dụng.

Triệu Thiên Bình đưa tay nhận lấy:

- Tạ ơn sư phụ.

Triệu Thiên Bình theo lời chỉ dẫn mà đưa linh lực vào. Cái túi chỉ to nửa bàn tay nhưng không gian bên trong thì rộng gấp trăm lần. Nó thăm cảm thán kì diệu. Bên trong có ba quyển trục, một quyển màu vàng đề Đạo tông cảnh giới, một quyển màu trắng đề Diệu Vân Kinh, một quyển màu nâu đề Bạch Vân tâm đắc, cùng với một ngọc bài màu xanh. Ngoài ra còn có mười viên hạ phẩm linh ngọc. Nó đang quan sát thì Bạch Vân Chân Nhân lên tiếng:

- Được rồi. Con lui ra đi.

Triệu Thiên Bình nghe vậy cúi đầu một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trong tay nó ngoài cái túi trữ vật mới nhận thì còn có cây lao gỗ nữa, nó quyết định sẽ giữ vật này để luôn nhớ đến lời dạy của sư phụ.

Linh lực khẽ động, trong tay nó liền xuất hiện một quyển trục màu vàng chính là Đạo tông cảnh giới. Nội dung chính của quyển sách này là đề cập đến các cảnh giới tu luyện giống như sư phụ nó đã từng giảng giải, nhưng khi mở đến Khai linh thì nó cố sức như thế nào cũng không thể mở ra thêm được nữa. Sợ làm hư quyển trục, Triệu Thiên Bình đành đóng lại cho vào túi, nó nghĩ chắc có điều huyền diệu gì ở đây, có lẽ đến cảnh giới nhất định sẽ mở ra được. Quyển thứ hai Diệu Vân Kinh Triệu Thiên Bình không cần mở ra cũng biết là cái gì. Đây thực chất là một trận pháp kích hoạt Diệu Vân Kinh Đại Trận, khá là tốn linh ngọc. Quyển thứ ba ghi lại một số tâm đắc tu hành của Bạch Vân Chân Nhân, nhưng chưa kịp mở ra xem thì bên tai đã vang lên tiếng gọi:

- Tiểu sư đệ!

Triệu Thiên Bình ngẩng đầu lên thì thấy Vũ Thanh Hà ở một góc đường đang chạy lại nó về mặt hoan hỉ:

- Cuối cùng cũng tìm thấy đệ.

Triệu Thiên Bình cất sách rồi cười nói:

- Bát sư huynh tìm đệ có việc gì sao?

Vũ Thanh Hà liên tục gật đầu:

- Có việc, tất nhiên là có việc. À mà đệ đã Vân tướng xong rồi chứ?

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười:

- Vừa xong.

Vũ Thanh Hà ngạc nhiên:

- Vừa xong? Vân tướng của đệ có vẻ lâu đấy. Không sao, có lẽ chỉ là không may mắn thôi. Mộng đạo muôn hình vạn trạng tìm đúng một cái thì khó làm sao. Nhưng mà cũng chúc mừng đệ.

Vũ Thanh Hà vừa nói vừa vỗ vai Triệu Thiên Bình thân thiết lắm. Nó cười cảm ơn:

- Đa tạ sư huynh.

Vũ Thanh Hà tiện tay khoát luôn vai nó kéo về hướng công đại viện mà nói:

- Như vậy là đệ có thể tham gia với chúng ta rồi.

Triệu Thiên Bình quay sang thắc mắc:

- Tham gia cái gì cơ?

Vũ Thanh Hà cười hắc hắc nói:

- Đi đi, đến nơi của Đại sư huynh nào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuẩn bị

Lưu Vân Tông cứ hai năm một lần tổ chức đại hội ti đấu tông phái bao gồm Nhất Võ và Tam Luận. Cứ bốn lần Tam Luận Hội thì đến một lần Ti Võ Hội, như vậy Ti Võ thì mười năm mới diễn ra một lần, đây là Đại hội lớn nhất của Lưu Vân Tông vì nó còn đi kèm với Đại điển Tế Tổ.

Lại nói về Tam Luận Hội, nó bao gồm Trận luận, Kỳ luận và Tổ hợp luận.

Trận luận là so tài về trận pháp các kiểu. Một người ra đề và một người phá giải, giải được thì thắng và ngược lại.

Đề mục không chỉ bao gồm trận pháp mà còn bao gồm yêu cầu giới hạn phá trận, tức là người phá trận không được sử dụng số linh lực vượt quá linh lực duy trì trận pháp, thường sẽ quy đổi dưới đơn vị linh ngọc. Ví dụ một khốn trận được đưa ra và đề kích hoạt cùng duy trì trận pháp đó cần một viên hạ phẩm linh ngọc, thì tổng tài liệu và linh lực dùng để phá trận không được vượt quá giá trị một viên hạ phẩm linh ngọc, nếu vượt quá giới hạn linh lực và tài liệu cho phép, hoặc vượt quá thời gian quy định sẽ bị xử thua. Thời gian để phá trận cũng được tính theo giá trị linh ngọc, cứ ba viên hạ phẩm linh ngọc sẽ tương ứng với một canh giờ, và trận pháp đặt ra không được quá mười hai viên hạ phẩm linh ngọc, tức là tối đa không quá bốn canh giờ.

Như vậy yêu cầu người ra đề phải đảm bảo trận pháp hoạt động tốt trong khoảng thời gian tương ứng, nếu chưa hết thời gian mà trận pháp bị hỏng thì người ra đề sẽ thua.

Kỳ luận là so tài đánh cờ Chân Đế, một dạng so đấu tư duy chiến thuật. Cờ Chân Đế có rất nhiều cấp độ khác nhau, thấp nhất là Tam cấp và cao nhất thì tùy vào khả năng tối đa của kỳ thủ mà đưa ra. Ở Lưu Vân Tông Kỳ Luận Hội thì so đấu chỉ là Tam cấp, nhưng không dễ chút nào.

Cờ Chân Đế vì mô phỏng lại cách tấn công của tu luyện giả nên các nước di chuyển và tấn công cũng không giống cờ bình thường. Mỗi quân cờ đều có ba thuộc tính là di chuyển, tấn công và lượt trẻ. Di chuyển biểu thị số ô cờ mà một quân có thể di chuyển được theo lục phương là tiền hậu, tả hữu và thượng hạ. Tấn công cũng biểu thị số ô nằm trong phạm vi tấn công của quân cờ đó theo lục phương. Đặc biệt ở thể loại cờ này là con đường di chuyển và tấn công trong một lượt đi không nhất thiết phải là đường thẳng mà có thể gấp khúc, miễn sao đủ số ô cho phép là được. Còn lượt trẻ là quy định số lượt mà quân cờ đó phải đứng im sau khi đi động, quân cờ có khả năng di chuyển và tấn công càng lớn thì lượt trẻ càng dài, chính yếu tố này quy định cấp độ của cờ Chân Đế, ở cờ Tam cấp thì lượt trẻ tối đa của một quân cờ bình thường là ba.

Cụ thể cờ Chân Đế phân ra năm loại quân là Binh, Võ, Đạo, Sát và Đế.

Quân Binh chỉ có thể di chuyển một ô và tấn công trong vòng một ô ở mỗi lượt, nhưng bù lại nó chỉ phải đứng im trong một lượt, tức là khi đối thủ động cờ thì ta có thể dùng ngay lại quân Binh. Quân Võ có số ô di chuyển bằng với tấn công, cụ thể ở cờ Tam cấp có quân Tiểu Võ có thể đi hai công hai và trẻ hai, quân Đại Võ có thể đi ba công ba và trẻ ba. Quân Đạo có số ô di chuyển ít hơn số ô tấn công, cụ thể quân Tiểu Đạo có thể đi một công ba và trẻ hai, quân Thuần Đạo đi hai công bốn và trẻ ba, quân Thủ Đạo đi một công năm và trẻ ba. Quân Sát lại thiên về di chuyển, như Tiểu Sát có thể đi ba công một và trẻ hai, quân Thích Sát đi bốn công hai và trẻ ba, quân Thuần Sát đi năm công một và trẻ ba, có thể nói quân Sát và quân Đạo đối ngược nhau.

Quân cuối cùng là quân Đế, đây là quân có thể mô phỏng bất kì cách di chuyển và tấn công của quân nào, dĩ nhiên sẽ chịu mức trẻ tương tự, và đây cũng là quân quan trọng nhất, nếu mất quân này, kỳ thủ sẽ thua cuộc. Do vậy quân Đế mỗi bên chỉ có một, quân bình nhất cấp có đến hai mươi chín, quân nhị cấp có số lượng mỗi quân là mười hai và quân tam cấp có số lượng mỗi quân là chín.

Tất cả được bố trí trong một Trận cờ tương ứng. Gọi là Trận cờ bởi vì bàn cờ được tạo thành từ trận pháp. Trận cờ ngang chín ô và cao chín ô, còn chiều dài phụ thuộc và cấp độ ván cờ, ở cờ Tam cấp thì Trận cờ dài mười hai ô và ở giữa là hai ô gọi là Giới Hà, hai bên là địa giới với Bạch Giới nằm ô và Xích Giới nằm ô. Mỗi bên khi bày cờ xuất trận có thể tự do bố trí quân cờ nhưng phải nằm trong Thiên Không giới phận của mình.

Ngoài phân chia về chiều dài, còn có phân chia về chiều cao thành tam vị diện, trong trận cờ, năm dãy ô trên cùng được gọi là Thiên không, nơi có thể tự do di chuyển và không bị ràng buộc. Ba dãy dưới cùng là Thổ Địa, nơi có thể đưa quân cờ vào đó để ẩn nấp khỏi tầm quan sát của đối thủ, quân cờ trong Thổ Địa chỉ có thể bị phát hiện khi nằm trên đường di chuyển hoặc tấn công chủ động của một quân cờ đối phương, bù lại, lượt trẻ trong Thổ Địa tăng gấp đôi, và quân Đế không được tiến vào khu vực này.

Dãy ở giữa còn lại là Đại Địa, nơi có nhiệm vụ tiếp giáp giữa Thiên Không và Thổ Địa, nói như vậy vì muốn đưa cờ vào Thổ Địa thì trước tiên quân cờ phải nằm trên Đại Địa trước, nhưng ngược lại thì không cần, do vậy những chiến thuật đánh bất ngờ thường được dàn xếp dưới Thổ Địa. Một điều thú vị là ở vị diện trận cờ khác nhau thì việc di động quân cờ lại không phụ thuộc vào nhau, tức là mỗi kỳ thủ trong một lượt cờ của mình có thể đồng thời di động ba quân cờ, một vị diện bắt buộc phải có một quân cờ di động, trừ khi trong đó không có quân cờ nào, điều đó tạo ra cách hành quân nhanh chậm khó đoán làm rối trí đối thủ. Một quân cờ có thể lựa chọn tấn công rồi di chuyển, hoặc ngược lại di chuyển rồi mới tấn công, và con đường di chuyển hoặc tấn công có thể bị chặn lại bởi một quân khác.

Luật cờ còn có một quy định khiến nó trở nên hấp dẫn hơn, đó là trừ quân Đế ra, những quân khác có thể hợp tác tử chiến. Gọi là tử chiến là vì cách hợp tác này được xây dựng dựa trên sự hi sinh của những quân cờ khác, để đạt lấy mục đích tăng hiệu quả tấn công. Có hai loại hợp tác, là Hợp công và Hợp thủ. Hợp công là một quân tại vị trí ban đầu tự giết một quân của mình nằm trong tầm tấn công, khi đó sẽ hình thành Hợp quân có tầm di chuyển tấn công của cả hai công lại, đương nhiên độ trẻ cũng cộng lại. Hợp thủ là một quân tại vị trí ban đầu tự giết một quân thấp cấp hơn mình nằm trong tầm tấn công, mục đích là giảm độ trẻ lượt của quân cờ đó lại.

Trong mỗi lượt, một quân cờ có thể lựa chọn một lần Hợp công và một lần Hợp thủ, tỉ như một quân Đại Võ hợp công với một quân Đại Võ khác tạo ra Hợp quân có thể đi sáu công sáu và trẻ sáu, nhưng lúc này có thể tiến hành Hợp thủ với một quân Đại Võ nữa, khi đó Hợp quân sẽ có thể đi sáu công sáu nhưng chỉ trẻ ba mà thôi. Tùy vào mỗi người vận dụng mà Hợp quân sẽ khác nhau, có thể kết hợp hai quân Thuần Sát để bay vèo đến giữa trận địch hoặc hai quân Thủ Đạo để giáng một đòn hủy diệt đến bên kia chiến tuyến.

Môn luận bàn thứ ba và cũng là môn cần đồng đội phối hợp duy nhất như đúng cái tên của nó, Tổ Hợp trận. Mỗi Chiến đội tham gia thi đấu phải có chín người, điều khiển chín cơ quan một nhân tương ứng để bày trận chiến đấu trong một không gian được xây dựng từ trận pháp có phần tương tự như Kỳ trận nhưng lại giống thực hơn gọi là Áo mặc trận. Nói là mặc nhân nhưng cơ quan có thể xây dựng trên cơ sở linh thú, miễn là tuyển thủ tham gia cảm thấy phù hợp nhất với mình và dễ dàng phối hợp nhất.

Nhưng dù là mặc nhân hay mặc thú cũng đều được phân chia thành hai loại cơ bản nhất, đó là cận chiến và viễn chiến. Thường thì người tu đạo sẽ chọn viễn chiến và người tu võ sẽ chọn cận chiến, nhưng không phải không có những trường hợp cá biệt.

Vì trong Tổ Hợp trận mọi thứ đều được cân bằng bởi mặc nhân, sẽ không có khác biệt quá lớn về tu vi và sức mạnh, nên kĩ năng cá nhân và sự phối hợp là điều quan trọng nhất. Phối hợp giữa chín người dựa trên các trận pháp hợp chiến cơ bản từ hai người đến chín người, Lưỡng nghi, Tam tài, Tứ linh, Ngũ hành, Lục hợp, Thất sát, Bát quái, Cửu cung, cùng những biến thể và biến hóa phát sinh từ chúng. Thắng thua được phân ra khi mặc nhân một bên bị dọn sạch.

Trên đường đi đến động phủ của Linh Vân Đạo Nhân, Vũ Thanh Hà liên tục giảng giải kĩ về Tam Luận hội cho Triệu Thiên Bình. Khi nó đã tiếp nhận đầy đủ, Vũ Thanh Hà nói tiếp:

- Đầu tháng sáu năm sau, tức là bảy tháng nữa tông môn sẽ tổ chức Tam luận hội. Luận Kỳ luận Trận thì chỉ cần cá nhân là đủ, còn luận Tổ thì phải một đội chín người. Trước giờ chỉ lưu chúng ta không đủ người nên không thiết tha hạng mục này lắm, nhưng giờ có thêm đệ nữa là đủ chín người, mấy sư huynh bọn ta bàn bạc thành lập một chiến đội mới của riêng chỉ lưu mình, lấy tên theo đạo hiệu của sư phụ là Bạch Vân chiến đội. Hắc hắc, đệ phải tham gia đó. Phần thưởng phải nói là phong phú cực kì.

Triệu Thiên Bình nghe thế cũng động lòng nhưng nghĩ lại mình chả biết gì nên đành cười trừ:

- Đệ đến tu hành còn chưa ra gì sao tham gia được mấy thứ đó.

Vũ Thanh Hà xua xua ngón tay nhe răng cười:

- Không sao hết, là đệ tử thì ai cũng tham gia được. Còn đến bảy tháng để huấn luyện, sau này đệ sẽ được mọi người chăm sóc kĩ. Hắc hắc hắc...

Triệu Thiên Bình đột nhiên thấy lạnh sống lưng. Nó ho khan một tiếng rồi nói:

- Đệ tu vi còn thấp, có thể tu luyện thôi được không?

Vũ Thanh Hà gật đầu lại:

- Được, tất nhiên là được. Ta nói đệ nghe nhé, luyện tập cho Tam Luận Hội cũng là một dạng tu luyện đấy. Chắc chắn, có tám vị sư huynh luân phiên chỉ điểm, hiệu quả còn tốt hơn đệ tự mày mò ấy chứ. Yên tâm. Đi nhanh thôi.

Vũ Thanh Hà cao hứng tăng tốc để lại Triệu Thiên Bình nhăn nhó lảo đảo theo sau.

Động phủ tu luyện của Linh Vân Đạo Nhân nằm ở đỉnh núi phía sau Vân Trung Cư, là một biệt viện được xây dựng chỉ dựa vào mây nên nhìn có chút hư ảo, tên là Linh Vân Các. Lúc Triệu Thiên Bình và Vũ Thanh Hà đến thì trong phòng khách đã tụ đủ bảy vị sư huynh kia. Hai người chào hỏi một lượt rồi ngồi vào chỗ, Linh Vân lúc này lên tiếng:

- Lão bát, đệ đã nói về Tam Luận Hội cho tiểu sư đệ chưa?

Vũ Thanh Hà đáp:

- Đã nói rồi lão đại! Thiên Bình nó cũng học xong ba thiên đầu rồi, nhưng mà còn chưa xây động phủ.

Linh Vân gật đầu nói tiếp:

- Chuyện mở động phủ tháng sau hãy tính. Thời gian không còn dài, trước tiên phải học cơ sở tu luyện đạo thuật trước đã. Từ ngày mai Cửu sư đệ sẽ theo mấy vị sư huynh học tập trong vòng một đến hai tháng. Lão Tam phụ trách chỉ dạy cận chiến, lão Tứ chỉ dạy đạo thuật, lão Ngũ dạy trận pháp, lão Lục dạy chơi cờ, lão Thất dạy chiến trận, lão Bát hỗ trợ lão Tứ, cứ luân phiên nhau. Ta và lão Nhị đều phải thi hành nhiệm vụ tông phái, nhưng sẽ cố gắng tranh thủ thời gian chỉ điểm tu luyện thêm cho đệ. Trong thời gian này đệ sẽ ở tạm Linh Vân Các, sau khi học xong một số thứ thì mọi người sẽ giúp kiến tạo động phủ. Mọi người đồng ý chứ?

Ai nãy nhất nhất đáp “được” một tiếng rõ to. Linh Vân hài lòng nói tiếp:

- Bắt đầu từ ngày mai, trước tiên là lão Ngũ.

Độc Cô Truy Dương gật đầu:

- Vâng, lão Đại!

Vũ Thanh Hà lúc này hỏi vào:

- Mọi người thấy có nên giúp tiểu sư đệ của chúng ta chế tạo một món pháp bảo vừa tay hay không?

Triệu Thiên Bình liền xua tay:

- Đệ nghĩ không cần đâu, đệ vừa mới tu hành, có pháp bảo cũng không làm được gì, không vội.

Phiên Vũ Đạo Nhân lúc này lên tiếng:

- Đúng là không cần. Pháp bảo thì nên để lão Cửu tự nghiên cứu luyện chế, mọi người chỉ cần tìm giúp đệ ấy chút tài liệu là được. Hoặc giả nếu có cơ duyên lớn thì biết đâu lão Cửu lại tìm thấy kì trân dị bảo cũng không chừng.

Lão Tứ Không Thương Vũ chép miệng một cái nói:

- Chắc chắn, nói đến kì trân dị bảo thì hơi khó à.

Lão Lục Tiền Vạn Kim cười:

- Có gì mà khó, chủ yếu là cơ duyên thôi. Nhưng mà muốn tìm kì trân dị bảo ở trên núi này hoặc mua ở Khố Phòng, hoặc tìm trong bí cảnh, cơ mà Khố Phòng thì giá chất lắm, còn bí cảnh phải gần ba năm nữa mới mở ra, mà có vào được hay không thì còn chưa biết. Nếu không ở trên núi thì phải khi tiểu sư đệ đạt đến Trúc cơ mới có cơ hội. Lâu lắm, lâu lắm! Nên góp chút tài liệu để luyện chế một pháp bảo đơn giản cho tiểu sư đệ dùng tạm cũng được.

Nói đến đây hẳn hít mất đầy về gian xảo mà nói tiếp:

- Hãy da. Mấy tiểu đệ chúng không có tài sản gì thì chỉ đành nghe lời lão Đại hết lòng chỉ dạy tiểu sư đệ mà thôi. Mà trong số sư huynh đệ chúng ta chỉ có lão Đại, lão Nhị và lão Tam ba vị sư huynh là tu vi cao thâm, lão Tam tu luyện cường suất ngày trên núi thì chắc không khá giả gì, chứ còn lão Đại và lão Nhị nay đây mai đó, bay lượn khắp nơi, chỗ nào không tới, ít ra... hắc hắc...chút tài bảo chắc là không thiếu, coi như mỗi người đều có quà nhập môn cho tiểu sư đệ nhì. Mấy người thấy ta nói có đúng không, đúng không?

Lão Bát Vũ Thanh Hà nhanh mồm nhanh miệng liền hòa theo:

- Quá chính xác đi ấy chứ.

Lão Tứ Không Thương Vũ cũng cười hắc hắc:

- Ta cũng đồng ý hai tay.

Lão Ngũ Độc Cô Truy Dương kho khan một tiếng:

- Lão Lục nói thật kì quái, sự thật sao lại có đúng sai.

Còn lão Thất Dương Cửu thì thờ dãi:

- Tại sao huynh lại cướp lời của đệ. Hắc.

Chỉ có mỗi lão Tam Chu Đại Lục là không lên tiếng, nhưng nụ cười khế trên miệng đã tỏ rõ thái độ. Phiên Vũ Đạo Nhân nhìn mấy cáo già trước mặt một vòng rồi chỉ vào Tiền Vạn Kim mà than:

- Ta nói người này lão Lục, đến cái tên cũng thấy là gian thương rồi, chẳng lẽ bản chất của người cũng đen tối như vậy sao.

Tiền Vạn Kim nghe vậy bèn đứng dậy chấp tay cười lớn:

- Ha ha. Nhị sư huynh quá khen rồi, ta thật thấy làm hổ thẹn không xứng nhưng sẽ cố gắng phát huy. Ha ha.

Những người khác nghe vậy cười ầm lên, Phiên Vũ Đạo Nhân chỉ biết lắc đầu ngao ngán cười khổ. Triệu Thiên Bình cũng cười, cảm giác ấm áp vừa lạ vừa quen này làm nó cảm thấy thật dễ chịu. “Bọn họ với ta thật giống như một gia đình vậy.”

Khi tiếng cười người dẫn thì Linh Vân Đạo Nhân mới nói tiếp:

- Được rồi. Ta với lão Nhị một người bỏ của một người bỏ công vậy. Còn một chuyện nữa, lão Bát, đệ nhớ kĩ chỉ tham gia hỗ trợ mà thôi, việc chính của đệ là phải nhanh chóng Trúc cơ đi, như vậy phần thắng của chúng ta càng chắc hơn, phải làm cho lão nhân gia người tự hào về chúng ta.

Vũ Thanh Hà nghiêm mặt gật đầu:

- Vâng!

Linh Vân Đạo Nhân lại nói tiếp:

- Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi. Ta cũng phải đi làm nhiệm vụ. Tiểu sư đệ coi thu dọn hành trang rồi chuyển sang nơi này.

Triệu Thiên Bình đứng dậy chấp tay:

- Vâng, sư huynh.

Linh Vân Đạo Nhân gật đầu rồi rời đi, những người khác cũng lần lượt ra về.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Độc Cô tâm ý

Độc Cô Truy Dương được phân công chỉ dạy đầu tiên cũng có lý do cả, đầu tiên phải kể đến hẳn là con một sách chính cống, và lợi ích từ việc đó không thể nào bàn cãi, hầu như mọi cuốn sách trong Lưu Vân Thư Viện dù hiểu dù không hẳn cũng đều đã đọc qua, có thể ví hẳn như một Tăng kinh các hoặc một cái mục lục di động vậy, những thư tịch cần thiết để cho Triệu Thiên Bình bắt đầu nghiên cứu hẳn có thể chỉ ra một hai. Lý do thứ hai cũng quan trọng không kém, mà khi dẫn Triệu Thiên Bình xuống thư viện hẳn đã nói:

- Phù trận là cơ sở của pháp thuật. Ấn chú, phù văn, tâm quyết, trận pháp, chiêu thức của đạo thuật các loại đều bắt nguồn từ phù trận cả. Mà để vận dụng được phù trận tạo ra chúng thì trước tiên ta phải có hiểu biết nhất định về phù trận. Đệ có thể hiểu phù trận là sự liên kết và dẫn dắt vật chất và ý niệm để tạo ra lực lượng, nó tồn tại ở mọi nơi ta có thể cảm nhận được. Học thức về phù trận phải nói là vô cùng vô tận, sự thông thạo phù trận thường được giới tu luyện chia làm ba cấp độ, thứ nhất là vận dụng, thứ hai là cải tiến, thứ ba là sáng tạo. Mục tiêu của chúng ta đó là cấp vận dụng, đệ phải tìm hiểu và khám phá rất nhiều loại phù trận khác nhau để hiểu về tác dụng và cách sử dụng cũng như kết hợp chúng lại với nhau để đạt hiệu quả như mong muốn. Cấp vận dụng yêu cầu sự hiểu biết rộng, cấp độ cải tiến lại yêu cầu sự hiểu biết sâu, nhưng khả năng đó chúng ta chưa thể nắm được, ít nhất phải là đại thần thông tu sĩ mới có thể lơ mờ chạm đến, còn cấp độ sáng tạo phù trận chỉ có trong truyền thuyết của những vị thiên không tu sĩ mà thôi. Muốn đạt đến cấp độ sau thì đệ phải nắm rõ cấp độ trước, có nghĩa là bây giờ đệ có nhiệm vụ phải tìm hiểu tất cả các loại phù trận có thể nắm được. Ta sẽ hướng dẫn cách phối hợp các phù trận hoặc bài bố các trận pháp từ cơ bản đến phức tạp cho đệ biết, đây cũng là cơ sở để đệ có thể tiếp thu tốt loại hình chiến trận tổ đội. Tiếc là khoảng thời gian còn lại không được nhiều mà đệ thì còn rất nhiều thứ phải biết.

Triệu Thiên Bình cũng đồng ý như vậy. Tổ đội chiến đấu có thể nói là vận dụng tất cả những thứ mà Linh Vân bắt nó phải học, khả năng chiến đấu thì khỏi cần phải nói, từ cận chiến đến viễn chiến, chiêu thức võ học và đạo thuật là thứ không thể thiếu, trận hình chiến đấu và nhãn quan chiến thuật cũng quyết định sự phối hợp nhuần nhuyễn của cả đội hình, nếu một mắc xích bị tiêu diệt thì có khả năng dẫn tới sự hỗn loạn rồi thất bại.

Ở cửa thư viện, Triệu Thiên Bình gặp lại nữ thủ thư Tô Lan, nàng mỉm cười chào cả hai:

- Độc Cô sư huynh và Triệu sư đệ khỏe. Có cần ta trợ giúp gì không.

Triệu Thiên Bình gật đầu cười chào lại, Độc Cô Truy Dương tỏ ra khách sáo chấp tay nói:

- Hôm nay ta đưa tiểu sư đệ đến đây mượn vài quyển thư tịch, mong Tô sư tỷ thông qua cho.

Tô Lan đáp:

- Chỉ cần theo quy định thì không có vấn đề gì.

Độc Cô Truy Dương gật đầu cảm tạ rồi đi vào, Triệu Thiên Bình chấp tay với nàng rồi đi theo. Được vài bước nó mới tò mò hỏi Ngũ sư huynh:

- Nhìn sư huynh có vẻ rất khách khí với Tô sư tỷ?

Độc Cô Truy Dương mỉm cười:

- Tất nhiên. Nàng là Ngoại môn đệ nhất thiên tài về phù trận, khách khí là cũng nên. Nếu nàng là đệ tử nội môn thì đã nắm lấy danh hiệu đệ nhất trong tầng lớp đệ tử của môn phái từ lâu rồi.

Triệu Thiên Bình ồ một tiếng hỏi:

- Lợi hại như vậy? Nhưng tại sao là đệ tử nội môn thì giỏi hơn?

Độc Cô Truy Dương tận tình giải thích:

- Người tu võ so với người tu đạo thì khả năng vận dụng phù trận ban đầu kém hơn rất nhiều, đó là sự khác biệt giữa nội lực và linh lực. Người tu võ vì thế muốn điều khiển phù trận phải qua những phù chú và trận pháp gián tiếp, điều đó khiến khả năng giao tiếp giữa võ giả và phù trận kém đi rất nhiều. Khoảng cách đó muốn rút ngắn thì võ giả phải đạt đến cảnh giới Tiên thiên thượng võ mới được, còn để cân bằng với người tu đạo thì ít nhất phải là thông thiên võ giả. Mà những cảnh giới đó thì rất khó đạt đến. Thế mà nàng dù có điểm yếu như vậy vẫn có thể bất phân thắng bại với nhiều đệ tử nội môn có thiên phú cực cao về phù trận. Ta dù áp đảo nàng một chút bên ngoài nhưng xét về lĩnh ngộ phù trận thì phải cam bái hạ phong. Tiếc là người tại lại không có thời, nàng lại là người tu võ.

Triệu Thiên Bình thở dài tiếc nuối:

- Không có cách nào khác sao.

Độc Cô Truy Dương dẫn nó đến bên một kệ sách, hẩn lấy một quyển trục mở ra đưa cho nó:

- Cách tất nhiên là có, chỉ là rất khó mà thôi.

Triệu Thiên Bình nhìn nội dung quyển trục mới hiểu được vì sao lại nói rất khó. Tinh hoa thiên địa là linh khí, còn tinh hoa trong tinh hoa là một thứ được gọi là Tiên linh chi khí. Tiên linh chi khí tồn tại một cách ngẫu nhiên và vô cùng thưa thớt, chỉ hình thành trong những điều kiện vô cùng đặc biệt, và tác dụng của nó cũng được nhắc làm Triệu Thiên Bình phải tặc lưỡi cảm thán. Một con vật, một cái cây hoặc thậm chí hòn đá bình thường nếu hấp thu một tia Tiên linh chi khí đều có thể sinh ra linh trí bắt đầu tu luyện thành yêu, trong sách ghi chép lại trong Yêu cung có vài vị yêu tu như vậy. Linh căn là do tiên thiên sinh ra, nhưng nếu người bình thường có thể hấp thu được tiên linh chi khí thì có khả năng cao sản sinh ra linh căn hậu thiên, có đôi khi phẩm chất còn cao hơn linh căn tiên thiên nữa, có lẽ đây cũng là biện pháp mà Độc Cô Truy Dương đề cập đến. Không những vậy, nếu tu đạo giả hấp thu được thì phẩm chất linh căn sẽ tăng cao, cơ thể được cải thiện, đạo hạnh tinh tiến nhảy vọt.

Độc Cô Truy Dương ở một bên đợi nó đọc xong rồi nói:

- Tiên linh chi khí đối với tu luyện giả có vô vàng lợi ích. Như đối với tu sĩ chúng ta có thể tăng tiến đạo hạnh, hoặc luyện chế linh khí, với tu võ giả có thể tăng cường thể chất. Thật ra tu võ giả thường sẽ không dùng kinh mạch để hấp thụ mà thay vào đó sẽ dùng máu thịt để hấp thụ, vì linh căn đối với họ không có ý nghĩa cho lắm. Thứ nhất linh lực và nội lực rất dễ xung đột, thứ hai nếu muốn tu đạo thì phải tu hành lại từ đầu, nên họ sẽ dùng cơ thể hấp thụ nhưng vô qua kinh mạch, từ đó cải tạo cơ thể và sản sinh nhiều nội lực hơn. Nhưng ta biết chắc chắn, nếu có được Tiên linh chi khí thì Tô Lan sẽ không chần chừ cải tạo kinh mạch của nàng thành linh căn.

Triệu Thiên Bình nhìn Ngũ sư huynh đầy thắc mắc:

- Sao sư huynh khẳng định như vậy.

Độc Cô Truy Dương đưa ánh mắt nhìn chăm chú Tô Lan một lúc rồi nói:

- Đó là khát vọng của nàng.

Triệu Thiên Bình thì lại nhìn chăm chú vị Ngũ sư huynh này của nó, một lúc sau nó bật cười:

- Thì ra sư huynh suốt ngày ở thư viện lại không chỉ vì đọc sách.

Độc Cô Truy Dương nhìn nó một lúc rồi bật cười không nói gì mà quay người đi chọn sách. Triệu Thiên Bình nhìn Tô sư tỷ kia một lát rồi quay đầu nhìn về vị sư huynh trông như cây sậy của mình hỏi:

- Tô sư tỷ là người thân của ai?

Độc Cô Truy Dương cũng không quay đầu lại mà đáp:

- Nàng là muội muội của Hư Chân sư huynh bên Huyền Phong. Một người giống như đệ.

Triệu Thiên Bình gật gù, nó hiểu “giống như đệ” có nghĩa là cũng vượt qua Lưu Vân Bích Chương như nó. Có lẽ vị Hư Chân Đạo Nhân này sau khi lên núi thì đưa muội muội mình lên theo. Nghĩ đến đó Triệu Thiên Bình bất giác lại nhớ về Tiểu Mãn Thầu, đã lâu không gặp lại tiểu ni tử suốt ngày “thiếu gia ca ca”. “Mình phải nhanh chóng đạt đến Trúc cơ, nếu có thể tìm được một tia Tiên linh chi khí để Tiểu Mãn Thầu cũng có thể tu luyện thì tốt biết mấy”.

Trong quyền trục đề cập đến sự xuất hiện của Tiên linh chi khí, đa phần là ngẫu nhiên bắt gặp trong thiên địa, nhưng ở Lưu Vân Tông có một nơi có thể lấy được Tiên linh chi khí “dễ hơn bình thường”, đó là Lưu Vân Bí Cảnh. Trong ghi chép chỉ ra những lần mò bí cảnh thì khả năng gặp được Tiên linh chi khí là rất cao, nhiều nhất có thể đến năm tia trong một lần, ít thì có thể là một hai tia. Thường thì Tiên linh chi khí khi tiếp xúc với cơ thể hoặc pháp bảo thì rất dễ dàng bị hấp thụ, chỉ có một vài dụng cụ hoặc phù trận phong ấn đặc biệt mới có thể lưu giữ nó.

Giọng nói của Độc Cô Truy Dương vang lên làm ngắt quãng suy nghĩ của nó:

- Được rồi, đi thôi.

Trên tay hần lúc này là hai quyền trục lấy từ khu trận pháp, Triệu Thiên Bình nghe vậy cũng gật đầu đi theo.

Lúc này trước quầy thủ thư có một thanh niên anh tuấn khí khái đang trò chuyện với vẻ lấy lòng Tô Lan, khi thấy hai người Triệu Thiên Bình bước ra thì quay lại chào:

- Là Độc Cô sư đệ sao, thật hân hạnh, vị tiểu sư đệ này chắc là Triệu sư đệ đúng không, lần đầu gặp mặt, ta là Vương Hoành của Huyền Phong.

Triệu Thiên Bình có thể nhận ra được tính cách khá tự cao của người này qua cách nói chuyện và thái độ, nhưng người ta đã chào hỏi trước thì nó cũng chấp tay chào lại, Độc Cô Truy Dương cũng gật đầu:

- Thật hân hạnh.

Rồi hần lấy lệnh bài thân phận cùng hai quyền trục đặt lên quầy nói:

- Phiền Tô sư tỷ.

Tô Lan gật đầu lấy ra một ngọc giản màu xanh, miệng lầm bầm gì đó, tức thì ngọc giản tỏa ra một tia sáng chiếu đến lệnh bài cùng hai quyền trục như thực hiện pháp thuật nào đó. Chỉ lát sau ánh sáng tắt đi, Tô Lan cầm lấy lệnh bài và quyền trục đưa lại rồi nói:

- Trong vòng ba tháng sau phải hoàn trả.

Độc Cô Truy Dương gật đầu nhận lấy rồi chấp tay cáo biệt. Hai người rời đi, Vương Hoành lại tiếp tục trò chuyện với Tô Lan.

Ra khỏi cửa, Triệu Thiên Bình không khỏi hỏi một câu:

- Vương sư huynh kia chắc cũng giống huynh nhỉ?

Độc Cô Truy Dương nhìn nó với vẻ không hiểu cho lắm, Triệu Thiên Bình thấy vậy cười nói thêm:

- Thì với Tô sư tỷ đó đó.

Độc Cô Truy Dương lắc đầu cười khẽ:

- Đệ còn nhỏ không hiểu gì đâu.

Triệu Thiên Bình gãi gãi đầu:

- Chắc vậy. Vị Vương sư huynh kia nhìn có chút gì đó khác khác, giống như kiêu ngạo nhưng lại không phải, rất khó nói, có vẻ không được thân thiện lắm.

Độc Cô Truy Dương cười:

- Đó là sự kiêu hãnh của dòng máu đế vương nhân gian.

Triệu Thiên Bình mắt tròn xoe:

- Đế vương nhân gian? Thiên An hoàng thất?

Độc Cô Truy Dương gật đầu:

- Đúng vậy, hoàng thất Thiên An quốc là một chỉ môn nhân lâu đời của Lưu Vân Tông chúng ta, cũng vì thế mà Thiên An quốc mới thái bình thịnh trị lâu như vậy. Hoàng đế hiện giờ chính là Huyền Phong trưởng lão, mà Vương Hoành chính là thái tử, vài năm nữa khi sẽ lên kế vị. Hoàng thất họ Vương còn một vị thái thượng trưởng lão nữa. Sinh ra đã có địa vị cao, ngạo khí tất nhiên là phải có, nhưng không đến nỗi nào.

Triệu Thiên Bình chép miệng:

- Đối thủ của Ngũ sư huynh có vẻ mạnh đấy.

Độc Cô Truy Dương tròn mắt nhìn nó:

- Đồ ranh con biết gì mà nói, cầm lấy.

Nói đoạn hần vút hai quyển trục sang cho Triệu Thiên Bình. Nó nhanh chóng đỡ lấy, nhưng suýt tuột tay vì hai quyển trục khá là nặng. Nhìn có vẻ nhỏ nhẹ như bao quyển trục khác nhưng khi tận tay cầm vào mới biết mỗi quyển cũng hơn năm chục cân, Triệu Thiên Bình tặc lưỡi:

- Sao nặng vậy, thứ này dùng làm gậy đập người còn được.

Độc Cô Truy Dương ở bên cạnh có chút hả hê như trà được thù cái tội miệng của nó nói:

- Đây là quyển trục phong ấn trận pháp, chứa nhiều tài liệu nên rất nặng, lại rất quý. Đệ giữ cho chắc vào, nếu làm hư thì đừng trách tông môn hỏi tội, cũng đừng nghĩ cho vào túi trữ vật.

Triệu Thiên Bình nghĩ nghĩ cũng đúng, nếu cho vào túi trữ vật có khi một trăm cân này không kéo đứt túi thì cũng kéo tuột lưng quần. Nó vác hai quyển trục lên vai như vác hai khúc gỗ vậy, nghĩ lại một chuyện khác nó bèn hỏi:

- À Ngũ sư huynh này, lúc này đệ nghe thấy Tô sư tỷ nói là trong ba tháng, nhưng đệ nhớ không lầm thì lúc trước tỷ ấy nói là chỉ mượn thư tịch được trong tháng mà nhỉ? Chẳng lẽ đệ nhớ nhầm?

Độc Cô Truy Dương nhìn nó hơi lâu một chút rồi nói:

- Đệ nên đọc thêm sách đi, vào tông phái đã lâu nhưng ta thấy đệ chỉ toàn tu luyện. Siêng năng là tốt nhưng hiểu biết cũng là đạo hạnh, nhất là với người tu đạo như chúng ta. Còn vấn đề đệ thắc mắc đó là do mức độ cống hiến quy định. Sơ cấp đệ tử như chúng ta có điểm cống hiến sơ cấp, khá là dễ kiếm, nếu đệ trức cơ sẽ có điểm cống hiến cao cấp, làm trưởng lão có điểm cống hiến trưởng lão, còn ở mức độ thái thượng trưởng lão thì không cần phải tính đến điểm cống hiến nữa. Điểm cống hiến có thể quy đổi ra linh ngọc và tài bảo, điểm cao thì cấp độ cống hiến sẽ tăng, khi có còn được hưởng nhiều đặc quyền của môn phái nữa. Như ta có cấp độ cống hiến sơ cấp cao nhất, nên đặc quyền là có thể mượn thư tịch trong ba tháng, là đãi ngộ cao nhất của sơ cấp đệ tử.

Triệu Thiên Bình cười cười ngại ngại:

- Cái này đệ có nghe qua nhưng thật sự không rõ lắm, có cách nào để tăng điểm cống hiến không?

Độc Cô Truy Dương gật đầu:

- Có rất nhiều cách, điểm cống hiến sơ cấp là dễ dàng đạt được nhất. Cách nhẹ nhàng nhất là ngồi trong thư viện đọc sách mười canh giờ thì sẽ tích được một điểm, do vậy chỉ cần chăm chỉ nghiên cứu thư tịch một năm thôi là có vài trăm điểm rồi, đây là cách mà tông môn khuyến khích đệ tử tự thân học tập. Nếu đệ muốn kiếm nhanh hơn thì có thể tham gia chăm sóc linh thảo, linh thú, hoặc cao cấp hơn là chế tạo phù lục, trận bàn, luyện khí, tầm bảo,

hoặc là thi đấu môn phái. Điểm cống hiến sơ cấp có thể đòi lấy linh ngọc và tài bảo sơ cấp. Điểm cống hiến cao cấp thì có thể đòi tài bảo cao cấp, có giá trị gấp mười lần điểm sơ cấp. Điểm cống hiến trưởng lão đòi lấy thời gian nghiên cứu tăng hai thư viện, những tài bảo cực kì quý hiếm, và nhiều thứ khác, giá trị gấp trăm lần điểm cao cấp. Nói chung bây giờ đệ nên tích lũy càng nhiều cống hiến, sau này sẽ cần dùng rất nhiều đấy. Cụ thể thế nào thì nghiên cứu trong này.

Nói đoạn Độc Cô Truy Dương lật tay vút cho Triệu Thiên Bình một quyển sách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Luyện tập

Sử dụng phù trận không chỉ ghi nhớ mà quan trọng nhất là khả năng vận dụng đòi hỏi sự tỉ mỉ tinh tế và khả năng sáng tạo độc đáo. Triệu Thiên Bình tốn thời gian nửa ngày mới có thể vẽ được một tấm Hòa phù cơ bản, việc vẽ phù yêu cầu sự chính xác trong việc vận dụng linh lực kết hợp với ngọn bút di chuyển theo lộ tuyến phù văn chính xác để dẫn động lực lượng hòa hệ ẩn giấu vào trong một tờ giấy nhỏ, chính là cơ sở cho việc bày bố những phù trận phức tạp hơn sau này. Nó dùng nguyên một ngày chỉ để vẽ hòa phù, những lần sau có vẽ việc đã quen tay nên thời gian còn lại nó vẽ thêm được năm tấm nữa, tổng cộng sáu tấm, cái sau hoàn thiện hơn cái trước.

Độc Cô Truy Dương có thể xem là đại hành gia phù trận trong lứa đệ tử, ngay cả những đệ tử đã Trúc cơ có khi cũng không bằng. Trong quá trình Triệu Thiên Bình luyện tập, hần giảng giải hướng dẫn mọi thứ vô cùng chi tiết. Đã thế, những tài liệu cần thiết hần đều mang theo trên mình cả, tức là những thư tịch có thể sao chép được dù có dù không ở trong thư viện hần đều sở hữu cả, tất cả thư tịch đều được phong ấn vào một quyển trục dài ba trượng. Mỗi lần cần một thư tịch gì chỉ cần bấm quyết điểm chỉ thì sẽ xuất hiện, dùng xong thì niệm chú sẽ tự động cất vào lại, rất tiện lợi, khiến Triệu Thiên Bình thấy mà thèm.

- Sau này đệ có thể tự tạo một thư viện di động như vậy, với điều kiện phải am hiểu về phong ấn phù trận, rất khó đấy. Phong ấn thuật ta sử dụng trong này tương đương với một trung cấp trừ vật pháp bảo, trọng lượng sẽ giảm nhẹ rất nhiều. Sau khi đệ thành thực vẽ những phù lục cơ bản thì sẽ bắt đầu tiếp xúc đến trận pháp cao cấp hơn, thường thì không nhanh như vậy nhưng thời gian cấp bách, đành chịu vậy.

Triệu Thiên Bình vừa nghe vừa chăm chú vẽ phù. Cái khó thật ra chỉ ở phù lục đầu tiên nhằm mục đích làm quen với việc vẽ phù mà thôi, nhưng nếu đã hoàn thành được một cái rồi thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn hẳn, đó cũng chính là tác dụng của linh căn, thứ thiên phú trời cho của người tu đạo.

Hết ngày thứ hai nó đã thành thạo năm loại ngũ hành phù lục cơ bản. Lúc này Độc Cô Truy Dương vút cho nó một đồng thư tịch rồi nói:

- Ở đây bao gồm những loại phù trận cơ bản, võ công, đạo thuật các kiểu. Đệ nên đọc hết để dễ luyện tập với những sư huynh đệ khác. Đến khi gặp lại hi vọng đệ đã đọc xong hết đồng này.

Thư tịch Độc Cô Truy Dương để lại rất đa dạng. Pháp thuật nhiều vô kể, như Hòa cầu, Hòa luyện, Thủy cầu, Thủy chướng, Thổ bộc, Thổ lưu bích, các loại linh tiễn thuật với Ngân quang tiễn Kim hệ, Trường xuân tiễn Mộc hệ các kiểu. Một loại pháp thuật có thể sử dụng các hệ linh lực khác nhau để sử dụng nhưng hiệu quả lại khác nhau rõ rệt, như Bích chướng thuật với hệ Thổ sẽ tạo thành bức tường linh lực mạnh mẽ để phòng thủ, giúp giảm áp lực tấn công cao nhất, hệ Kim lại ít giảm áp lực hơn nhưng bù lại sẽ chắc chắn hơn trong việc phòng thủ những sát thương từ những thứ bén nhọn, hệ Thủy kém về sự chắc chắn nhưng lại nổi trội vì sự dẻo dai và dai dẳng, có thiên hướng dung hòa hóa giải thay vì phản hồi lại lực tấn công, hệ Mộc có sự chắc chắn tương đối và khả năng đặc biệt là hấp thụ một phần lực lượng của đòn tấn công để tăng cường phòng thủ của mình, còn hệ Hỏa lại có chút tiêu cực khi sự chắc chắn rất thấp nhưng bù lại sẽ tiêu diệt ngay đòn tấn công. Về các pháp thuật tấn công cũng có sự khác nhau tương tự, do vậy mỗi loại linh lực có những đặc điểm riêng và khi vận dụng vào đạo thuật lại có sự khác nhau mà tu sĩ cần phải hiểu rõ.

Võ thuật cũng có nhiều như Ung trào thủ, Kim cương chưởng, Tán quyền, Toàn phong thổi, Khúc thương bộ pháp, hoặc các dạng võ thuật có vũ khí như Lục tinh kiếm pháp, Tuyệt thân đao pháp, Vô ảnh thương, rất nhiều, và toàn bộ đều hướng dẫn những chiêu thức ngoại công, mục đích những loại ngoại công thân pháp này là hỗ trợ việc sử dụng đạo thuật để tấn công hoặc phòng thủ trong chiến đấu, đặc biệt là khi sử dụng các loại pháp thuật có tâm sử dụng hạn chế hoặc đạo thuật cường hóa chính bản thân mình.

Nhưng vận dụng võ thuật tốt nhất phải nhắc đến võ giả, vì nguyên bản võ thuật sinh ra là dành cho họ. Võ giả trong hàng đệ tử của Bạch Vân Chân Nhân thì chắc chắn phải nhắc đến lão Tam Chu Đại Lực. Người đứng như tên, hần có thiên phú Thần lực bẩm sinh khiến cơ thể sinh ra sức lực mạnh hơn người thường vô số lần, là một trong những người thích hợp đi theo con đường võ giả nhất. Tu luyện đã hơn mười năm, Chu Đại Lực đã đạt đến đỉnh của một võ giả Tiên Thiên sơ cấp, cảnh giới có thể nói là ngang hàng với Trúc cơ hậu kì đỉnh, chỉ cần một bước nữa là có thể đặt chân vào hàng ngũ trưởng lão trong tông môn, ngay cả Đại sư huynh và Nhị sư huynh của hần cũng không bằng.

Chu Đại Lực thân hình cường tráng, gương mặt chất phác nhưng tràn ngập sự kiên nghị, là một người ít nói. Phương pháp dạy Triệu Thiên Bình của hần không thiên về võ thuật mà thiên về bản năng chiến đấu thì đúng hơn, mở đầu bài học, hần chỉ nói đơn giản:

- Chỉ dùng lực lượng thân thể chiến đấu với ta, đến khi cảm thấy đủ thì nghỉ. Vấn đề bị thương không cần lo ngại. Bắt đầu đi.

Dứt lời hần không để cho Triệu Thiên Bình kịp nghĩ ngợi mà lao vào tấn công. Triệu Thiên Bình cũng không kịp nghĩ nhiều, nó chưa phải là chưa từng chiến đấu, nhưng chỉ là mấy con dã thú mà thôi, đánh nhau thật sự với người thì là lần đầu nên kinh nghiệm không có bao nhiêu.

Kết quả không chút bất ngờ khi chưa đầy một khắc đầu mặt mũi nó đã sưng vù, tay chân bẽ bết máu, có vài cái xương còn bị gãy nữa, Chu Đại Lực nhìn mặt hiền hậu nhưng ra tay thật sự rất ngoan. Sau khi đã man hành hạ cho nó ngã sóng soài dưới đất, hắn vớt lại một lọ thuốc và một đoạn Thanh đằng ti rồi đi thẳng, trong tai Triệu Thiên Bình còn nghe được một câu:

- Đệ có một ngày để học thêm võ thuật trong sách, mai ta lại đến, và... sẽ nặng tay hơn.

Triệu Thiên Bình mặt nhăn như đít khi nằm co quắp trên mặt đất mà rên rĩ:

- Ông trời ơi, con có làm gì sai không? Ư...ư...đau...

Nằm mãi một lúc nó mới lấy lại chút sức chộp lấy khúc cây mà gặm, điều này làm nó thật sự nhớ đến những khổ cực lúc leo Lư Vân Sơn. Nghĩ đến bảy tháng thời gian huấn luyện tiếp theo, nó thật sự muốn khóc.

Thanh Đằng tuy là một loại linh dược, nhưng chỉ thuộc dạng kém trong số đó mà thôi, tác dụng với người thường thì nhiều, nhưng đối với cơ thể đã qua đạo thuật và linh lực cải tạo thì không phát huy được như lúc trước nữa, cũng may Chu Đại Lực còn để lại một lọ thuốc chữa thương tương đối tốt nên chỉ hai canh giờ sau là Triệu Thiên Bình có thể hoạt động lại bình thường.

Cảm giác đau thấu xương vẫn còn làm nó sợ. Không muốn đau thì phải luyện tập, nó phải căng mắt ra tìm một cuốn võ thuật dễ nhất để học trước mới mong giảm chút đau khổ.

Tán quyền là một bài quyền đơn giản và bảy thức: thao thủy, khinh yển, truy tinh, hoành sơn, tán vũ, khứ xà, bài vân. Thao thủy là chiêu thức thiên hướng trao đổi bình hòa nhằm tiêu hao hoặc đánh với địch thủ không mạnh, khinh yển là chiêu có tác dụng đánh lừa với hư chiêu làm chủ, truy tinh là một quyền cực nhanh, hoành sơn lại là một quyền cực mạnh, tán vũ thì tấn công liên miên không dứt, khứ xà là một thức tận dụng sơ hở để phản đòn, bài vân là chiêu thức vừa nhanh vừa mạnh nhưng lại tiêu hao lực lượng rất lớn, có thể nói là chiêu sở chung cực.

Việc luyện tập mỗi chiêu thức khá là đơn giản, mỗi nửa canh giờ Triệu Thiên Bình lại hoàn thành một chiêu thức. Cái khó ở đây là cách vận dụng trong chiến đấu, không phải địch thủ sẽ đứng yên cho ngươi đánh nên trong chiến đấu sẽ xuất hiện biến cố, khi đó chiêu thức phải thay đổi để phù hợp với hoàn cảnh chiến đấu, gọi là biến chiêu. Biến chiêu có một phần để luyện tập, nhưng muốn thông thạo tất cả thì chắc chắn phải thông qua chiến đấu mới làm được.

Khi Chu Đại Lực quay trở lại thì Triệu Thiên Bình cũng luyện được kha khá nhưng nó so ra với người đã dày dặn kinh nghiệm và có thiên phú chiến đấu bẩm sinh như Chu Đại Lực thì có lẽ còn kém xa. Cũng may là đối thủ không dùng lực lượng quá áp đảo nó.

Lần này Chu Đại Lực không tấn công nhanh tiêu diệt gọn như hôm qua nữa mà cho phép Triệu Thiên Bình tấn công trước, hơn nữa ra chiêu cũng rất chậm, đa số là phòng thủ. Việc đó giúp Triệu Thiên Bình dần dần nắm lấy tiết tấu trận đấu và tăng tốc độ tấn công. Sáu thức cơ bản của Tán quyền dần dần nhẹ nhàng và bắt đầu có sự biến hóa. Một chiêu hoành sơn nhắm thẳng vai bị đỡ được, thì một chiêu khinh yển rất nhanh nhắm vào mặt, nhưng tất nhiên đó chỉ là hư chiêu, Triệu Thiên Bình cũng biết hư chiêu đơn giản như vậy không có mấy phần qua mắt nổi vị sư huynh này của mình nên rất nhanh chuyển hư thành thật với một chiêu truy tinh nhanh hết sức có thể vào giữa trán Chu Đại Lực khiến hắn phải ngửa người tránh né.

Tiết tấu trận đấu càng nhanh hơn khi Chu Đại Lực không chỉ phòng thủ nữa mà bắt đầu dùng lực lớn hơn và nhanh hơn, Triệu Thiên Bình có thể cảm nhận mỗi cú va chạm da thịt nó càng trở nên tệ hại hơn. Do vậy, càng về sau Triệu Thiên Bình càng lâm vào tấn công thì ít, mà né tránh thì nhiều, nếu không né được nữa thì tung một thức khứ xà rồi chuyển nhanh qua tán vũ để phản công.

Thời gian càng kéo dài, áp lực lên Triệu Thiên Bình càng lớn. Nhưng nó lại không thấy khổ như hôm qua nữa mà thay vào đó là một cảm giác phấn khích khó tả. Sự hồi hộp, cảm giác ứng biến liên tục, sự va chạm lực lượng kịch liệt khiến Triệu Thiên Bình càng đánh càng hăng, càng cảm giác không thấy mệt.

Nhưng cảm giác chỉ là cảm giác, thực tế thì chỉ sau nửa canh giờ giao đấu nó đã thở không ra hơi. Một đám cuối cùng của Chu Đại Lực đến thẳng trước mặt mà nó không còn sức để chống đỡ hay né tránh nữa, thế là nó...ngồi phịch xuống mà thở phì phì xoa tay:

- Đệ đánh không nổi nữa.

Chu Đại Lực cũng dừng tay nhìn nó cười:

- Có thiên phú đấy. Lần sau ta sẽ không nương tay.

Nói rồi hắn quay lưng đi thẳng.

Có thể nói trong các vị sư huynh phụ trách huấn luyện cấp tốc cho Triệu Thiên Bình thì Chu Đại Lực là người dùng thời gian ít nhất nhưng hiệu quả không tệ chút nào. Triệu Thiên Bình chẳng phải người thích bị ngược nên nó cũng bỏ công ra luyện tập không ngừng nghỉ, từ luyện sức khỏe bằng đường sinh thuật đến luyện kỹ năng chiến đấu qua võ thuật, rõ ràng nó có thiên phú trong lĩnh vực này không tệ nên tiến bộ cũng mau.

Nhưng nó không phải người hoàn hảo gì, phù trận và võ thuật thì tương đối tốt, còn dụng đến đánh cò thì phải gọi là nát bét.

Đánh cò đòi hỏi một người không những có khả năng tính toán chi li mà còn đòi hỏi nhãn quan chiến thuật cực kì tốt nữa, nhưng vấn đề chiến thuật thật sự không nằm trong điểm mạnh của Triệu Thiên Bình. Trong giao đấu tốc độ cao nó có thể thỏa sức thể hiện nhưng trong những trò cân não như chơi cò Triệu Thiên Bình mới dụng vào thôi đã có cảm giác nhức đầu rồi. Nhưng cho dù không phải điểm mạnh thì nó cũng cần phải rèn luyện trình độ chơi cò ở

một mức nhất định, việc này cũng có tác dụng nhất định đến việc tu luyện sau này nên nó không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, người ta nói cần cù bù thông minh, dù trong việc chơi cờ cần cù thật sự không giúp được gì nhiều nhưng thua nhiều cũng có cái lợi của nó.

Tiền Vạn Kim tuy bình thường hay đùa giỡn nhưng khi bước vào tập luyện thì có vẻ rất nghiêm túc, ít nhất là trong vấn đề chơi cờ hần ta là một người khá kĩ tính và yêu cầu rất khắc khe với Triệu Thiên Bình. Nhưng khắc khe đến mấy nó cũng chỉ tiến bộ sơ sài, vì một ván cờ muốn hoàn thành phải nói là rất lâu, có khi đến hơn một ngày mới xong một ván, thành ra chỉ sau vài lần Tiền Vạn Kim chỉ biết thờ dài rồi vứt cho Triệu Thiên Bình vài kì phổ để tự nghiên cứu mà thôi.

Nếu đánh cờ đã không có hi vọng lấy được thành tích tốt thì việc quan trọng bây giờ của nó là dành hết thời gian còn lại cho những thứ có thể huấn luyện tốt.

Pháp thuật là môn tiếp theo mà Triệu Thiên Bình phải thông thạo. Như đã nói, pháp thuật chia ra nhiều kiểu và ứng với mỗi loại linh lực lại có những tổ hợp đạo thuật khác nhau có thể nói là muôn hình vạn trạng. Cũng vì thời gian ngắn, mà pháp thuật thì còn khó thông thạo hơn võ thuật nhiều nên Tứ sư huynh của nó là Không Thương Vũ chỉ tập trung dạy nó năm loại đạo thuật thường được sử dụng của Thổ hệ tu sĩ gồm: Vạn tượng ấn, Ngưng sơn bích, Địa lao, Vô đề khanh và Thiên tinh bạo.

Với Vạn tượng ấn là tích tụ thổ hệ linh lực trong lòng bàn tay để tăng cường lực lượng đến mức lớn nhất, một thuật pháp thể hiện tốt nhất tính lực lượng của Thổ hệ linh lực. Kết hợp vạn tượng ấn và các loại võ thuật cận chiến sẽ phát huy tốt nhất loại thuật pháp công kích này. Ngưng sơn bích là loại thuật pháp mang tính phòng thủ cao, ngưng tụ thổ linh khí để chặn đòn tấn công, có thể giảm thiểu tác động của công kích. Địa lao là một thuật dạng giam cầm phong ấn đối thủ, nếu sử dụng trên bản thân có thể tạo ra lớp phòng thủ còn vững chắc hơn Ngưng sơn bích nhưng lại khá bị động. Vô đề khanh là một dạng thổ hệ pháp thuật công kích, có thể nói là một sát chiêu đáng gờm đúng như tên của nó, tạo ra một cái vực trên đối thủ. Ba thuật pháp trước yêu cầu sự tích tụ linh lực, còn Vô đề khanh có yêu cầu cao hơn một chút đó là sự tích tụ rồi bộc phát gây lực sát thương cực kì lớn, bù lại thì tiêu hao cũng không hề nhỏ. Thiên tinh bạo là dạng nén linh lực rồi ném đi gây sát thương, yêu cầu của thuật cao hơn Vô đề khanh một chút, đó là phải kiểm soát sự bộc phát linh lực khi tiếp xúc một cách chính xác.

Năm loại thuật pháp trên nói dễ không dễ, nói khó cũng không khó, thật ra chỉ cần vận dụng linh lực, niệm pháp quyết và kết thủ ấn đúng thì có thể thi triển được. Vấn đề là muốn uy lực lớn thì đòi hỏi yêu cầu về tích tụ linh lực và khả năng khống chế linh lực phải thật tinh tế, không những thế lượng linh lực càng nhiều thì uy lực càng mạnh. Hơn nữa, những thuật pháp ở trên còn làm cơ sở cho nhiều loại thuật pháp phức tạp và có uy lực mạnh mẽ hơn ở những cảnh giới cao nên bắt buộc tu sĩ phải thông thạo nó hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Sự quan trọng của phù trận

Mộc nhân chiến trận đề cao kĩ năng của mỗi người và khả năng phối hợp tác chiến dựa trên cơ sở ngang bằng về tu vi cảnh giới của những mộc nhân được điều khiển trong trận chiến, kĩ năng cá nhân thì luôn cần phải mài giũa nâng cao còn khả năng phối hợp tác chiến được xây dựng chủ yếu trên những tổ hợp chiến trận. Nhiệm vụ của Thất sư huynh Dương Cửu đơn giản hơn những người khác rất nhiều, chỉ là hướng dẫn về những loại tổ trận trên lí thuyết, còn việc thực hiện phối hợp lại cần tập hợp đầy đủ mọi người nên phải đến gần ngày tổ chức Tam Luận hội, khi tất cả đều tập trung thì mới có thể luyện tập được.

Lưỡng nghi, Tam tài, Tứ linh, Ngũ hành, Lục hợp, Thất sát, Bát quái, Cửu cung là tám tổ hợp trận cơ bản phối hợp từ hai đến chín người, giúp thành viên trong trận có khả năng liên kết với nhau cực kì tốt khi hỗ trợ tấn công hoặc phòng thủ, không những vậy, kết thành trận pháp còn có khả năng dẫn động lực lượng bên ngoài trợ giúp trận hình chiến đấu, do vậy một đội hình kết trận vững chắc sẽ có lợi thế hơn rất nhiều so với đội hình tùy ý. Khi chiến đấu hoặc có thể giữ vững một trận pháp, hoặc có thể biến đổi linh hoạt trận pháp, tùy vào mỗi hoàn cảnh chiến đấu khác nhau mà một trong hai cách trên sẽ phát huy hiệu quả khác nhau. Giữ vững trận pháp thiên về sự chắc chắn và dễ dàng nắm bắt hơn, còn biến hóa trận pháp yêu cầu về sự linh hoạt và ẩn ý trong phối hợp chiến đấu.

Lưỡng nghi âm dương, Tam tài thiên địa nhân, Tứ linh long lân quy phụng và Ngũ hành kim mộc thổ thủy hỏa có sự tiến công và phòng thủ đồng đều, Lục hợp thiên về vây hãm và phòng thủ, Thất sát lại thiên về tấn công, còn Bát quái chủ yếu là sự biến hóa, cuối cùng là Cửu cung. Cửu cung có hai biến hóa, thứ nhất là Bát quái Trung cung trận pháp có khả năng đột kích mạnh mẽ, thứ hai là Cửu cung phi tinh trận pháp có khả năng vận dụng tinh thần ngoại lực để tăng cường trận pháp.

Thời gian giảng giải chiến trận của Dương Cửu chỉ vụn vụn nửa ngày, đến khi kết thúc hần chốt một câu:

- Thực chất chiến trận cũng xuất phát từ trận pháp, điều đặc biệt là trận cơ lại chính là con người nên có khả năng biến hóa hơn một chút. Đề nên tìm hiểu rõ trận pháp trước, đợi khi khai thác được điểm mạnh của mình một phần nào đó thì dựa vào đó sẽ phân chia đội hình thích hợp. Thi đấu sắp tới sẽ gặp khá nhiều chiến đội lão luyện, chúng ta vừa thành lập thật sự rất khó để đạt giải cao, có thể coi là một lần luyện tập lớn vậy.

Tìm ra điểm mạnh của mỗi cá nhân là rất quan trọng trong việc bố trí chiến trận và vị trí tác chiến thích hợp, cũng vì lí do đó mà Linh Vân Đại sư huynh mới yêu cầu huấn luyện nhiều thứ cho Triệu Thiên Bình như vậy. Võ thuật và đạo thuật là nhằm tăng cường khả năng chiến đấu, kỳ thuật là tìm ra khả năng nắm giữ chỉ huy trận chiến, còn phù trận như một loại kiến thức tổng quát trợ giúp rất nhiều. Hơn nữa phù trận cũng là một môn thi đấu trong Tam Luận Hội nên Triệu Thiên Bình dành khá là nhiều thời gian để nghiên cứu với Độc Cô Truy Dương:

- Phù trận cơ bản có hằng hà vô số loại đòi hỏi sự ghi nhớ cực kì tốt, có thể nói phù trận như một loại ngôn ngữ của ý niệm vũ trụ, và việc bày trận giống như chuyển tải nội dung của ngôn ngữ đó vậy. Việc truyền tải một nội dung muốn biểu lộ của con người có thể qua cách nói, viết, vẽ hoặc một đoạn nhạc, thì ngôn ngữ ý niệm vũ trụ cũng có nhiều cách trình bày khác nhau, từ phù văn, đến thuật pháp, trận pháp các loại muôn hình vạn trạng, và muốn được như vậy không chỉ cần biết mà cần phải hiểu rõ thì mới vận dụng các loại phù trận một cách thích hợp và hiệu quả khi kết hợp những phù trận cơ bản thành những dạng phù trận phức tạp hơn với nhu cầu cao hơn về tác dụng của trận pháp.

Độc Cô Truy Dương trong quá trình giảng giải cho Triệu Thiên Bình một số lưu ý về phù trận thì lôi ra một vật mà Triệu Thiên Bình khá là quen thuộc, đó là một cái bô đoàn trong Truyền Đạo Đại Diện mà nó đã có thời gian gần bó khá dài nên nhận ra ngay. Độc Cô Truy Dương dùng lực xé bỏ lớp vải bông bên ngoài bô đoàn đi, bên trong hiện ra một tấm gỗ hình tròn có hoa văn chi chít. Hắn đưa nó đến trước mặt Triệu Thiên Bình vừa dùng tay chỉ lên vừa nói:

- Nói nhiều cũng khó hiểu, đệ hãy quan sát thứ này xem. Đây được gọi là một trận bàn cấp thấp bày một Tiểu Vân Trận, chính là thứ giúp đệ bay lên một đoạn. Trận pháp này thực chất là tổ hợp của nhiều phù trận cơ bản khác nhau những có thể hỗ trợ lẫn nhau. Nơi đỉnh linh ngọc bố trí một Tòa linh trận giúp cố định linh khí do linh ngọc tụ tập, xung quang là Dẫn linh trận để dẫn dắt linh khí có được, tiếp đến là Khinh thân trận để làm cơ thể nhẹ nhàng có thể bay lên, Du phong trận để cố định vị trí trong không trung và cuối cùng là Dẫn niệm trận để điều khiển bô đoàn theo ý muốn.

Mỗi lần nhắc đến một phù trận, Độc Cô Truy Dương đều chỉ ra chính xác và vẽ lại phù trận đó một lần cho Triệu Thiên Bình để dàng quan sát, hắn còn nói thêm:

- Bốn loại phù trận này kết hợp để giúp đỡ người mới tu luyện, quan trọng nhất trong đó là Khinh thân trận và cũng tiêu tốn nhiều linh khí nhất. Có một điều đệ cần chú ý, là nếu đệ sử dụng một bô khác và truyền trực tiếp linh lực của mình vào đó để điều khiển thì những phù trận như Tòa linh, Dẫn linh và Dẫn niệm sẽ trở nên vô dụng, khi đó đệ có thể trực tiếp điều khiển Khinh thân trận vì linh lực dưới sự điều khiển của đệ đã mang sẵn ý niệm điều khiển. Nhưng sử dụng linh lực bản thân đồng nghĩa với sự tổn hao cả linh lực lẫn tinh thần nên ba trận pháp kia vẫn được sử dụng khá nhiều, nhất là đối với tu võ giả vì họ rất khó dẫn động linh lực. Đệ có thể thay đổi những linh trận trong này để cải tiến, tí như tăng cường Tòa linh trận bằng nhiều cách như thay đổi chất liệu bày trận tốt hơn hoặc thay đổi kích cỡ linh trận, hoặc giả chỗ Tòa linh trận thêm vào Luyện linh trận thì nó sẽ luyện hóa cả linh khí trong linh ngọc tạo nên nguồn linh khí cung cấp dồi dào hơn, hay một Tụ linh trận để nguồn linh khí cung cấp không bị gián đoạn thì Khinh trận sẽ mạnh mẽ hơn, đồng nghĩa với việc đệ có thể bay cao hơn và lâu hơn các kiểu.

Độc Cô Truy Dương đưa trận bàn cho Triệu Thiên Bình giữ rồi tiếp tục:

- Nói là như vậy nhưng với giá trị của một cái bô đoàn để học tâm pháp không cần phải thêm những phù trận đó, vì Luyện linh và Tụ linh là hai phù trận có tài liệu và cách thức bài bố khá phức tạp, nếu đã xác định sử dụng chúng thì nên áp dụng vào những loại pháp bảo cao cấp hơn để tránh lãng phí. Như vậy đệ cũng hiểu cách để tăng cường uy lực trận pháp đó thường là tăng cường tài liệu bố trận cũng như kích cỡ trận pháp. Tài liệu để bày trận có rất nhiều, có thể nói thứ gì cũng có thể bày trận được miễn là đệ am hiểu về tài liệu và loại phù trận muốn bố trí, tất nhiên tài liệu càng tốt thì phù trận càng uy lực. Kích cỡ có thể hiểu về kích thước và độ chuẩn xác, một trận pháp lớn tất nhiên uy lực sẽ mạnh nhưng tốn tài liệu và không gian bố trí, phù trận được bố trí càng chuẩn xác thì uy lực càng cao. Vấn đề này liên quan đến trình độ người bày trận, có thể nói một người am hiểu trận pháp ở mức độ tông sư có thể dùng tài liệu cỡ một linh ngọc hạ phẩm mà bày bố được trận pháp uy lực đương với người khác dùng tài liệu gấp đến hàng chục, thậm chí hàng trăm lần.

Trên tay Độc Cô Truy Dương bỗng nhiên xuất hiện hai quyền trực mà ngày trước hắn đã mượn từ thư viện, hắn nhìn quyền trực trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trận pháp thi đấu được bố trí vô cùng phức tạp, hoặc là đệ sẽ bố trận cho người khác giải, hoặc phá giải trận của người khác. Bố trận sẽ dễ hơn phá giải nên nếu dùng càng ít linh lực để phá giải thì điểm số thu được càng cao. Những trận pháp bố trí thi đấu sẽ là những đấu trận thuộc các dạng sát trận, huyền trận, khôn trận. Muốn phá trận có hai cách, dùng lực phá trận và dùng xảo phá trận. Dùng lực thô bạo và tốn kém nhất là toàn lực oanh kích trận pháp đến khi nó hỏng, cách này có thể dùng bên ngoài chứ trong thi đấu thì đệ chưa kịp phá trận đã bị xử thua, cách thứ hai là dùng lực đánh vào trận cơ và trận nhân là những điểm mấu chốt để phá trận, cách này đòi hỏi có sự am hiểu nhất định về trận pháp mới làm được. Còn dùng xảo phá trận thì đòi hỏi sự hiểu biết cao hơn, đơn giản nhất là dùng tài liệu của mình bài bố vào những mạch xích quan trọng để thay đổi kết cấu trận pháp, khó hơn cũng làm như vậy nhưng biến trận pháp đó thành của mình, tức là thay đổi quyền điều khiển.

Hắn giao hai quyền trực cho Triệu Thiên Bình:

- Hai quyền trực này một là huyền trận Ngự hoa viên và một là khôn trận Nhất bộ nan, đệ phải phá giải hai trận pháp này. Huyền trận ta sẽ giúp đệ vượt qua, nhưng đệ phải chuẩn bị lượng tri thức phù trận để cho là đủ thì khi đó mới hiểu được ta thực hiện như thế nào. Còn khôn trận thì đệ phải tự lực cánh sinh. Đây là hai đấu trận không khó, đệ có thời gian từ giờ cho đến khi ta phải trả hai quyền trực này để hoàn thành. Nếu không được thì đệ không cần tham gia hạng mục trận pháp lần này nữa.

Triệu Thiên Bình ngồi nghe đến bây giờ mới căng thẳng thốt ra được một chữ: “Được”. Độc Cô Truy Dương nhìn nó mỉm cười rồi quay đi

- Cố gắng lên. Ta sẽ tạm thời giữ hai trận pháp này trước, đến khi đệ chắc rằng mình muốn phá trận thì đến thư viện tìm ta.

Triệu Thiên Bình nhìn theo bóng lưng Độc Cô Truy Dương gật đầu kiên định. Những ngày vừa qua nó cũng hiểu mức độ quan trọng của cuộc thi lần này, một lượng điểm cống hiến sẽ được ban phát dựa trên thành tích thi đấu, đứng đầu sẽ có phần thưởng đặc biệt là được yêu cầu môn phái một bảo vật như pháp khí, pháp bảo được luyện chế riêng cho bản thân với sự trợ giúp của những luyện khí đại sư trong môn phái, hay linh đan linh dược thuộc loại kì trân hãn thế mà dùng điểm cống hiến cũng khó có thể đổi được, hoặc giả một nguyện vọng khác thường gì đó, tất nhiên mọi thứ sẽ có một giới hạn nhất định.

Nhưng dù không phải vì phần thưởng cuộc thi thì nó cũng cần phải cố gắng vì chính bản thân mình. Sự trợ giúp của phù trần là không thể bàn cãi. Chỉ cần nói trong việc thi triển thuật pháp nó đã đóng vai trò cực kì to lớn.

Sự khác biệt giữa người tu luyện lâu năm và người mới bắt tay vào tập tành hoặc giữa người thông tuệ và người tương đối ngu ngốc đó là cảnh giới thông thạo pháp quyết. Có bốn cảnh giới thường được nhắc đến, đó là tiểu thành, đại thành, viên mãn và khai quang. Độ thông thạo càng cao thì việc sử dụng pháp quyết càng nhanh chóng và hiệu quả.

Cụ thể có thể nói về một môn pháp quyết mà Triệu Thiên Bình hiện bắt đầu tu luyện là Vạn tượng ấn. Tác dụng giống như tên, thuật pháp này có thể tạo ra sức mạnh của vạn tượng, một thuật pháp mang tính chất đặc trưng về lực lượng của linh lực hệ Thổ.

Người thi triển thuật pháp sẽ niệm pháp chú để dẫn động linh lực trong cơ thể vận hành theo một lộ tuyến nhất định. Sau khi trải qua lộ tuyến vận động đó linh lực sẽ trở thành dạng cường hóa, cũng có thể gọi là hoạt hóa, sau đó người thi triển tập trung lượng linh lực đó vào vị trí muốn thi triển Vạn tượng ấn và kích phát để tạo ra sức mạnh công kích.

Chẳng hạn người thiên về trường pháp quyền pháp có thể tập trung nơi bàn tay để cho địch thủ một đám trời giáng. Người thiên về thoái pháp có thể tập trung vào bàn chân để tặng địch thủ một cú Thiên mã hậu cước. Người thiên về vũ khí có thể phân chia ra cả cánh tay để tay cường lực lượng của những cú tấn công binh khí. Hoặc giả có thể tập trung vào chân để tăng cường tốc độ di chuyển để tăng cường tấn công hoặc đào thoát khi nguy hiểm.

Khi thông thạo việc niệm pháp và vận hành linh lực hoạt hóa, có thể nói người tu luyện đã đạt đến cảnh giới tiểu thành, cảnh giới của sự vận hành pháp quyết qua ba giai đoạn là niệm chú, hoạt linh và thi triển. Có thể thấy ba bước này mặc dù khi đạt tiểu thành có thể nhanh chóng thi triển nhưng vẫn tốn thời gian nhất định, hơn nữa nó có nhược điểm chí mạng là thông qua việc tụng niệm pháp quyết có thể khiến đối phương nắm bắt được pháp thuật mà ta chuẩn bị phát ra để nghĩ cách ứng phó, mặc dù thời gian ngắn nhưng lợi thế nhất định vẫn có, nhược điểm này càng khuếch đại khi đối thủ có trình độ chênh lệch nhất định với bản thân.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sự quan trọng của tiểu thành cảnh giới là đại biểu cho việc tu luyện giả có thể tu tập pháp quyết đó hay không. Đối với những thuật pháp cơ bản đến phổ biến như Vạn tượng ấn thì có thể nói ai ai cũng tu luyện được, song đối với những thuật pháp cao cấp và phức tạp hơn đôi khi lại đòi hỏi những yêu cầu nhất định có thể đến mức hà khắc mà người tu luyện phải thỏa mãn thì mới tu luyện được.

Không những thế, mặc dù nói tiểu thành là cảnh giới thấp nhất của sự thông thạo pháp quyết, nhưng để đạt được nó cũng không phải dễ dàng. Nhất là với những thuật pháp có uy lực tuyệt luân thì để nắm bắt nó phải nói là cực kì khó. Hầu như thuật pháp càng cao cấp thì càng khó tu luyện, đến cả những tu sĩ có cảnh giới chỉ nằm trong truyền thuyết đôi khi chỉ cần nắm bắt một pháp quyết cao cấp ở mức độ tiểu thành thì đã là độc nhất vô nhị rồi.

Thực chất pháp quyết và sự hoạt hóa linh lực cũng như việc thi triển đều tồn tại những nguyên lí của trận pháp trong đó. Pháp quyết cao cấp có trận pháp phức tạp nên việc nắm giữ dĩ nhiên là càng khó khăn hơn. Nhưng nếu nắm bắt được nguyên lí của phù trần trong pháp quyết có thể tăng cường tốc độ và uy lực của nó lên một tầm cao mới ở cảnh giới đại thành. Khi mà việc thi triển thuật pháp không cần phải tụng niệm chú ngữ nữa mà thông qua sự hiểu biết của bản thân để vận hành linh lực theo chính xác lộ tuyến trận pháp đề tung ra.

Cảnh giới này đánh dấu cho sự giải phóng khả năng của tu luyện giả. Có thể nói, ngoại trừ những chú thuật bắt buộc phải dùng chú ngữ làm lực lượng ra, thì những thuật pháp khác đã thoát li việc thi triển thông qua chú ngữ, điều này không chỉ là việc khắc phục được việc cho địch thủ biết trước thuật pháp bản thân sắp thi triển và tốc độ thi triển được cải thiện nhanh chóng ra mà nó còn đại biểu cho bước phát triển vượt bậc của việc thi triển thuật pháp, đó là nhất tâm đa dụng, tức là đồng thời thi triển với những thuật pháp khác, giải phóng khả năng chiến đấu của tu sĩ ở mức độ cao hơn với sự biến hóa và uy lực khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bế quan thật buồn chán

Cảnh giới viên mãn, cảnh giới chí cao trong sự thông thạo thuật pháp. Khi hiểu biết của người tu luyện đến chung cực đối với pháp quyết và khả năng vận dụng phù trần một cách thông thạo thì bản thân người thi triển có thể trực tiếp dẫn động linh lực kết thành phù trần thuật pháp mà không cần trải qua giai đoạn vận hành hoạt hóa linh lực.

Có thể nói cảnh giới viên mãn có thể khiến người tu luyện ý động thì pháp động, bỏ qua mọi hạn chế để phát huy thuật pháp đến độ lô hỏa thuần thanh. Cảnh giới đại thành mặc dù có thể giúp bản thân thi triển nhiều pháp quyết một lúc nhưng với điều kiện lộ tuyến vận hành linh lực không được xung đột với nhau mới được, nhưng ở cảnh giới viên mãn do không còn hạn chế đó nữa nên người tu luyện có thể thi triển hàng loạt pháp thuật một cách liên tục, tất nhiên với điều kiện sự thông thạo với những pháp thuật đó cũng cao như vậy và linh lực đầy đủ.

Tiểu thành, đại thành và viên mãn cảnh giới sau tốc độ thi triển càng nhanh hơn cảnh giới trước và linh lực sử dụng càng được tối ưu hóa với hiệu suất cao, đó là ba cảnh giới vận dụng linh lực của thuật pháp. Cảnh giới thứ tư, khai quang, có thể nói là cảnh giới vừa dễ lại vừa khó.

Nói dễ là người vừa tu luyện có thể nắm bắt được, nói khó là có kẻ dù cả đời vẫn mờ mịt, tất cả chỉ nằm trong một chữ “ngộ”.

Khai quang cảnh giới được coi là cảnh giới mở rộng của thuật pháp. Đó là mối quan hệ phức tạp hình thành giữa lực lượng thuật pháp và ý niệm vũ trụ

dưới sự dẫn dắt của ý niệm bản thân, tạo thành ý cảnh thuật pháp. Ý cảnh có thể tăng cường uy lực, tốc độ hay sự biến hóa của thuật pháp. Thuật pháp là cố định, dù được cải tiến và biến hóa về linh lực nhưng tính chất cố định của thuật pháp là người khác có thể học được và thi triển giống như vậy. Nhưng ý cảnh lại vô định, mỗi cá nhân khác nhau có ý niệm khác nhau, dẫn động ý niệm vũ trụ một cách khác nhau sẽ khiến ý cảnh khác nhau, khi kết hợp vào thuật pháp tạo thành sự khác biệt mang tính cá nhân của thuật pháp. Sự kết hợp đó phải dựa trên cơ sở tự nhiên theo kiểu nước chảy thành sông thì uy lực thuật pháp mới được tăng cường, ngược lại nếu cưỡng ép kết hợp sẽ tạo ra sự suy giảm uy lực hoặc ý cảnh vị phá hỏng, dẫn đến những hậu quả không lường mà nghiêm trọng nhất có thể là thân tử đạo tiêu.

Ý cảnh đối với mỗi loại thuật pháp khác nhau hoặc người sử dụng khác nhau thường được gọi với tên khác nhau, như đối với người dùng vũ khí thì thường gọi theo vũ khí bí kỹ như kiếm ý, quyền ý, đao ý các loại, hoặc là pháp ý, phạt ý, tất cả quan trọng một chữ “Ý”.

Khi thuật pháp đạt cảnh giới viên mãn kết hợp với ý cảnh một cách hoàn mỹ, người ta gọi là thuật pháp đã khai quang.

Khai quang cảnh giới còn có một đặc điểm khác biệt với ba cảnh giới lực lượng đó là khả năng phát triển của nó: không giới hạn. Ý niệm càng thăng hoa thì thuật pháp càng uy lực, cũng vì vậy mà một thuật pháp có thể gọi là cơ bản nhưng trong tay những người có thể khai quang nó ở mức độ cao thì uy lực còn không bỏ hơn những pháp thuật cao cấp.

Đó là nói về những người có thành tựu cao trong tu luyện, còn Triệu Thiên Bình bây giờ thì không thể so sánh với “con nhà người ta” được. Nó chỉ vừa mới bắt đầu tu tập đạo pháp mà thôi.

Mục tiêu của nó hiện giờ là tăng cường tốc độ niệm chú và vận hành linh lực.

Dù Vạn tượng ấn chỉ là một đạo thuật cơ bản song vẫn có những nguy hiểm nhất định, nhất là lần đầu tiên. Khi chú ngữ được ngâm xướng, linh lực trong cơ thể sẽ bắt đầu tự động vận chuyển, nhiệm vụ quan trọng của người tu luyện lúc này là điều chỉnh lượng linh lực cung cấp chính xác và liên tục cho quá trình hoạt hóa linh lực. Chính xác vì trong quá trình đó, có lúc sẽ cần cung cấp ít linh lực, có lúc lại cần cung cấp nhiều linh lực để quá trình diễn ra hoàn chỉnh, nếu có sự sai khác sẽ dẫn đến suy giảm uy lực của đạo thuật, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến rối loạn sự vận hành linh lực khiến thuật pháp bị gián đoạn. Sự gián đoạn của thuật pháp khi đó, cũng có thể do việc cung cấp linh lực bị ngắt quãng hay đình trệ, dẫn đến sự mất ổn định của lượng linh lực đã sử dụng.

Khi điều đó xảy ra, do sự bất ổn của linh lực khiến nó thoát khỏi tầm kiểm soát của bản thân, và hậu quả là lực lượng đó trở thành một bộc thuốc phát nổ ngay trong cơ thể. Đó chính là việc phản phệ khi sử dụng thuật pháp, cho dù là những đạo thuật hay võ thuật khác cũng đều có nguy hiểm như vậy.

Thuật pháp càng uy lực, phản phệ càng nghiêm trọng, do vậy yêu cầu sự không chế trong thi triển thuật pháp là cực kì cao, cảnh giới tiểu thành cũng không dễ dàng đạt được là thế.

Tự tin vào bản thân là điều tốt, nhưng nếu tu luyện giả có chút ảo tưởng về khả năng sử dụng thuật pháp của mình thì đôi khi phải trả giá bằng cả tính mạng.

Cũng may ngộ tính của Triệu Thiên Bình không đến nỗi nào, lần đầu tiên tuy hơi chật vật nhưng cuối cùng nó cũng tạo ra được một ấn thuật vàng óng lên bàn tay mình. Ấn thuật chính là linh lực sau khi hoạt hóa ngưng kết thành.

Ngắm vào một tảng đá to nửa người, nó vươn tay đẩy tới.

Bành...

Một tiếng nổ vang lên.

Tảng đá bị hất khỏi mặt đất văng ra một vòng, trên mặt rạn ra một dấu bàn tay.

Triệu Thiên Bình nhìn mà khê sững sờ. Nó chưa bao giờ có được lực lượng phá hoại ghê gớm như vậy. Đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được sự lợi hại thuật pháp khi tự bản thân mình thi triển.

Như tìm được món đồ chơi mới, Triệu Thiên Bình ngửa mặt cười khoái chí.

Một thức sơ cấp pháp thuật lần đầu tiên đã có uy lực cao như vậy, nó thử tưởng tượng đến những thứ cao cấp hơn, quả thực có khả năng bài sơn đảo hải.

Nhưng mặc dù khá hưng phấn nhưng nó vẫn cảm nhận được sự đau nhức đến từ bàn tay, nếu không nhờ sự bảo hộ của ấn pháp thì với một lực lượng như vậy có lẽ tay nó không chỉ đỏ ửng lên như bây giờ. Vạn tượng ấn là một pháp thuật thiên về cận chiến nên yêu cầu đối với thân thể cũng tương đối cao, nếu dùng cơ thể gây cùm trước đây khi vừa lên núi chắc tay nó đã gãy rồi, có khi còn không thi triển được, bù lại uy lực của thuật pháp cận chiến sẽ lớn hơn nếu so sánh với Thiên tinh bạo, một thuật pháp viễn chiến, không những uy lực lớn mà còn dễ dàng sử dụng hơn nữa. Nói chung mỗi thuật pháp có ưu nhược riêng, Thiên tinh bạo tuy yêu cầu khả năng khống chế cao và uy lực tương đối nhưng bù lại sự an toàn của bản thân được đảm bảo, còn về tính hiệu quả của pháp thuật thì phải xem bản thân vận dụng nó như thế nào. Nhưng xét về bản tính thì Triệu Thiên Bình tỏ ra khá thích pháp thuật dạng Vạn tượng ấn, đơn giản và uy lực, lúc thi triển lại đầy tính bất ngờ, nhưng muốn như vậy nó phải tăng cường luyện tập và cường hóa thể chất của mình mới được.

Nói như vậy nhưng những thuật pháp khác nó vẫn rất đầu tư tâm trí. Xa gần đây đủ, công thủ rõ ràng, Triệu Thiên Bình cố gắng làm quen với năm loại thuật pháp cơ bản được truyền dạy để hoàn thiện khả năng chiến đấu của bản thân.

Song thuật pháp nói chung vẫn là bên ngoài, tu vi đạo hạnh mới là nguồn gốc, do vậy mỗi ngày Triệu Thiên Bình vẫn dành thời gian đã tọa luyện khí và khai thông khiếu huyết kèm theo rèn luyện thân thể. Thành quả tu hành của nó cũng khá là đáng kể, nó có thể nhận thấy được cơ thể càng ngày càng khỏe mạnh, linh lực thì sung túc, mặc dù con đường sinh ra linh thức vẫn còn dài nhưng nó có thể cảm giác được phản ứng và những giác quan của cơ thể ngày càng nhạy bén, điều đó chứng tỏ sự tiến bộ không ngừng nghỉ của nó.

Còn huyết khiếu thì nó vẫn đều đặn khai thông, đến nay đã hoàn thành được hai thành yêu cầu của dẫn khí kì, chỉ tiếc là vận khí của nó không được tốt lắm hay sao mà chẳng “tinh cò nhặt được” một ấn huyết nào cả, tất cả vô cùng mờ mịt, nhưng Triệu Thiên Bình tin rồi nhất định có ngày bản thân sẽ lời được chúng ra ngoài ánh sáng để “giao lưu”.

Cuộc sống tu luyện tuy có nhiều điều làm Triệu Thiên Bình cảm thấy hứng thú nhưng sâu trong tâm khảm nó vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Cảm giác thiếu hụt này có lẽ là từ khi lên núi đã bắt đầu, càng lúc càng tích tụ khiến nó có cảm giác không dễ chịu gì, nhưng thật sự nó suy nghĩ mãi cũng chẳng rõ được cái lí do vô hình đó ở đâu.

Người ta thường nói tức nước vỡ bờ, tuy “bờ” của nó chưa vỡ nhưng cứ mãi như thế thì càng lúc càng khó chịu, vì vậy một hôm nó quyết định dừng tu luyện để tập trung nghĩ ra thứ gì vướng mắc trong đầu làm mình không thể tập trung được.

Nhưng ngồi một chỗ không phải là cách tốt, nó quyết định ra ngoài. Kể từ lần đi theo Độc Cô Truy Dương xuống Vân Đài thì cũng trên dưới một tháng nó chưa ra khỏi động phủ của Linh Vân Đạo Nhân. Tính ra từ lúc lên núi tu luyện đến giờ nó dành phần lớn vào thời gian của mình vào việc tu luyện, tu đến nhàm chán mà chính nó cũng khó mà cảm nhận được. Trước đây dù nhỏ nhưng có gì lí thú là nó lại trốn nhà chạy khắp nơi tìm hiểu, kể cả việc tu hành cũng đến vì duyên có đó.

Nó bỗng dưng nhận ra thứ mình đã quên mất, đó chính là bản tính của mình, thích tiêu điều tự tại, thích lang bạt đây đó.

Gió luôn luôn phiêu lãng.

Nếu chỉ ở một nơi, gió sẽ biến mất.

Nhưng tiêu điều như thế nào. Nghĩ đến tu vi của mình còn hạn chế nó như bị tạt một gáo nước lạnh vậy. Không trúc cơ sẽ không được xuống núi, chăm chỉ tu luyện thì mười năm có thể trúc cơ nhưng như vậy lại phải cắm đầu vào bế quan.

- Có cách nào vừa tu luyện lại không phải ở một chỗ không nhì. Ta nên đi hỏi Ngũ sư huynh. À không, nên đi thư viện xem thì hay hơn.

Nó nhận ra rằng mình có lẽ đã quá phụ thuộc vào sự giúp đỡ của các vị sư huynh trong thời gian qua, lúc đầu có thể tăng cường tu luyện rất nhanh đấy, nhưng về sau có lẽ không quá tốt. Nó vỗ đầu thở dài:

- Tu vi chưa ra gì mà mình cứ nghĩ đến sau này, có lẽ bị sư phụ ảnh hưởng quá rồi. Nhưng có lẽ chỉ cần những lời sư phụ là đủ.

Suy nghĩ như vậy có chút kiên cường một cách tiêu cực và ích kỉ nhưng nó quyết định không nên phụ thuộc vào các vị sư huynh nữa, tự thân nó nên tìm ra đường đi cho riêng mình bây giờ. Nghĩ vậy nó quay lại động phủ của Linh Vân viết một phong thư đặt đó rồi rời đi.

Lưu Vân Thư viện có lẽ là nơi duy nhất ở Vân Đài mà nó đặt chân đến, những địa điểm khác nó chưa từng bước vào một lần, kể cả diễn võ trường thì nó cũng chỉ đứng dưới quan khán mà thôi.

Thư viện không có gì khác, Tô Lan vẫn ở quầy khách, nàng đang chăm chú vào một quyển sách. Triệu Thiên Bình để ý thấy đó là một quyển sách về trận pháp gì đấy, có lẽ nàng đang nghiên cứu phù trận, thật sự là không hổ danh trận đạo kì tài mà, dù là thiên phú hay sự chăm chỉ thì nàng cũng xứng đáng gọi là nhân tài cả. Như mọi khi chào hỏi một câu Triệu Thiên Bình liền chui vào thư viện.

Không phải vô cớ mà các tu luyện giả thường chọn cách bế quan. Sự tĩnh lặng giúp họ thông thấu những gì trải qua, bình tâm truy tìm những cực hạn của chính mình. Bế quan cũng là cách tốt nhất để vận công tích lũy tu vi một cách trường hòa mà không sợ bị phản phệ, và cũng là cách nhẹ nhàng ít tốn kém nhất.

Đại đạo muôn vạn lối, tu hành không chỉ có một đường, ngoài bế quan, tu luyện giả có thể lựa chọn rất nhiều cách để nâng cao tu vi. Tu luyện có thể coi như việc thôn thiên nạp địa, để đẩy nhanh quá trình đó tu luyện giả có nhiều cách để lựa chọn. Chiến đấu là một cách để tăng cường tu vi khá hiệu quả, những hiểu chiến cuồng nhân thường lựa chọn việc thâm nhập vào những nơi nguy hiểm để tôi rèn tu vi lẫn khả năng chiến đấu, không những vậy còn có thể tìm kiếm những tài bảo tốt giúp ích ít nhiều cho việc tu luyện.

Một cách khác nhẹ nhàng hơn nhưng khá là tốn kém đó là dùng linh đan diệu dược thay cơm, các loại đan dược thuộc dạng tăng tiến tu vi trực tiếp có thể nói là vô cùng trân quý, được thì khan hiếm mà đan thì khó luyện. Tính cả Lưu Vân Tông thì những loại đan dược hỗ trợ tăng tiến tu vi chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà số lượng thì vô cùng hạn chế.

Nói về linh đan tăng tiến tu vi có thì có những đan dược tăng tích lũy tu vi trực tiếp như Cơ linh thiên đan tăng tích lũy tương đương ba năm của tu sĩ trúc cơ, Tự nguyên đan thì tích tụ một lượng lớn linh lực tinh thuần giúp cho việc đột phá tu vi dễ dàng hơn, Đạo cơ đan giúp tâm trí trở nên thông tuệ hơn trong một khoảng thời gian giúp trợ giúp rất lớn cả trong việc đề cao tu vi lẫn đột phá, Nê hoàn đan tăng cường trí lực giúp việc tu luyện ý thức càng thêm suôn sẻ, tăng cường nhục thân thì có Cường thân đan hay Thông nguyên đan có thể cường kiện kinh mạch, đối với sơ cấp tu giả càng có hiệu quả gia tăng khả năng khai khiếu và đã thông kinh lạc. Tuy mỗi loại linh đan đều có một số hạn chế nhất định, nhưng lợi ích đạt được khi sử dụng là không thể bàn cãi. Nhưng với Triệu Thiên Bình thì hơi xa vời, vì giá cả có thể nói là quá mức cao, một viên Thông nguyên đan có thể nói là rẻ nhất trong số những loại linh đan trên cũng đến năm chục viên hạ phẩm linh ngọc, không phải thứ mà bây giờ nó có thể mang ra.

Nếu gom góp hết tài sản lại thì nó có chưa đến hai chục viên linh ngọc, mà phần lớn đều được ban phát, có thể nói tài sản tích lũy của chính nó chỉ nằm ở con số không. Nếu muốn kiếm linh ngọc thì một là trao đổi bằng điểm cống hiến, cứ ba mươi điểm cống hiến sơ cấp thì đổi được một hạ phẩm linh ngọc, hoặc là ra ngoài tìm kiếm thiên tài địa bảo bán lại cho tông môn đổi lấy linh ngọc, cách này có thể nói là nhanh nhất, hoặc nếu sinh ra làm con trời hay được khí vận phụ thân biết đâu một bước sai lầm lại rơi vào mỏ linh thạch chưa ai biết đến thì giàu to. Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ ảo tưởng một lát rồi lắc đầu ngao ngán. Thôi thì linh đan không được thì chuyển qua diệu dược vậy.

Linh đan là thứ được nghiên cứu luyện chế cẩn thận nên hiệu quả khỏi phải bàn cãi, còn linh dược có thể xem là nguyên liệu, nhưng cũng có vài thứ dược liệu dù không chế thành đan vẫn có thể sử dụng được, tất nhiên là hiệu quả không thể sánh bằng linh đan nhưng đối với Triệu Thiên Bình lúc này có thể nói là không tệ rồi.

Loay hoay trong thư viện cả ngày trời, Triệu Thiên Bình cũng quyết định mình sẽ đi trồng hai loại thảo dược.

Một loại có tên là Địa xà thảo, đây là một loại thảo dược nằm trong thành phần của Thông nguyên đan có một phần tác dụng cường hóa kinh mạch của nó, hơn nữa loại thảo dược này sinh trưởng khá nhanh và tương đối dễ trồng.

Một loại khác là Hòa vân thảo nằm trong Cường thân đan có thể dùng để nấu thang ngâm bồi bổ cơ thể, rất có tác dụng cường hóa lực lượng nhục thân, và tất nhiên cũng khá dễ chăm sóc.

Sao chép thêm một mớ thư tịch, Triệu Thiên Bình mới rời khỏi thư viện.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Hạ sơn

Y Dược Đường tinh thông luyện đan luyện dược, kể cả mấy vấn đề liên quan cũng thuộc chuyên trách quản lý, nào là mua bán linh lực, nào là trồng trọt thảo mộc, hay cả đến chăn nuôi linh thú cũng nằm trong số đó.

Linh đan thì khá là đắt đỏ, may mà thảo dược để luyện chế chúng thì không đến nỗi nào, hơn nữa Địa xà thảo và Hòa vân thảo cũng không phải là linh dược hạch tâm mà chỉ là phụ dược thôi. Tồn hai khóa linh ngọc hạ phẩm, Triệu Thiên Bình mua được năm gốc mỗi loại kèm theo hai túi nhỏ hạt giống.

Khố Phòng chất đủ loại thiên tài địa bảo, tất nhiên là trừ dược bảo, đây một nơi giàu có bậc nhất ở Lưu Thiên Tinh này. Lưu Vân Tông có thể nói là tông phái nhất lưu ở đây, nhưng số lượng đệ tử thì thuộc vào dạng ít nhất, sơ cấp đệ tử một tháng một khóa hạ phẩm linh ngọc dùng tương là ít, ở những nơi khác thì nhận được một mẫu nhỏ cỡ một thành thôi đã là nhiều, môn nhân càng cao cấp thì đãi ngộ càng nhiều, có cống hiến lại càng dư giả. Cứ tính giá trị trung bình của một khóa linh ngọc hạ phẩm là một trăm lượng vàng, có khi còn cao hơn, thì một tháng trợ cấp của đệ tử bình thường nhất cũng đủ cho người thường ăn sung mặc sướng cả đời.

Cũng vì giàu có như vậy Lưu Vân Tông mới có chuyện ngoại môn đệ tử cho gia thân của môn nhân, tuy cũng có hạn chế nhất định nhưng so với những môn phái khác đã là tồn tại đặc hữu lắm rồi.

Nói là như vậy, nhưng vật tư mà người tu luyện cần thật sự quá đắt đỏ, Triệu Thiên Bình nhận được sáu khóa linh ngọc nhưng sau đó lại tiêu tốn mười lăm khóa để mua sắm tài liệu. Tài sản kết quả ăn chơi phóng đảng mấy đời chưa đến canh giờ đã mất tăm hơi.

- Tích góp cả nửa năm mà bây giờ chỉ còn vốn vẹn hai cục. Thật sự là nghèo rớt mòng tơi rồi.

Để bắt tay vào việc làm giàu như một nông dân thực thụ, nó cần một nơi để khai khẩn làm ruộng.

Thường thì tông phái sẽ cung cấp cho môn nhân đệ tử một nơi chuyên trồng thảo dược ở chân núi, vừa rộng rãi thoáng đãng lại không thiếu linh khí, nhưng phải tốn điểm cống hiến để duy trì, tuy là không bao nhiêu nhưng với Triệu Thiên Bình lúc này cũng là không tương. Mà nó cũng chẳng có suy nghĩ sẽ trồng linh thảo ở đây, vì nó muốn bố trí ít linh trận trong dược điền để tăng hiệu quả, nếu ở khu vực chuyên dụng thì có thể gây ảnh hưởng đến linh khí xung quanh và phải bỏ ra chút bố trí để hạn chế sự ảnh hưởng đó, nhưng nếu bày linh trận tại động phủ của riêng mình thì có thể tự do hơn, vậy nên nó quyết định trước tiên tìm một nơi để xây dựng động phủ tu luyện.

Ngọc bài màu xanh mà lúc trước Bạch Vân Chân Nhân cho nó là Phân Khu ngọc bài, dùng để đánh dấu khu vực động phủ. Việc tu luyện gắn liền với linh khí, do vậy mục đích của việc phân chia khu vực động phủ chính là phân chia khu vực linh khí có thể sử dụng được trên mặt đất. Do số lượng môn nhân hạn chế nên đất đai được phân chia cho môn nhân đệ tử của Lưu Vân Tông cũng khá là thoải mái, mỗi người ít nhất được một phần hai trăm mẫu đất, còn thêm hay không là dựa vào mức độ điểm cống hiến, cũng đồng nghĩa với miễn phí.

Khi Triệu Thiên Bình cho linh lực xâm nhập vào ngọc bài thì trong đầu hiện ra một đoạn khẩu quyết và một bản đồ nhỏ đánh dấu địa phận trong khu vực vạn mẫu xung quanh. Tuy bản đồ không thể miêu tả toàn bộ Lưu Vân Thiên Sơn nhưng như vậy là đủ để Triệu Thiên Bình có thể xem xét lựa chọn một nơi thích hợp để thiết lập động phủ.

Trải qua nửa ngày đi đi lại lại xem xét, Triệu Thiên Bình quyết định chọn một mảnh đất nằm ở lưng chừng Hoàng Phong, trong đó không có gì đặc biệt

cho lăm ngoài một cái hồ nhỏ cạnh rừng trúc, xung quanh thì là rừng gỗ bình thường mà thôi. Gần nơi này nhất là động phủ của một sư huynh khác chi, còn cùng sư phụ với nó thì gần nhất cũng trên dưới hai dặm phía trên là động phủ của Vũ Thanh Hà.

Sau khi chọn được chỗ như ý, Triệu Thiên Bình cắn ra một giọt máu rồi nhỏ lên ngọc bài, sau đó tụng niệm khẩu quyết lúc trước, tức thì ngọc bài liền rời tay nó bay xuống chui vào lòng đất. Bỗng chốc có ánh sáng màu xanh ngọc nhẹ nhàng lóe lên rồi lan dần khắp cả mặt đất, một lát sau ánh sáng lịm dần, ngọc bài cũng từ mặt đất chui ra bay trở lại tay của Triệu Thiên Bình.

Lần này khi nó dẫn linh lực vào ngọc bài thì cảm giác khác hẳn, một sự tương thông nhẹ nhàng xuất hiện khiến Triệu Thiên Bình có thể nhận thấy được sự tập trung và dòng chảy linh khí trong trời đất, tất nhiên là chỉ trong khu vực hai trăm mẫu của nó thôi, nhưng dựa vào đó nó có thể dễ dàng hơn trong việc bố trí nơi tu luyện và được điền, như vậy cũng quá tiện lợi rồi.

Không đợi chờ lâu, nó lao vào rừng bắt đầu đốn cây làm chỗ ở. Thường thì động phủ sẽ xây dựng theo kiểu viện tử, nhưng Triệu Thiên Bình không có năng khiếu để xây dựng, mà nó cũng không có dự tính cầu kì, một chỗ đủ che mưa che nắng là đủ.

Một căn nhà trúc nhỏ với hai gian chưa đến phương trượng nhanh chóng hiện lên một cái hồ rộng chưa tới mẫu, nhưng nhìn cũng khá lung linh nên Triệu Thiên Bình rất hài lòng với thành quả lao động của mình. Thời gian một ngày sau đấy ở ven hồ nó lại dùng một mẫu đất để trồng trọt và bố trí vài tiểu tự linh trận xung quanh để hội tụ linh khí, chỗ trồng Hỏa vân thảo còn bố trí thêm vài tiểu Hỏa linh trận, thế là xong hết mọi công việc để tạo một “động phủ” tu luyện. Dùng “phủ” cho nó thì thật sự hơi quá vì nơi này thật sự quá sơ sài rồi, một thửa ruộng, một hồ nước, một cây cầu và một gian nhà tranh vách lá. Có thể đánh giá nơi này giống như một cái chòi canh của nông dân thì đúng hơn, mà mục đích của Triệu Thiên Bình cũng na ná như vậy, nó chỉ dùng nơi này như nơi trồng trọt, một chốn đi về thảnh thơi để nghỉ ngơi chứ cũng chả dự định trường kì trú ngụ.

Sau khi hoàn thành gieo hạt, việc tiếp theo của giai đoạn trồng trọt của Triệu Thiên Bình là thả thí cho trời đất tự nuôi, nó chỉ chờ đến ngày thu hoạch mà thôi. Tính ra đầu tư cho những hạt giống này của nó cũng không phải ít, nguyên một mảnh đất đầy linh khí với gần nửa số tài liệu bổ trợ đối được chỉ để trồng hai loại dược thảo cơ bản, nếu không thành công thì chỉ có thể trách nó quá lười hoặc là vô duyên với trồng trọt mà thôi. Kết quả thế nào thì phải đợi một tháng cho đến lần thu hoạch đầu tiên mới biết được.

Thời gian ngắn như vậy cũng vì hai loại dược thảo khá là dễ trồng, lại được chăm sóc trong linh khí dồi dào. Nếu đổi lại là trồng dược thảo có linh tính hay còn gọi là linh dược thì có khi mất đến vài năm, thậm chí là vài chục vài trăm năm đến lâu hơn, mà độ khó thì khỏi phải nói, có thể so với khi phải vượt qua thử thách Lưu Vân Sơn vậy, một việc đòi hỏi những linh dược sư có trình độ cao và kinh nghiệm phong phú, không phải gà mờ như nó.

Hoàn tất một động phủ như ý, Triệu Thiên Bình lại xuống núi.

Lần này nó dừng lại một chút ở võ trường để xem tỉ đấu rồi tiếp tục đi xuống khu vực Lưu Vân Thiên Sơn chi hạ, cũng là nơi mà trước đây nó đã trăm cay nghìn đắng để vượt qua.

Được “trở lại chốn xưa”, Triệu Thiên Bình bỗng nhiên nghĩ đến một câu, khi khả năng và địa vị của con người cao hơn, họ sẽ có nhận thức mới khi nhìn lại những gì mình đã trải qua. Điều này đúng với nghĩa đen hoàn toàn khi nó quay lại nơi này.

Lúc trước không tu vi, không nhãn lực, nó chẳng thể nhìn thấy gì ngoài mây và mây. Còn bây giờ thì chả cần phải cố gắng gì, khi đã là tu sĩ với trí tuệ được khai mở, nơi này đã trở nên thoáng đãng, hay nói cách khác chương nhãn pháp dành cho người bình thường đã trở nên vô dụng đối với nó.

Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Thiên Bình tận mắt chứng kiến quang cảnh thực sự của Lưu Vân Sơn. Rừng cây xanh đậm ánh nắng xen lẫn những mảnh sỏi đá bao quanh dòng Vô Căn Hà uốn lượn, lác đác những áng mây thực sự quyến luyến phiêu phù. Cảm giác thoải mái tự do như cuộn trào trong lòng Triệu Thiên Bình, như được thả về với thiên nhiên, có thiên ngôn vạn ngữ mà nó muốn thốt ra lúc này.

- Thật đẹp!

Rốt cuộc nó chỉ biết cảm thán như vậy với vốn ngôn ngữ chẳng bao giờ được tôi luyện.

Môn nhân đệ tử được tự do lui tới khu vực này, thậm chí muốn sống ở đây cũng được với một điều kiện là tuyệt đối không can thiệp vào quá trình thử thách của những người lên núi. Triệu Thiên Bình quả thực muốn tạm thời sống ở đây. Mặc dù linh khí so với trên Ngũ Phong thừa thớt hơn nhưng tu vi của nó lúc này không quá để ý chuyện linh khí nhiều ít, có một hai khóa linh ngọc hội tụ linh khí là dư sài rồi, việc cần thiết là đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Cây cối là nhà, mặt đất là giường, ở nơi này nó chả phải lo nghĩ đến chỗ ở, cảm giác hoang dã mang đến sự hứng thú nồng đậm.

Mục đích đến đây của nó là nằm nâng cao năng lực thực chiến thật sự bằng cách chiến đấu với thú dữ. Khi chiến đấu với Tam sư huynh tuy có tiến bộ nhưng rốt cục vẫn chỉ là chỉ điểm luyện tập, điểm tới là dùng nền áp lực tạo ra rất nhỏ, mà nó thì cần áp lực mạnh hơn để mau tiến bộ hơn.

Trước đây khi quá non yếu cứ dễ gặp mấy con ác lang hay cự hùng là nó phải vát chân lên cổ mà chạy, bây giờ coi như vừa luyện tập vừa trả thù rửa nhục.

Ngày đầu tiên nó tìm được một con u lang trưởng thành vô cùng to lớn, ít nhất phải gấp rưỡi con lần đầu tiên nó gặp. Từ lần chiến đấu lúc trước nó cũng biết được một chút đặc tính tấn công của loài dã thú này, đó là chủ yếu là lao tới dùng bộ hàm sắc nhọn để tấn công kẻ thù.

Triệu Thiên Bình xưa đâu bằng nay, sức bật và lực lượng cơ thể được luyện tập đáng kể, các kĩ năng chiến đấu được cải thiện, còn cả đạo thuật nữa. Mặc dù quyết tâm không động đến đạo thuật khi chiến đấu, khả năng hiện nay cho phép Triệu Thiên Bình hoàn toàn áp đảo con sói.

Đầu tiên nó vận dụng một môn khinh thân bộ pháp vừa mới học được trong thư tịch có tên là Phong Hành chủ yếu để tránh né những đòn tấn công. Liên

tục lạn trái né phải, những cú cắn hay vỗ của con đã lang đều đánh vào không khí, không gây được áp lực gì với Triệu Thiên Bình, thỉnh thoảng nó còn vung tay bập vào mặt con sói vài cái nhẹ, chủ ý của nó là khiêu khích cho con sói tấn công mạnh hơn chứ không phải gây sát thương gì.

Dần dần Triệu Thiên Bình có khả năng đọc trước chuyển động của con sói để tìm ra những hướng né tránh và phản công hiệu quả ít tổn sức hơn, Phong Hành bộ pháp cũng dần dần được cải thiện, càng lúc càng mượt mà uyển chuyển.

Con sói cũng dần nhận ra đối thủ khó chơi, tuy nó không bị thương gì bởi những đòn tấn công bập nhөр của Triệu Thiên Bình nhưng máu điên của nó cũng đã lên tới não khi mà mắt đã đỏ long sòng sọc. Bỗng nhiên nó ngẩng đầu cất cao tiếng hú.

Tiếng hú gọi bầy cũng như lúc trước.

Nhưng lần này Triệu Thiên Bình không hoảng sợ bỏ chạy nữa vì đây là điều nó chờ đợi bấy giờ. Một con sói đã không còn có thể uy hiếp đến nó nữa, một bầy sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Chỉ khoảnh khắc sau, trong rừng vang lên những tiếng hú đáp trả, những tiếng sột soạt liên tục vang lên.

Một con, hai con, ba con. . .

Một bầy mười một con sói khác xuất hiện, trong đó có một con có bộ lông không xám như những con khác mà là đen như mực, hình dáng cũng to lớn hơn một chút, Triệu Thiên Bình đoán hẳn đó là con đầu đàn.

Triệu Thiên Bình lùi lại một chút tập trung tinh thần. Nó không nghĩ rằng bầy sói này lại đông như vậy. Tuy cơ thịt nó đã cứng cáp hơn nhưng không phải mình đông da sắt, thân thủ đã nhanh hơn nhưng số lượng bọn sói lại áp đảo. Lúc này là nguy hiểm thực sự, nếu bất cẩn có thể trở thành mồi cho bọn chúng ngay.

Lũ sói cũng không cho Triệu Thiên Bình nghỉ ngơi lâu mà nhanh chóng lao lên hỗ trợ đồng loại.

Bốn phương tám hướng đều có nguy hiểm ập tới.

Triệu Thiên Bình hít sâu một hơi rồi nghiêng mình sang trái một chút, tránh khỏi một cú tấp trực diện, chân phải liền đó đạp mạnh xuống đất lấy đà phóng đến kê hở giữa hai con sói để thoát khỏi thế bị bao vây.

Một cái răng sượt qua vai nó, máu chảy đầm đìa.

Cũng may là Triệu Thiên Bình đã tạm thời thoát khỏi được sự bao vây, nhưng nó chưa kịp định thần thì bốn con sói khác đã phi thân phóng tới, nanh vuốt sắc nhọn nhắm thẳng yết hầu nó mà đâm tới.

Triệu Thiên Bình thuận đà lao tới một chút rồi bất chợt khom người tung ra một cú hoành tảo thiên quân vào chân một con sói. Lần này nó dùng lực mạnh hơn, đủ để làm mất sức chiến đấu của một người bình thường.

Con sói bị gạt chân ngã ầm xuống đất, nhưng nhanh chóng bật dậy tru lên một tiếng chói tai đầy căm tức. Còn Triệu Thiên Bình cũng không kịp nhìn thành quả mà phải chật vật né ngay những đòn tấn công mãnh liệt khác.

Phong Hành thân pháp được vận dụng ngày càng trôi chảy.

Triệu Thiên Bình lúc này đã có thể phán đoán được khả năng tấn công của những con sói, nhưng số lượng của chúng quá đông, dù né tránh thế nào cũng khó thoát khỏi hết sát thương, do vậy trên mình nó dần dần xuất hiện những vết da thịt rách toạt, máu bắt đầu nhuộm đỏ y phục.

Lúc này nó cũng kiểm chứng được thành quả tu luyện thời gian qua của mình, sức chịu đựng thật sự đã tốt lên rất nhiều, nếu là trước đây, nó đã phải cảm thấy đầu choáng mắt hoa rồi.

Dẫu vậy, cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, hơn nữa Triệu Thiên Bình cũng không dám dùng sức quá nhiều, vì đến lúc này, con Hắc lang đầu đàn vẫn chưa tấn công mà chỉ đứng quan sát.

Chờ đợi bị động không phải là phong cách của Triệu Thiên Bình, nếu con sói đầu đàn trước sau gì cũng nhập bọn thì chi bằng kéo nó vào trận chiến sớm một chút để giải quyết luôn một thể. Nghĩ vậy, nó bèn lao thẳng đến con đầu đàn xuất ra một thức cương quyền.

Mắt con thú lóe lên ánh sáng hung ác, nó nhanh chóng lệch đầu né đi quyền phong rồi ngoặt trở lại há miệng nhắm thẳng cánh tay Triệu Thiên Bình mà tấp đến.

Tốc độ quá nhanh.

Triệu Thiên Bình đã phán đoán rằng con đầu đàn này có lẽ mạnh hơn mấy con khác nhiều, nhưng nhanh đến như vậy thật sự là ngoài ý muốn.

Tay phải đang dùng lực nên rút về né tránh đã không kịp, Triệu Thiên Bình bèn tận dụng đà tới của tay trái để tung ra một chưởng đánh thẳng vào cái mồm đang lao tới của con sói.

Bốp một tiếng, tay trái nó cảm thấy tê rần, nhưng cuối cùng cũng giải thoát cho tay phải. Triệu Thiên Bình nhanh chóng thu người bật mạnh sang bên phải

tránh đi những cú quào sau lưng. Tình hình chiến đấu không đơn giản như nó đã nghĩ, những con sói sống ở Lưu Vân Thiên Sơn một phần nào đó được linh khí nuôi dưỡng nên dũng mãnh thiện chiến, dù không so được bậc linh thú nhưng với thủ dữ bình thường thì đáng sợ hơn nhiều. Nhưng điều này không những không làm nó sợ mà càng làm nó hưng phấn, chiến đấu như thế này không tệ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Liều lĩnh

Đơn độc một người, tay không đối đầu mười hai con dã lang hung ác, Triệu Thiên Bình trên thân đã mang khá nhiều thương tích, mặc dù không nặng, nhưng ít nhiều có chút ảnh hưởng, nếu để lâu dài thì càng không tốt.

Dù vậy, nó vẫn không hề nao núng, so với trước đây, cảm giác tự tin hơn nhiều. Có thể nói khả năng chiến thắng của Triệu Thiên Bình lúc này nếu không dùng đến pháp thuật thì chỉ trên dưới hai thành mà thôi, nhưng hai thành đấy so với sự vô vọng lúc trước đã là quá nhiều, hai thành, có nghĩa là vẫn có khả năng chiến thắng, cơ hội vẫn rộng mở.

Một lần nữa, Triệu Thiên Bình lấy lại sự tập trung cao độ. Chiến đấu không chỉ là đánh mạnh hơn hay phản ứng nhanh hơn là thắng, những yếu tố khác cũng đóng vai trò quan trọng, như địa hình chẳng hạn, nếu biết nắm bắt và tận dụng lợi thế địa hình thì việc chiến đấu nhẹ nhàng hơn nhiều.

Những thân cây mọc xung quanh nếu lợi dụng được thì nó sẽ có lợi thế trong chiến đấu. Dã lang bình thường không biết leo cây, dã lang Lưu Vân Sơn tuy mạnh mẽ hơn nhưng cũng không phải dạng đột biến để biết trèo lên đó, nếu là sinh tồn bình thường thì đó là một lợi thế lớn lao nhưng giờ Triệu Thiên Bình mà chọn biện pháp dựa vào những thân cây cao thì chiến đấu không còn ý nghĩa luyện tập nữa.

Tính toán vài thứ xong, Triệu Thiên Bình xốc người lao vào đàn sói.

Phương pháp chiến đấu của Triệu Thiên Bình giờ bỗng nhiên thay đổi, thay vì tập trung tránh né như trước, nó sẽ dựa vào phán đoán của mình mà tung ra những đòn tấn công mạnh mẽ làm bật đi sức tấn công của lũ sói. Cứ một cái đầu ngoạm tới, nó hoặc dùng tay gạt ra hoặc là dùng nắm đấm chặn lại, đôi khi lại tung một cước xoay ngang hoặc một cú quét chân hất ngã, phải khi lâm vào tình trạng nguy hiểm quá nó mới ngả mình tránh né.

Các bước di chuyển của Triệu Thiên Bình giờ không nhằm vào con đầu đàn nữa mà tận lực tránh né, lúc trước xông vào chỉ là để thử sức, nhưng nó nhận ra con đầu đàn khá là mạnh, muốn cùng lúc đánh hạ con đầu đàn cùng những con khác hầu như là không thể, nên tránh xa nó để hạ gục những con yếu khác rồi mới tập trung sức lực hạ gục con đầu đàn thì hay hơn.

Tuy đàn sói có lợi thế cực lớn về số lượng, nhưng đó cũng là bất lợi của chúng. Triệu Thiên Bình có thể dễ dàng lợi dụng sự hỗn loạn trong chiến đấu để ngăn chặn sự tấn công của con sói đầu đàn, ít nhất là đến khi đã hạ gục gần hết lũ sói.

Thủ pháp gia tốc đòn đánh được Triệu Thiên Bình tận dụng để tăng cường hiệu quả tấn công. Nếu có cơ hội xuất chiêu nhằm vào những điểm yếu của lũ sói, nó sẽ nhanh chóng tăng cường lực đánh trong lúc xuất chiêu để đòn đánh trở nên mạnh hơn, thủ pháp này yêu cầu cơ thể phải nhanh và dẻo dai, khi đó sức bật sẽ lớn để đảm bảo thi triển được đòn đánh như ý.

Lực lượng mỗi đòn tấn công của Triệu Thiên Bình cũng tăng cường đáng kể, tuy không thể một đòn đánh bay một con sói như khi sử dụng Vạn Tượng Ấn được nhưng nếu bồi liên tiếp vài đòn thì có thể loại một con ra khỏi vòng chiến đấu.

Nếu sinh tử tương bác, hoặc gia là những tu luyện giả khác với những đòn có lực như vậy đánh vào những tử huyệt như cổ họng, tim, mắt thì có thể nhanh chóng dành thắng lợi, nhưng nó lại không có ý định như vậy.

Cũng vì thế mà chiến đấu tương đối gian nan, vết thương thì ngày càng chồng chất. Nhưng bù lại nó càng lúc càng thông thạo những kỹ năng của Tán quyền trong tấn công cũng như phản đòn, né tránh. Bằng chứng là số lượng những con sói bủa vây đang dần giảm xuống.

Nhưng dù đang thắng thế nhưng Triệu Thiên Bình vẫn không quên con Hắc lang đầu đàn có tốc độ ngang ngửa với mình kia.

Cái gì đến rồi cũng đến, khi những con sói xung quanh nó chỉ còn bốn con bị đánh gần hấp hối thì con đầu đàn cũng tiếp cận được.

So sánh việc chiến đấu giữa mười một con sói bình thường và chiến đấu với con sói đầu đàn thì việc sau nguy hiểm hơn nhiều. Tốc độ, sức mạnh của nó là không thể bàn cãi. Không những vậy, kỹ năng chiến đấu của con sói này cũng ở một cấp bậc cao hơn hẳn, không chỉ có những cú vỗ hay tát đơn giản nữa mà nó đã có thể sử dụng đến khả năng biến hóa của đòn tấn công làm Triệu Thiên Bình khá là chật vật. Càng khó khăn hơn, con Hắc lang này còn da dày thịt thô nữa, những thức tấn vũ liên miên bất tuyệt tung ra của Triệu Thiên Bình đánh lên được trên người nó cũng như đánh xuống mặt đất cứng ngắt vậy, một thức hoành sơn ngoài việc khiến con cự lang rơi rớt vài cọng lông ra thì không có thương tổn thực chất gì.

Bài vân thức là mạnh mẽ nhất, nhưng tiêu hao khá đáng kể. Một thức bài vân tung ra bất ngờ khiến con sói lắc lư cả thân người, nhưng Triệu Thiên Bình cũng mệt mỏi. Sau vài chiêu thao thủy hoặc khinh yển tung ra, tận dụng lúc con sói ngoạm vào đuôi mình, Triệu Thiên Bình bèn tung ra một thức bài vân toàn lực vào đầu làm con sói choáng váng phải nhắm miệng ra, nếu không lúc này chắc Triệu Thiên Bình đã mất đi một miếng thịt rõ to.

Không bỏ qua lợi thế có được, Triệu Thiên Bình nhảy bổ vào con sói tung ra liên tiếp những đòn tấn công mạnh mẽ. Dù đã hết sức để giáng thêm một đòn bài vắn nữa nhưng cũng đủ để con cự lang không thể nào kịp phục hồi.

Cứ thế qua một lúc, cuối cùng con sói cũng không đứng lên được.

Triệu Thiên Bình lúc này mới ngửa đầu lên trời thở ra một hơi, rồi sau đó cười to đầy sáng khoái.

Nhìn lại mặt đất lúc này, mười hai con sói đang nằm ư ư thở gấp, có con còn bất tỉnh, nhưng chưa con nào mất mạng cả. Con đầu đàn nhìn Triệu Thiên Bình với ánh mắt hằn học, tuy nó không thể đứng lên nổi nhưng miệng vẫn gầm gừ đe dọa.

Triệu Thiên Bình nhìn nó mỉm cười rồi tiến lại gần. Từ trong áo lấy ra một bình thuốc rồi đổ ra một ít lên những vết thương trên mình con vật.

Lúc này bạo lực bao nhiêu thì lúc này lại hoàn toàn ngược lại, nó thoa thuốc một cách nhẹ nhàng mặc kệ hàm răng nhe ra gầm gừ. Thuốc này do chính nó điều chế từ vài loại dược liệu hái được trong rừng theo phương pháp trong sách, trong đó có cả Thanh ti đằng thần kì lúc trước nữa.

Tồn một lúc thời gian, Triệu Thiên Bình cũng thoa hết dược dịch cho mười hai con sói. Xong nó quay lại chỗ con đầu đàn khẽ vuốt đầu nói nhỏ:

- Xin lỗi, cảm ơn mi nhé.

Rồi cũng không quan tâm đến con sói có còn hận ý với mình không, Triệu Thiên Bình nhanh chóng quay đầu đi mất.

Thuốc do chính mình pha chế nên Triệu Thiên Bình biết thời gian tác dụng của nó rất nhanh, bởi vậy nó nhanh chóng chạy đi để phòng những con sói phục hồi rồi đuổi theo.

Đến Vô Căn Hà, Triệu Thiên Bình lao xuống tắm một cái, rửa đi những vết thương rồi sau đó bôi thuốc vào. Mặc dù nhìn nó máu chảy nghiêm trọng nhưng hầu hết là những vết thương phần mềm khá dễ khôi phục, Triệu Thiên Bình chỉ cần dùng thuốc cộng thêm vận chuyển một chút linh lực chữa thương thì chưa đến nửa ngày đã khôi phục hoàn toàn.

Trong khi trị thương, nó cũng nhập định tu luyện. Kết quả đúng như dự đoán, linh khí vận chuyển nhanh chóng hơn sau khi trải qua một trận chiến. Các cơ bắp cũng linh hoạt hơn. Thu hoạch lớn nhất có lẽ là về kĩ năng chiến đấu, một tiến bộ vượt bậc so với lúc trước. Dù vậy vẫn có sự hạn chế, nó vẫn chưa thể dồn ép mình đến tình trạng cừu tử nhất sinh để bức ra hết tiềm lực vì trong chiến đấu nó vẫn còn chưa vận dụng đến sức mạnh của linh lực, cũng vì thế mà chỉ có kĩ năng chiến đấu tay đôi là tiến bộ còn đạo pháp thì không có gì thay đổi cả.

Triệu Thiên Bình suy nghĩ một chút rồi đem đồng thư tịch sao chép được ra nghiên cứu. Sau nửa ngày nó bất giác nở nụ cười vì đã tìm thấy thứ mình muốn, đây là một loại phù chú phong ấn cấp thấp tên là Phong Linh Chú, tác dụng duy nhất là ngăn chặn dòng chảy linh lực khiến tu sĩ không thể sử dụng trong một khoảng thời gian nhất định, tùy vào độ thành thực vào linh lực chịu tải mà nó có thể phong cấm từ một khắc cho đến vài năm, tất nhiên phù chú cấp thấp nên uy lực cũng không cao, muốn phong cấm Trúc cơ tu sĩ là không thể nào, ngay cả với những sơ cấp tu sĩ thì nếu có linh lực hùng hậu cũng có thể công phá trực tiếp phong ấn này, nhưng đối với Triệu Thiên Bình thì phù chú này đã đủ dùng.

Tự phong ấn có thể nói là một suy nghĩ khá táo bạo mà nó nghĩ ra, nguy hiểm ẩn chứa khi không sử dụng được linh lực thì không cần phải nói, hơn nữa trong lúc bị phong ấn cũng không thể thu nạp linh khí được, hiệu quả theo nó nghĩ là có thể bức ra được tiềm lực chiến đấu của cơ thể, nhưng chưa được thử nghiệm lần nào nên Triệu Thiên Bình không quá chắc chắn, mọi thứ đều phải thử nghiệm.

Loay hoay nửa canh giờ Triệu Thiên Bình mới vẽ ra được một tấm Phong linh phù như ý, linh lực không chế vừa đủ để phong ấn tu vi trong khoảng một ngày. Sắp xếp xong mọi thứ nó mới tìm chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai thử nghiệm suy nghĩ của mình.

Cự Nham Hùng là loài thường sống ở ven dòng Vô Căn Hà, nhớ lúc trước khi còn vất vả vượt qua thử thách thì Triệu Thiên Bình đã gặp mặt loài này mấy lần, có thể nói trong tất cả các loại thú dữ mà nó từng gặp thì Cự Nham Hùng là thú mà nó ghét nhất, sợ đụng chạm nhất.

Một con gấu loài này khi trưởng thành có thể to như căn nhà, nói về sự mạnh mẽ thì trừ hai chủng thú vương ra trong núi này không loài thú nào có thể địch lại, sự khó chịu của nó không chỉ nằm ở sức mạnh mà còn nằm ở môi trường hoạt động của nó. Khi vượt thác, gặp một con thú nào nếu không địch lại Triệu Thiên Bình có thể đơn giản nhảy xuống nước, khó hơn thì lặn xuống sâu một chút là có thể cắt đuôi, nhưng khi gặp loài này thì dù dưới nước hay trên bờ nó cũng đi được, cho dù là leo lên cây thì nó cũng có thể rượt theo tận móng, cho nên mỗi lần như thế Triệu Thiên Bình chỉ có nước vất chân lên cỏ mà chạy thực mạng.

Cũng may mắn là khi còn dưới núi nó đã chuyên tâm luyện tập chạy trốn nếu không thì lúc này cả xương cũng chả còn.

Hôm nay Triệu Thiên Bình lại gặp một con Cự Nham Hùng to lớn, toàn thân lông đỏ như tương nham, con cự thú đang tùy ý uống nước bên bờ sông.

Có thể nói trong núi này nó có thể xưng bá cũng không quá, những tồn tại thú vương thì chẳng quan tâm so đo đến chúng, mà những loài thú cấp thấp nhìn thấy chúng thì tránh xa, nhưng hôm nay lại có một kẻ nhảy ra khiêu khích.

Nhìn thấy cự hùng này, Triệu Thiên Bình vừa sợ vừa kích động, ám ảnh lúc trước bị rượt chạy có thể nói là chưa hề xóa nhòa, nhưng không thể phủ nhận là cự hùng đáng giá để rèn luyện một hồi.

Nói không ngoa so với đàn sói hôm qua thì con cự hùng này khủng bố hơn nhiều. Nếu hai bên đánh nhau, đơn giản cự hùng chỉ cần mỗi con một tát thì lũ sói tan đàn ngay, mà răng nanh móng vuốt của lũ sói có sắc bén tới đâu cũng khó mà xuyên qua được lớp da dày thịt béo của nó, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy lực bất tòng tâm rồi.

Hít thở một hơi sâu, Triệu Thiên Bình lấy ra tấm Phong Linh Phù dán vào vị trí hạ đan điền. Tấm phù nhanh chóng tan biến, chỉ để lại phù văn sáng chói của chú văn, sau khi chú văn xoay vòng được chín chu thiên mới từ từ âm đạm.

Khi ánh sáng tan hết, chỉ thấy ở vị trí đan điền hiện liên hình ảnh Phong Linh chú đỏ như máu, cùng lúc đó Triệu Thiên Bình cảm nhận được linh lực trong cơ thể dần đình chỉ hoạt động, khi phù chú khắc vào thịt thì cũng là lúc mất đi cảm giác với linh lực trong cơ thể.

Một thời gian dài sử dụng linh lực để luyện công, bây giờ bỗng dưng mất đi cảm giác khiến Triệu Thiên Bình hít thở bỗng chổng không thông, phải tốn nửa khắc sau nó bình ổn được hơi thở tự nhiên.

Đây là tác dụng phụ lớn nhất của Phong Linh phù, khiến người bị phong ấn không thể cảm giác được linh lực.

Thực chất không phải chỉ mình Triệu Thiên Bình mới nghĩ ra được cách này, cũng khá nhiều kẻ có thể coi là cuồng chiến đã dùng cách phong bế linh lực để tăng cường khả năng chiến đấu, cũng vì vậy dần dà có người đã phát minh ra một loại đan dược khắc phục được nhược điểm của Phong Linh phù, gọi là Bế Linh đan, có tác dụng phong bế linh lực nhưng vẫn có thể vận hành linh lực tu luyện. Loại linh đan này có cơ sở xuất phát từ Phong Linh phù, không phải hàng cao cấp gì nhưng khổ nỗi Triệu Thiên Bình lại chưa bao giờ tiếp xúc qua luyện đan, trong tông phái lại không bán loại linh đan dị loại như vậy, muốn có thì phải tự chế hoặc dùng linh thạch thuê đan sư luyện giúp một lò.

Nghĩ đến đây Triệu Thiên Bình khẽ cảm khái, chắc phải tự thân học chút công phu luyện đan thôi.

Khi hơi thở đã ổn định, Triệu Thiên Bình bắt đầu tiến gần đến Cự Nham Hùng.

Thấy có động tĩnh, con cự hùng đang uống nước bỗng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Triệu Thiên Bình nó liếc một cái như khinh thường rồi cúi đầu tiếp tục uống nước.

Động vật thường là vậy, chỉ khi đói hoặc cảm thấy nguy hiểm, khiêu khích mới chủ động tấn công, còn bình thường nó lười để ý người. Hiển nhiên con gấu này đã ăn no, mà trong mắt nó thì thấp bé như con người trước mặt chẳng thể gây được nguy hiểm gì đến nó cả.

Thấy con cự hùng chẳng thêm quan tâm đến mình, Triệu Thiên Bình hơi bực bội, nó nhặt một hòn đá lên rồi ném về phía cự hùng.

Bốp!

Con gấu bị quăng trúng thì quay lại trừng mắt lên gừ một tiếng, nhưng chốc lát sau nó lại quay xuống uống nước. Có vẻ như khiêu khích của Triệu Thiên Bình chẳng là gì với nó cả.

Lúc trước thì rượt Triệu Thiên Bình chạy muốn té ra quần, mà bây giờ con Cự Nham Hùng này lại khinh thường không thèm nhìn khiến nó nghiến răng nghiến lợi:

- Ngon, mi được.

Triệu Thiên Bình lại nhặt một hòn đá khác to hơn nặng hơn lên rồi nhìn con gấu nở ra nụ cười có chút đắc tiện, rồi dùng lực phóng vút đi đồng thời hét lên:

- Đây thì chính với ta!

Vù...

Viên đá đá bay với tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã bay thẳng vào vị trí giữa hai móng con gấu.

Bốp!

Graoooo...

Con gấu gào lên quái dị mà nhảy dựng lên.

Triệu Thiên Bình thấy vậy ôm bụng cười đến đỏ nước mắt:

- Ha ha ha... ha ha...

Chỉ chốc sau nó phải dừng cười, vì có một cặp mắt đỏ long sòng sọc đang chăm chăm nhìn mình.

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của cự hùng khiến Triệu Thiên Bình thấy lạnh xương sống, nhưng nó vẫn cố trấn tĩnh vẫy tay khiêu khích:

- Nhào đến đây cưng!

Ầm...

Cự hùng điên tiết dậm mạnh chân khiến cả đại địa như run rẩy rồi lao thẳng về phía Triệu Thiên Bình.

Bánh...

Một cái tát trời giáng phóng ra. Mặc dù đã chuẩn bị phòng thủ tốt nhưng Triệu Thiên Bình vẫn bị tát bay ra mấy trượng, đến khi lưng đập vào một gốc cây mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trong rừng sâu

Chỉ chịu một đòn đầu tiên mà cả người đau nhức ê ẩm, nếu là trước khi tu luyện nhận một đòn như vậy chỉ sợ Triệu Thiên Bình không chết cũng tàn phế.

Vừa kịp lấy lại tinh thần thì tiếng gió đã vang bên tai, nó như bản năng cuối người xuống lăn ra ngoài mới tránh được một kiếp.

Nhìn lại thân cây vừa rồi đã bị tạc ra một hốc lớn, trông tượng lực phá hoại phải ngang với nó dùng Vạn tượng ấn. Nếu bản thân linh hồn vừa rồi chắc chắn là nát xương. Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh thì nhanh chóng lui lại phía sau kéo ra khoảng cách.

Con gấu thấy Triệu Thiên Bình tránh được đòn tấn công của mình thì gầm lên giận dữ đuổi theo.

Đừng tưởng con gấu nhìn to lớn nặng nề sẽ chậm chạp, nó còn rất nhanh nhẹn là đằng khác, tuy không bằng lũ sói nhưng cũng đủ khiến Triệu Thiên Bình phải chật vật. Đồ chỉ tính riêng về di chuyển, nói về tấn công thì mỗi cú tát của nó nhanh đến xé gió, phải vô cùng khó khăn mới tránh được.

Tuy có thể chạy nhanh hơn nhưng Triệu Thiên Bình mượn con gấu để luyện tập nên không bỏ nó quá xa, thỉnh thoảng lại để con gấu tiếp cận tung vài đòn.

Lúc này, Triệu Thiên Bình chỉ tìm biện pháp né tránh và phòng thủ chứ chưa phản công lại. Những đòn tấn công của con gấu đầy lực lượng và tốc độ chính là thứ tốt nhất để rèn luyện phản ứng của nó.

Những cú bạt tay có khả năng khiến đối thủ gãy xương hoặc vỡ bay cả một mảng thịt, nguy hiểm hơn là những cú tạp có thể dễ dàng cắn đứt con mồi, hoặc giả nếu nó bắt được thì lực lượng và móng vuốt có thể đơn giản xé toạc một con trâu mộng.

Phong Hành bộ pháp, môn bộ pháp diễn hóa từ sáu mươi tư quẻ kinh dịch càng lúc càng được nó vận dụng trơn tru mượt mà. Có thể nói ở phương diện linh ngộ trong chiến đấu Triệu Thiên Bình tự cảm thấy mình không tệ chút nào. So với tự tu luyện thì cách này hiệu quả hơn cả trăm lần, cũng vì vậy mà nó mới chịu phong bế linh lực đi tự ngược như thế này.

Dù lực lượng bằng bạc nhưng dã thú vẫn chỉ là dã thú, bản năng chiến đấu có mạnh mẽ đến mấy thì cũng không thể so với linh thú có được tư duy đầy đủ. Nên qua vài chục lượt tránh né thì Triệu Thiên Bình cũng hiểu hết các ngón đòn của con gấu này, phản xạ cũng như nước chảy thành sông. Lại qua một chốc, lúc này thì chỉ cần con gấu nhướng mình thì Triệu Thiên Bình đã có thể phán đoán ra con gấu muốn tung ra đòn tấn công gì, việc tránh né đã không còn chật vật như lúc đầu nữa.

Nó bắt đầu nghĩ đến việc phản công.

Nhân cơ hội cự hùng quạt tay trái, Triệu Thiên Bình nhanh chóng nghiêng người né đồng thời tay phải vòng từ dưới lên thành một đường cong hoàn mỹ giáng một quyền thao thủy vào mạn sườn con gấu.

Bụp một tiếng, như đánh vào đệm bông, không, phải nói là đệm thịt mới đúng. Lốp mỡ rung rung lên hóa giải lực công kích, một quyền thăm dò nhanh chóng bị kiềm hãm rồi bật ngược ra lại.

Da dày thịt béo đến mức độ nhất định cũng là lợi hại, một đấm có thể đánh vỡ gạch đá của Triệu Thiên Bình mà không thể làm cự hùng có chút cảm giác đau đớn gì, mà lực phản đòn còn khiến tay nó có chút ê ẩm.

Một đòn lại một đòn, Triệu Thiên Bình liên tục tấn công vào những bộ vị đầy ấp mỡ dày của con gấu. Mặc dù không gây được tổn thương gì nhưng nó càng đánh càng hăng, đây quả thực giống như nó tiên đoán, con gấu giờ không khác gì bao cát di động, có thể thỏa sức tấn công mà không lo đối thủ gục ngã quá nhanh.

Tấn quyền bảy thức lúc này Triệu Thiên Bình chỉ sử dụng thao thủy cùng tán vũ mà thôi, có thể nói nếu cứ đánh như vậy dù chiếm thượng phong nhưng không thể hạ đo ván cự hùng được, hoặc giải bản thân Triệu Thiên Bình muốn so sức bền với con dã thú này.

Tuy da dày thịt thô nhưng liên tục ăn đòn thì con gấu cũng thấy đau, càng lúc nó càng hăng tiết hơn. Thử hỏi trong rừng này có con vật nào dám khinh nhục đề đánh nó như vậy đâu, trước giờ chỉ cần nó khịt mũi cũng đủ khiến những loài khác chạy cong đuôi, thế mà bây giờ bị một sinh vật cao chưa tới nửa người nó liên tục khiêu khích khiến nó càng lúc càng hăng tiết, đã rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Gặp cự hùng bất chấp hậu quả tấn công, khiến Triệu Thiên Bình chịu áp lực càng ngày càng lớn, nhưng cũng đánh càng ngày càng đã nghiến. Quyền tời

quyền lui, một trận chiến long trời lở đất diễn ra đã hơn một canh giờ.

Rốt cuộc tích tiểu thành đại, dù mỗi lần tổn thương không quá lớn nhưng tụ lại khiến con gấu chịu không nổi, nó bèn xoay đầu bỏ chạy.

Triệu Thiên Bình đầu dễ buông tha bao cát như vậy. Vừa đuổi vừa đánh, đến tận khi cự hùng chui vào hang thì nó mới buông tha cho.

Triệu Thiên Bình ngửa đầu cười lớn một tiếng thống khoái rồi mới quay đầu tiếp tục lần mò trong rừng tìm kiếm đối thủ.

Cứ như vậy lang thang hơn một tháng trong rừng, lúc thì đấu mãnh thú, lúc thì bỏ ra thời gian vận khí tu hành, lúc thì tìm hiểu thư tịch trận pháp, Triệu Thiên Bình hôm nay đã có tiến bộ vô cùng rõ rệt.

Cơ thể tuy không to vào đâu nhưng một thứ cơ điều lộ ra rắn chắc lực lượng, hơn nữa nếu coi bỏ y phục có thể thấy những vết sẹo tuy đã phai mờ nhưng vẫn còn những ngân bạc chồng chất lên nhau đầy dã tính.

Thu hoạch lớn nhất phải kể đến khả năng chiến đấu, Triệu Thiên Bình không những phát huy sở học võ thuật đến mức thuần thục mà còn dựa vào khả năng quan sát sắc bén trong lúc chiến đấu để đúc kết một lượng khá khá kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Một tháng không nói dài, nhưng cũng đủ khiến nó nhưng thoán thai hoá cốt.

Còn linh lực, tuy thường xuyên phong bế nhưng nhờ thân thể được tôi luyện mà tu vi nhờ thế được hưởng lợi lớn, điều đáng mừng hơn là trong chiến đấu khiến nó càng hiểu rõ bản thân hơn, nhờ vậy mà việc tu luyện của nó gặp được kì ngộ không ngờ, đó là ẩn huyết.

Vào nửa tháng trước sau một trận ác chiến với một đôi vợ chồng Cự Yên Hùng, lúc đó vì muốn khiêu khích cặp đôi này mà Triệu Thiên Bình liêu lĩnh bắt cóc con của chúng khiến cặp gấu này điên tiết lên, thế là một trận long trời lở đất diễn ra. Trận chiến này có thể nói là xém chút nữa lấy đi tính mạng của Triệu Thiên Bình, nhưng cũng nhờ đó mà nó bức phá cực hạn bản thân, lực lượng tăng tiến, không những vậy, sau khi tỉnh tu lại bất ngờ cảm ứng được ẩn huyết bị khai phá. Không phải chỉ một, mà một lúc mười lăm cái ẩn huyết.

Bình thường tu sĩ muốn cảm ứng ra ẩn huyết thì phải có thực lực nhất định làm tiền đề, cơ thể nói ít nhất là trúc cơ, sau đó vào một ít điều kiện đặc biệt thì mới có thể cảm ứng ra ẩn huyết, số lượng có ít có nhiều, nhưng giống như Triệu Thiên Bình ở tu vi này có thể cảm ứng ra ẩn huyết nếu những tu sĩ khác biết được chắc chắn sẽ vô cùng bất ngờ. Mà mười lăm cái ẩn huyết cũng là một con số không nhỏ.

Có thể nói đây là nó may mắn, nhưng không phải toàn bộ, vì bản thân Triệu Thiên Bình có không những có ngộ tính tốt mà cảm giác lại vô cùng tinh tế và nhạy bén. Chỉ một điểm cảm ứng nho nhỏ chưa bao giờ gặp phải lại khiến bản thân nó lần mò ra ẩn huyết, điều này nếu gặp trên một tu sĩ khác có thể dễ dàng bỏ qua cảm giác có mà như không này, nhưng Triệu Thiên Bình thì khác, nó sẽ không đời nào bỏ qua chút cảm giác như thế, thật giống như lần vượt qua thử thách thác nước thứ tư vậy. Thế nên thu hoạch của nó tuy có phần may mắn nhưng cũng là xứng đáng.

Ẩn huyết, tác dụng của nó đối với tu sĩ là không thể bàn cãi. Sơ cấp tu sĩ được lợi thứ nhất có thể kể đến tăng cường khả năng hấp thu linh khí, nói rộng ra càng có khả năng giúp tu sĩ cảm nhận thiên địa từ đó thân cận tự nhiên đại đạo, mà khi ẩn huyết được khai mở càng là khai mở một đoạn kinh lạc bí ẩn, điều này khiến tu sĩ càng hiểu rõ và đào móc tiềm năng cơ thể mình.

Ẩn huyết mạnh yếu không thống nhất, có thể nói nó không thể nào vượt qua ba trăm sáu mươi đại huyết bình thường được, nhưng nếu một không bằng thì chưa chắc hai, ba đã không bằng, rồi chục, rồi trăm. Không ai rõ mình có bao nhiêu ẩn huyết chưa khai phá cả, có thể nói ẩn huyết cũng như tiềm năng của cơ thể vậy, đó là vô hạn.

Một tu sĩ có thể đào móc cơ thể mình ra hàng trăm ẩn huyết so với tu sĩ bình thường đã thấy chênh lệch, nếu tính lên hàng ngàn thì như thế nào, quả thật như trời với đất vậy.

Mà Triệu Thiên Bình chỉ là sơ cấp tu sĩ đã có thể khai phá mười lăm ẩn huyết, mười lăm nhánh ẩn mạch, so với tu sĩ đồng cấp đã có ưu thế nhất định.

Qua hơn một tháng điên cuồng, Triệu Thiên Bình giờ phút này bình tâm tĩnh tọa tính tế thưởng thức lại những kinh nghiệm quý giá.

Hôm nay cũng vừa ven là ngày nó nên quay lại Hoàng phong để kiểm tra ruộng linh thảo của mình. Nó tính toán dù là bỏ bê không chăm sóc nhưng với linh trận đã bố trí chắc linh thảo sẽ không đến nỗi nào, nếu bán được giá thì có thể học thêm luyện đan. Triệu Thiên Bình muốn luyện đan đơn giản là muốn thêm chút kiến thức, hơn nữa nó cũng muốn luyện chút Bể Linh đan để tăng cường hiệu quả tập luyện. Hơn một tháng qua, việc không có Bể Linh đan để dùng là một tiếc nuối lớn của nó. Nhưng chịu thôi, nó không dư giả gì để mua linh dược phụ trợ tu hành.

Nghĩ vậy nó thu xếp một chút rồi trở về.

Nhưng chỉ đi được một lát thì Triệu Thiên Bình đã phải dừng lại.

Tại nó vênh tai lên ngóng một chút, trong rừng rậm xa xôi truyền tới tiếng kim loại keng keng như là tiếng đao kiếm chém vào nhau vậy.

- Có người đánh nhau sao?

Triệu Thiên Bình cau mày thì thầm nhìn về một hướng trong rừng, từ đó thỉnh thoảng vang lên tiếng binh khí va đập. Tiếng này khá nhỏ, như có như không, nhưng trong rừng rậm đầy tạp âm muôn thú như vậy mà có thể truyền đến tai nó như vậy thì khoảng cách cũng không tính là xa.

Lần theo tiếng động một đoạn, Triệu Thiên Bình vạch ra một bụi cây liền chứng kiến hai người đang kịch liệt chém giết.

Chiếm thượng phong là một người từ đầu đến chân toàn đồ đen, tay cầm quỹ đầu đao đang áp chế mãnh liệt một thanh niên áo bào trắng tay mang ấn điều khiển phi kiếm.

Thanh niên tuổi trạc hai mươi, qua y phục có thể đoán được là xuất thân Bạch phong, nhưng một thân y phục trắng muốt đã loang lổ vết máu, mặt mày tái nhợt.

Thanh niên vừa đánh vừa lui, muốn tìm cơ hội thoát thân, hắc y nhân võ công cao tuyệt, liên tục tiếp cận xoay vòng áp chế khiến bạch y thanh niên không có cơ hội đào tẩu.

Chiến đấu cường hoành, chiêu chiêu trí mạng, bạch y thanh niên đạo pháp tinh thâm, phi kiếm liên tục tấn công quấy nhiễu, thỉnh thoảng lại niệm ấn bắn ra thủy thuật hùng hậu. Nhưng hắc y nhân cường đại không gì sánh được có thể dễ dàng hóa giải những đòn tấn công của bạch y thanh niên, phòng thủ không góc chết, tấn không không chút dư thừa, thỉnh thoảng lại có kiếm khí phát ra chiêu chiêu nhắm vào điểm trí mạng của bạch y thanh niên, nếu không phải có thân pháp cao diệu thì bạch y thanh niên đã bị giết không thể nghi ngờ.

Có thể phán định tu vi của bạch y thanh niên đã là đạo nhân trúc cơ, còn một thân công lực của hắc y nhân phải từ tiên thiên trở lên. Thường thì tu sĩ trúc cơ sẽ áp chế tiên thiên võ giả một đầu, nhưng đó chỉ là lý thuyết. Tinh huống trước mắt, dù đạo pháp của bạch y tu sĩ không tệ nhưng hắc y nhân cũng là võ công cao tuyệt, chiến lực cùng kinh nghiệm hoàn toàn áp đảo bạch y tu sĩ, khiến gã không đường thoát thân.

Triệu Thiên Bình quan sát tình hình chớp lát có thể nhận định không còn bao lâu nữa bạch y tu sĩ sẽ bị hắc y nhân bức tử. Không thể thấy chết không cứu, Triệu Thiên Bình cắn răng lấy vũ khí nắm chặt. Khi hắc y nhân đưa lưng về phía nó thì Triệu Thiên Bình bèn dùng hết tốc độ vọt ra vùng vũ khí.

Bất ngờ bị tập kích nhưng hắc y nhân không vì thế mà loạn, hãn bình tĩnh hoành đao phản công.

Triệu Thiên Bình nếu lúc này muốn đập xuống chắc chắn chưa động vào hắc y nhân đã bị chém làm hai, vì thế nó vội hạ vũ khí đỡ lại một đao tiện tay của hắc y nhân.

Keng...

Một tiếng va chạm dòn tan vang lên.

Cây đao làm bạn một thời gian dài với Triệu Thiên Bình bị chém thành hai nửa. Có thể nói trên người nó ngoài thanh đao này ra thì chẳng còn gì đánh được cả. May mà lực đập đủ hất văng nên nó không bị chặt ra làm hai.

Bạch y tu sĩ thấy có người ứng cứu thì mừng rỡ, nhưng khi chứng kiến chút tu vi tồi tàn của Triệu Thiên Bình thì không tránh thất vọng. Hãn nhắm hướng Triệu Thiên Bình nói to:

- Sư đệ đi mau, cáo tri sư môn có kẻ mờ ám đột nhập.

Triệu Thiên Bình cũng đoán được phần nào nhưng nghe cũng kinh hãi. Phải biết tuy Lưu Vân sơn không cấm phạm nhân du nhập nhưng với tu luyện giả lại khác, trận pháp bao phủ cả ngọn núi không phải chỉ dễ làm kiếng, tu luyện giả muốn xâm nhập phải được sư môn cho phép, hơn nữa còn thường xuyên giám sát. Nếu có kẻ cường hoành xâm nhập thì lệnh bài đệ tử tất có phản ứng, nhưng lúc này vô thanh vô tức lại lọt ra một kẻ xâm nhập, điều này khẳng định không bình thường chút nào.

Nghe được bạch y tu sĩ nói nhưng Triệu Thiên Bình lắc đầu đáp:

- Trước tiên đánh đuổi kẻ này.

Bạch y tu sĩ nhíu mày:

- Nhưng đệ...

Nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Triệu Thiên Bình thì hãn đành chuyển lời:

- Thôi cũng được, đệ phải cẩn thận, hãn rất mạnh.

Hắc y nhân không nói gì, dù thêm một kẻ quấy phá nhưng với hãn thì không sao, chiêu thức vẫn tung hoành ngang dọc.

Triệu Thiên Bình nghe vậy gật đầu, định lao lên lần nữa, nhưng vừa nhắc chân lên đã hạ xuống tại chỗ. Nó gãi đầu hướng bạch y tu sĩ nói:

- Sư huynh, có thể... có thể cho ta mượn một thanh kiếm không, ta không có vũ khí.

Bạch y tu sĩ sững sốt một chút nhưng vẫn gật đầu đáp:

- Được.

Tu sĩ thông thường sẽ mang vài thanh phi kiếm, có một ít mang theo trường kiếm. Bạch y tu sĩ này trong chiến đấu chỉ sử dụng phi kiếm, còn trường kiếm thì có một đang cất trong túi trữ vật không có mang ra, giờ nghe vậy mới xuất ra một thanh trường kiếm định đưa cho Triệu Thiên Bình.

Nhưng kiếm chưa đến tay đã bị hắc y nhân chặn lại. Mặc dù tu vi của Triệu Thiên Bình chưa chắc đã mang lại uy hiếp gì cho hắn, nhưng trong chiến đấu hỗn loạn thế này chưa biết điều gì sẽ xảy ra, biết đâu có bất ngờ nào đó.

Hắc y nhân đao thuật tinh thông, liên tục chia cắt khiến Triệu Thiên Bình không thể tiếp cận bạch y tu sĩ được, mà kiếm nếu rời tay bạch y tu sĩ quăng đi chắc chắn cũng bị chặn lại thôi. Không có kiếm trong tay, Triệu Thiên Bình lực bất tòng tâm, thì thoảng chỉ có thể hoa tay múa chân mà không dám tiếp cận hắc y nhân. Đành chịu, một thân huyết nhục của nó mà dính một đao thì chắc chia năm xẻ bảy. Cũng may hắc y nhân tập trung áp chế bạch y tu sĩ, nếu không thì Triệu Thiên Bình chỉ có nước bị loạn đao phanh thây.

Qua một lúc, Triệu Thiên Bình bỗng hét to:

- Sư huynh, đưa kiếm!

Bạch y tu sĩ nghe thế hơi do dự, nhưng nghĩ nghĩ có kiếm không xuất ra cũng vô dụng, thời điểm sống chết hắn cũng bất chấp vung tay ném trường kiếm cho Triệu Thiên Bình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Kịch chiến

Hắc y nhân đơn giản sẽ không để Triệu Thiên Bình tiếp kiếm. Tuy lực vung kiếm của bạch y tu sĩ rất lớn khiến kiếm bay khá nhanh nhưng hắc y nhân không phải tay vừa, hắn lướt qua một đoạn thò tay định chụp lấy thanh kiếm, nhưng lúc này bỗng Triệu Thiên Bình hét to:

- Mắc bẫy nhè, xem Truy Mệnh Tinh Hỏa của ta đây!

Hai tay Triệu Thiên Bình vụt ra hai quang đoàn sáng rực, trong quang đoàn có thể ẩn ẩn nhìn thấy một cái nguyệt nhận đỏ chói, hai quang đoàn phóng thẳng

Hắc y nhân ánh mắt co rút, Truy Mệnh Tinh Hỏa là thuật pháp cực kì lợi hại có thể truy cùng diệt tận, đến mức độ cao có thể thiêu trời hủy đất, hắn không dám xem thường. Hắc y nhân không kịp nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng thu tay lại cầm chặt cán đao, hắn phải dùng hết sức để phá một chiêu này, nếu để Truy Mệnh Tinh Hỏa tiếp cận nổ tung thì hắn không chịu nổi.

Hắc y nhân gồng sức chém ra một tuyệt kĩ đáng sợ, tiếng đao ngân như tiếng rống, không khí bị dồn nén nổ ầm ầm. Đứng ở khoảng cách xa cũng có cảm giác như bão táp ập vào mặt.

Bạch y tu sĩ không khỏi thất thanh hô lớn:

- Cuồng Long Hoàn Bộ của Long Trọng Bang!

Keng...keng...

Hai tiếng ngân nhỏ vang lên.

Truy Mệnh Tinh Hỏa dễ dàng bị phá, tất cả lực lượng của Cuồng Long Hoàn Bộ Vũ không bị tiêu tán chút nào mà thẳng đường bỏ ra khiến đất đá tung tóe, cây cối ngã rạp.

Sát chiêu cường đại dễ dàng bị mình phá giải khiến hắc y nhân có chút sững sờ. Hắn chưa kịp hiểu gì thì đã có tiếng nói vang lên:

- Đa tạ.

Triệu Thiên Bình lúc này đã đứng một chỗ xa, tay cầm trường kiếm, miệng cười toe toét.

Cơ mặt hắc y nhân giật giật nhìn trên mặt đất mấy đoạn sắt còn nung đỏ rồi nhìn Triệu Thiên Bình gằn ra từng chữ:

- Ngươi lừa ta!

Triệu Thiên Bình xấu hổ gãi đầu:

- Quả thật bất đắc dĩ, ha ha, nhưng mà trong sách mô tả như vậy, ta chỉ tiện miệng đọc lên thôi, cũng không hẳn lừa ngươi, ha ha ha...

Thật ra không có cái gì là Truy Mệnh Tinh Hỏa ở đây cả, Triệu Thiên Bình vốn không có thực lực để lấy được kiếm nên nghĩ ra biện pháp đánh lạc hướng hắc y nhân mà thôi. Vốn nó đã từng đọc qua tuyệt kĩ này nhưng muốn thi triển nó ra thì linh lực tiêu hao là vô cùng không lồ, mà cảnh giới tối thiểu phải là Chân linh kì, khi linh lực đạt đến cảnh giới từ hư hóa thực mới thi triển ra được. Nó chỉ dùng khói viêm thạch và hai cái móc câu còn lưu lại, dùng

lĩnh lực kích cho viêm thạch cháy sáng trên lưỡi móc câu rồi tiện tay phóng ra, thế là có một đòn tấn công Truy Mệnh Tinh Hỏa mà uy lực chỉ đủ để bóng đa thời.

Hắc y nhân nghe tên Truy Mệnh Tinh Hỏa chưa kịp nghĩ nhiều đã bị hố. Cũng không thể trách hẳn được, đây cũng là nhược điểm của võ giả. Nếu là tu sĩ Trúc cơ có linh giác mạnh mẽ thì đơn giản nháy mắt có thể phán định thật giả của chiêu thức, còn võ giả tiền thiên tiền kì như hẳn chỉ có thể dùng ánh mắt và cảm giác đi phán đoán, thành ra mới bị lừa trong khoảnh khắc đó. Nếu nghĩ kĩ lại một đạo pháp Chân linh kì thì một tu sĩ sơ cấp làm sao có khả năng thi triển, hơn nữa tuyệt kĩ như thế cũng không nóng lắm, lại chậm nữa. Nhưng trong lúc điện quang hỏa thạch, mà hẳn đang nhập tâm chiến đấu nên mới bị lừa.

Thật ra Triệu Thiên Bình cũng chỉ suy nghĩ ăn may nhưng không ngờ may mắn thật. Nhưng đó chỉ là tiểu xảo để lấy được thanh kiếm mà thôi, chiến đấu trước mặt thi đấu trùng tiêu kĩ không có đất dụng võ. Cũng vì vậy hắc y nhân có giận nhưng không đến nổi thất thố, hẳn hít một hơi thì lập tức lấy lại bình tĩnh nhảy đến tấn công bạch y tu sĩ.

Cầm trường kiếm trong tay, Triệu Thiên Bình cũng chẳng ở không, tuy nó chưa học kiếm pháp nhưng phản ứng và kĩ năng chiến đấu cũng tạm tạm, tuy không đánh được chủ lực nhưng quấy rối nhất định có.

Nếu đã không học kiếm pháp, Triệu Thiên Bình nghĩ nghĩ thử vận dụng quyền pháp để đánh kiếm thử xem, thế là các thức “Truy tinh kiếm”, “Hoành sơn kiếm” lần lượt được tung ra. Uy lực không phải tuyệt luân nhưng đã có sự tinh tiến rõ rệt, thấy vậy, Triệu Thiên Bình càng hơn hờ.

Nhưng cho dù là vậy hắc y nhân vẫn dễ dàng áp chế bạch y tu sĩ, mà từ khi Triệu Thiên Bình tham gia vào thì hắc y nhân còn hung hăng thô bạo hơn, chiêu chiêu trí mạng, thỉnh thoảng mới huơ vài đường kiếm hóa giải đòn tấn công của Triệu Thiên Bình.

Một thân công phu kinh tuyệt của hắc y nhân không phải nói chơi, có thể nhận thấy hẳn còn chưa tung hết sức ra đã khiến cho bạch y tu sĩ tuy chưa lâm vào tuyệt cảnh nhưng cũng không thờ nổi. Bản thân bạch y thanh niên cũng biết rõ ý định của hắc y nhân lúc này là gì, căn bản không phải là mèo vờn chuột mà là nấu nước luộc ếch.

Nếu bạch y tu sĩ bị bức đến ranh giới sống chết quá nhanh thì không phải là chuyện gì tốt, nếu có thể áp đảo trong một hai chiêu tuyệt diệt thì không nói, nhưng nếu không được thì đến lúc đó bạch y tu sĩ sẽ sử dụng đến những tuyệt kĩ áp đáy hòm để đồng quy vu tận. Bản thân hắc y nhân tuy mạnh nhưng không thể nhất đao đoạt mệnh được nên mới chọn biện pháp hao mòn tinh lực của bạch y tu sĩ, đến một mức độ nhất định linh lực suy giảm thì dù có sát chiêu đôi mạng cũng không làm nên trò trống gì.

Nếu lúc trước chỉ có hai người đánh nhau, bạch y tu sĩ dù không màng sống chết thì cũng phải cố sống để mang tin tức quay về tông môn, sẽ không dễ gì động đến sát chiêu, do đó mà hắc y nhân cũng thoải mái mãi chết bạch y tu sĩ. Nhưng bây giờ có Triệu Thiên Bình gia nhập, biến cố xuất hiện khiến hắc y nhân quyết tâm đánh nhanh diệt gọn tránh đêm dài lắm mộng. Những đòn tấn công vì thế cũng ác liệt hơn.

Một chiêu Cuồng long hoành vũ đã tuyên bố thân phận hắc y nhân, nên hẳn cũng không cần che giấu như trước, tuyệt học Long Trượng Bang liên tiếp được tung ra.

Long Trượng thân công uy lực mạnh mẽ vô bì, thủ như long lân, công như vạn tượng, một thân chân khí tràn ngập lực lượng bạo tạc. Mỗi chiêu thức giờ đây như thái sơn áp đỉnh, trầm nặng không gì sánh được. Nếu không phải do luyện tập tốt thì chỉ cần va chạm một chiêu thôi Triệu Thiên Bình đã bị đánh gãy xương.

Đao kiếm giao phong, hoa lửa tung tóe.

Bạch y tu sĩ giờ đã vô lực tấn công, dù đã té ra một Luân kính trên đầu tóa ra hào quang che chắn nhưng phi kiếm cũng phải lui về kết trận phòng thủ.

Ầm ầm keng keng...

Từng âm thanh va chạm trầm muộn vang lên, không sớm thì muộn bạch y tu sĩ cũng bị công phá phòng thủ.

Trong một lần va chạm, Triệu Thiên Bình bị một chiêu Du Long Cửu Thiên đánh bay ra ngoài.

Cũng may là hắc y nhân không toàn lực đánh nó nếu không cũng chẳng phải là chỉ học chút máu như bây giờ.

Triệu Thiên Bình tựa vào gốc cây khó khăn đứng dậy, lúc này nó không vội vàng lao vào tấn công nữa.

Ào ạc đánh không cần mạng như vậy nó nghĩ cũng không phải cách, phải có một đòn quyết định mới có thể thoát ra tình huống khó khăn lúc này. Trong chiến đấu này giờ Triệu Thiên Bình không hề vận dụng đến lực lượng đạo thuật, cũng là vì để dành tất cả linh lực vào một kích mới có tác dụng lật bàn.

Nghĩ nghĩ một chút, nó lấy ra hai tấm phù rồi nhanh chóng họa lên đó Phong Hành phù, một loại phù chú giúp tăng tốc độ di chuyển lên gấp bội mà không khiến cơ thể mệt mỏi, nhưng thời gian hiệu lực cũng có hạn do vẽ quá gấp.

Phong hành phù này sẽ giúp nó tăng tốc tấn công trong một đòn rồi nhanh chóng bỏ chạy. Mục đích của nó bây giờ của nó là một chiêu thành công đẩy lùi hắc y nhân để tranh thủ thời gian cho bạch y tu sĩ và mình bỏ chạy, còn muốn đánh bại hắc y nhân e rằng không thể.

Vác kiếm ra sau lưng, Triệu Thiên Bình hít thở thật sâu lấy tinh thần, mắt thì tập trung quan sát tìm kiếm một thời điểm tích hợp, miệng thì lầm bầm chú ngữ Vạn tượng ẩn.

Bạch y tu sĩ dường như cũng muốn đánh đòn quyết định nên liều mạng thúc dục linh lực chỉ kiếm tấn công khiến cho hắc y nhân phải chăm chú hơn. Dù vậy, hắc y nhân vẫn phân tâm để ý cử động của Triệu Thiên Bình, trong chiến đấu sinh tử dù chỉ một chút lơ là trong khoảnh khắc cũng phải trả giá bằng mạng sống, hắc y nhân biết điều đó nên cũng không coi thường nhân tố như Triệu Thiên Bình.

Có câu song quyền nang địch tứ thủ, dù hắc y nhân có chiếm thượng phong tuyệt đối và đề phong đến đâu thì trong chiến đấu cũng lộ ra chút sơ hở, dù là một chút nhưng dưới cảm giác tinh tế của Triệu Thiên Bình thì như vậy cũng đủ rồi, đó là khi hắc y nhân vừa vận công tung ra một chiêu Du Long đao thức.

Chiêu thức uy lực tung ra sẽ luôn có một khoản thời gian nhất định để thay đổi chiêu khác, dù rất ngắn nhưng cũng là cơ hội, hơn nữa một chiêu sử dụng nội lực mạnh mẽ như vậy tung ra thì trong một khoảng thời gian sẽ không thể tung ra một thức tương tự như vậy.

Ngay lúc này Triệu Thiên Bình lập tức động thủ.

Ấn pháp hạ xuống chân phải, Vạn tượng ấn lập tức lóe lên sắc vàng. Dưới lực lượng Vạn tượng gia trì, Triệu Thiên Bình đậm mạnh chân phải bật ra, tốc độ lập tức tăng vọt, từ cực tĩnh đến cực động chỉ trong khoảnh khắc Vạn tượng ấn lóe sáng. Vận dụng sức bật của Vạn tượng ấn, Triệu Thiên Bình thì triển phong hành bộ pháp lao nhanh đến hắc y nhân.

Đồng thời lúc này tay nó kết ấn, miệng tụng chú ngữ, một Vạn tượng ấn khác xuất hiện, pháp ấn lúc này còn rực rỡ hơn lúc nãy, có thể thấy hầu như linh lực còn sót lại trong cơ thể Triệu Thiên Bình đều dồn vào ấn này.

Vạn tượng ấn, một trong năm đạo thuật cơ sở mà nó học được. Vạn tượng ấn chính là thứ duy nhất mà Triệu Thiên Bình cần lúc này, tuy khả năng gây sát thương không bằng hai loại ấn khó hơn kia nhưng nó lại tối ưu hóa lực lượng, hơn nữa còn đơn giản hơn, tấn cả những gì Triệu Thiên Bình cần lúc này là lực lực tuyệt đối gia trì để nó có thể đẩy lùi từ địch.

Nói thì lâu nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt, vạn tượng ấn được thi triển thành công gia trì lên hai tay. Không ngờ ngay khoảnh khắc quyết định sinh tử này Triệu Thiên Bình có thể đột phá được cực hạn cảnh giới tiểu thành của đạo thuật, tuy chỉ là thuật pháp cơ bản nhưng đối với tiểu tu sĩ như nó thì đây quả thật là chuyện khó thể tưởng tượng.

Hai cánh tay sáng lên sắc vàng rực rỡ, Triệu Thiên Bình nhanh chóng lấy kiếm thi triển ra một thức Bài vân mạnh nhất từ trước đến nay.

Vạn tượng Bài vân kiếm.

Sự kết hợp lần đầu tiên giữa một ấn pháp cơ bản với một quyền thức cơ bản, dùng để sử dụng kiếm, nói ra thì buồn cười nhưng sự kết hợp có vẻ thô ráp trắc trở này lại tạo ra hiệu quả không ngờ.

Không khí bị ầm ầm chém nát.

Đường kiếm như sao băng vạch qua tinh hà.

Một kiếm bá tuyệt tràn đầy lực lượng.

Bạch y tu sĩ thấy một kiếm như vậy thì mắt sáng rực, hắn cũng bất chấp phòng thủ tung ra thuật pháp công kích mạnh mẽ của mình. Chỉ thấy phi kiếm như tách ra vô số kiếm ảnh, tất cả nhanh chóng xoay tròn rồi cuộn xoắn lại với nhau như một mũi khoan ánh sáng có thể xuyên thủng tất cả.

Toàn Sơn.

Đây mới là uy lực Toàn Sơn đích thực. Tiểu Toàn Sơn mà Triệu Thiên Bình từng thấy trước đây so với thức này thì như đom đóm so với ánh trăng vậy.

Hai thức tuyệt sát, tiền hậu giáp kích, mạnh mẽ như hắc y nhân cũng không thể xem thường.

Đã không còn kịp để phản đòn, nhưng hắc y nhân cũng không loạn nhịp. Hắn nhanh chóng lui lại hai bước, dùng đao trước người, một tay khác chường vào thân đao. Đao thân run lên bần bật, từng tiếng đao ngân ông ông vang lên muốn chấn vỡ tâm thần.

Đao thức phòng thủ Phục Long Trấn Hải.

Cảm giác hắn không phải giữ thanh đao mà là một con cự long với long uy vô tận trấn giữ bát hoang, không cho kẻ nào xâm phạm.

Oành oành oành...

Những tiếng nổ đinh tai liên tiếp vang lên chấn động cả rừng núi, dã thú hoảng loạn, chim muông tan tác.

Hắc y nhân phòng thủ thật sự quá mạnh mẽ, hai đòn tấn công vét hết sức lực như vậy cũng không làm hắc y nhân bị thương chút nào, dù vậy hắc y nhân vẫn cảm giác được tay mình run rẩy, thân hình bị đẩy lùi hàng chục trượng.

Lực phản chấn hất văng Triệu Thiên Bình và thanh niên tu sĩ ra xa, miệng trào máu tươi. Nếu không nhờ lực lượng Vạn tượng ấn gia trì thì cánh tay của nó lúc này đã phân cân toái cốt, nhưng dù không như vậy thì cảm giác cũng muốn rã rời, không thể tiếp tục chiến đấu.

Tất cả chỉ để kéo ra một đoạn khoảng cách.

Như vậy đã đủ.

Như một sự ăn ý ngầm, Triệu Thiên Bình với bạch y thanh niên cùng quay đầu bỏ chạy.

Với lực lượng còn lại của Phong Hành phủ, Triệu Thiên Bình dùng hết lực bú sữa mẹ mà chạy trốn. Còn bạch y tu sĩ thì vừa chạy vừa niệm kiếm quyết muốn ngư kiếm tẩu thoát.

Nhưng chưa chạy được bao xa thì phía sau đã vang lên tiếng rào rào.

Bạch y tu sĩ cảm giác không ổn bèn quay đầu lại nhìn thì thất kinh:

- Là Mãn Thiên Khuyết Vũ!

Mãn Thiên Bạo Vũ, một loại ám khí độc môn của Nguyệt Quang Thánh Giáo vùng cực nam. Đây là một loại binh khí dùng một lần, người sử dụng chỉ cần kích hoạt rồi ném ra đã có uy lực tuyệt luân của Chân linh tu sĩ, nguyệt nhận phủ kín, lên trời xuống đất không lối thoát. Không quá đáng chút nào khi nói một người bình thường mang theo loại ám khí này có thể đơn giản diệt sát một trúc cơ tu sĩ trung kì.

Hằng hà sa số nguyệt nhận như mưa rào xé tan khu rừng, không gì cản nổi. Từng gốc cây, từng tảng đá bị nguyệt nhận cắt phẳng như đậu hủ. Đây là báu vật áp đáy hòm của hắc y nhân, hẳn thật sự không nở lấy ra nhưng vì tránh để hai kẻ phía trước tẩu thoát hẳn cũng bất chấp. Một phút thất thế hẳn phải trả giá bằng bảo bối giữ mạng của mình.

Bạch y tu sĩ dù thất kinh nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Hắn cũng là người quyết đoán, chỉ thấy hắn nhanh chóng nhảy ra sau lưng Triệu Thiên Bình đánh ra một chưởng vào lưng Triệu Thiên Bình.

Chưởng này có lực nhưng ôn hòa, lực lượng vừa đủ hất Triệu Thiên Bình một đoạn xa về phía trước, trong chưởng lực uẩn hàm một tia linh lực tinh thuần truyền vào cơ thể nó.

Không kịp quan sát Triệu Thiên Bình như thế nào, bạch y tu sĩ xoay người trở lại đứng đối diện với đầy trời nguyệt nhận.

Trong giây lát sinh tử, hắn trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Bạch y tu sĩ căn lười phu một ngum chân huyết vào Luân kính, sau đó niệm chú rồi quát lớn:

- Sư đệ chạy mau.

Đồng thời một thức Hộ Tâm Kính cũng được thi triển. Chỉ thấy Luân kính bỗng nhiên trướng lớn che phủ một vùng trước mặt bạch y tu sĩ, mặt kính không còn trong veo nữa mà đỏ như máu. Hào qua bao phủ cả người thanh niên.

Chốc lát, từng tiếng phanh phanh phanh phanh vang lên...

Một một đạo nguyệt nhận va chạm vào, mỗi một âm nặng nề phát ra thì bạch y tu sĩ lại bị đẩy lùi từng chút. Hộ Tâm Kính nhận trùng kính khủng bố run lên từng hồi. Mỗi lần như vậy thân thể bạch y tu sĩ cũng run lên từng chút, máu tươi dần giữa, dần già trong máu tươi chảy ra đã ần ần có nội tạng vỡ nát.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn kiên trì.

Ý nguyện duy nhất bây giờ là mong vị sư đệ đằng sau có thể đào thoát.

Tình huống hôm nay không đơn giản chỉ là xâm nhập, hắn mong muốn vị sư đệ kia có thể đem tình tức quan trọng này về đến tông môn.

Hắn dù chết vẫn muốn góp chút sức nhỏ bảo vệ tông môn của mình.

Nơi đó là gia đình, là quê hương, là nơi có người luôn chờ hắn trở về.

Khi đạo nguyệt nhận cuối cùng đập vào, cũng là lúc Hộ Tâm Kính tan vỡ. Luân kính ảm đạm mất đi hào quang linh lực.

Cả khu rừng khoảnh khắc như im lặng.

Trong gió vang lên tiếng thì thảo cuối cùng:

- Xin lỗi Uyên Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hải ma

Triệu Thiên Bình nhận một chương của bạch y tu sĩ thì có hơi sững sốt một chút, nhưng lập tức hiểu ra vị sư huynh này muốn làm gì, vì nó cũng từng đọc qua ghi chép có nói về Mãn Thiên Khuyết Vũ.

Biết không thể xoay chuyển tình huống được nữa, Triệu Thiên Bình đành cắn răng thực mạng chạy trốn.

Chạy không chỉ bảo toàn mạng sống, chạy để không phụ kí thác của bạch y sư huynh.

Nhưng đạo hạnh nông cạn, thân pháp chưa luyện đến lô hỏa thuần thanh, chạy như vậy đến khi Phong Hành phù hết tác dụng thì nó chỉ có nước chết. Nghĩ vậy nên nó cố chịu đựng cơn đau như cắt thịt để kết thêm một lần Vạn tượng ấn.

Ấn quyết đơn giản nhưng bây giờ nó thì triển lại vô cùng chật vật. Xương tay rạn nứt giờ muốn gãy lìa, da bị kẹp đến xuất huyết, máu tươi cũng vì thế mà rỉ ra.

Gian nan nhưng cuối cùng Vạn tượng ấn cũng hoàn thành, không cần suy nghĩ nhiều, nó gia trì tất cả linh khí còn lại lên đôi chân.

Tốc độ tăng vọt, chấn thương cũng tăng theo.

Trên đường chạy máu tươi vung vẩy.

Lo mãi chạy nên Triệu Thiên Bình không chú ý có chút máu bị một lọn rễ nhỏ hấp thu. Rễ cây sau đó lẩn vào trong đất biến mất.

Triệu Thiên Bình phía trước cắm đầu chạy, một quãng xa phía sau thì hắc y nhân cũng liên tục đuổi theo.

Hắn vừa phi thân qua những cành cây vừa chửi thề trong lòng. Hôm nay hắn quả thật gặp xui xẻo, làm chuyện mờ ám trong rừng đã lâu, hôm nay vừa hoàn thành chưa kịp bỏ đi thì bị người phát hiện. Chiến đấu một trận tưởng như ăn chắc lại bị một tiểu tử nhảy ra phá đám làm hắn hao tổn bảo bối giữ mạng. Giờ thì tốt, tiểu tử này lại rất tà môn, tu vi yếu ớt mà tốc độ chạy không yếu chút nào, hắn căng sức ra đuổi cũng không thể rút lại khoảng cách, nếu không phải có vết tích trên đất thì lúc này hắn chắc đã mất dấu.

Trong túi hắn không có Phong Hành phù, mà có cũng chẳng sai được, đây cũng là bất lợi của người luyện võ, không có linh lực để kích hoạt phù chú gia thân, chỉ có thể sử dụng những thứ có linh lực sẵn tí như một đôi Phong Hành Ngoa chẳng hạn, chắc chắn tốc độ sẽ tăng cao.

Một người đuổi, một người cắm đầu chạy.

Triệu Thiên Bình đang chạy bỗng nghe tiếng sột soạt. Bỗng nhiên ở đâu thình lình xuất hiện một nhánh cây đâm ngang ra trước mặt chặn đường nó. Do chạy quá nhanh nó không kịp dừng lại nên đành nhún người nhảy lên. Nhưng vừa nhảy lên lại một nhánh cây khác bất ngờ đâm ngang ra. Lúc này đang ở trên không, Triệu Thiên Bình không thể nào tránh né nữa, nó chỉ còn nước đưa tay ra đỡ cho người khỏi va vào mà thôi.

Ầm một tiếng.

Triệu Thiên Bình bị lực phản chấn bắn ngược lại phía sau một đoạn làm nó ngã ngửa.

Nó cựa mình đứng dậy nhưng lại phát hiện ra tứ chi lập tức bị những lọn rễ nhỏ quấn lấy.

Trong lúc kinh hoàng nó dùng sức dật mạnh. Nhưng những rễ cây tưởng nhỏ yếu lại vô cùng cứng chắc, dù nó dùng sức thế nào đi nữa cũng không mấy may tác dụng. Không những thế, càng lúc rễ cây càng nhiều. Chỉ chốc lát sau cả người nó từ đầu đến chân đều bị bao bọc bởi rễ cây, rễ cây càng nhiều càng siết chặt. Triệu Thiên Bình có thể nghe thấy tiếng xương mình phát ra tiếng cọt kẹt như sắp bị nghiền nát, cùng lúc đó, nó cảm giác những mũi nhọn đâm vào khắp nơi trong cơ thể.

Đau đớn cùng cực nhưng miệng nó bị quấn chặt chỉ có thể phát ra vài tiếng ú ớ, rồi im bật.

Tất cả nhanh chóng kéo vào lòng đất.

Hắc y nhân đuổi đến đây chỉ thấy dấu vết biến mất không còn tăm tích. Hắn trèo lên thân cây nhìn quanh quẩn một hồi nhưng không phát hiện ra gì. Hắn cau mày đắm chiêu một lúc rồi hướng Lưu Vân Tông mà đuổi theo.

Một lát sau hắc y nhân quay lại nơi này, lại quan sát một hồi nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

- Đã trốn được sao? Mọi chuyện suôn sẻ nhưng đến cuối cùng vẫn còn chút biến cố. Cũng không sao...sẽ có người giúp ta xử lý.

Hắc y nhân tự lẩm bầm một chút rồi quay lại chiến trường vừa nãy thu dọn tàn cục.

Trong bóng tối vô tận, không biết qua bao lâu, nó bỗng dưng nghe thấy tiếng gọi:

- Thiếu gia ca ca! Thiếu gia ca ca, dậy đi nào!

Âm thanh non nớt quen thuộc, Triệu Thiên Bình dần lấy lại ý thức. Nó hé mắt, chút ánh sáng mờ ảo dần dần trở nên rõ ràng, một gương mặt ngây thơ quen thuộc. Bỗng dưng một trận đau đầu kéo đến khiến nó không kìm được nhắm mắt nhắm mắt rên rỉ. Một bàn tay nhỏ bé khẽ lay nó:

- Thiếu gia ca ca, huynh làm sao vậy, đừng làm muội sợ!

Triệu Thiên Bình ngồi dậy lấy tay xoa xoa trán rồi cười:

- Ta không sao đâu, chỉ hơi nhức đầu chút xíu, muội đừng lo.

Bé gái nghe vậy thì cười:

- Chắc do hôm qua huynh tắm mưa đấy, cho chừa cái tội. Để muội đi làm bát canh gừng nha.

Không đợi trả lời, bé gái đã chạy ra khỏi phòng. Triệu Thiên Bình nhìn theo bóng dáng nhỏ bé mà hơi ngạc nhiên, là Tiểu Mãn Thâu. Rồi nó đưa mắt nhìn xung quanh, đây là căn phòng thường ngày của nó, chẳng có gì thay đổi. Nó đưa tay vuốt thái dương đau nhức một chút:

- Cảm giác này là sao nhỉ?

Giống như nó vừa trải qua một giấc mơ dài, nhưng lại không thể nhớ ra mình mơ thấy gì, cố gắng tìm kiếm một chút gì đấy khơi gợi lên trí nhớ nhưng qua một lúc lâu vẫn không có kết quả gì, ngủ dậy rồi quên ngay những gì đã mơ cũng chẳng phải chưa từng xảy ra, nên nó nghĩ nghĩ một chút rồi cũng bỏ qua. Nó tự nhủ cảm giác quen quen lạ lạ này chắc là do cơn nhức đầu mang đến. Nghĩ lại thì hôm qua đi lên rừng hái chút lá thuốc mà lúc về thì tự dưng trời đổ mưa to, nó cũng chẳng mang áo to, thế là ướt đầm từ đầu đến chân, giờ không bị cảm nặng cũng là may rồi.

Sức khỏe nó vốn tốt, sức chịu đựng cũng không tồi, chút cảm mạo này chẳng ăn nhằm vào đâu. Triệu Thiên Bình nhanh chóng xuống giường rồi bước ra khỏi phòng.

Nhìn khung cảnh quen thuộc mà nó tự dưng cảm giác được một chút hoài niệm. Triệu Thiên Bình tự bật cười vì suy nghĩ đó của mình:

- Đau có một tí mà vầng đầu rồi, lần sau tốt nhất là không nên phơi mưa nữa.

Lúc này Tiểu Mãn Thâu đã mang canh gừng đến cho Triệu Thiên Bình, bé gái nhũn mũi chất vấn:

- Huynh bị cảm rồi sao không nghỉ ngơi mà chạy ra đây làm gì?

Triệu Thiên Bình tiếp nhận bát canh rồi xoa đầu bé gái cười bảo:

- Chút chuyện nhỏ này thì nhằm nhò gì, uống bát canh của muội là ta khỏe ngay ấy mà!

Liền đó nó một hơi uống hết bát canh, tuy có hơi nóng và khó uống nhưng hiệu quả thì thấy ngay, chút khó chịu vầng đầu lập tức không còn tăm hơi. Triệu Thiên Bình cười vỗ vỗ đầu mình:

- Muội thấy chưa, huynh có lừa muội đâu, hết ngay.

Tiểu Mãn Thâu thu lại dáng vẻ bĩu môi rồi cười đắc ý:

- Cũng là nhờ muội mát tay.

Triệu Thiên Bình vẹo má cô bé rồi bảo:

- Được rồi, giờ ra quán thôi.

Cuộc sống sinh hoạt như thường lệ như quay trở lại, hay như nó vốn luôn là vậy. Chỉ có điều sau đêm hôm ấy, Triệu Thiên Bình thường hay ngẩn người trong lúc rảnh rỗi, nó không rõ vì cái gì mình ngây ngốc, cũng chẳng hiểu là nó muốn nghĩ cái gì nữa.

Vài tiếng gà gáy sáng vang lên báo hiệu một ngày mới bắt đầu, thị trấn nhỏ cũng dần dần rộn rã. Vì hôm nay là ngày giỗ mẹ nên Triệu Thiên Bình dậy sớm hơn mọi khi. Ngoài những việc thường ngày mà ba người trong nhà vẫn làm, hôm nay chỉ thêm một mâm cỗ nhỏ.

Để hai ông cháu ở lại trông quán, một mình Triệu Thiên Bình đi ra mộ cúng cơm cho mẹ nó. Tháp hương khăn vải một hồi, nó lại bắt đầu ngẩn người.

Nhìn ngôi mộ trước mặt, Triệu Thiên Bình có cảm giác khó hiểu không thể diễn tả. Ti như nó là vậy nhưng không phải vậy, cảm thấy không đúng nhưng lại không đúng chỗ nào nó không chỉ ra được, chỉ đơn thuần là cảm giác vậy thôi. Một ngôi mộ đất đơn sơ không có gì thu hút, thường thì trước mộ mẹ mình nó thường nghĩ lang mang về mẹ, nhưng bây giờ đầu óc nó cứ nghĩ đầu đầu.

Qua một lúc lâu Triệu Thiên Bình mới gạt bỏ những suy nghĩ lung tung đi rồi lúi cây tiêu đá của mình ra. Nghĩa địa hoang vắng vang lên những tiếng tiêu trúc trúc.

Triệu Thiên Bình vẫn còn nhớ được vài giai điệu mà mẹ nó hay thổi cho nó nghe lúc nhỏ, nhớ gương mặt nhiều nỗi u sầu của mẹ nó, mẹ nó sầu mà bệnh, bệnh mà ra đi.

Sầu âm lẽ bóng, nghĩa trang quanh quẩn chẳng buồn quan tâm, cây cỏ điều hiu chẳng dậy trả lời, tiếng nhạc càng cô liêu tịch mịch.

Cảm giác không có người muốn bầu bạn bên cạnh, cảm giác muốn được quan tâm nhiều hơn mà chẳng được, có lẽ bây giờ nó hiểu được phần nào đó sự cô đơn của mẹ nó, chỉ hiểu một chút thôi nhưng nó cũng thấy thấm thía tim gan. Đến một ngày nào đó, khi trải qua nhiều nhân sinh âm lạnh, nó có thể hiểu rõ hơn cảm giác đó. Giờ nó chỉ muốn hồi ức lại những kỉ niệm đã dần phai nhạt.

Lá khô phiêu lãng theo gió trời, mầm xanh rũ rượi, cành xác xơ.

Trời đất chỉ riêng một góc nhỏ, mình nó đắm chìm.

Cô tịch tưởng như vĩnh hằng, bỗng chốc bị phá vỡ, đằng xa đột nhiên vọng lại tiếng bước chân.

Triệu Thiên Bình hồi thần nhìn liền thấy một dáng dấp đang hối hả, nhìn kĩ thực ra lại là hai người, chính xác hơn là một người cõng một người tiến đến chỗ nó. Một thanh niên tầm mười bảy mười tám vác trên lưng một lão già tóc hoa râm với dáng vẻ vội vã. Nhìn thấy Triệu Thiên Bình, thanh niên đó liền nhằm hướng nó mà đi đến.

Cắt cây tiêu vào áo, Triệu Thiên Bình thu xếp đứng dậy.

- Vị tiểu ca này, ngôi làng gần đây nhất là ở đâu vậy?

Thanh niên đó đến nơi thì cất tiếng hỏi. Triệu Thiên Bình trong lúc này cũng tranh thủ đánh giá sơ lượt hần, một gương mặt góc cạnh, mắt hồ mây đao, da dẻ ngăm đen, thân hình cường tráng, nghe hỏi thì nó chỉ tay về hướng thị trấn của mình rồi trả lời:

- Đi thêm chút nữa, ra khỏi rừng nhỏ này sẽ đến một thị trấn.

Nó vốn định hỏi thử người này là ai, từ đâu đến nhưng lại thôi. Người thanh niên sau khi cảm tạ một tiếng thì gấp gáp cõng vị lão gia nọ đi nhanh. Thu xếp chút đồ đạc, Triệu Thiên Bình quay người trở về. Nó không bắt chuyện nhưng cũng hơi chú ý đến bộ dạng hai người kia, có chút vội vàng chật vật, trên mặt tràn đầy lo lắng. Đi phía sau một chốc, Triệu Thiên Bình cất tiếng hỏi:

- Huỳnh đến thị trấn tìm thầy thuốc sao?

Nó hỏi như vậy cũng vì nhìn cảnh này giống như công người đi chữa bệnh vậy. Người thanh niên không giảm cước độ, cũng không quay lại mà đáp:

- Không phải, nhưng có chuyện quan trọng.

Nói đoạn, hần còn đi nhanh hơn. Triệu Thiên Bình thì giảm tốc độ lại, nếu là cần thầy thuốc thì nó sẽ chỉ đường đi cho nhanh, còn không phải thì thôi, nó cũng chẳng nghĩ ra được việc gì khác, nếu họ cần giúp đỡ thì đã nói, đằng này chắc là không có gì rồi.

Triệu Thiên Bình thông thả bước chân, khi về đến quán ăn thì cũng đã xế chiều. Chỉ thần thơ trong nghĩa địa một chút mà mất một đồng thời gian, Triệu Thiên Bình không nhận được tặc lưỡi.

Triệu Thiên Bình quay vào bếp cắt đồ, xong lại quay ra quán để phụ giúp, nhưng chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy một hồi tiếng vang dầy đặc.

Keng keng keng...

Keng keng...

...

Đây là tiếng keng vang lên tại nhà trấn trường, thường thì có chuyện quan trọng cần tập hợp người dân mới vang lên. Lần này là một hồi dài xen kẽ một hồi ngắn liên tục vang lên, là mức độ yêu cầu tập trung cao nhất của thị trấn, chứng tỏ có việc cực kì trọng đại xảy ra cần thông tri và bàn bạc với cả thị trấn.

Tất cả thực khách trong quán nhanh chóng tính tiền rồi rời đi, quán xá cũng không kịp dọn dẹp, chỉ đóng cửa lại để đấy. Triệu Thiên Bình cùng Tiểu Mạn Thầu đỡ lão Kim, ba người hối hả tiến về phía nhà trường trấn. Trên đường phố cũng thấy đầy người cùng mục tiêu như họ, có người hiếu kì, có người lo lắng, có người bàn tán, nhưng chẳng ai hiểu vì sao tiếng keng báo hiệu mức cao nhất lại vang lên đột ngột như vậy.

Trong đầu Triệu Thiên Bình bắt gặp lại hiện lên hình dáng hai người gặp qua lúc này, nó tự hỏi liệu việc này có liên quan đến họ hay không?

Gia môn trường trấn có một sân viện rất rộng, có lẽ dùng để tụ họp những người trong trấn vào những trường hợp như thế này. Khi tiến vào đây, Triệu Thiên Bình ngay lập tức khẳng định những suy nghĩ của mình là đúng. Ngay trên bậc cao kia đã đứng vài người, mà Triệu Thiên Bình chú ý nhất là ba người, ở ngay giữa là trưởng trấn họ Lý, ở bên cạnh ông ta chính là người thanh niên lúc nãy cùng lão già được cõng lúc nãy, lúc này lão đã tỉnh, đứng khom khom ở đấy ngóng trông mọi người đến, đôi lúc lại khục khặc ho vài cái.

Mọi người tập trung khá ồn ào, kẻ bàn tán, người thì trực tiếp cất tiếng chất vấn trưởng trấn nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời, họ Lý chỉ đứng đó

quan sát, lông mày cau chặt. Qua chốc lát, có vị vệ binh ghé vào tai gã bẩm báo gì đấy thì gã mới vươn thẳng người dậy hăng giọng nói lớn:

- Mọi người im lặng.

Uy vọng của trưởng trấn rất tốt nên ai cũng không tiếp tục lên tiếng, trên sân nhanh chóng im ắng hẳn xuống. Họ Lý hải lòng gật đầu, nhưng sau đó gã lại thờ dãi lo lắng nói:

- Lúc này tập hợp gấp bà con lại đây là có việc vô cùng quan trọng. Chẳng giấu gì bà con, hai vị này là người ở trấn duyên hải đến đây mang theo tin tức vô cùng nghiêm trọng, đó là hải ma đã quay trở lại.

- Cái gì, hải ma?

- Hải ma sao?

- Hải ma quay lại?

- Trời ơi!

- ...

Nghe đến hai chữ “hải ma”, những người bên dưới trở bên nao động, có người bật thốt hoảng hét, có kẻ la hét kinh khủng, đa số mọi người bị hai chữ “hải ma” hù dọa hải hùng, cũng có kẻ lần đầu nghe qua, như Triệu Thiên Bình, hay Tiểu Mân Thâu, chúng nó chẳng biết đó là giống quý gì. Nhưng nhìn cảnh tượng hỗn loạn này thì Triệu Thiên Bình cũng đoán được chẳng phải thứ tốt lành gì.

Trưởng trấn thấy người dân như vậy thì lại rướn cổ hét lớn:

- Mọi người bình tĩnh nghe ta nói hết đã.

Âm thanh huyền não dần lắng xuống nhưng không còn im ắng được như trước, họ Lý lại nói tiếp:

- Mọi việc ra sao hãy để vị tiểu huynh đệ này kể lại tường tận cho mọi người rõ.

Người thanh niên nghe vậy thì bước ra trước, hần hít một hơi sâu rồi dùng giọng run run kể lại mọi việc.

Thì ra là vài ngày trước, trong làng chài của người thanh niên này có người đi biển giăng lưới tình cờ bắt được vài con “cá lạ”. Loại cá này toàn thân màu đỏ, dài cỡ hai gang tay, nhìn rất giống một loại cá hồng mà người dân ở đây hay bắt được, chỉ là to hơn một chút, “đẹp” hơn một chút. Vì tiếc mấy con cá đẹp, không nỡ giết chết nên kẻ này mới tìm cách làm thùng nuôi tạm, rồi mang về nhà nuôi, nhưng không ngờ lại mang họa về nhà.

Khi gã bắt đầu nuôi loài cá này thì trong làng cũng xuất hiện mấy vụ án khủng bố. Những vụ giết người tàn độc không gì sánh nổi, người bị moi tim, kẻ bị móc ruột chết không toàn thây, thân thể bị mổ xẻ như vậy nhưng ghê rợn hơn là hiện trường vụ án lại không có giọt máu nào, tất cả máu huyết như bị bốc hơi vậy, hay nói cách khác, máu huyết những nạn nhân này đã bị thứ gì đó hút khô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Điều tra

Người chết và mất tích mỗi ngày lại tăng lên, gia đình người ngư dân đó cũng biêt tằm. Qua vài ngày tra xét, cuối cùng khi người dân tìm đến ngôi nhà của ngư dân nọ mới phát hiện ra hung thủ tác oai tác quái những ngày qua, đó là giống loài Hải ma khủng bố này.

Hải ma, một giống loài được xem là ác mộng. Khi còn ở trong lòng biển, chúng chỉ là loài sinh vật dường như vô hại, sinh trưởng khó khăn, số lượng cực kì thưa thớt, một đàn nhỏ tầm bốn năm con là nhiều nhất, lại vô cùng khó gặp. Có thể nói, tuy là cá nhưng hải dương lại không muốn dung chứa nó.

Sự đáng sợ của loài này chỉ được thể hiện ra khi được hấp thụ máu huyết con người. Chẳng hiểu vì sao, không ai giải thích được, khi bắt gặp con người, bản năng thực nhân khủng bố của loài cá này sẽ được thức tỉnh.

Chỉ cần một lần hấp thụ qua máu huyết con người, bọn chúng sẽ tiến hóa. Sức mạnh, tốc độ tăng trưởng vượt bậc, cơ thể của chúng cũng dần thay đổi, thân cá dần chuyển dạng hình người, hơn nữa, trí tuệ cũng phát triển đến mức độ nhất định. Nếu được hấp thụ càng nhiều máu huyết con người, chúng sẽ càng hoàn thiện cơ thể của chính bản thân mình, khả năng sinh sản cũng tăng cao, duy chỉ có một điều hạn chế, khi bắt đầu hấp thụ máu huyết con người, bọn chúng sẽ không thể quay trở về với đại dương được nữa.

Lúc người dân làng chài phát hiện ra hang ổ thì chúng khiến năm nhân ngư toàn thân vậy đỏ, thân cao như thiếu niên, cặp mắt lộ ra huyết qua u ám. Đứng nhìn thấy thân hình của chúng không bao lớn, nhưng chỉ trong một đêm, năm thiếu niên nhân ngư đó đã tàn sát hầu như toàn bộ người dân, từ lúc

phát hiện hang ổ đến khi ác mộng bùng nổ chẳng quá một canh giờ. Vài người sống sót cố gắng bỏ chạy, nhưng không được bao nhiêu. Đến cuối cùng, một làng chài hơn trăm hộ chỉ còn hai ông cháu người thanh niên là sống sót trốn đi.

Nhưng tai họa vẫn chưa hết, nếu hải ma đã lên được bờ thì bọn chúng sẽ không bao giờ dừng lại.

Triệu Thiên Bình qua lời lão Kim được biết, không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, nhưng mỗi khi hải ma xuất hiện, đại lục lại chìm trong hắc ám tanh máu. Đoạn lịch sử đen tối gần đây nhất là cách đây hai trăm năm, khi đó số lượng nhân loại biến mất gần nửa chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, may mà sau đó đại loạn hải ma may mắn bị chặn đứng, nếu không e rằng con người đã tuyệt diệt.

Mà chìa khóa để giải câu đố hải ma nằm ở một ngọn núi phía bắc, Đồ Ma Sơn. Theo lời kể của lão Kim, về phương Bắc khoảng năm nghìn dặm có một sa mạc rộng lớn mang tên Tử Vong, nơi này không những rộng mà còn khắc nghiệt phi thường, nơi mà ngay cả những sinh vật của sa mạc cũng không thể tồn tại nổi. Ban ngày nhiệt độ cao đến mức có thể nấu chín thức ăn, mà sự lạnh lẽo ban đêm sẽ khiến cơ thể nhanh chóng trở thành băng điều.

Tương truyền ở trung tâm Tử Vong Sa Mạc chính là Đồ Ma Sơn, một ngọn núi đỏ như máu cao đến ngàn trượng. Trên đỉnh núi có Đồ Ma động phủ, trong động phủ cất giữ một thứ có thể chống lại hải ma, đó chính là Đồ Ma Thần Kiếm. Đồ Ma Thần Kiếm ý nghĩa như tên, nó là một thanh kiếm có thể thông thần, mỗi khi thần kiếm xuất động sẽ đồ diệt hải ma không còn manh giáp, không gì có thể cản trở được. Không những có thể chống lại lực lượng cường đại của những hải ma đã tiến hóa cao nhất, thần kiếm còn có thể truy tung tằm tích, truy cùng diệt tận cả những hải ma lần trốn, đây chính là khắc tinh lớn nhất của chủng loài này.

Một khi loạn hải ma xảy ra, nhân loại sẽ cử những tinh anh ưu tú đến Đồ Ma Sơn thỉnh cầu sự giúp đỡ của Đồ Ma Thần Kiếm. Trong lớp lớp nhân tài, thần kiếm sẽ tự chọn một ra một kẻ phù hợp nhất làm người hộ kiếm, đảm nhiệm vị trí anh hùng cứu giúp nhân loại trải qua thời kì tăm tối. Hộ kiếm là trách nhiệm nặng nề, nhưng cũng là vinh quang chói lọi không gì sánh được. Bởi vậy, mỗi thời kì tăm tối luôn có vô số kẻ băng qua Tử Vong Sa Mạc để tìm kiếm vinh quang chí cao vô thượng.

Tuy sau khi xóa tan hắc ám, Đồ Ma Thần Kiếm sẽ tự động quay về Đồ Ma Sơn, nhưng một khi liên kết thành công với thần kiếm, hộ kiếm giả sẽ có sự đột phá vượt bậc về lực lượng, hơn nữa uy vọng sau khi trừ ma tề thế không chút nào suy giảm, khiến cho viễn cảnh mờ ra về tương lai của hộ kiếm giả là không thể hạn định. Có kẻ khai tông lập phái, lại có kẻ bình định giang sơn, nếu thời vận đủ đầy thì còn có khả năng thống nhất thiên hạ. Bởi vậy có thể thấy, hải ma không những mang đến hắc ám mà còn mang đến tân sinh cho nhân loại.

Triệu Thiên Bình sau khi nghe kể về hải ma thì phải quay về tử quán. Việc cần làm bây giờ của tất cả mọi người là nhanh chóng thu dọn hành trang tiến về phương bắc. Nếu còn chần chừ ở lại đây thì chẳng bao lâu sau sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Trong sự bàng hoàng lo sợ, ai cũng lo cho mạng sống của mình, của cải bây giờ chỉ là thứ yếu, mọi người cũng không thu xếp gì nhiều, chỉ nửa canh giờ sau, tất cả người dân của Lạc Hà trấn đã tập trung đầy đủ ở quảng trường nhỏ phía bắc. Từ trẻ nhỏ đến người già, tay xách nách bụng, mọi người tập trung đầy đủ để cùng nhau xuất phát.

Lý trấn trưởng to giọng thông báo:

- Việc xảy ra ta đã cho hỏa tốc cấp báo về triều đình, khi đến Kinh quận sẽ có tiếp tế của triều đình. Trên đường di tản, binh lính của ta sẽ tạm thời bảo vệ mọi người. Nhưng ta cần bà con giúp đỡ một chút.

Người dân nghe vậy lập tức xôn xao:

- Lý trưởng có việc gì cứ giao phó là được.

- Trấn trưởng đại nhân cứ ra lệnh đi.

- Ngài cứ việc nói...

- ...

Lý trấn trưởng con mắt ẩn giấu ý cười, miệng khẽ nhếch lên nói:

- Khi đến phương bắc sẽ cần phải giúp những cá nhân tinh anh băng qua Tử Vong Sa Mạc, mong bà con góp chút vật lực để ta đóng cho triều đình. Coi như là góp một phần sức nhỏ nhỏ trong cuộc chiến chống lại hải ma này.

Người dân bên dưới nghe vậy càng xôn xao hơn, phần lớn tỏ ý không thành vấn đề. Dù gì thị trấn này tuy không phải xa hoa nhưng cuộc sống cũng tương đối nên của ăn của để vẫn phải có, đóng góp một chút của cải để bảo toàn tính mạng không phải là chuyện cần phải tốn nhiều suy nghĩ.

Triệu Thiên Bình nhìn vậy hơi nhú nhú mày, nhưng cũng không lên tiếng phản đối. Dù gì lúc này của cải cũng không còn quan trọng.

Nhìn thấy phản ứng của người dân, trưởng trấn hài lòng gật đầu tiếp tục nói:

- Điều cuối cùng, bà cũng thấy binh lính của ta không được đông, mà vì bảo vệ cho mọi người nên chẳng đủ dùng, nhưng sự phát triển của nạn hải ma thì luôn cần phải nắm bắt, ta cần một vài người ở lại phía sau làm nhiệm vụ thu thập tin tức. Vì nhiệm vụ này có nguy hiểm nhất định nên không phải ép buộc mà ta cần là cần người tự nguyện.

Nghe đến đây, phía dưới không còn ồn ào huyên náo nữa mà trở nên tĩnh lặng như tờ. Người nhìn ta, ta nhìn người, một lúc lâu mà chẳng ai xung phong.

Nói đùa, không phải là có nguy hiểm nhất định mà đó là nguy hiểm chết người đấy, hải ma là thứ gì chứ, ở lại thám thính chẳng khác gì tiếp cận lũ sinh vật khổng lồ đó, nếu để chúng phát giác ra thì chỉ còn đường chết.

Qua một lúc lâu, khi trường trấn đang sốt ruột thì một giọng nói có phần non nớt vang lên:

- Con sẽ làm.

Toàn trường quay đầu theo hướng tiếng nói thì thấy một khuôn mặt gầy gò rám nắng, thần sắc có chút lo lắng nhưng không kém phần kiên định, Triệu Thiên Bình. Trải qua một hồi suy nghĩ nó bằng bất chấp sợ hãi mà xung phong, một phần vì cái nhiệm vụ này chẳng ai làm, một phần vì lòng hiếu kì trời đất. Nó muốn tận mắt chứng kiến hải ma là như thế nào, có cùng hung cực ác, có ghê gớm khủng bố như mọi người kể lại hay không.

Hiếu kỳ hại chết mèo, Triệu Thiên Bình vẫn biết là thế nhưng nó không tài nào cưỡng lại sự tò mò tràn ngập. Từ khi nghe đến hai chữ hải ma, trong lòng nó đã nung nấu sự tò mò không thể nào kìm nén, bây giờ nó xung phong đảm nhận thu thập thông tin đối với người khác đó là gánh nặng, là đi vào chỗ chết nhưng với nó là một cơ hội khó gặp.

Lão Kim đứng bên cạnh nghe vậy thì hoảng hồn định đưa tay ngăn cản, nhưng Triệu Thiên Bình ngay lập tức quay lại nhìn lão lắc đầu. Lão định nói gì đó nhưng Lý trấn trưởng đã nhanh chóng cướp lời:

- Tiểu tử có chí khí lắm, còn ai xung phong nữa không?

Lão vừa nói xong thì bên cạnh Triệu Thiên Bình vang lên một giọng non nớt:

- Thiếu gia ca ca, muội cũng muốn đi.

Lý trấn trưởng nhất thời sững sốt, lão Kim cũng sững sốt, Triệu Thiên Bình cũng không tốt gì hơn. Nhưng nó rất nhanh khôi phục, trên miệng nở nụ cười:

- Cái này muội đi không được đâu, muội còn nhỏ quá.

Tiểu Mạn Thầu bĩu môi, mắt rung rung:

- Huynh cũng đâu có lớn hơn người ta bao nhiêu.

Triệu Thiên Bình cười:

- Ít nhất cũng lớn hơn muội mấy tuổi, hơn nữa, muội phải thay ta chăm sóc gia gia, được không?

Tiểu Mạn Thầu nghe vậy bặm môi một chút rồi gật đầu. Triệu Thiên Bình đưa tay xoa đi mấy giọt nước mắt trên cái má phúng phính rồi tiện tay xoa đầu Tiểu Mạn Thầu một cái, xong nó quay người đi về hướng Lý trấn trưởng. Họ Lý nhìn nó gật đầu rồi quay mắt về hướng người dân chờ đợi người xung phong tiếp theo. Qua một lúc, lại có hai người tình nguyện nhận nhiệm vụ, một thanh niên đôi mươi và một trung niên nam tử, hai người này cũng là dân Lạc Hà trấn nên Triệu Thiên Bình đều biết.

Ba người bọn họ mỗi người được cấp một con ngựa, nhiệm vụ là tiếp cận khu vực nguy hiểm để thám thính, nếu thấy động tĩnh thì nhanh chóng trở về thông báo cho mọi người nhằm xác định vị trí của bọn hải ma để định ra lộ trình thích hợp lên đường. Tính ra, nếu hết sức cẩn thận thì nhiệm vụ cũng không hẳn nguy hiểm, nhưng phải lưu ý một điều là kiên quyết không được để lũ hải ma đuổi theo, như vậy, vô số người dân ở đây sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Cũng may, dù hải ma có nhanh nhưng cũng không thể nhanh hơn ngựa, nên cũng dễ dàng cắt đuôi được bọn chúng.

Sau khi tiếp nhận lương thực cùng trang bị hỗ trợ, ba người Triệu Thiên Bình chia ra ba đường tiến về phía nam.

Từ Lạc Hà trấn đến khu làng chài bị xâm chiếm chỉ khoảng hai mươi dặm lộ trình nên chẳng bao lâu Triệu Thiên Bình đã đến khu vực giáp giới. Theo hướng dẫn thì cần phải dừng lại nơi này để tiến hành quan sát, nếu có động tĩnh của hải ma thì nhanh chóng quay lại cấp báo. Triệu Thiên Bình thì không nghĩ như vậy, nếu chỉ tại một chỗ quan sát chờ đợi sẽ lâm vào thế bị động, nó bèn suy nghĩ một chút rồi quyết định đột nhập để điều tra.

Qua hơn canh giờ, Triệu Thiên Bình mới trèo lên được một cái cây cao nhất làng để quan sát. Quá trình để tới được đây phải nói là mất đến sức chín trâu hai hổ cũng không ngoa. Nó phải cẩn thận từng li từng tí để không bị phát hiện, mà đường đi thì y như rằng địa ngục trần gian.

Xác người la liệt khắp nơi, từng cái từng cái không còn ra hình dạng, da thịt mục rữa lở loét, hàng đồng hàng đồng chuột cống bầu vào cầu xé những cái xác, con nào con nấy vì ăn quá nhiều thịt mà to như bắp chân. cả ngôi làng đậm đặc mùi tử thi hôi thối, cảnh tượng như luyện ngục trần gian.

May mắn cho Triệu Thiên Bình là hải ma xuất hiện cũng chưa bao lâu, dù có sinh sản nhanh đến mấy thì cũng mới chỉ qua vài ngày nên số lượng hải ma trong làng chài khá là thưa thớt. Nguyên do khác có lẽ là một phần hải ma đã tách ra di chuyển đến nơi khác “kiếm ăn”, nên nó mới có thể tương đối dễ dàng đặt chân đến trung tâm làng.

Ở vị trí này, tầm nhìn khá tốt, Triệu Thiên Bình có thể dễ dàng nắm bắt toàn bộ tình hình trong ngôi làng. Trải qua một thời gian, thỉnh thoảng Triệu Thiên Bình lại nghe thấy tiếng gào thét đau đớn xen lẫn những tiếng rít ghê rợn. Những âm thanh này làm lòng Triệu Thiên Bình nổi lên sóng gió to lớn, chẳng lẽ có người còn sống? Âm thanh rít gào chói tai chắc chắn là của bọn Hải ma, nhưng những âm thanh đau đớn kia Triệu Thiên Bình có thể tương đối xác định là của con người. Những suy nghĩ này khiến nó có một kết luận lớn mật làm nó cảm thấy hải hùng, bọn Hải ma này không tàn sát hết tất cả con người mà gia giữ một bộ phận để nuôi thịt, giống như nông dân nuôi gà lợn vậy.

Hít sâu vài hơi để giữ cho tâm trí bình tĩnh, Triệu Thiên Bình lại chăm chú những động tĩnh khác để xem xét khẳng định những suy đoán của mình có chính xác hay không. Lại qua hồi lâu, khi nghe được trong âm thanh có vài tiếng nói phát ra, Triệu Thiên Bình mới khẳng định suy nghĩ của mình là đúng. Nếu có người còn sống, tất nhiên là phải nghĩ cách giải cứu họ ra, nhưng với bản lĩnh của nó hiện giờ thật sự không quá nắm chắc có thể bảo toàn tính mạng của mình nữa là đi lo cho người khác. Cẩn rắng hồi lâu, nó quyết định liều. Nhưng liều cũng phải có kế hoạch rõ ràng.

Đầu tiên, quan sát thêm bọn Hải ma này một thời gian để biết được tương đối tập tính của chúng, từ đó mới tìm ra sơ hở đột phá. Đồng thời tìm hiểu kỹ địa hình ở đây để có thể trốn thoát, hơn nữa còn phải xác định địa điểm những người dân bị giam nhốt, ở đó có Hải ma nào canh giữ hay không, làm sao để cứu họ ra, đưa họ bỏ trốn thế nào,... Vô vàng các vấn đề buộc nó phải suy nghĩ thật kỹ, sự tính toán phải đạt đến chu toàn, nếu không sẽ chẳng có chút ý nghĩa gì mà còn đem cả mạng mình góp vào.

Sau khi biết được những người còn sống ở đâu rồi cân nhắc đáng đo thật lâu, Triệu Thiên Bình bắt đầu hành động. Mục tiêu của Triệu Thiên Bình lúc này là một con Hải ma mới chào đời không lâu, được bảo vệ khá kỹ càng bởi mẹ của nó. Nhưng Triệu Thiên Bình đã quan sát kỹ, hải ma mẹ cứ khoảng nửa canh giờ sẽ rời đi một chút, theo phán đoán chắc là nó rời đi để mang đồ ăn về nuôi con. Nhưng trước khi hành động, Triệu Thiên Bình cần phải chuẩn bị một chút.

Triệu Thiên Bình lên ra ngoài làng mang con ngựa của mình đến gần hơn một chút, sau đó lại tìm kiếm một ít lưới chài và dây buộc, chuẩn bị đầu vào đây, bây giờ chỉ còn chờ đến nửa đêm. Bình thường hải ma chưa tiến hóa thì chẳng ngại đêm ngày gì, nhưng một khi đã mang vào máu người, chúng lại có thói quen khá giống con người, đó là nghỉ ngơi ban đêm. Thật ra chẳng phải con nào cũng nghỉ, nhưng ban đêm phần lớn hải ma sẽ ngưng hoạt động. Triệu Thiên Bình chờ đợi lúc đó mà ra tay sẽ dễ dàng hơn một chút.

Gặm một ít lương khô, nó lẳng lặng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Giải cứu

Rón rén từng bước một, Triệu Thiên Bình dần dần tiếp cận mục tiêu. Nó đã chờ cơ hội này mấy canh giờ liền, lúc này Hải ma mẹ vừa đi ra ngoài, nó liền lên vào bắt cóc “trẻ em”.

Thân người đầu cá, mắt long vuốt nhọn, tuy là “trẻ sơ sinh” nhưng khi tiếp xúc trực tiếp Triệu Thiên Bình không hề có cảm giác đáng yêu tí nào. Có chăng chỉ là cảm giác hung hãn và nồng đậm tà ác.

Không đợi cho “đứa trẻ” có cơ hội la hét, Triệu Thiên Bình nhanh chóng dùng lưới cá rọ mồm nó lại rồi dùng dây cột chặt tứ chi không để nó vùng vẫy. Thật ra Triệu Thiên Bình cũng không muốn bạo lực như vậy, nhưng nhìn thấy nanh vuốt của “đứa trẻ” này Triệu Thiên Bình không dám chắc mình có thể chịu một nhát của nó mà không hề hấn gì. Còn bộ dạng khủng bố kia, Triệu Thiên Bình thật sự không dám mơ tưởng nó sẽ vẫy đuôi chào mình như một chú cún con.

Hành động nhanh gọn lẹ, Triệu Thiên Bình tin chắc Hải ma mẹ chẳng mấy chốc sẽ về đến đây, nó trối gô Hải ma con lại rồi vác lên lên ra ngoài.

Lần qua lần lại một lúc thì Triệu Thiên Bình cũng về tới chỗ cột ngựa. Đúng lúc này, trong làng truyền ra những tiếng rít gào kinh thiên. Triệu Thiên Bình hoảng hồn vội vàng trối gô Hải ma con vào thân ngựa, sau lại thả lỏng miệng Hải ma rồi thúc cho ngựa tự chạy. Xong nó nhanh chóng trèo lên ngọn cây ản núp.

Chỉ một lát sau, tiếng chân vang lên ầm ầm cứ như có một đàn ngựa chạy qua vậy, lũ lượt Hải ma con to con nhỏ, con trước con sau thẳng theo tiếng gào thét của Hải ma con mà đuổi theo. Cứ nhìn một lũ người không ra người, ngòm không ra ngòm mà Triệu Thiên Bình nổi hết da gà. Nếu lọt vào giữa một bầy ma quỷ như vậy rồi bị chúng bâu lại xé từng chút thịt, hút từng chút máu thì cảm giác còn khủng bố hơn là chết nữa, tưởng tượng một chút thôi mà Triệu Thiên Bình nhịn không được rùng mình.

Hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, nó lại lên vào trong làng. Lần hành động này phải thật nhanh và không được thất bại, nếu không chẳng cứu được ai lại còn bồi thêm tính mạng của mình vào.

Triệu Thiên Bình vòng vào nhà của một người dân lấy ra chút công cụ đã tính trước, một ít dây, một cái lưới cá, một cây côn sắt với hai con dao. Sau đó nó vòng ra phía gần rừng cây bố trí một cái bẫy lưới đơn giản, làm xong tất cả Triệu Thiên Bình nhắm hướng mục tiêu đi đến, đó là nơi theo dự đoán của nó là giam giữ người dân.

Đây là một khu chuồng trại lớn dùng để nuôi gia súc để cung cấp thịt cho cả làng. Chuồng trại khá quy mô, không ngờ người dân ở đây ngoài đánh cá còn biết chăn nuôi nữa, nhưng buồn thay giờ chuồng nuôi gia súc giờ lại thành nơi chăn nuôi lại con người, không biết những người “được nuôi” ở trong đó giờ có suy nghĩ như thế nào.

Tự hồi băng quơ một chút rồi nhanh chóng gạt bỏ, Triệu Thiên Bình mở cửa trại. Cửa vừa hé ra thì một mùi hôi thối không chịu nổi bốc ra làm Triệu Thiên Bình xém chút là trào hết cả bụng. Nó vội thu lại hô hấp của mình rồi nhịn thối bước vào.

Vừa nhìn thấy bên trong, Triệu Thiên Bình không kiềm được mà lạnh sống lưng. Người người nằm la liệt rên la, kẻ đứt tay, kẻ thì bị chặt chân, khoảng tầm ba chục người còn sống nhưng lạnh lặn chẳng được phân nửa, gần đó còn cả chục cái xác đầy ruồi nhặng bốc lên đủ thứ tanh tưởi.

Mà điều Triệu Thiên Bình lo lắng nhất đã xảy ra, quả nhiên trong này có linh canh gác, đó là một con Hải ma tuy không đến nỗi to quá nhưng xấu xí đến độ làm giật mình ghê người. Thân nó cao leo kheo, trên ngực nó lòi ra những thanh xương sườn trắng hếu, tay chân không còn là vậy như những con khác nữa mà mang đầy vuốt đen, đầu thì nhỏ hơn những con Hải ma khác nhưng bộ răng sắc nhọn chia ra ngoài lem luốt máu với ánh mắt lạnh lẽo đủ làm người ra lạnh cả xương. Hải ma đang thần nhiên dùng cái lưỡi như cái vòi hút của nó thường thức bữa ăn thì bị kinh động bèn đưa cặp mắt hải nhân đánh giá kẻ làm phiền.

Triệu Thiên Bình trần ngập nỗi khiếp sợ tột bậc, trong đầu nó liên tục vang lên những chữ “Chạy, chạy ngay đi, chạy mới sống được”, nhưng nhìn những người rên la sau song gỗ, nhìn những ánh mắt cầu cứu đầy bất lực mà nó như bị chôn chân tại chỗ.

Chạy thì may ra có thể bảo toàn tánh mạng.

Những người đó thì có liên quan thì tới ta đâu.

Nhưng...

Không được, không thể chạy.

...

Được rồi, chiến thôi.

Nó tự nhủ chỉ có thể đánh một trận. Nỗi sợ hãi ban đầu dần dần thay thế bằng sự phấn khích. Nó cũng chẳng hiểu nỗi bản thân thấy sự hưng phấn này từ đâu ra. Có thể sâu trong lòng nó có ham muốn bạo lực cực kì mãnh liệt chính nó cũng không nhận biết, phải đến những lúc như thế này mới có dịp thể hiện ra ngoài.

Mặc dù muốn đánh, nhưng Triệu Thiên Bình biết chắc trận chiến này sẽ thua. Con Hải ma này không giống bọn kia, có lẽ vì nó đã biến đổi cao hơn. Đứng nhìn thân thể gầy trơ xương kia mà tưởng vô dụng, chỉ cần nhìn đôi mắt âm u hỏa ngục đó thôi là đủ biết sự nguy hiểm của nó ở mức độ không tưởng rồi. Cơ hội để hạ gục con Hải ma này là không có nổi một phần vạn. Nhưng thua như thế nào thì cần phải tính toán đôi chút.

Mọi chuyện nói thì lâu nhưng diễn ra chỉ trong giây lát. Tiếng rên la trong trại chăn nuôi bỗng dưng im bật, có lẽ quá bất ngờ khi lúc này lại xuất hiện một đứa trẻ còn chưa thanh niên bước nào nơi này. Còn con Hải ma cũng bất ngờ vì xuất hiện tại đây không phải là đồng loại của nó. Sau giây phút im lặng, cả trường như vỡ òa, có người gào thét bảo nó chạy trốn, có kẻ la hét cầu cứu, nhưng Triệu Thiên Bình không kịp chú ý vì con Hải ma sau phút chững lại đã lao vào tấn công nó.

Một trào cực nhanh xẹt qua trước mặt Triệu Thiên Bình, nó chỉ kịp theo bản năng ngửa người ra tránh né. Đòn trước chưa dứt đòn sau đã tới, con Hải ma thuận thế xoay người tung một cước ngang hông Triệu Thiên Bình. Vì chân con quái thú quá dài, Triệu Thiên Bình không kịp né tránh nên đành phải đưa cón sắt lên chống đỡ thì “ầm” một tiếng, cả người nó bị đá bật ra cả thước, hai tay long lên ề ầm. May mà vừa rồi tuy vội vàng nhưng dù sao nó đã dùng hai tay giữ chặt, nếu không lúc này chắc đã bị thương nặng.

Thuận theo lực lượng một cước, Triệu Thiên Bình nhanh chóng nhảy lui ra sau vài bước để kéo giãn khoảng cách tranh thủ suy nghĩ biện pháp hóa giải.

Một đợt tấn công nhỏ vừa rồi đủ để Triệu Thiên Bình đưa ra vài phán đoán. Lực lượng và tốc độ của Hải ma tuy mạnh mẽ nhưng bản thân Triệu Thiên Bình từ nhỏ cũng có sức khỏe hơn người, dù không thể sánh bằng Hải ma nhưng cầm cự một lúc hẳn không sao. Cái khó là con Hải ma này giống như là vô sư vậy, một đòn vừa rồi không hề giống một con vật chút nào, nếu đó là do nó học được thì chắc chắn không phải, vì từ khi chúng nó trở thành Hải ma đến giờ chỉ được vài ngày quanh quẩn trong làng chài này thì học của ai. Nếu không học mà chỉ là bản năng thì bản năng này quá mức lợi hại rồi. Triệu Thiên Bình cảm giác có chút gì đó không đúng ở đây nhưng nó phải tạm gác lại vì không có thời gian đâu mà suy nghĩ nhiều.

Những con Hải ma này chắc chắn không phải quá ngu ngốc, vì ít nhất bọn chúng còn biết nuôi người để làm lương thực ăn dần chứ không giống bọn thú dữ khác. Nhưng trình độ thông minh nó cũng chẳng có đánh giá cao tí nào, vì con Hải ma này, hoặc nói là tất cả Hải ma khác cứ thấy người mà giống như quý đối đầu thai vậy, điểm này chẳng khác gì muốn bầy bọn chúng một mẻ thật sự dễ dàng.

Lúc này, Triệu Thiên Bình đưa mắt nhìn sang lồng giam người gần đó rồi chú ý đến vài người còn lạnh lặn trong đó, sau khi xác định được một người đủ khỏe mạnh, Triệu Thiên Bình thầm tính toán rồi rút ra một con dao rồi chờ đợi.

Cũng chẳng bao lâu, con Hải ma tà ác lại lao tới, lần này là một cú nhảy chồm lên tung vuốt cào xuống khiến Triệu Thiên Bình phải chặt vật lộn người né tránh. Vừa tiếp đất, Hải ma liền dùng chân sau làm trụ, hai tay làm lái búng thẳng về hướng Triệu Thiên Bình vừa lăn qua, miệng thì há rộng như muốn nuốt trọn con mồi.

Nhìn cái miệng máu áp sát, Triệu Thiên Bình lập tức dồn sức vào tay phải vung côn thật mạnh.

Cốp.

Cái đầu nhỏ bị chặn đứng, Triệu Thiên Bình lại thuận thế đảo người về phía sau một đoạn. Với cái đầu bình thường, dù là đầu voi đi nữa bị một gậy như vậy không chết cũng bị thương, nếu là đầu người hay đầu cá thông thường thì nó có thể dám khẳng định ăn một gậy sắt toàn lực như vậy phải vỡ đầu không thể nghi ngờ. Nhưng con Hải ma này chỉ thoảng sững lại, rồi gào thét tiếp tục tấn công như chẳng có gì xảy ra cả, có chăng cũng là hơi choáng nhẹ

một chút, chỉ một chút thôi.

Triệu Thiên Bình khẽ than đáng tiếc, nhưng dù sao cũng đã đoán được vài phần kết quả sẽ như thế. Hải ma bình thường đã mình đồng da sắt chứ nói gì đến con biến dị này, một gậy mà dùng được thể công của nó thì cũng là phúc lắm rồi.

Một bên tấn công điên cuồng, một bên chặt vật tránh né, qua vài hiệp, mặc dù vận hết sức chín trâu hai hổ nhưng bị thương là điều Triệu Thiên Bình không thể tránh khỏi, trên người nó đã xuất hiện vào vết cào tứa máu, cái sâu nhất là bên trái gần như lòi cả xương. Nhưng trụ được đến bây giờ phải nói là kì tích, chính nó lúc này cũng không hiểu vì sao mình lại mạnh mẽ đến vậy, đôi khi nó vận dụng những hành động theo cảm tính nhưng hiệu quả lại không ngờ, cứ như trong người nó tồn tại sẵn khả năng chiến đấu như thế này vậy.

Lại qua thêm vài hiệp, Triệu Thiên Bình nhận ra mình đã có thể giảm thiểu tổn thương, bây giờ nó đã có thể dựa theo cử động của con quái vật mà đoán ra đòn tấn công tiếp theo, cứ như đang dần thích nghi với chiến đấu vậy. Khả năng này làm Triệu Thiên Bình khá là ngạc nhiên, cũng rất là vui nhưng không thấy sướng chút nào. Mặc dù nó đã có thể đọc được chuyển động của con quái, nhưng nếu cứ tránh né đỡ đòn như thế này lâu dài nó sẽ kiệt sức, mà đối thủ lại chẳng thấy chút “mồ hôi”, như vậy ắt chết không thể nghi ngờ. Nó phải làm ra đối sách.

Triệu Thiên Bình lại nhanh chóng nghiêng người né một đòn bạt tay của đối thủ, đồng thời tay trái vung mạnh ném con dao về phía con quái như thể muốn ném vào đầu nó vậy.

Con quái vật chẳng thèm tránh né, vì cơ bản con dao không có đi chính xác vào đầu mà chỉ lướt qua bên mặt rồi bay thẳng về phía sau. Mắt Triệu Thiên Bình lóe lên tinh quang hải lòng vì tất cả như dự đoán, nhưng trên mặt thì lộ ra vẻ giận dữ tức nổi, sau đó lại lộn một vòng ra ngoài né tránh.

Con dao bay thẳng, rồi găm lên song gỗ, trên cán dao khắc ngoặc vào nét chữ đơn giản: “Trốn ra biển.”

Mục đích đầu tiên của Triệu Thiên Bình đã đạt được. Để đưa được con dao thuận tiện đến vị trí song gỗ nó đã phải trù tính khá nhiều. Vì không chắc chắn về trí não của con quái vật nên Triệu Thiên Bình phải giả vờ đó là một đòn tấn công, mà tấn công phải “gần chính xác” chứ nếu cố ném trúng mức đích, nó mà không né ra thì mọi chuyện có hỏng. Triệu Thiên Bình chỉ mang hai con dao mà thôi, cơ hội không nhiều. Không những thế, Triệu Thiên Bình còn phải dựa vào sự di chuyển tìm vị trí thuận lợi để con dao sau khi ném ra có thể bay đến chuồng gỗ, rồi khi giao đầu phải lợi dụng sự sơ hở trong đòn tấn công để con dao có thể bình yên đến đích chứ không phải nửa đường bị bắt lại.

Vì để quăng con dao này cho những người bị nhốt mà nó phải làm đủ chuẩn bị, có thể nói là quá phức tạp hóa vấn đề. Nếu xác định được con quái vật này không thông minh quá, hay là một lần đánh cược vị trí óc của nó thì chỉ cần đơn giản ném con dao cho những người trong chuồng mà chẳng cần phải bố trí nhiều như vậy. Nhưng bản thân Triệu Thiên Bình không cho phép điều đó, nó cần sự chắc chắn, vì đây là mạng người, nó không thể đem nhiều tính mạng như vậy đánh đổi cho sự thiếu hiểu biết của nó hoặc một lần đặt cược không có cơ sở. Đây là biện pháp duy nhất mà nó có thể nghĩ ra lúc này, có thể có cách hay hơn, nhưng trong tình trạng thời gian là tính mạng như vậy thì nó chẳng thể nghĩ ra, mà có nghĩ ra cũng không đủ sức mà làm.

Xong bước đầu tiên, tiếp theo là phải dẫn dụ con quái vật này đi chỗ khác để tranh thủ thời gian cho những người này bỏ chạy. Nếu có thể đánh bại được con quái này thì đơn giản hơn rất nhiều, nhưng với khả năng của Triệu Thiên Bình lúc này chỉ có thể làm đến được đây mà thôi, còn những người trong chuồng kia nếu đến nước này còn không tự cứu được mình nữa thì nó cũng hết cách, coi như là họ đã tận mạng.

Lúc này Triệu Thiên Bình không còn kiên trì đánh trả nữa mà vừa né tránh vừa lùi lại, miệng thì thở dốc từng hồi tỏ ra mất sức. Đối thủ của nó thì vẫn hung mãnh cao bầu cần xé không từ thủ đoạn.

Vừa ra khỏi trại nuôi gia súc, Triệu Thiên Bình vội vàng hô to:

- Chạy a, cứu mạng!

Công cụ cũng đã đưa rồi, ám hiệu cũng ra rồi, giờ nó không hơi sức đâu mà để ý bọn họ nữa mà chỉ lưu tâm đến con quái vật đằng sau. Thấy mình không được buông tha, Triệu Thiên Bình thoáng thở một hơi nhẹ nhõm rồi la hét chạy thực mạng về phía bắc ngôi làng.

Con mò gần đến miệng đầu có lí do để cho nó thoát, Hải ma biến dị một khắc không tha vừa đuổi vừa đánh.

Tốc độ của Hải ma là nhanh không thể nghi ngờ, nên chỉ chạy được một đoạn rồi lại lâm vào trận đấu, đấu một chút lại bỏ chạy. Con mò gần chết mà còn dai như gián, Hải ma biến dị bức tức muốn điên mặc dù nó có lẽ điên sẵn rồi. Còn Triệu Thiên Bình thì khổ không thể tả, vết thương càng lúc càng chồng chất mà sức lực mỗi lúc mỗi cạn kiệt. Nếu không phải thân thể nó khỏe mạnh hơn người bình thường thì lúc này chắc chắn chỉ còn cái thây khô.

Kiên trì được chừng hai khắc, Triệu Thiên Bình nhắm tính chắc nếu có thoát thì những người kia chắc đã thoát rồi, lại thêm phần không còn sức lực nên nó bắt đầu hướng cái bẫy của mình mà chạy tới.

Vì tính toán dẫn dụ con Hải ma biến dị cách xa những người kia, lại câu thêm thời gian nên này giờ hai kẻ một chạy một rượt vẫn quanh đi quẩn lại trong khu vực phía bắc ngôi làng, mà nơi này cũng gần cái bẫy lập sẵn nên chẳng mấy chốc Triệu Thiên Bình đã tới nơi.

Hải ma đuổi theo ngay sát nách.

Đến đoạn có bẫy, Triệu Thiên Bình thuận tay dùng dao chặt đứt sợi dây cơ quan, tức thì một mảnh lưới lớn từ trên trời ụp xuống trùm lên con quái vật.

Triệu Thiên Bình thấy thế mừng thầm nhưng không dám giảm cước độ chút nào. Nó biết, dù đây là loại lưới lớn nhất để đánh cá đại dương nhưng không thể kháng lại nanh vuốt sắc nhọn của con Hải ma này được, nhiều nhất là tranh thủ một chút thời gian mà thôi.

Lúc này Triệu Thiên Bình thay đổi phương hướng, nó không chạy về phía bắc nữa vì biết rằng có một bầy hải ma sẵn sàng quay lại bất cứ lúc nào, hơn nữa con hải ma bị bắt cũng chẳng mấy chốc sẽ thoát ra mà đuổi theo, chỉ có một hướng an toàn, đó là hướng biển. Chỉ có xuống biển mới thoát khỏi sự truy đuổi của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hắc ám chân chính

Vùng đất hoang cằn không chút sinh linh dạo gần đây bỗng trở nên nhộn nhịp. Nếu vài ngày trước đó với Triệu Thiên Bình là cảm giác mát mẻ thoải mái mà biển cả mênh mông mang lại thì bây giờ là cảm giác khô rát khó chịu, đây cũng là biển vô tận, nhưng là biển cát, biển Tử Vong. Dù đã là buổi tối nhưng cái oi bức ban ngày vẫn còn đọng lại, nhưng cũng chẳng bao lâu nữa sẽ đến cái lạnh thấu xương, giữa ngày và đêm có sự tương phản cực kì sâu sắc.

Triệu Thiên Bình đã đến vùng lân cận Tử Vong sa mạc được hai ngày. Kể từ sau khi bỏ trốn trên biển tính đến nay đã hơn tháng, thời gian đó nó tìm được một đoàn du hành lên phương bắc khác và quyết định gia nhập chung.

Hải ma thật sự là hắc ám của nhân loại, nó không chỉ diễn ra ở một nơi mà giống như chờ đợi để bùng phát toàn lục địa vậy. Những ngôi làng, những thị trấn ven biển cứ mười nơi là hết bảy nơi xuất hiện Hải ma. Chúng tràn ngập khắp nơi, biết được điều này Triệu Thiên Bình hoảng sợ không thôi, những thứ khủng khiếp như vậy lại xuất hiện ào ạt, thật sự là tận thế đến nơi.

Lúc trước Triệu Thiên Bình đã từng nghĩ đến quân đội của quốc gia tại sao không trấn áp đại nạn này, nhưng sau vài lần tìm hiểu thì nó cũng biết được là không thể. Nó có thể chiến đấu mà còn sống với một con Hải ma như vậy vì sức lực của nó mạnh hơn người bình thường, lại “tự dung” có được bản năng chiến đấu mạnh mẽ, xét tổng thể phải ngang hàng một binh sĩ tinh nhuệ. Nhưng binh sĩ như nó lại chẳng hề tổn hại mấy may gì cho con Hải ma đó nữa, huống gì là binh lính bình thường.

Trước đây rất lâu, cũng có quân đội đi chiến đấu với một đoàn Hải ma, nhưng dù quân số có áp đảo thì vẫn bị diệt sạch. Hải ma thật sự là chiến sĩ trời sinh, trên chiến trường đã khó làm chúng bị thương là một chuyện, quan trọng hơn nếu để chúng tiếp xúc với máu thì chúng càng lúc càng mạnh. Bởi thế dùng quân đội đi đàn áp thì chẳng khác nào đem mỡ dâng đến miệng mèo, mang thức ăn đưa đến tận răng cho chúng.

Hy vọng duy nhất chỉ có Đồ Ma Thần Kiếm mà thôi. Người người, nhà nhà đều di chuyển về Tử Vong sa mạc. Cũng không phải chỉ vì kiếm, một cách kì lạ, khu vực Tử Vong sa mạc muốn đời không có bóng dáng con Hải ma nào cả, có giải thích là vì quang uy của Thần kiếm không thể bị tà vật xâm phạm, nhưng chẳng ai chứng thực cả.

Khu vực lân cận Tử Vong sa mạc dần dần hình thành lên nhiều đoàn thể người tạm cư, dù không nằm trực tiếp trong sa mạc nhưng thời tiết thật không dễ chịu gì. Triệu Thiên Bình đang loay hoay trong một đội ngũ những thanh niên trẻ tuổi, tính ra nó là người nhỏ nhất ở đây, đội ngũ này chính là “người được chọn” có nhiệm vụ thâm nhập vào Tử Vong sa mạc rồi tìm đến Đồ Ma sơn để liên hệ với thần kiếm, hy vọng được trở thành Chấp kiếm sĩ. Có rất nhiều đội ngũ như thế này được chọn ra, vô số thanh niên ưu tú thâm nhập Tử Vong sa mạc tìm kiếm cơ hội hóa rồng.

Ai nguyện ý xung phong đều được tham gia, còn được cung cấp lạc đà và tư trang miễn phí, miễn là đủ dũng cảm vượt qua tử vong sa mạc là được, còn về thành hay bại thì không thành vấn đề. Nói chung đối mặt với nguy cơ tồn vong thì chút tài sản này cũng chẳng đáng là gì, hơn nữa phần lớn là người dân quyền góp, ngân khố quốc gia chẳng tốn bao nhiêu.

Triệu Thiên Bình dắt theo hai con lạc đà chở đầy lương thực và nước rồi tiến vào Tử Vong sa mạc. Chuyến đi này không chỉ là vì sự khao khát với thanh kiếm kia mà còn vì lòng tò mò cực nặng, hơn nữa nó còn muốn giải đáp vài thắc mắc mà chính bản thân mình cũng không rõ ràng.

Đồng hành trong chuyến đi này với Triệu Thiên Bình có mười bốn người khác, thanh niên có, tráng niên có, tổng cộng cả đoàn mười lăm người nhưng Triệu Thiên Bình chỉ quen biết có một vị tráng hán tên là Phùng Đình. Phùng Đình là một thợ rèn có thân thể ngăm ngăm khỏe mạnh mà Triệu Thiên Bình làm quen được vài ngày trước khi gia nhập chính đoàn di dân của người này để đến Tử Vong sa mạc. Bản thân Phùng Đình xuất thân từ quý tộc cổ xưa, nhưng qua nhiều thời đại thay đổi đã lưu lạc trở thành một gia đình hành nghề rèn bình thường, nhưng trong sự giáo dục khắc sâu từ nhỏ luôn được nhắc nhở phải phục hưng vinh quang của tổ tiên.

Triệu Thiên Bình được Phùng Đình kể lại những truyền thuyết về tổ tiên mình đã từng vinh quang cỡ nào, xem ra gã rất tự hào về nó. Phùng gia cổ xưa là một võ học gia tộc nổi tiếng, lúc hưng thịnh nhân tài xuất hiện lớp lớp khiến Phùng gia trang nổi tiếng khắp cả lục địa. Khi đó trong chúng anh tài nổi bật nhất là Phùng đại thiếu gia, văn võ toàn tài là một chuyện, lại tinh thông binh pháp các loại. Người thời bấy giờ đều nhìn ra được Phùng đại thiếu gia là người mang chí lớn, đến bậc đế vương cũng e ngại, nhiều lần mời vào triều làm quan làm tướng nhưng đều bị từ chối, nếu Phùng gia lúc bấy giờ không có thế lực lớn, binh lực tư doanh lại mạnh thì có lẽ đã bị diệt môn.

Đúng lúc ấy lại xảy ra đại nạn Hải ma, anh tài được số mệnh quán thân, được thời đại vun đắp, Phùng đại thiếu một đường tiến thẳng hát vang đoạt được Thần kiếm, kiến công lập nghiệp, chinh chiến khắp thiên hạ, xưng Thiên Thánh Thái Tổ, cuối cùng dựng nên Đại Thiên triều đại hưng thịnh gần hai trăm năm. Tính từ đó đến nay đã hơn ngàn năm, vận mệnh luân chuyển, triều đại đổi thay, người Phùng gia bây giờ lưu lạc khắp nơi, Phùng Đình là một bång chi trong phá hệ xưa cổ nhưng luôn nung nấu ý nghĩ phục hưng cơ nghiệp tổ tiên.

Triệu Thiên Bình thông minh lại thật thà, trong cư xử có chút nhút nhát nhưng lễ độ nên dễ được lòng người. Những người trong đoàn này đều là người tài cao gan lớn nên kiêu ngạo là không thể tránh khỏi, những người kiêu ngạo đến mức kiêu căng tuy Triệu Thiên Bình không phản cảm gì nhưng cũng lười đi nói chuyện, chỉ có Phùng Đình là trầm ổn tự nhiên nên tự nhiên dễ bắt chuyện hơn, từ đó mà trở nên thân thiết.

- Từ Vong sa mạc có một thứ đặc sản đó là Quang Tinh Kim, là kim loại thuộc hàng bậc nhất để chế tạo vũ khí.

Trên hành trình nhằm chán, thỉnh thoảng Phùng Đình và Triệu Thiên Bình lại nói chuyện với nhau, lúc này gã đang giới thiệu một số thông tin của Từ Vong sa mạc cho nó. Bởi vì hành nghề rèn nên hiểu biết của gã cũng xiay quanh những thứ liên quan đến nghề, như kim loại quý của sa mạc này chẳng hạn.

- Ô, dưới biển cát này lại có quặng khoáng, nhưng làm sao có thể đào lên được?

Phùng Đình nghe Triệu Thiên Bình thắc mắc thì cười:

- Không đào được, chưa ai có thể đào được cát ở sa mạc cả, nhưng muốn có Quang Tinh Kim thì không cần phải bới đồng cát này lên đâu. Trong hàng ngàn vạn hạt cát ở đây thì thỉnh thoảng sẽ có một hạt mang Quang Tinh Kim trong nó, cát đấy được gọi là Quang Tinh Sa. Tùy theo thành phần tinh kim có trong cát mà nó sẽ sáng hơn với những hạt cát bình thường khác. Ánh sáng của Quang Tinh Sa phát ra mang theo chút màu xanh ngọc chứ không chói chang như cát bình thường phản chiếu ánh nắng. Nếu người tinh tế để ý mới thấy được.

Nói đoạn gã thả người xuống lạc đà rồi dùng gậy khua khua bới bới mớ cát dưới chân, sau một lúc gã cúi xuống lượm lên một hạt cát đưa lên mắt nhìn kĩ rồi chuyền sang cho Triệu Thiên Bình.

- Đây là một hạt Quang Tinh Sa phẩm chất khá tốt, nghìn vạn hạt mới được một hạt như này, hôm nay thật may mắn, người thử nhìn kĩ xem.

Triệu Thiên Bình cũng học theo cách Phùng Đình đưa hạt cát lên gần mắt để nhìn. Thị lực nó rất tốt, dưới ánh trăng có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong hạt cát trong suốt có một tuyến Lục Quang nhân nhợt nhạt nhỏ như sợi tóc. Triệu Thiên Bình âm thầm tắc lưỡi, một tí xú như này mà đã là phẩm chất tốt thì những hạt có phẩm chất bình thường hay kém một chút làm sao mà tìm thấy, rồi từ một tí một tí đó mà gom góp lại để đúc thành vũ khí. Triệu Thiên Bình thầm nghĩ nếu để nó dành cả đời để gom thì chắc chỉ đúc được vài ba cái phi tiêu là cùng, mà dùng cả đời để lang thang ở nơi chết chóc như thế này, nghĩ thôi cũng đã muốn điên. Trả lại hạt cát quý giá cho Phùng Đình, Triệu Thiên Bình cảm thán:

- Kim thiết này tích cả đời chắc đủ làm món trang sức nho nhỏ thôi.

Phùng Đình gật đầu:

- Người tìm kiếm kim loại ngoài sự tinh tế còn phải cực kì kiên trì, trên khắp đại lục này chỉ có độc nhất Phùng gia ta là có thể đúc được một thanh bảo kiếm từ Quang Tinh Kim mà thôi.

Nói đến đây, Phùng Đình đầy vẻ tự hào trên mặt, có cảm giác như nhiệt huyết muốn bùng nổ. Còn Triệu Thiên Bình thì đầy vẻ ngạc nhiên, sau đó nó để ý đến thanh gươm được Phùng Đình giấu sau lưng, tuy bề ngoài có vẻ mộc mạc với vỏ bằng đồng xanh còn cuôi quấn vải trắng, nhưng ẩn ẩn vẫn mang đến cảm giác uy hiếp khó nói, trực giác cho Triệu Thiên Bình biết đây là thứ cực kì nguy hiểm, nó không nhận được phải tặc lưỡi khâm phục. Qua giây lát nó hơi tò mò bèn hỏi:

- Hẳn là gia tộc của Phùng thúc tích lũy khá là nhiều thế hệ?

Cũng chẳng có gì khó đoán khi Phùng Đình nói đây là bảo kiếm độc nhất vô nhị. Gã gật đầu đáp:

- Từ khi biết đến kim loại này đến khi hoàn thành một thanh kiếm này mất hơn bảy trăm năm. Nhưng mọi thứ đều đáng giá. Đây là tuyệt thế bảo kiếm, tuy không phải thần kiếm nhưng có thể chống lại thần kiếm.

Triệu Thiên Bình hơi giật mình vì câu nói đó của Phùng Đình, cũng không biết gã lấy tự tin đâu ra để khẳng định như vậy. Đường như hiểu được thắc mắc của Triệu Thiên Bình, Phùng Đình nói thêm:

- Lần hao kiếp Hải ma trước, Cháp kiếm giả vốn muốn bình bình đại lục sau hao kiếp nhưng lại vấp phải đá cũng không phải là không có lí do. Chẳng qua gã không muốn để lại vết nhơ cho mình nên việc này không được ghi chép lại mà thôi.

Phùng Đình cười sâu xa, còn Triệu Thiên Bình thì kinh hãi trong lòng. Đây là lần đầu tiên nó biết đến việc như vậy, cũng chẳng khác gì lúc nó mới biết chuyện hải ma.

Nói đoạn Phùng Đình lục lạo trong hành lí rồi lấy ra một thanh kiếm khác ném cho Triệu Thiên Bình:

- Đây là Phi Phụng Kiếm, tuy không phải Tinh Quang Kiếm nhưng cũng là bảo kiếm hiếm có, kiếm này nhỏ nhẹ, phù hợp cho nữ nhân, có lẽ thích hợp với tiểu tử như ngươi.

Triệu Thiên Bình nghe gã nói là kiếm cho nữ nhưng lại đưa mình dùng thì cười khỏ, thanh liễu kiếm này khi sử dụng không quá phí sức, mà nó còn nhỏ, sử dụng kiếm này có vẻ tốt hơn trọng kiếm một chút, chẳng qua sức nó mạnh hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, kiếm gì mà sai chả được, dù vậy nó cũng khá là thích thú nhìn ngắm thanh kiếm trên tay, đây là lần đầu nó được trực tiếp cầm một thứ binh khí đẹp dễ và sắc bén như vậy. Thân kiếm mảnh dẻ sáng trắng, cán kiếm và vỏ kiếm thì đỏ rực như lửa, tạo nhìn như Dục hỏa Phượng hoàng vậy, cả thanh kiếm chỉ có đôn kiếm là hơi nặng một chút, nhưng như vậy mới khiến việc điều khiển kiếm linh hoạt hơn. Ngắm nghía một lúc, Triệu Thiên Bình bèn hỏi:

- Có cần thiết phải dùng kiếm?

Kiếm là vũ khí sát phạt, kiếm một khi rút ra khỏi vỏ dù là phòng thân hay chiến đấu gì thì đều khó tránh khỏi cảnh máu me, Triệu Thiên Bình tuy thích cầm kiếm nhưng nếu phải đem ra sử dụng nó là điều hoàn toàn khác.

Phùng Đình nhìn cảnh hoang sơ tăm tối trước mặt đâm chiu:

- Sa mạc này tràn ngập nguy hiểm, có một thứ vũ khí phòng thân thì tốt hơn.

Triệu Thiên Bình lại nhìn vào thanh kiếm như có điều suy nghĩ, một lúc sau lại quay lên lo lắng hỏi:

- Phải đánh nhau sao?

Phùng Đình gật đầu, vẻ mặt trầm xuống:

- Bản thân Tử Vong sa mạc chẳng qua chỉ khắc nghiệt một chút mà thôi, nếu có chuẩn bị thì vượt qua cũng không có khó khăn gì. Nhưng cứ mỗi lần Hải ma hiện thế, người đi đến đây có thể toàn thân trở ra mùi chẳng được một.

Triệu Thiên Bình cảm giác được có vấn đề nghiêm trọng mà mình không biết. Nó muốn được hiểu nhiều hơn:

- Phùng thúc biết nguyên do chẳng? Chẳng phải nói Thần kiếm tự động chọn người hay sao.

Phùng Đình không vội trả lời mà chỉ nhìn về nơi xa xăm, qua lúc lâu mới thờ dãi:

- Lòng người!... Đồ Ma Thần Kiếm không chỉ là linh kiếm trừ tà ma, nó còn mang đến danh lợi chí cực cho Hộ kiếm giả. Đứng trước dụ hoặc quá lớn đó, không ai có thể nói trước điều gì. Người có lẽ không biết, muốn được Thần kiếm nhận chủ thì trước tiên phải có lực lượng đến trước mặt nó đã, mà xưa nay người đến trước luôn được lợi, đa phần những Hộ kiếm giả đều là kẻ đầu tiên đến trước thần kiếm. Tuy cũng có trường hợp kẻ đến sau được chọn, nhưng trong sử sách chỉ nhắc lại thì chỉ có một mà thôi. Tổ tiên của Phùng gia chúng ta cũng là người đi đầu nên được chọn đây thôi. Người phải hiểu, suất đầu tiên chỉ có một, mà người tham gia lại đếm không xuể.

Triệu Thiên Bình cũng đâm chiu suy nghĩ theo mạch nói chuyện của Phùng Đình.

- Sự choáng ngợp bởi sức mạnh vô hạn, ảo vọng trong quyền lực vinh quang tuyệt đối, đó là những thứ cảm dỗ không ai có thể kìm lòng được. Thân hữu tương tàn, đồng môn đồ sát là những chuyện chắc chắn sẽ xảy ra. Như ta đây vốn mang lòng phục hưng gia tộc, tuy lúc này là bình thân trò chuyện cùng người vì cảm thấy người còn khá nhỏ, dục vọng không lớn bao nhiêu lại chẳng mang đến cảm giác nguy hiểm, nhưng nếu cảm thấy sự uy hiếp thì bất cứ lúc nào cũng có thể vung tay trăm sát. Người phải luôn cẩn thận với tất cả mọi người, không trừ một ai.

Cảm giác thích thú khi cầm một thứ đẹp đẽ trong chốc lát biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là sự nặng nề khiến người ta ngộp thở. Phùng Đình chẳng nói gì thêm, Triệu Thiên Bình cũng không có lòng để tiếp tục câu chuyện. Không khí cứ im lặng kéo dài.

Có lẽ do nó còn quá nhỏ không hiểu chuyện, nhưng thật sự nó thấy vì danh lợi dù to lớn đến mấy mà xảy ra chuyện đấu tranh chém giết thật không đáng. Việc đó, thật vô vị, ít nhất là đối với nó như vậy. Tranh giành những thứ quá cao siêu thì có lợi ích gì, bình yên không phải tốt hơn sao. Nó muốn bình yên sinh sống mới xâm nhập vào cái nơi đến khi họ cò gầy còn chẳng tìm ra này. Nhưng tại sao lại vướng vào tranh giành vô vị như thế này chứ.

Triệu Thiên Bình không cam tâm, nhưng không phải không hiểu. Phạm là con người ai chẳng có dục vọng, như với bản thân nó, sống yên ổn vui vẻ cũng là một loại mong muốn đây thôi. Trong cái là tai họa này, chỉ những người dân bình thường mới lo lắng sinh tồn, hay thiếu kiến thức như nó mới lo lắng. Còn những kẻ có tầm mắt cao hơn thì đây chẳng phải tai họa gì mà là thời cơ vắn đỉnh thiên hạ.

Hải ma xảy ra tuy hung bạo cuồng cuồng, nhưng chỉ cần thần kiếm tế xuất là có thể hoàn toàn tru diệt. Sự hải hùng khủng bố của nó chỉ đáng sợ với bình dân bá tánh, hoặc giả sự đáng sợ của nó được một bàn tay nào đó thậm xưng lên. Có đôi khát thì mới quý trọng thức ăn, có sống trong tăm tối sợ hãi mới khát vọng chút ánh sáng lẻ loi, vậy nên hắc ám chỉ làm nền cho vinh quang thêm rạng rỡ.

Được danh tiếng cứu nhân độ thế, lại mang trong mình lực lượng tuyệt đối thì không muốn dè danh cũng khó.

Ở bên ngoài giết người được cho là tội ác. Còn ở đây giết người để tìm thấy vinh quang.

Nhưng những đoạn lịch sử này quá tăm tối nên chẳng được ghi lại, bình dân chẳng biết đến, họ chỉ biết Hải ma là bóng tối, nhưng lại không biết hắc ám ở đây còn nồng đậm hơn.

Cái sa mạc này mang tên Tử Vong cũng không chỉ vì chút thời tiết khắc nghiệt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tâm biến

Tiếng gió xoàn xoẹt, tiếng người la ó. Đao quang kiếm ánh vuồn vụt. Thịnh thoảng lại có máu tươi xẹt ra.

Triệu Thiên Bình liên tục né tránh những đòn tấn công chí mạng của một tên mập mạp, những đường kiếm tưởng như nguy hiểm nhưng chỉ cần tập trung một chút thì nó có thể an toàn lách qua. Vốn dĩ có thể phản công giành lợi thế hoặc đuổi tên mập này đi nhưng nó chỉ tập trung phòng thủ để quan sát tình hình chiến đấu.

Đây là lần đầu tiên chiến đấu trong sa mạc này nên nó cần quan sát cẩn trọng để lưu giữ vài kinh nghiệm cho mình. Mặc dù không muốn, nhưng cái gì đến cũng sẽ đến. Chiến đấu lúc này là do một đoàn đội khác nhân lúc đoàn đội của Triệu Thiên Bình dừng lều nghỉ tạm mà tấn công, mục đích là xin đều đồ ăn uống. Có lẽ do vừa xảy ra bão cát nên đám người này bị lạc hết lương thực, kể cũng phải, bão cát sa mạc là thứ có thể dễ dàng lấy mạng người, nếu không nhờ sự chỉ huy của Phùng Đình thì chắc cái đoàn đội này cũng chẳng tồn tại đến bây giờ.

Sa mạc này khắc nghiệt không phải nói, vấn đề lương thực nước uống cũng quan trọng như là mạng sống. Hành trình dài dòng, chẳng ai có lương thực dư giả gì, chia sẻ cũng tương đương với đền mạng.

Miếng ăn là miếng nhục, bởi vậy mà đánh nhau.

Nhưng có vẻ kẻ cướp đã phải tẩm sát, đoàn đội của Triệu Thiên Bình toàn những người có sức chiến đấu không tệ. Dù bị tập kích bất ngờ vẫn thông dong ứng đối, những kẻ có bản lĩnh còn áp chế hoàn toàn kẻ địch, nhất là Phùng Đình. Hẳn một thân sức khỏe hơn người, lại tinh thông võ học, chiêu số cương nhu hòa hợp không góc chết khiến địch nhân phải chật vật phòng thủ.

Bởi chiến đấu không đến mức khó khăn nên Triệu Thiên Bình cũng không nhất thiết phải phản công. Chỉ cần phòng thủ đến khi quân địch tự bại là được. Hơn nữa trong lúc giao đấu, nó còn nhân cơ hội âm thầm quan sát những chiêu thức xung quanh, cố gắng ghi nhớ những thứ hữu dụng, biết đâu sau này cần đến.

Lại thêm chốc lát, rốt cục có kẻ ngã xuống. Người kết thúc chẳng ai khác ngoài Phùng Đình, có lẽ vì không muốn chơi đùa cùng đối thủ nữa mà hắn lật ra chút bản lĩnh thật sự, một chiêu trước đó đã sử dụng nhưng khi đối thủ sơ ý đã nhanh chóng biến đổi thành sát chiêu trí mạng, thế là xong chiến đấu.

Có kẻ ngã xuống, sĩ khí “bọn cướp” cũng rơi chùng hẳn, qua chốc lát lại thêm một kẻ rồi một kẻ. Đến khi có cái xác thứ năm xuất hiện, bọn chúng đã hoàn toàn tan vỡ rồi bắt đầu tranh nhau tháo chạy. Những người trong đội ngũ Triệu Thiên Bình chẳng thể nào bỏ qua cho chúng đơn giản như vậy, muốn đến là đến, muốn đi là đi, dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa dù chúng đã hết lương thực nhưng vẫn còn đó vài con lạc đà, cũng là chiến lợi phẩm không tệ, thế là đoàn người cũng leo lên lưng lạc đà đuổi theo truy sát, chỉ còn mỗi Triệu Thiên Bình lẳng lặng đứng đó.

Nó nhìn năm cái xác phía trước mà trầm mặc thật lâu. Nhưng sự quan sát đấy lại làm cho nó chứng kiến một việc khó tin, những cái xác nằm xuống chưa lâu dần dần khô lại, tuy tốc độ không quá nhanh nhưng có thể nhận ra bằng mắt. Triệu Thiên Bình không nhận được đưa mắt lên nhìn mặt trời chói chang, nó tự nhủ chắc là do thời tiết quá nóng, xác khô lại hẳn là là chuyện bình thường. Khắc sau, nó lòi chúng xuống rìa các rôi đào hố lấp lại, coi như là an táng. Một thân nhỏ bé nên phải tốn không ít công sức mới xong. Đến khi hoàn thành công việc cũng mất cả canh giờ.

Những người truy đuổi quay về, trên mặt khá phấn khởi, chứng tỏ thu hoạch được chiến lợi phẩm không tệ. Phùng Đình nhìn không thấy mấy cái xác đâu hơi nhủ mảy mai nhưng cũng không hỏi mà chỉ ngồi xuống an ủi:

- Lần đầu chém giết sao? Thân thù thên nhóc người cũng khá, thế mà không rưng rọng lòng nào.

Triệu Thiên Bình chỉ cười cười lắc đầu không nói. Phùng Đình thấy thế khẽ vỗ vai nó rồi đứng lên:

- Cứ làm quen dần, chiến đấu mới chỉ bắt đầu.

Triệu Thiên Bình chìm đắm trong những câu hỏi quanh quẩn khó thể giải đáp. Những suy nghĩ về con người, về chém giết, rồi về hành trình lần này. Nó có vài suy đoán nhưng lại không chắc chắn. Trong cảm giác của nó, chuyện Hải ma không đơn giản như vậy, nhưng thông tin thu thập không nhiều, chẳng có kết luận nào để đưa ra cả. Thôi thì đành liêu thêm chút nữa vậy.

Tuy đường không đến nỗi xa, nhưng trời chẳng chiều lòng người, hành trình cứ thế kéo dài lê thê.

Từ sau trận chiến đấy, cứ đến giờ nghỉ ngơi lại dành ra một canh giờ để luyện tập, vừa luyện quyền cước vừa luyện kiếm pháp từ những chiêu thức mà nó góp nhặt trong trí nhớ. Mặc dù bản năng chiến đấu của nó không tệ, nhưng kinh nghiệm thì chẳng có, võ công là con số không. Nếu gặp một đối thủ già dặn dù thân thể không bằng nó nhưng e là chỉ cần vài ba chiêu kiếm đã có thể bức nó vào tuyệt cảnh. Hiểu được sự kì diệu của kiếm chiêu nên Triệu Thiên Bình mới phải luyện tập, tuy có trúc trắc một chút nhưng nó đang dần làm quen với những thứ đó. Đối thủ đối luyện của Triệu Thiên Bình được nó...tưởng tượng ra, mỗi khi dùng một chiêu thức, nó lại hình dung ra quang cảnh chiến đấu lúc đó, đặt mình vào người chiến đấu rồi mô phỏng theo. Cứ như thế, nó tin rằng sẽ có lúc những thứ này thấm vào máu, tăng cường bản năng chiến đấu của bản thân.

Không những dành ra một chút thời gian luyện tập, khi trên lưng lạc đà Triệu Thiên Bình cũng nhìn không được nhắm mắt khua tay theo những kiếm chiêu biến hóa. Người khác nhìn vào chỉ nghĩ nó hoặc là mộng du, hoặc là bị ám ảnh bởi tranh chiến đấu trước đó mà thôi. Chỉ có một người nhìn nó bằng ánh mắt khác, đó là Phùng Đình, trong mắt hắn không phải sự khinh thường mà lóe lên tia sáng thưởng thức. Nếu Triệu Thiên Bình nhìn thấy Phùng Đình lúc này chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên, vì ánh mắt ấy vô cùng xa xăm, ánh mắt ẩn chứa đầy sự trí tuệ cao thâm mịt mịt, chứ không phải ánh mắt của kẻ võ phu có chút am hiểu như Phùng Đình bình thường, chỉ tiếc là sự kì diệu đó chỉ lóe lên rồi biến mất, chẳng ai nhận ra, không một ai, kể cả...bản thân Phùng Đình.

Ngày ngày luyện tập chiêu thức, chẳng mấy chốc Triệu Thiên Bình được vận dụng vào chiến đấu.

Lại một lần bị tập kích, lại vì vấn đề lương thực, nhưng lần này chiến đấu diễn ra quyết liệt hơn hẳn. Phùng Đình vẫn lấy võ lực áp chế gắt gao địch thủ, nhưng không được thoải mái như lần trước vì giờ mình gã phải đấu với hai cao thủ.

Địch nhân có số lượng đến ba mươi người, với quân số hơn hẳn, bọn hắn có thể linh động điều ra đối thủ để áp chế chủ lực bên phía Triệu Thiên Bình.

Mà đối thủ lần này của Triệu Thiên Bình cũng khó nhằn hơn rất nhiều. Một thân đao pháp xuất thần nhập hóa, chiêu chiêu biến hóa không ngừng khiến Triệu Thiên Bình vừa kinh ngạc vừa vất vả, dù đã tập luyện hết mức vận lâm vào tình trạng luống cuống tay chân. Dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn ít nhiều ăn vài nhát đao ngoài da, dần dần nhìn nó cứ như huyết nhân.

Nhưng nó chẳng biết nó kinh một thì đối thủ của nó kinh đến mười. Gã một thân khoái đao trứ danh vùng duyên hải, những tướng lựa chọn một đứa chơi chơi mới lớn thì sẽ kết thúc nhanh chóng rồi đi trợ giúp đồng đội nhưng kết quả là lâm vào khổ chiến.

Khổ chiến thực sự, vì đứa trẻ này không những có phản ứng lạnh lẽo mà chiêu thức đưa ra lại khó chịu vô cùng. Gã tự tin mình có vốn hiểu biết tương đối với võ công thiên hạ, mà khoái đao của gã có thể phá giải hầu hết các loại võ công, nhưng khi đối đầu với đứa trẻ này lại bực không thể tả.

Võ công gì mà chiêu chẳng ra chiêu, một chiêu Hoàn Đao Bát Quái của vùng đông bắc vừa ra nửa thức lại chuyển ra Đoạn Trường Kiếm của Thanh sơn môn, khiến gã vừa biến chiêu lại như bị bắt bài. Mà khi đối phương có cơ hội tấn công cũng tung ra ba hồi bắc bảy hồi nam các đòn đâm chém khiến gã chẳng biết đường đoán trước mà phòng thủ. Nếu không phải một thân khoái đao được trui rèn hơn hai chục năm vô cùng vững chắc thì gã đã ăn kiếm mà chạy rồi.

Mà điều kinh khủng nhất gã có thể cảm nhận qua từng lần giao thủ, đó là tiểu tử trước mặt đang không ngừng hoàn thiện những chiêu thức hỗn tạp đó. Đường như mỗi lần đánh ra, nó lại thành thạo hơn. Điều này khiến gã áp lực rất lớn, buộc gã phải tăng tốc nếu muốn không bị áp chế lại.

Đồng đội bên cạnh thấy gã lâm vào khổ chiến thì kinh ngạc không thôi, nhưng ai nấy cũng chỉ lo chiến đấu không thể phân tâm quan sát kỹ được, chỉ có liếc qua thấy gã đánh nhau với một đứa trẻ “không biết võ công” thì la hét chế nhạo “đến cả một đứa con nít cũng không đánh bại được mà đòi mang danh đệ nhất khoái đao”. Vừa nghe chế cười, vừa lâm vào khổ chiến khó hiểu khiến đệ nhất khoái đao buồn bực muốn học máu.

Nhưng gã cũng đủ tỉnh táo để nhận ra rằng nếu không tốc chiến tốc thắng thì kẻ bại có thể sẽ là mình, mặc dù không đáng nhưng gã phải tung đòn sát thủ.

Về phần Triệu Thiên Bình, cảm giác càng chiến càng hăng khiến nó hưng phấn vô cùng. Có thể nói đây là đối thủ được ban tặng cho nó, một đối thủ quá phù hợp. Liều kiếm chủ trương nhu hòa mà nhanh nhẹn, lại nhẹ nhàng nên dễ dàng phát huy tốc độ vượt trội. Mỗi lần ra chiêu chỉ cần tập trung lực cổ tay là kiếm chiêu đã chuyển biến khó lường khiến tốc độ thay đổi chiêu thức của nó như được chấp thêm cánh. Mà đối thủ lại dùng khoái đao, lấy nhanh đối nhanh khiến nó dần dần hoàn thiện được chiêu thức của mình. Nếu đổi lại là một cao thủ dùng trọng binh thì e rằng nó đã bị đánh bại lâu rồi, quả thực là đối thủ như được chuẩn bị để nó mài giũa.

Đang mài đã tay thì bỗng nhiên đối thủ của Triệu Thiên Bình giật lùi nhanh chóng ba bước rồi đổi tư thế tấn công, mặt hắn nghiêm nghị:

- Nhóc con, chơi đùa đủ rồi, nạp mạng đi.

Một thế chém với tay cầm đao ngược nhưng tốc độ và sức mạnh lúc này lại vượt trội hơn lúc nãy rất nhiều. Triệu Thiên Bình có thể cảm nhận được sự rít gào của không khí xung quanh đao mang. Suy nghĩ đầu tiên của Triệu Thiên Bình là nên né tránh chiêu thức này trước. Nhưng lập tức nó phủ nhận cách này, nhìn vào tư thế của đối thủ tất nhiên chiêu này là mạnh nhưng phía sau nó còn có chiêu khác, chỉ cần xoay đao rồi thuận theo thế tới xoay một vòng là có thể chém ra một chiêu uy lực hơn, ai biết sau đó còn gì nữa không. Phân tích chốc lát, bản năng nó mách bảo rằng né tránh hoặc phòng thủ thì e sẽ lâm vào liên hoàn chiêu phía sau không cách nào gượng dậy được, cách duy nhất chỉ có phản công chớp nhoáng mà thôi.

Thế tới của địch tuy hung mãnh nhưng vì phải chuẩn bị cho hậu chiêu nên chiêu thức bây giờ không phải là tuyệt sát, lại có sơ hở lộ ra nên chỉ cần tỉnh táo đối kháng là có thể phá giải.

Trong điện quang hỏa thạch, những suy nghĩ nhanh chóng lướt qua đầu nó.

Bỗng dung kiếm rời tay, Triệu Thiên Bình chủ tâm phóng kiếm đi thật mạnh, mà mục tiêu là chân trụ chưa kịp rời đất kia. Một mục tiêu dù là tính toán nhanh nhưng khá kỹ càng của Triệu Thiên Bình, nó nằm ngoài tầm phản ứng của khoái đao khi cầm ngược, lại mang tính bất ngờ vì chẳng ai liệu rằng trong lúc chiến đấu khẩn cấp lại ném vũ khí của mình đi như ám khí vậy cả.

Đệ nhất khoái đao đang sức tích lực lượng để tung liên hoàn chiêu bỗng nhiên cả kinh. Thật sự không ngờ tiểu tử này lại biết cách hóa giải sát chiêu của mình, mà lại nhanh đến như vậy. Có thể nói tốc độ lúc này được gã dồn nén lại rồi bật ra phải ít nhất nhanh gấp đôi, một đối thủ lúc bình thường chắc chắn phải chịu không ít khổ sở, muốn hóa giải thì ít nhất phải đợi lúc im lặng suy nghĩ mới tìm ra cách, chứ không nên xuất hiện trên đứa trẻ có chiêu thức không ra gì này.

Gã không phải là không biết chiêu thức có sơ hở, nhưng một ưu điểm khiến nó trở nên không có sơ hở đó là nhanh, khi nhanh đến cùng cực khiến đối thủ không thể phản ứng kịp thì có sơ hở bằng trời cũng được bù đắp, trừ khi gặp đối thủ nhanh hơn mình.

“Đối thủ nhanh hơn mình...”, gã khẽ nhấp một ngụm nước bọt để kim nén hoảng sợ. Khoái đao vô địch lại có kẻ nhanh hơn mình, thảo nào...

Suy nghĩ là suy nghĩ, nhưng là cao thủ lâu năm, một chiêu của Triệu Thiên Bình tuy làm gã lúng túng nhưng không phải hết đường ứng phó.

Mặc kệ liên hoàn chiêu bị phá hỏng, hấn dậm mạnh chân nhảy lên bằng một tư thế cứng nhắc, đảm bảo rằng chân mình sẽ không bị thương.

Triệu Thiên Bình nhìn mà thầm đáng tiếc. Mặc dù nó có thể phá giải được thế tới, nhưng vẫn chưa hoàn mỹ, vì tốc độ của nó không đủ. Triệu Thiên Bình nhanh, nhưng chỉ là nhanh trong phân tích phán đoán, còn tốc độ cơ thể không cho phép nó thực hiện. Nếu theo một cách hoàn mỹ, khi đối thủ vừa xuất chiêu thì lập tức áp sát đã thương chân trụ rồi biến chiêu theo hướng né tránh của đối thủ, như vậy chắc chắn sẽ thắng lợi. Nhưng cơ thể trì trệ, nó chỉ có thể ném ra thanh kiếm mà thôi.

Kiểm ném đi rồi, Triệu Thiên Bình rút bao kiếm làm gây vang lên đập mạnh vào búng của đối phương. Do đã tới quá nhanh mà đệ nhất khoái đao phải ăn trọn một gậy vào bụng khiến cả người hấn văng ra một đoạn dài, toàn thân ê ẩm. Triệu Thiên Bình nhân cơ hội này nhặt lại thanh kiếm của mình, đây là thắng thế đầu tiên của nó, nhưng thấy đối thủ không còn ham muốn tấn công thì nó chẳng việc gì phải chịu tội bèn nhân cơ hội quan sát chung quanh.

Chiến đấu tuy ác liệt nhưng khi Phùng Đình rút ra Quang Tinh Kiếm thì trở nên nghiêng lệch về một phía. Kiếm quang như ngọc, chiếu chiêu nhanh nhẹn dứt khoát, mỗi lần kiếm chạm kiếm không còn là tiếng keng keng va chạm nữa mà là tiếng yên yết nhức óc, Quang Tinh Kiếm dễ dàng xé đôi vũ khí của đối phương. Một thanh tuyệt thế bảo kiếm dễ dàng áp chế quần hùng.

Kẻ địch lại bỏ chạy, nhưng lần này chẳng ai đuổi theo, vì đã có hai người tử trận, còn đa phần đều bị thương.

Hành trình cứ tiếp tục.

Mệt mỏi, đó là cảm giác mạnh mẽ nhất lúc này của Triệu Thiên Bình. Cái hết cái nóng như thiêu như đốt rồi đến cái lạnh cắt da cắt thịt, chẳng ai có thể dễ chịu cho được. Triệu Thiên Bình cảm thấy toàn thân mệt mỏi, ngồi trên lạt đã nhấp nhô mà đầu nó như vỡ tung. Dù sức khỏe có tốt đến mấy thì đứa trẻ nó cũng không chịu nổi sự hành hạ bởi thời tiết nơi đây, nó bị sốt.

Dù mắt hơi hoa, đầu óc dần mờ mịt nhưng nó vẫn điều khiển được suy nghĩ của mình, vẫn biết hoàn cảnh lúc này thế nào. May mà lúc đi đã chuẩn bị chút thuốc, nếu không khó mà qua nổi. Cõi hoàn cảnh của nó còn đỡ, những người khác cũng chẳng khá hơn, thậm chí nhân số đã giảm thêm ba người, ba người không chịu nổi vết thương dần vật mà chết. Trong đoàn lúc này cũng chỉ còn Phùng Đình tuy có cảm giác phong trần mệt mỏi nhưng sức khỏe vẫn tốt, có lẽ nhờ gã được tôi luyện mỗi ngày bên lò rèn mới ra được sức chịu đựng dẻo dai như thế.

Nhấp bờ môi khô khốc vào bát thuốc, bỏ qua cổ họng khô rát mà nuốt vào cho hết, Triệu Thiên Bình mới thở ra một hơi rồi thì thào:

- Đa tạ Phùng thúc.

Phùng Đình nhìn nó gật đầu cổ vừ:

- Ráng lên, thêm một đoạn nữa là đến Đồ Ma Sơn, khi đó sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Triệu Thiên Bình đưa mắt nhìn ra xa cũng tỏ ra yên tâm. Trong tầm mắt dù là lờ mờ bụi cát nhưng vẫn có thể thấy được sơn mạch ẩn hiện, chắc là không còn xa, đến đó là tốt. Dù là một ngọn núi hoang nhưng nghe nói khí trời cũng không đến nỗi tệ như trong sa mạc.

Lại qua một ngày, cuối cùng nó cũng đặt chân đến lân cận Đồ Ma Sơn. Nơi này cát đã thay bằng đất. Cảm giác không còn quá khô nóng, trong không khí mang đến cái lạnh tựa có tựa không, cái lạnh chưa bao giờ Triệu Thiên Bình được cảm nhận, trog nóng nực xoẹt ra một chút hàn ý buốt vào tận xương.

Dù là cảm giác gì nhưng thay thế cho cái bỏng cháy sa mạc đã là đỡ hơn rồi. Cả đoàn dựng lều tạm nghỉ ngơi, Triệu Thiên Bình cũng được dịp phục hồi sức lực. Lúc này không đơn thuần là nghỉ ngơi mà là làm chuẩn bị, sắp tới có đánh nhau, rồi phải trở về, ai cũng tự lo phần nấy, đến lúc này đoàn đội cũng chỉ còn trên danh nghĩa, việc tan rã là không thể tránh khỏi.

Thư giãn một chút, Triệu Thiên Bình mới tìm cho mình một góc núi rồi đào một cái chôn số lương thực và nước uống để dành cho chuyến đi về, trên người chỉ giữ lại một túi hành trang nhỏ đủ dùng mà thôi. Lạt đã thì tập kết nhưng lương thực phải tự mình bảo quản để tránh cho người khác cướp mất.

Xong tất cả, nó tìm đường lên núi một mình. Lúc đầu nó có ý đồng hành cùng Phùng Đình nhưng gã lại từ chối. Nếu có đồng hành mà cứ nom nớp lo lắng bị phản bội, bị đâm sau lưng thì chẳng thà đi một mình cho an toàn.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng đeo bám làm gì, nó cũng hiểu đến lúc này chẳng ai có thể tin ai.

Không khí ẩm chứa hàn ý len lỏi làm cơ thể nó nhanh chóng tiêu tan cảm giác đau đớn khó chịu trước đó. Thân thể dần dần lấy lại sức khỏe tốt khiến Triệu Thiên Bình thầm nghĩ nơi này thật thần kì, chẳng lẽ là do thần kiếm hay sao. Không những sức khỏe dần hồi phục mà tinh thần nó lại trở nên phấn chấn hơn nhiều.

Chưa đến canh giờ sau, Triệu Thiên Bình đã cảm giác được thân thể mình hoàn toàn khôi phục trạng thái tốt nhất, sức lực dồi dào còn hơn trước. Cơ thể nó sau khi trải qua rèn luyện trên sa mạc đã trở nên dẻo dai hơn, lại qua thời gian phục hồi thần kì không tưởng lúc này lại trở nên khỏe khoắn hơn bao giờ hết. Nếu lúc này cho nó đại chiến với Hải ma biến dị lúc trước thì nó có tám thành nắm chắc đánh bại con Hải ma đó chứ không phải chật vật như vậy.

Sức lực tăng cao, cảm giác hưng phấn không thể diễn tả, sự tự tin bao trùm tâm trí Triệu Thiên Bình.

Nếu trước đây nó còn hơi lo ngại về việc mình quá nhỏ tuổi thì giờ sự tự tin đã vượt trội. Bản lĩnh học được trong suốt quá trình di chuyển, lại cộng thêm bây giờ sức khỏe dồi dào, nó thật sự vô cùng kích động muốn đi tranh đoạt thần kiếm ngay bây giờ.

Thần kiếm, nó phải là Hộ kiếm giả.

Ai cản đường sẽ phải trả giá bằng máu.

Thần kiếm sẽ là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Quyết định

- Không đúng!

Triệu Thiên Bình giật mình bật thốt rồi nhúu chặt chân mày.

Giết sạch những kẻ cản đường ư?

Trong lòng nó bỗng trĩu nặng ý nghĩ điên rồ đó rồi không thể nào gạt bỏ.

- Không đúng, có gì đó không đúng ở đây.

Nó lắc đầu ngoay ngoay để cổ găng phân tán tư tưởng đồ sát đó đi một chút, nhưng ham muốn đó mỗi lúc một nặng, dần dần lấn át hết mọi tư tưởng trong đầu nó.

- Đây không phải là ta.

Nó tự biết mình không phải là người lương thiện gì. Lúc còn nhỏ, tuy không chủ động gây sự với ai nhưng mỗi lần Tiểu Mạn Thầu bị đám trẻ trong trấn ăn hiếp là nó liền xăng áo nắm lấy từng đứa mà tấn cho một trận đến khi chúng xin lỗi mới thôi. Hay lúc bị người khác nói xấu là kẻ không cha không mẹ không giáo dục, nó phát hỏa lên bất chấp tuổi người ta còn hơn tuổi mẹ nó mà dè ra bạt đến gãy răng. Cũng vì vài lần xung đột đó mà nó hiểu sự mạnh mẽ của bản thân.

Nhưng nó chưa từng có ý nghĩ giết người.

Dù dưới hoàn cảnh nào nó cũng chỉ ra tay dạy dỗ cho người khác một bài học, dù đối với bọn trộm cướp bắt được hay lũ táng tận lương tâm làm điều vô lại nó vẫn không hề có ý nghĩ đó.

Nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ý nghĩ chưa từng có như vậy, chẳng lẽ chỉ vì cái Thần Kiếm gì đó hay sao. Cái dục vọng này quá lố lăng rồi.

Sát ý điên cuồng xâm nhập tâm trí Triệu Thiên Bình, sự đấu tranh trong đầu còn khủng bố hơn những trận chiến nó đã trải qua khiến đầu nó đau như búa bổ, mắt thì tràn ngập tơ máu. Trong đầu nó như có một ý nghĩ thôi thúc thả lỏng tâm trí dung hòa với sát ý này sẽ không còn đau đớn nữa. Nhưng nó không thể để cho sát ý này hoàn toàn xâm lấn điều khiển nó được, nó không cho phép điều đó có thể xảy ra. Đây là bản thân nó, là cơ thể nó, không một thứ gì có thể khiến nó làm trái với bản tâm của mình.

Triệu Thiên Bình dùng khủy ngón tay ghì chặt thái dương của mình, một chút đau đớn bên ngoài trong lúc này lại làm nó có cảm giác dễ chịu hơn. Nhưng cả cơ thể nó đã cuộn tròn lăn lóc vì đau đớn. Thậm chí nó lúc này nó còn chẳng quan tâm cơ thể mình thế nào vì nó căn bản không để ý được nhiều như vậy, nó phải dùng hết sức lực còn lại thủ hộ một tia lý trí cuối cùng. Nếu mất, nó sẽ hoàn toàn đọa lạc.

Một khắc trôi qua...

Một canh giờ trôi qua...

Ba canh giờ trôi qua...

Lâu rất lâu, cuối cùng Triệu Thiên Bình cũng đứng dậy thở hắt ra một hơi. Một cuộc chiến không tanh máu dài hơi, nó cũng chẳng thể thắng được. Sát ý với lực lượng cường đại công thành đoạt đất len lỏi khắp tâm trí nó, đã không chống lại được, Triệu Thiên Bình chỉ còn cách thích ứng với nó để lý trí mình có thể tồn tại, một tia lý trí cuối cùng như chui vào mã xa chạy trốn khắp nơi, vừa để giữ bản thân mình tồn tại, vừa tìm hiểu rõ ràng địch ta.

Tình cảnh bây giờ của nó không quá tốt, nhưng cũng không quá tệ. Dù ham muốn sát nhân vẫn còn mãnh liệt nhưng nó vẫn tự tin không chế mình trước bờ vực thẳm.

Đứng dậy nhìn bản thân mình nó thềm cười khổ. Từ trên đầu xuống dưới chân phủ đầy bụi đất, quần áo bị cà rách, mặt mũi lem lút thảm hơn cả khất cái quanh năm ngoài đường, tình cảnh chật vật hơn cả lúc trên sa mạc.

Chút lượm thượm bên ngoài này cũng chẳng đáng gì, miễn sao vẫn kiểm soát được chính mình thế là tốt rồi. Triệu Thiên Bình tự thỏa mãn ý nghĩ một chút rồi vung tay phui đi bụi đất bám dính trên người. Cảm giác đói khát tràn tới, nó ngồi xuống một mô đất cao vừa ăn vừa nhìn lên Đồ Ma Sơn.

Hàn ý lạnh lẽo phảng phất, lúc trước Triệu Thiên Bình thấy nó thật dễ chịu, nhưng giờ chỉ thấy rừng mình không ngọt. Nó có thể phán định chính cái hàn ý len lỏi vào tận xương tủy này là nguyên nhân dẫn đến sự hung bạo trong suy nghĩ của mình, nhưng chẳng thể nào bài trừ ra ngoài được, cách duy nhất là rời khỏi khu vực Đồ Ma Sơn, đến lúc đó không có sát ý xâm nhập thì cơ thể sẽ dễ chịu hơn.

Phải rời khỏi sao?

Nó thật sự không cam tâm.

Không phải bởi vì chưa chiếm được Thần kiếm mà tiếc nuối, mà vì những thắc mắc của bản thân chưa được chứng thực.

Tại sao Hải ma lại xuất hiện. Bản thân Hải ma lại không giống bất kì một sinh vật nào, sự tà ác bẩm sinh, sự cường đại khiến người run sợ, đối nghịch lại những điều đó là sự tồn tại chóng vánh không ngờ. Một sinh vật cường đại như vậy mỗi lần xuất hiện lại chỉ được vài tháng rồi tuyệt diệt, sau một chu kì lại xuất hiện rồi biến mất không chút dấu vết. Điều này khiến Triệu Thiên Bình liên tưởng đến một bữa ăn ngẫu nhiên, đúng lúc đúng chỗ, không còn sót lại gì. Phải chăng bản thân Hải ma không phải là kẻ săn mồi cường lại, mà chỉ đóng vai trò là một món ăn.

Món ăn cực phẩm được chế biến hoàn hảo, từ máu tươi.

Ai là kẻ ăn chúng, kẻ săn mồi thực sự? Vừa nghĩ đến đây Triệu Thiên Bình cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nó liên tưởng đến một ghi chép trong lịch sử, “kẻ được chọn không nhất thiết là kẻ mạnh”. Đúng là như thế, trong quá khứ, nếu Hộ kiếm giả là kẻ tài hoa xuất chúng sẽ bình lâm thiên hạ, thống nhất đại lục, còn kẻ tầm thường chỉ kiến lập môn hộ, tự thành lãnh địa rồi bị thời gian phủ mờ.

Thứ đó không phải là cần một kẻ mạnh để đánh đông dẹp bắc, nó chỉ cần một người hầu đưa nó đi ăn mà thôi. Bản thân nó đã là lực lượng tuyệt đối, vậy thì cần gì mượn thêm lực lượng của một kẻ tục nhân. Chỉ cần là kẻ sống sót đến cuối cùng, đều có thể được chọn.

Nhưng như vậy nó nên ăn hết những người ở đây mới phải, tại sao lại để người sống rời đi? Triệu Thiên Bình tự đặt một câu hỏi, sau đó đắm chiêu.

Muốn lí giải một ai đó nên đặt mình vào hoàn cảnh của người đó để tìm hiểu, Triệu Thiên Bình bây giờ cũng làm như vậy. Một lúc sau Triệu Thiên Bình dường như đã tìm được câu trả lời.

Thứ đó đã có một đại lục làm thức ăn ngoài kia, thì có để sót một ít cũng chẳng sao. Hoặc giả nó muốn chừa lại một chút để dành cho bữa ăn sau.

Càng nghĩ Triệu Thiên Bình càng bị những suy đoán của mình dọa sợ. Tay nó run lên bần bật, run vì sợ hãi, run vì phẫn nộ. Sợ hãi con ác mộng khủng bố, mà phẫn nộ vì có thể cả đại lục chỉ như một cái chuồng nuôi thức ăn của thứ đó mà thôi.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng không chế cảm xúc tiêu cực trong lòng, phẫn nộ khiến tâm trí nó xem tí là thất thủ. Thở phui một hơi lấy lại bình tĩnh, Triệu Thiên Bình quyết định lên núi xem sao.

Mọi thứ vẫn còn nằm trong suy đoán, chưa có gì khiến nó có thể khẳng định hoài nghi trong lòng, mặc dù đã nắm chắc tám chín thành nhưng một chút sai sót cũng trả giá cực đắt. Nó cần tìm một sự liên hệ cuối cùng của chuyện này.

Ngon núi Đồ Ma hoang sơ chỉ toàn đất đá, mặc dù khu vực ngon núi khá lớn, nhưng người đến đây lại đông như trảy hội nên chẳng mất bao lâu Triệu Thiên Bình đã gặp người khác. Nó vốn không muốn tranh đấu cùng ai nên chọn biện pháp tiềm hành lặng lẽ, chỉ đứng quan sát từ xa mà thôi.

Trước mặt loạn thành một đoàn, đạo quang kiếm ánh chớp lóe liên tục, hỗn chiến chẳng biết trời trăng mây gió là gì, trong cái mớ bòng bong đó Triệu Thiên Bình nhắm đếm cũng trên dưới năm chục người tham gia vào hỗn loạn chém giết.

Chìm đắm trong sát ý cuồng dại, bị dục vọng đen tối bạo phát điều khiển, cả đoàn người này lao vào chém giết chẳng phân biệt địch ta. Trên mặt đất rải đầy xác chết, tính ra đoàn người này cũng chết mất bốn năm thành rồi mà hỗn chiến vẫn mãnh liệt như vậy. Triệu Thiên Bình có cảm giác hải nhiên không thôi, nếu chính bản thân mình bị sát ý điều khiển chắc cũng tham gia bữa đồ sát thịnh yến này rồi.

Càng quan sát Triệu Thiên Bình càng nổi da gà, nhất là khi đề ý đến những cái xác nằm trên mặt đất thì tìm nó thất lại từng hồi. Từng cái từng cái xác đang khô đi trông thấy, tình cảnh này nó đã chứng kiến trên sa mạc nhưng ở đây thì tốc độ nhanh hơn mấy lần, mà điểm đáng ngờ là thời tiết ở đây lại chẳng quá nóng. Những cái xác ở đây thật kì lạ, thay vì phân hủy, bọn chúng lại khô quắt đi như bị sấy vậy.

Nhớ lại những gì đã thấy ở làng chài ven biển, Triệu Thiên Bình cảm thấy có sự tương đồng không hề nhẹ. Như bắt được điểm mấu chốt gì đó khiến Triệu Thiên Bình mừng thì ít mà lo thì nhiều. Mừng có lẽ vì phán đoán của mình đang đi đúng hướng, còn lo là nếu phán đoán chính xác vậy làm sao để dừng lại con ác mộng này.

Vừa chăm chú quan sát trận chiến, Triệu Thiên Bình vừa đắm chiêu nghĩ ra biện pháp.

Cuộc chiến dần dần đi đến hồi kết, kẻ thua bỏ mạng, kẻ thắng cũng thương tật đầy người. Qua sự quan sát này giờ Triệu Thiên Bình có thể đưa ra một

kết luận nhỏ, đó là hàn ý trong núi này không hoàn toàn điều khiển ai cả mà chỉ âm thầm làm tăng trưởng ham muốn chinh phục và giết chóc của con người, nó giống như một thủ đoạn kích thích và lừa bịp. Nhưng mấy ai đủ ý chí để nhận ra huyền cơ trong đó.

Kể ra Triệu Thiên Bình vừa may mắn mà cũng vừa xui xẻo. May mắn là vì từ nhỏ đến giờ nó chưa sát sinh lần nào, không nhiễm sát tính, mà ý chí lại mạnh mẽ nên mới gạt mình thoát khỏi sự xâm lấn của sát ý, mà cũng vì sự xung đột đó mà dẫn đến sự hành hạ không hề nhẹ, nhưng với sự lì lợm của nó thì cũng miễn cưỡng vượt qua được.

Từng cái xác được Triệu Thiên Bình chậm rãi kiểm ra, trên mỗi thi thể nó lại ngẫu nhiên rạch một đường ở những chỗ khác nhau để kiểm tra suy đoán.

- Quả nhiên, đều bị hút khô tinh huyết.

Triệu Thiên Bình thở dài kết luận một câu. Đồ Ma Sơn, tại sao một nơi chứa đựng sự sùng kính thiêng liêng, chứa đựng hy vọng duy nhất của đại lục lại chẳng khác gì thứ hắc ám kinh tởm ngoài kia?

Nhếch miệng cười một cách mỉa mai đáng ghét, Triệu Thiên Bình hạ quyết tâm trong lòng. Bây giờ tuy không có chứng cứ chính xác để khẳng định được là thứ đó làm trò quỷ nhưng nó lại chắc chắn một điều, chúng đều là hắc ám, thậm chí thứ hắc ám trước mặt còn đáng sợ hơn, thứ hắc ám cường đại đến mức có thể thôn phệ tất cả.

Để chống lại chỉ có một cách, một cách mà nó mới chỉ hình dung được tạm thời. Cũng giống như suy đoán trước đó thì bây giờ cách mà nó nghĩ ra cũng chẳng thể chắc chắn rằng nó thành công, nhưng đó là cách duy nhất mà lúc này nó nghĩ ra được, đáng để cố gắng một lần.

Con người sợ nhất là sự bế tắc, nếu có một cơ hội, dù là nhỏ nhoi đến đáng thương nhưng cũng đáng thử. Có ai đó đã từng nhắc nhở, dù chưa biết là thành công hay thất bại nhưng nếu không thử thì chắc chắn đó là sự thất bại.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng chốt lại suy nghĩ, giờ nó phải hành động thật nhanh, thời gian có lẽ không còn nhiều. Một con thú đói tranh ăn là lúc nó hung dữ nhất nhưng cũng dễ tổn thương nhất. Hiện giờ bữa ăn chỉ mới bắt đầu, càng kéo dài thì năng lượng hồi phục của nó càng nhiều, càng thêm vô vọng. Nên phải nhanh.

Nhưng nhanh thế nào thì phải có cơ sở, Triệu Thiên Bình biết thứ quý đó được tôn là thần thì chắc chắn không phải bản thân lúc này có thể chống lại được. Nó cần cường đại hơn, cả bên trong lẫn bên ngoài.

Cường hóa khả năng bản thân trong thời gian ngắn không phải dễ, việc tăng cường sức mạnh là điều không thể, nó chỉ có thể tăng cường kỹ năng bản thân. Triệu Thiên Bình cũng biết rõ bản thân mình có ưu thế gì, đó là sự học hỏi và thích nghi nhanh chóng, ở điểm này nó cực kỳ tự tin vào bản thân mình, có lẽ đây cũng là thứ duy nhất nó có thể đem ra đặt cược lúc này.

Nghĩ là làm, Triệu Thiên Bình xóc lại tinh thần đi tìm kiếm sự học hỏi tức thời, không gì khác ngoài những trận chiến trước mắt.

Đồ Ma Sơn không quá cao, lại có nhiều tuyến đường để lên núi, đây quả thực là một chiến trường lý tưởng để chinh phục đỉnh cao.

Chẳng mất bao lâu, Triệu Thiên Bình gặp mặt với một cuộc chiến khác, một xung đột có quy mô nhỏ hơn, chỉ tầm mười người lâm vào hỗn chiến. Quan sát tình hình một chút, nó liền vùng kiếm nhảy vào.

Đối thủ được chọn không phải một mà là hai người đang hăng tiết giao chiến. Khi hai kẻ điên đang vào thế giằng co thì Triệu Thiên Bình cũng hung mãnh lao vào với một cú bổ mạnh khiến vũ khí của cả hai chùng hẫng xuống. Một cú không quá mạnh nhưng lại đủ để phá hỏng thế cân bằng tạm thời khiến hai người phải chú ý. Một đối thủ mới đến khiến tất cả đều phòng bị, dù chỉ là một đứa trẻ nhưng lúc này đầu óc bọn họ đều bị ma hóa chỉ nghĩ đến việc giết chóc nên hỗn chiến vẫn cứ tiếp tục diễn ra.

Trong hỗn loạn thế này, nếu như tập trung vào phòng thủ và di chuyển liên tục, sau đó thực hiện đánh bất ngờ thì có khả năng hạ gục đối thủ cao hơn, nhưng Triệu Thiên Bình bây giờ đang cần rèn luyện để nâng cao kỹ năng cấp tốc nên nó lựa chọn trực diện chiến đấu. Dù sao, nếu chỉ quy mô nhỏ như thế này còn không qua được thì chẳng phải nghĩ đến việc kết thúc hắc ám nữa làm gì cho mệt.

Lần chiến đấu này, nó không như trước đây tập trung phòng thủ nữa mà sử dụng những kiếm kỹ đã học lỏm được trong những ngày qua để tiến hành tấn công áp chế địch thủ. Thông thường cách tốt nhất để chiến thắng một địch thủ mà ta chưa hiểu rõ là từ từ thăm dò rồi từ đó nắm rõ cách thức chiến đấu của đối thủ, rồi đó tìm ra sơ hở hoặc cách khắc chế để tấn công. Còn cách dựa vào vũ lực tuyệt đối để áp chế đối thủ ngay từ đầu thì phải có trình độ võ học cực cao, phải có hiểu biết về võ học cực kỳ sâu sắc, quan trọng là sự khôn ngoan và kinh nghiệm dày dề để đưa ra ứng biến lập tức với những tình huống phản công bất ngờ. Triệu Thiên Bình nói về kỹ năng thì chẳng có ai dạy bảo, nói về kinh nghiệm thì nói chung chỉ được một thời gian ngắn gần đây mà thôi, điều duy nhất khiến nó tin tưởng là khả năng phản ứng và học hỏi cực nhanh của mình. Hơn nữa, dù có nguy hiểm như thế nào thì đây là cách trui rèn nhanh nhất mà nó có thể nghĩ ra được, dù thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm chưa hẳn là xấu, trong sự nguy hiểm tột độ, trong khó khăn gian khổ cùng cực có thể kích phát những tiềm năng ẩn giấu trong sâu thẳm bản thân con người. Hoặc là vượt qua chính mình, hoặc là chết.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Huyết sắc cơ quan

Đôi khi Triệu Thiên Bình nghĩ rằng lí do mình ở đây là được ông trời sắp đặt, là ý chí hư vô trong mình mình đưa đường rẽ lối, hoặc bản thân nó là một kẻ không chịu an phận, một đứa có đầu óc không bình thường rất hay nghĩ ngợi những thứ trước mặt, cũng vì thế mà dẫn đến một loạt những hành động khác người bây giờ. Sự khác thường đôi khi đưa đến những kết quả tốt ngoài mong muốn làm thay đổi cả cuộc sống của con người, nhưng đó chỉ là số ít, đa phần vẫn là đưa đến những thứ chẳng hay ho gì. Bởi vậy trong xã hội, thiên tài thì hiếm hoi mà kẻ dở người thì vô số.

Triệu Thiên Bình cũng không quá hy vọng bản thân là thiên tài, nhưng cũng không muốn làm kẻ điên, nhưng quả thật những hành động bây giờ của nó chẳng khác gì kẻ điên. Nếu như nó kể cho ai đó những gì nó sắp sửa làm chắc cũng bị xem là kẻ điên, có lẽ sẽ nhận lại hàng đồng lời lẽ chê bai cản trở: Mày điên à? Mày ảo tưởng sao? Mày nghĩ mày là ai? Mày đừng làm tao cảm thấy buồn cười chứ? Mày định phá hoại những thứ tốt đẹp vẫn đang diễn ra hả?

Dù sao đi nữa, Triệu Thiên Bình vẫn quyết tâm không thay đổi, cho dù những suy đoán trong lòng chưa bao giờ được chứng thực hoàn toàn, thì nó chẳng có gì để do dự cả. Những trường hợp xảy ra nó cũng coi như đã lường trước, nếu chết thì đương nhiên không có gì để kiểm chứng, nhưng nếu nó không chết thì mọi chuyện sẽ dần được sáng tỏ mà thôi, cho dù nó suy đoán sai, nhưng nếu hành động vẫn chưa bước qua ngưỡng cửa sai lầm thì nó vẫn hoàn toàn có cơ hội để kịp thời điều chỉnh. Có thể nó là người hay do dự, có lẽ nó cũng nhận ra rằng mình là kẻ làm việc quá cầu toàn, không dám buông tay đánh cược, nhưng đối với bản thân Triệu Thiên Bình, nó chỉ cần kết quả tốt nhất mà thôi.

Triệu Thiên Bình khẩn cấp nâng cao chiến lược của mình qua vô số những cuộc đối đầu ngắn ngủi. Mỗi lần đều thừa chết thiếu sống, toàn thân nó tả tơi không chịu nổi, vết thương đan chen trên cơ thể, tuy nguy hiểm có thừa nhưng thu hoạch cũng không tệ chút nào. Phải nói thêm Triệu Thiên Bình vốn có thể giảm thiểu thương tích trên cơ thể xuống mức thấp nhất nếu nó nhẫn tâm hơn, ra tay một cách sát phạt dứt khoát. Nhưng làm như thế sẽ phải giết người, nó không thể, bản tâm nó không cho phép mình làm và cũng không muốn làm như vậy. Tính cách đó đối với người khác có thể gọi là nhu nhược, nhưng với Triệu Thiên Bình mà nói dù phải chịu đựng thêm chút thương tổn nhưng kết quả như vậy là rất tốt, nếu nó thật sự ra tay kết liễu mạng sống đối thủ thì hóa ra nó chẳng khác gì so với những kẻ đã mất đi lí trí vì dã tâm kia. Đòn tấn công nặng nhất nó dành cho đối phương là một cú quật đòn kiếm vào sau gáy làm họ tạm thời rời khỏi vòng chiến, với nó, không có kẻ địch, chỉ có đối thủ mà thôi. Thậm chí đến cuối cùng, kiếm của nó chưa hề tuốt ra khỏi vỏ.

Chiến trường càng lên cao càng khốc liệt, chiến đấu không một quy tắc, cả Đồ Ma Sơn như một cối xay thịt khổng lồ nghi ngút sát khí. Triệu Thiên Bình càng lúc càng gian nan hơn, thương thế tuy nhiều nhưng không có điểm chí mạng, chỉ cần nó cầm máu rồi nghỉ ngơi một chút là có thể bình phục tương đối, có thể nói tổ chất thân thể của nó càng lúc càng tốt, tốt đến không ngờ.

Mục tiêu của Triệu Thiên Bình lúc này là vừa náo loạn chiến trường vừa tìm kiếm Phùng Đình. Nếu đúng như lời gã kẻ thì chỉ có Quang Tinh Kiếm mới có sức chống chọi lại hắc ám một hai, Triệu Thiên Bình chính là nhắm đến thứ này. Điều làm nó đắn đo là làm sao “hỏi mượn” cho thành công. Triệu Thiên Bình đã từng chứng kiến sự cường đại của Phùng Đình, gã không chỉ có sức lực được rèn luyện lâu năm mà một thân võ công cũng đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, một thân bản lĩnh thuộc hàng đỉnh phong trong giang hồ, không những vậy, gã còn sở hữu trí tuệ hơn người và kinh khủng nhất là thanh kiếm có thể chống lại thần.

Nếu trực tiếp hỏi mượn thì không cần phải nói, chắc chắn là nằm mơ. Nếu dùng bản lĩnh tranh đấu, Triệu Thiên Bình không có bất kì nắm chắc nào chiến thắng được Phùng Đình. Nếu dùng thủ đoạn, Triệu Thiên Bình cảm thấy khuất tất trong lòng, một mối quan hệ không tệ, ít nhất gã cũng đã chăm sóc nó trên suốt hành trình như cực hình qua cái lò thiêu sa mạc này, hơn nữa gã còn tặng nó một thanh bảo kiếm phòng thân, kể cả dùng cách gì đi nữa để “mượn” kiếm cũng là lấy oán báo ơn. Có câu người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nhưng đại sự chưa thấy đâu mà tiểu tiết cũng không làm được thì sao có thể bàn đến đại sự cơ chứ.

Đó chỉ là lo lắng đầu tiên. Một điều quan trọng nữa, cũng vì bản thân Phùng Đình có bản lĩnh thật sự quá lớn, cây cao đón gió, chỉ sợ vào vùng đất tranh đấu này gã sẽ thành một trong những mục tiêu bị trừ tính đầu tiên. Dù gã có thể địch mười đi nữa nhưng nếu đối thủ lên đến hàng trăm thì dù có bản lĩnh thông thiên cũng bị mài chết, dù sao con người dù tài giỏi cũng có giới hạn của mình. Nếu điều này xảy ra, Phùng Đình sẽ lãnh ít ỏi nhiều.

Nhưng có lẽ khả năng đó dù có xảy ra cũng không quá nhanh. Một lí do nào đó, kẻ có dã tâm và quyết tâm vẫn định càng mạnh thì càng được sát khí trong núi trợ giúp, nó giống như sự hợp tác cộng sinh mà cả hai cùng có lợi, đối với người như vậy hàn khí sẽ không gây ảnh hưởng đến ý chí quá nhiều mà phần lớn là mang lại sự tự tin và tăng cường khả năng hồi phục lên rất nhiều, có lẽ vì sát ý trong lòng bọn họ cũng đã quá nặng nên hàn khí nơi này cũng chẳng cần phải thay đổi gì nữa, chỉ việc kích thích nó lên để sát ý bùng nổ là quá đủ rồi. Còn đối với những người sát tâm không quá nặng thì hàn khí này sẽ tấn công điên cuồng đến khi kẻ đó phải lạc lối mới thôi, chẳng hạn như Triệu Thiên Bình, cũng may mà nó chưa biến thành kẻ khác. Còn Phùng Đình tuy là một người trầm ổn, nhưng Triệu Thiên Bình có thể nhận thấy được quyết tâm sắc đá trong lòng hắn, bằng chứng là khi ra tay đối với kẻ địch hắn chẳng hề có chút nhân nhượng nào, một chút cũng không, còn đối với đồng bọn thì sự tin tưởng vốn cũng chẳng có bao nhiêu. Có lẽ được sự truyền dạy của tổ tiên mà gã biết được ít nhiều, dù là đồng bọn sinh tử đi chăng nữa thì lên đến đây rồi cũng chỉ là từ địch mà thôi.

Trải qua một hành trình thử thách rèn luyện dài, Triệu Thiên Bình rốt cuộc cũng đến được đích, Đồ Ma Sơn Động. Đây là nơi cất giữ Đồ Ma Kiếm, cũng là nơi thần kiếm chọn chủ. Có điều lên đến đây rồi, muốn tiến vào trong cũng không phải dễ dàng.

Muốn vào Đồ Ma Động thì trước tiên phải mở được cửa của nó. Một cánh cửa đá to lớn được thiết kế cơ quan ròng rọc kéo lên đơn giản, nhưng vô cùng nặng nề. Muốn kéo cửa lên phải dùng sức quay ròng rọc liên tục nửa canh giờ, nếu trong lúc hành động mà bị gián đoạn, cánh cửa sẽ sụp xuống và phải quay lại từ đầu. Bên ngoài cơ quan ròng rọc lại được che lại bởi một cây cầu ngăn bắt qua một cái hồ cát rộng, muốn hạ được cầu xuống thì phải lấp đầy hồ bằng nước, khi nước đầy hồ sẽ kích hoạt một cơ quan thủy lực ẩn dưới thì cây cầu mới hạ xuống bắt qua hồ và lộ ra cơ quan ròng rọc. Nhìn qua hai cơ quan để mở cửa khá đơn giản, không chút đánh đố nào, nhưng xem xét kĩ phải khiến người ta rùng mình.

Ở cái nơi muốn đòi không có một giọt mưa này thì lấy đâu ra nước mà lấp đầy cái hồ lớn này, bao nhiêu nước mới đủ trôi lên mặt cát. Câu trả lời duy nhất là ở trên những người tới đây mà thôi. Chỉ có cách dùng máu mới lấp đầy hồ cát, mới mở ra cơ quan thủy lực được, ngay cả quảng trường trước

cửa động cũng được thiết kế cho điều này với những khe rãnh đan xen nhằm thuận lợi cho việc dẫn dắt dòng chảy vào hồ.

Có thể nói thiết kế này tà ác đến không ngờ. Nếu chỉ có một hoặc một vài người đến thì chẳng có cách nào mở ra lớp cơ quan thứ nhất được, trừ khi họ có mang đến một hồ nước, điều này tất nhiên là không thể. Phải đợi khi chém giết thật nhiều người thì mới mở được cơ quan thứ nhất, nhưng vẫn còn đó cơ quan thứ hai. Sẽ chẳng ai trong tình trạng này có thể giương mắt lên nhìn nhà người tự nhiên dùng nửa canh giờ để mở cơ quan rồi làm người đầu tiên xông vào nhận kiếm. Chỉ có giết hết tất cả, mới có thể yên ổn mở ra cánh cửa cuối cùng. Cơ quan ở đây quả thật chẳng có chút đánh đổ nào, nhưng sự đơn giản đó lại mang đến huyết tinh khủng bố, đây chân chính là cái lò xay thịt cuối cùng và triệt để nhất.

Khi Triệu Thiên Bình đến đây, hồ đã đầy. Trên đường đi không phải nó không thấy tử thi, nhưng so cái quảng trường với xác nằm như rạ chất đồng phía trước thì chỉ như muối bỏ bể. Nhưng cái cảnh tượng núi thầy biển máu đầy đường như càn kích thích thêm sát ý trong lòng những người ở đây khiến bọn họ càng thêm điên cuồng chém giết. Chỉ có một người run sợ, đó là Triệu Thiên Bình, nó thật sự sợ hãi với quan cảnh như tu la địa ngục trước mặt, nỗi sợ xen lẫn phần nộ cùng cực, nhưng nó bất lực. Bất lực đến bàng hoàng, nó muốn dừng ngay lập tức cảnh tượng trước mắt lại, nhưng nó không thể, với tràng chém giết quy mô cả ngàn vạn người thế này thì chút lực lượng của nó chẳng thấm thía vào đâu, cho dù chỉ là giữ mạng cho mình thôi cũng đã thấy khó rồi.

Lực lượng, nó muốn có lực lượng để chấm dứt giết chóc trước mặt, nó muốn có lực lượng mạnh hơn nữa để làm được những điều nó muốn. Trong lòng nó bỗng như có như không tiếng nói thúc giục nó phải đạt được lực lượng siêu cường, phải vượt qua hết những kẻ điên cuồng ở đây, không thể bị cản trở, phải đạt được thần kiếm, dù bất cứ trả giá thế nào.

Đôi mắt vốn hằn lên đầy tơ máu dần dần bị huyết quang thay thế.

- Chết tiệt!

Triệu Thiên Bình chửi thề một câu rồi lắc đầu trấn tĩnh. Hình ảnh trước mặt quả thật mang đến rung động thật lớn mà xém chút nữa thôi là khiến nó tâm thần thất thủ, nhưng ý chí mạnh mẽ của nó kịp tỉnh ngộ trước sự mê hoặc. Nó thật sự phần nộ, nó thật sự mong muốn lực lượng để xoay chuyển tất cả, nhưng không phải bằng cách này, giết người, nó sẽ không bao giờ làm như thế, dù dưới bất kì tình huống nào thì nó sẽ không đánh đổi một tia nhân tính lí trí cuối cùng của mình.

Nó không có lực lượng chấm dứt huyết chiến trước mắt, nhưng nó sẽ dốc hết sức mình không cho phép việc này được tái hiện lại một lần nữa. Cảm xúc tiêu cực được nó biến thành động lực và quyết tâm mạnh mẽ nhất.

Trước mặt là một trận chiến tuy quy mô không bằng một cuộc chiến tranh nhưng độ tàn khốc của nó thì khủng khiếp hơn nhiều, Triệu Thiên Bình không vội băng qua, nó phải quan sát thật kĩ trước. Mục tiêu của nó bây giờ là tìm kiếm Phùng Đình cùng một cơ hội đột nhập mà không phải động đến binh đao.

Rất hỗn loạn, mọi thứ rối như canh hẹ khiến Triệu Thiên Bình chỉ nhìn thôi đã muốn chóng mặt.

Rốt cục trong hàng đồng người đang chém giết nó cũng tìm thấy Phùng Đình. Nếu không phải một thân võ công đã từng được nó ghi nhớ cộng thêm bảo kiếm đánh đầu thẳng đó thì nó khó mà nhận ra gã được vì bây giờ gã đã là một huyết nhân. Máu nhuộm từ đỉnh đầu xuống dưới chân, có máu của kẻ địch, có máu của chính bản thân gã. Hoàn cảnh của gã bây giờ quả thật giống như Triệu Thiên Bình dự đoán, dù đã sa đoạ và huyết sát nhưng bản năng của những võ giả ở đây vẫn còn mạnh mẽ, họ biết Phùng Đình là kẻ nguy hiểm nhất nên có một nhóm lớn hợp lực vây công gã.

Không biết đã chiến đấu bao lâu, thương thế ra sao nhưng Triệu Thiên Bình có thể nhận ra Phùng Đình đã đứng bên bờ nguy hiểm, những động tác của gã tuy vẫn còn mạnh mẽ nhưng độ chính xác đã giảm xuống đáng kể, hơn nữa trong đó còn chút run rẩy mà chỉ những người cực kỳ tinh tế như Triệu Thiên Bình mới nhận ra.

Cảm thấy tình hình không ổn, Triệu Thiên Bình cũng chẳng màng cơ hội gì nữa mà can rằng đột nhập chiến trường. Nó không thể giương mắt lên nhìn Phùng Đình ngã xuống được. Một chút quan tâm chăm sóc, dù hơi lạnh nhạt nhưng với Triệu Thiên Bình từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm người thân thì đó cũng là một điều rất quý giá, dù bây giờ Phùng Đình có là cuồng ma huyết sát thì ít nhất vẫn còn đó một chút trân trọng quý giá mà Triệu Thiên Bình sẽ không thể bỏ qua, nó phải cứu gã.

Thân hình nhỏ bé bất lợi trong chiến đấu trực diện, nhưng với việc luồn lách qua đao quang kiếm ảnh thì thật sự tuyệt hảo. Chẳng tốn mấy công sức nó đã tiếp cận khu vực của Phùng Đình, nhưng muốn tiến vào trợ giúp hay cứu gã đi lúc này là không thể. Thứ nhất là những kẻ vây công không phải muốn qua là qua, thứ hai là bản thân Phùng Đình lúc này đã chẳng phân biệt được địch ta nữa rồi. Trong cái tràng huyết chiến này mà có kẻ lân la tiếp cận thì gã chắc chẳng ngại vùng kiếm chém giết. Triệu Thiên Bình không dại mà đưa mình vào tình thế hai mặt vây công, trước tiên nó phải làm ra nghi binh, phải tham gia vào “vây công” cái đã.

Rút kiếm tham gia, Triệu Thiên Bình vừa hua kiếm vừa la hét như thể có thù giết cha mẹ không đội trời chung vậy. Cơ mà kiếm của nó chỉ hươu hươu vào không trung vun vút chứ chẳng đại gì mà chạm vào kiếm của Phùng Đình. Siêu cấp bảo kiếm đấy, đụng vào là gãy như chơi chứ chẳng đùa, dù không sát nhân nhưng Triệu Thiên Bình vẫn còn muốn dùng thanh kiếm này để hộ thân trong một thời gian, sau đó nếu có thể lại bán đi kiếm chút vốn, bảo kiếm này mà bán chắc cũng được kha khá tiền. Cái suy nghĩ này khiến nó thầm xin lỗi Phùng Đình, nhưng để một thanh kiếm mà không dễ gì sai thì thà bán đi kiếm chút vốn làm ăn, vừa tốt cho bản thân, mà bảo kiếm cũng tìm được chủ nhân thích hợp hơn, như vậy không phải tốt hơn sao, chắc chắn là vậy, bán đi sẽ tốt hơn nhiều, e hèm.

Bỗng dưng xuất hiện một đồng minh hung mãnh thiện chiến khiến những kẻ vây công cảm thấy yên tâm hơn một chút, cho dù đôi lúc binh khí của mình bỗng dưng bị đồng minh này vô tình chạm phải, dù đôi lúc những đòn đánh có khả năng kết liễu của mình bị đồng minh này vô tình gạt ra, nhưng nhìn tiểu tử này đánh như không muốn mạng thì chắc không có vấn đề gì đâu.

Còn nhỏ mà chiến ý điên cuồng quả nhiên mà nham nhảm tốt.

Sau khi tiêu diệt tên cao thủ trước mặt thì phải lập tức chém giết để phòng trừ hậu họa.

Hà, tại sao nó lại đánh mình, chết tiệt, đồng mình mà...

Một kẻ đáng thương chỉ kịp lóe lên chút ý nghĩ cuối cùng khi bị đồng mình lân cận giáng đòn kiếm vào đầu ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hoang mang

Triệu Thiên Bình âm thầm động tay chân khiến vài địch thủ vây công bất ngờ ngất đi không kịp chuẩn bị. Nó ra tay rất nặng, một cú là phải chắc chắn ngất đi. Dù sao ngất đi so với cầm vũ khí tiếp tục tương tàn có vẻ an toàn hơn cả, có lẽ những người trước đây còn sống đi ra khỏi ngọn huyết sơn này trừ Hộ kiếm giả ra thì còn lại phần lớn đều may mắn được ngất đi đúng lúc. Có như vậy mới tạm thời bảo toàn được tính mạng, mà không lo bị huyết sát ý chỉ điều khiển tham gia vào những bữa tiệc giết chóc nữa.

Không phải kẻ nào cũng có thể đánh lén như vậy, Triệu Thiên Bình chọn mục tiêu là những kẻ nằm ở mức trung bình trở xuống để ra tay, còn những cao thủ kia thì nó không dám tiếp cận. Càng là cao thủ thì trực giác càng mạnh, nếu bất cẩn thì nó sẽ lâm vào chiến đấu không ngừng nghỉ. Biện pháp bây giờ là tìm một lối thoát và chờ đợi cơ hội tiếp cận để đưa Phùng Đình đi.

Trong đám vây công, Triệu Thiên Bình e ngại nhất là một kẻ có thân pháp cực nhanh, di chuyển khó mà thấy dấu vết. Triệu Thiên Bình phải hết sức tỉnh táo quan sát thì mới nhận ra sự có mặt của gã. Một bạch y thanh niên lại che mặt nạ đen, cầm nguyệt nhận sắc bén. Gã rất ít khi tung chiêu, với thân pháp vô tung vô ảnh của mình mà tiến hành tập kích, dù vậy mỗi chiêu tung ra lại chính xác không ngờ. Cho dù Phùng Đình có phản ứng lạnh lẽo đến đâu vẫn bị đao khắc vào da thịt để lại vết thương tóe máu. Theo Triệu Thiên Bình chú ý từ này đến giờ thì vết thương trên người Phùng Đình chủ yếu là do kẻ này gây ra, từ nặng đến nhẹ đều đủ cả. Trong hỗn chiến máu tanh thế này gã vẫn giữ được sự bình tĩnh để gây ra từng vết thương trên người địch thủ, lợi dụng hoàn cảnh mà tiến hành chiến đấu một cách hoàn hảo, một thân bạch y không nhuộm máu. Triệu Thiên Bình càng nhìn càng cảm thấy lạnh sống lưng, đây thật sự là một sát thủ lợi hại, một kẻ cực kỳ nguy hiểm. Sự chú ý của Triệu Thiên Bình có đến bảy tám phần đặt lên người kẻ này, nếu không sẽ mất mạng như chơi.

Vừa giảm bớt số lượng vây công, vừa giữ khoảng cách an toàn với sự nguy hiểm, vừa chờ đợi thời cơ tích hợp mang Phùng Đình đi, mà trong tâm trí còn một chiến trường khác cũng khốc liệt chẳng kém. Phải có ý chí cực kỳ đáng sợ, cực kỳ vững chắc mới giúp cho Triệu Thiên Bình thủ vững đến bây giờ, thật sự là không dễ dàng chút nào. Trong vô vàn khó khăn nhưng vẫn có chút may mắn và hài lòng, đó là khả năng thích nghi chiến đấu của Triệu Thiên Bình càng lúc càng mạnh, kĩ năng võ thuật càng lúc càng hoàn thiện, càng đánh nó càng hiểu ra những tinh túy trong chiêu thức mà bản thân học được.

Bản thân chiêu thức chân chính không phải chỉ múa cho đẹp. Nó là kết tinh của sự chuyển động có quy tắc hợp lý khiến những động tác tấn công và phòng thủ trở nên uyển chuyển liên mạch, một loạt những chiêu thức liên hoàn phối hợp với nhau một cách hoàn mỹ sẽ khiến địch nhân lâm vào bị động dẫn đến thất thủ. Hơn nữa, khi luyện tập và chiến đấu khiến võ giả càng hiểu rõ chiêu thức và biến chúng thành bản năng thì lúc đó chiêu thức mới đạt đến sự hoàn mỹ, trong phức tạp có đơn giản, trong đơn giản có phức tạp, chuyển hóa và vận hành một cách nhuần nhuyễn. Chiến đấu đôi khi cần một kiếm cương mãnh trực tiếp, lại có lúc cần những huyền ảnh hoa lệ, một chiêu một thức khi đạt đến sự thấu hiểu tột đỉnh thì có thể biến hóa đến ngàn vạn, tùy cơ ứng biến một cách thành thạo, dù người có tung ra một chiêu đến cả ngàn lần thì đối thủ vẫn lực bất tòng tâm đi hóa giải.

Tất nhiên Triệu Thiên Bình còn cách cánh giới đang phong tạo cực đó một quãng dài, nhưng dù sao sự vận dụng chiêu thức của nó lúc này cũng đã vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu để Phùng Đình sử dụng một thanh kiếm bình thường, Triệu Thiên Bình dù không có thể lực vượt trội nhưng lại có tự tin dùng kiếm pháp của mình đánh ngang tay với gã, thậm chí với tốc độ học hỏi trong chiến đấu và phản ứng nhanh nhẹn của mình sẽ có thể áp chế một hai.

Nói về Phùng Đình, lúc này gã có vẻ không xong, toàn thân vết thương chi chít, bắp chân bị kiếm xuyên qua, tay trái đánh lủng, ngực lòi xương trắng. Dù bây giờ gã còn chút dư lực chống cự, nhưng Triệu Thiên Bình biết rằng, chỉ cần hắc diện bạch y kia tập kích một lần nữa thôi là gã phải chết không thể nghi ngờ. Đây là thời khắc mấu chốt, nó phải hành động.

Lúc này Triệu Thiên Bình lập tức thay đổi phương pháp chiến đấu. Không còn huy trương thanh thế tìm cách đánh lén nữa mà là tấn công áp chế tuyệt đối, mục tiêu là Phùng Đình.

Phùng Đình tuy chỉ còn nửa cái mạng nhưng muốn đánh ngất gã mang đi là điều vô cùng khó khăn và nguy hiểm. Triệu Thiên Bình muốn cứu gã nhưng không muốn phải bồi thêm cả mạng vào đây nên nó chọn một giải pháp có phần tàn nhẫn, đó là đá cho gã văng ra khỏi nơi này. Chính là như thế, vừa đưa gã ra khỏi chiến trường, vừa không vấp phải sự vây công.

Phùng Đình lúc này từ một hào kiệt nhất đẳng trở thành cái túi thịt cho Triệu Thiên Bình luyện tập cơ chân. Từng cú đá trời giáng khiến thân thể gã không thể chủ động được mà văng đi một đoạn. Lúc này có thể thấy sự cuồng hân của Triệu Thiên Bình, dù Phùng Đình bị thương nặng nhưng những kẻ khác dù kẻ cả hắc diện bạch y cũng không thể nào áp chế được gã như vậy, nhưng Triệu Thiên Bình lại có thể. Một phần vì sự tiến bộ vượt bậc của nó, một phần là vì nó đã quá hiểu cách chiến đấu và chiêu thức của Phùng Đình. Từ ngày khởi hành, mỗi lần chiến đấu nó đều tập trung quan sát học hỏi từ gã, trong võ học nó sử dụng cũng có một phần lớn chịu sự ảnh hưởng từ gã nên hơn ai hết, nó biết tấn công vào đâu, lúc nào để dễ dàng đặt bàn chân lên

người Phùng Đình.

Kiểm chiêu đa phần là những thức cương thiếu mà nhu có thừa, mục đích vừa để gạt bỏ những đòn tấn công đánh lên khác, vừa quán xoắn lấy kiếm của Phùng Đình nhằm tránh những đòn va chạm trực diện. Triệu Thiên Bình hiểu rằng chỉ cần cây mạnh mà chém vào kiếm của Phùng Đình thì hỏng hết cả, kiếm của những kẻ khác cũng chẳng phải vừa, nhưng khi trực tiếp va chạm với Quang Tinh kiếm thì đều như bùn đất bị cắt làm hai, thật sự là hung kiếm thí thân.

Đá vào hông, đá vào vai, đá vào lưng, đá vào bụng. Triệu Thiên Bình chọn những nơi mà ít vết thương nhất trên người Phùng Đình để tung cước. Cứ như vậy gã đã văng đến rìa quảng trường. Lúc này, Triệu Thiên Bình ra một chiêu gạt kiếm hoa mỹ rồi xoay người tung cước, gót chân phải va mạnh vào gáy Phùng Đình khiến gã văng xuống sườn núi.

- Chạy đi đâu!

Triệu Thiên Bình hét lớn một tiếng rồi đuổi theo.

Chẳng biết có kẻ nào còn tỉnh táo như nó không, nhưng chút khoa trương lừa dối cần phải có để đánh lạc hướng. Bảo vật động lòng người, kiếm của Phùng Đình quả thật là tuyệt thế, chẳng có gì đảm bảo sẽ không có kẻ nào thèm muốn mà đuổi theo.

Triệu Thiên Bình ngay xuống sườn núi bắt lấy thân thể Phùng Đình, cảm nhận gã dù mất hết tri giác nhưng vẫn còn hơi thở khiến nó thấy an tâm. Việc bây giờ là nhanh chóng đưa gã đi tìm một nơi trị thương, tốt nhất là chân núi, vừa có thời tiết không quá khó chịu, lại ít chịu ảnh hưởng bởi hàn khí.

Cẩn thận vác Phùng Đình lên vai, Triệu Thiên Bình không quên cảnh giác bốn phía, điều e ngại nhất lúc này của Triệu Thiên Bình là kẻ hắc diện bạch y kia. Một kẻ có thủ đoạn đánh lên khó đối phó, hơn nữa lại chẳng mấy may thương tổn gì, tình trạng còn tốt hơn bản thân nó nhiều. Nếu lúc này mà phải đương đầu với gã thì nó không chắc mình có bao nhiêu phần thắng.

Nhưng có lẽ sự hấp dẫn của Phùng Đình và tuyệt thế bảo kiếm không thể nào sánh bằng Thần kiếm, nên sự chú ý của hắc diện bạch y kia không nằm ở đây.

Cảnh giác một lúc nhưng không thấy nguy hiểm gì, Triệu Thiên Bình thăm thò phạm một hơi. Nhưng dù vậy nó vẫn tập trung tinh thần cao độ để phòng bị bất ngờ có thể xảy ra, hơn nữa quanh đây vẫn còn có võ giả lục đục đi lên tham gia huyết yển, nó không để tinh thần của mình lỏng lẻo một chút nào cả.

Một đứa trẻ gầy gò vác một trảng hán gấp hai ba lần mình băng băng xuống núi. Cảnh tượng thật kỳ lạ nhưng lại đang xảy ra. Dù có gặp vài trận hỗn chiến nhưng quy mô không còn như trước, có lẽ đa phần đều tập trung trên đỉnh núi, điều đó khiến đoạn đường này của Triệu Thiên Bình yên ổn hơn không ít.

Một đường mặc sức chạy, không biết qua bao lâu nó đã đến chân núi, chỉ vài trượng nữa thôi là bước chân vào sa mạc. Triệu Thiên Bình lựa chọn một khu vực bằng phẳng rồi đặt Phùng Đình nằm xuống. Gã vẫn bất tỉnh, tính mạng thời thóp nhưng vẫn còn. Một kẻ trảng kiện như vậy thì chỉ cần bình phục thương thế bên ngoài thì có thể khỏe mạnh không vấn đề.

Lúc này thương thế của gã mặc dù chẳng qua biện pháp trị liệu gì mà đã ngừng chảy máu, tuy vậy nhìn trông rất ghê. Triệu Thiên Bình xé toạc áo ngoài của mình thành nhiều mảnh để băng bó lại cho gã, mặc dù áo nó cũng chẳng còn nguyên vẹn gì.

Từ áo ngoài đến áo trong đều dùng hết, Triệu Thiên Bình đành để trần thân trên, còn Phùng Đình thì chẳng khác gì xác ướp. Gương mặt gã là phần duy nhất còn lộ ra ánh sáng có chút tái nhợt, còn tay trái được Triệu Thiên Bình lấy bao kiếm nẹp lại nên tạm thời không có vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trong hàn khí này một thời gian thì có thể tỉnh lại. Triệu Thiên Bình chỉ mong gã không tỉnh lại quá nhanh, vì nó còn việc phải làm.

Nhìn lên đỉnh núi, rồi nhìn ra sa mạc, một bên là nguy hiểm không lường trước được, có thể đánh mất tính mạng, một bên là lối thoát tạm thời khỏi địa ngục huyết tinh này, trầm ngâm một hồi, Triệu Thiên Bình nhặt kiếm của Phùng Đình rồi hướng về đỉnh núi mà đi. Ánh kiếm màu lục không nhiễm chút máu tanh dần dần thu lại sau lưng vó.

Nếu có lựa chọn tốt hơn nó cũng chẳng ham hố gì mà dấn thân vào nguy hiểm. Nhưng nếu bỏ đi, địa ngục này sẽ vẫn tồn tại, vẫn ăn thịt người, đại lục vẫn chìm trong lửa than đòi đòi kiếp kiếp.

Dù bản thân nó chẳng cho mình là tốt lành gì nhưng không thể vì thế mà ngoảnh mặt làm ngơ được. Trong bá tánh thiên hạ có Kim gia gia vẫn nuôi nó từ nhỏ, có Tiểu Mân Thầu nhờn nhờn mà đáng yêu, còn có cả gia đình bên ngoài dù chưa hề gặp mặt nhưng vẫn là thân thích, trong thế giới bên ngoài còn có bao nhiêu điều lí thú mà nó còn cần tự mình tìm tòi khám phá. Cứu nhân độ thế là cái gì đó quá cao cả mà nó còn chưa nghĩ đến, nhưng nó còn những điều tốt đẹp đang chờ đợi mình, cần bản thân mình ra sức bảo vệ, như vậy đã đủ lý do để nó không thể trốn tránh bỏ chạy.

Một đứa trẻ nhút nhát nhưng tràn ngập sự tò mò, thôi thì trong nguy hiểm cùng cực kia lại ẩn chứa bí ẩn đầy kích thích, ta tự tìm niềm vui cho mình vậy.

Một đường xuống rồi lên đã qua vài canh giờ, trên quảng trường đã không còn cảnh chém giết. Lác đác xen lẫn trong xác người vô tận vẫn còn vài kẻ giữ được tính mạng đang không ngừng rên rỉ. Một khúc tráng ca cũng là một cơn ác mộng bám theo cả đời.

Cánh cửa đá đã được mở lên, như vậy là Triệu Thiên Bình đã đến chậm, có kẻ đã vào trong thành công, có lẽ Thần Kiếm đã nhận chủ. Nhưng Triệu Thiên Bình cảm thấy không sao cả, mục đích của nó đến đây khác với bọn họ, nó không cần chấp kiếm.

Bước chân qua chiến trường gập ghềnh đầy cơ thể, thỉnh thoảng nó lại gặp vài kẻ còn sống. Không đành lòng, nó phải dùng chân lôi họ từ đồng xác khỏa ra ngoài. Ở chiến trường này phân biệt sống chết thật sự dễ, chết thì khô quắt, mà sống thì còn "tươi", rất dễ phân biệt.

Trong hàng ngàn vạn cái xác có một cái khiến Triệu Thiên Bình kinh hồn táng đờm. Cái xác này không bị phanh xẻ gì, chỉ một vết thương có vẻ là cắt cổ và một thanh nguyệt nhận cắm thẳng vào bụng mà chết. So với vô vàng những cái thây không toàn vẹn ở đây thì phải nói rằng cái xác này chẳng có gì đáng sợ, điều khủng bố là ở chính bản thân cái xác này.

Hắc diện, bạch y.

Đây chính là kẻ mà Triệu Thiên Bình lo lắng đề phòng nhất lúc trước, một kẻ có thân pháp hư vô phiêu miểu, bản lãnh xuất thần nhập hóa, một thân giữa loạn chiến mà không nhuốm vết máu, Triệu Thiên Bình dù tự tin vào thân thủ hiện giờ của mình nhưng tin chắc mình không thể nào trong hỗn chiến mà vẫn bình an như vậy được.

Nhìn vào xác già, một thân bạch y ngoài phần bị đâm ở bụng thì vẫn còn bảo tồn hoàn hảo, có nghĩa là đến tận khi chết già vẫn không hề bị vết thương nào khác. Nhưng chỉ hai nhất, đơn giản hai đòn đã đưa già vào tử lộ, mà thứ cắm trên bụng già lại là nguyệt nhận của chính bản thân mình. Bị ai thay một đời hảo thủ lại bị chính bảo đao của mình đoạn tuyệt mạng sống.

Ai? Ai là kẻ có bản lĩnh như vậy.

Triệu Thiên Bình trước đó đã rất chú ý quan sát chiến trường, nhưng không thể phát hiện ra ai có bản lĩnh lớn như thế. Dù là thủ đoạn đánh lén hoàn mỹ hay trực diện đồ sát, thì kẻ này có thực lực không thể tin nổi.

Nghĩ nghĩ một lát, Triệu Thiên Bình quay lại tìm kiếm một chút vết tích. Quả nhiên như nó dự đoán, trong vô số xác chết ở đây có khá nhiều kẻ bị giết bởi thủ đoạn tương tự, bị chính vũ khí của mình kết liễu mạng sống. Có kẻ bị chọc vào bụng, vào tim, có kẻ bị xuyên yết hầu, có kẻ lại bị chèn đầu ra làm đôi vô cùng khủng khiếp. Triệu Thiên Bình có thể nhận ra vài người trong số họ là những kẻ còn sống khi nó cứu Phùng Đình xuống núi, có kẻ đã từng tham gia vây công, có kẻ chiến đấu nơi khác, có kẻ đến muộn, tất cả đều bị giết bởi một thủ đoạn hết sức tàn nhẫn và gọn gàng.

Quay lại với cái xác hắc diện bạch y, Triệu Thiên Bình càng chăm chú quan sát để tìm ra chút manh mối. Bàn tay cầm kiếm bị gãy vài ngón, vết thương trên cổ tuy nặng nhưng không quá sâu, chỉ có vết thương ở bụng khiến nội tạng tổn thương dẫn đến tử nạn, ngoài ra chỉ còn ánh mắt đầy sự không cam lòng đã khô trắng thì không còn gì nữa. Có thể đoán định dù thân pháp của hắn nhanh nhưng không thể nào so bằng tốc độ của kẻ giết hắn, bị trượt thoát vũ khí một cách bạo lực, tuy né được nhất đao trên yết hầu không chết nhưng không thể ngăn cản đòn tiếp theo, một sức nỗ lực trong vô vọng. Có lẽ nhờ một thân bản lĩnh mới có tư cách khiến hung thủ ra đòn thứ hai.

Càng nghĩ càng lạnh mình, Triệu Thiên Bình bất giác nhìn sâu vào cửa động, nơi bóng tối thăm thẳm có chút huyết quang mập mờ tựa như một con ác thú đang mở rộng cái mồm đầy máu chờ đợi con mồi chui vào.

Cường giả.

Thần kiếm.

Triệu Thiên Bình cảm thấy hoang mang, liệu nó có thể chiến thắng?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Vô lực

Có chuyện xưa kể về một đôi thanh mai trúc mã cùng hẹn ước khi đến tuổi trưởng thành sẽ kết duyên phu phụ. Cô gái là con út trong một gia đình trí giả nổi danh, chàng trai lại là trưởng nam của dòng dõi nhà binh. Khi cả hai mười tám thì đúng lúc đất nước bị giặc ngoại xâm, chàng trai một phần vì nghĩa vụ quốc gia, một phần vì muốn kiến công lập nghiệp theo bước tiên hiền nên binh giáp ra tiền tuyến.

Chính chiến qua ba năm, chàng vừa được nhậm chức hiệu úy thì có tin thư từ nàng báo rằng phụ mẫu ép buộc nàng phải kết duyên với con nhà quan lớn. Bị già quan kia ra ân ra uy mà cha nàng lại trọng danh lợi nên ép buộc nàng phải gả đi, nàng tuy không đồng ý nhưng phận nữ nhi cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, chỉ còn biết kêu cứu người yêu.

Chàng dù buồn thương và phẫn nộ nhưng lí trí cho chàng biết dù có lập tức quay về thì trừ việc dẫn nhau bỏ trốn ra thì chẳng có cách nào giải quyết, chàng không muốn vậy, chàng muốn họ được chấp thuận của mọi người, nhưng chỉ tiếc rằng chức quan của chàng quá nhỏ, không thể đầu lại vị quan cao chức trọng kia được. Chỉ còn cách duy nhất là phải thắng quan thật nhanh, mà muốn nhanh thì phải lập được công lớn, nghĩ như thế chàng bèn nhận nhiệm vụ ám sát chủ tướng địch.

Không may thay nhiệm vụ quá khó khăn, dù chàng vượt qua hết tất cả những rào cản một cách hoàn hảo, nhưng vị chủ tướng kia lại đầy bản lĩnh và kinh nghiệm để đối phó với những trường hợp như vậy, sự cách biệt về lực lượng khiến chàng thân bại. Chàng bị bắt giết rồi bêu đầu ở cổng doanh trại kèm theo lời chế giễu nặng nề.

Tin chàng mất truyền đến quê nhà, trở trêu thay lại bị mọi người cười chê là kẻ không biết tự lượng sức mình, những kẻ muốn chia rẽ chàng và nàng càng

được dịp hả hê nhạo báng. Chỉ có nàng biết lí do chàng mất vì trước khi thực hiện nhiệm vụ chàng đã đưa thư cho nàng. Đau đớn tột cùng dần dần biến thành hận ý khắc sâu trong tâm trí, nàng quyết bỏ đi tấm áo hoàng hoa khuê nữ mà dẫn thân phiêu bạt, đến một ngày, nàng cải nam trang gia nhập quân đội, nhưng không phải quân đội nước nhà mà là quân đội dưới trướng tên chủ tướng kia.

Với một thân kinh thư được nuôi dạy từ nhỏ, nàng nhanh chóng từ binh hóa sư, liên tục bày mưu đặt kế công chiếm chính quê hương của mình. Mặt khác nàng như vô tình cố ý để lộ thân phận nữ nhi với vị chủ tướng kia rồi vừa hiển lộ tài hoa vượt bậc vừa âm thầm quyến rũ gã, rồi cuộc gã cũng si mê nàng, tin tưởng nàng.

Một ngày kia, nàng đích thân dẫn binh tập kích quê nhà, diệt sạch nhà quan lớn kia chó gà không tha. Đêm hôm đó, nàng câu dẫn gã chủ tướng đến phòng mình, rồi lợi dụng con mê loạn mà cắt đầu gã, đúng như những gì gã đã làm với chàng.

Rồi nàng đem theo thi thể chàng trốn đến một nơi hẻo lánh tự tiện, mặc kệ một mớ bong bong do chính mình bày ra. Sau đó không lâu, cả hai đất nước dần lâm vào hỗn loạn, hao binh tổn tướng, cuối cùng bị một thế lực thứ ba nhảy vào thôn tính.

Triệu Thiên Bình vừa đi vừa nhớ đến câu chuyện đã được đọc từ lâu. Có người bảo rằng câu chuyện khuyên can hồng nhan họa thủy, có kẻ dè bieu chê bai thói cũ lạc hậu, những kẻ lãng mạn thì hâm mộ tình yêu bất diệt của họ. Còn Triệu Thiên Bình, nó cảm nhận sâu sắc được sự điên cuồng trong hành động của hai người họ. Chỉ cần động lực thôi thúc, khả năng điên rồ của con người là vô tận.

Trong cuộc đời, lúc nào đó sẽ có những lựa chọn dù biết điều đó chưa chắc đã đem lại kết quả tốt lành gì nhưng ta vẫn cứ chọn, vẫn cứ làm, điên rồ bất chấp như vậy đôi khi mới thật sự là con người.

Mặt mờ thăm thẳm, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng hú rít ghê rợn, con đường này mới vừa bước vào đã mang đến cảm giác không lành, một khi dấn thân vào đó thì chẳng biết thành bại sẽ ra sao, sống chết thế nào, phân vân nhưng vẫn phải bước tiếp.

Từng tiếng bước chân dù bản thân nó đã cố gắng thật nhẹ nhàng nhưng trong cái hang động này vẫn vang vọng dội lại. Thỉnh thoảng xung quanh lại lập lòe những đốm sáng màu đỏ ẩn hiện sau làn sương mờ mịt. Đốm sáng càng sâu vào hang lại càng có kích thước lớn hơn, dần dần Triệu Thiên Bình mới nhìn rõ thì ra đốm sáng này là những viên đá màu đỏ có thể phát quang. Nếu nói chúng là hồng ngọc thì thà nói là huyết ngọc có vẻ đúng hơn, vì từng mảng đỏ thẫm như tiết lập lòe mang lại cảm giác yêu dị khó mà diễn tả. Càng ghê rợn hơn khi các khối đá đó phập phù ra từng lớp sương máu, từng đợt từng đợt, chẳng khác gì một con vật đang hô hấp.

Sương máu cuộn xoắn lập lòe cuốn vào sâu trong hang như đang được hấp nạp bởi thứ nào đó. Sương máu mang đến cho Triệu Thiên Bình cảm giác quen thuộc, ngẫm một hồi thì chính là thứ hàn khí mang lại cảm giác “mát mẻ dễ chịu” trên núi, chẳng qua nơi này nồng đậm hơn nhiều, thậm chí Triệu Thiên Bình suy đoán nếu đi thêm một đoạn nữa thì sương máu này có thể ngưng thành thực chất.

Điều đó chẳng phải dấu hiệu tốt lành gì, hàn khí có thể ăn mòn ý chí, cảm giác áp bách trong sương máu càng mạnh hơn. Nếu sương máu kết tinh lại, Triệu Thiên Bình không chắc mình có thể thủ vững tâm thần hay không. Cũng may là nó đã tương đối quen với cảm giác hiện tại, dù tăng thêm một ít cũng chẳng sao, dù vậy tốt nhất cũng nên tiếp tục tăng cường sự chịu đựng của tâm trí, đề phòng áp lực tăng vọt lại không kịp chuẩn bị thì công sức trước giờ đầu tranh phải đổ sông đổ biển hết.

Triệu Thiên Bình đi chuyển từng bước thật chậm để thích ứng. Trong lòng đang suy đoán có phải sương mù này chính là tinh huyết hay không. Nếu vậy thì tinh huyết bay vào trong rất có thể dễ cho thứ đó hấp thu. Nếu suy đoán là đúng thì không biết nên buồn hay vui, lạc quan một chút thì thứ đó chưa hấp thu xong nên chưa thể nào ở trạng thái mạnh nhất được, nhưng cũng khó mà cười nổi khi thứ đó càng lúc càng mạnh thêm.

Rốt cục nó mạnh đến cỡ nào.

Triệu Thiên Bình bắt giác vuốt vuốt thanh kiếm trong tay mình, chỉ hy vọng nó không làm mình thất vọng.

Quãng đường đi không quá dài, mà Triệu Thiên Bình lại đi chuyển không quá nhanh, nên phải hơn thời thằn sau nó mới đến cuối hang.

Nơi đây là một đại sảnh rộng và có phần sáng sủa, tường thành vuông vức chứ không còn lồi chỏm như trong hang nữa, xung quanh không còn huyết thạch nữa mà gần đầy mình châu bạch ngọc. Giữa đại sảnh dựng lên một bình đài cao hơn ba trượng, trên đài đặt một bệ cắm một thanh cự kiếm hình rồng màu đen, sau đó là một cái ghế ngọc thật lớn. Trên đó đã có người.

Một kẻ có vẻ cao lớn mặc trên người bộ hoàng kim giáp che phủ kín thân chỉ lộ gương mặt, nhưng nó lại bị sương mù tỏa ra từ hắc long kiếm che mờ, chỉ thấy ẩn hiện hai con mắt màu đỏ lập lòe đầy tà dị.

Triệu Thiên Bình nhìn thấy cảnh này liền như chết cứng, cảm giác áp bách khủng bố, cả người bỗng đứng sững lại, chân nặng như đeo chì, mà ngực thì khó thở cứ như ở sâu trong lòng biển vậy. Chân nó không thể tự chủ được mà run rẩy.

Cảm giác này lại không đến từ kẻ đang ngồi mà đến từ hắc kiếm trước mặt gã. Hắc long cự kiếm không cần ai nâng cũng có thể lơ lửng trên bình đài, thân kiếm dài nửa trượng, chuôi ngập trong huyết quang, từ đó tỏa ra từng đợt từng đợt hơi thở hủy diệt khủng bố. Huyết quang lập lòe như cự phù giáng vào tâm.

Thùng thùng... thùng thùng...

Tim nó có cảm giác muốn vỡ ra từng mảnh.

“Phập...”

Triệu Thiên Bình tự cắn đầu lưỡi của mình, dòng máu tươi nóng giúp nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Chỉ xem chút nữa thôi là nó đã thủ phục xuống quỹ lạy như chứng kiến thần linh trước mặt.

Đôi mắt màu đỏ chuyển hướng về Triệu Thiên Bình, một giọng nói trầm khàn vang lên:

- Tiểu tử thật may mắn. Muốn thần kiếm sao? Tiếc rằng ngươi tới quá muộn.

Triệu Thiên Bình trầm mặt một hồi rồi nhìn hấn nói ngắn gọn:

- Vẫn chưa muộn!

Một tiếng cười vang lên, giọng nói trầm khàn như vừa được miễn nguyện nên tâm tình cũng khá tốt, hấn mở miệng khuyên giải:

- Chút tuổi như vậy mà đến được đây quả thật không đơn giản, nhưng muốn giành Thần kiếm thì thật sự là không biết lượng sức. Hôn nữa...

Nói đến đây gã đưa tay nắm lấy hắc kiếm trước mặt đưa lên cao cười lớn:

- ...ta đã được Thần kiếm chấp thuận. Đã không ai có thể ngăn cản được.

Triệu Thiên Bình thì chẳng thấy có gì đáng cười:

- Không sao.

Nó cũng chẳng muốn nói nhiều nữa, tranh thủ sớm chút nào hay chút ấy. Triệu Thiên Bình liền rút Quang Tinh Kiếm nhào lên đài.

Lục quang tinh thuần tuy không cường đại nhưng trong huyết quang u ám vẫn tỏ ra nổi bật, tựa như trong đêm tối có ánh đèn soi sáng, giúp tinh thần của Triệu Thiên Bình dễ chịu hơn không ít.

Nhìn thấy ánh kiếm, hộ kiếm giả lập tức kinh ngạc quát lớn:

- Hậu nhân Phùng Gia sao?...Không đúng, đâu có kẻ nào như ngươi...

Không để tên kia dài dòng, Triệu Thiên Bình lao tới hét lớn:

- Cảm ơn mà đánh...

Hộ kiếm giả không cảm thấy tức giận, chỉ xùy cười khinh thường:

- Lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức...

Nói đoạn gã cũng lập tức hành động, tuy ra sau nhưng lại tới trước. Một kiếm chém ngược nhắm thẳng vào người Triệu Thiên Bình, cực mạnh, cực nhanh.

Triệu Thiên Bình hoảng hồn, kẻ này quá nhanh. Không muốn ăn kiếm nên nó vội vàng đạp chân còn lại khiến cơ thể xoay vòng lách sang một bên đồng thời đổi thế kiếm từ Cuồng Long Trảm thành Thiên Hoa Loạn Trụ mà đâm xoắn tới.

Hộ kiếm giả chẳng phải tay vừa, hấn khom nhẹ né đi kiếm phong đồng thời lật tay hoành kiếm chém một đường ngang khiến Triệu Thiên Bình không thể không rút kiếm về phòng thủ.

Keng...

Tiếng kiếm lanh lảnh, Triệu Thiên Bình từ thế tấn công lại bị ép thành phòng thủ chỉ trong chốc lát. Hộ kiếm giả thấy thế nhếch miệng cười, đồng thời vùng tay trái chộp đến.

Triệu Thiên Bình thầm hô không ổn, nếu để đối phương bắt được kiếm của mình thì kết cục chẳng khác gì những cái xác ngoài kia. Mặc dù động tác của đối thủ rất đơn giản nhưng đầy sức mạnh và tốc độ khiến những động tác dư thừa của Triệu Thiên Bình tự đưa mình vào thế khó. Có điều kinh nghiệm chiến đấu của nó đã tăng rất nhiều nên lâm nguy không loạn, nó vùng chân phải đá mạnh vào mũi kiếm của mình để phá đi thế kim kẹp khiến đối phương không chộp vào được, rồi nhanh chóng giật ngược lui lại.

Chỉ ra chiêu trong thoáng chốc nhưng Triệu Thiên Bình có cảm giác áp lực không nhỏ. Chỉ một lần va chạm vào kiếm đối phương thôi mà hai tay nó đau nhứt cả lên, cổ tay tê dại. Nếu phải trực diện va chạm vài lần nữa thì chẳng biết kết quả tồi tệ đến mức nào. Nhưng chỉ có làm thế, mục đích của nó là lấy kiếm đấu kiếm càng lâu càng tốt, hy vọng có một cơ hội mong manh để phá hủy thanh kiếm kia. Nhưng nó cần một chiến thuật tốt hơn vì khoảng cách thực lực giữa bản thân với đối thủ có sự chênh lệch không nhỏ.

Nhanh chóng đề ra giải pháp chiến đấu, Triệu Thiên Bình lại quay về lối đánh phòng thủ để thích ứng rồi phản công của mình.

Đối thủ như một mãnh thú hồng hoang đầy cuồng bạo, những đòn tấn công đầy mạnh mẽ nhưng không kém phần xảo diệu. Có thể nói đây là kẻ địch

khủng bố nhất mà Triệu Thiên Bình từng gặp được. Xen lẫn những chiêu thức thiên biến vạn hóa đầy mê hoặc là những đòn tấn công trực diện đơn giản mà đầy uy lực khiến Triệu Thiên Bình khó không thể tả.

Một thức Lạc Diệp Quy Khư đầy ảo diệu, ánh kiếm vun vút đầy trời như lá cuốn mùa thu muốn đem mọi thứ xóa sổ đi đang khiến Triệu Thiên Bình phải lúng túng không biết làm sao né tránh đành phải rút lui thật nhanh để tránh phong hiểm thì đột nhiên biến thành một chiêu Quy Tâm Kiếm cực nhanh đâm tới, một kiếm muốn xuyên tim.

Từ loạn chém biến thành đâm mà thế kiếm không chút lúng túng, kiếm như bút, hạ tất thành vẫn không một chút lúng túng. Kiếm thuật của Hộ kiếm giả xuất thần nhập hóa khiến Triệu Thiên Bình phải lâm vào hiểm cảnh.

Với các đối thủ trước đây chỉ cần qua vài lần giao chiêu là Triệu Thiên Bình có thể tương đối nắm bắt được cách tấn công của đối thủ rồi từ đó dần dần chuyển bị động thành chủ động chiếm thế thượng phong, nhưng kiếm kỹ của Hộ kiếm giả này thật sự khiến nó không nắm bắt được chút nào.

Nhanh, thật sự quá nhanh, lại còn cực kì mạnh mẽ. Kiếm không còn là vũ khí mà đã trở thành một bộ phận trên thân thể, kiếm đã trở thành bản năng trong máu thịt của hắn.

Có những lúc Triệu Thiên Bình tưởng chừng như kiếm muốn rời tay, đau, quá đau, bàn tay nó đã tóa máu vì những va chạm.

Một thức đâm tới cực nhanh của đối phương, tuy bất ngờ và nguy hiểm nhưng cũng là những gì Triệu Thiên Bình chờ đợi, Triệu Thiên Bình dùng cả hai tay nắm chặt kiếm rồi bặt lên thật mạnh.

Coongggg...

Roẹt...

Tiếng vang lạnh lạnh vang lên, kèm với tiếng xé rách. Triệu Thiên Bình dùng hết sức bặt kiếm nhưng nó vẫn chậm một chút, mũi kiếm của địch thủ dù bị lệch vẫn kịp xé ra một phần vai trái của nó, vết thương rộng toát, nhưng điều kì dị là chẳng có máu chảy ra.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng quan tâm đến vấn đề đó, điều nó chú ý giờ là hiệu quả của đòn tấn công cực mạnh chém vào ngang thân kiếm của mình, nhưng ngay lập tức nó phải thất vọng, thân Hắc long kiếm chẳng chút dấu trầy xước, chỉ có huyết quang là hơi ảm đạm một chút mà thôi. Chỉ một chút, nhưng dù sao điều đó cũng cho thấy đòn tấn công mang lại hiệu quả. Dù có chút không như mong đợi, nhưng dù sao đó được mệnh danh là thần kiếm, có chút hy vọng vẫn hơn là tuyệt vọng.

Cực độ nguy hiểm khiêu chiến, dùng bản mạng chi huyết đánh đổi tổn thương với đối thủ. Nhưng càng đánh Triệu Thiên Bình càng cảm thấy hy vọng càng nhỏ.

Thương tổn nó vốn đã tích lũy từ trước khá nhiều mà vẫn chưa khỏi hẳn, giờ lại phải dùng thương tổn đổi lấy thương tổn, trong khi thần kiếm vẫn chưa có hư hại gì, hào quang ảm đạm rồi lập tức được huyết khí nồng đậm điền cuồng bổ sung khiến nó không những không suy yếu mà càng lúc càng hung mãnh, còn người cầm kiếm, hộ kiếm giả thì chẳng may thương tổn, gã như một quả núi sừng sững mà nặng nề nghiền ép khiến Triệu Thiên Bình chịu áp lực khổng lồ mà chẳng có cách nào để vượt qua.

Đôi khi nó cũng thử tấn công vào điểm yếu để đối phương phải tạm thời phòng thủ, nhưng không ngờ đối thủ chẳng thèm quan tâm, một kiếm chém vào chỉ gây một vết rách nhỏ lên chiến giáp của đối phương. Một chiến áo giáp dù không phải chế tạo từ chất liệu quý giá nhất nhưng cũng đủ để người ta tuyệt vọng. Thử nghĩ nếu trên tay Triệu Thiên Bình không phải là Quang Tinh Kiếm thì dù có trăm ngàn nhát chém vào chắc cũng chẳng si nhê.

Chiến giáp phòng thủ tuyệt đối, thần kiếm cái thế vô song, lại thêm một thân bản lĩnh đăng phong tạo cực. Triệu Thiên Bình có cảm giác đối thủ vẫn chưa dùng hết sức nhưng bản thân mình lại sắp kiệt quệ đến nơi.

Phải làm sao để vượt qua bức tường khổng lồ này, phải làm sao hiện thực hóa hy vọng, trước khi tuyệt vọng bao phủ?

Một thân võ công chấp vá không cơ sở vững chắc nên chẳng ra hồn, sức thì không có, kiếm này cho dù là bảo những cũng chỉ thuộc phạm trù thường nhân, điều nó tự tin nhất là một ý chí kiên cường cùng cái đầu linh hoạt, nhưng dưới thực lực tuyệt đối thì có cách gì để vẫn hồi bại cực?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thông suốt

Triệu Thiên Bình bất chợt nhớ đến câu chuyện lúc nãy, người ta một thân liễu yếu đào tơ có thể náo loạn thiên hạ, là vì sao? Nàng dùng đau thương hóa thành sức mạnh, dùng trí tuệ bản thân chi phối ngoại lực một cách hoàn hảo để đạt được mục đích của mình.

Đúng vậy, nếu trong những trường hợp lực bất tòng tâm có thể nương nhờ ngoại lực, nhưng ở cái nơi cùng hung cực ác này đến ma còn chẳng có thì nhờ ai bây giờ. Nơi này ngoài bản thân Triệu Thiên Bình ra thì nó chẳng thể tìm thấy ai khác có thể giúp đỡ được cả, chẳng lẽ phải nhờ sự trợ giúp của địch

nhân, nếu không thì ngoài con người ra còn có thể có thứ gì khác chứ.

“Thứ khác sao? Chờ đã...”

Triệu Thiên Bình bỗng nhiên nghĩ đến một thứ có thể trợ giúp mà từ trước đến giờ nó đều chối từ, đó chính là hàn khí. Hàn khí trong núi này có thể tăng cường khả năng hồi phục cũng như sức chiến đấu, nhưng Triệu Thiên Bình lại dùng ý chí cứng cỏi của mình để ngăn chặn sự đồng hóa từ đó mà sự trợ giúp này, hơn nữa do sự đấu tranh không ngừng nghỉ trong tâm trí mà bị sự đau đớn khó chịu liên tục hành hạ. Nếu bây giờ nó có thể giải quyết chuyện này thì sức chiến đấu có thể tăng gấp bội phần.

Nhưng vấn đề là nếu thả lỏng cho hàn khí này xâm nhập rất có thể sẽ đánh mất đi tâm trí của mình, hơn nữa, hàn khí này lại xuất phát từ chính kẻ địch, sẽ chẳng có ích gì nếu sự đánh đổi này biến mình thành một kẻ nô lệ của dục vọng.

Nhưng nếu không thử thì nó còn cách nào khác, bỏ trốn ư, không, sẽ không bao giờ.

Dù có hung hiểm như thế nào đi nữa nó vẫn phải thử, nó muốn “hóa đau thương thành sức mạnh”, muốn đột phá cực hạn bản thân ngay chính lúc này để tìm ra sinh lộ, hơn nữa nó tin tưởng bản thân mình, tin tưởng rằng mình sẽ giữ được một tia chấp niệm về sự tốt đẹp trong chính bản thân mình.

Hít một hơi thật sâu, Triệu Thiên Bình quyết định thả lỏng tâm thần.

Dây thần kinh căng cứng của nó đột nhiên nói lỏng, sự gắng gồng thích nghi chịu đựng được buông thả. Phòng tuyến tâm thần kiên trì một thời gian dài nhanh chóng sụp đổ.

U...u...u...

Tâm trí Triệu Thiên Bình dần dần tràn lan những ham muốn rò rỉ đại không kiểm soát, quả thật không thể kiểm soát được vì nó cảm nhận được đó không phải là suy nghĩ mà hàn khí áp đặt cho bản thân mà chính là những thứ mà tận sâu thẳm trong tâm hồn nó vẫn luôn khao khát. Chẳng qua trước đây chỉ là những ý nghĩ thoáng qua chưa có cơ hội hiển lộ nhưng giờ giống như được kích thích mà hoàn toàn bộc phát và trở nên điên rồ.

Như nó đã từng khao khát vòng tay yêu thương của cha mẹ thì giờ ý nghĩ đó trở nên nguy hiểm hơn khi nó biến tướng thành sự ghen ghét tội bạc khi nghĩ về sự hạnh phúc của người khát với ham muốn tội bạc muốn phá hủy nó để tìm cảm giác hả hê và công bằng cho bản thân mình. Sự thích thú một thứ gì đó biến hóa thành sự tham lam tội độ tất cả mọi thứ hiện hữu và muốn biến chúng thành của riêng một mình mình, tất cả tất cả phải là của mình, nếu có kẻ phủ nhận thì phải chết. Cảm giác được thống ngự tất cả, cảm giác được là trung tâm của thế giới, cảm giác sở hữu mọi thứ,...khát khao biến những cảm giác thỏa mãn đó thành sự thật tràn ngập suy nghĩ của Triệu Thiên Bình.

Hàng đồng những sự thay đổi như con quỷ muốn nuốt trọn cả tâm hồn, nó không những đem lại những sự biến tướng không tưởng mà còn khiến bản thân cảm nhận được sự sung sướng khi tận hưởng những suy nghĩ điên rồ đó.

Cảm giác đầy kích thích.

Sự dễ chịu đầy hưởng thụ.

Cảm giác không tệ.

Đầu óc trở lên loạn thất bát tao nhưng tâm trí nó vẫn giữ được sự bình thản không ngờ. Nó nhận ra những dục vọng này dù đen tối nhưng rất trần trụi, khiến nó hiểu được chính bản thân mình.

Những ham muốn tầm thường thật ra chẳng có gì xấu, vấn đề nằm ở chỗ làm sao đạt được mục đích để thỏa mãn dục vọng mà thôi. Có người chọn nỗ lực phấn đấu, có kẻ lại ưa thích hưởng thụ thành quả của người khác.

Hàn khí này không những kích thích sự tham muốn của con người, nó còn đưa đẩy tâm trí họ vào con đường sa ngã, khuếch đại sự tà ác trong con người lên cao nhất, mà đỉnh điểm là sự giết chóc để đạt được mục đích.

Ham muốn giết người không phải vì nó chưa từng tạo sát nghiệp mà không có, thứ ham muốn bản thiêu đó tồn tại sâu đến nỗi chính nó cũng chẳng nhận ra. Thực chất ý nghĩ nó vẫn luôn tồn tại trong đầu, khi căm ghét một ai đó, khi tham muốn, thậm chí mong muốn bảo vệ một thứ gì đó cũng khơi gợi lên sát ý trong lòng người, đó là nói về đồng loại, còn với giống loài khác thì đơn giản hơn nhiều vì nó đã nằm sẵn sâu trong bản năng như một phần của sự sống. Giết hay không giết không nằm ở suy nghĩ, mà nằm ở hành động, kẻ không sát sinh một là vì không muốn, hai là vì không dám. Những kẻ nhát gan có sát tâm nhưng không dám hành động thì chẳng nhắc đến làm gì, còn những người không muốn giết chóc lại có hàng đồng lý do khác nhau.

Triệu Thiên Bình không muốn giết chóc đơn giản là vì nó yêu sự sống. Trong muôn vàn những ham muốn tội bạc thì nổi trội nhất là ham muốn được sống, sự sống đối với nó chính là giá trị to lớn nhất, xinh đẹp nhất mà nó muốn chiếm hữu. Không chỉ là bản thân mình sống, mà đẹp khi cảm nhận được sự sống tồn tại xung quanh mình.

Sinh mệnh được tạo ra là điều gì đó thiêng liêng cao quý, dù chỉ là một sinh vật nhỏ nhoi nhưng sinh mệnh của chúng lại góp phần tạo ra một thế giới sinh động và đầy đẹp đẽ.

Những suy nghĩ dần dần lắng đọng và an tĩnh trở lại. Khoảnh khắc tường sóng gió ngập trời, tường chừng sẽ đọa lạc trong vôn hạn sát ý lại trôi qua một cách nhanh chóng chỉ vì nó là một kẻ “ham sống” tội bạc.

Triệu Thiên Bình bắt giặc bật cười.

Tâm trạng thoải mái nhưng nó cũng không nhàn rồi gì, khoảnh khắc thả lỏng tâm trí nói thì lâu nhưng chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, tay nó vẫn đang chặt vật bám vào thanh kiếm kia.

Rốt cục thì nó vẫn thất bại trong việc tìm kiếm lực lượng từ hàn khí. Nhưng nó lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi trong tâm trí không còn sự đấu tranh mệt mỏi như trước nữa, ít ra đó vẫn là một thu hoạch lớn, giờ nó có thể thoải mái hơn trong việc suy nghĩ đối sách.

Hơn nữa Triệu Thiên Bình hiểu ra việc nương nhờ ngoại lực không phải là đúng đắn, dù có qua được khó khăn nhất thời nhưng sẽ biến chính mình thành kẻ lệ thuộc thậm chí là nô lệ.

Triệu Thiên Bình lựa chọn một lối kích thích khác, tự khiến bản thân thành điểm tựa, lấy những ham muốn của chính mình làm động lực để thúc đẩy tiềm năng đột phá.

Kẻ địch trước mặt không còn là núi tảng khó qua nữa mà trở thành một thách thức, thách thức dù có khó khăn đến đâu nhưng nó tin tưởng mình có thể vượt qua được.

Chiều đi chiều lại, tất cả những gì Triệu Thiên Bình có thể tổng kết ra là kẻ địch luôn nhanh hơn mình, muốn chống lại chỉ còn cách phải nhanh hơn đối phương mà thôi. Nhanh ở đây không phải là ra đòn nhanh hơn mà là suy nghĩ nhanh hơn, nắm bắt nhanh hơn để nắm tiên cơ trong chiêu thức, từ đó hướng đến cân bằng trong giao thủ. Điều đó có thể gọi là đọc chuyển động của đối thủ trước khi hấn tung ra chiêu thức để đưa ra ứng phó trước, nhưng phải đúng lúc, nếu đưa ra ứng đối quá sớm đối thủ sẽ dễ dàng biến đổi chiêu thức, như vậy càng nguy hiểm hơn. Điều này không hẳn là nó tự tin đầu óc linh hoạt hơn, đúng ra đó là một sự đánh cược, đem thứ tốt nhất mình có ra để được, như vậy nó mới có cơ hội thắng.

Muốn bức cơ thể đến giới hạn, nó lại thay đổi từ phòng thủ sang tấn công. Lối đánh tấn công như vũ bão, thô tục một chút thì phải gọi là như chó điên cắn cắn, dù kẻ địch có hùng mạnh đến đâu khi gặp phải một con chó điên như vậy cũng phải e dè.

Dù hành động như điên dại nhưng Triệu Thiên Bình vẫn phải đảm bảo tâm trí mình tỉnh táo ở mức độ cao nhất, từng bước từng bước dạo chơi bên bờ vực sinh tử, thúc ép cơ thể đột phá cực hạn. Nhanh và chuẩn xác. Liên hoàn chiêu thức này nó chưa bao giờ sử dụng, thậm chí đến lúc xuất chiêu nó mới kịp nghĩ đến tiếp theo phải đánh như thế nào, não bộ hoạt động hết công suất để tính toán đòn tấn công tiếp theo, tâm trí và bản năng dần dần hòa hợp thành nhất thể, kiểm soát liên tục, chiêu chiêu tiến công không góc chết.

Kiểm ảnh vụn vút ngân vang lạnh lạnh, hoa lửa tung tóe.

Những đòn tấn công không còn đơn thuần là va chạm vào kiếm mà còn nhắm đến những mạch xích yếu nhất trên chiến giáp của đối phương. Thần kiếm có thể từ từ hao mòn, nhưng phòng thủ của đối phương phải phá vỡ trước đã, nếu để một kẻ bản lĩnh cao cường như Hộ kiếm giả một khi đã thích ứng với lối đánh điên loạn này rồi lật ngược tình thế đối thủ thành công thì kết cục chờ đợi nó sẽ chẳng hay ho gì.

Chiến giáp dù chắc chắn nhưng không phải hoàn hảo, qua từng đòn từng đòn tấn công của Triệu Thiên Bình dần dần rơi ra từng mảnh, sau cùng rốt cục cũng từ phân ngũ liệt. Đó là thành công, nhưng đối lại Triệu Thiên Bình cũng gần như kiệt quệ, điên cuồng tấn công lợi hại thật đấy, nhưng hao phí sức lực thật sự quá nhiều, mà đối thủ cũng chẳng phải kẻ ngồi không cho đánh, thế nên trên người nó cũng đã ngang dọc những dấu kiếm đỏ thẫm.

Triệu Thiên Bình thở dốc từng hồi khó nhọc, đau đớn và mệt mỏi, tất cả sức bình sinh của nó đều được mang ra sử dụng, nó gần như kiệt quệ, nhưng nó không được dừng lại, mục đích cuối cùng chưa hoàn thành, nó phải cố gắng.

Từng kiếm từng kiếm thật va đập với nhau thật nặng nề, Triệu Thiên Bình vẫn giữ nguyên lối tấn công mạnh mẽ bất chấp hậu quả, còn hộ kiếm giả vì chiến giáp đã hỏng trở nên e dè hơn. Nhưng một thân bản lĩnh của gã không phải nói chơi, chiêu chiêu phòng thủ kín kẽ không một chỗ hở, trên người gã chẳng hề đỏ chút máu, gã vẫn còn dư lực nhưng không vội phản công, gã đang chờ đợi Triệu Thiên Bình suy yếu nhất sẽ ra tay kết liễu. Gã cũng chẳng việc gì phải vội, vì bản lĩnh quá cao nên khó mà có được một đối thủ để đối luyện, đối với gã thì Triệu Thiên Bình cũng là đá mài dao rất tốt, tốt đến không ngờ, vượt xa những gì gã có thể tưởng tượng, hơn nữa, gã có thứ khiến mình tự tin sẽ không thua.

Nhưng mọi thứ thường không như tính toán.

Triệu Thiên Bình với những cú vọt kiếm cắt lực, những bước di chuyển khó khăn dần dần bình ổn trở lại, và nhanh hơn.

Hộ kiếm giả bỗng thấy không ổn, đối thủ bỗng dung khôi phục một cách kì diệu, càng lúc càng trở nên khó chơi. Bằng chứng là kiếm của hắn có cảm giác không theo kịp được nữa, không phải đối thủ trở nên nhanh hơn mà do những cú va chạm đã có lực hơn, khiến hắn phải chống trả vất vả hơn.

Triệu Thiên Bình cuối cùng cũng có lựa chọn đúng đắn, nó quả thật từ trong hiểm cảnh mà lột xác đột phá. Sức lực trở nên mạnh mẽ, tốc độ cũng có đôi chút cải thiện, khiến nó từ thế “điên cuồng” cân bằng trở thành chiếm thượng phong. Nhưng dù vậy chiến đấu trước mặt vẫn rất gian khổ, nó biết cảm giác hồi phục mạnh mẽ này chỉ là tạm thời do sự đột phá mang đến, thực ra năng lượng trong người nó chẳng còn nhiều lắm. Bằng chứng là dù nó đang hưng hăng thật đấy, nhưng đã bắt đầu cảm nhận được sự hư thoát trong cơ bắp. Mọi chuyển động của nó bây giờ là thiêu đốt bản thân để làm động lực, nó phải cố gắng kéo dài thời gian mạnh mẽ này thêm lâu nhất có thể, như vậy mới mong chiến thắng được.

Đốt cháy lên tiềm năng vô hạn, đốt cháy lên sinh mệnh nhỏ nhoi, vượt qua tất cả.

Hộ kiếm giả càng đánh càng cảm thấy áp lực tăng vọt, từ tâm thái khí định thần nhàn dần dần rơi vào thế chống đỡ vất vả. Có thể nói từ lúc bắt đầu giao đấu với đứa trẻ trước mặt hắn đã bị đưa đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác một cách bất đắc dĩ. Chưa bao giờ trong đời hắn gặp một đứa quái thai đến vậy, cũng có thể gọi là quái tài đến vậy. Trong thời gian giao chiến ngắn ngủi mà đối thủ trước mặt hắn có sự thích nghi kinh người, những tưởng có

thể dễ dàng tiêu diệt mầm mống nhỏ nhoi này nhưng không ngờ lại bị ép buộc rơi vào tình thế bất lợi như thế này.

Điều đáng sợ nhất ở đối thủ trước mặt là sự tiến bộ kinh người trong chiến đấu, hắn có thể cảm nhận rõ ràng trong sự cuồng bạo tấn công tưởng chừng như không suy nghĩ lại ẩn chứa sự tính toán tinh tế đến không ngờ. Những chiêu thức tấn công loạn nhịp tưởng như sẽ mở ra sở hờ chết người nhưng thật ra hắn không có cơ hội để phản công vào sở hờ đó, dù rõ ràng trước mặt là những điểm yếu chết người, nhưng lúc này hắn đã có cảm giác thấy mà không sờ được, thật sự lực bất tòng tâm.

Nếu tình thế này tiếp tục kéo dài, chưa biết đối thủ lúc nào sẽ kiệt lực nhưng mình chắc chắn sẽ bại thua không thể nghi ngờ. Hắn không thể để tình trạng bất lợi này tiếp tục kéo dài.

Hộ kiếm giả từ nhỏ đã được mệnh danh là kì tài võ học trăm năm mới thấy, nhưng hắn không lưu danh giang hồ vì khi tài năng hiển lộ hắn đã được một vị võ học đại sư thu nhận làm đồ đệ rồi đưa vào núi sâu tiềm tu. Trong quãng thời gian hắn lớn lên, đối thủ luyện công hằng ngày của hắn chính là đủ chủng loại thú dữ, trên núi có gấu có cọp, đôi khi là một đàn ác lang khát máu, dưới nước là cự ngạc, chiến đấu vừa để luyện công vừa để sinh tồn khiến bản năng của hắn vô cùng mạnh mẽ. Sư phụ hắn vừa là bậc thầy kiếm thuật, vừa tinh thông rất nhiều loại võ công của binh khí khác, một thân võ học cả đời truyền dạy cho hắn không sót thứ nào.

Đến khi sư phụ mất, hắn quay trở về gia đình chờ đợi thời cơ quật khởi. Rốt cục trời không phụ người, những tưởng phải mất rất lâu để kiến công lập nghiệp thì thời đại hắc ám lại ập đến, với kẻ phạm phu tục tử đó là tai họa ngập đầu, nhưng với hắn, với những kẻ như hắn thì đó là cơ hội để quân lâm thiên hạ.

Với hành trang là bảo giáp đặc chế, hắn một đường thẳng tiến, gặp đâu chiến đấy, không một lần thất bại, cuối cùng hắn cũng đạt được thân kiếm công nhận.

Chẳng ngờ lại nhảy ra một đứa còn hơi sữa lại có thể ép buộc hắn rơi vào tình cảnh không ngóc đầu lên được. Đây hơn hết là một sự sỉ nhục nghiêm trọng, hắn một kẻ được cho là đệ nhất thiên tài, qua trăm cay nghìn đắng khổ tu luyện lại bị thất thế trước một đứa hỉ mũi chưa sạch.

Một thức Đoạn Trường Hà chém ra cực kì mạnh mẽ đẩy lùi Triệu Thiên Bình, Hộ kiếm giả tung người thối lui lại bảy bước, hắn gằn giọng:

- Chơi đùa đến đây là hết, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả khi mạo phạm đến bản tọa!

Nói đoạn, hắn lật tay nắm chặt chui kiếm rồi dùng sức cắm thẳng xuống mặt bình đài, đồng thời tay trái đặt lên lưỡi kiếm vuốt mạnh khiến máu xộc ra thấm đẫm lưỡi kiếm. Tức thì trong động nổi lên cuồng phong, huyết khí trong động lập tức quay cuồng rồi nhanh chóng tụ tập vào thân Hắc long kiếm với tốc độ khủng khiếp. Thân kiếm dần dần chuyển sang màu máu. Hộ kiếm giả hét lớn:

- Thân kiếm, đã tới lúc cho thế gian được chứng kiến sức mạnh vô địch của ngươi, hãy thức tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thân Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thức tỉnh

Huyết quang càng lúc càng chói lóa. Tiếng kiếm minh vang lên như u linh gào thét. Cuồng phong rít gào mạnh mẽ.

Triệu Thiên Bình thầm hô không tốt, nó vội vàng dùng lực nhảy đến vùng sáng để tấn công nhưng lập tức bị cuồng phong thổi bật lại, một chém rồi lại một chém nhưng chẳng thể xuyên qua bức tường huyết phong dày đặc, cuối cùng nó chỉ còn có thể trơ mắt đứng nhìn mọi thứ diễn ra trước mặt.

Huyết quang cuộn cuộn như lốc xoáy sau nửa canh giờ mới bắt đầu tiêu tán.

Hắc long đã nhuộm thành huyết long, huyết kiếm tỏa ra hào quang như thần minh khiến người ta không tự chủ được mà muốn quỳ xuống bái lại, từng đợt từng đợt uy áp như thái sơn không ngừng tỏa ra khiến mọi thứ như bị nghiền ép thành bụi.

Hộ kiếm giả cũng dần dần hiện lộ thân hình. Mái tóc bông bông đã chuyển sang màu đỏ, một thân chiến giáp đã bị phá vỡ lại được bao phủ bởi huyết sắc chiến y khiến gã như hồng hoang bá chủ. Cặp mắt màu máu trở nên lãnh khốc vô tình mang theo ý chí cao cao tại thượng, bề ngỗ thiên hạ.

Triệu Thiên Bình có cảm giác trước mặt mình thực sự là một vị thần chứ chẳng còn là kẻ địch nữa. Nếu không phải tâm trí nó đã được gọt rửa trong suốt thi giờ khắc này nó đã thủ phục xưng thần.

Một giọng nói từ tính mà huyền ảo vang lên:

- Hãy quỳ xuống trước đấng cứu thế của ngươi hồi sinh vật hèn mọn.

Ngờ khi đã thay đổi, Triệu Thiên Bình có thể chắc rằng đây không còn là Hộ kiếm giả lúc trước nữa, chẳng lẽ Thần kiếm biết nói, cũng quá tà môn rồi, nhưng có lẽ cũng hợp lí thôi, vì nó được xưng tụng là thần cơ mà. Triệu Thiên Bình khinh bỉ nhô ra một phát rồi cười nhạo:

- Nực cười, tà ma tanh tưởi như ngươi lại dám xưng mình là đáng cứu thế.

Vẫn là giọng nói lúc xa lúc gần vang lên:

- Hải tử vô tri, ta là Thần kiếm đồ diệt hắc ám.

Triệu Thiên Bình thầm nôn ọe trong tâm chín ngàn lần, nhưng để tranh thủ cơ hội hồi phục, nó lại nói:

- Ngươi cho mình là thần, tại sao lại tạo ra chiến trường đầy huyết tính như vậy, còn nạn Hải ma ngoài kia nữa, ta không tin là không có phần của ngươi trong đó.

Giọng nói trầm ổn rất kiên nhẫn đối đáp với nó:

- Hải ma chính là do ta tạo ra.

Triệu Thiên Bình nghe thế liền biết những phán đoán của mình là chính xác, nó chế giễu:

- Một thứ ghê tởm mang đến hắc ám lại tự mình xưng là Thần kiếm đồ diệt hắc ám, cười chết ta mất. Ha ha, hơ hơ,...

Tiếng cười không ra cười của Triệu Thiên Bình chưa được bao lâu thì Thần kiếm lại lên tiếng:

- Ngươi cho rằng Hải ma thật sự là hắc ám?

Triệu Thiên Bình ngưng cười lắc đầu:

- Không không không, thứ thật sự hắc ám ở đây chính là ngươi, chính là thứ được xưng là Thần kiếm ngươi, ngươi nên tự tru diệt chính mình để xứng đáng với hai chữ Thần kiếm.

Triệu Thiên Bình càng nói càng cảm thấy nực cười. Còn Thần kiếm thì chẳng mấy may bị những lời của nó ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục thông dong:

- Hải tử vô tri, ngươi chỉ đứng ở góc độ con người mà cho rằng ta tàn sát vô tội nhưng ngươi không thấy được thứ rộng lớn hơn. Ta là Thần kiếm thủ hộ, nhưng không phải thủ hộ cho con người, mà là cho thế giới này, thủ hộ nó tránh khỏi hắc ám, đó chính là để thế giới này không bị bàn tay của con người phá hủy.

Triệu Thiên Bình sững sốt, đây quả thực là điều nó chưa từng nghĩ đến, nó vẫn chưa hiểu lắm nên buộc miệng hỏi lại:

- Ý ngươi là sao?

Vẫn một giọng không vội không gấp, Thần kiếm từ tốn trả lời cho Triệu Thiên Bình:

- Thiên địa sinh ra có cây có con, có thứ dưới nước, có thứ trên bờ, qua vô số năm tháng vạn vật tiến hóa trong sự hài hòa. Sự tiến hóa diễn ra thịnh vượng như vậy đến khi con người xuất hiện, con người là đỉnh cao trong sự tiến hóa của tự nhiên, song cũng là điểm cuối của tự nhiên. Bản năng của con người là trí tuệ, bản năng vượt trội khiến con người tự cho mình là đỉnh cao ưu việt rồi quay sang tàn hại tự nhiên, đầu độc chính nơi đã sinh ra chúng. Sự tham lam vô bờ bến, sự tàn độc sâu thẳm trong bản năng khiến con người không chỉ tàn hại tự nhiên để sinh tồn mà còn để thỏa mãn tội lỗi. Một con mãnh hổ chỉ săn mồi để ăn, để sống, còn con người săn mồi không chỉ để tồn tại mà còn vì địa vị, vì thỏa mãn hư vinh. Mặt trái của trí tuệ càng ngày càng lộ rõ, và chính nơi sinh ra họ phải hứng chịu hậu quả bởi chính sự ích kỷ của bọn họ. Ta được tạo ra trong oán niệm của vạn vật sinh linh, tự nhiên sinh ra ta để kiềm hãm sự phá hoại của con người, để ngăn ngừa hắc ám hủy diệt toàn bộ sự sống trên thế giới này. Con người không biết đủ, chính họ đã tự phá hủy cuộc sống của mình, ta chỉ là một hệ quả tất yếu mà thôi.

- Hải ma được sinh ra để kiềm hãm sự phát triển quá độ của con người, Hộ kiếm giả được chọn ra thống nhất đại lục với mong muốn quản lý chung nhất để kiềm hãm sự phá hoại đó, giúp con người giảm bớt sự đau khổ. Ngươi tưởng rằng ngươi suy đoán được tất cả sao, thực chất ngươi không biết gì cả, hộ kiếm giả chẳng phải là vinh quang mà là trách nhiệm nặng nề. Tự nhiên luôn công bằng, ta vẫn luôn cho rằng mình quá nhân từ, nếu không con người đã bị tận diệt.

- Ngươi nói xem, ngươi đến đây để phá hủy ta, phá hủy sự cân bằng mong manh, để thế giới tiến về diệt vong... vậy ta là hắc ám, hay... ngươi là hắc ám

Triệu Thiên Bình không dám tin vào những gì mình nghe được, đầu óc linh hoạt của nó trở nên trì trệ, nó chẳng biết phân biệt đâu là thật đâu là giả. Vì nó quá ít tiếp xúc mùi đời, hay vì những lời của Thần kiếm là điều đúng đắn mà nó không thể tìm ra điều gì để phản bác lại được. Giọng nó run rẩy và nhỏ bé:

- Nhưng con người cũng là con của tự nhiên, cũng có lí do để tồn tại chứ? Hơn nữa con người cũng có người tốt kẻ xấu, đâu phải ai cũng là hiểm họa như ngươi nói.

Giọng nói kia vẫn bình thản khiến người ta cảm thấy vô lực:

- Người tốt và kẻ xấu thực ra chẳng có gì để phân biệt. Người tốt thường thật thà, kẻ xấu lại lắm thủ đoạn, mà tốt đến đâu lại thờ ơ với cái xấu thì cũng chỉ là đồng lõa. Con người các ngươi vẫn quan niệm tà bất thắng chính, nhưng cũng có câu thắng làm vua thua làm giặc, mà lịch sử lại do người thắng viết

nên, che mờ hết thấy dấu vết tội ác. Con người sống thành xã hội, khi cái ác chiếm thể thượng phong thì xã hội đó sẽ mang màu hắc ám. Hậu quả để lại người chẳng thể tính được. Để một mầm mống tai họa vô thường tự nhiên phát triển thì chẳng bằng kiểm soát nó thật tốt để nó không thể gây họa được.

Triệu Thiên Bình giọng nói buồn rầu:

- Chẳng lẽ không còn cơ hội nào sao. Người có biết đại nạn hải ma ở ngoài kia và cả trường đồ sát ở đây sẽ gây ra bao nhiêu đau khổ hay không? Chẳng lẽ con người không thể sửa sai hay sao?

Thần kiếm vẫn thân nhiên chính khí:

- Người vẫn mang suy nghĩ của một con người, họ đau khổ nhưng có biết tự nhiên cũng đau khổ, nếu chờ cho con người biết mình sai mà sửa có lẽ vẫn được, nhưng người có tính đến để chờ đợi được nhận thức đó của con người thì bao nhiêu sinh linh sẽ phải đánh đổi, bao nhiêu chủng loài sẽ bị diệt vong?

Triệu Thiên Bình chần chờ một lúc rồi hỏi:

- Vậy người có cho rằng chính mình sẽ bảo trì được sự cân bằng này mãi mãi sao?

Thần kiếm đáp:

- Thiên địa tương sinh tương khắc, không có căn cứ nào chắc rằng ta có thể vĩnh sinh bất diệt, nhưng chỉ cần ta còn tồn tại, ta sẽ vẫn hoàn thành trách nhiệm của mình.

Triệu Thiên Bình lấy lại chút sức lực hỏi tiếp với sự tôn trọng:

- Nếu ngài đã không chắc mình vĩnh hằng, lại không tận diệt con người, ta đoán ngài vẫn còn tồn tại chút ít hy vọng vào sự sửa chữa của con người, chỉ bằng cho họ một cơ hội khi ngài vẫn còn có thể kiểm soát được, tương lai ai nói trước được, dù là mỏng manh nhưng cơ hội vẫn có.

Thần kiếm hiềm khi có được sự trầm mặc giây lát, có lẽ nó đang đắn đo những lời nói của Triệu Thiên Bình. Bản thân Triệu Thiên Bình cũng không vội thúc giục mà chờ đợi câu trả lời có khả năng quyết định đến sự sống chết của ngàn ngàn vạn vạn con người. Một lúc sau, Thần kiếm hỏi nó:

- Người tự nhận mình là người tốt hay kẻ xấu?

Triệu Thiên Bình hơi sững sờ về câu hỏi nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh để suy nghĩ, nó đang hồi tưởng lại quá khứ, về những gì đã trải qua, nhất là trong thời gian gần đây mà ấn tượng vẫn còn mới mẻ là khi mình thông suốt suy nghĩ. Lát sau nó đáp:

- Tôi không phải người tốt, không phải là thánh nhân. Tôi có nhiều điều ham muốn đạt được, trong tâm trí thỉnh thoảng lại có nhiều dục vọng đen tối. Nhưng tôi cũng không phải kẻ tàn tàn thiên lương cùng hung cực ác, mặc dù cuộc sống không hẳn đã vui vẻ hạnh phúc nhưng tôi vẫn luôn yêu quý tất cả những gì tồn tại xung quanh mình. Hơn ai hết, tôi yêu và quý trọng sự sống, tôi tin rằng sinh linh tồn tại bản chất là thánh thiện. Đúng, là như vậy đó!

Thần kiếm lại trầm mặc hồi lâu. Qua một lát, trong động bỗng nhiên bốc lên cuồng phong loạn vũ. Những tia gió cắt vào da thịt khiến Triệu Thiên Bình có cảm giác đau rát, nó đang không hiểu gì thì Thần kiếm lại cất lên giọng nói, lần này là sự uy nghiêm vô thượng bất khả xâm phạm

- Muốn cơ hội, người phải tự mình giành lấy. Đến đây và chứng tỏ người xứng đáng!

Nghe được những lời đó, Triệu Thiên Bình rung động tâm thần, nó biết nó đã thành công bước đầu, tuy không nhiều lí lẽ nhưng chắc nó đã phần nào đánh động được Thần kiếm. Thấy được cơ hội, Triệu Thiên Bình trở nên tinh thần phấn chấn.

Đây có lẽ là sinh tử chiến.

Nhưng không còn đau đớn phần nộ.

Chiến ý mãnh liệt sôi trào.

Một trận chiến nguy hiểm nhưng lại đầy sự thoải mái.

Triệu Thiên Bình thu kiếm khom người:

- Đa tạ.

Nói đoạn nó lật kiếm thủ thế giây lát rồi tung người tấn công. Nhưng chưa kịp tiếp cận đối thủ thì Hộ kiếm giả đã vung kiếm một cách nhẹ nhàng nhưng lại tạo ra một quang đoàn kiếm khí màu đỏ bắn tới cực nhanh. Triệu Thiên Bình hoảng hồn vội vàng vung kiếm chống trả.

Oành... ầm...

Nổ vang một tiếng, cả người Triệu Thiên Bình lẫn kiếm bị bắn ngược văng ra khỏi bình đài.

Nó chưa kịp ngồi dậy thì một luồng kiếm khí khác bay thẳng đến trước mặt.

Oành...

Nó lại lặn ra xa một đoạn. Lần này nó không kịp ngờ ngạc nữa mà vội vàng đứng dậy né tránh đợt tấn công tiếp theo.

Mỗi lần Hộ kiếm giả vung kiếm lại có một đợt kiếm khí cực nhanh quét thẳng về phía nó lúc ngang lúc dọc đủ mọi phương vị. Triệu Thiên Bình có thể tưởng tượng nếu nó không kịp chống đỡ hay né tránh thì chắc chắn sẽ bị cắt làm đôi.

Những luồng xung kích không chỉ nhanh mà còn mạnh, trước đó nó có thể trực tiếp va chạm với Hộ kiếm giả thì bây giờ, khi Thần kiếm thức tỉnh thì nó lại bị đánh bật bởi một đòn tấn công tâm xa.

Kiểm khí như mưa rào trút xuống khiến Triệu Thiên Bình dùng hết sức bình sinh cũng không thể tránh né được hết, mỗi lần vấp và ngăn cản một đạo kiếm khí cũng là một lần té lăn cù chặt vật không chịu nổi.

Nó cần nhanh hơn và mạnh hơn nữa.

Nhưng mới vừa đợt phá cực hạn, nó chẳng biết lấy đâu ra lực lượng thêm nữa.

Rốt cục phải làm sao? Nó không muốn hy vọng vừa le lói lại tắt ngấm.

Nhưng lực lượng của đối phương vẫn áp đảo tuyệt đối, dù tâm thái nó thoải mái những mỗi lần chống đỡ công kích cũng là khó khăn khôn cùng. Cứ tiếp tục e rúng đến còng lỏng của đối phương cũng chẳng động được vào nữa, còn nó sẽ bị chấn đến chết mất.

Cũng may là đối phương vẫn đứng trên bình đài vung vẩy nên nó còn có thời gian mà nó tránh, nếu hấn mà áp sát tiếp cận chắc nó chẳng có lực mà hoàn thủ. Chỉ nghe những tiếng oành oành liên tục, Triệu Thiên Bình thì vấp giò chạy trốn, hết né đông lại tránh tây, trong đầu vẫn tìm kiếm hướng giải quyết.

Phải chi thân pháp nó tốt hơn, hoặc nó có được tuyệt học thân pháp thượng thừa.

“Đúng rồi, hình như mình biết một môn bộ pháp thì phải, hình như là vậy...”

Trong đầu Triệu Thiên Bình hiện lên những kí ức mờ mông lung. Trong lúc chật vật né tránh, nó nhận ra hình như sâu trong bản năng có tồn tại một bộ pháp di chuyển thì phải, dù nó rất mơ hồ nhưng cảm giác mạng đến lại chân thật.

Chân của Triệu Thiên Bình tự thôi động theo những gì cố gắng nhớ được. Những bước chân trúc trắc dần dần trở nên có tiết tấu, thân ảnh nó dần dần trở nên linh hoạt như một con gió né tránh hết thấy những đòn tấn công. Càng lúc càng điều luyện.

Phong Hành Bộ.

Triệu Thiên Bình bỗng nhiên nhớ ra tên gọi của bộ pháp này, chẳng biết nó đã học từ đâu nhưng cứ như đã ăn sâu vào máu thịt và trở thành một phần bản năng của nó vậy. Bản năng dần dần thức tỉnh, bước chân nó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng uyển chuyển. Mọi công kích trở nên không còn đáng sợ, nếu cứ thế này nó tự tin có thể né tránh cả ngày mà chẳng hao tổn thêm còng lỏng nào.

Nhưng nó biết sức nó có hạn, chỉ né tránh không phải là cách giải quyết, nó phải phản công. Mà đối thủ lại quá mạnh mẽ, nó không những nhanh mà phải thật mạnh nữa, liệu có thứ gì còn tồn tại trong thân thể khiến ó trở nên mạnh mẽ hơn không.

Lực lượng, lực lượng.

Triệu Thiên Bình tự thì thầm tròn lòng như muốn đánh thứ thứ gì đó đã ngủ say trong lòng.

Sức mạnh, sức mạnh vượt trội.

....

Lâu, thật lâu...

...

Bỗng nhiên Triệu Thiên Bình như nắm bắt được gì đó, những động tác kì lạ hiển hiện trong trí nhớ. Những động tác nó không hiểu, nhưng nó vẫn cố gắng nắm lấy. Phải nắm lấy, mới chiến thắng được.

Dần dần sự mơ hồ trở nên rõ ràng. Những động tác kết ấn và chú ngữ kì dị hiện ra. Triệu Thiên Bình mừng rỡ làm theo.

Nhưng không có gì xảy ra cả, mọi thứ cứ như nó đang diễn trò múa may lộn xộn vậy.

Nhưng Triệu Thiên Bình không từ bỏ, nó tin bản năng không lừa gạt chính mình, chắc hẳn mình vẫn còn thiếu sót ở đâu đó mà thôi. Triệu Thiên Bình dù đang né tránh nhưng bộ pháp như lưu thủy hành văn dần quen thuộc khiến nó chẳng chút khó khăn, phần lớn tinh thần nó tập trung tìm kiếm cái mình thiếu sót.

Pháp ấn dần dần trở nên quen thuộc, nhưng hiệu quả vẫn chưa thấy. Song Triệu Thiên Bình lại cảm nhận một thứ khác trỗi dậy trong cơ thể, một thứ kì lạ, giống như một thứ lực lượng đã ngủ say bấy lâu đang dần thức tỉnh. Lực lượng kì bí chẳng giúp nó mạnh thêm, nhưng bản năng mách bảo thứ lực lượng này cực kì quan trọng.

Bỗng nhiên Triệu Thiên Bình nghĩ đến pháp ấn, phải chăng thứ thiếu sót chính là loại lực lượng này. Nghĩ là làm, nó tìm cách dùng lực lượng mới lạ này để thôi động pháp ấn. Những tưởng sẽ khó khăn nhưng lại dễ như hạ bút thành văn, cái cảm giác này giống như đã từng tồn tại tròn người nó vậy.

Pháp ấn thôi động, trên tay Triệu Thiên Bình dần dần hiện lên một phù hình kì lạ mà quen thuộc. Chẳng cần nhắc nhở, như một lẽ thuận theo tự nhiên, phù hình sáng lên ánh vàng rồi nhanh chóng lan trang cả hai tay nó.

Cảm giác đầu tiên là thanh kiếm trên tay trở nên nhẹ bẫng. Triệu Thiên Bình cơ linh vừa động liền vùng kiếm ngăn cản một đạo kiếm khí.

Oành...

Một tiếng nổ chói chói quen thuộc, nhưng lần này Triệu Thiên Bình không mấy may mắn tổn hại. Kiếm khí tiêu biến còn nó vẫn sừng sững tại chỗ. Nó kinh ngạc tột độ rồi nhanh chóng vui mừng như điên.

Sức lực nhờ lực lượng thần bí mà trở nên dồi dào trở lại, ấn chú kì lạ cũng giúp nó mạnh mẽ gấp bội. Sự vui sướng và tự tin tăng vọt, Triệu Thiên Bình lao thẳng lên bình đài.

Vụt vụt...

Thân pháp linh hoạt khiến Triệu Thiên Bình né tránh hầu hết kiếm khí, chỉ khi đến quá gần Hộ kiếm giả thì phải dùng kiếm chống đỡ vì lúc này đã rất khó né tránh. Dù vậy kiếm khí đã không thể làm khó được nó.

Oành oành...oành oành...

Kiếm va chạm đã trở thành sự va chạm của khí. Tiếng nổ rung trời, kiếm quang chói rực. Huyết quang như thượng cổ hưng thú cuồng mãnh, lục quang yếu ớt mà kiên cường với sự chống đỡ của kim quang vững chãi.

Cuộc đối đầu dần dần bỏ đi sự hoa lệ của chiêu thức mà trở thành những cú va chạm trực tiếp đầy mãnh liệt.

Mười lần...

Hai mươi lần...

Trăm lần...

...

Chẳng biết đã qua bao nhiêu va chạm, kim quang lu mờ, lục quang rạn nứt, nhưng huyết quang cũng dần dần ảm đạm.

Răng rắc...bùm

Lục quang vụn vỡ, Quang Tinh kiếm đi đến điểm giới hạn. Kim quang tiêu tán, Triệu Thiên Bình hết sức bị đánh bật ra một đoạn thô huyết. Dù là tuyệt thế bảo kiếm nhưng vẫn không thể chịu nổi ác chiến. Nhưng nó đã hoàn thành được sứ mệnh của mình. Huyết quang biến mất. Huyết long kiếm trở lại thành hắc long.

Tất cả hào quang vụt tắt, trong đêm tối chỉ còn loe loé vài gợn sóng đỏ.

Giọng nói trầm khàn từ tính lại vang lên:

- Cơ hội đã đưa ra, nếu loài người không biết quý trọng thì có diệt vong cũng đừng than trách ai.

Nghe câu nói đó, Triệu Thiên Bình thầm thở ra một hơi, nhưng lại nhớ đến điều gì, nó lo lắng hỏi:

- Còn Hải ma thì sao.

Lần này không khí lâm vào im ắng, một lúc sau bỗng có tia sáng ập vào. Không gian trở nên quang đăng, xuất hiện trước mặt nó là một tráng niên mạnh khỏe, gã nhìn nó rồi trả lời bằng giọng nói của Hộ kiếm giả lúc bình thường:

- Tự nhiên sẽ không còn.

Triệu Thiên Bình nghe vậy thở phào một hơi nhẹ nhõm, đang tính ngồi dậy thì bỗng nhiên nó ngẩn ngơ ngoác to miệng. Hộ kiếm giả từ một tráng niên góc cạnh bỗng dần dần già đi, lưng khòm hẳn xuống, điều đáng kinh ngạc hơn cả là gã lại dần dần thành một bà lão, chính xác là một bà lão chur không phải ông lão.

Chẳng đợi nó kịp hết ngạc nhiên, bà bao nhìn nó cười từ tốn rồi khẽ bảo:

- Khá lắm hài từ, đến thúc tỉnh lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Trọng trách

Triệu Thiên Bình giật mình tỉnh lại, đầu óc nó mụ mị như vừa trải qua giấc ngủ dài. Thật sự choáng váng, cảm giác xen lẫn hư hư thực thực khiến nó chưa thể tỉnh táo kịp.

Nó định thần nhìn lại thì phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá giữa một căn phòng cực rộng. Ngồi bên giường là một bà lão đáng vẻ đã ngoài bảy mươi nhìn nó mỉm cười.

Triệu Thiên Bình mơ màng hỏi:

- Đây là đâu ạ, bà là ai, tại sao cháu lại nằm ở nơi này.

Bà lão mỉm cười hài hòa với giọng nói nhẹ nhàng:

- Con không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?

Triệu Thiên Bình bình tĩnh ngẫm nghĩ lại, hôm đó nó đang trong rừng luyện tập, đúng rồi, sau đó đã xảy ra việc giao đấu kia, rồi những chuyện sau đó. Triệu Thiên Bình nghĩ đến vị sư huynh đã hy sinh kia mà thất thần một chập, sau một lúc nó tỉnh táo lại rồi trả lời:

- Con chỉ nhớ đã vấp ngã trong rừng, chắc là bà đã cứu con về đây sao?

Bà lão gật gù:

- Chính ta mang con đến đây, còn nhớ gì sau đó nữa không?

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ một lát nhưng mọi thứ dường như mơ hồ trống rỗng, nó lắc đầu nói:

- Dường như con đã ngắt đi rất lâu, nhưng chẳng thể nhớ được gì. À phải rồi, trông bà rất quen thuộc, có phải chúng ta đã từng gặp nhau, nhưng con chẳng nhớ gì cả.

Bà lão hài lòng cười:

- Thấy quen là tốt, thấy quen là tốt rồi. Thật ra ta và con đã gặp nhau trong mộng.

Triệu Thiên Bình kinh ngạc:

- Trong mộng, sao có thể?

Bà lão vỗ vai Triệu Thiên Bình ý bảo nó đừng kích động rồi nhẹ nhàng bảo:

- Giấc mộng không phải lúc nào cũng có thể nhớ ra được. Con hãy nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này nên bế quan tĩnh tâm để tìm lại giấc mộng vừa qua, nó sẽ giúp con có những thu hoạch không ngờ. Sau khi nhớ ra tất cả, chúng ta lại nói chuyện.

Nói đoạn bà lão chỉ vào mâm trái cây cùng nước ở cái bàn gần đó rồi hư vô tiêu thất. Triệu Thiên Bình sửng sốt chút xíu rồi vớ lấy mớ trái cây mà ăn lấy ăn để. Không biết đã trải qua bao lâu, nhưng nó thật sự rất đói, đói đến là người. Kể từ khi tu luyện nó chưa bao giờ đói bụng đến độ này.

Giải quyết được cái dạ dày, Triệu Thiên Bình nhớ lại lời bà lão nói mà bắt đầu bế quan tĩnh tâm hồi tưởng lại giấc mộng mơ hồ vừa qua.

Tâm ý dần dần yên tĩnh, những cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc dần dần tìm tới. Cả tinh thần đều chìm đắm vào những cảnh tượng được tái diễn, nhưng lúc này Triệu Thiên Bình cảm nhận được sự khác lạ. Những lúc hồi tưởng ký ức bình thường hoặc giả nhớ lại một giấc mơ nào đó thì chỉ là những cảnh tượng vụt thoáng qua mà thôi, còn lúc này, khi nó hồi tưởng lại giấc mộng kia thì mọi thứ dường như xảy ra một lần nữa, vẫn là cảnh tượng đó nhưng lúc này không đơn giản chỉ là nhìn lại mà cảm nhận đến từng chi tiết nhỏ nhất một cách rõ ràng.

Chẳng hạn như lúc nó giao đấu với những người khác trên Đồ Ma Sơn, từng chiêu thức, từng hành động thậm chí từng cử chỉ cảm xúc không chỉ của mình nó mà của tất cả các nhân vật ở đó đều có thể cảm nhận được chi tiết. Điều này khiến Triệu Thiên Bình thật sự không ngờ đến, nếu chỉ hồi tưởng lại bản thân mình trong ký ức bình thường nó sẽ học được một thi việc hồi tưởng lại giấc mộng kì dị này giúp nó học được mười, được trăm.

Một lợi ích to lớn khác là nó không chỉ học được mỗi kiếm thuật mà còn nắm bắt được vô số chiêu thức của các loại binh khí khác. Mặc dù nó chỉ thích quyền cước và kiếm pháp nhưng hiểu biết thêm thật nhiều loại binh khí và cách thức chiến đấu khác cũng giúp nó tăng thêm rất nhiều vốn hiểu biết võ học, sẽ có lợi ích to lớn nếu phải xảy ra giao đấu sau này. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, thêm nhiều kiến thức cũng chẳng có hại gì. Triệu Thiên Bình chỉ cảm thấy hơi tiếc một điều, đó là trong mộng cảnh chỉ có võ công mà không có tu chân đấu pháp, nhưng dù sao nó cũng rất tích võ học, như vậy cũng coi như đủ rồi.

Triệu Thiên Bình có thể khẳng định không phải tự nhiên mà nó mơ thấy giấc mơ như thế, đó chắc chắn phải là một loại thuật pháp hay thần thông thâm ảo nào đó mà nó được may mắn được cảm nhận, chắc hẳn có liên quan đến bà lão kia, tạm thời chưa làm rõ được nhưng sau này bà ấy sẽ giải thích cho nó, còn bây giờ nó phải hấp thu hết những kinh nghiệm kia để nâng cao thực lực chính bản thân mình. Đó không chỉ là kho tàng võ học phong phú mà còn thành tựu về mặt tâm tính với những kinh lịch trải qua.

Triệu Thiên Bình tốn gần ba ngày mới hồi tưởng hết, lại thêm bảy ngày diễn luyện, tổng cộng là mười ngày thì tiêu hóa hết những thu hoạch, biến tất cả những thứ hiện hữu trong mộng cảnh trở thành bản lĩnh thật sự của mình. Tiêu tốn thời gian khá dài nhưng Triệu Thiên Bình cảm thấy vô cùng hài lòng, bản thân nó khá là hiếu kì với loại thuật pháp kì ảo này.

Ngày tiếp theo, bà lão lại xuất hiện. Triệu Thiên Bình thấy bà thì khom người bái tạ rồi chờ đợi phân phó, bà lão hài lòng gật đầu rồi gọi nó:

- Theo ta nào.

Triệu Thiên Bình ngoan ngoãn bước theo sau lưng bà lão, vừa đi nó vừa hỏi:

- Lão thái thái, con đã ở đây bao lâu rồi?

Bà lão lắc đầu:

- Ta cũng không rõ, người già nên hồ đồ, nhưng chỉ khoảng một hai tháng gì đấy thôi, không tốn bao lâu đâu.

- Một hai tháng...

Triệu Thiên Bình nghe mà giật mình, một giấc mộng thôi mà tốn thời gian lâu như vậy. Mặc dù có thu hoạch phong phú nhưng thời gian này cần phải chuẩn bị cho Tam luận hội sắp đến, chẳng biết mấy vị sư huynh biết được nó hao phí mấy tháng sẽ trách cứ nó thế này nữa.

Bà lão cười khê:

- Vào Mộng Đạo Thuật thì thời gian sẽ trôi qua vùn vụt chẳng thể lường được.

Triệu Thiên Bình lần đầu tiên nghe thấy đạo thuật này, nhưng vì hiếu kì nên cũng gặng hỏi:

- Liệu con có thể... ừm học được Mộng Đạo Thuật đó không, nó thật sự huyền diệu.

Bà lão nhìn nó một lát rồi khê thờ dài:

- Mộng Đạo Thuật là thiên phú thần thông của ta, cũng là thứ duy nhất ta có thể giúp đỡ cho chủ nhân, ta không biết cách truyền dạy. Nhưng nếu con muốn học có thể tự mình bế quan lĩnh ngộ, còn ngộ ra được bao nhiêu và ngộ thành cái gì thì phải xem vào bản thân con rồi.

Triệu Thiên Bình nghe vậy hơi có chút thất vọng nhưng vẫn là vui mừng hơn cả, biết đâu nó lại ngộ ra được thứ gì hay ho. Triệu Thiên Bình tò mò hỏi một câu:

- Chủ nhân của người sao?

Lão bà khê nheo mắt hồi tưởng:

- Ta vốn là một gốc cây đại bên đường, dù may mắn được tiên linh chỉ khí quán thân vẫn khó có thể tu luyện thành người. Nhưng tạo hóa cho ta gặp được chủ nhân điểm hóa chỉ bảo mới được hưởng kiếp người nguyên vẹn, từ đó nguyện đi theo chủ nhân đến hết đời. Chỉ tiết thân cỏ đại ngoài một môn thiên phú thần thông may mắn thức tỉnh ra thì chẳng còn gì cả nên chỉ có thể trông nhà cho chủ nhân mà thôi. Hài tử, theo ta vào đây.

Hai người đi đến trước một cánh cửa đá nhỏ, bà lão đặt tay lên vuốt nhẹ thì cánh cửa liền mở ra. Bên trong là một không gian tương đối nhỏ, chỉ đặt một cái bàn đá, trên bàn là một cái hộp gỗ cũ kĩ nhìn không thể cũ hơn.

Bà lão nâng hộp gỗ lên rồi thờ dài rồi kể tiếp:

- Chủ nhân từ nhỏ đã là kì tài pháp trận, lại tinh thông diễn thiên thuật số tính toán thiên cơ, từ vạn năm trước đã nổi danh khắp nhân giới. Từ vạn năm trước, danh hào Diệu Vân Thần Toán đã chấn động toàn vũ trụ, lúc xảy ra trận đại chiến chính tà thì không những Bạch đế mà cả Ma quân cũng ra sức mời chào nhưng người đều từ chối. Lúc đó người nhìn thấy được thứ người khác không thể thấy được, đó là sự tàn lụi của thế giới này, mà dù có tham gia chiến tuyến nào cũng vô vọng vãn hồi...

Triệu Thiên Bình cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hóa ra tổ sư khai tông lập phái lại là cường giả từ vạn năm trước, hèn gì Lưu Vân Tông có thể sừng sững ở tinh cầu này như vậy, quả thật là được hưởng phúc của tiên hiền quá nhiều.

Bà lão mở hộp gỗ ra. Triệu Thiên Bình tò mò không biết sẽ là thứ gì mà được cất giữ trân trọng như vậy, nhưng nhìn vào lại chỉ có một mẫu đá thô màu sắc hỗn loạn chỉ nhỏ như đầu ngón út, nhìn nó thật sự giống một viên sỏi hay gập bên bờ suối mà muốn thì có thể hót một đồng.

Nâng niu viên đá xấu xí trên tay, bà lão lại tiếp tục kể:

- Chủ nhân có thể gọi là người gần gũi với thiên cơ nhất nên khi trời đất có dị động người đều có thể cảm nhận được hắc ám dần dần buông xuống, thế giới sẽ diệt vong. Trong trận chiến vạn năm trước, người đã thấy vũ trụ khó có thể cứu được nữa, nhưng người không từ bỏ hy vọng. Sau khi thử nhiều biện pháp tính toán nhưng không thành, người đã dùng biện pháp cuối cùng đánh đổi cả vạn năm tu vi để thi triển Huyết sát hiện tế cấm thuật, cuối cùng cũng tính ra được điểm sinh lộ mỏng manh ẩn hiện trong hai thứ, một là viên đá này, hai là Mộng cảnh của ta. Từ khi Lưu Vân Tông được thành lập thì có rất nhiều người rơi vào Mộng Đạo Thuật nhưng chẳng có ai thành công trước con cả. Ta cuối cùng cũng đợi được ngày này. Hãy nhận lấy.

Triệu Thiên Bình cảm thấy chút mơ hồ, những gì bà lão nói thuộc phạm trù vượt qua hiểu biết của nó, mặc dù có chút hiểu rằng mình sẽ có một trọng trách rất nặng nhưng vì tuổi nó còn quá nhỏ nên không thể ước tính được là nặng như thế nào. Dù vậy, nó vẫn đưa tay lễ phép nhận lấy mẫu đá.

- A...

Triệu Thiên Bình thoáng chút giật mình, vì hòn đá bé xíu này lại nặng vô cùng, phải đến hai trăm cân chứ không ít. Nó mà phản ứng không nhanh chắc đã tuột tay rơi xuống đất, nếu là Triệu Thiên Bình trước kia chắc cũng chẳng thể nâng nổi thứ nặng như thế này đâu. Cần thận quan sát một chút nó bên hời:

- Đây là thứ gì ạ, nó dùng để làm gì?

Bà lão cười lắc đầu:

- Ta không biết, ngay cả chủ nhân cũng không biết đó là thứ gì. Chỉ biết nó mang trên mình một tia hy vọng mong manh, sau này con phải tự tìm hiểu.

Triệu Thiên Bình gãi gãi đầu, cảm giác có chút khó khăn, nhưng dù sao ngoài nặng ra thì nó phải có tác dụng kỳ diệu nào đó mới được coi trọng như vậy. Dù nó có giống phế vật thì Triệu Thiên Bình cũng không nghĩ bà lão sẽ gạt nó, thứ nhất chẳng có lợi ích gì, mà nó vừa hưởng lợi qua Mộng Đạo Thuật, hơn nữa bản năng cũng chẳng khiến nó nghi ngờ điều gì cả.

Đang lúc nó nửa hiểu nửa không mông lung mơ hồ, bà lão lại đưa cho nó một tờ giấy rồi nói:

- Đây là một tấm Phong Thiên Thần Phù, đặt nó lên bàn tay rồi đưa linh lực vào kích hoạt thì phù ấn sẽ ấn vào bàn tay tạo nên một không gian thứ nguyên, tuy không được lớn nhưng chắc đủ cho con sử dụng, sau này tu vi con tăng tiến có thể cải tạo qua để tăng trưởng không gian cho nó. Đây coi như là quả gặp mặt.

Triệu Thiên Bình nghe thấy mấy chữ không gian thứ nguyên thì mắt sáng mở lớn, thứ này thật ra nó thêm thường từ lâu, sau khi nói đa tạ với bà lão, nó không khách khí nhận lấy tấm phù rồi nắm chặt, sau đó dùng linh lực kích hoạt. Tấm phù ngay lập tức bốc cháy, nhưng thần kỳ thay lại không tạo ra cảm giác nóng bỏng gì, mà điều kì lạ là sau khi thần phù cháy thì những phù văn trước đó dần dần khắc vào lòng bàn tay nó rồi mờ đi. Sau khi tấm phù cháy hết thì phù văn cũng biến mất, chỉ còn một chấm đỏ ở giữa lòng bàn tay như vết côn trùng cắn vậy.

- Tập trung ý thức vào điểm son trên tay thì có thể lấy ra hoặc bỏ vào đồ vật bất kỳ, chỉ cần không có linh hồn là được.

Triệu Thiên Bình thầm nhủ hóa ra cái này là không gian thứ nguyên vô sinh, vì không tồn tại linh hồn pháp tắc nên nó không thể cho vật sống vào được. Trong không gian này có hai cái ngọc phù, Triệu Thiên Bình chưa kịp lên tiếng hỏi thì bà lão đã giải thích:

- Trong đó có hai ngọc giản, một là Diễn thiên thần thuật, tuyệt học gắn bó cả đời với chủ nhân, muốn tu luyện phải có yêu cầu thiên phú tốt ở khả năng tính toán và học hỏi cũng như linh hồn. Ngọc giản còn lại ghi chép về Diệu Văn Thao Thiên Bí Pháp, là bí pháp độc môn do chủ nhân sáng chế, chưa từng truyền dạy cho ai. Thao Thiên Bí Pháp sẽ giúp con chống đỡ được kiếp nạn sắp đến của Lưu Vân Tông, còn việc truyền dạy nó cho ai con phải cân nhắc thật kĩ, thấy xứng đáng hãy truyền dạy. Còn Diễn thiên thần thuật thì tuyệt đối không được cho bất kì kẻ nào biết được, nếu không con sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Triệu Thiên Bình nghe đến kiếp nạn của Lưu Vân Tông thì bỗng tự dưng nhớ đến hắc y nhân trong rừng nọ, dù tu vi của gã không đến nỗi mạnh nhưng chắc có liên quan đâu đây. Còn vấn đề truyền dạy thì nó không hiểu lắm là nguy hiểm do đâu nên để chắc chắn nó bèn hỏi lại:

- Tại sao lại nguy hiểm ạ?

Bà lão lâm vào hồi tưởng một chút lại kể:

- Từ xa xưa, rất lâu rất lâu trước kia thì vũ trụ này vẫn rất an toàn. Cho đến khi vũ trụ này bị ngoại giới xâm nhập, linh hồn pháp tắc bị xáo trộn, hồn thuật bắt đầu xuất hiện thì nguy cơ diệt thế bỗng nhiên hiện hữu. Qua từng thời kỳ, linh hồn pháp tắc càng lúc càng hỗn loạn, đến đỉnh điểm là trận chiến vạn năm trước, linh hồn pháp tắc gần như bị phá hỏng, hồn thuật càng nhuốm mùi tà ác. Những điều này là do chủ nhân tính toán được, nhưng ngài không thể biết kẻ nào đứng sau chuyện này. Có điều không may là ba ngàn năm trước khi dùng Diễn thiên thần thuật kết hợp với huyết sát hiện tế tính toán hắc thủ sau màn dù thành công nhưng cũng để lại dấu vết, nên nếu con hiển lộ Diễn thiên thần thuật với bên ngoài rất có khả năng sẽ để lại manh mối cho thứ nguy hiểm biết.

Hồn thuật, đây là lần đầu tiên Triệu Thiên Bình nghe đến thứ này, có vẻ như nó liên quan đến linh hồn, nhưng tại sao nó chưa từng nghe qua, ngay cả sư phụ nó cũng khẳng định chẳng có loại thuật nào liên quan đến linh hồn. Việc này thật kì lạ, sau này nó phải lưu ý việc này.

Khi nghe được hết những lời của bà lão, Triệu Thiên Bình cảm giác hơi nặng nề, nó còn rất nhỏ, tại sao tự nhiên lại mọc ra cái trọng trách như vậy. Thật giống như trong mộng, có lẽ vượt qua mộng cảnh thì nhận trọng trách này cũng có lí của nó, thôi thì giống như lời sư phụ nó đã từng nói, có duyên, việc này tùy duyên vậy. Nhưng Triệu Thiên Bình lại chẳng nhận ra là mình có gì đặc biệt để nhận lấy cái trọng trách mà đến lúc này nó vẫn chưa hình dung được nó nặng đến mức nào:

- Con có thể làm được sao?

Bà lão mỉm cười:

- Trong mộng cảnh con có nghĩ mình sẽ làm được sao?

Triệu Thiên Bình trầm mặc giây lát, đúng là Mộng cảnh và thực tại lúc này có quan hệ thật khấn khít. Sẵn nhắc đến mộng cảnh, nó lại hỏi:

- Con có thể tham ngộ Mộng Đạo Thuật ở đâu ạ.

Bà lão mỉm cười rồi điểm nhẹ một ngón tay vào mi tâm của Triệu Thiên Bình, sau đó nói:

- Ta đã để lại một hạt giống tinh thần trong tâm trí con, chỉ cần co nghĩ đến Mộng Đạo là nó sẽ hiện ra để con tìm hiểu. Nhưng thời gian chỉ có một tháng, sau thời gian đó, hạt giống sẽ tự động tiêu biến. Con không cần phải đặt nặng phải sao chép nguyên si thần thông này, chỉ cần nắm bắt điểm mấu chốt, thậm chí con có thể sáng tạo ra thứ lợi hại hơn.

Triệu Thiên Bình cảm thấy thời gian hơi gấp, nhưng dù sao vẫn có cơ hội nên nó cũng hài lòng. Ngẫm nghĩ một lát nó hỏi:

- Còn việc quan trọng kia con phải làm như thế nào?

Thật sự là Triệu Thiên Bình vẫn còn chưa hiểu lắm, giải cứu thế giới nói nghe thì dễ nhưng phải bắt đầu từ đâu, thực hiện những gì, giải cứu khỏi tay ai các kiểu thì đầu óc nó chẳng có một chút dữ liệu nào. Chẳng lẽ nắm trong tay một viên sỏi “không tầm thường” là được sao. Cái quy mô to lớn ở tâm vóc vũ trụ thật sự nó còn chưa thể lường tượng ra nữa. Bà lão thần tình trở nên nghiêm túc:

- Mọi thứ cần con tự tìm hiểu. Con đừng lo lắng, trên bước đường phát triển của mình chắc chắn con sẽ gặp sự việc có liên quan. Một người như con dù vô tình hay hữu ý đều là tảng đá ngăn bọn chúng phá hủy thế giới này. Dù muốn dù không con cũng sẽ chạm mặt. Muốn giành được hy vọng thắng lợi thì phải giữ vững bản tâm không lùi bước, hơn nữa phải nhớ một điều, đây là điều quan trọng mà chủ nhân nhấn nhủ lại, phải kiểm soát được ba đại tai họa, âm phong loạn thiên, huyết sát đọa linh và ám văn diệt thể. Phải nhớ thật kỹ. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, ta cũng nên đi rồi.

Triệu Thiên Bình sững sờ:

- Người đi đâu ạ?

Bà lão đưa mắt về nơi xa xăm:

- Dù thiên cơ đang dần hỗn loạn, nhưng một kẻ “biết chuyện” như ta nếu còn tồn tại sẽ mang đến nguy hiểm cho con, thiên cơ dù đang dần hỗn loạn nhưng nếu có kẻ chịu trả giá thì muốn biết một vài thứ liên quan vẫn có thể, chỉ có cách xóa đi dấu vết bản thân ra khỏi thế giới này mới mong bảo toàn được bí mật, mới không uống công một đời của đại nhân. Ta vốn là một gốc cây dại, nay lại quay về với bản thể để sống những ngày cuối đời cũng không có gì tiếc nuối.

Rồi bà quay sang Triệu Thiên Bình mỉm cười hiền lành:

- Ta xin lỗi con, dù mới gặp nhưng đã mang cho con gánh nặng. Con đường phía trước có lẽ lắm chông gai mà cô độc. Nhưng thế giới này trông chờ ở sự cố gắng của con. Sinh linh rồi sẽ lạc trong bóng tối vô vọng, mong con hãy làm một tia sáng lúc tuyệt vọng nhất để dẫn đường cho họ. Hãy nỗ lực một lần, ta...xin...cảm...on...con.....

Những lời cuối cùng thốt lên, thân hình bà lão cũng dần nhạt nhòa, căn phòng hóa thành bụi đất rơi xuống, ánh sáng lịm dần, mọi thứ phút chốc sụp đổ, chỉ còn mình nó đứng đó trầm mặc ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Trở về

“Âm phong loạn thiên, huyết sát đọa linh, ám văn diệt thể, đó rốt cục là thứ gì?”

Triệu Thiên Bình xoa xoa viên đá thô ráp trên tay.

“Còn đây lại là cái giống gì, có ai giải đáp giúp tôi hay không?”

Một đồng những thứ chẳng biết bỗng nhiên ập đến, tự nhiên lại mọc đầu ra cái trọng trách mà bản thân nó cũng chẳng hiểu ra làm sao. Điều duy nhất mà Triệu Thiên Bình cảm nhận được ngoài sự mơ hồ đó là có chút áp lực, mà áp lực đến nhường nào thì một đứa trẻ mới lớn thực sự khó mà hình dung được, cảm giác như có ai đó muốn cướp đi những thứ của mình, có lẽ vậy, cũng mới chỉ vậy mà thôi. Dù chưa biết lần đường nào nhưng nó cũng hiểu nếu những gì bà lão vô danh nói là đúng thì thế giới này sắp chìm vào nguy cơ diệt thế, mà bản thân nó phải làm điều gì đó để vẫn hồi, để giữ lại những gì thuộc về bản thân mình.

Một đứa trẻ vừa bước vào con đường tu luyện như nó liệu có đủ sức hay không. Nó quá thiếu thông tin, chẳng biết mình còn bao nhiêu thời gian, mà thực ra thì ngoài cái tam tai kia thì chỉ còn mỗi cục đá này, toàn bộ những thứ còn lại đều là hư vô mờ mịt, lại “cần bản thân tự mình tìm hiểu”.

Lại “tự mình”, dù Triệu Thiên Bình vốn tò mò ham học nhưng cái gì cũng phải “tự mình” thì thật sự là bức bối. Nó không biết bắt đầu từ đâu, phải làm gì, nói chung là mù tịt. Nhưng muốn tránh cũng không được, dù nó có muốn hay không thì tai họa trước sau rồi cũng đến. Dù những thứ liên quan đến nó trên thế giới này ít đến đáng thương thì vẫn đáng để nó ra sức bảo vệ, thôi thì kệ, làm người bình thường cũng tốt, làm anh hùng cứu nhân độ thế cũng được, nó vẫn là nó thôi, đến đâu thì hay đến đó vậy, nếu mọi người đã thích nói đến duyên thì mặc cho duyên số định đoạt đi.

Gạt lại những thắc mắc không lời giải, Triệu Thiên Bình phải tìm cách thoát khỏi nơi này đã. Nó đã không còn là căn phòng rộng lớn mà trở thành một đồng đồ nát trong thoát chống. Phải đi bụi đất bám đầy trên người, Triệu Thiên Bình sử dụng Hỏa cầu thuật để soi sáng nơi này.

Bụi đất lắng xuống để lại một cái洞 lớn, theo ánh sáng le lói của đốm lửa, Triệu Thiên Bình nhận ra mọi thứ đều tàn lụi chỉ để lại tảng đá mà nó nằm trước đó là không thay đổi. Lăn mồ hôi lâu rồi cục nó cũng tìm được một cái hang bụi đất tung tóe, chắc là do sự sụp đổ lúc này mà cũng trời ra, có lẽ đây là lối ra.

Vì là lối đi duy nhất nên Triệu Thiên Bình cũng chẳng đắn đo nhiều, nó chờ bụi đất bay đi rồi bước vào. Sau vài bước chân bằng phẳng, lối đi bỗng nhiên trở thành dốc đứng, nhưng điều này càng làm Triệu Thiên Bình yên tâm, có lẽ đây chính là lối dẫn lên.

Giờ thì leo lên, hang sâu hun hút, nhiều chỗ khúc khuỷa kinh người, may mà giờ Triệu Thiên Bình đã có một thân bản lĩnh hơn xa phạm nhân nên hang động này không làm khó được. Thế nhưng cũng mất đến nửa ngày công phu nó mới nhìn thấy ánh sáng mặt trời đủ biết cái hang này sâu đến mức nào.

Trèo ra khỏi hang nhìn lại mới biết, hóa ra miệng ra lại nằm ẩn dưới một gốc cây cổ thụ, có cây cỏ rậm rạp phủ quanh, thường thì ở đây chẳng có gì, nhưng giờ thì sụp ra một cái hang to tướng. Quan sát xung quanh một chút, Triệu Thiên Bình nhận ra nơi này chính là chỗ trước kia bị đập mặt vào cành cây, nó bèn nhìn về phía sau, đó chắc là nơi đã diễn ra trận chiến trước đó.

Trở lại chỗ cũ nhưng dấu tích chiến đấu dường như đã bị xóa sạch, nó còn nhớ những thân cây to lớn bị cắt ngang thân nhưng giờ lại chẳng thấy đâu, chỗ gốc cây trước đây đã thay thế bằng một cái cây khác, tuy không phải cổ thụ nhưng cũng vài năm tuổi. Triệu Thiên Bình thâm nghĩ kẻ kia cũng thật khó tâm, khi không tìm thấy mình chẳng biết gã sẽ làm trò gì nữa, nên cẩn thận thì hơn.

Nghĩ vậy nên nó một đường trở về sơn phong, vừa đi vừa cẩn thận quan sát, may mắn là cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng Triệu Thiên Bình biết sự việc chưa dừng lại ở đây, theo lời bà lão vô danh thì Lưu Vân Tông ắt sẽ gặp một kiếp nạn lớn, không biết thứ gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Việc đầu tiên sau khi trở lại là đến chỗ Lưu Vân thư viện hy vọng gặp được Ngũ sư huynh luôn là khách quen ở đây. Quả nhiên khi tiến vào thư viện thì gặp ngay hán đang đứng trò chuyện với vị Tô Lan sư tỷ kia, có vẻ đang trao đổi với nhau về tâm đắc phù trận.

Thấy Triệu Thiên Bình tiến vào, Tô Lan khẽ chào hỏi như bình thường, còn Độc Cô Truy Dương thì ban đầu vô cùng kinh ngạc sau đó liền chạy đến trước mặt giữ chặt hai vai nó lắc qua lắc lại nhìn ngang nhìn dọc một hồi mới vui mừng nói:

- Đúng là Tiểu sư đệ, mấy tháng qua đệ đã đi đâu vậy, sư huynh đệ chúng ta lo muốn chết rồi đây?

Triệu Thiên Bình bị giật muốn choáng váng đầu óc nhưng nội tâm thì cảm thấy ấm áp, những người quan tâm nó như vậy thật không nhiều, nhưng cũng đáng cho nó trả giá để giữ gìn. Triệu Thiên Bình lấy lại thăng bằng rồi giải đầu cười:

- Thật xin lỗi sư huynh, đệ bị rơi vào một cái hố rồi bất tỉnh ở đấy, may mà vẫn chưa bị gì.

Độc Cô Truy Dương quay lại vẫy tay từ biệt với Tô Lan rồi kéo Triệu Thiên Bình đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Nếu không phải sư phụ đã tính toán nói đệ không có gì nguy hiểm thì chắc chúng ta đã lục tung cả Lưu Vân Phong lên rồi đấy, đệ cũng thật là, yên ổn tu luyện thì không chịu lại thích chui xuống hạ sơn lặn lộn làm gì không biết.

Triệu Thiên Bình cười ngại ngùng:

- Đệ cũng chỉ là muốn tăng tiến năng lực giao đấu thôi mà. À huynh vừa nói là sư phụ đã xuất quan rồi sao?

Độc Cô Truy Dương gạt đầu vui vẻ:

- Đã. Người không chỉ xuất quan mà tu vi còn đột phá rất lớn, bây giờ đã là một Đại thần thông tu sĩ thuộc lớp bản lĩnh cao nhất trong môn phái rồi đấy.

Độc Cô Truy Dương có thể nói gần đây tâm trạng tốt, lại gặp được Triệu Thiên Bình trở về lại càng vui vẻ hơn nên chẳng còn bộ dáng điềm tĩnh thường

thấy nữa. Triệu Thiên Bình cũng được vui vẻ lấy, nhưng nó nghĩ nên báo cáo việc lần trước cho sư phụ bèn nói:

- Huynh có thể đưa đệ đi gặp sư phụ được không, đệ có việc cần báo cáo với người.

Độc Cô Truy Dương gật đầu đồng ý rất nhanh:

- Tất nhiên là được, sư phụ hẳn cũng rất muốn gặp đệ đấy. May cho đệ là sắp diễn ra Tam luận hội nên sư phụ mới không đi đâu đấy. Mà đệ tu luyện ra sao rồi?

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ lại chút thành tựu phù trần không đáng kể của mình rồi cười:

- Cũng chẳng tiến bộ lắm, chắc thiên phú của đệ không được tốt. À phải rồi, còn bao lâu là đến đại hội?

Độc Cô Truy Dương mở to mắt nhìn nó:

- Một tháng rưỡi nữa thôi, đừng nói đệ đã quên đấy chứ?

Triệu Thiên Bình gãi đầu ngượng ngùng:

- Do đệ bị ngắt lâu quá nên chẳng còn biết thời gian là gì nữa? Chỉ còn hơn tháng nữa? Nhanh thật.

Triệu Thiên Bình trầm nghĩ hóa ra mình ở trong mộng cảnh lâu đến vậy. Còn Độc Cô Truy Dương thì vỗ trán:

- Chắc, ta quên. Chỉ còn một tháng rưỡi nữa thì tính sao nhỉ. Chắc phải bỏ qua phần phù trần và cò trần để tập trung chiến trận thôi. Dù sao đây cũng là thứ có giá trị nhất, hy vọng thời gian còn lại đủ để chúng ta luyện tập.

Triệu Thiên Bình gật đầu đồng ý, nó còn phải tĩnh tâm lĩnh ngộ Mộng cảnh, còn phải luyện Diễn thiên thần thuật, phù trần còn có thể nghiên cứu thêm chứ cò trần thì chắc bỏ qua, rồi còn phải bỏ ra thời gian trui rèn một nhân trần nữa. Nghĩ đến thời gian sắp tới không còn dư giả gì để nghỉ ngơi thực sự là cực hình, nhưng như vậy cũng được, hiện giờ nó cũng chẳng muốn nghỉ ngơi.

Triệu Thiên Bình chần chừ một lúc rồi hỏi:

- Trong thời gian đệ vắng mặt không biết trong tông có xảy ra chuyện gì không?

Độc Cô Truy Dương lắc đầu:

- Chuyện gì là chuyện gì, mọi người chỉ tu luyện và tu luyện thì có chuyện gì chứ. À đúng rồi, tháng trước có một việc lớn xảy ra đấy.

Triệu Thiên Bình trầm nghĩ chẳng lẽ khi mình mất tích lại xảy ra việc nghiêm trọng nữa sao, có lẽ vị sư huynh kia mất mạng dưới núi đã kinh động mọi người. Độc Cô Truy Dương thì tiếp tục kể:

- Không biết tông môn ta vào đời này gặp thịnh thế ra sao, mà vừa tiến cử một Tiên căn thiên phú lại gặp ngay một dị linh căn thiên phú hiếm có, quả thật là cực kỳ may mắn.

Triệu Thiên Bình ngạc nhiên, là dị linh căn thiên phú chứ không phải chuyện kia sao, nhưng nghĩ lại kẻ kia dọn dẹp chiến trường tỉ mỉ đến thế chắc cũng không dại gì để lại xác vị kia, mà một đệ tử trúc cơ ra ngoài vài ba tháng không về thì chẳng có gì là lạ cả, tông môn sẽ chẳng để ý. Nhưng hắc y nhân kia lại để xống mình, chẳng lẽ gã nghĩ mình đã chết sao, nếu không trước sau gì chuyện này trong tông cũng biết, tại sao gã lại vất vả như vậy, thật sự đáng ngờ.

Triệu Thiên Bình không nhắc đến chuyện kia, chỉ tùy tiện hỏi:

- Dị linh căn sao, rất quý báu sao?

Độc Cô Truy Dương tỏ vẻ ao ước:

- Thông U Nhân, đây là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trăm vạn năm mới xuất hiện một lần, không ngờ lần này trong tông môn sinh ra một hài tử lại mang thiên phú này trên người.

Triệu Thiên Bình mắt tròn xoe:

- Thông U Nhân, thật là Thông U Nhân!?

Độc Cô Truy Dương gật đầu chắc nịch:

- Không khác gì trong cổ văn miêu tả, xuất sinh có cửu u dẫn lối, thần quang thổi lui, âm phong mẫn thiên, cửu nhật vụ ám. Dị tượng đó tràn ngập cả tông môn, không thể nào sai được.

Lúc này Triệu Thiên Bình mới dám tin. Cũng không trách nó bất ngờ như vậy, Thông U Nhân nó đã từng đọc qua, là thần nhãn nơi cửu u nhập thể, trăm

vạn năm khó xuất hiện một lần, được ghi nhận là có thể xuyên thấu mọi bí mật của trời đất, thông tường quá khứ, biết trước tương lai, dưới con mắt này không có gì là bí mật cả.

Càng nhớ lại, Triệu Thiên Bình dần thay cảm giác kinh ngạc thành kinh hãi. Nếu thật sự như trong ghi chép thì chẳng lẽ đây chính là khắc tinh của nó sao, nó có bí mật kinh hồn, mà thứ Thông U Nhân đó lại dễ dàng vạch trần tất cả, chẳng phải muốn nó cùng đường sao. Đây là điều may mắn tốt lành với tông môn nhưng lại là xui xẻo cùng cực với bản thân nó. Mặt nó méo xệch đi.

Độc Cô Truy Dương nhìn nó cười nhạo nhí nhảnh nên quan tâm hỏi:

- Đệ có gì không vui sao?

Triệu Thiên Bình lắc đầu cố gắng nặng ra nụ cười:

- Vui chứ, đệ sao không vui được, thật sự là đáng mừng mà.

“Mừng muốn khóc luôn ấy chứ”. Triệu Thiên Bình thầm bồi thêm một câu, tâm trạng có chút thoải mái bỗng nhiên mất sạch. Lại thêm cái câu “âm phong mẫn thiên” làm nó bất giác lại nhớ đến tam tai trước đó, chẳng lẽ Thông U Nhân chính là một trong tam tai, nhưng khác nhau chữ “mẫn” và chữ “loạn”, có thể không, nếu không phải thì tại sao lại trùng hợp như vậy. Thật khổ não. Triệu Thiên Bình tạm thời gạt Thông U Nhân kia sang một bên, dù sao nó mới là đứa trẻ sơ sinh mới đầy tháng, vẫn chưa thể kết luận được gì.

Một lát sau hai người mới quay về Vân Trung Cư, Triệu Thiên Bình thì tiếng thẳng về phòng nghỉ của sư phụ nó.

- Con đã trở lại rồi đấy à.

Giọng nói từ tốn của Bạch Vân Chân Nhân vang lên, tuy vẫn già nua nhưng không còn khàn đặc như trước mà đong đầy sức sống. Triệu Thiên Bình hiểu đó là do sư phụ đã đột phá tu vi, gia tăng tuổi thọ, nó cuối xuống hành lễ:

- Đồ nhi bái kiến sư phụ, chúc mừng sư phụ đột phá cảnh giới.

Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó hỏi thăm:

- Con đã gãy đi nhiều!

Triệu Thiên Bình tâm thần rung động:

- Cảm tạ sư phụ đã quan tâm

Triệu Thiên Bình lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh kiếm, đó chính là kiếm mà vị sư huynh kia đưa cho nó phòng thân, nay lại dâng trình lên sư phụ:

- Đệ tử có chuyện muốn thưa.

Bạch Vân Chân Nhân thấy mặt nó nghiêm túc thì cũng trịnh trọng hẳn lên, Triệu Thiên Bình tiếp theo đem hết chuyện đã xảy ra với hắc y nhân kể một loạt từ đầu đến cuối.

Gương mặt già nua của Bạch Vân Chân Nhân càng nghe càng cảm thấy nghiêm trọng, khi câu chuyện kết thúc, lão nhận lấy thanh kiếm rồi ngồi trầm ngâm. Triệu Thiên Bình biết lão đang suy nghĩ đại sự nên cũng không dám làm phiền.

Qua một lúc lâu, Bạch Vân Chân Nhân mới cất lời:

- Việc này không được nói với ai, chờ bản môn điều tra xác nhận lại hẵng nói.

Đoạn lão lật tay quăng cho Triệu Thiên Bình một tấm mộc bài:

- Con hãy mang lệnh bài này đến Thần Binh Phò mã tìm một món binh khí hộ thân, biến cố này không phải dấu hiệu tốt lành gì, con nên ở lại động phủ tu luyện, tốt nhất đừng xuống núi nữa, đề phòng chuyện chẳng may xảy ra.

Triệu Thiên Bình đa tạ rồi lấy lệnh bài ra ngoài. Tâm trạng nó cũng không được thoải mái lắm. Tông môn luôn có đại trận hộ sơn che phủ, có bất kỳ xâm nhập không mong muốn nào đều có thể tường tận như lòng bàn tay, ấy vậy mà bây giờ lại xảy ra một việc chưa từng có, lại kèm theo nhân mạng, nếu không làm tốt đối phó thì chẳng biết tiếp theo lại kinh biến gì nữa. Theo lời Bà lão vô danh thì đại nạn sẽ xảy ra, có lẽ biến cố tiếp theo sẽ mang tính hủy diệt chứ chẳng chơi. Triệu Thiên Bình bất giác nhìn vào nốt son giữa lòng bàn tay phải, có lẽ nó có thể giúp một tay.

Không cần Bạch Vân Chân Nhân nhắc nhở thì nó cũng muốn quay về động phủ của mình bế quan rồi, kinh nghiệm thực chiến coi như đã đủ. Bây giờ thì từ lúc luyện tập chiến trận với các sư huynh thì nó chắc chắn sẽ dồn toàn lực vào bế quan lĩnh ngộ.

Vừa đến khu đất của mình, Triệu Thiên Bình đã bất ngờ khi thấy đã có tám người đứng đó, không phải ai khác chính là tám vị sư huynh của mình. Thấy Triệu Thiên Bình trở về, mọi người đều hớn hờ hỏi thăm quan tâm, Vũ Thanh Hà là người nhiệt tình nhất còn quàng vai ôm nó một cái thật sâu khiến Triệu Thiên Bình cảm thấy thật sự ấm áp trong lòng.

Sau khi trò chuyện đôi ba câu, Triệu Thiên Bình bèn mời tất cả đến căn phòng nhỏ của mình để uống trà nhưng hầu hết đều có việc nên từ chối, chỉ hện vài ngày nữa tập trung diễn luyện chiến trận sẽ trao đổi nhiều hơn, duy nhất một người là Vũ Thanh Hà đi theo nó về nhà.

Căn phòng từ lúc dựng lên đến giờ thì nó mới vào lần thứ hai, bụi bặm phủ đầy, to nhện giăng kín lối. Vũ Thanh Hà nhìn mà không nhận được cảm thán:

- Chỗ ở của đệ chẳng khác gì cái nhà kho ấy, thật không hiểu sao đệ có thể ở đây.

Triệu Thiên Bình ngai ngừng cười trừ:

- Thật ra từ lúc dựng lên đến giờ đệ cũng chưa ngủ ở đây lần nào. Để đệ dọn dẹp, chỉ mất một lúc thôi.

Vũ Thanh Hà lắc đầu khinh thường:

- Không cần, đệ xem ta đây.

Nói đoạn gã vận pháp quyết rồi thổi ra một đám mây trắng, mây trắng nhanh chóng bay vào nhà rồi lượn qua lượn lại, mây trắng đến đâu thì rác rưởi bụi bặm tiêu tán đến đấy, chẳng mấy chốc căn phòng đã sạch sẽ tinh tươm.

Triệu Thiên Bình thăm cảm thán người tu đạo đến làm việc nhà cũng thật là tiện lợi. Nó vào phòng lấy ấm nước rồi dùng hỏa thuật đun sôi, xong lại pha một ấm trà đem lên cái bàn nhỏ rồi mời Vũ Thanh Hà ngồi xuống.

Vũ Thanh Hà nhìn quanh một lượt rồi chê:

- Cái nơi này của đệ nếu mà mưa xuống chắc chẳng có chỗ để ngủ đâu nhỉ, thật không thấy cái động phủ tu chân nào lại tồi tàn đến mức này.

Triệu Thiên Bình lắc đầu cười:

- Chẳng sao cả, chỉ một mình đệ, cần khang trang đồ sộ để làm gì.

Vũ Thanh Hà cảm khái:

- Ta thì chẳng thể giản dị được như đệ, phải tận hưởng thật sung sướng chứ, cuộc sống được có một kiếp này thôi.

Triệu Thiên Bình vui vẻ cười:

- Thật ra là đệ lười biếng chẳng muốn bỏ công vào làm gì.

Vũ Thanh Hà nghe vậy ngán ngẩm nhìn quanh, bỗng hần thấy bên ngoài có một khu vườn bèn hỏi:

- Đó hình như là Hòa Vân Thảo phải không nhỉ?

Nghe tới Hòa vân thảo Triệu Thiên Bình bỗng giật mình thất thanh:

- Chết cha, đồng thảo được của đệ!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Đối luyện

Cầm cái túi rủng rỉnh linh ngọc mà Triệu Thiên Bình cười không ngậm được mồm. Chẳng ai ngờ một lô thảo dược để quá hạn lại bán được nhiều tiền như vậy. Một mẫu thảo dược được linh khí chăm sóc vô cùng tốt, thu hoạch mỗi cây phải cao to gấp ba lần bình thường, nó giữ lại một phần để sử dụng còn lại bán hết được đến ba mươi linh ngọc hạ phẩm, tính ra là lời gấp ba lần ấy chứ. Được lợi nên Triệu Thiên Bình nghĩ ngay đến việc mở rộng linh điền, nó lại tiêu tốn hơn hai mươi linh ngọc để mua hạt giống và tài liệu, lại tốn kém mua thêm một con Linh trùng để cải tạo linh điền, rồi tốn ba ngày ba đêm để mở rộng số linh điền của mình từ một thành mười mẫu, bố trí linh trận đầu ra đấy, Triệu Thiên Bình lại gieo hạt chuẩn bị hốt một vỏ lớn.

Lần này nó không chỉ trồng Hòa vân thảo cùng Địa xà thảo nữa mà còn trồng thêm một thứ theo nó là có lợi ích kinh tế nhất là Thanh thần mộc và Chu căn thảo. Thanh thần mộc cần đến năm tháng mới trưởng thành nhưng sau đó sẽ liên tục kết quả, quả của nó có tác dụng tinh lọc tâm thần, rất tốt để bổ sung vào các dược phương có liên quan đến việc bế quan đột phá, còn Chu căn quả là một phụ dược trong luyện Thông Nguyên Đan, khác biệt là loại dược thảo này chỉ cần trồng một lần, sau khi trưởng thành thì cắt ngang gốc rồi bổ sung linh khí sẽ tự động mọc lại mà không cần phải gieo hạt lại. Nói chung hai loại dược thảo này chỉ cần trồng một lần thì có thể ăn được lâu dài. Nó đỡ phải tốn công mỗi lần thu hoạch lại phải trồng thêm.

Bố trí linh điền xong đầu ra đấy, Triệu Thiên Bình lại lâm vào bế quan khổ tu.

Thứ đầu tiên nó đem ra là Diễn thiên thần thuật, vì đọc qua trong mô tả thì thứ này là một pháp thuật hỗ trợ cực kì hữu dụng, khi nắm bắt được rồi sẽ có hỗ trợ cực lớn trong việc tu luyện các loại thần thông pháp thuật khác.

Yêu cầu của việc tu luyện Diễn thiên thuật cũng không quá cao, nhưng thuật này đòi hỏi rất nhiều khó khăn trong việc phát triển nó trở thành một công cụ chủ chốt và mạnh mẽ. Việc đầu tiên cần làm là hình thành một Diễn thiên hư ảnh thể giới. Diễn thiên thể giới mô phỏng lại thể giới thực, đưa bản thân vào ảo giới, hình thành một cơ sở cho việc diễn hóa những tính toán của mình ở mức độ chi tiết và chính xác. Diễn thiên thể giới hình thành rất dễ, chỉ cần niệm pháp quyết dẫn động tinh thần thức hải là có thể hình thành hư giới, đơn giản là thể nhưng lại yêu cầu mức độ cao của trí thức và sức mạnh tinh thần mới có thể hình thành diễn thiên thể giới một cách chính xác, lúc đó những diễn hóa tính toán mới tiếp cận thực tế tạo ra hiệu quả. Nếu kiến thức không đủ, khả năng tư duy bị hạn chế, hoặc quan niệm sai lầm sẽ dẫn đến sự sai khác trong diễn hóa thể giới, khi đó hậu quả chẳng những là tính toán không đúng mà còn khiến bản thân gặp nguy hiểm.

Thuật này có thể gọi là con dao hai lưỡi vì nguy hiểm cực kì lớn, nguy hiểm xuất phát từ chính một ưu điểm của nó, đó chính là khả năng đồng hóa thể giới hư ảo và hiện thực. Tức là những tính toán diễn hóa trong diễn thiên thể giới đến một mức độ nhất định, nếu đã xác định nó là đúng và tốt nhất thì cơ thể đồng hóa vào thực tại ngay lập tức khiến bản thân có ngay khả năng đó mà không cần phải tập lại.

Tỉ như diễn hóa kiếm chiêu trong Diễn thiên thể giới đến một mức độ nhất định thì khi đồng hóa và thực tại sẽ khiến ta có thể nắm bắt được ngay những gì đã diễn hóa trong hư giới mà không cần tốn công sức luyện tập nữa. Hoặc giả vận hành một công pháp trong hư giới rồi áp dụng vào thực tế thì cơ thể sẽ lập tức thích ứng mà không phải tốn thời gian tìm tòi lộ tuyến như trước.

Nhưng nếu lộ tuyến trong hư giới bị sai hoặc không phù hợp với cơ thể mà vội vàng đồng hóa sẽ để lại những hậu quả khó lường, nhẹ thì tiêu tốn tinh thần thực vô ích, nặng thì nghịch loạn kinh mạch dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Song Diễn thiên thần thuật mang chữ thần bởi vì bản thân nó có khả năng không ngừng hoàn thiện, dùng hư diễn hóa thực, dùng thực bồi luyện hư, khiến Diễn thiên thể giới luôn luôn phát triển, đó mới chính là sự kì diệu của thuật này.

Triệu Thiên Bình còn phát hiện một điều khá lí thú, đó là tận dụng Diễn thiên thần thuật sẽ khiến bản thân tiết kiệm khá là nhiều chi phí cho việc tu luyện. Từ chi phí thời gian đến chi phí tiền bạc, ý thức càng mạnh thì thời gian diễn hóa càng nhanh, so với tự thân ngâm nghĩ hoặc tự thân rèn luyện phải nhanh hơn nhiều, mà linh thức tăng trưởng thì tốc độ diễn hóa càng nhanh hơn nữa, đến mức phải gọi là khủng bố, mà việc diễn hóa chi tiêu hao tinh thần, thứ có thể bù đắp bằng việc nghỉ ngơi chứ chẳng tiêu hao linh ngọc đem ra thí nghiệm thực tế từng chút một. Điều này đối với Triệu Thiên Bình có thể nói cực kì quan trọng, vì nó hiện giờ vừa thiếu thời gian mà cũng thiếu kinh tế nữa.

Triệu Thiên Bình có thể nói là người ham học hỏi, lượng trí thức tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho nó tạm hình thành một diễn thiên thể giới đủ dùng. Mất ba ngày tập trung tư tưởng và niệm tụng pháp quyết, rốt cục trong tâm trí nó xuất hiện một khoảng không. Khoảng không hư vô chẳng có thứ gì tồn tại, đây là hình thức ban đầu của diễn thiên thể giới. Một thể giới theo suy nghĩ mà vận động, vì thế muốn hoàn thiện nó thì phải không ngừng tăng lên sự hiểu biết của bản thân, chỉ khi nắm rõ mọi cấu tạo và sự vận động trong tự nhiên thì Diễn thiên thể giới mới trở nên hoàn chỉnh, đó là một chặng đường vô cùng dài.

Triệu Thiên Bình hiểu rằng Diễn thiên thể giới chỉ làm cho những tính toán trong suy nghĩ được trực quan hơn, lại có cơ sở để diễn luyện trong thực tế hư ảo khiến ta dễ nắm bắt hơn, từ đó hỗ trợ cực lớn trong việc tham ngộ đạo thuật hoặc tính toán thiên cơ. Hơn nữa Diễn thiên thể giới có liên hệ trực tiếp với ý thức, vì thế mà linh thức càng mạnh mẽ thì Diễn thiên thể giới càng rõ ràng và chi tiết. Diễn thiên thần thuật không mạnh ở bản thân nó mà mạnh ở bản thân người sử dụng, nếu ở trên người một kẻ tài trí thì phát huy hiệu quả tốt còn ở trên kẻ mẫn phu thì chỉ là gân gà.

Bước đầu hình thành diễn thiên thể giới, Triệu Thiên Bình bắt tay vào tham ngộ Mộng cảnh đạo thuật. Đây cũng là lần đầu tiên nó sử dụng Diễn thiên thần thuật hỗ trợ cho việc tham ngộ đạo thuật.

Mộng cảnh đạo thuật là một dạng huyền thuật tinh thần mạnh mẽ dần dặt tâm trí đối phương lâm vào những trải nghiệm hư ảo do người thi triển tạo ra mà không thể phân biệt được thực hư trong đó. Điều kỳ diệu của thuật này là có thể chủ động lưu giữ ký ức triệt để, nhờ đó lưu lại những kinh nghiệm quý giá, song nó cũng có nhược điểm là dễ bị phá hoại bởi người bị thí pháp có linh thức mạnh hơn kẻ dùng thuật, hoặc giả người đó có bản năng tiềm ẩn quá mạnh mẽ. Như Triệu Thiên Bình, những đạo thuật dù nó học vẫn chưa đạt đến cảnh giới ló hóa thuần thục nhưng bản năng cầu sinh lại vô cùng mạnh mẽ khiến Mộng đạo thuật xuất hiện lỗ hổng, tuy nhiên song phương lại cách biệt thực lực quá lớn nên nó vẫn không thể chỉ dựa vào bản năng mà phá hỏng thần thông này của Bà lão vô danh được.

Huyền thuật, hay ảo thuật, phương diện này Triệu Thiên Bình có đọc qua vài phù trận nhưng chưa đi sâu nghiên cứu, nhưng giờ vì học tập Mộng cảnh đạo thuật mà nó phải tìm hiểu kĩ hơn. Cũng may nó đã từng sao lưu khá nhiều thư tịch ở thư viện nên giờ cũng không thiếu thứ để nghiên cứu. Triệu Thiên Bình dùng nguyên một ngày để đọc lại những phù trận đang lưu giữ, mà trọng tâm là những huyền trận.

Triệu Thiên Bình nhờ vào Diễn thiên thể giới suy tính một loạt các loại huyền thuật suốt ba ngày ba đêm liền hiểu ra được điểm then chốt của chữ “huyền”, rồi dùng nó đi tham ngộ Mộng đạo thuật. Lại hết bảy ngày bảy đêm mới mơ hồ nắm bắt được chữ “Mộng”. Chỉ là mơ hồ nắm bắt vì tất cả còn nằm trong suy diễn. Nói Diễn thiên thần thuật không cần tốn tài liệu thí nghiệm không hẳn là đúng, vì đôi khi cần phải kiểm tra lại những tính toán có đúng hay không, hơn nữa, Triệu Thiên Bình chỉ nghiên cứu dựa trên những phù trận được miêu tả chứ không phải là phù trận thực nên khó lòng đảm bảo không có sai sót. Nếu không phải đã đến ngày hẹn nhau luyện tập thì chắc nó còn bế quan suốt.

Trên đường đến nơi tụ họp, Triệu Thiên Bình vừa đi vừa dùng Diễn thiên thể giới diễn hóa tám loại chiến trận.

Diễn thiên thể giới có thể nói là vô cùng kì diệu, nếu để nó dùng cách bình thường lĩnh ngộ thì thời gian tiêu tốn ở một môn đạo thuật ít nhất phải gấp bốn năm lần, nhưng sử dụng Diễn thiên giới lại tiết kiệm rất nhiều thời gian, lại dễ dàng nắm bắt những điểm chủ chốt. Bù lại một điều là tinh thần sẽ dễ mệt mỏi hơn gấp nhiều lần, nhưng điều này có thể khắc phục bằng cách thích nghi qua thời gian dài cộng thêm việc không ngừng tăng cường tu vi để linh thức

mở rộng.

Thực chất Diễn thiên thần thuật chỉ đơn thuần là khai phá tối đa tư duy và năng lực tinh thần của Triệu Thiên Bình mà thôi. Vì thế kẻ có ngộ tính càng cao thì tu luyện thuật này càng kích thích được tư duy, còn những kẻ trì độn lười suy nghĩ, lười học hỏi thì có thứ này chỉ càng hao tổn tinh thần hơn, trì độn lại càng trì độn thêm.

Trên đỉnh Hoàng phong có một bình thai tương đối rộng được chọn làm nơi luyện tập. Ngược lên thấy trời, cuối xuống chỉ có mây, những cơn gió se lạnh mang đến cảm giác như hòa vào lòng đất trời, chẳng nơi nào có được. Cái độ cao trên đỉnh trời này nếu là ở một nơi khác thì đã là băng phong thiên lý, vậy mà ở Lưu Vân Thiên Sơn này chỉ có gió và mây, Lưu Vân, thật sự là Lưu Vân.

Trên đường Triệu Thiên Bình lên đã hội họp được với hai vị Nhị và Tứ sư huynh, Đại sư huynh cùng Tam sư huynh thì đã có mặt trên bình thai, còn những người khác có lẽ đang trên đường đến.

Linh Vân thấy Triệu Thiên Bình gật đầu rồi nói:

- Cửu sư đệ đã làm quen với tám loại chiến trận chưa?

Triệu Thiên Bình nghĩ chút rồi gật đầu đáp:

- Đệ đã nghiên cứu cả, có điều chưa diễn luyện thực chiến bao giờ.

Linh Vân lại hỏi:

- Đệ chọn lối đánh nào, viễn hay cận.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều mà đáp:

- Đệ nghĩ là cận chiến, việc sử dụng đạo thuật đệ vẫn chưa thành thạo lắm.

Triệu Thiên Bình giải thích có chút ngại ngùng. Linh Vân Đạo Nhân cũng không để ý lắm, hần quay sang Chu Đại Lực nói:

- Nếu là cận chiến thì lão Tam hãy thử sức với Cửu sư đệ một chút.

Chu Đại Lực không phản đối, gã nhanh chóng rút ra trọng kiếm của mình chỉ thẳng hướng Triệu Thiên Bình. Mà bản thân Triệu Thiên Bình cũng khá hưng phấn, vốn sau khi hấp thu kinh nghiệm trong mộng cảnh thì vẫn chưa có cơ hội kiểm tra, giờ bỗng nhiên tự có đối thủ diễn luyện thì chẳng gì bằng có điều nhìn thấy trọng kiếm của Chu Đại Lực lại khiến Triệu Thiên Bình khó xử, nó vẫn chưa có vũ khí. Lệnh bài sư phụ ban cho vẫn còn nằm trong túi trữ vật, từ bữa đó đến giờ nó chẳng dư giả chút thời gian nào để đi đổi binh khí cả.

Triệu Thiên Bình gãi đầu ngượng ngùng:

- Cũng được, có điều mấy sư huynh có ai có kiếm hay đoản côn không, đệ vẫn chưa tìm được vũ khí ưng ý.

Linh Vân Đạo nhân nhìn nó kì quái:

- Đệ không đùa đấy chứ, chọn cận chiến mà đến vũ khí thuận tay vẫn chưa chọn được.

Triệu Thiên Bình ngại ngùng:

- Thật ra đệ sử dụng kiếm, nhưng vũ khí trước đây đã mất, vẫn chưa có thời gian tìm cái khác.

Không Thương Vũ cười:

- Không sao không sao, sau này ta sẽ đưa đệ đi xem vũ khí, giờ thì dùng tạm kiếm này cũng được.

Không Thương Vũ vừa nói vừa móc ra một thanh kiếm nạm ngọc, tuy nhìn thì đẹp nhưng không phải là pháp bảo gì mà chỉ là một thanh kiếm bình thường. Trên người gã lúc nào cũng thủ vài thanh vũ khí đẹp để như vậy, để cứ gặp cô gái nào có chút nhan sắc lại đem ra làm quà gặp mặt.

Dù sao đây cũng chỉ là kiểm tra thực lực một chút, không phải sát phạt gì nên kiếm có là được rồi, Triệu Thiên Bình vui vẻ cảm tạ rồi nhận lấy kiếm.

Nó múa vài đường cơ bản làm quen với kiếm rồi chấp tay hướng Chu Đại Lực:

- Xin Tam sư huynh chỉ giáo.

Chu Đại Lực gật đầu rồi vung kiếm hét to:

- Cẩn thận.

Nói đoạn gã dùng kiếm ra một thức kiếm đúng như bài bản đầu ra đấy, hoa lệ nhưng mạnh mẽ đầy đủ cương nhu biến hóa.

Triệu Thiên Bình không biết đây là chiêu gì, nhưng nó có vài điểm tương đồng với những chiêu thức mà Triệu Thiên Bình học được qua Mộng cảnh nên nó không hề loạn nhịp như trước kia mà bình tĩnh ứng đối từng kiếm một.

Triệu Thiên Bình không chỉ phòng thủ, không đợi Chu Đại Lực kịp đưa ra biến hóa tiếp theo, Triệu Thiên Bình đã phản công ngay góc chết khiến thế công của Chu Đại Lực lập tức đình trệ. Song gã cũng là một người học võ lâu năm nên rất nhanh đã ứng phó được, chỉ là trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Tuy vậy với vốn võ học tích lũy sâu dày, gã vẫn tự tin với từng đường kiếm của mình.

Triệu Thiên Bình càng đánh càng cảm nhận được sự quen thuộc, quen thuộc từ chiêu thức đến bản năng chiến đấu.

Mộng đạo thuật thật sự kì diệu, thật bá đạo, biến tất cả mọi thứ xảy ra thành của mình, có thể nói một tháng trăm mình trong mộng đạo có thể bằng với mười năm chuyên tâm tập võ. Nhưng Triệu Thiên Bình cũng biết thành quả lớn này là do người thi triển Mộng Đạo tạo ra, cũng tương tự như việc bà lão vô danh dùng mộng cảnh để truyền dạy mình tất cả võ học một cách trực tiếp nhất, chẳng khác gì thế hồ quán đỉnh trong truyền thuyết cả.

Nếu có thể dựa vào Mộng Đạo Thuật để học hỏi bản lĩnh của người khác thì sao?

Một suy nghĩ táo bạo bỗng dưng toát ra trong đầu Triệu Thiên Bình, nếu có một ngày nó quán thông mọi đạo lý của Mộng cảnh đạo thuật thì có thể sáng tạo ra một thuật bá đạo như vậy được không? Như vậy ta có thể học hỏi rất nhiều thứ một cách cực kỳ nhanh chóng. Ý nghĩ vừa mới lóe lên lại bùng cháy dữ dội trong lòng Triệu Thiên Bình, nhưng nó biết bản thân bây giờ vẫn chưa đủ khả năng để tạo ra thứ bá đạo như vậy, có lẽ sau này sẽ được nếu bản thân cố gắng hơn.

Suy nghĩ của Triệu Thiên Bình nhanh chóng quay lại cuộc chiến. Dù vừa giao đấu vừa lang mang suy nghĩ nhưng Triệu Thiên Bình vẫn không hề thất thế. Nó nhận ra một điểm mấu chốt, tuy Chu Đại Lực có tốc độ cao, có kĩ năng chiến đấu tốt, có kinh nghiệm thực chiến phong phú, thậm chí trong kiếm còn ẩn hàm sát khí nhưng lại thiếu đi ma luyện sinh từ đích thực. Có lẽ sát khí được sinh ra trong những lần hành tẩu giang hồ, song lúc đấy bản thân những nhân sĩ giang hồ phạm tục chẳng ai có thể đe dọa được hắn, người có bản lĩnh tu đạo lại chẳng dấy vào đệ tử của Lưu Vân Tông làm gì, khiến hắn có thể giết người, nhưng chưa từng lâm vào hiểm cảnh sinh tử.

Thiếu ma luyện sinh tử, kiếm chiêu của Chu Đại Lực dưới con mắt Triệu Thiên Bình trở nên đơn giản hơn nhiều. Nếu so với Phùng Đình trong mộng cảnh, nếu cả hai cùng lực lượng chiến đấu, Triệu Thiên Bình tin chắc chỉ trong mười chiêu Phùng Đình có thể trăm được Chu Đại Lực nếu bản năng cầu sinh của Chu Đại Lực không đủ mạnh và không bức phá tiềm năng được như Triệu Thiên Bình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thiên phạt bí pháp

Từ ham muốn trao đổi, Triệu Thiên Bình thành ra có chút nhàm chán, nó không muốn cơ hội tốt trôi qua như vậy bèn tăng áp lực vào kiếm, đổi thế cân bằng thành tấn công áp chế.

Mũi kiếm Triệu Thiên Bình thừa lúc Chu Đại Lực có sơ hở liền nhắm cổ hán phóng đến. Chu Đại Lực giật mình, nhưng không nao núng, vì hắn còn lưu lực. Phải nói hắn còn giữ lực rất nhiều, vì trong giao đấu mà đối thủ của Tiên thiên võ giả như hắn lại chỉ là sơ cấp tu sĩ vừa bước chân vào tu luyện, thậm chí chẳng phải là một Hậu thiên võ giả nên hắn tự mình áp chế tu vi đến mức cân bằng. Nhưng giờ khắc này hắn phải thả lỏng một phần bản lĩnh ra mới có thể tiếp nhận được hiểm chiêu này.

Khi tốc độ tăng lên một chút, Chu Đại Lực mới lập lại thế cân bằng. Song chỉ qua vài chiêu, áp lực lại một lần nữa tăng vọt. Tốc độ biến ảo chiêu thức của Triệu Thiên Bình lại tăng lên một bậc, kiếm quang lưu ảnh, chiêu chiêu trí mạng khiến Chu Đại Lực phải cảm thấy khó thở. Hắn có thể cảm nhận được Triệu Thiên Bình không thay đổi một chút nào về lực lượng, ngay cả tốc độ cũng chẳng tăng lên, nhưng cái quan trọng là xử lý biến hóa chiêu thức nhanh đến nghẹt thở. Mà khó chịu nhất là Triệu Thiên Bình như biết trước những chiêu thức sắp sửa tung ra của hắn, khiến hắn phải liên tục giải phong tốc độ để tránh bị rơi vào thế bị động.

Trận chiến dần biến hóa thành một kẻ thiên về kĩ xảo tốc độ là Triệu Thiên Bình đánh với một kẻ thiên về lực lượng là Chu Đại Lực. Lực lượng giải phong các lúc càng nhiều, tốc độ của Chu Đại Lực càng lúc càng đẩy mạnh, cùng lúc là sức mạnh trong mỗi đường kiếm càng lớn.

Kiếm ngân lanh lảnh, hoa lửa tung tóe, mây mờ cuộn cuộn, cương phong như cắt.

Từ trận chiến cân bằng về lực lượng thì giờ đây Triệu Thiên Bình đặt trọng tâm vào việc dùng xảo phá lực, những kiếm chiêu thiên về dĩ nhu hóa cương được nó vận dụng như nước chảy mây trôi.

Song cái gì cũng có một giới hạn, dù Triệu Thiên Bình vẫn chưa thỏa mãn hết cuộc giao đấu nhưng có một thứ đã không chịu nổi va chạm, đó là kiếm.

Răng rắc...phăng...

Tiếng vang lanh lảnh vang lên, thanh kiếm nạm ngọc trên tay Triệu Thiên Bình bỗng nhiên vỡ thành tám mảnh.

May mà nó kịp phản ứng lanh lẹ nên đã nhảy lui ra sau một bước né tránh thế tới của Chu Đại Lực.

Triệu Thiên Bình nhìn chuôi kiếm trống rỗng trên tay mà dở khóc dở cười, thật sự mà mất hứng. Rồi nó chấp tay với Chu Đại Lực:

- Đa tạ sư huynh chỉ điểm.

Chu Đại Lực nhìn nó hồi lâu rồi trầm mặc gặt đầu, không biết trong lòng gã đang nghĩ gì mà ánh mắt như liên tục lóe sáng.

Triệu Thiên Bình quay sang nhìn Không Thương Vũ nhưng chẳng biết mọi người đã đến đông đủ lúc nào đang trở mắt nhìn nó, Triệu Thiên Bình cười ngượng:

- Xin lỗi Tứ sư huynh, cây kiếm này, ừm, nó...

Triệu Thiên Bình chẳng biết phải xin lỗi hay là chê cây kiếm quá tồi nữa. Còn Không Thương Vũ sau một lát há mồm thì xua tay:

- Không sao không sao, chỉ là thứ rẻ tiền. Đệ thật khiến ta mở rộng tầm mắt đấy.

Vũ Thanh Hà một bên chẳng để mắt phản:

- Oa ha ha, tiểu sư đệ nhà ta như vậy mà là chân nhân bất lộ tướng đấy. Quả thực phải nói là gì nhỉ, à đúng rồi, là kì tài, kì tài võ học. Chắc chắc, đệ giỏi võ như vậy mà giấu kĩ quá.

Triệu Thiên Bình nhìn hấn gãi đầu cười ngượng:

- Sư huynh quá lời, đệ thấy nó hay nên đâm đầu vào học thôi. Cũng vì thế mà mấy cái khác đệ chẳng hiểu được nhiều.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng định nói ra vì sao trong thời gian ngắn mà nó lại tinh tường kiếm thuật đến vậy, dù một phần là do thiên phú, nhưng cũng nhờ lí do kia, mà đó là điều bí mật.

Phiên Vũ Đạo Nhân một bên thì nói:

- Đệ không cần phải khiêm tốn quá, kiếm thuật của đệ thật sự tuyệt diệu đấy. Nếu ta công bằng giao đấu chắc chẳng phải đối thủ của đệ đâu. Đây là điều đáng mừng, như vậy trong Tam luận hội này chúng ta có thêm cơ hội đạt quán quân rồi.

Vũ Thanh Hà ở bên theo vào bổ sung:

- Đúng đấy, chúng ta đã có một thần lực, giờ lại thêm thần kỹ nữa thì không đạt quán quân cũng khó. Hê hê, đệ nghĩ chúng ta bây giờ khỏi cần luyện tập mà nên bàn đến giải thưởng là được rồi, ha ha ha.

Những người khác cũng cười to, còn Triệu Thiên Bình thì vừa ngại vừa nghĩ, “không biết mình có quá tay không”.

Diễn luyện khai màn bằng một trận hỗn chiến thực sự, mọi người ai có bản lĩnh gì đều dùng ra cả, tất nhiên là giới hạn ở mức độ tu vi nhất định, vừa mang mục đích cọ sát lại có thể khiến mỗi người hiểu nhau hơn.

Khi ở trong chiến đội, bản lĩnh cá nhân lẫn tính thần đồng đội đều cực kì quan trọng. không có kĩ năng thì dù có chiến thuật tốt đến đâu cũng không bao giờ giành được lợi thế, bản lĩnh cá nhân là có đôi khi lấn át cả tính đồng đội nếu kĩ năng thật sự quá vượt trội. Nhưng trong Tổ hợp luận hay còn gọi Mộc nhân chiến thì tu vi cá nhân là quân bình, cho dù có kĩ năng vượt trội vẫn khó có thể lấy một địch ba được huống gì là chín người, do đó vấn đề chiến thuật và sự phối hợp đồng đội lúc này thể hiện được giá trị nòng cốt của nó.

Chiến đội muốn vận hành trơn tru yêu cầu sự ăn ý của những thành viên, được xây dựng từ sự hiểu ý và hiểu biết khả năng lẫn nhau, cho nên việc ma luyện là cực kì cần thiết. Mà ma luyện trong hỗn chiến lại càng kích phát khả năng phản ứng và quan sát, chỉ cần một cử chỉ, một động tác là có thể đoán người khác định làm gì, từ đó đưa ra sự phối hợp chính xác.

Song đó chỉ là bắt đầu, khi sự hiểu ý lên đến mức độ cao, thì dù trong một tình huống bất ngờ, chẳng cần thiết phải ra dấu hiệu gì thì trong lòng ta vẫn phán đoán được đồng đội sẽ làm gì, hay đồng đội đoán được ta sẽ xử lí như thế nào mà từ đó làm ra phản ứng thích hợp. Khi sự bị động biến thành chủ động phối hợp, đó mới thực sự là hiểu ý lẫn nhau.

Có sự phối hợp đồng đội ăn ý thì một chiến đội mới có khả năng vận hành chiến thuật như ý, tăng cường khả năng chiến thắng.

Quang mang chớp động, pháp bảo quang cuồng, mây mù bị xé tan, cả ánh sáng cũng lu mờ. Một trận loạn đấu, cả bình thai như bị gọt đi một tầng đá.

Sau hai canh giờ tả xung hữu đột thì hỗn chiến mới tạm ngừng, kẻ cạn kiệt linh lực, kẻ áo quần nát tương, có kẻ còn bị thương nhẹ, ngay cả Linh Vân tu vi cao nhất cũng hơi chật vật. Thực ra nếu gã ăn gian một chút thực lực thì chẳng ai động được đến gã, nhưng như vậy thì đối luyện cũng chẳng còn ý nghĩa. Trong chín người thì chỉ có Triệu Thiên Bình là tương đối lành lặn, sức lực của nó được cải thiện rất nhiều từ những bài tập, lại còn thường xuyên ngâm mình trong “Hỏa vân Địa xa thang” nên hai canh giờ duy trì chiến đấu không đến nỗi kiệt lực, còn linh lực lại chẳng hề dùng đến, đơn thuần là dựa vào ngoại công để chiến đấu mà thôi. Hơn nữa dù là hỗn chiến chín người nhưng độ khốc liệt chẳng thể sánh bằng hỗn chiến trong mộng cảnh, điều mà

Triệu Thiên Bình đã quen thuộc nên nó vừa đánh vừa khí định thần nhân quan sát học tập cách thức chiến đấu của các vị sư huynh. Từ cách ra đòn kết hợp thi pháp, cách tấn công sao cho hiệu quả các thứ. Dù kinh nghiệm chiến đấu của mấy vị sư huynh chẳng phong phú mấy nhưng dù sao vẫn có cái để học, Triệu Thiên Bình đã rất thỏa mãn.

Mọi người nhìn nó như nhìn quái vật, ngay cả Chu Đại Lực cũng lắc đầu cảm thán, còn gã lấm mồm Vũ Thanh Hà thì oang oang:

- Ta thật sự là muốn phế hết linh căn của đệ đi ấy, thực sự là tức chết. Hừm, hay là đệ tự hủy tu vi rồi chuyển qua tu võ nhị, ta nghĩ thành tựu của đệ chắc chắn sẽ vượt trội hơn nhiều đấy.

Linh Vân Đạo Nhân nghe vậy thì mắng:

- Ngu xuẩn, tu đạo muốn vạn lối, dù trước am hiểu chiến đấu võ thuật nhưng nếu vận dụng tốt vào đạo thuật thì thành tựu sao có thể kém được. Đệ không được xúi bậy Tiểu sư đệ. Nếu Tiểu sư đệ am hiểu thuật cận chiến thì nên tìm hiểu nhiều những đạo thuật thiên về cận chiến và hỗ trợ cận chiến thì sẽ làm ít mà được nhiều, đạo lý trong đó càng dễ dàng lĩnh ngộ.

Trước là mắng Vũ Thanh Hà, sau là nói với Triệu Thiên Bình. Triệu Thiên Bình nghe Linh Vân chỉ dạy liền cảm tạ:

- Cảm ơn Đại sư huynh chỉ điểm.

Vũ Thanh Hà thì bĩu môi:

- Ta thì cứ thấy nó thật sự là võ sĩ chứ tu sĩ cái nổi gì, chẳng biết võ sĩ có gì hay ho mà lại không chuyên tâm đi học đạo pháp cho tốt vào...

- Đệ nói võ sĩ có chỗ nào không hay ho?

Vũ Thanh Hà đang định cảm ràm tiếp thì một giọng trầm khàn vang lên chất vát, chẳng cần nhìn gã cũng biết là Tam sư huynh vốn ít lời:

- A ha ha, Lão Tam huynh nghe nhầm rồi, ta có nói võ sĩ không tốt đâu. Đây là ta đang nhắc nhở tiểu sư đệ đã là tu sĩ thì nên tu luyện đạo thuật cho tốt, chứ muốn luyện võ thuật thì phải là người có thiên phú như Lão Tam huynh mới phát dương quan đại được...

Càng nói tiếng Vũ Thanh Hà càng nhỏ dần rồi im bặt, vì gã thấy mặt của Chu Đại Lực khá khó coi, mà gã cũng nhớ ra lúc này luận bàn là Triệu Thiên Bình một đường áp chế hẳn. Vũ Thanh Hà chỉ còn biết cười trừ cho qua, còn những người khác thì nhìn gã với ánh mắt đầy khinh bỉ.

Thời gian nghỉ ngơi khôi phục cũng là hai canh giờ mới đảm bảo tất cả mọi người đều tới đỉnh phong mới tiếp tục rèn luyện. Vẫn là hỗn chiến, vẫn hai canh giờ. Sau đó trời cũng tối nên mọi người hẹn nhau sáng ngày một lại tiếp tục rồi ai về chỗ nấy. Chỉ có Triệu Thiên Bình là nán nã ở lại Bình thai chưa đi.

Thật ra với Triệu Thiên Bình thì ở chỗ nào cũng như nhau, động phủ của nó chẳng có gì quá tốt nên ở cũng được mà không ở cũng không sao, nên nó quyết định thôi thì khỏi cần về, cứ trực ở đây cũng được.

Đêm không trăng nhưng ánh sao rực rỡ, bầu trời cực kỳ quang đãng. Kể cũng phải, ở cái độ cao này thì nhìn lên cũng khó mà thấy được gợn mây nào.

Xa, mịt mờ và thăm thẳm, dải ngân hà rực rỡ vắt ngang bầu trời, không gian lung linh chứa đựng bao điều kì diệu đẹp đẽ và bí ẩn.

Hấp dẫn và rộng lớn.

Bầu trời vẫn thế, nhưng hôm nay với Triệu Thiên Bình lại chứa đầy gánh nặng. Và cả sự lạnh lẽo.

Chẳng phải lạnh vì vài gợn gió heo hút, chẳng phải lạnh vì không khí nơi vùng cao này. Mà lạnh vì cô đơn, cô đơn không chỉ vì nhớ nhà, cô đơn còn vì những thứ trong lòng chẳng thể chia sẻ với ai.

Bất giác nó lại lòi lạch tiêu ra thôi.

Tiếng tiêu trong trẻo vang lên trong đêm tối.

Độc tấu.

Độc hưởng.

Thời gian trôi qua của Triệu Thiên Bình dạo này chẳng được chút nhàn hạ. Cứ cách một ngày lại đối luyện thì không nói, nó còn phải nắm bắt Mộng cảnh đạo thuật, bổ sung kiến thức từ Lưu Vân thư viện để tăng cường năng lực của Diễm thiên thể giới, thỉnh thoảng mới rèn luyện năm đạo thuật cơ sở, những thứ khác thì tiến bộ ít nhiều, chỉ có tu vi là chẳng khác gì dậm chân tại chỗ.

Triệu Thiên Bình thật ra vẫn còn thời gian bề quan tăng trưởng tu vi kích phá khiếu huyết, nếu không vướn phải cái Diễm Vân bí thuật rắc rối kia.

Diễm Vân Thao Thiên Bí Pháp ghi lại pháp môn hòa hợp ý thức với mây trời rồi từ đó điều khiển những đám mây thì triển thiên địa chi pháp. Có ba thiên địa chi pháp được ghi lại, thứ thứ nhất là Thủy thuật Thao Thiên Hoán Vũ, có thể coi là một đạo thuật thủy hệ khá mạnh mẽ trong việc cải tạo điều kiện

môi trường, tạo ra sương mù, tạo ra mưa nhẹ, mưa đá các loại, nếu dùng với người thường thì khá là hiệu quả song với người tu luyện thì không có tính sát thương quá mạnh.

Thứ thứ hai là một thức thuật thiên về linh thức tên là Tỏa Thiên Nhân, gắn kết linh thức vào mây để tăng cường khả năng quan sát và cảm nhận, linh thức hoặc thần thức càng mạnh mẽ, càng am hiểu thuật pháp thì bí thuật này càng có phạm vi rộng và rõ ràng, đến một trình độ nhất định thì chỉ cần ở đâu có mây thì ở đó như có chính bản thân tự thân quan sát vậy.

Còn thức thứ ba, là sát chiêu cực kỳ mạnh mẽ - Thiên Phạt. Người ta thường nói trời phạt thì giáng sấm sét, thức thuật này cũng lợi dụng mây trời để dẫn động cửu thiên cuồng lôi tiến hành công kích. Uy lực xứng với hai chữ diệt thế.

Mạnh mẽ là thế, nên muốn học được thức thứ ba so với hai thức kia lại càng khó hơn gấp nhiều lần. Hai thức thuật trước muốn thành thạo không phải khó, ngoài việc thành thạo pháp quyết thì chỉ cần thỏa mãn sự hòa hợp ý thức với mây trời là có thể làm được. Nhưng thức thứ ba không chỉ yêu cầu sự hòa hợp đơn giản như vậy, muốn vận dụng cửu thiên cuồng lôi phải nắm bắt được sự liên hệ chặt chẽ của ngũ hành trong thiên địa với lôi điện cộng với những điều kiện tương đối hà khắc thì mới có thể thi thuật được. Lấy thủy làm cội nguồn, lấy hỏa làm động lực, lấy thổ làm dẫn dắt, lấy kim làm lực lượng còn mộc làm phụ trợ, điều khiển sự tác động của ngũ hành trong thiên địa một cách chuẩn xác thì Thiên Phạt mới được sinh ra.

Tu luyện Diệu Văn Thao Thiên Bí Pháp mới là lí do chính để Triệu Thiên Bình chuyển qua định cư trên bình đài.

Nhờ có Diệu Văn Kinh cộng thêm chú pháp mà Triệu Thiên Bình rất dễ dàng câu thông với những áng mây trên bầu trời. Một liên kết dần dần được sinh ra, từ mờ ảo dần dần chân thật và chặt chẽ. Việc gửi gắm linh thức vào mây không phải quá khó.

Trong quá trình luyện tập câu thông, Triệu Thiên Bình chợt đón nhận niềm vui bất ngờ, đó là linh thức của nó đã hình thành. Linh thức, đánh dấu sự tăng trưởng vượt bậc của ý thức, biến chuyển việc sử dụng ý thức từ bị động sang chủ động, đột phá tăng cường giác quan và các khả năng của ý thức. Có thể nói việc rèn luyện ý thức không ngừng, cộng thêm việc học được Diễn thiên thần thực khiến Triệu Thiên Bình nhanh chóng đột phá bước quan trọng này.

Hình thành linh thức là bước đột phá quá cao nhất trong quá trình tu luyện của sơ cấp tu sĩ, mặc dù kinh mạch chưa đến ngưỡng mạnh mẽ, khiếu huyết vẫn chưa khai phá hết nhưng chỉ cần hình thành linh thức thì cơ hội đột phá Trúc cơ coi như đã nắm chắc trong tay. Có tu sĩ dù khai thông đầy đủ ba trăm sáu mươi huyết khiếu, dù kinh mạch cường kiện nhưng linh thức không thể hình thành thì chẳng thể nào đặt chân vào Trúc cơ được, vì linh thức là mờ mịt khó nắm bắt, không giống như những yếu tố kia có thể dựa vào tích lũy mà thành.

Có thể nói trong những Đan điền của Triệu Thiên Bình, thì nó lại hoàn thành cường hóa cái khó khăn nhất là Não hải thần điền trước.

Hình thành linh thức, trước tiên phải nói đến khả năng diễn hóa vượt trội của Diễn thiên thể giới khiến Triệu Thiên Bình được lợi vô cùng. Do đó, khả năng câu thông mây trời, tìm hiểu bí pháp Thiên Phạt cũng được cải thiện đáng kể.

Mây mù bất tận, biến hóa khôn lường. Việc dẫn động ngũ hành kết hợp trong những đám mây kia không dễ chút nào.

Thủy dung hóa lực lượng thiên địa, hòa biến hóa âm dương, thổ trọng tổ hình thức, kim bùng nổ lực lượng lôi điện, mộc đối ứng kiểm soát.

Ngũ hành hòa hợp.

Dẫn động lưu vân.

Thiên phạt cuồng lôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thần binh phương

Bình thai lập lòe ánh chớp, lôi điện bủa vây xung quanh Triệu Thiên Bình. Qua thời gian dài, nó cơ bản đã nắm giữ được việc hình thành lôi điện, nhưng uy lực vẫn còn quá nhỏ. Lôi điện này nếu đánh lên người bình thường còn có tác dụng, còn nếu đánh lên tu luyện giả thì cũng ngang với một đạo pháp thông thường mà thôi. Nếu dùng để chiến đấu đơn giản thì còn được, còn để cứu Lưu Vân Tông thì còn xa mới đủ khả năng, nó còn phải luyện tập thêm nhiều, vì cái tai họa kia chẳng biết lúc nào sẽ xảy ra.

Vài bữa trước Bạch Vân Chân Nhân đã từng nói với nó về kết quả điều tra của môn phái rằng những gì nó nói đã đúng. Các vị thái thượng trưởng lão đã dùng thuật thôi diễn để tái hiện lại cảnh tượng ngày đó trong rừng, nhưng không được quá chi tiết vì đôi phương tuy tu vi không cao nhưng lại khá giỏi che giấu, dường như việc xóa đi dấu vết còn có bàn tay cao thâm nào khác tác động vào khiến việc thôi diễn vô cùng khó khăn.

Song vẫn có một kết quả tốt, đó là tìm thấy thi thể của vị sư huynh kia dù bị chôn thật sâu dưới lòng đất. Hắn tên là Tô Tuấn, hiệu là Hư Chân Đạo Nhân. Nhắc đến cái tên này Triệu Thiên Bình bỗng nhớ đến Tô Lan, nó nhớ rằng Độc Cô Truy Dương đã từng nói người này chính là anh trai của nàng.

Triệu Thiên Bình muốn đi bái tế nhưng lại bị Bạch Vân Chân Nhân ngăn cản, nói rằng đợi sau khi mọi việc điều tra rõ ràng sẽ đưa thi thể gã vào Cổ Tiên Động để vinh danh sự hy sinh của hắn, đến lúc đó nó muốn tế bái thì hãy tế bái. Còn giờ mọi chuyện vẫn là bí mật.

Triệu Thiên Bình nghĩ chắc Tô Lan hiện giờ chắc cũng chẳng biết người thân duy nhất của mình đã không còn trên cõi đời này nữa, người đó vì cứu nó một mạng, vì một tia hy vọng đưa tin cho tông môn mà mất.

Đến giờ ngẫm nghĩ lại, Triệu Thiên Bình càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Nó vốn là vậy, mặc dù tính tình đậm bạc nhưng lại hay nghĩ ngợi linh tinh, đôi khi thành nghi ngờ khó hiểu, mà đã nghi ngờ thì với bản chất tò mò của nó phải tìm cho ra nguyên nhân mình nghi ngờ mới thôi.

Lại nói lần này khi sắp xếp hết lại những gì đã diễn ra, Triệu Thiên Bình cảm thấy có điều không bình thường. Tại sao hắc y nhân kia không tìm được mình lại phải tốn công xóa đi dấu vết cuộc chiến như vậy? Triệu Thiên Bình loại ngay khả năng hắc y nhân cho rằng mình đã chết. Một người tu đạo dù tu vi yếu ớt nhưng trong thân mình đã mang linh lực, lại chẳng hề bị trọng thương thì không dễ gì chết như vậy. Triệu Thiên Bình không tin đối phương lại phạm phải sai lầm cơ bản đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Thiên Bình cảm thấy có một giải thích duy nhất, đó là hắc y nhân che giấu không phải là cuộc chiến mà là một thứ gì đó khác, còn cái thủ đoạn phi tang xác chết và xóa hết dấu vết cuộc chiến thật ra chỉ là thủ đoạn tung hỏa mù đánh lạc hướng mà thôi.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh thì Triệu Thiên Bình lập tức khẳng định. Cho dù nó không đứng đi nữa thì nó cũng phải đi kiểm tra cho rõ mới biết được.

Linh tính mạch bảo Triệu Thiên Bình chi tiết này vô cùng quan trọng, thậm chí liên quan đến sống còn chứ chẳng chơi.

Mặc dù nghĩ vậy, Triệu Thiên Bình lại không vội. Nó còn nhớ rõ chỗ đó xem chút nữa là mồ chôn của nó, chẳng ai có thể khẳng định hắc y nhân sẽ không quay trở lại, nên nó phải làm chút chuẩn bị.

Một cái Thần hành phù trung cấp có thể tăng tốc độ bản thân tức thời lên đến mức cao nhất của trúc cơ cảnh giới, Triệu Thiên Bình phải dùng Linh ngọc đi mua chứ khả năng của nó vẫn chưa thể vẽ ra loại linh phù này được. Mỗi tấm phù giá một khối hạ phẩm linh ngọc, đối với tài sản chẳng bao nhiêu của Triệu Thiên Bình hiện giờ thì phải gọi là cao đến dọa người. Nhưng nếu tính ra vẫn không lỗ lắm, nó mua hai cái, nếu dùng thì bảo toàn được tính mạng, mà nếu không dùng thì có thể bán lại được, tuy giá có thấp hơn nhưng không bao nhiêu, hoặc giả để đó nghiên cứu, coi như là đầu tư.

Mua hai tấm phù xong, Triệu Thiên Bình ghé đến Thần binh phường.

Trong những kiến trúc công cộng của Lưu Vân Tông có lẽ Thần binh phường là hào hoa tráng lệ nhất. Nhắc đến Khố phòng thì đơn giản chắc chắn, Thư viện thì thanh nhã yên tĩnh, Dược đường âm u cổ kính, Luận đường thì phóng khoáng tự nhiên, còn Võ đường là một bình đài thô sơ vững chãi. Thần binh phường là một tòa đại viện to lớn với ba tầng kiến trúc được dựng bằng những cột gỗ lớn sơn son thiếp vàng tráng lệ.

Thường thì những người có tu vi Trúc cơ nhưng quá sáu mươi tuổi vẫn chưa thể đột phá thì hy vọng bước lên Chân linh kỳ coi như vô vọng, sẽ được cho làm chấp sự lo toan quản lý những sự vụ trong tông, lớn thì giám sát điểm công hiến, quản lý binh phòng, khố phòng, nhỏ thì trông coi linh điền, quản lý nhà bếp, giao thương nhu yếu phẩm các loại. Khác với Lưu Vân thư viện chỉ bao gồm những thư tịch không mấy quý giá, đa số có thể sao chép được nên chỉ cần đệ tử tự nguyện trông coi, Thần binh phường lại chứa khá nhiều thứ quý giá nên quản lý ở nơi đa số đều là những chấp sự già lão.

Có điều một đệ tử chưa đến Trúc cơ như Triệu Thiên Bình thì cũng không đáng để một chấp sự đi động tay động chân, nên chào đón nó là một vị đệ tử béo mập tiếp dẫn giới thiệu.

- Vị sư đệ này hình như là lần đầu đến đây ày nhỉ?

Triệu Thiên Bình thật sự là lần đầu bước vào đây nên cũng chẳng ngại ngần gì mà gật đầu:

- A, đúng vậy, không ngờ sư huynh có thể chú ý kĩ đến vậy, ai đến ai đi thật sự là không qua khỏi tầm mắt của sư huynh mà.

Gã mập được khen ngợi tò ra đắc ý nhưng vẫn cố thờ dãi:

- Hay, làm cái nhiệm vụ này thì phải có chút bản sự đấy thôi, muốn kiếm chút điểm công hiến cũng không dễ chút nào.

Những đệ tử tự nguyện vào các chức vụ quản lý đều được trả công bằng điểm công hiến khá là hậu hĩnh, mà nhắc đến điểm công hiến thì đến tận bây giờ Triệu Thiên Bình chỉ được vài điểm nghèo nàn nhờ lúc ngồi lì trong thư viện và bán linh thảo, tính ra chẳng đổi được thứ gì. Nó thầm nghĩ mà cười khổ trong lòng, sau này chắc phải siêng tích điểm công hiến, bởi vì có những thứ chỉ có thể dùng điểm công hiến để đổi lấy mà thôi.

- Đệ là Triệu Thiên Bình, cảm phiền sư huynh chỉ dẫn.

Gã mập hí hóp mắt cười tươi:

- Không phiền không phiền, đến đây thì là khách, sư đệ có yêu cầu gì cứ nói. À nhân tiện giới thiệu ta là Hoàng Gia Bảo, đệ tử hướng dẫn Thần binh phường. Giám định báo giá các loại ta đều nghiên cứu nên tương đối am hiểu, sư đệ muốn trao đổi hay mua bán gì cứ tìm đến ta là được.

Mục đích Triệu Thiên Bình đến Thần binh phường lần này là trao đổi một món pháp bảo hộ thân, rồi tiện thể xem xem có hay không nên mua thêm thứ gì khác để tăng cường sức chiến đấu. Nhưng chưa đến nơi này bao giờ nên nó cũng chẳng biết đường đâu mà lần, thôi thì xem trước tính sau vậy.

Triệu Thiên Bình gật đầu:

- Đệ muốn vào trong xem thử rồi lựa chọn.

Hoàng Gia Bảo cười xòa gật đầu rồi thủ thế mời Triệu Thiên Bình vào trong.

Đại sảnh như một quảng trường, Triệu Thiên Bình thăm ước tính chắc cũng hơn mười mẫu rộng. Trong sảnh trưng bày vô số các loại binh khí, từ đao kiếm khiên bồng đến câu liêm tiên hoàn đủ mọi kiểu dáng. Có cự phủ hùng hậu đầy lực lượng, có ám khí tiểu đao sắc bén như mắt.

- Thần binh phủng tàng một có sảnh lớn bày bán các loại binh khí phổ thông hoặc hơi quý một chút, đa số là dành cho võ giả hoặc nhữ tu sĩ am hiểu chiến. Ở góc trái có phòng giám định, sư đệ nếu có tài liệu luyện khí hoặc binh khí pháp bảo không rõ ràng thì có thể đến đây giám định, chi phí thấp. Góc trái có cầu thang dẫn xuống tầng hầm, còn gọi là khu luyện khí. Đó là nơi có phù trận dẫn dắt địa hỏa chia thành nhiều khu dùng để môn nhân đệ tử thuê để luyện khí luyện đan, chi phí rất là phải chăng. Sư đệ muốn tìm pháp bảo hay phi kiếm các loại có thể lên tầng hai, đó là nơi trưng bày pháp bảo quý giá, sư đệ cũng có thể tìm kiếm tài liệu luyện khí chất lượng cao ở đó. Còn tầng ba là nơi có cấp bậc cao nhất dùng để trưng bày pháp bảo và tài bảo cực phẩm có giá trị phi phàm.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Đệ muốn tìm một thanh kiếm tiện tay.

Hoàng Gia Bảo nhìn Triệu Thiên Bình hỏi lại một lần:

- Là kiếm, không phải phi kiếm?

Triệu Thiên Bình gật đầu:

- Đúng, là kiếm của võ giả.

Hoàng Gia Bảo gật đầu rồi đưa nó đến gian trưng bày toàn kiếm. Gã hỏi lại cũng không phải là không có lý do, vì Triệu Thiên Bình là tu sĩ chứ không phải võ giả.

Đến trước hàng kiếm, Hoàng Gia Bảo chỉ vào thanh đầu tiên rồi giới thiệu:

- Đây là Thanh Xà Kiếm, lưỡi kiếm được chế tạo từ Huyền thủy kết tinh, trọng lượng năm cân cưỡi, có tính đàn hồi cao, vô cùng sắc bén, định giá năm khối hạ phẩm linh ngọc.

Kiếm có màu xanh ngọc, nhìn giống như nước, lưỡi kiếm lại uốn lượn như xà, mũi kiếm chẻ ra như miệng rắn. Đây là một thanh nhuyễn kiếm không tồi, có điều Triệu Thiên Bình nghĩ nó không hợp cho lắm, hơn nữa giá cao kinh người. Năm viên linh ngọc, đó là toàn bộ tài sản còn lại trên người của nó rồi, Triệu Thiên Bình âm thầm tặc lưỡi. Có điều giá đắt cũng chẳng phải cao, một thanh bảo kiếm như vậy mà giá năm viên linh ngọc hạ phẩm thì chỉ ở nơi giàu có như Lưu Vân Tông mới rẻ thế.

Triệu Thiên Bình chỉ nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Cái này không được thích hợp cho lắm.

Hoàng Gia Bảo lại tiếp tục giới thiệu thanh kiếm tiếp theo:

- Đây là Liệt Hỏa Kiếm, toàn thân được chế tạo bởi Thụ đồng, kiếm nhẹ chưa đầy một cân. Vì được chế tạo từ Thụ đồng nên khi giao đấu có thể sinh ra liệt hỏa công kích. Uy lực mạnh mẽ lại nhẹ nhàng linh hoạt, định giá tám viên linh ngọc hạ phẩm.

Triệu Thiên Bình lại lắc đầu.

- Đây là Lang Tinh Kiếm, lưỡi kiếm được tạo từ tinh cương bách luyện vô cùng cứng rắn. Kiếm nặng mười tám cân, chém sắt như bùn, định giá bốn viên linh ngọc.

- Đây là Cự Long Kiếm, lưỡi kiếm chế từ huyền thiết, khắc như long nha, ngoài đâm chém còn có thể tước xé. Kiếm nặng năm mươi cân, uy lực vô biên, định giá mười viên linh ngọc.

Triệu Thiên Bình lắc đầu vẫn cứ lắc đầu. Cây hợp túi tiền thì không vừa ý, mà cây vừa ý thì không hợp túi tiền, Triệu Thiên Bình khổ não không thôi. Cứ qua hết cây này đến cây khác, thứ năm, thứ mười, mười lăm, Hoàng Gia Bảo vẫn tập trung giới thiệu một cách chuyên nghiệp, còn Triệu Thiên Bình vẫn cứ lắc đầu.

Mãi đến thanh kiếm thứ ba mươi sáu:

- Đây là Huyền Trọng Kiếm, một thanh phế kiếm.

Hoàng Gia Bảo nói đến đây thì đắm ngực thở dài:

- Đáng lẽ ra là một kiện thần binh lợi khí được xếp vào tầng bà mà lại trở thành một thanh kiếm bình thường trưng bày chẳng ai đếm xỉa.

Triệu Thiên Bình nhìn thanh kiếm trắng toát, lại nhìn Hoàng Gia Bảo khó hiểu thắc mắc:

- Thanh kiếm này có vấn đề gì sao mà sư huynh lại gọi nó là phế kiếm?

Hoàng Gia Bảo lắc đầu:

- Đầu chỉ là vấn đề. Kiếm này đúc từ Thanh giao yêu cốt cứng rắn vô cùng, lõi kiếm lại đúc từ Lưu Tinh Sa cực nặng, hai thứ cực phẩm tài liệu có thể luyện chế thần binh lợi khí lại bị một kẻ luyện khí gà mờ phá hỏng linh tính. Sư đệ nói xem, đáng ra nó sẽ nằm trên tầng ba cơ đấy, thế mà giờ chỉ nằm chờ mục ở đây chẳng người đếm xỉa.

Triệu Thiên Bình chăm chú quan sát thanh kiếm được trưng bày, lưỡi kiếm chừng ba xích ngắn, nhỏ và có vẻ thô ráp hơn những thanh kiếm trước nhiều. Chuôi kiếm thì được trau chuốt hơn nhưng vẫn chỉ ở mức tạm được, không hề tinh mỹ, quả thực so với những thanh kiếm xung quanh thì như “gà giữa bầy hạc” vậy. Nhưng tài liệu chế tạo nó lại rất quý giá nên Triệu Thiên Bình nghĩ không thể nào là phế được nên gắng hỏi:

- Thanh kiếm này có gì đặc biệt không?

Hoàng Gia Bảo rất tận tình giải thích:

- Nó được rèn từ tài liệu thượng hạng cấp năm nên tính cứng và sắc bén khỏi chê, nếu là pháp khí thì không có gì, nhưng nếu là một thanh kiếm bình thường thì khá là nặng. Lưỡi kiếm nhìn nhỏ thế thôi nhưng là hơn một trăm sáu mươi cân, nặng gần bằng ta rồi đấy, haha. Cũng vì nặng như vậy nên mới gọi là phế kiếm.

Triệu Thiên Bình lại càng không hiểu nên tiếp tục hỏi:

- Vừa nặng vừa sắc bén thì phải là một thanh bảo kiếm tuyệt thế mới đúng chứ nhỉ?

Hoàng Gia Bảo lắc đầu bật cười:

- Sư đệ có chỗ không biết rồi. Lưu Tinh Sa là vật liệu có sức nặng vô cùng lớn, nếu khắc thêm triệu văn phù hợp thì có thể đúc thành phi kiếm nặng cả vạn cân. Đệ nghĩ xem, một thanh phi kiếm vạn cân mà đập vào người thì không tính đến độ sắc bén của nó cũng đã mang lực công kích cường đại rồi. Tiếc là có kẻ phá gia trong lúc luyện chế lại phá hỏng linh tính của tài liệu khiến đồng sắc vụn này còn chưa đến hai trăm cân. Kiếm này quá nặng, nhưng lại ngắn và nhỏ nên rất khó sử dụng. Nếu dùng làm trọng kiếm thì quá ngắn, mà chế tạo thành kiếm bình thường lại do lưỡi kiếm quá nặng nên không thể, vì không thể lấy đâu ra đòn kiếm nặng tương đương để cân bằng nó cả. Nói chung muốn biến nó thành một thanh kiếm hữu dụng thì phải bỏ sung tài liệu thượng hạng để gia trì lưỡi kiếm hoặc đúc đòn kiếm.

Triệu Thiên Bình không hiểu biết về kiếm lắm nên cái hiểu cái không. Nó trầm tư một lúc rồi nói:

- Đệ có thể xem thử được không?

Hoàng Gia Bảo nhìn nó khó hiểu nhưng cũng gật đầu:

- Đệ cứ tự nhiên.

Triệu Thiên Bình nâng kiếm lên, quả thật rất nặng, mặc dù sức lực nó được cải thiện rất nhiều nhưng nếu chỉ dùng một tay nâng kiếm thì quả thực có chút không tiện. Hơn nữa khi nâng kiếm lên, mũi kiếm có xu hướng chùng xuống vì không có chuôi kiếm cân bằng, do đó kiếm này chỉ thích hợp cho việc bạt hoặc chém, còn đâm thì độ chính xác và hiệu quả không cao. Nhưng do lưỡi kiếm chỉ có ba xích nên tầm chém cũng bị hạn chế khá nhiều, thà là dùng đao. Cũng vì chất liệu nặng nên cũng khó mà biến tấu, nếu thành mũi thương thì vấn đề cân bằng cũng không đổi, rất khó linh hoạt, nói chung vì là một thanh phi kiếm hỏng nên khó mà làm gì được. Triệu Thiên Bình cũng hiểu lời của Hoàng Gia Bảo, muốn thanh kiếm này có tác dụng thì phải đúc ra một cái chuôi kiếm phù hợp, nhưng chuôi kiếm có kích cỡ nhỏ, lại phải đảm bảo đủ nặng để cân bằng, tài liệu như thế thì trong hàng cấp một và cấp hai là không thể có, cho dù là kết hợp với phù trận cũng chẳng khả quan, mà nếu dùng tài liệu cấp ba thiên về trọng lượng thì như Trầm Thiết hay Văn Cương Thạch thì giá cả đã vượt quá giá trị của thanh kiếm, còn tài liệu cấp bốn trở lên thì khỏi phải tính đến.

Triệu Thiên Bình âm thầm tiếc nuối, nó quả thật thích một thanh kiếm nhỏ mà nặng như thế này, nếu có một cái chuôi kiếm thật nặng thì tốt biết mấy.

“Ồ đúng rồi!”

Triệu Thiên Bình bỗng sực nhớ, nó quả thật có một thứ vừa nhỏ vừa nặng như vậy. Đó chính là khối đá mà bà lão vô danh đưa cho nó. Đến bây giờ Triệu Thiên Bình vẫn chưa biết khối đá đó để dùng làm gì, nhưng quả thật nó phù hợp với yêu cầu lúc này. Dù là báu vật cứu thế đi nữa nhưng để đó hoang phí chỉ bằng đem ra sử dụng thì hơn. Nghĩ đến đó, tìm nó bỗng đập thành thịch, nếu có thể khảm vào chuôi kiếm, chẳng phải mình sẽ có một thanh bảo kiếm hay sao. Thanh kiếm này chế tạo từ tài liệu cấp năm đấy, mà cấp bốn đã là đẳng cấp Chân linh rồi, cấp năm chỉ sử dụng cho những Đại thần thông tu sĩ đẳng cấp Đạo thai mà thôi, nghĩ đến thôi đã thấy sung sướng rồi.

Triệu Thiên Bình kiếm chế hưng phấn trong lòng, nó lại hỏi:

- Dù sao đây cũng là thứ đáng để nghiên cứu, không biết giá cả nó thế nào?

Hoàng Gia Bảo lại càng khó hiểu nhưng vẫn báo giá:

- Dù là phé kiếm nhưng tài liệu dù sao vẫn là cực phẩm nên có giá hai mươi viên linh ngọc. Cái giá này coi như là triệt để tiết người mua luôn, nhưng mấy vị tiền bối bảo là trưng bày xem như cảnh tỉnh cho những kẻ không có bản lĩnh lại học đòi luyện khí.

Triệu Thiên Bình nghe giá thì hơi hoảng, nhưng nghĩ lại cũng đúng. Có điều trên người nó vốn vẹn chỉ còn năm viên linh ngọc mà thôi.

Kiếm này chắc chắn phải có, biết làm sao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tuyển chọn vũ trang

- Đệ muốn mua pháp bảo sao.

Độc Cô Truy Dương nhìn Triệu Thiên Bình hỏi. Triệu Thiên Bình cũng thẳng thắn gạt đầu:

- Đệ nhìn thấy một món vừa ý, có điều linh thạch đã đầu tư hết vào linh điền nên chẳng đủ mua mới đến đây mượn sư huynh một ít.

Độc Cô Truy Dương khép lại quyển sách trên tay rồi nói:

- Chẳng phải hai lão đại đang luyện chế cho đệ một phi kiếm sao, sắp xong rồi đấy.

Triệu Thiên Bình hơi kinh ngạc, quả thật Đại sư huynh và Nhị sư huynh của nó từng đề cập đến việc luyện chế cho nó một món pháp bảo, nhưng lúc đấy đang vui đùa nên nó tưởng là giỡn, thế là không để trong lòng, nhưng giờ hóa ra là thật. Triệu Thiên Bình có chút ảm áp vào chờ mong.

- Cái đó thì tính sau, nhưng giờ đệ thấy một món rất hợp, nếu mà không mua được chắc mất ngủ mất.

Độc Cô Truy Dương nhìn nó cười:

- Thôi được, đệ cần bao nhiêu?

- Ừm, để đệ tính xem, ... khoảng ba mươi viên linh ngọc chắc là đủ.

Thật ra nó chỉ thiếu mười bốn viên nữa là đủ mua thanh kiếm kia, nhưng xét đến làm thế nào để khảm viên đá vào, rồi biết đâu có thứ gì đó phát sinh cần linh ngọc nữa nên nó quyết định vay thêm.

Độc Cô Truy Dương ngoài chút thắc mắc ban đầu ra thì cũng chẳng hỏi nhiều nữa, hắn rất hào phóng lôi từ túi trữ vật ra một đồng linh ngọc giao cho Triệu Thiên Bình:

- Ở đây có bốn mươi viên, nếu cứ cất đề phòng có lúc cần.

Triệu Thiên Bình cười vui vẻ nhận lấy:

- A haha, Ngũ sư huynh thật là phóng khoáng đó nha.

Độc Cô Truy Dương phì cười:

- Đệ nhớ phải trả đấy, ta sẽ tính lãi.

Triệu Thiên Bình cất mớ linh ngọc vào trong túi:

- Hắc, đến khi thu hoạch linh điền sẽ trả huynh đủ vốn lẫn lãi.

Nói rồi nó nhanh chóng tạm biệt Độc Cô Truy Dương.

Rời khỏi Thư viện, nó nhanh chóng quay trở lại Thần binh phường.

- A ha, sư đệ đây rồi.

Triệu Thiên Bình nhìn Hoàng Gia Bảo cười:

- Thật phiền Hoàng sư huynh phải đợi.

Hoàng Gia Bảo lắc đầu cười to:

- Không sao không sao. Dù sao ta cũng ở đây suốt ngày ấy mà.

Gã bỗng thu lại nụ cười rồi nghiêm túc nói:

- Sư đệ chắc chắn là mua thanh phế kiếm này chứ. Ta khuyên sư đệ nên suy nghĩ lại, hai mươi viên linh ngọc không phải là chuyện chơi.

Triệu Thiên Bình cười cười:

- Đa tạ sư huynh khuyên bảo, với người khác nó là phế kiếm nhưng với đệ nó sẽ hữu dụng, đệ đã quyết rồi.

Nhìn thấy Triệu Thiên Bình tuy cười nói hòa nhã nhưng ánh mắt lại đầy kiên định, Hoàng Gia Bảo muốn khuyên lại thôi. Lát sau gã thờ dãi nói tiếp:

- Được rồi, hai mươi viên linh ngọc, sư đệ có thể đến quầy để thanh toán.

Triệu Thiên Bình cầm Huyền Trọng Kiếm lên ngắm nghía cho thỏa mãn một lát rồi nói:

- Chưa vội, đệ muốn lên tầng trên xem tiếp.

Hoàng Gia Bảo nghe vậy lại vui vẻ:

- Ồ, được.

Thường thì nếu bán được binh khí, điểm công hiến của người giới thiệu cũng tăng nhiều nên Hoàng Gia Bảo vui ra mặt. Gã lại như một người tiếp thị chuyên nghiệp đưa Triệu Thiên Bình lên tầng hai để giới thiệu.

Qua một cầu thang lớn ở chính giữa là lên được lầu hai. Nơi đây chỉ làm hai gian lớn, bên trái trưng đầy pháp bảo, bên phải tại bày đầy các loại thiên tài địa bảo.

Triệu Thiên Bình trước tiên hướng về nơi trưng bày pháp bảo để lựa chọn. Trên đường đi, nó lúi ra tám mộc bài được sư phụ cấp lúc trước đưa cho Hoàng Gia Bảo:

- Đây là lệnh bài sư phụ đệ ban cho, không biết có thể đổi được thứ gì?

Hoàng Gia Bảo thấy mộc bài thì hết sức ngạc nhiên liền cầm lấy cảm thán:

- Đây là Thần binh lệnh trung cấp, có thể đổi một món bảo bối bất kì ở tầng hai này. Đệ thật may mắn được sư phụ cấp thưởng cho thứ này, ở đây pháp bảo có giá trị rất lớn, ít thì vài chục linh ngọc hạ phẩm, mà nhiều phải đến vài nghìn, lúc đó phải tính bằng linh thạch trung phẩm trân quý rồi đấy. Thậ sự là ghe tị chết ta mất, hâm mộ đệ quá đấy.

Vài ngàn linh ngọc hạ phẩm, tương đương vài chục viên trung phẩm, không ngờ cái mộc bài này có giá trị đến như vậy. Triệu Thiên Bình ngai ngừng gãi đầu rồi nói:

- Cũng là nhờ sư phụ ưu ái. Chỉ hy vọng tìm được thứ hợp cho bản thân sử dụng.

Hoàng Gia Bảo không bỏ được nét hâm mộ hỏi:

- Vậy sư đệ định chọn pháp bảo như thế nào. Sư đệ nên cân nhắc kĩ lưỡng, thường thì đến Trúc cơ kỳ, bắt đầu hiểu bản chất linh lực thì tu luyện giả mới lựa chọn pháp bảo hộ thân, khi đó mới sử dụng hiệu quả. Tu sĩ sơ kì như chúng ta thì rất hạn chế, nếu chọn pháp bảo quá tốt thì khó mà sử dụng, còn nếu chọn quá thô thì rất là lãng phí.

Triệu Thiên Bình tuy đã đọc qua nhiều bí tịch nhưng rất ít liên quan đến pháp bảo nên không rành cho lắm về mấy thứ này nên hỏi lại:

- Sư huynh có thể giới thiệu một chút được không?

Hoàng Gia Bảo không chút phân nản:

- Được, tất nhiên là được. Này nhé, pháp bảo có thể phân làm nhiều loại, đơn giản thì phân làm hai nhóm chính là pháp khí và bảo khí. Ừm, pháp khí lại chia thành loại công kích, loại phòng ngự, loại hỗ trợ còn bảo khí thì vô cùng đa dạng rất khó phân loại, có thể đại khái chia làm bảo khí thụ động và bảo khí chủ động. Phân chia như vậy cũng chỉ là tương đối vì có nhiều pháp bảo ẩn chứa nhiều chức năng.

Hoàng Gia Bảo tiện tay chỉ vào một thanh phi kiếm đồ rực đang lơ lửng tầng không mà nói:

- Tỉ như Hỏa Tinh kiếm là phi kiếm chủ yếu dùng để công kích thì xếp vào loại pháp khí công kích, nhưng đôi khi lại dùng để bày bố hòa trận lại được xếp vào nhóm trận bảo.

Gã lại trở vào một cái bao tay được bện bằng dây leo:

- Thì như Thanh Ti Ngọc Trạc này là một pháp khí hỗ trợ công kích, tăng cường lực lượng, nhưng trong đó còn chứa phù trận Nạp hư nên còn là một bảo khí trữ vật. Thanh kiếm kia phải đến Trúc cơ kì đệ mới phát huy được uy lực nhất định, nhưng Ngọc trạc này lại rất hữu dụng cho những đệ tử tu vi thấp vì nó không đòi hỏi quá nhiều lí giải và tiêu tốn về linh lực. Có điều nó phù hợp với võ giả hơn là tu giả vì pháp bảo này được đặt chế có thể khảm nạm linh ngọc cho phù hợp với võ giả.

Nói đoạn hắn lại nấn cầm ưu tư:

- Nói thật ra thì tu sĩ sơ cấp như chúng ta không cần thiết đến pháp bảo cho lắm, dù sao thì cũng chẳng có đi đến đâu đánh đấm làm gì, ở tông môn thì chẳng có chút uy hiếp nào nên nếu giai đoạn này mà tiêu tốn pháp bảo thì rất là phí phạm. Đệ nên chọn một pháp khí tốt một chút để sau này Trúc cơ lại dùng.

Triệu Thiên Bình gật gù tiếp thu:

- Đa tạ sư huynh chỉ bảo, đệ muốn xem xem có thứ nào thích hợp với mình không.

Triệu Thiên Bình ưa thích cầm kiếm vung vẩy, song tu sĩ vẫn nên lựa chọn thủ đoạn viễn trình công kích, uy lực không yếu, lại có ưu thế khoảng cách, hơn nữa là dễ dàng kết hợp trận hình công kích. Đến cả võ giả ở một độ cao nhất định cũng dụng khí mang ngoại phóng, nên việc cận chiến tuy ban đầu khá mạnh nhưng hướng phát triển lại hạn chế. Triệu Thiên Bình tự nhủ mình phải am hiểu nhiều hơn những kĩ năng chiến đấu, kể cả võ đấu lẫn đạo thuật, như vậy thì chọn một thanh phi kiếm có lẽ là tốt nhất.

Nhưng phi kiếm nó chuẩn bị có một thanh nên không cần thiết phải trao đổi, tốt nhất nên tìm một pháp bảo đa dụng khác thì hơn.

Hoàng Gia Bảo rất chuyên nghiệp dẫn nó tham quan khu bày bán, đủ loại pháp bảo muôn hình vạn trạng hoa cả mắt:

- Trước mắt sư đệ là bảo khí vô cùng thực dụng Lượng Minh Đăng, luyện chế chủ yếu từ Nguyệt quang thạch, có thể giúp tu sĩ dễ dàng ngưng thần tĩnh khí, lại tăng cường khả năng trao đổi linh lực. Điều này rất là quan trọng trong việc bế quan tu luyện, lúc đột phá lại hạn chế tối đa việc sai sót dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Với Lượng Minh Đăng này tốc độ tu luyện của sư đệ cứ phải nói là tăng gấp bội lần ấy chứ, chẳng khác nào linh đan diệu dược, đây là loại bảo khí được luyện chế nhiều nhưng chẳng bao giờ là đủ. Không những tối ưu việc tăng trưởng tu vi, Lượng Minh Đăng còn là một trận bảo vô cùng lợi hại, sư đệ có thể dùng nó làm trận nhân, thậm chí là trận tâm để bày bố các loại hình công kích vây hãm đại trận. Đây là một pháp bảo tuyệt vời, đệ nên cân nhắc.

Một loại bảo khí rất tốt, nhưng không có ích lợi quá nhiều trong giao tranh trực diện, mà ưu tiên hàng đầu của Triệu Thiên Bình bây giờ là tăng cường sức chiến đấu nên nó quan sát một chút rồi thôi.

- Đây là Phi Phụng Ngoa, có khắc Phi phụng vũ bộ, thân pháp như Phượng hoàng tung cánh, vừa nhanh vừa mạnh lại vừa ảo diệu khiến đối thủ khó lường. Hơn nữa, đôi giày này có thể quán chú linh lực phát động hóa hệ công kích vô cùng lợi hại. Nếu sư đệ đến Trúc cơ có thể nhận được trợ giúp rất lớn.

Triệu Thiên Bình nhìn đôi giày thì lắc đầu, đơn giản vì đây là một đôi giày nữ, chẳng thể nào bắt nó mang giày nữ vào mà chiến đấu được, xấu hổ chết.

- Đây là Thiên Điều Phi Phong, được chế tạo từ lông vũ của Thiên Phong Linh Điều, mang vào có thể tăng cường tốc độ lên vài lần, hơn nữa lông vũ này lại cực kì bền chắc, nếu bao phủ quanh người còn có thể tăng cường khả năng phòng thủ.

- Đây là Thiết Lân Giáp, được chế tạo chủ yếu từ Thiết lân măng bì, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, lại chống nhiệt vô cùng tốt. Kiểu dáng bó sát, bền mà không thô, rất thoải mái khi sử dụng.

- Đây là Lưu Tinh Kết, đội lên đầu có thể ngưng thần tĩnh khí, lại cứng rắn vô bì, bảo vệ đầu rất chắc chắn. Hơn nữa diệu dụng chính của nó là tăng cường linh thức, hóa giải ảo cảnh khiến tu sĩ dễ dàng hơn trong việc đột phá trận pháp, tiêu trừ huyền tượng.

Vô số các pháp bảo lần lượt chảy qua trước mặt đầy hấp dẫn, Triệu Thiên Bình thật sự có ham muốn gom hết tất cả bỏ vào túi riêng. Món nào cũng có giá trị cao, lại vô cùng thần kì hữu dụng.

Triệu Thiên Bình cân nhắc rất lâu cuối cùng chọn một đôi Sâm La Hộ Uyên. Đôi bao tay này được chế tạo từ một tấm da của Thanh Đồng Tê Ngưu vô cùng bền chắc, lại khắc văn bởi Sâm La Hải Đế Ô Nê là tài liệu luyện khí khác phù trận cực kì quý báu bởi linh tính cao. Đôi bao tay này có rất nhiều chức năng, chỉ cần mang vào đã gia tăng khả năng bảo hộ hai tay cực kì mạnh mẽ, hạn chế tối đa việc chấn thương do lực lượng cường hoành va chạm, hơn nữa bao tay này cực kì mỏng nhẹ khiến việc sử dụng không hề có chút khó chịu nào. Không chỉ có thế, bao tay này tương thích mạnh với linh lực hệ thổ, nếu quán chú linh lực vào có thể tăng cường lực lượng công kích và khả năng phòng thủ lên nhiều lần, nếu là thổ linh lực thì hiệu quả càng gia tăng gấp bội. Hơn nữa bao tay này còn giúp việc thi triển các loại pháp quyết được thuận tiện và mang đến hiệu suất cao hơn. Có thể nói đôi Sâm La Hộ Uyên này có thể sử dụng tốt ngay khi tu vi còn non kém, mà đến sau này tu vi tăng trưởng lại càng được lợi, nhất là với tu sĩ mang Thổ hệ linh căn như Triệu Thiên Bình.

Thật ra cũng có vài món pháp bảo khác còn tốt hơn nhưng sở dĩ Triệu Thiên Bình chọn đôi bao tay này vì khả năng hỗ trợ chiến đấu của nó khá hợp với nhu cầu của Triệu Thiên Bình, một kẻ hiểu chiến với phong cách bạo lực.

Những kinh nghiệm đối chiêu trong quá khứ lẫn mộng cảnh giúp Triệu Thiên Bình nhận ra rằng mỗi lần trao đổi chiêu thức thì bàn tay, cổ tay là những bộ

phận dễ bị tổn thương nhất, dù có luyện tập đến mấy nhưng với kẻ địch mạnh mẽ thì không mấy hiệu quả. Mà những bộ phận đó nếu bị tổn thương sẽ ảnh hưởng rất lớn đến khả năng sử dụng vũ khí cũng như vận dụng pháp quyết, do đó ưu tiên hàng đầu là phải bảo vệ đôi tay tốt nhất có thể. Nếu trên người ăn một hai vết chém còn có thể gượng được chứ tay mà bị toát ra thì chỉ có nước bỏ chạy.

Sâm La Hộ Uyển thực chất là một pháp bảo khá là kén chọn người sử dụng, vì chỉ có tu sĩ ưa thích tay đôi giáp lá cà như Triệu Thiên Bình mới cần đến, mà đa số những tu sĩ khác thường sẽ chọn một bảo giáp để phòng ngự tốt hơn.

Được khắc Sâm La Ô Nê nên giá trị của đôi bao tay này không rõ chút nào, dù không phải cao nhất nhưng cũng xếp trong hàng hai mươi pháp khí có giá trị cao nhất, đến một ngàn năm trăm hạ phẩm linh ngọc, tương đương mười lăm khóa trung phẩm linh ngọc, nếu tính theo thu nhập nhờ trồng được thảo hiện giờ của Triệu Thiên Bình thì phải tích lũy bảy đến mười năm mới có khả năng mua được. Nếu là đột phá Trúc cơ rồi đi làm nhiệm vụ thì có lẽ nhanh hơn nhưng cũng tốn kha khá thời gian.

Mười lăm khóa trung phẩm linh thạch, Triệu Thiên Bình có chút choáng váng. Chỉ một đôi bao tay đã tiêu tốn như vậy, nếu sau này nó muốn mua sắm một vài món khác thì độ khó có thể nghĩ. Linh ngọc không bao giờ là đủ sài.

Pháp khí cần trích huyết nhận chủ rồi dùng linh lực luyện hóa để tăng cường khả năng khống chế, việc này để sau, Triệu Thiên Bình còn một ít linh ngọc, nó muốn mua sắm thêm chút tài liệu.

Đã tính toán từ trước, Triệu Thiên Bình nhanh chóng sang khu trung bày thiên tài địa bảo để chọn mua một khối Mặc Ngân Khoáng, nói là khối nhưng chỉ bằng nửa đầu ngón tay út mà thôi, thế mà mất toi mười viên linh ngọc, lại đổi một viên lấy trăm lượng hoàng kim rồi mới tính toán rồi khỏi Thần binh phòng.

- Sư đệ đi thông thả, lần sau lại đến chiều cô ta làm ăn đấy nhé.

Hoàng Gia Bảo miệng cười toạc đến mang tai hưng phấn tạm biệt Triệu Thiên Bình, đây quả là ngày làm ăn đại phát của gã. Bán được hàng, gã sẽ được chiết khấu điểm công hiến, ngày hôm nay bán đi hơn một nghìn rưỡi linh thạch, số điểm công hiến gã nhận được bằng cả tuần cộng lại chứ chẳng chơi nên gã mừng ra mặt. Nếu lần sau Triệu Thiên Bình lại đem theo một cái mộc bài, thậm chí là nhiều cái thì gã phát tài rồi.

Triệu Thiên Bình cũng cười lịch sự tạm biệt. Ấn tượng với gã Hoàng Gia Bảo này không tệ, dù biết là một phần là nghĩa vụ con buôn nhưng Triệu Thiên Bình có hảo cảm với sự tỉ mỉ tận tụy của gã, hơn nữa gã còn đưa ra nhiều thông tin và nhiều lời khuyên khiến Triệu Thiên Bình được lợi không nhỏ.

Từ biệt Hoàng Gia Bảo, Triệu Thiên Bình lại ghé qua Thư viện kiểm một ít thư tịch về luyện khí. Mặc dù đã đọc qua chút ít nhưng cơ sở quá kém, Triệu Thiên Bình định bụng sẽ luyện chế một cái chuỗi kiếm, tuy đơn giản nhưng phải bổ sung thêm kiến thức mới động thủ được.

Thế là tốn nửa ngày tìm hiểu điển tịch luyện khí, lại tiêu tốn một canh giờ thôi diễn trong đầu, Triệu Thiên Bình mới coi như nắm được đại khái mình sẽ làm cái gì.

Rời đi mới được một ngày, nó lại quay trở lại Thần binh phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Lần đầu luyện khí

Luyện khí nói khó không phải khó, mà dễ cũng không dễ, mức độ phức tạp chủ yếu là dựa vào thứ mà mình muốn tạo thành. Cái thể loại mới nghiên cứu đôi chút như Triệu Thiên Bình thì chẳng thể nào gọi là luyện khí được, đơn giản là chế tạo thô thiển mà thôi. Lí ra nó cũng chẳng dám bắt tay vào phá phách nhưng được lợi từ Diễn thiên thần thuật khiến Triệu Thiên Bình tự tin hơn nhiều.

Ý tưởng của Triệu Thiên Bình là luyện chế một cái chuỗi kiếm sao cho có thể khảm nạm hòn đá bí ẩn và liên kết vào cán Huyền Trọng Kiếm, thứ này không yêu cầu linh tính cao, chỉ cần chắc chắn và sử dụng thuận tiện là được. Chắc chắn để liên kết vài trăm cân không làm nó hỏng, kể cả khi bị chấn động mạnh. Thuận tiện là kích thước phù hợp, hơn nữa lúc không cần dùng có thể tháo ra để cất giữ, vì hòn đá này chỉ là tạm thời sử dụng, sau này hoặc là đổi thanh kiếm khác, hoặc là tìm kiếm vật liệu thay thế.

Có ý tưởng trong đầu, Triệu Thiên Bình nhanh chóng thuê một gian thạch thất luyện khí dưới tầng hầm của Thần binh phòng, chi khí không rõ, một viên linh ngọc hạ phẩm chỉ đổi lấy ba ngày sử dụng thạch thất phổ thông nhất.

Trong thạch thất rộng một phương trượng chỉ có một cái lò nung cộng với một cái lư đỉnh nhỏ dùng để luyện đan, bên ngoài lò luyện bố trí một trận pháp cách nhiệt đơn giản. Nói chung căn phòng này chả có gì quý giá ngoài địa hỏa được dẫn vào lò nung cả.

Thời gian không nhiều, Triệu Thiên Bình rất nhanh xuất ra một khối huyền thiết cỡ đầu người, khối thiết này nó đã tạt qua cửa hàng chuyên rèn đúc vũ khí phổ thông của những ngoại môn đệ tử ở Vân đài để mua. Giá cả khá rẻ, một khối này nếu mua ở Thần binh phòng thì ít nhất cũng một viên linh ngọc, song ở tiệm rèn kia chỉ có giá hai mươi lượng vàng, tức là chỉ bằng một phần năm. Tiếc là ở đó không có những tài liệu quý giá, nếu không thì chẳng đại gì mà hiến máu cho Thần binh phòng. Huyền thiết mặc dù là tài liệu phổ thông song nếu rèn qua địa hỏa thì phẩm chất cũng tăng lên tương đối, đủ để

đảm bảo độ nặng và bền chắc.

Mặc ngân khoáng là một loại khoáng thạch cấp ba, tức là phẩm chất tương ứng với Trúc cơ, nhưng lại dễ dàng luyện chế hơn các loại khoáng vật khác vì có tính dẻo cao. Triệu Thiên Bình lựa chọn loại khoáng vật này chủ yếu là nhắm vào tính dẻo của nó, còn về linh tính thì không cần thiết lắm. Một cái chuỗi kiếm, đến pháp bảo còn chả phải thì chẳng cần linh tính cao để làm gì, chỉ cần có thể dụng linh lực điều khiển một chút là đủ thỏa mãn điều kiện đặt ra.

Triệu Thiên Bình đặt tay lên một biểu tượng nhỏ có hình tròn lửa trước lò nung rồi quán chú linh lực. Đây chính là phù trận điều khiển quá trình luyện hóa, còn gọi là phù trận Ngự vật. Tu sĩ điều khiển phù trận, phù trận lại điều khiển địa hỏa và vật liệu trong lò nung.

Ý niệm vừa động, địa hỏa phun trào.

Ngon lửa thuần một sắc đỏ bốc phát như hỏa long gầm thét giờ nanh múa vuốt như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quang. Nếu không có trận pháp cách nhiệt thì một kẻ tu vi yếu ớt như Triệu Thiên Bình chẳng thể nào chịu nổi nhiệt độ có thể dung luyện thần thiết.

Hít sâu một hơi, Triệu Thiên Bình tập trung tinh thần để khống chế ngọn lửa, đây là việc quan trọng đầu tiên phải làm được nếu muốn luyện khí. Không hỏa chi thuật là kĩ năng cơ bản và cũng là cách để phân định ra trình độ luyện đan luyện khí của tu giả. Không hỏa tốt thì mới có sản phẩm tạo ra được, thử nghĩ mà xem, một ngọn lửa có thể thiêu hủy những tài liệu cực phẩm thì đối với một khối huyền thiết phổ thông thì nếu không cẩn thận chẳng những sẽ không luyện hóa được tạp chất mà vật liệu cũng bị hủy hết, không chỉ huyền thiết mà ngay cả Mặc ngân khoáng cũng chịu không nổi nhiệt độ như vậy. Đó không chỉ đơn giản là tan chảy, mà hủy diệt.

Diễn thiên thể giới dung nhập cùng linh thức điều khiển từng chút từng chút sự vận hành của linh lực. Một sự tập trung cao độ, mọi thứ xung quanh dần dần bị tách biệt, chỉ còn Triệu Thiên Bình và phù trận trước mặt, dần dần hòa hợp.

Qua nửa ngày nhập định, Triệu Thiên Bình rốt cuộc cũng đã hoàn thành bước đầu tiên của việc khống hỏa, đó là phân tán uy lực địa hỏa. Việc này nói đúng ra là giảm tải mật độ tập trung của địa hỏa, nhằm hạ thấp uy lực của địa hỏa xuống mức thấp để phù hợp với vật liệu. Với luyện khí sư lâu năm, việc đó dễ như ăn cháo, họ có thể phân ra nơi nào nhiệt độ cao, nơi nào thấp một cách tỉ mỉ, thậm chí chia lửa thành từng nhóm nhỏ, từng tia nhỏ để xử lý vật liệu một cách hoàn mỹ, đó là trình độ ở đẳng cấp chuyên nghiệp. Còn Triệu Thiên Bình chỉ là tay mơ, nên việc có thể phân tán uy lực địa hỏa đã là thành công, thường thì những kẻ học về luyện khí phải tốn thời gian khá dài mới có thể nắm bắt điểm này, tốc độ của Triệu Thiên Bình chỉ có thể thấy ở những nhân tài có thiên phú luyện khí cực cao, làm được điều này, Triệu Thiên Bình hưởng lợi lớn bởi Diễn thiên thần thuật.

Sau khi ngọn lửa đạt yêu cầu, Triệu Thiên Bình bắn khối huyền thiết vào trong đó.

Huyền thiết lơ lửng và không ngừng xoay tròn, đây là nhờ vào tác dụng của Ngự vật phù trận. Đối với kẻ đã thức tỉnh linh thức như Triệu Thiên Bình thì việc này tương đối nhẹ nhàng. Nếu là đúc một thanh kiếm bình thường, thì chỉ cần nung chảy ra nước thép là xong, nhưng nếu muốn luyện ra tinh hoa để chế thành pháp bảo thì đòi hỏi một quá trình tinh luyện lâu dài và tỉ mỉ. Triệu Thiên Bình đôi khi xung động điên cuồng, nhưng lúc cần chuyên chú tỉ mỉ thì nó lại không hề kém, nếu không nó đã chẳng được ở đây mà làm đệ tử Lưu Vân Tông.

Từng thời khắc trôi qua, từng giọt tạp chất dần dần bị đốt cháy thành khí, khối huyền thiết đã đen lại càng thêm đen bóng, từ một khối lớn như đầu người dần dần nhỏ lại.

Qua một canh giờ, Triệu Thiên Bình vẫn tiếp tục. Lúc này nó không chỉ tập trung vào việc khống hỏa tinh luyện huyền thiết mà trong linh thức vẫn không ngừng dựa vào Diễn thiên thể giới để diễn hóa các loại trận pháp. Tu luyện là không ngừng nghỉ, dù ở hoàn cảnh nào nó cũng không hề sao nhãng việc tu luyện của mình. Từ khi linh thức được sinh ra, Triệu Thiên Bình phát hiện một điều dụng là nó có thể phân tâm ra mà làm việc, dựa vào Diễn thiên thần thuật, nó có thể đơn giản vừa làm công việc luyện hóa và đồng thời thôi diễn trận pháp trong đầu. Mục đích của Triệu Thiên Bình là nhắm đến phần thưởng trong kì Tam luận hội sắp đến, dù rằng tập trung vào Mộc nhân trận nhưng vẫn còn một thứ mạng hy vọng lớn, đó là phù trận. Triệu Thiên Bình nhận thấy được khả năng của mình ở mảng phù trận này thực sự không tệ, lại có ưu thế là Diễn thiên thần thuật, vậy thì chẳng có lí do gì mà bỏ qua cơ hội thử sức này cả.

Phần thưởng cũng là một mục tiêu quan trọng. Nó đã trải qua, mới đây thôi, bất kì thứ gì, dù là muốn tăng tiến năng lực tự thân hay vũ trang bên ngoài đều cần một lượng tài sản khá lớn, mà nó hiện giờ thật sự là nghèo rớt, thậm chí là âm nếu tính đến số nợ ba chục viên linh ngọc. Không chỉ có thế, nó còn một trọng trách dù mơ hồ nhưng vô cùng nặng nề, hơn nữa nó còn muốn đi đây đi đó, thậm chí là ra ngoài vũ trụ. Với tất cả những điều đó thì dù muốn dù không nó phải mạnh, và giàu, đạt được thứ hạng cao và giành lấy phần thưởng trong Tam luận hội sắp đến chẳng qua chỉ là mục tiêu đầu tiên.

Nếu không được thì còn nghĩ gì đến phiêu lưu, nghĩ gì đến cứu thế.

Nó có đầy đủ động lực, đầy đủ ham muốn, và hơn hết là tự tin với bản thân mình.

Hai canh giờ trôi qua, Triệu Thiên Bình vẫn bình tĩnh.

Sáu canh giờ trôi qua, sự kiên nhẫn của nó là vô hạn.

...

Chín canh giờ, khi khối huyền thiết giờ chỉ còn lại bằng đầu ngón cái thì không thu nhỏ được nữa. Triệu Thiên Bình biết đây đã là cực hạn của nó nếu còn nung nữa thì chẳng có lợi ích gì, mà tăng lên nhiệt độ một cách không chuẩn xác có khi lại xói hỏng bóng không. Dù sao kích thước này cũng là vừa phải.

Khối huyền thiết theo lệnh Triệu Thiên Bình từ từ đặt sang một bên, trên tay Triệu Thiên Bình xuất hiện một nén vàng ròng mười lượng.

Ở nhân gian, vàng được dùng làm đơn vị tiền tệ cao cấp và làm trang sức quý báu, hoặc vài công dụng khác. Nhưng giới tu luyện không quan tâm đến những thứ bên ngoài đó, nếu chỉ nói riêng về vẻ đẹp thì có vô số loại thiên tài địa bảo khác ăn đứt được hoàng kim. Sở dĩ một trăm lượng hoàng kim có thể đổi một viên hạ phẩm linh ngọc đơn giản vì công dụng của nó, dù rất hạn chế nhưng hoàng kim là một trong số ít những kim khoáng nhân gian có thể đưa vào luyện khí và luyện thuốc.

Huyền thiết gia nhập vào hoàng kim có thể gia tăng khả năng linh động của hợp kim.

Triệu Thiên Bình lại tiếp tục công cuộc vừa luyện vừa diễn của mình.

Lại qua ba canh giờ, mười lượng hoàng kim chỉ còn lại một nhúm.

Bỏ qua hoàng kim, Triệu Thiên Bình lôi ra thứ quan trọng nhất, Mặc ngân khoáng.

Theo trong tư liệu thì yêu cầu ngọn lửa của Mặc ngân khoáng cao hơn một chút, hơn nữa thủ pháp tôi luyện cũng phức tạp hơn là thuần một màu xoay vòng như huyền thiết hay hoàng kim, đơn giản vì nó là tài liệu cấp ba, cấu tạo phức tạp gấp nhiều lần. Nếu bất cẩn có thể khiến những cấu trúc tiên thiên của tài liệu bị hư hại, dẫn đến việc suy giảm linh tính, thậm chí trở thành phế kim giống như Huyền Trọng Kiếm vậy.

Bình thường, một tu sĩ sơ cấp dù có linh thức vẫn không thể nào hoàn thành một yêu cầu luyện hóa tài liệu cấp ba như vậy được. Nhưng Triệu Thiên Bình thì khác, sở dĩ nó liều lĩnh cũng vì tự tin vào Diễn thiên thần thuật của mình.

Nhìn chút khoáng vật chỉ to hơn hạt ngô có chút xiu mà Triệu Thiên Bình thầm chán ngán, chẳng biết sau khi luyện hóa bài trừ tạp chất thì sẽ còn lại gì. Một chút này thôi mà đã có giá mười viên linh ngọc, quả thực là đòi mạng người, nhưng tính ra cũng đúng, dù gì thứ này cũng rất quý.

Việc luyện hóa tài liệu cấp ba đòi hỏi sự tập trung cao độ, Triệu Thiên Bình lúc này không thể phân tâm đi làm việc khác nữa. Mọi chú ý của nó chỉ dồn vào hạt ngô trước mặt mà thôi.

May mắn là Mặc ngân khoáng không quá cứng rắn, Triệu Thiên Bình sở dĩ lựa chọn nó cũng một phần lớn là dựa vào độ “dễ chịu” của loại vật liệu này. Chỉ qua hơn canh giờ, nó đã thu được thành quả. Có điều, nhìn Mặc ngân khoáng chỉ còn có tí xiu như cái móng tay trước mặt mà Triệu Thiên Bình khóc không thành tiếng.

Mất một lúc để hồi phục tinh thần, Triệu Thiên Bình bắt tay trở lại công việc. Công đoạn tiếp theo là hòa trộn hợp kim, có thể nói giai đoạn này khá dễ dàng, nhưng cũng khá là tốn thời gian.

Triệu Thiên Bình phân Mặc ngân ra làm hai phần, lại trích một chút vàng trộn vào một bên còn khối vàng lớn hơn thì cho vào bên còn lại. Tiếp theo là cho tất cả huyền thiết vào khối hợp kim lớn, còn khối hợp kim nhỏ thì tẩm vào một chút máu tươi của bản thân. Công đoạn cuối cùng là không ngừng nhào nặn để vật liệu có thể hòa quyện vào với nhau.

Cứ xoay và trộn, lại mất nửa ngày trời mới xong.

Hai khối tài liệu dần dần định hình. Một khối lớn có màu trắng đục như đá vôi và một khối nhỏ sáng bóng tỏa ra huyết quang.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng đưa khối hợp kim lớn vào khuôn đá đã chuẩn bị sẵn để định hình thành một thứ có hình dạng giống như chiếc hũ nhỏ, khối còn lại dùng để khắc trận văn hình thành phù trận.

Triệu Thiên Bình dự định khắc hai cái phù trận đơn giản, một cái là Biến, một cái là Kết. Biến trận là phù trận tương đối đơn giản, thường khắc lên khá nhiều các loại pháp bảo nhằm mục đích biến hóa định dạng ở mức độ nhất định, tỉ như hóa to nhỏ, thay đổi từ dài sang ngắn các kiểu. Có những Biến trận phức tạp hơn có thể biến đổi pháp bảo thành đủ loại hình dạng song Triệu Thiên Bình chưa đủ khả năng để động tới, thậm chí với một biến trận cơ bản thì với kẻ mới tập tành như nó đã cảm thấy áp lực không nhẹ rồi. Mục đích Triệu Thiên Bình khắc biến trận là để tiện việc tháo lắp cái chuỗi này với Huyền Trọng Kiếm. Còn trận Kết thì đơn giản là tăng cường liên kết với cán kiếm cho chắc chắn mà thôi.

Tuy hai phù trận nhìn như đơn giản nhưng Triệu Thiên Bình lại tiêu tốn khá nhiều thời gian mới khắc chúng được vào bên trong của chiếc hũ. Khó khăn là không thể thiếu, nếu không nhờ Diễn thiên thần thuật liên tục thôi diễn thì có khi nó đã phá hỏng tài liệu rồi.

Rốt cuộc sau hơn ba chục cạm cùi hì hục, Triệu Thiên Bình cũng hoàn thành pháp bảo đầu tiên của mình, một cái chuỗi kiếm.

- Nên đặt tên nó là gì đây nhỉ?

Dù sao cũng là pháp bảo đầu tay của mình, Triệu Thiên Bình lựa chọn trong đầu ra một cái tên nghe cho thật kêu.

- Viên đá kia có thể giải cứu thế giới, mà cái chuỗi này có thể cất chứa nó thì nên lấy tên là Nạp Càn Không nhỉ. Không được, quá xa, hay là Phong Thiên. Chắc, cũng chẳng hay ho, thôi gọi nó là Huyền Đôn vậy.

Như vậy là pháp bảo Huyền Đôn độc nhất vô nhị cứ thế ra đời.

Triệu Thiên Bình nhìn chiếc hũ có chút thô ráp xấu xí trên tay mà âm thầm cảm thán, chắc trên đời chỉ có mỗi mình nó là luyện cái một cái pháp bảo chuỗi kiếm, với một cái tác dụng thật nực cười. Dù gì cũng đã xong, bây giờ tới lúc nó kiểm tra kết quả.

Thanh kiếm Huyền Trọng được Triệu Thiên Bình lôi ra từ Phong Thiên không gian, đặt trong đó thì chẳng mấy cảm giác nhưng khi lôi ra cảm trên tay thì quả thật vô cùng trầm trọng. Triệu Thiên Bình thiết nghĩ sau khi khảm vào chuôi kiếm thì chẳng biết mình có thể sử dụng được hay không.

Thôi kệ, dù nặng thì luyện tập sức lực thêm là có thể sử dụng.

Triệu Thiên Bình lấy khối đá bí ẩn ra cho vào trong Huyền Đôn rồi gắn nó vào cán kiếm, tiếp sau là thổi vào linh lực để kích hoạt phù trận.

Thông qua linh lực, Triệu Thiên Bình có thể cảm nhận bên trong Huyền Đôn dần dần co lại cho đến khi khớp với hòn đá cùng cán kiếm mới thôi. Phù trận Kết lại khiến cả ba như hợp thành một thể, vững chắc vô cùng. Mà bên ngoài, ngoại trừ nhỏ lại một vòng thì Huyền Đôn chẳng có thay đổi gì cả.

Triệu Thiên Bình lại dùng linh lực thúc dục, Huyền Đôn lập tức nhả ra cán kiếm rồi trở lại với hình dạng cái hũ của mình.

- Thật là tiện lợi, lúc dùng thì gắn vào, lúc không dùng thì cất vào khỏi sợ mất, mình quả thực là thiên tài, haha.

Triệu Thiên Bình cười to rồi nhét hết vào Phong Thiên không gian.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ảo trận trong rừng

Lác đác những giọt sương nhảy nhót từ cành này sang lá nọ, tung tăng đùa nghịch trong nắng sớm mùa xuân. Như những tinh linh nghịch ngợm thỏa sức tận hưởng khoảnh khắc cuối cùng trước khi tan biến, như đứa trẻ tha hồ vô tâm, những tinh linh trong veo khả ái rón rén mình theo gió nhưng lại bất cẩn trượt dài theo phiến lá.

Bóc...

Tiếng nước tan vỡ.

Một bàn tay gầy nhỏ đầy thô chai đưa lên gạt nhẹ, thật mất hết phong cảnh.

Triệu Thiên Bình há mồm ưỡ oai khoe hết răng lợi ra ngáp một cái thật đã người mặc cho nước bọt thỏa sức tung bay.

- Đen đui, ngủ cũng không yên.

Một chút buồn bực vì bị giọt sương đánh thức lại khiến nó lấy tay lau đi lau lại chỗ mặt bị ướt, coi như là trả thù.

Triệu Thiên Bình đang nằm trên cành của một cái cây cổ thụ, nó đã ngủ thiếp đi vì khá là mệt mỏi, cũng vài ngày rồi nó chưa được ngủ giấc gì, dù là một giấc ngắn cũng hồi phục tương đối.

Mệt không ở sức lực mà ở tinh thần.

Nguyên nhân chính là do dùng Diễn thiên thần thuật quá độ mà chủ yếu là hai ngày hôm nay xuống núi điều tra chuyện kia khiến tâm thần nó mệt mỏi không chịu được. Hai ngày lung sục cả một mảng lớn núi rừng mà không tìm ra được bất kì manh mối bất thường nào, nhưng linh tính mách bảo Triệu Thiên Bình rằng chắc chắn có thứ gì đó bị che giấu. Đáng chết là bị che giấu quá kĩ.

Mặc dù đã thức tỉnh linh thức nhưng khả năng tìm kiếm vẫn rất hạn chế, núi này lại lớn như vậy, cho dù xuất phát điểm là từ chỗ gặp nạn lần trước thì phạm vi cũng quá rộng, muốn tìm tòi kĩ lưỡng thật sự khó khăn. Từ lúc bắt đầu hành động vì chuyện này đến giờ đã mấy ngày, thời gian thì thiếu mà lại trôi qua một cách vô ích như vậy khiến Triệu Thiên Bình tâm như lửa đốt.

- Bình tĩnh nào, để xem hôm nay có biện pháp gì hay không, chứ nếu cứ tìm tòi một cách thủ công như thế này thì đến cả tháng.

Nó bắt đầu tự ngẫm tìm kiếm giải pháp tốt hơn. Nếu có thêm vài người trợ giúp thì tốt quá, nhiều người thì chắc chắn sẽ nhanh hơn, vì đầu óc nhiều hơn, sức lực nhiều hơn, khả năng quan sát cũng nhiều hơn. Chợt Triệu Thiên Bình giật mình:

- Đúng rồi, khả năng quan sát, tại sao ta lại quên mất thứ này cơ chứ.

Triệu Thiên Bình mừng rỡ như điên nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi nhập định. Linh thức bắt đầu câu thông với mây, dùng mây để quan sát.

Mặc dù đã không ít lần làm việc này nhưng đổi địa điểm lại khiến Triệu Thiên Bình không quen chút nào. Vùng này thấp hơn bình đài trên đỉnh Hoàng Phong nhiều nên việc gắn kết ý niệm với mây trời diễn ra khó khăn hơn khiến Triệu Thiên Bình tiêu tốn thời gian không ít. Gần một canh giờ thì chút khó chịu này mới tan biến, Vân nhân cũng được mở ra.

Tinh thần Triệu Thiên Bình câu thông mới một tầng mây rộng chừng mười mẫu, theo ý niệm Triệu Thiên Bình, tầng mây dần dần hạ xuống, từ độ cao chót vót dần dần áp lên phía trên khu rừng chừng hai dặm. Hai dặm, là độ cao mà Triệu Thiên Bình cần lúc này, đủ xa để nhìn thấy tổng thể, đủ gần để nắm bắt được chi tiết. Trong tính toán của nó, những chi tiết mình bỏ qua có khi lại rộng lớn đến nỗi mình không thể nhìn thấy được.

Dùng tầng mây không nhỏ không lớn, Triệu Thiên Bình bắt đầu rà soát lại cánh rừng mà nó tra xét hai ngày qua.

Quả nhiên, có điều đáng ngờ.

Từ độ cao này, Triệu Thiên Bình nhận thấy được sự bất thường của khu rừng trên tổng thể.

Một con suối từ khe đá vọt ra chảy được một đoạn lại phân làm hai, tưởng chừng như không có vấn đề gì, thậm chí hôm qua Triệu Thiên Bình đã qua lại chỗ này ít nhất hai lần mà chẳng thấy có gì đáng ngờ cả, nhưng bây giờ lấy sự quan sát từ trên xuống lại nhận ra một điểm không bình thường ở đây.

Một hàng đá cuối rêu phong bằng ngang một nhánh suối tạo thành một cái ghềnh nhỏ, cuối hàng đá là tám gốc cây lớn mọc loạn tuồng như ngẫu nhiên lại nặn ra một hình thù kì dị. Nhánh suối khác lại có một nhúm dây leo già cỗi cắt ngang rồi quán lấy ba gốc cây khác mà đầu kia của dây leo là một tảng đá thô to. Xung quanh lại có rất nhiều tảng đá gài gốc cây khác có phần nhỏ hơn phân bố một cách ngẫu nhiên, nhìn hết sức bình thường. Đúng vậy, mọi thứ sẽ hết sức bình thường nếu Triệu Thiên Bình không nhìn từ trên cao xuống, hoặc nếu là một người khác nhìn vào.

Những thứ đó, con suối, nhưng khối đá, những gốc cây, tất cả tạo nên một hình thù hết sức quen thuộc mà Triệu Thiên Bình đã bỏ bao công sức vào trong những ngày qua.

Mộng Cảnh Đạo Thuật.

Nói chính xác hơn, hình ảnh này là một phần trong phù trận Mộng Cảnh Đạo Thuật mà bà lão vô danh để lại cho Triệu Thiên Bình tìm hiểu.

Mặc dù Triệu Thiên Bình chưa lí giải hết những tinh hoa của phù trận này nhưng trận văn của nó thì đã lạc ấn thật sâu trong trí nhớ, thậm chí phù trận này vẫn còn, nó có thể đem ra trực tiếp so sánh.

Giống, thực sự quá giống, dù chỉ tương thích với một phần nhỏ của Mộng Cảnh phù trận nhưng quá sức trùng hợp.

Triệu Thiên Bình vốn là đứa lăm nghi ngờ nào chịu bỏ qua sự trùng hợp như vậy. Không biết đây là ai bố trí, nhưng dù sao nó cũng phải thử một lần.

Triệu Thiên Bình thu lại tinh thần rồi nhanh chóng di chuyển đến địa điểm xác định để kiểm tra.

Với nguy hiểm chưa biết trước, Triệu Thiên Bình luôn cảnh giác cao độ. Nó không nóng vội xâm nhập mà đứng bên ngoài khu vực được cho là trận pháp để quan sát trước.

Một lúc lâu không thu được gì, Triệu Thiên Bình cuối xuống nhặt một hòn đá rồi dùng sức ném vào.

Cạch...

Không có thứ gì phát sinh. Một hòn đá không gợi lên tác dụng gì. Triệu Thiên Bình bèn nhặt thêm một đồng đá rồi như mưa rào trút nước mà ném náo.

Cạch cạch...bụp bụp...tôm tôm...

Vẫn không có gì xảy ra.

Triệu Thiên Bình nhíu mày suy tư, để cho chắc ăn, nó lại bồi thêm một đòn. Lần này không dùng đá nữa mà vận linh lực để kết thành Thiên tinh bạo. Mặc dù thuật pháp này nó không tinh thông lắm nhưng để thăm dò chắc cũng đủ.

Tay Triệu Thiên Bình liên tục biến hóa các thủ thế khác nhau, một khối quang đoàn hoàn kim dần dần hình thành trước mặt. Quang đoàn từ lúc hình thành to như cái đầu dần dần thu lại, ánh sáng càng lúc càng đậm đặc. Đến khi quang đoàn tích súc thành một quả cầu chỉ cỡ nắm tay thì Triệu Thiên Bình liền điểm tới hết to:

- Tiến!

Quang cầu như một mũi tên lập tức dùng tốc độ cực nhanh vọt ra theo hướng điểm chỉ của Triệu Thiên Bình.

- Bạo!

Ầm...

Khi quang cầu vừa tiếp xúc tảng đá lớn thì lập tức Triệu Thiên Bình ra lệnh kích bạo. Một tiếng nổ chói tai vang lên, xung quanh như gió nổi mây quảng, bụi đất văng tung tóe, thậm chí Triệu Thiên Bình vì vừa thi pháp nên không kịp tránh né cũng bị một mớ đất đá hất đầy lên người dù khoảng cách khá xa.

Một đòn công kích tầm xa có lực lượng tương đương với một kích ngoại công toàn lực của Triệu Thiên Bình. Uy lực không đến nỗi nào, tầm tấn công và tốc độ lại vọt trội so với việc chính bản thân nó vác kiếm ra đập, dù đây mới chỉ là một loại thuật pháp thuộc loại căn bản. Quả nhiên tu sĩ dùng linh lực có ưu thế hơn hẳn võ giả cận chiến, một thuật pháp không thông thạo đã có uy lực như thế, nếu là một tu sĩ lợi hại hơn thì triển thi không những uy lực

tăng gấp bội mà tốc độ lẫn khoảng cách thi pháp cũng được cải thiện đáng kể. Điểm bất lợi là sự hao tổn của linh lực, một quang cầu thôi mà đã rút đi phân nửa số linh lực trong cơ thể nó.

Thật ra đó cũng chẳng phải là nhược điểm, nếu tu sĩ chuyên tâm luyện tập thì khả năng kiểm soát đạo thuật sẽ được tăng cường, khi đó việc điều tiết linh lực để thi pháp sẽ hiệu quả hơn và các pháp thuật tung ra sẽ có hiệu quả cao mà ít tiêu tốn linh lực hơn. Trong một trận đấu, tu sĩ có kinh nghiệm tốt sẽ tìm cách giữ được khoảng cách nhất định để thuật pháp phát huy được uy lực lớn nhất và giữ được an toàn tốt nhất cho bản thân.

Thật ra bản thân Triệu Thiên Bình thực chất không phải là cuồng nhân ưa thích cận chiến đối kháng mà vì tu vi của nó quá sức yếu, tận dụng tu vi yếu ớt không bằng tận dụng khả năng phản ứng của cơ thể để nâng cao thực lực bản thân. Hơn nữa, học tập phương pháp giao chiến của võ giả không phải là không có lợi cho tu sĩ mà ngược lại, hiệu nó mang lại là cực kì to lớn. Võ thuật mang lại những kĩ năng vận dụng binh khí linh hoạt, tăng cường khả năng phản ứng và phán đoán tình huống các loại, đặc biệt là trong những tình huống bất buộc phải giao tranh trực diện.

Hệ thống đạo thuật phát triển khá là đa dạng, xa gần đều có cả, mỗi cách thức đều có ưu nhược riêng. Tỉ như Thiên tinh bạo là công kích tầm xa còn Vô đề khanh là công kích linh lực cận chiến, xét về độ uy lực thì Thiên tinh bạo có thể kém Vô đề khanh một chút nhưng lại có khoảng cách xa và an toàn hơn mà lại không phụ thuộc vào khả năng thân thể của tu sĩ.

Do vậy, nếu muốn tăng cường kĩ năng chiến đấu thì việc am hiểu và thông thạo nhiều loại đạo thuật là yêu cầu bắt buộc. Triệu Thiên Bình cũng biết như vậy, nhưng thời gian quá gấp gáp khiến nó không thể phân thân mà đi tu luyện cho thành thục những thủ đoạn tấn công tầm xa, nên Thiên tinh bạo thì triển ra nhìn như hoa lệ nhưng nếu có người lão luyện ở đây sẽ thấy nó vô cùng thô sơ yếu kém.

Uy lực thì có nhưng không quá mạnh, với chút linh lực ít ỏi còn lại chỉ đủ để nó bắn thêm một phát. Nhìn lại hiệu quả trước mắt, trừ một mảnh không nhỏ đục ra được thì tảng đá to lớn vẫn nằm lì tại chỗ, Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ liền bỏ qua việc tiếp tục bắn vào.

Linh lực hao phí buộc Triệu Thiên Bình phải ngồi xuống vận hành tâm pháp để phục hồi, nó đã quyết định liều lĩnh đưa thân vào khu vực này nhưng trước tiên phải đưa cơ thể vào trạng thái tốt nhất.

Linh lực hao phí thì nhanh nhưng muốn phục hồi chẳng dễ chút nào, một đòn Thiên tinh bạo đối lấy ba canh giờ đã tọa điều tức mới xong, lâu kinh người. Ấu cũng là vì tu vi của Triệu Thiên Bình quá nhỏ yếu, tích lũy là vô cùng hạn chế. Mặc dù nó đã dùng được thang ngâm mình để tắm bổ thân thể lẫn kinh mạch, nhưng hiệu quả mang lại thì sự củng cố kinh mạch thua xa thân thể tít tắp. Cũng chẳng lạ gì vì kinh mạch là thứ vô cùng yếu đuối, muốn cường hóa kinh mạch khó khăn so với thân thể thì khó khăn muôn phần, do đó luyện thể thì có đầy phương pháp còn tôi luyện kinh mạch thì hiệu quả nhất là dùng linh đan diệu dược, một thứ cực kì đắt đỏ.

Triệu Thiên Bình thông minh, ngộ tính cao, nhưng điều đó không bù được cho thiên phú tu hành bản thân. Mỗi ngày dù nó luôn chăm chỉ vận chuyển pháp quyết tu hành, khiếu huyết khai mở vẫn đều đều không đình trệ, cứ đà này thì chẳng bao lâu nữa nó có thể đã thông hết ba trăm sáu mươi huyết khiếu, thậm chí ấn huyết cũng đã kích hoạt được mười lăm điểm nhưng khả năng tích trữ linh lực vẫn rất là hạn chế khiến Triệu Thiên Bình vô cùng buồn bực.

Buồn bực thì buồn bực nhưng tu luyện linh lực không thể gấp gáp được. Triệu Thiên Bình luôn ghi nhớ lời răn dạy của sư phụ nó, chỉ nên vận chuyển pháp quyết theo số lượng chu thiên vừa đủ, nếu mất kiên nhẫn mà tham công khiến linh lực trong kinh mạch tăng lên quá sức chịu đựng của nó thì lãnh đủ hậu quả.

Cũng may nó có khá nhiều khiếu huyết đã kích hoạt nên hồi phục cũng nhanh, chỉ ba canh giờ, chỉ ba canh giờ mà thôi. Cảm giác linh lực tràn đầy trong kinh mạch mang lại cảm nhận không tồi chút nào.

Triệu Thiên Bình đứng dậy nhìn ngắm khu vực khả nghi trước mặt một lúc rồi đặt chân bước vào.

Ồ, có cô quái!

Đây là cảm giác đầu tiên khi bước vào khiến Triệu Thiên Bình lập tức khẳng định bản thân mình đã bước vào trận pháp. Cảm giác hư thực xen lẫn khá là rõ rệt, Triệu Thiên Bình nhếch môi cười rồi vung kiếm chém. Mục tiêu đầu tiên là một khối đá phía trước nó ba trượng, tiếp đến lại sang phải hai thước gạt bỏ một cành cây khô, cuối cùng là đào lên một hòn đá đen cách đó một trượng ném vào chỗ chạ ba dòng suối.

Tòm...

Tiếng nước vang lên, cảm giác hư ảo cũng tan biến. Ảo trận bị phá hư, khung cảnh chân thực hiện ra đa phần không khác gì lúc trước, chỉ có tảng đá lúc trước nhìn như hư hại bởi pháp thuật giờ lại hoàn hảo không chút sức mẻ gì, mà bên dưới tảng đá lại ánh lên những triện văn phù trận khá rõ ràng mà trước đó không thấy.

Có thể thấy thủ pháp bày trận ở đây rất cao, nhất là phương thức đưa những yếu tố thiên nhiên vào trận pháp khiến Triệu Thiên Bình tràn ngập hứng thú. May mắn, thực sự là vô cùng may mắn cho Triệu Thiên Bình khi trận này lại là ảo trận, nếu là một loại hình trận pháp khác thì với trình độ của Triệu Thiên Bình thật sự chẳng dám nghĩ đến phá trận.

Thực tế là muốn phá giải ảo trận này thì phải có tu vi Chân linh trở lên và cực kì am hiểu về ảo trận thì mới phá giải được. Nhưng Triệu Thiên Bình lại đặc biệt ở chỗ nó đã bắt đầu nắm giữ chữ “Mộng”, chính là thành phần then chốt để ngộ ra Mộng cảnh đạo thuật. So với ảo trận trước mặt thì Mộng cảnh đạo thuật có đẳng cấp cao hơn không biết bao nhiêu lần, mà Triệu Thiên Bình đã bước đầu nắm giữ thần thông đó nên nếu mà nó không thể phá giải ảo trận trước mắt thì cũng quá ô danh thiên phú thần thông lợi hại nhất của vị tiền bối đã sống cả năm rồi. Nếu thời gian tìm hiểu Mộng đạo thuật của Triệu Thiên Bình mà lâu hơn, tham ngộ được nhiều hơn, triệt để hơn thì thậm chí chẳng cần vào trận cũng phá giải được, hơn nữa cũng không dễ bị ảo trận ở đẳng cấp này che mắt chút nào.

Tảng đá to lớn trước mặt có màu đen, trên mặt đá có thể thấy những đường vân màu ám kim hơi mờ đan xen như mạch máu, nhìn tảng đá trong đầu Triệu Thiên Bình liền liền tưởng đến mô tả về Văn Cương Thạch. Màu đen, có mạch vân ám kim, thuộc tính thiên về thổ, trọng lượng rất nặng. Nếu thực sự trước mặt nó là Văn Cương Thạch thì một khối to tướng như cái chậu úp trước mặt chắc cũng nặng tới ba chục vạn cân chứ chẳng chơi.

Nếu thực sự là Văn Cương Thạch thì... phát tài rồi. Mười cân Văn Cương Thạch bình thường có giá năm khối hạ phẩm linh ngọc, nếu là ba chục vạn cân thì quy ra được ít nhất là mười lăm vạn khối linh ngọc hạ phẩm, nếu đổi thành trung phẩm là một nghìn năm trăm khối.

Ừc...

Triệu Thiên Bình không nhìn được mà nuốt nước bọt, nhưng cảm thấy hai mép hình như còn ướt, nó vội đưa tay lên quẹt đi.

Con số quá lớn khiến Triệu Thiên Bình thất thần hồi lâu, khi nó bình tĩnh lại cũng phải hít sâu mấy hơi mới triệt để hồi phục.

Triệu Thiên Bình lại gần thì mới thấy trên tảng đá có in hình một phù trận nhưng đã hư hại, nó đánh giá một chút liền hiểu ra vấn đề. Trận pháp trên tảng đá là chủ chốt của ảo trận được khảm lên nhờ thủ pháp phong ấn phù chú có chút tương tự với Phong thiên không gian của nó, khi ảo trận bị tác động nhưng chưa bị phá thì phù trận này có tác dụng tự động sửa chữa nhưng nếu trận phá thì phù trận cũng mất đi tác dụng. Còn khối Văn Cương Thạch dùng làm trận tâm là vừa dùng để khảm phù chú vừa dựa vào trọng lượng cực nặng của nó củng cố trận pháp. Nếu không gặp phải khác biệt như Triệu Thiên Bình thì e rằng phải là cao thủ phù trận có tu vi cao thâm mới để ý đến mà cũng chưa chắc đã phá được trận.

Mọi chuyện như là trùng hợp. Bất chợt Triệu Thiên Bình lại nhớ đến Bà lão vô danh, phải chăng mọi thứ đều nằm trong sự tính toán của bà ấy, từ Mộng cảnh phù văn cho đến Diệu Văn Bí Pháp, dù thiếu bất kì cái nào thì Triệu Thiên Bình cũng chẳng thể phá được ảo trận này, có khi còn chẳng biết đến sự tồn tại của nó nữa ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đối thoại ngầm

Ảo trận đã được giải quyết, nhưng vấn đề còn chưa xong.

Ảo trận thường dùng để vay khốn hoặc là che giấu, trong trường hợp này tất nhiên là đối phương muốn che giấu cái gì đó. Mà sự hao phí tinh thần và tài nguyên đến mức đó chỉ với ảo trận thì thứ mà nó che giấu không hề đơn giản chút nào.

Triệu Thiên Bình cẩn thận quan sát một chút rồi niệm Vạn Tượng Ấn quyết. Những phù văn màu vàng dần dần phủ lên khắp cơ thể, lần này Triệu Thiên Bình muốn Vạn Tượng Ấn phủ đều trên người để tăng cường lực lượng một cách tối đa chứ không phải là ẩn chú cục bộ như mọi khi. Điều này đòi hỏi sự tinh thông pháp quyết khá cao, nhưng không làm khó được Triệu Thiên Bình thì trong năm loại đạo thuật thì Vạn Tượng Ấn là thứ nó tinh thông nhất, chỉ kém một bước là đến cảnh giới đại thành.

Hoàng quang phủ đầy, lực lượng tăng vọt. Triệu Thiên Bình lập tức hạ tấn rồi dùng tay bắt vào tảng đá rồi dùng hết sức lực mà nâng lên.

- Hự...hừ...hừ...haaaaaaaaaa...

Triệu Thiên Bình phát huy đến hơn mười thành lực lượng mà tảng đá vẫn không hề lay chuyển dù chỉ một chút. Quả nhiên là cực nặng. Nhưng Triệu Thiên Bình không thất vọng mà ngược lại còn mừng như điên.

Quả nhiên là Văn Cương Thạch... Phát tài rồi.

Triệu Thiên Bình mừng rỡ trong lòng, thậm chí nó muốn hét lên thật to cho thỏa phần khích nhưng cuối cùng vẫn là kìm được sự thất thố.

Thật sự là phát tài.

Nó thu hồi tâm trạng đặt tay lên khối Văn Cương Thạch rồi kích hoạt Phong thiên ấn chú. Trong chớp mắt tảng đá liền biến mất.

Đây là diệu dụng của Phong thiên ấn chú trên tay nó, với những vật không có linh hồn thì chỉ cần kích thước vừa đủ thì có thể dễ dàng thu vào, chỉ tốn một chút linh lực mà thôi. Mặc dù vậy, tay nó không nhìn được mà trầm xuống. Quả nhiên là nặng, mặc dù Phong thiên không gian có thể giảm trọng lượng của vật thu được đi chỉ còn một phần vạn nhưng Triệu Thiên Bình vẫn cảm thấy nặng tay, chẳng bù với những thứ khác như vũ khí hay dược thảo, khi thu vào chẳng có chút cảm giác.

Bên dưới khối Văn Cương Thạch lộ ra một phù trận như cái mâm. Trên trận có sáu điểm khảm linh ngọc, đó là những viên linh ngọc có hình dạng lăng trụ kết tinh đặc trưng của linh ngọc trung phẩm, tiếc là màu trắng ngọc đã không còn ánh sáng chứng tỏ những khối linh ngọc này đã tiêu hao rất nhiều linh khí. Triệu Thiên Bình chú ý đến những đường vân có màu sắc khác nhau liên kết giữa những khối linh ngọc, đây là một trận pháp không quá phức tạp có tên là Ân Linh Trận, tác dụng cũng đơn giản như tên gọi đó là ẩn giấu những rung động linh lực.

Một ảo trận quy mô, một ẩn linh trận khảm linh ngọc trung phẩm, không cần nghĩ cũng biết là có thứ gì đó bị che dấu ở dưới mặt đất.

Triệu Thiên Bình cẩn thận quan sát Ẩn linh trận rồi phân tích kỹ lưỡng thì nhận ra trận này được bố trí khá là lâu, chí ít cũng trên chục năm rồi, nhưng linh ngọc thì được khảm vào thời gian gần đây, hẳn là vào cái ngày xảy ra chiến đấu ấy, mà lượng linh khí còn lại trong linh ngọc chỉ duy trì thêm tầm hai tháng nữa.

Vài suy đoán được đưa ra trong đầu Triệu Thiên Bình, nhưng không có cái nào chắc chắn cả. Sự tồn tại lâu đời của linh trận chỉ ra rằng đây là một hành động, hoặc giả một âm mưu đã chuẩn bị từ rất lâu. Mà linh ngọc thì được thường xuyên bổ sung thay thế để duy trì linh trận, như vậy hoặc là trong vòng hai tháng sẽ có đại sự xảy ra, hoặc đến lúc đó sẽ có người đến bổ xung linh ngọc. Trong lòng Triệu Thiên Bình thì thiên về phương án đầu nhưng lại hy vọng phương án sau xảy ra.

Bố trí kỹ lưỡng như vậy là che dấu cái gì, Triệu Thiên Bình rất tò mò. Nó không nhìn được bên gối lấy những linh ngọc trong trận. Đây là trung phẩm linh ngọc đấy, dù đã hao mòn quang hoa nhưng dù sao lượng linh khí tích trữ cũng còn khá dồi dào như vài chục viên hạ linh ngọc chứ chẳng chơi.

Linh ngọc rời trận, tức thì Triệu Thiên Bình liền cảm nhận được những linh lực dao động mẽ dưới chân.

Phốc...

Chỗ đất trước mặt lập tức trồi lên một đạo linh tiễn lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía Triệu Thiên Bình. Triệu Thiên Bình vừa định đưa kiếm ra đỡ thì phốc, phốc, phốc, phốc,... liên tục hơn hai mươi đạo linh tiễn từ bốn phương tám hướng đồng thời từ mặt đất lao ra bắn thẳng về phía nó.

- Chết tiệt, có cạm bẫy.

Triệu Thiên Bình chẳng còn thời gian đâu mà hồi hận vì đã quá bất cẩn. Khai ra tầng tầng che dấu lại ẩn chứa một lớp sát trận chớp nhoáng.

Mỗi mũi linh tiễn lấy tốc độ cực nhanh bay đến, uy lực cũng không phải vừa. Nếu chúng đồng loạt cắm vào thì mười thành chắc chắn thân thể Triệu Thiên Bình sẽ bị đục lỗ như cái tổ ong.

Thiên la địa võng không có chỗ để tránh né.

Nguy nhưng không loạn, trải qua nhiều khoảnh khắc sinh tử, dù là thực tại hay mộng cảnh cũng đã trui rèn cho Triệu Thiên Bình một sự bình tĩnh đáng sợ. Bây giờ nó chỉ có thể hy vọng vào một thủ đoạn.

Ngay lập tức Triệu Thiên Bình tập trung tinh thần rồi dùng hết sức bình sinh vũ động ấn quyết. Hai tay lưu ảnh, liên tục những thủ ấn lấy một tốc độ chưa từng có mà hoàn thành, dưới sự uy hiếp của tử vong, tốc độ kết ấn của Triệu Thiên Bình nhanh hơn bình thường gấp bội. Chỉ trong khoảnh khắc, một đạo thuật nhanh chóng hoàn thành.

Địa lao!

Pháp thuật phòng thủ mạnh mẽ nhất mà Triệu Thiên Bình biết.

Một quang cầu vàng đất bao trọn cả người nó lại. Địa lao là thuật dùng để phong ấn là chủ yếu, nhưng nếu dùng làm thuật phòng thủ thì có tác dụng bao bọc mạnh hơn loại thuật chuyên về phòng thủ như Nhưng sơn bích, nếu có thể phát huy uy lực đến mức độ cao thì có thể xem như phòng thủ tuyệt đối.

Triệu Thiên Bình tất nhiên vẫn chưa đạt được đến trình độ đó cho dù đã thôi động toàn bộ linh lực, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này nó không dám giữ lại chút nào. Nhưng uy lực của thuật này trong mắt Triệu Thiên Bình vẫn chưa đủ, một phần là vì tu vi quá thấp, một phần là thuật này nó cũng chưa lĩnh ngộ bao nhiêu. Trong lòng nó thầm tiếc nuối vì mình thật sự thiếu thiên phú tu hành cũng như không chuyên tâm tu luyện đạo thuật cho tốt.

Hối hận cũng không còn kịp, thời khắc này nó phải đảm bảo được tính mạng cái đã.

Nếu uy lực không đủ thì phải tăng cường uy lực, Triệu Thiên Bình đột nhiên nghĩ đến thủ đoạn của Thiên tinh phá, dẫn bạo linh lực.

Nếu dẫn bạo linh lực thì uy lực phòng thủ sẽ mạnh hơn, có hy vọng đánh bật những mũi tên kia. Có điều phải canh ke thời gian cực kì tinh chuẩn, hơn nữa bản thân nằm ngay giữa vụ nổ thì khó mà nói có bị nổ chết hay không.

Nhưng chẳng kịp tính toán nữa rồi. Nói thì chậm nhưng chỉ trong sát na những mũi tên đã tiếp cận linh tráo. Triệu Thiên Bình tập trung tinh thần ở mức độ cao nhất, tinh thần lẫn cơ thể đều căng cứng ở mức độ cao nhất.

Chính là lúc này!

- Bạo!

Oành....

Linh tráo dẫn bạo. Một vụ nổ kinh thiên động địa bộc phát khiến cả khu rừng như nghiêng ngả. Thiên địa run rẩy, quang mang hỗn thiên, cuồng phong loạn khởi.

Sức ép từ bốn phương tám hướng đập vào Triệu Thiên Bình như trời giáng, da thịt bung toác, xương cốt bị dồn nén vang lên những tiếng ken kết.

Nó không kịp kêu lên một tiếng thì đã mất đi tri giác. Tội tằm lan tràn.

Cùng lúc đó, cách Lưu Vân Sơn vài ngàn dặm, trong một động sâu âm trầm từ khí bỗng vang lên tiếng ghiến răng ken kết:

- Vậy mà thất bại, sắp để thời khắc cuối cùng vậy mà thất bại!

Trong đêm tối một đôi mắt dần dần mở ra, trông mắt phủ đầy huyết quang u ám như hai đóm quỷ hỏa lập lòe chớp động, quỷ hỏa không rực rỡ mà âm trầm tà ác như muốn cắn nuốt mọi sinh hồn trong thiên địa. Nơi này ánh sáng mờ ảo như có như không, phải chú ý thật kỹ mới thấy dưới đôi mắt khủng bố kia là một thân hình khô gầy mục nát như xác chết. Không cử động, không hô hấp, đến cả giọng nói phát ra cũng không từ miệng mà như từ hư vô truyền đến, nếu không phải ánh mắt lóe lên thì chẳng ai cho rằng đó là người sống cả.

Trong bóng đêm lâm vào im lặng. Thật lâu thật lâu sau mới vang lên tiếng thờ dài:

- Trăm năm bố trí phi không ít tâm cơ thật không ngờ lại xảy ra biến cố ngay lúc này, đây phải chăng là điềm gở...

Một luồng gió nhẹ thổi qua cắt ngang những lời lão quỷ thây khô, một lát sau, trong bóng tối phát ra âm thanh lạnh lẽo mà ngả ngớn:

- Có chuyện gì xảy ra mà lại kinh động đến nỗi cái thây khô đốt nhà ngươi phải tỉnh lại than thở nhỉ?

Huyết quang lập lòe chọt bùng nổ phủ kín không gian, sát khí cô đặc nuốt chửng lấy kẻ vừa phát ngôn bừa bãi... Qua rất lâu, không khí nồng nặc mùi máu mới dần dần lắng xuống, âm thanh khô khốc lần nữa vang lên:

- Nếu ngươi không có tác dụng liên lạc thì lúc này đã là xác chết!

Âm thanh trẻ tuổi mang hơi hướng chế giễu lần nữa đáp trả:

- Đừng có tự tin thái quá lão quỷ, mặc dù lão bản lĩnh có thông thiên thì không đánh lại lão ta chẳng lẽ không biết chạy sao. Hắc, không phải tự khen nhưng ta muốn đi chẳng có kẻ nào giữ được.

Lão quỷ nghe vậy lâm vào trầm mặc hồi lâu, bản lĩnh của kẻ kia không quá lớn nhưng khả năng đào tẩu là số một số hai, chẳng vì thế mà đối tác mới phải hấn ra làm kẻ trung gian, nhưng con tức chưa lắng xuống, lão vẫn âm trầm:

- Nếu bỏ một cái giá xứng đáng chưa chắc ngươi có thể đào thoát được.

Kẻ phía sau tắc lưỡi:

- Không phải chứ, lẽ nào lão định dùng cấm thuật kia, với cái thây khô như lão có thể dùng được sao? Ta nghĩ đó là thứ dùng để giữ mạng chứ đâu phải để đòi mạng đâu nhỉ. Mà nói đi cũng phải nói lại, hôm nay sao lão quỷ nhà ngươi đầy sát khí thế nhỉ?

Lão quỷ hừ lạnh:

- Chẳng phải là vì bọn phế vật các ngươi ảnh hưởng hay sao?

Kẻ trẻ tuổi ẩn hiện đằng sau ngấm nghĩ một chút rồi giọng nói trở nên nghiêm túc:

- Chẳng lẽ bên kia xảy ra vấn đề?

Nhắc đến chuyện này, sát khí của lão quỷ một lần nữa trở nên hỗn loạn:

- Tòa linh trận bố trí lâu nay đã bị lũ tạp chủng kia phát hiện, hừ. Chẳng phải là việc tốt do đám phế vật các ngươi gây ra hay sao?

Giọng nói đằng sau tỏ ra vô cùng ngạc nhiên:

- Chẳng phải các ngươi đã nhiều lần khẳng định huyền cơ của nó không thể bị phá giải hay sao?

Lão quỷ trầm mặc hồi lâu mới đáp trả:

- Huyền cơ dù ti mỉ nhưng có nhiều thứ không thể khống chế được, hơn nữa trận này từ việc bày bố đến việc khống chế kiểm soát đều là thực hiện một cách gián tiếp lên lút, bị phát hiện ra cũng chẳng phải là không chấp nhận được.

Đằng sau vang lên tiếng hừ lạnh chế giễu:

- Ta những nghe các ngươi ca tụng ảo trận kia nào là huyền diệu, nào là bí trận thất truyền, nào là vô pháp nhìn thấu các kiểu, té ra là do thôi mà thành, hừ.

Lão quỷ nghĩ đến những lời đã đảm bảo từ trăm năm trước của môn phái mà cảm thấy thể diện mất sạch, lão trầm ngâm:

- Không biết lũ súc sinh đó là chó ngáp phải ruồi hay là có cao nhân chi điểm, ta nghĩ hẳn là do may mắn thôi. Nếu chẳng phải do các ngươi làm lộ tình hình thì bố trí đó chưa hẳn sẽ bị người...

- Được rồi!

Giọng nói lãnh lẽo kia chẳng nề nang gì cắt ngang lời lão quý:

- Giờ chẳng phải là lúc quy cứu trách nhiệm bên nào. Chẳng hay bên này có bị ảnh hưởng gì không.

Bị ngắt lời đường đột, giọng lão quý giờ càng hẳn học:

- Nơi ta trông coi chẳng thể xảy ra vấn đề gì được. Hơn nữa đại trận đã khắc lên lạc ấn hoàn hảo, dù nơi này có bị phá hủy đi chẳng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn không có gì thay đổi.

Kẻ lạnh lẽo kia trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu bên đó đã xảy ra vấn đề thì kế hoạch sẽ phải chuyển sang phương án khác đúng không?

Huyết quang lập lòe, giọng nói lão quý trở nên tốt hơn một chút:

- Dĩ nhiên, lần này phải triệu tập lực lượng lớn nhất có thể, nhưng không được cho bọn chúng đánh hơi thấy điều gì.

Kẻ lạnh lẽo gật gù:

- Cũng may kế hoạch đã trù tính chuẩn bị khá lâu, một chút dấu vết hẳn phải có nhưng bọn chúng đang chú ý vào đại hội trong môn phái nên không đáng lo. Có điều, nếu là xung đột trực tiếp e rằng thương vong không phải nhỏ.

Giọng nói lão quý chuyển lạnh:

- Bọn chúng xưa nay chỉ ăn nhờ hào quang tổ tiên, hừ, nếu mất đi hào quang đó thì chẳng khác gì bọn phế vật, hắc.

Kẻ lạnh lẽo không cho là đúng:

- Mỗi tông phái đều có cái mạnh của mình, an nhân không phải là tội, dù sao đi nữa đó cũng là cự đầu, không thể xem thường.

Lão quý bỗng nhiên phát ra tiếng cười khặc khặc:

- Ý trời đã định, muốn ăn no thì phải bỏ ra thêm chút sức lực.

Kẻ lạnh lẽo hơi thắc mắc:

- Lão có vẻ ham thích chuyện này nhỉ?

Lão nhân khô đét chợt cười đầy quý dị:

- Giờ nghĩ lại chuyện này không phải quá xấu, bố trí lâu như thế, nếu để bọn chúng chết dễ dàng thì quá là thất lễ rồi. Khặc khặc, phải để cho bọn chúng từng kẻ từng kẻ bị Huyết tri thẩm phán mới đáng công sức bỏ ra, khặc.

Kẻ lạnh lẽo dù đã quen với sự tàn bạo của lão quý nhưng nghe đến huyết tri thẩm phán vẫn cảm thấy sơn gai ốc, thò tử hồ bì thăm than xui xẻo cho địch sắp tới.

- Thương vong đối với những kẻ man rợ các ngươi không tính là gì, nhưng với những tinh anh chúng ta là điều khó có thể chấp nhận nổi.

Kẻ lạnh lẽo bày ra một bộ dạng thương tiếc nhân sinh khiến lão quý khinh bỉ ra mặt:

- Dưới cái vỏ bọc hào nhoáng của bọn ngươi cũng chỉ là những thứ đáng kinh tởm mà thôi, đừng cố ra vẻ thanh cao. Vừa thu được lợi ích to lớn, vừa thanh trừ thế lực chống đối, đây hẳn là cơ hội các ngươi chờ đợi lâu rồi mới phải.

Kẻ lạnh lẽo nhún vai:

- Đó là quyết sách cao tầng, ta chẳng có hứng thú tham dự. Ta chỉ cảm thấy tò mò với thứ các ngươi muốn lấy mà thôi.

Huyết quang một lần nữa tràn ngập không gian, sát khí bỗng nhiên bạo phát:

- Đó không phải là thứ ngươi dám mơ tưởng.

Kẻ lạnh lẽo bật cười:

- Ta chỉ tò mò mà thôi, không nên quá kích động như vậy. Hiệp ước liên minh đã tồn tại hàng trăm năm, chẳng ai phá bỏ cả, ngươi không cần quá lo lắng.

Lão quỷ cười âm trầm:

- Ta không lo lắng, chỉ cảnh báo các ngươi mà thôi. Nên nhớ lũ tạp chủng kia tuy không có gì tốt nhưng từ xưa đến giờ vẫn bảo hộ các ngươi, sau khi bọn chúng bị tiêu diệt, nếu các ngươi không muốn chôn cùng thì nên ngoan ngoãn mà thực hiện ước định. Khắc khắc...

Tâm tư kẻ lạnh lẽo chùng hẫ xuống. Lão quỷ cũng trầm mặc, bao nhiêu hận thù, sát ý, tham niệm đều ẩn chứa sau huyết quang lập lòe, lão, đã chờ đợi lâu lắm rồi, thù cũ nợ mới, đều tính trong một lần này.

Huyết quang dần khép lại. Bóng tối lại chìm vào yên tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Trị thương

Nó gian nan mở mắt, ánh sáng mờ lung bao trùm tất cả, cảnh vật chìm trong huyền hoặc mờ ảo. Sau vài cái nhú mày nặng nề, khung cảnh hư phù mới dần trở nên rõ ràng.

Đây là một căn phòng gỗ mờ mịt ánh sáng, bố trí đơn sơ, bất giác trong đầu nó hiện lên cảnh tượng quen thuộc lúc trước, cũng lần đầu tiên mở mắt ra trong căn phòng thế này.

Một cơn đau đầu chợt ập đến khiến nó không kiềm được mà rên khẽ, muốn đưa tay xoa trán thì phát hiện cả người bị quán chặt như xác ướp, một chút cử động cũng đem đến đau đớn như cắt vào tận phế phủ. Nó không thể không rên to hơn một chút.

Kêu kệt.

Cửa phòng mở toang, ánh sáng tràn vào khiến Triệu Thiên Bình nhíu mày nhắm mắt, một giọng nói có chút quen thuộc vang lên:

- Sư đệ đã tỉnh sao, đừng có cử động để ảnh hưởng đến thương thế.

Mắt Triệu Thiên Bình nhanh chóng thích nghi dần lấy ánh nhìn, một thân hình núc ních xuất hiện trong tầm mắt, không ngờ là Hoàng Gia Bảo. Nó định mở miệng ra chào hỏi nhưng mới nhích môi đã kiềm không được mà mặt nhăn như mướp đắng, đau!

Hoàng Gia Bảo thấy thế vội vàng nhắc nhở:

- Ấy ấy, đã bảo sư đệ đừng cử động mà, cũng đừng cố gắng nói chuyện. Cẩn thận kéo xương nó rời ra đấy.

Nói đoạn Hoàng Gia Bảo đến cạnh giường rồi vươn tay điểm lên trán nó, miệng khẽ lẩm bẩm gì đấy. Một lúc sau hắn mới thu tay ra vẻ vui mừng:

- Rốt cuộc sư đệ cũng qua được, vậy là sống rồi, thật làm mọi người lo lắng. Sức sống của ngươi cũng thật mạnh mẽ.

Triệu Thiên Bình nghe vậy cũng dần dần nhớ lại những gì trước đó, nó đột nhiên bị tập kích nên chỉ kịp tạo một thuật phòng hộ rồi bị đập ngất, chẳng hiểu thương thế ra sao. Đường như hiểu được thắc mắc của Triệu Thiên Bình, Hoàng Gia Bảo tặc lưỡi lấy làm kì:

- Lúc vừa mang ngươi về đây ta nhìn mà giật mình. Da dê thì nứt toát, xương cốt thì nát vụn không chịu được, cũng may là phủ tạng là ít bị thương tổn nên mới giữ lại một tuyến sinh cơ, nếu lúc đó mấy vị sư trưởng chỉ cần đến muộn một phần nửa khắc thôi thì cái mạng nhỏ của sư đệ ngươi đã không còn rồi.

Lúc này, Hoàng Gia Bảo té ra một thanh phi kiếm có sắc vàng sang trọng rồi tinh tế luồn vào dưới lưng Triệu Thiên Bình một cách nhẹ nhàng. Triệu Thiên Bình nhìn cảnh này hơi bất ngờ, không nghĩ ra được vị sư huynh có chút thừa cân này lại có bản lĩnh ngự kiếm mà chỉ tu sĩ trúc cơ trở lên mới làm được, hơn nữa nhìn bộ dáng thông thả kia thì tu vi ắt hẳn không cạn, cụ thể nó vẫn chưa đánh giá được nhưng tí nhất phải Trúc Cơ trung kì.

Hoàng Gia Bảo tiến ra ngoài, kim sắc phi kiếm cũng nhẹ nhàng nâng Triệu Thiên Bình theo sau, vừa đi vừa nói:

- Chỉ lo sư đệ không thể tỉnh lại, nếu đã tỉnh lại thì mọi việc đơn giản rồi. May mắn là ngươi có thể chất tương đối tốt nên mới giữ lại được nửa cái mạng. Các sư trưởng đã chuẩn bị một linh thang trị thương cực phẩm, ngươi sẽ nhanh chóng hồi phục thôi.

Triệu Thiên Bình đưa mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài thì nhận ra đây là Y dược phường, một nơi chuyên về dược lý. Trong phòng thì không biết gì, chỉ là ra ngoài đã ngập trong mùi thuốc, thỉnh thoảng có dược đồng chạy qua chạy lại.

Mặc dù có nhiều thắc mắc trong lòng nhưng bây giờ chẳng thể hỏi được, muốn nội thị để kiểm tra thương thế cũng lực bất tòng tâm. Không những cơ thể gần như nát vụn là linh thức cũng bị đánh cho tán loạn, chỉ cần khẽ động cũng khiến đầu vầng mắt hoa không tài nào kiểm soát được.

Đành thôi vậy, đợi thương thế tốt lên rồi tính tiếp.

Một thạch thất được mở ra, thạch thất không khác mấy so với nơi luyện khí bên Thần binh phường, chỉ khác là có thêm một cái đan đỉnh cỡ lớn ngự trên địa hỏa, đây chắc chắn là phòng luyện đan rồi.

- Sư đệ đợi một lát.

Hoàng Gia Bảo nói với Triệu Thiên Bình rồi quay sang lò đan kích phát địa hỏa, sau đó hần lần lượt ném vào một bó dược thảo cỡ lớn mà Triệu Thiên Bình nhìn qua chỉ nhận ra vài loại khá trân quý trong đó, sau đó hần lại ném vào dược lò một viên hoàn phát sát màu đỏ, hần là đan dược.

- Đây là Bồ kinh thang, rất tốt và việc hồi phục và tăng cường kinh mạch. Còn đan này tên là Sinh cốt đan, là đan dược chữa thương rất hiệu quả. Coi như sư đệ lần này gặp đại nạn lại được lợi. Chắc chắn, riêng Bồ kinh thang đã có giá trên dưới trăm trung ngọc rồi, còn Sinh cốt đan thì giá trị cũng đến năm mươi chứ không ít, lần này sư đệ kiếm lớn đấy nhé. Hãy dè, đãi ngộ lần này của sư đệ người khiến ta cũng muốn chết đi sống lại một lần.

Nói đến đây, Hoàng Gia Bảo không nhìn được mà chảy nước miếng. Hần vội vàng xấu hổ lau đi rồi nói tiếp:

- Dù linh lực của người bị đánh tan phải tu luyện lại nhưng căn cơ không mất, lại được linh dược tu bổ, coi như phá rồi lập, không những kinh mạch được hồi sinh mà cơ thể cũng sẽ thêm tráng kiện, sau này con đường tu luyện sẽ thêm thuận lợi.

Đến khi trong lò toát ra một luồng dược hương có chút cay nồng thì Hoàng Gia Bảo liền vung tay thêm vào một thùng nước, tức thì vang lên tiếng xèo xèo ừng ực như chảo dầu đang sôi. Lúc này hần liền tán đi địa hỏa, chỉ để lại một tí lửa để duy trì nhiệt độ rồi quay sang nói với Triệu Thiên Bình:

- Khi dược tính kích phát tương đối khó chịu, nếu chịu được thì ráng mà chịu sẽ có lợi cho tu luyện, nếu không thể thì có thể phong bế ý thức, không nên quá sức để tránh tổn thương đến tinh thần. Dược rồi, trăm rưỡi trung ngọc đang chờ đệ đấy.

Triệu Thiên Bình dần được nâng lên rồi đưa vào trong dược lò sôi ừng ực. Cứ đem cảnh tượng này ra ngoài thì chẳng khác gì nấu canh người sống cả, nhìn thì kinh hồn, nhưng Triệu Thiên Bình chẳng có cảm giác gì, có lẽ cơ thể quá nát khiến cảm giác của nó cũng mất sạch, bởi vậy đặt mình vào dược lò cũng khá là thuận lợi.

Nước thuốc dần dần nhấn chìm cơ thể nó, ánh nhìn cũng bị hơi nước dày đặc che khuất, ngoài thỉnh thoảng có tiếng đồ nước thêm vào, đến lúc nước thuốc gần tràn ra miệng đỉnh thì tất cả chỉ còn lại tiếng sôi ừng ực, có lẽ người bên ngoài cũng đi đầu mất.

Triệu Thiên Bình vừa ngấm thuốc vừa ngẫm nghĩ lại những gì xảy ra.

Cái trận đó tập kích thật khiến người ta sợ hãi, còn sống quả thật là vô cùng may mắn.

Nhưng chẳng lẽ người bố trận đó chỉ để che dấu một cái trận tập kích như vậy sao, đối với bản thân Triệu Thiên Bình thì là cửu tử nhất sinh nhưng nó mới chỉ là sơ tập tu sĩ mà thôi, đến bản lĩnh đạo thuật còn chẳng có bao nhiêu nên chẳng tin là một bố trí như thế chỉ để giết gà.

Hần là bên dưới còn che dấu gì đó, nhưng ảo trận lắt léo đã “vô tình” bị phá, ắt hẳn các vị sư trưởng trong tông môn cũng sẽ phát hiện ra sự kì lạ. Chỉ là thật tò mò không biết cuối cùng sẽ che giấu cái gì.

Chẳng biết đã qua mấy ngày, thời gian đến Tam luận hội chẳng còn nhiều, mà bây giờ còn bị thương, tiêu phí thời gian một cách vô ích, Triệu Thiên Bình hơi chán nản, có điều cũng không phải là không có lợi ích gì.

Trận pháp mờ ám được phát hiện thì áp lực về nguy cơ cũng sẽ giảm được đôi chút, quan trọng là phát hiện này sẽ làm tăng tính cảnh giác của môn phái lên, cẩn thận chẳng bao giờ là xấu cả. Không biết sau chuyện này còn ẩn chứa bí mật gì, nhưng lúc này chẳng phải nghĩ là nghĩ ra được, nên tạm thời gác lại.

Mà cái ảo trận kia lại đưa đến cho Triệu Thiên Bình khá là nhiều linh cảm về trận pháp. Trận pháp bán tự nhiên, thật thú vị, đáng để nghiền ngẫm.

Thế là nó dành thời gian nhàn chán này để suy diễn cái ảo trận đó. Phải thừa nhận một điều rằng trong tất cả các loại trận pháp thì lí giải của nó về huyền trận là vượt trội hơn cả, điều này một phần lớn là dựa vào Mộng cảnh đạo thuật, nhưng hiểu biết và bố trí lại là hai chuyện khác nhau. Trong yêu cầu của Tam luận hội thì bố trận không được dùng quá nhiều tài nguyên, muốn bố trí một trận pháp lợi hại mà tiết kiệm kinh phí quả thực là một nan đề, có điều thấy được bán tự nhiên trận pháp lại khai sáng cho Triệu Thiên Bình một lí giải hoàn toàn mới mẻ. Hóa ra trận pháp còn có thể bố trí như vậy, vậy ngoài ảo trận ra thì những loại trận pháp khác hẳn cũng có thể áp dụng phương pháp tương tự.

Ngay lập tức Triệu Thiên Bình chìm vào suy diễn.

Mặc dù linh thức bị thương nghiêm trọng, vô pháp thôi động Diễn thiên thần thuật nhưng với ngộ tính cao thì Triệu Thiên Bình vẫn có thể dựa vào ý thức hiện thời tiến hành diễn hóa một hai.

Thực chất trận pháp được bố trí từ những yếu tố tự nhiên không có gì đáng ngạc nhiên, vì thực chất là tu sĩ từ tự nhiên mà học được trận pháp. Có điều những lí thuyết phủ trận đầy những kí hiệu và hình vẽ được đơn giản hóa nên bản thân sơ cấp tu luyện giả rất ít liên tưởng được, hơn nữa dựa vào tự

nhiên mà bỏ trận đòi hỏi sự tinh thông những quy luật và tính chất của các nhân tố trong tự nhiên, không phải đơn giản nhìn là biết được. Không phải tự nhiên mà những phù trận lại được đơn giản hóa thì mới dễ hiểu được.

Cũng vì thế mà bản tự nhiên trận pháp mới có lợi thế của nó, không quá phụ thuộc vào tự nhiên lại hưởng các ưu thế của phù trận tự nhiên. Mặc dù xét uy lực thì sẽ có thua thiệt nhưng dễ vận dụng hơn nhiều. Triệu Thiên Bình tin tưởng sau khi phục hồi linh thức thì sẽ nhanh chóng diễn hóa ra các cách vận dụng bản tự nhiên trận pháp, điều này còn cần nó tìm hiểu thêm rất nhiều kiến thức nhưng với lòng ham học hỏi của mình thì nó chẳng mấy lo về điều đó.

Chỉ sợ kiến thức thiếu chứ chẳng sợ nó dư thừa.

Triệu Thiên Bình vừa chữa thương vừa suy ngẫm...

Được chừng canh giờ thì cơ thể bắt đầu có cảm giác, đây là tín hiệu đáng mừng, chứng tỏ nước thuốc có hiệu quả, có điều chẳng phải thoải mái gì.

Theo được tính ngâm sâu vào da thịt thì kinh mạch cũng dần được chữa trị, linh thức cũng từ hỗn loạn dần dần tĩnh lặng, cảm giác vì thế mà từ từ hồi phục.

Bắt đầu là con đau tận xương tủy lan tràn khắp cả người, mỗi thớ thịt bị cắt xẻ thành từng mảnh.

Triệu Thiên Bình vừa há miệng ra chưa kịp thét lên đã hụt hơi, từng đợt khí ngắt quãng tràn ra cổ họng khàn đặc như bị ai bóp cổ, mặt nó vì đau mà ửng huyết đỏ lừ, cứ tưởng tượng chỉ cần chạm nhẹ cũng nổ thành tương thịt.

Đau đớn cùng cực nhưng chỉ là bắt đầu.

Vì da thịt được sinh sôi, xương cốt được hàn gắn mà cảm giác ngứa ngáy từ cốt tủy nhanh chóng đánh úp Triệu Thiên Bình. Ngứa, ngứa không chịu được.

Bản thân Triệu Thiên Bình bây giờ như có hàng triệu con kiến lần mò, hết cắn lại bò, ngang ngang dọc dọc, đau đớn còn chút dễ chịu, nhưng ngứa ngáy phải đến tình trạng khủng bố.

Nếu có ai nhìn thấy Triệu Thiên Bình lúc này hẳn phải hoảng hồn khiếp sợ. Răng cắn chặt đến bật máu, trộn lẫn nước dãi hòa trộn vào nước thuốc, mắt thì hằn lên đầy tia máu phủ đầy tròng mắt. Da thịt nổi đầy gân, mà chúng còn lúc nhúc như có hàng trăm hàng ngàn cổ trùng chui nhui bên trong.

Linh thức vừa thanh tỉnh lại dần mơ hồ vì cơn cực hình kéo dài, trong lí trí của nó chỉ còn duy nhất một chữ “ráng” mà thôi.

Cũng may khả năng thích ứng của Triệu Thiên Bình cũng tương đối tốt, trải qua đẳng vật nửa canh giờ thì cơ thể nó cũng dần làm quen được với khổ cực này, ý thức cũng nhanh chóng thanh tỉnh. Tuy chỉ có nửa canh giờ nhưng với nó như đã trôi qua hàng thế kỉ vậy, mỗi giây mỗi khắc đều là thống khổ cùng cực.

Triệu Thiên Bình nhắm nghiền mà cười khổ. Tu luyện để trở thành thần tiên tưởng chừng như sung sướng, với người khác thì nó không biết, nhưng từ khi bước trên con đường này đến giờ chưa thấy sung sướng đâu mà đau khổ thì nếm không ít, thậm chí đã vài lần muốn bỏ cả tính mạng.

Tĩnh ra nó chưa đi được đến đâu, vẫn chỉ là nhập môn tu sĩ mà thôi, đến bước khởi đầu vẫn còn chưa ra được một nửa. Sau này còn Trúc cơ, nghe nói trúc cơ là giai đoạn cũng khá là đau khổ. Rồi đến Chân linh, sau chân linh là những cảnh giới đại thần thông, sau đó là thiên không... rồi sau đó...

Chỉ mới khởi đầu mà đã suýt mấy lần chết, Triệu Thiên Bình chẳng chắc được mình có thể tồn tại đến lúc nào, có thể truy cầu được đến độ cao bao nhiêu, còn cả cái trọng trách kia nữa...

Nó đã từng đọc qua một kinh thư có viết, đại đạo muôn vạn lối, thiên đạo có vô số con đường để truy cầu, ông trời không tuyệt đường người, chỉ có bản thân sinh linh vạn vật tự tuyệt lẫn nhau mà thôi.

Triệu Thiên Bình chưa bao giờ xuất sơn nhưng nguy hiểm suýt chết cũng qua vài lần, nghĩ lại thì người có thiên phú tu hành chắc chắn không ít, nhưng muốn thành đại đạo không chỉ cần thiên phú là đủ, mà còn cần biết cách sinh tồn.

Về khoảng sinh tồn, dù bản năng của nó khá tốt nhưng xét đến cùng cũng chỉ là tay mơ, nếu không gặp may mắn hẳn đã chết mất xác từ lâu. Ở phương diện này, không chỉ cần trao dồi kiến thức mà còn cần tích lũy kinh nghiệm, và quan trọng nhất đó là tăng cường kĩ năng bản thân.

Bản thân nó có gì? Một chút kiến thức góp nhặt từ kinh thư, vài lần kinh nghiệm sống chết, còn kĩ năng thì phải gọi là tệ hại. Tu vi yếu kém, kĩ năng cũng chẳng khá hơn chút nào, nếu gặp kẻ bản lĩnh thật sự sẽ chết không thể nghi ngờ. Chẳng đâu xa, chỉ cần nghĩ lại lần luận bàn với Tam sư huynh của nó thì xem, gã đã áp chế phần lớn lực lượng đã khiến nó khá là chật vật, nếu gã tung hết sức, chắc hẳn chỉ một chiêu thì bản thân Triệu Thiên Bình đột tử chứ chẳng có cơ hội nào.

Đúng là dù có thủ đoạn cỡ nào thì tu vi bản thân vẫn là cơ sở quan trọng nhất, có câu, trước thực lực tuyệt đối thì mọi mưu mô tính toán cũng chỉ là vô nghĩa.

Tự kiểm điểm lại bản thân, Triệu Thiên Bình nhận ra từ trước đến giờ nó tu luyện hết sức lang mang. Một chút võ thuật, một chút đạo thuật, lại dính líu tới luyện khí, đôi khi là chế thuốc, tu vi tuy vẫn đều đặn tu luyện nhưng thực chất chẳng có cố gắng đầu tư gì cả, thành ra tu vi lại là thứ yếu kém nhất, trong khi đó lại là thứ quan trọng nhất.

Triệu Thiên Bình thầm lắc đầu cười khổ. Từ sau khi học được Sơ luyện tam thiên quả thật nó chẳng bỏ công tu luyện chút nào, trừ thời gian bế quan bắt buộc mỗi ngày ra thì hầu như chẳng đầu tư thêm chút xíu nào.

- Chắc, từ bây giờ hẳn phải thay đổi thôi. Ta chẳng muốn chết sớm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thân phận

Nước thuốc vẫn sôi ừng ực, nhưng cảm giác khó chịu mới trước đó lại nhanh chóng bị cảm giác tê sướng lấn dần thay thế, tưởng chừng có bàn tay mềm mại xoa nắn từng khối cốt nhục khiến Triệu Thiên Bình xém chút là rên lên thành tiếng. Cảm giác dễ mê khiến nó nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến khi có âm thanh gõ oang oang vào được lỗ thì Triệu Thiên Bình mới giật mình tỉnh lại. Nước đã nguội từ khi nào, nó chẳng biết là mình đã thiếp đi bao lâu nhưng chắc phải lâu lắm. Vươn mình đứng dậy, Triệu Thiên Bình mới thấy người đánh thức nó, quả nhiên là Hoàng Gia Bảo. Gã dùng ánh mắt kì quái đánh giá nó một chút rồi cười đề tiện nói:

- Sư đệ tuổi nhỏ mà không nhỏ chút nào ha?

Triệu Thiên Bình nghe vậy chẳng hiểu mô tê gì, chỉ thấy đột nhiên có gió lạnh thổi qua người khiến nó rung mình một cái mới biết là mình chẳng có gì trên thân. Mặt nó đỏ lừ, định lấy một bộ y phục ra mặc vào thì lại phát hiện túi trữ vật của mình chẳng biết ở đâu, mà trong không gian Phong thiên thì chẳng có bộ nào nên đành ngượng ngùng ngồi lại vào trong nước. Hoàng Gia Bảo thấy thế bật cười rồi ném cho Triệu Thiên Bình một cái túi nhỏ, chính là túi trữ vật, nó bắt lấy rồi nhanh chóng lôi ra một đồng áo quần mặc vào.

- Sư đệ cảm thấy trong người thế nào?

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì thử tra xét bản thân mình mới nhận ra cơ thể đã hoàn toàn bình phục, nội thị một lúc nó mới trả lời:

- Có chút cảm giác hư thoát, có điều thương thế đã biệt tăm.

Hoàng Gia Bảo gật đầu:

- Linh lực thi luyện hóa lại là được. Hiện tại không có việc gì, sư đệ có thể tự do hành động. Chỉ là đến khi các sư trưởng có việc triệu tập thì cần ngời bỏ công một chút.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ hẳn là liên quan đến trận pháp kia, nó cũng muốn làm rõ một chút nên gật đầu tỏ ý không vấn đề. Trò chuyện thêm một chút, nó bèn rời khỏi Y dược đường.

Một lần nữa dạo bước trên Vân Đài, Triệu Thiên Bình có cảm giác thanh bình. Có lẽ vừa trải qua đại nạn nên nó không còn quá hấp tấp tu luyện nữa, mặc dù bản lĩnh tăng tiến không phải có hại, nhưng cấp tiến quá cũng không tốt, đôi khi cần đầu óc thanh thản biết đâu lại nảy sinh nhiều liên tưởng không ngờ.

Vân Đài không phải chưa qua, có điều những lần trước Triệu Thiên Bình không có cái gì làm tiền trao đổi ở đây, linh ngọc lại quý giá, nên mỗi lần đi qua trừ cái Võ trường trung tâm ra thì chẳng chú ý mấy đến những nơi khác. Giờ trong túi cũng rủng rinh, tâm tình cũng không tệ bèn quyết tâm đi dạo một vòng.

Triệu Thiên Bình đến trước một lầu lầu thì có mùi thơm bay ra, cảm giác thèm ăn vì thế cũng trỗi dậy kéo nó vào trong quán. Đã lâu nó không ăn món gì ngon rồi, mặc dù trên núi không phải chịu đói nhưng chỉ là thức ăn chay thanh đạm ít mùi vị, khi rời núi thì toàn ăn rau quả trong rừng, nên miệng nó đã nhạt thêch cả rồi. Một tí mùi thịt đã hấp dẫn không chịu nổi.

Từ lâu không gian khá rộng rãi, nhưng làm ăn có vẻ không quá tốt. Hai tầng trên dưới chỉ có hai bàn khách, tính thêm tiểu nhị cũng chẳng quá chục người. Nhưng nghĩ lại cũng phải, Lưu Vân Tông chẳng có mấy người, hầu hết đều đi tu luyện, quán có khách cũng đã tốt rồi.

Tiểu nhị trong quán là một đại hán trung niên tứ tuần khá vạm vỡ, hẳn là một võ giả không tệ, quán chẳng có chương quỹ, hẳn vị này cũng kiêm chức luôn, còn đầu bếp thì Triệu Thiên Bình chẳng biết, chỉ thấy sau khi gọi món thì tiểu nhị liền đi ra sau một lúc rồi mang đến, chẳng biết có phải món ăn cũng do hắn làm hay không.

Triệu Thiên Bình chẳng biết quán có gì nên không có yêu cầu cụ thể, chỉ gọi có gì ngon thì mang lên một ít là được, nó cũng chẳng đói nên không cần nhiều, chỉ là đói khẩu vị mà thôi.

Một đĩa thịt lợn kho đường, một cân thịt bò nướng, một đĩa rau xào lại thêm một bình rượu nhỏ, xem ra quán này cũng khá bình dân mặc dù lại xây dựng trên danh môn đại phái.

Triệu Thiên Bình ném qua cảm thấy khá ngon, hương vị quen thuộc làm nó nhớ lại từ lâu trước kia ở quê, mọi thứ thật tương tự. Nó khẽ thở dài, cử chỉ thật không hợp tuổi.

Nhớ lúc rời đi còn là tiểu nhân gầy đen, giờ tuy nó không gọi là lực lưỡng nhưng trải qua rèn luyện cũng đã có da thịt chắc nịch, mặc dù chiều cao không tăng quá nhiều nhưng cũng đạt tầm nửa trượng, nó mới bước sang tuổi mười lăm, không gian phát triển còn rất lớn. Nó thầm nghĩ không biết khi quay về hai người có còn nhận ra mình không.

Đã gần hai năm rồi. Kim gia gia không biết có còn khỏe mạnh, Tiểu Mãn Thầu đã lớn thêm chút nào hay chưa.

Thời gian hai năm, nói nhiều chẳng nhiều, nói ít chẳng ít. Với người bình thường hẳn đã xảy ra nhiều thay đổi, còn với người tu luyện có khi chẳng bằng một lần bế quan.

Hai năm đối với nó vẫn có nhiều việc xảy ra, có điều so với nhân sinh đại chúng thì hẳn là không đáng nhắc tới. Chỉ là đôi lần thử thách và tu luyện, không phải mưu sinh, không phải bươn chải giữa xã hội, tuổi tác thì tăng thêm nhưng nhân sinh quan chẳng khác là mấy.

Triệu Thiên Bình đang ngồi bỗng có tiếng gọi đánh tan những suy nghĩ vẩn vơ, nhìn lại hóa ra là Nhị sư huynh Phiên Vũ Đạo nhân, phía sau lại là Tam sư huynh Chu Đại Lực, hai gã đến trước mặt Triệu Thiên Bình rất tự nhiên ngồi xuống, Nhị sư huynh liền hỏi:

- Lão cừu thần thờ cái gì mà ta gọi mấy tiếng mới thấy phản ứng thế hả?

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười ngượng:

- Chỉ là nhớ nhà mới thất thần một chút, đã làm sư huynh chê cười.

Phiên Vũ Đạo nhân gật gù rồi quay sang tiểu nhị gọi rượu với vài món ăn, sau lại quay sang Triệu Thiên Bình mà kể:

- Đệ cũng giống lão Tam rồi, mỗi lần nhớ nhà là gọi ta đến đây nhâm nhi. Mà tính ra hai người các người giống nhau, đều là phạm xuất đệ tử, có chút nhớ nhà cũng chẳng có gì lạ.

Triệu Thiên Bình hơi ngạc nhiên nhìn Chu Đại Lực, kẻ nhìn như thô lỗ mà lạnh lùng ít nói này cũng đa sầu đa cảm đấy chứ. Mà điều khiến nó耿耿 ngẫm là bản lĩnh của gã đã được phép xuất sơn, nếu nhớ nhà thì có thể quay về thăm bất cứ lúc nào chứ nhỉ, không biết có gì kì lạ trong đây.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Thiên Bình, Phiên Vũ Đạo nhân thờ dài:

- Hai mươi năm trước, quê nhà của lão Tam trong một đêm bị tàn sát sạch sẽ, nguyên một cự trấn mấy chục vạn người đều biến thành thây khô. Lão Tam khi đó cùng với vài thanh niên vào núi đi săn mới may mắn thoát một kiếp, cũng từ đó mới quyết tâm tâm tư học đạo mong mỏi có ngày trả thù. Có điều kẻ thù thật không đơn giản.

Triệu Thiên Bình nghe thấy thây khô lại liên tưởng đến Mộng cảnh mình gặp phải, có điều chắc là tương tự thôi, không liên quan gì mấy, nhưng có một điểm có thể khẳng định là những người kia bị rút hết máu huyết mà chết. Lại dựa vào câu cuối cùng của Nhị sư huynh mà nó lớn mật đưa ra phán đoán:

- Chẳng lẽ là Tuyệt Thần Cốc?

Sở dĩ Triệu Thiên Bình đưa ra phán đoán như vậy là vì đã từng đọc qua về môn phái này, tâm pháp tu luyện của chúng có liên quan đến việc thôn phệ máu huyết nên bị xếp vào loại tà ma ngoại đạo. Có điều môn phái này không hề yếu nên chẳng ai đứng lên giương cao ngọn cờ trừ ma vệ đạo, kể cả mấy thế loại danh môn chính phái như Long Tượng bang kia suốt ngày hò hét nhưng chẳng hề có hành động cụ thể nào.

Phiên Vũ Đạo nhân chỉ thờ dài rồi nhấp một ngụm rượu coi như là không phản đối, còn Chu Đại Lực khi nghe đến ba chữ Tuyệt Thần Cốc thì càng tu rượu mạnh hơn.

Triệu Thiên Bình trầm ngâm một chút rồi hướng Chu Đại Lực mà hỏi:

- Huynh định xử lý thế nào?

Chu Đại Lực nốc cạn hũ rượu trên tay, giọng khàn khàn đầy sát khí:

- Nợ máu phải trả bằng máu.

Triệu Thiên Bình tuy cũng đoán sẽ nhận được câu trả lời như vậy nhưng vẫn không nhận được rung mình. Lệ khí quá nặng a. Nó trầm mặc một chút rồi nói:

- Chẳng thể ngăn được huynh trả thù, nhưng ta nghĩ đầu phải mỗi chuyện đánh đánh giết giết mới là con đường duy nhất, người bị hại chắc chẳng phải chỉ mỗi mình huynh, còn nhiều thứ khác có thể làm. Hơn nữa, hy vọng huynh đã xác định đúng kẻ thù của mình.

Chu Đại Lực lại trầm mặc uống rượu, còn Phiên Vũ thì cười khỏ:

- Đệ nói cũng đúng, nhưng đôi khi con người chẳng thể khống chế bản thân. Hành sự thế nào còn tùy thuộc vào quyết định của lão Tam. Nhưng dù sao đi nữa huynh đệ chúng ta cũng đều ủng hộ, có điều lão Tam đệ cũng phải cố gắng nâng cao thực lực của mình lên đã. Có thực lực mới có tư cách nói

đến trả thù.

Vừa nói hân vừa vỗ vai Chu Đại Lực cổ vũ mặc gã vẫn đang uống rượu không ngừng, chẳng biết gã có nghe gì không. Triệu Thiên Bình gật gù nhưng không đưa ra ý kiến, giúp thì nó sẽ nghĩ biện pháp giúp, nhưng bảo nó đi hỗ trợ trả thù thì khỏi bàn, dù chưa biết sau này bản thân gặp hoàn cảnh tương tự sẽ như thế nào, song những điều trái với lương tâm có thể không động đến thì cố gắng không động đến.

Không khí có chút trầm trọng.

Triệu Thiên Bình hớp chút rượu cay nồng để đánh tan đi cảm giác nặng nề trong lòng rồi hỏi:

- Việc huấn luyện vẫn diễn ra thuận lợi chứ?

Phiên Vũ Đạo nhân nghe nó hỏi thế thì khinh khinh nhìn nó:

- Đệ còn có tâm mà hỏi hã, luyện tập được một thời gian thì đệ lại mất tích, đúng kiểu thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười trừ không giải thích. Chuyện này sư phụ đã dặn không truyền ra thì tốt nhất nó không truyền ra, còn việc xử lý thế nào đã có sư trưởng lo liệu rồi.

Phiên Vũ Đạo nhân cũng không truy hỏi mà chỉ nói:

- Ba ngày nữa chúng ta sẽ tập trung ở Tam luận hội đường để làm quen với Mộc trận, đến lúc đó đệ phải có mặt đấy.

Triệu Thiên Bình nghĩ hân là không có vấn đề gì nên gật đầu:

- Nhất định.

Cả ba tiếp tục trò chuyện thêm một chút nữa mới giải tán. Trời cũng đã tối, Triệu Thiên Bình suy nghĩ một chút rồi lựa chọn lên bình đài Hoàng phong tiếp tục tu luyện.

Qua hai canh giờ thổ nạp linh khí, rốt cục nó cũng hồi phục được một nửa linh lực trước đây. Kinh mạch mới phục hồi, tuy đã dẻo dai gấp bội nhưng Triệu Thiên Bình không muốn vừa lành lại bị tổn hại, phải đợi một hai ngày để kinh mạch hoàn toàn hồi phục trạng thái tốt nhất thì mới có thể tiến hành tăng cường tu vi được. Khi đó chẳng những tốc độ gia tăng tu vi được đề cao, mà cường độ cơ thể cũng sẽ tăng cường đáng kể, tất nhiên Triệu Thiên Bình sẽ không vì nóng vội nhất thời mà phá hỏng căn cơ về sau.

Trong hai canh giờ vừa qua, Triệu Thiên Bình không chỉ có luyện hóa linh khí mà còn suy tính về Thiên phạt bí pháp. Tuy thiên lôi đã hình thành, nhưng uy lực không đạt như mong muốn, mà khó khăn nhất là nằm ở việc điều khiển, quả thực là không như ý chút nào. Nhưng trong bí pháp có yêu cầu tiểu thành phải nằm ở chỗ ý động lôi động, nếu không hoàn thành được bước này thì làm sao có thể đưa Thiên phạt đạt đến uy lực khiến người khác phải e dè.

Mặc dù Thiên phạt chỉ là mượn lực lượng của thiên địa, coi như là một loại ngoại lực, chẳng có chút tác dụng nào tăng cường tu vi linh lực cả, có chăng chỉ là tăng khả năng sử dụng linh thức mà thôi, có điều lúc này bắt buộc phải học được.

Sai lầm là ở đâu? Triệu Thiên Bình đắm chiều suy nghĩ, có lẽ vấn đề nằm ở chỗ đó!

Trong khẩu quyết vô cùng dễ hiểu của bí pháp lại có một câu tương đối mơ hồ: Ngũ hành biến, âm dương phân, thần nội nộ phóng, vạn vật hữu sinh.

Có lẽ chẳng phải mơ hồ, mà do nó không hiểu được thôi.

Đến khi trời sáng Triệu Thiên Bình mới đưa ra một kết luận: Không lí giải được là do kiến thức nó còn thiếu, nếu đã thế thì phải bổ sung vào.

Bà lão vô danh, hoặc giả là Diệu Vân tổ sư để lại bí pháp này hân sẽ không đánh đổ đồ tôn đến mức quá khó, những thứ khác bản thân có thể lí giải vì đã từng đọc và nghiên cứu qua nên Triệu Thiên Bình tin chỉ cần gia tăng thêm hiểu biết thì sớm muộn nó cũng lí giải được.

Một lần nữa, Triệu Thiên Bình quay lại Thư viện. Những thứ nó đã từng nghiên cứu đa phần là thư tịch về tu luyện, lần này trọng điểm là nghiên cứu về những thuyết ngũ hành và âm dương.

Có điều sau một ngày trời, Triệu Thiên Bình càng tìm càng thất vọng. Sách viết về ngũ hành thì nhiều, có điều nội dung toàn na ná nhau, toàn những thứ đã đọc qua, còn về lôi điện lại chẳng chút tầm hơi.

Không tìm được sách, Triệu Thiên Bình bèn tìm người am hiểu thư viện nhất là Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương để hỏi. Học thức của gã khá là rộng, có điều những giảng giải vẫn nằm trong chừng đó cuốn sách ra mà thôi. Không hỏi được thì thảo luận, Triệu Thiên Bình dùng một đồng thời gian để trao đổi với gã xem thử có tìm ra được chút manh mối nào không, nhưng cuối cùng vẫn không được. Độc Cô Truy Dương lúc này bèn nói:

- Hoặc là thứ đệ muốn tìm hiểu không nằm trong ngũ hành tri thức, hoặc là đệ nên tìm tài liệu ở những nơi có đẳng cấp cao hơn Lưu Vân Thư viện này mới có hi vọng.

Triệu Thiên Bình chỉ sợ không có phương hướng mà thôi, nó khá là nhiệt tình hỏi:

- Còn có thể như vậy.

Độc Cô Truy Dương gật gù:

- Trong một số kì thư tạp lục đôi khi lại ẩn chứa khá nhiều điều bất ngờ, để muốn biết thì phải nghiên cứu tất cả. Còn muốn tìm tài liệu cao cấp hơn khá khó, ở Lưu Vân Điện có Tầng Thư Các cất chứa nhiều kinh thư quý giá hơn, nhưng muốn vào phải đạt được yêu cầu khá cao về tu vi và công hiến, hơn nữa phải trải qua xét duyệt rất nghiêm mới có thể vào đó tìm hiểu.

Triệu Thiên Bình nghe vậy cười khỏ, cái gì chứ điểm công hiến thì nó vẫn trắng tay, thờ dài ngao ngán, Triệu Thiên Bình quyết định đặt tâm tư vào đóng tập thư khác hi vọng có thể thu hoạch được chút gì. Dù không đi nữa vẫn có thể tăng thêm kiến thức mà.

Đang lúc Triệu Thiên Bình định tìm đọc thêm những tạp thư khác xem có tác dụng không thì Hoàng Gia Bảo tìm đến.

- Triệu sư đệ người ở đây mà làm ta tìm mãi.

Triệu Thiên Bình nhìn thấy Hoàng Gia Bảo liền nghĩ đến trận pháp kia, hẳn có liên quan, nó gật đầu chào định nói thì Độc Cô Truy Dương đã lên tiếng:

- Ô, Đại sư huynh, ngài tìm lão cừu có việc gì sao?

Triệu Thiên Bình nghe Độc Cô Truy Dương gọi vậy thì sửng sốt, tại sao là Đại sư huynh? Nhìn ra nghi vấn của nó, Độc Cô Truy Dương cười bảo:

- Chẳng lẽ đệ không biết Hoàng sư huynh đây chính là Đại đệ tử của Chương môn sư thúc, là tinh anh trong hàng đệ tử, bản lĩnh cao cường, lại là người có khả năng cao nhất kế nhiệm chương môn nhân đời kế tiếp sao?

Triệu Thiên Bình nghe vậy miệng tròn vo, sau một lúc mới nhếch mày:

- Quả thực đệ không biết, cứ tưởng...

Tưởng gì thì nó không nói, còn Hoàng Gia Bảo thì cười híp mắt:

- Ai da, Độc Cô sư đệ quá tăng bốc ta rồi, ta nào có bản lĩnh gì đâu, sao bằng kỳ tài trận đạo là người được. Ta chỉ là kẻ tham tài mà thôi, mọi người chỉ xem ta là con buôn mà thôi. À đúng rồi, không tin người cứ hỏi vị Triệu sư đệ này xem, là như vậy đúng không?

Triệu Thiên Bình nghe vậy không kiềm được bật cười, quả thực trong suy nghĩ của Triệu Thiên Bình thì Hoàng Gia Bảo thích hợp với buôn bán, hơn nữa còn là một tay buôn tận tâm. Có điều giờ đã biết thân phận của gã, hẳn là không đơn giản như vậy.

Hoàng Gia Bảo thấy Triệu Thiên Bình cười liền la oai oái:

- Thấy chưa thấy chưa, đừng nghĩ ta là đệ tử của ai hết, cứ biết một thương nhân như ta là được, sau này còn nhờ mấy vị sư đệ giúp ta phát tài. Ha ha. Thôi không nói việc này nữa, ta tìm Triệu sư đệ có chút việc đây.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nguy cơ diệt môn

Triệu Thiên Bình được các sư trưởng triệu kiến đến Lưu Vân Điện, mà người hộ tống là Hoàng Gia Bảo. Cười một đám mây, hai người chẳng mấy chốc đã từ Vân Đài lên đến sân lớn trước đại điện.

Đây là lần thứ hai Triệu Thiên Bình đặt chân lên nơi này, vẫn đá xanh chính tề, vẫn vân khí mờ ảo, có điều người thì chẳng thấy đâu. Lưu Vân Tông rộng mà thưa người, thành ra ở đâu cũng thấy vắng vẻ, tính ra số lượng kiến trúc có khi còn nhiều hơn số môn nhân đệ tử.

Cửa điện rộng mở, Triệu Thiên Bình ngó nghiêng ngó dọc theo sau Hoàng Gia Bảo tiến vào. Đại điện rộng lớn nguy nga, so với Thần Binh Phường còn tráng lệ hơn bội phần, có thể nói đây là nơi long lỵ nhất mà Triệu Thiên Bình từng được chứng kiến. Song cái thu hút nhất chính là một trận pháp giữa đại sảnh.

Trận pháp ẩn hiện hình ảnh năm lão giả hợp theo ngũ hành phương vị tay liên tục thay đổi ẩn quyết, còn miệng thì không ngừng tụng niệm những chú ngữ bí ẩn khiến những trận văn bên ngoài biến ảo khôn cùng tạo thành một quang cầu khổng lồ muốn che lấp cả đại điện. Trong quang cầu đôi khi hiện lên hình ảnh đồi núi, lại có khi biến ảo thành hỏa dương vô tận, đôi lúc thì phiêu phù những đốm sáng như tinh tú trên trời. Quang hoa lưu chuyển mang một sức hút kì lạ khiến tâm thần Triệu Thiên Bình không chịu được mà chìm đắm vào trong đó, mặc dù nó chẳng nhìn ra được gì. Đôi khi giật mình choàng tỉnh vẫn không nhận được mà lần nữa chìm đắm.

Sau rất lâu, quang hoa phai mờ, quang cầu dần âm đạm, năm vị lão giả cũng thu pháp tinh tọa. Lúc này Triệu Thiên Bình mới có tinh thần đi quan sát đại sảnh, ngoài năm vị lão giả bố trận đang an vị trên năm bồ đoàn giữa đại sảnh thì còn có vài người khác nữa. Chính diện là một thần tuấn nam tử ngồi ở vị trí cao nhất, Triệu Thiên Bình nhận ra đây là chương môn Minh Dương Chân Nhân, hai bên ngồi hai vị bạch phát lão giả tương đồng với những người bố trận kia. Bên dưới thì ngồi năm người, trong đó có một vị chính là Bạch Vân Chân Nhân sư phụ của Triệu Thiên Bình, còn bốn vị kia hai nam hai nữ lần lượt là Phong chủ của bốn ngọn núi kia. Trong hàng đệ tử trẻ tuổi chỉ có Hoàng Gia Bảo và người cuối cùng là bản thân Triệu Thiên Bình nó.

Lúc này Bạch Vân Chân Nhân mới vẫy tay gọi nó sang đứng bên cạnh, còn Hoàng Gia Bảo thì tiến về sau ghế chương môn.

Triệu Thiên Bình lúc này mới lễ bái sư phụ rồi nhỏ giọng hỏi:

- Ở đây là có chuyện gì thưa sư phụ?

Bạch Vân Chân Nhân không trả lời ngay mà nhìn lên Minh Dương Chân Nhân, khi thấy hắn gật đầu mới thấp giọng kể:

- Trước đây trong tông môn đã có ghi chép cảnh báo về một kiếp nạn liên quan đến sinh tử tồn vong, lần này lại xuất hiện đủ thứ dấu hiệu ứng kiếp nên các vị thái thượng trưởng lão mới liên hợp thôi động Thiên cơ diễn toán tìm ra nguyên căn để suy tính một đường sinh cơ. Mọi người có vài thắc mắc nên mới triệu tập con đến đây.

Triệu Thiên Bình bên ngoài gật gù nhưng trong lòng vẫn căng thẳng, chẳng biết có liên quan gì đến vị vô danh tiền bối kia không. Có điều nghĩ lại bà lão ấy cũng đã cảnh báo mình, chắc hẳn là không sao, nếu không nhắc đến bà lão ấy thì những chuyện khác cũng chẳng cần phải che giấu gì. Nhưng có một số thứ liên quan tốt nhất vẫn nên giấu kín, Triệu Thiên Bình thăm thẳm lòng nhưng vẫn sắp xếp lại một số tin tức xem thứ gì có thể nói thứ gì không nên.

Đúng lúc này Hoàng Gia Bảo lên tiếng:

- Triệu sư đệ, chương giáo chí tôn có vài điều muốn hỏi đệ được không?

Triệu Thiên Bình đang chìm trong suy nghĩ nghe vậy bỗng giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh gật đầu:

- À vâng!

Rồi nó nhanh chóng tiến đến trước một chút khom người:

- Đệ tử Triệu Thiên Bình bái kiến chương môn, bái kiến các vị sư trưởng, không biết đệ tử có thể giúp...à có thể...ừm trả lời cái gì ạ?

Minh Dương Chân Nhân nhìn nó cười:

- Hải nhi không cần quá căng thẳng, ta chỉ có vài thắc mắc đơn giản mà thôi.

Nói đoạn, hắn nhip tay lên thành ghế một lúc rồi lại nói:

- Trận pháp kia được bố trí tại đó rất lâu nhưng trong chúng ta chẳng ai đủ bản lĩnh để phát hiện, thật không ngờ một đệ tử mới nhập môn như con lại tình cờ phá được. Chẳng rõ là may mắn hay trong này có huyền cơ gì mà ta không hiểu chẳng?

Triệu Thiên Bình trong lòng dậy sóng, dù chẳng có hành động hay ý nghĩ mờ ám nguy hại tông môn nhưng trong lòng cất chứa bí mật nên chẳng tránh được thấp thỏm, cũng may nó đã nghĩ ra câu trả lời cho trường hợp này rồi nên cũng khá bình tĩnh mà ứng đáp:

- Một phần chắc là do may mắn ạ. Lúc trước sau khi trải qua giao đấu với hắc y nhân dưới núi thì tron lòng đệ tử luôn cảm thấy kì lạ, sau này khi được sư phụ kể về việc người kia che giấu vết tích thì càng cảm thấy trong việc này có kì quái. Hắc y nhân không trực tiếp hạ sát đệ tử thì không thể nào tin rằng đệ tử đã chết mà tiến hành việc che giấu vết tích tí mĩ như thế cả. Lúc đó đệ tử suy đoán hẳn là hẳn có một lí do khác một cái gì đó khác để phải che giấu như vậy nên mới liều lĩnh đi tìm, rồi đến chỗ kia. Cũng may thường ngày đệ tử vẫn hay nghiên cứu huyền trận nên bước vào khu vực đó thì đột nhiên có cảm ứng nên mới liều mạng tiến hành phá trận. Ai ngờ trận pháp đó không đơn giản như vậy, sau khi ảo trận bị phá thì bên dưới lại xuất hiện một Ân linh trận.

Nói đến đây Triệu Thiên Bình liền lục túi trữ vật lôi ra mấy viên Trung phẩm linh ngọc đã hao mòn trong linh trận lúc trước đưa ra rồi tiếp tục:

- Đây là linh ngọc đã bố trí trên Ân linh trận trước đó. Lúc đó nếu đệ tử không hấp tấp lấy mấy khối linh ngọc này thì hẳn đã không bị trận pháp công kích, có điều linh ngọc trung phẩm quả thực có sức hấp dẫn...may mà mạng nhỏ vẫn còn... .

Càng nói giọng nó càng nhỏ, đến đây Triệu Thiên Bình cũng gãi đầu xấu hổ vì sự tham lam lúc đó của mình. Nhìn điệu bộ tiểu nam nhân của nó mà có mấy vị không nhịn được bật cười.

Một bạch phát lão giả phía sau, chính là một trong năm vị bố trận lúc trước nhìn nó gật đầu:

- Ta đã thôi diễn lại ảo trận kia, quả thật là kì lạ, nhưng người có thể phát hiện ra chứng tỏ thiên phú về mặt trận pháp không tồi chút nào. Một cái nhọt độc như vậy tồn tại cả trăm năm mà không ai phát hiện được, thực sự là thất trách.

Rồi lão thờ dài:

- Nếu phát hiện sớm vài năm thì mọi chuyện đã tốt.

Không khí đại điện bỗng chốc lâm vào trầm mặc, lát sau Minh Dương Chân Nhân mới hỏi:

- Tình hình có phải rất nghiêm trọng hay không?

Vị trưởng lão kia không trả lời câu hỏi ngay mà đắm chìm trong suy tư, một lúc lâu sau lão mới trầm giọng nói:

- Nguy cơ quá lớn, hy sinh là không thể tránh khỏi, chỉ mong qua được một kiếp này...

Đến đây thì lão im lặng, một thái thượng trưởng lão khác lấy ra một quả cầu trong suốt như thủy tinh rồi tụng niệm pháp quyết điểm lên đó, chỉ chốc lát quả cầu nhanh chóng sáng lên rồi tán ra ánh sáng ra khắp đại điện hình thành nên một khung cảnh to lớn.

Hình ảnh một khối như đá chẳng phải đá, như ngọc chẳng phải ngọc đang không ngừng xoay vòng, không ngừng di chuyển với tốc độ cực lớn. Âm thanh gào nua của vị trưởng lão kia từ từ vang lên:

- Đây là khối thiên thạch kích cỡ đến vạn trượng từ vũ trụ nhắm thẳng chúng ta mà lao đến. Chưa đầy hai tháng nữa sẽ đâm vào chính đỉnh ngọn Lư Vân Thiên Phong này. Đến lúc đó, không chỉ là Lư Vân Tông, chỉ sợ cả Lư Thiên Đại lục cũng bị san bằng.

Chưa nói đến lực phá hoại, chỉ riêng kích thích của nó đã đủ che lấp Lư Vân tông rồi. Chẳng bao lâu nữa trên đầu mình sẽ đè lên một ngọn thái sơn theo đúng nghĩa đen, Triệu Thiên Bình chỉ tưởng tượng thôi mà tâm thần rung động, cả đại điện cũng chẳng ai là không hoảng sợ cả. Không khí càng lúc càng trầm trọng.

- Việc này thì có liên quan gì đến trận pháp trong rừng?

Lên tiếng hỏi chính là phong chủ Chu phong Vân Hà Chân Nhân, một nữ cường giả đích thực. Mọi người trong lòng đa phần cũng có thắc mắc như vậy nên đều ngược mắt nhìn về phía năm vị thái thượng trưởng lão chờ đợi được giải đáp. Nhưng họ chỉ im lặng, người trả lời lại là Minh Dương Chân Nhân, sau một hồi suy tính cặn kẽ hẳn mới nói:

- Thời thượng cổ có một kỳ thuật tên là Vãn tinh triệu hồi do một tông môn thời đó sáng tạo, nhưng môn phái đó lại lợi dụng kỳ thuật này gây chiến tranh hủy diệt khắp nơi nên bị kẻ thù liên thủ tận diệt, diệt đến nỗi tên của môn phái này cũng bị thất truyền. Nhưng người đời vẫn biết đến Vãn tinh triệu hồi thì nó từng một thời là ác mộng, cũng là thứ duy nhất còn truyền lưu của tông phái này. Trong những ghi chép cổ xưa có truyền lại rằng tông môn này để lại chín mươi chín đạo Vãn tinh lệnh, mỗi đạo lệnh bài lại có liên kết với một khóa tinh thạch lớn nhỏ khác trời nổi ngoài hư không vũ trụ. Chỉ cần có Vãn tinh lệnh trong tay là có thể bố trí một trận triệu hồi Vãn tinh, uy lực hủy thiên diệt địa. Theo thời diễn của các vị trưởng lão thì khối Thiên thạch kia hẳn là do Vãn tinh lệnh triệu hồi.

Nói đến đây, Minh Dương Chân Nhân khẽ vuốt mi tâm rồi cười khổ:

- Cũng may đây chỉ là Vãn tinh lệnh không quá cao cấp nên chúng ta mới còn cơ hội ngồi đây bàn tính, nếu là cái đệ nhất Vãn tinh lệnh có thể triệu hồi cả một khóa Thái Dương Thần Tinh thì chúng ta chỉ có ngồi chờ chết mà thôi.

Mọi người trong đại điện nghe vậy cũng cảm thấy buồn cười, có điều chẳng ai cười nổi nên không khí có chút ngưng đọng. Minh Dương Chân Nhân lại tiếp tục nói:

- Lại nói, trăm năm trước lão Huyết quỷ của Tuyệt Thần Cốc sau một chuyến lưu lạc bên ngoài trở về lại đồng dạng tuyên bố muốn san bằng Lư Vân Tông chúng ta hẳn là do có thứ này làm ác chủ bài.

Thiên Vũ Chân Nhân của Bạch phong lúc này mới hỏi:

- Nói như vậy muốn ngăn chặn tai kiếp này thì phải dùng đến thuật kia, mà bố trí trong rừng là để chúng ta đúng lúc đó không kịp phòng bị mà thất thủ khiến toàn quân bị diệt sao? Hảo thủ đoạn a! Hảo tàn nhẫn a!

Lời này vừa xong, không khí trong điện như trầm xuống, ai cũng cảm thấy có áp lực trong lòng không dễ giải tỏa. Thuật kia là gì, rồi bố trí gì Triệu Thiên Bình nghe cái hiểu cái không, rất tò mò nhưng nó cũng chẳng dám cất lời hỏi trong lúc này.

Các vị thái thượng trưởng lão sau khi thi triển bí thuật xem trộm thiên cơ xong đều cảm thấy mệt mỏi nên tất cả liền nhập định ngay tại tọa kỷ của mình, lúc này chỉ có Minh Dương Đạo Nhân chủ trì tất cả:

- Phát hiện bố trí Hồn linh trận kia có lẽ là một điều may mắn, dù thiếu thời gian nhưng vẫn đủ để đưa ra đối sách. Chỉ lo là sau đại nạn mọi thứ sẽ khó kiểm soát. Các vị nên tranh thủ thời gian suy nghĩ đối sách, đến khi các vị sư trưởng khôi phục chúng ta lại bàn bạc.

Nói đến đây Minh Dương Đạo Nhân liền yên lặng cau mày như đang tính toán điều gì, năm vị phong chủ lần lượt cáo từ. Còn Triệu Thiên Bình dù đi theo sau Bạch Vân Chân Nhân nhưng tâm tư đang đặt lên ba chữ Hồn linh trận kia, nó biết trận này, không phải là trận gì quá phức tạp, tác dụng là làm nhiễu loạn việc giao tiếp linh lực trong một không gian nhất định.

Bạch Vân Chân Nhân nhìn Triệu Thiên Bình nhíu mày trầm tư thì mỉm cười:

- Con có suy nghĩ gì không?

Triệu Thiên Bình lắc đầu:

- Con không quá hiểu nên chẳng biết phải nghĩ cái gì nữa? Sư phụ, người nói xem đã có tính toán gì để vượt qua đại kiếp chưa?

Bạch Vân Chân Nhân phất tay liền tụ tập một vầng mây xung quanh hai người, vầng mây nhanh chóng ngưng kết xuống dưới chân rồi như một cái phi bàn dần dần nâng hai người lên hướng Hoàng Phong mà bay tới. Vừa bay, Bạch Vân Chân Nhân vừa nói:

- Vẫn tinh lệnh một khi đã bố trí thì chúng ta không có khả năng thay đổi, chỉ còn cách phá hủy mà thôi.

Triệu Thiên Bình bỗng nhớ đến một thứ rồi mừng rỡ:

- Có phải là Ngũ Linh Thiên Thạch?

Bạch Vân Chân Nhân gật đầu:

- Đó là thứ tốt nhất mà chúng ta có thể sử dụng, tuy nhiên trả giá sẽ là không nhỏ, có khả năng Ngũ Linh Thiên Thạch sẽ bị hủy.

Triệu Thiên Bình nghe vậy thì giật mình rồi hỏi lại:

- Chẳng phải nói Ngũ Linh Thiên Thạch uy lực tuyệt luân có thể hủy diệt cả tinh cầu hay sao, chẳng lẽ đối phó với một khối vẫn tinh lại không đủ?

Bạch Vân Chân Nhân thở dài:

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy. Thiên thạch mà tông môn cổ xưa lưu lại đã trải qua luyện chế nên nó càng giống một món pháp khí hơn là một khối vẫn thạch vô tri, uy lực nếu so với một khối thiên thạch bình thường thì dù to hơn chục lần, trăm lần cũng chưa thể so được. Hơn nữa, muốn phá hủy thì dễ, nhưng muốn ngăn chặn sự phá hoại không phải dễ. Nếu chỉ là công kích bình thường, khối thiên thạch lớn sẽ vỡ thành hàng ngàn hàng vạn tiểu thiên thạch khác và vẫn bị khống chế bởi Vẫn tinh lệnh, lúc đó hậu quả vẫn là không thể tưởng tượng. Nên chỉ có một cách, phá hủy hoàn toàn, khiến thiên thạch tan thành tro bụi mới tránh được sức phá hoại về sau. Một kỳ thuật hoành hành thượng cổ không thể xem thường được.

Nói đến đây lão lại thở dài, rồi mới tiếp tục với giọng điệu có chút tang thương:

- Chỉ có tự bạo Ngũ Hành Linh Thạch mới mong hóa giải kiếp nạn này.

Triệu Thiên Bình im lặng không nói. Ngũ Hành Linh Thạch tự bạo, uy lực lớn khó thể tưởng, chắc hẳn sẽ hủy diệt vẫn tinh tan thành tro bụi. Nhưng lời chương môn nói lúc này vẫn còn vang vọng bên tai, sau kiếp nạn mọi thứ sẽ khó kiểm soát.

Hỗn linh trận âm toán bị phá chắc hẳn kẻ địch không thể không biết, ta làm chuẩn bị, địch cũng sẽ có chuẩn bị. Một khi trận chiến xảy ra, không chỉ đối phó với Vẫn tinh mà còn đối phó với kẻ địch chưa biết. Là một thế lực, hay hai thế lực, thật chẳng dám nói trước. Triệu Thiên Bình còn nhớ kẻ trong rừng sử dụng võ thuật của Võ Thần Đảo, còn trên điện thì chương môn lại nhắc đến Tuyết Thần Cốc. Ít nhất đã có hai tông phái dự vào chuyện này, chẳng ai khẳng định sẽ không có cái thứ ba, thứ tư. Mà ở Lưu Thiên Tinh thì Lưu Vân Tông là môn phái thừa người nhất, mất đi sự bảo hộ của Ngũ Linh Thiên Thạch, một nhóm nhỏ tu sĩ Lưu Vân Tông sẽ phải đối chọi với ngàn hàng, thậm chí hàng vạn kẻ thù, đây chính là đại nạn diệt môn chứ chẳng chơi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trao đổi

Xét trên quân số đã thấy thiệt thòi, muốn chiến thắng thì trình độ phải ưu việt, nhưng có khả năng không?

Triệu Thiên Bình đã từng chứng kiến tác phong của Võ Thần Hiệp Khách, vô cùng lãnh huyết. Cái thứ sát khí để lại kia vẫn khiến nó rùng mình khi nghĩ lại, mà đó chỉ là một đệ tử mới nhập môn thôi.

Còn môn nhân đệ tử Lưu Vân Tông, mặc dù tài nguyên dồi dào, được thuận lợi tu luyện nên tu vi cũng chẳng kém, nhưng khả năng sinh tồn thì chẳng đáng tự hào chút nào. Sống dưới cái bóng của tổ tiên, môn nhân đệ tử Lưu Vân Tông thiếu hẳn đi sự ma luyện, như Triệu Thiên Bình chẳng hạn, vì là sơ cấp tu sĩ nên bị hạn chế không được xuất sơn rèn luyện, có nghĩa là được tông môn nuôi cho đến khi trưởng thành. Những đệ tử như vậy thì lấy đâu ra nhiệt huyết chiến đấu, lấy đâu ra ma luyện sinh tử, họa chăng chỉ được vài người là đệ tử vượt qua Lưu Vân thí luyện mới tích tụ được đôi chút mà thôi.

Song nói đi cũng phải nói lại, nhưng điều Triệu Thiên Bình nghĩ ra chắc hẳn mấy vị sư trưởng cũng sẽ nghĩ đến, thậm chí có khi còn tốt hơn, nên Triệu Thiên Bình chỉ nghĩ thôi chứ chẳng đưa ra ý kiến gì. Nếu bản thân nó có giúp được thì phải dựa vào khả năng linh ngộ Thiên Phạt bí pháp rồi, nhớ đến cái này, Triệu Thiên Bình bỗng nhiên hỏi:

- Những chuyện liên quan đến Văn tinh triệu hồi lệnh là ghi chép ở đâu, tại sao đệ tử đã đọc khá nhiều thư tịch nhưng không thấy đề cập đến.

Bạch Vân Chân Nhân cười:

- Tất nhiên là con chưa thể tiếp cận rồi. Những ghi chép này chỉ có ở Tàng Thư Các mà thôi.

Triệu Thiên Bình nghe Bạch Vân Chân Nhân nhắc đến Tàng Thư Các thì sáng mắt nên không nhịn được mà hỏi:

- Nghe nói tiêu chuẩn tiến nhập vào nơi đó rất cao, không biết con có thể được đặt cách một lần hay không?

Bạch Vân Chân Nhân định trả lời hần là không nhưng nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Triệu Thiên Bình thì lão lại trầm ngâm:

- Chưa từng có đặt cách...nhưng chưa hần là không thể. Điều này phải để chương môn quyết định.

Triệu Thiên Bình nghe vậy như thấy được hy vọng nên hớn hờ:

- Còn mong sư phụ khổ cực một phen.

Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó lắc đầu cười:

- Cũng được, nhưng con có gì để trao đổi?

Triệu Thiên Bình sững người. Đúng vậy, nó có gì để trao đổi chứ. Tàng Thư Các là trọng điểm của tông môn, không phải muốn vào là vào, đến sư phụ nó cũng phải lấy điểm công hiến cấp bậc trưởng lão ra đổi lấy cơ hội, còn nó thì lấy đâu ra cái thứ xa xỉ đó.

Triệu Thiên Bình trầm tư nghĩ cách, còn Bạch Vân Chân Nhân thì không vội vàng mà dừng lại nhìn nó mỉm cười chờ đợi. Dường như với vị đồ đệ nhỏ nhất này lão luôn có một tâm thái mong đợi điều kì diệu, mặc dù bản thân nó không có gì quá xuất sắc. Có lẽ là cảm tính, cũng có thể do ấn tượng lần đầu gặp mặt có chút đặc biệt. Biết đâu đứa nhỏ này có thể mang lại niềm vui bất ngờ, mặc dù...Bạch Vân Chân Nhân chỉ thờ dài trong lòng, có điều ánh mắt nhìn Triệu Thiên Bình lại tràn đầy chờ mong.

Một lát sau Triệu Thiên Bình bỗng nhiên nở nụ cười:

- Việc này có thể mặc cả một chút cũng được.

Bạch Vân Chân Nhân ánh mắt lóe sáng nhìn nó hỏi:

- Vậy bây giờ?

Triệu Thiên Bình cười ngượng:

- Đành phiền sư phụ đưa trở lại Lưu Vân Điện vậy.

Bạch Vân Chân Nhân mắt sáng rực lại hỏi:

- Con chắc chắn chứ?

Triệu Thiên Bình nhú mày tính toán rồi cắn răng:

- Chẳng có gì là chắc chắn, chỉ là tin tưởng vào bản thân mình mà thôi.

Bạch Vân Chân Nhân bật cười gật đầu:

- Tốt. Ta sẽ đưa con quay lại, về phần có tranh thủ được hay không thì phải do bản thân con quyết định rồi.

Một người yêu cầu, một người đồng ý, mà chẳng cần giải thích lí do. Chắc lẽ họ đều hiểu tình thế hiện giờ thì thứ có thể mặc cả được chỉ khó nghĩ ra chứ chẳng khó đoán. Còn một cơ hội để tranh thủ kia, coi như đánh cược một lần. Bạch Vân Chân Nhân chẳng ngại hỏi trước, chẳng hiểu sao lão lại trỗi lên niềm tin kì lạ đến vậy.

Hai người nhanh chóng quay lại, năm vị thái thượng trưởng lão vẫn đang nhập định, Minh Dương Chân Nhân vẫn ngồi yên kỹ nhủ mày trầm tư. Thấy thầy trò Triệu Thiên Bình quay lại, Minh Dương Chân Nhân nhú mày rồi rất nhanh thả lỏng, gãi đưa tay ra hiệu mời ngồi rồi cười hỏi:

- Không ngờ người quay lại đầu tiên lại là Bạch Vân sư huynh.

Bạch Vân Chân Nhân cũng nhún nhĩ cười đáp lễ:

- Ngươi bất ngờ hay là không mong đợi đây?

Minh Dương Chân Nhân vuốt cằm:

- Không hẳn là bất ngờ. Không biết sư huynh có đem đến tin tức nào như ta mong đợi hay không?

Bạch Vân Chân Nhân hơi khó hiểu với câu nói của chương môn nhân song không để ý lắm mà đánh mắt về phía Triệu Thiên Bình mà đáp:

- Ta chỉ đóng vai trò xa phụ mà thôi.

Minh Dương Chân Nhân nghe vậy khẽ ồ lên một tiếng, song trong mắt dường lại không chút bất ngờ nào cả, chỉ là đôi mắt nhìn về phía Triệu Thiên Bình lóe lên ánh sáng khó hiểu, như chờ đợi, lại như đắc ý. Hắn nhanh chóng thu hồi cảm xúc trong mắt rồi hỏi:

- Là Triệu sư đệ có lời muốn nói sao?

Triệu Thiên Bình ban đầu có chút rụt rè, song thấy ngữ khí nói chuyện của chương môn cũng không quá xa cách liền dần lấy lại sự tự nhiên mà đáp:

- Chỉ là một thỉnh cầu mong chương môn sư thúc đồng ý.

Minh Dương Chân Nhân rất nhanh gật đầu:

- Cứ nói.

Triệu Thiên Bình hít thở một hơi sâu mới đưa ra thỉnh cầu:

- Đệ tử muốn được vào Tầng Thư Các tra cứu thư tịch, mong chương môn sư thúc phá lệ thông qua.

Minh Dương Chân Nhân nhướn mày đêm chiều một lúc rồi mới trả lời:

- Môn phái trước nay chưa từng phá lệ.

Triệu Thiên Bình cắn răng đáp lại:

- Môn phái trước nay chưa từng lâm vào hiểm cảnh như thế này.

Minh Dương Chân Nhân nhíu mày, ánh mắt toát ra sự nguy hiểm:

- Sư đệ định trao đổi sao?

Triệu Thiên Bình giật thót, có điều nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó trả lời:

- Không phải, chỉ là đệ tử cần có cơ sở để suy tính tiếp.

Minh Dương Chân Nhân thu lại ánh mắt rồi thả lỏng nói:

- Như vậy sư đệ hẳn đã nghĩ ra được kế hoạch?

Triệu Thiên Bình lắc đầu:

- Vẫn chưa định hình được gì cả.

- Vậy người lấy tư cách gì để trao đổi trong khi bản thân chẳng đề xuất được giá trị gì, quy củ của bản môn muốn phá hư cũng không phải dễ dàng như vậy.

Thái độ của chương môn nhân tuy không lạnh lùng nhưng trong lời nói lại ẩn chứa uy nghiêm không thể tranh cãi khiến Triệu Thiên Bình cảm thấy thực sự căng thẳng, nếu không phải tâm tính đã được nhiều lần sinh tử trui rèn thì e rằng bản thân nó đã run sợ thất thủ rồi. Dù vậy vẫn rất khó khăn Triệu Thiên Bình mới có dũng khí mở miệng mặc cả:

- Có câu, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, muốn đưa ra biện pháp thì phải hiểu rõ bản thân trước, song đệ tử vốn vừa nhập môn, chưa rõ tình huống tông môn thế nào. Đệ tử thiết nghĩ bản thân nếu có thể nắm rõ nội tình tông môn biết đâu có thể đề xuất một hai.

Bạch Vân Chân Nhân dù tu vi cao thâm nhưng nghe đến yêu cầu của Triệu Thiên Bình cũng cảm thấy hoảng sợ vì yêu cầu của Triệu Thiên Bình. Nội tình của một tông phái là cơ mật trọng yếu, không phải hạch tâm không thể biết, mà một đệ tử mới nhập môn lại dám đưa ra yêu cầu như vậy, khả năng thất bại cao thì không nói, mà điều quan trọng đây là vấn đề nhạy cảm rất dễ gây hiểu lầm. Nhất là tình trạng tông phái cũng đang trải qua nạn nội gián nên lúc này đưa ra yêu cầu này thật sự là quá nguy hiểm. Bạch Vân Chân Nhân có chút hối hận vì quá tin tưởng vào Triệu Thiên Bình, nghĩ lại bản thân nó còn nhỏ, chỉ vì chút linh tính kia mà đồng ý một cách thiếu suy nghĩ, dù bản thân lão hết sức tin tưởng Triệu Thiên Bình nhưng người khác thì suy nghĩ khác, chắc gì đã đồng quan điểm với lão. Chỉ là lời đã nói ra, Bạch Vân Chân Nhân lúc này muốn ngăn cản thì đã muộn, nên đành dậm chân theo lao, đã lựa chọn tin tưởng thì tin tưởng đến cùng. Nếu có chuyện không mong đợi xảy ra, lão chỉ đành phải tận dụng hết giá trị của cái mạng già này vậy.

Quả nhiên Minh Dương Chân Nhân nghe xong thì cả người lập tức bùng nổ uy áp khôn cùng, sát khí cũng từ từ tỏa ra, giọng của hắn cũng dần lạnh băng:

- Nực cười, đây quả thực là yêu cầu vô lý, người cho rằng bản thân đủ tư cách hay là tự mình rất tài giỏi sao.

Triệu Thiên Bình nội tâm trầm xuống, may mà bản thân nó đã quen với sát khí, có thể nói sát khí trong mộng cảnh kia còn ngưng thực hơn của Minh Dương Chân Nhân nhiều nên Triệu Thiên Bình mới cảm thấy bớt chút áp lực. Đến lúc này, đã không còn cơ hội để sơ xuất, trong áp lực Triệu Thiên Bình lại bình tĩnh đến lạ, nó nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Minh Dương Chân Nhân mà đáp lại từng chữ:

- Chương môn sư thúc có thể lựa chọn tin hoặc không.

Ánh mắt tràn đầy ánh sáng của niềm tin như xóa tan áp lực vô hình, dù chẳng hiểu sự tự tin đó ở đâu ra nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó cũng đủ đánh tan mọi sự nghi ngờ, đó là cảm giác của Bạch Vân Chân Nhân khi nhìn Triệu Thiên Bình lúc này, ngay bản thân lão cũng bị cảm nhiễm.

Minh Dương Chân Nhân nhìn Triệu Thiên Bình thật lâu rồi bật cười thu hồi khí thế của mình:

- Quả nhiên là thiếu niên nhiệt huyết, dân gian có câu thiếu niên xuất anh hùng đúng không, ta thấy Triệu sư đệ quả nhiên là một tiểu anh hùng đấy. Vì để Bạch sư huynh không xuất thủ với ta thì chỉ có thể chấp nhận tin tưởng người thôi nhỉ.

Bạch Vân Chân Nhân cười xấu hổ thu hồi ẩn quyết giấu sau tay áo. Triệu Thiên Bình cũng là lần đầu tiên thấy sư phụ cao cao tại thượng của nó có cử chỉ sinh động như vậy, có điều nó thấy cảm động hơn là buồn cười.

Minh Dương Chân Nhân trầm ngâm một chút rồi bắt đầu sơ lược:

- Trên Lưu Thiên Tinh này có thể nói Lưu Vân Tông chúng ta là môn phái ngoại lai duy nhất, được sư tổ đánh dẹp ra một phương thiên địa nên truyền thừa tương đối hùng hậu, tài nguyên phong phú. Nội tình hùng mạnh nhất không gì khác ngoài Ngũ Linh Thiên Thạch, đây là trấn tông chí bảo giúp tông môn từ xưa chưa hề e sợ những thế lực bản địa. Có lẽ đây cũng là một nhược điểm. Ngoài Ngũ Linh thiên thạch thì sư tổ còn lưu lại sáu bảy môn linh khí trấn áp số mệnh gồm Trấn sơn Lưu Vân Ấn, Trấn phong Ngũ hành Thiên Tinh Kiếm và Trấn linh Lưu Vân Điện.

Hóa ra Lưu Vân Điện lại là một kiện linh khí lợi hại, Triệu Thiên Bình nghe mà trong lòng ngạc nhiên. Linh khí là cấp bậc bảo bối xếp trên cả pháp khí, là bảo bối đã sinh ra linh tính vô cùng lợi hại, tuy không thể sánh bằng thế loại Thiên không bảo khí như Ngũ Linh Thiên Thạch song với Triệu Thiên Bình mà nói đó chẳng khác gì thần binh lợi khí chí cao vô thượng cả. Tuy ngạc nhiên vì sự giàu có của môn phái nhưng Triệu Thiên Bình chỉ giữ trong lòng mà không làm gián đoạn sự giảng giải của Minh Dương Chân Nhân:

- Ngoài ra, Lưu Vân Tông chúng ta còn cất giữ khá nhiều tài nguyên được lấy ra từ bí cảnh, chắc chắn đây cũng là mục tiêu của bọn chúng lần này.

Triệu Thiên Bình trầm gù. Bí cảnh là nơi sản sinh tài phú lớn nhất của Lưu Vân Tông, là tài nguyên mà Diệu Vân sư tổ để lại khiến đồ tôn ăn hoài không hết. Chẳng ai biết trong đó cất chứa bao nhiêu bảo bối, có điều mỗi lần tiến nhập bí cảnh thì thu hoạch của môn nhân đệ tử đều rất phong phú, không những vậy tu vi còn tiến thấy rõ, hơn nữa bí cảnh không chỉ có chừng đó tác dụng, những môn phái khác đồ mất là phái.

- Có thể tính ra được những ai tham gia vào kế hoạch tấn công chúng ta lần này không?

Triệu Thiên Bình suy nghĩ đến vấn đề nếu biết địch thủ là ai dù đối phó không nhẹ đi nhưng cũng giảm được đôi chút bất ngờ nên hỏi vậy, Minh Dương Chân Nhân cũng đưa ra suy đoán của mình.

- Cầm đầu hẳn là Tuyết Thần Cốc. Năm xưa tổ sư khai tông lập phái từng cướp đi một thứ Huyết sát chi khí vô cùng ác độc mà năm đó Tuyết Thần Cốc gần như dốc hết lực lượng môn phái mới có được nên bọn chúng vẫn nung nấu mối thù này. Có điều sự cường đại của tổ sư là không tưởng tượng nổi, không diệt bọn chúng đã là may rồi nên chúng đâu dám ho he, chỉ là không ngờ bọn chúng kiên trì đến vậy. Nghe nói vật kia bị phong ấn trong bí cảnh, đây hẳn là mục đích hàng đầu của chúng. Vả lại Vân tinh lệnh hẳn là thứ xuất phát từ Tuyết Thần Cốc, cái giá thật lớn, có thể chắc chắn bọn chúng nắm vai trò quan trọng trong chuyện lần này. Hơn nữa tại Du Thiên Tuyết Vực có mối gắn bó rất sâu, nếu Tuyết Thần Cốc chủ cuộc thì dựa vào quan hệ của bọn chúng hẳn Nguyệt Thánh Giáo cũng sẽ có phần trong đó. Tiếp đó hẳn là Long Tượng Bang, tuy bề ngoài bọn chúng xưng là chính đạo nhưng đây chỉ là cái cờ hợp cách cho việc bành trướng thế lực mà thôi, vốn bọn chúng muốn xưng bá Lưu Thiên Tinh nhưng Lưu Vân Tông chúng ta là cản trở quá lớn, thật như cái gai trong thịt ngày ngày cấn hận muốn nhổ đi của chúng thì chẳng đời nào lại bỏ qua cơ hội tốt như thế này, có thể thấy nội gián là do bọn chúng tự tay sắp đặt.

Triệu Thiên Bình nghe đến Long Tượng Bang thì không khỏi nhớ đến tràng cảnh chiến đấu xem vong mạng trong rừng lúc trước, nhớ đến vị sư huynh Tô Tuấn kia bỏ mạng để nó được sống, tâm tình của nó trở nên vô cùng nặng nề. Như không nhận ra được tâm sự của Triệu Thiên Bình, Minh Dương Chân Nhân vẫn tiếp tục:

- Nếu mục tiêu của bọn chúng là bí cảnh, vậy hẳn Yêu cung cũng sẽ tham gia, vì bí cảnh của chúng ta có một thứ cực kỳ hấp dẫn yêu tộc là Tiên linh chi khí. Không cần nói cũng đoán được Yêu cung sẽ không bỏ qua lần này để chia chác lợi ích. Ngoài bốn thế lực đó, chẳng thể khẳng định bọn chúng có lôi kéo thêm tông môn nào không, thậm chí những thế lực đơn lẻ ngoài giang hồ cũng có thể nhúng tay vào vùng nước đục này, do vậy bất lợi về nhân số thật khó mà bù đắp được. Dù chỉ bốn tông môn đó cũng không phải là thứ mà Lưu Vân Tông có thể chính diện tranh đấu được. Tuy tông ta có truyền thừa thâm hậu, nhưng lại thiếu giao lưu với bên ngoài, điều này lại là ưu điểm của Võ Thần Đảo. Cứ mười đến hai mươi năm thì bọn chúng lại giao dịch với Thiên Không Sa Ngư, chẳng biết sẽ được thứ tốt gì. Những thứ không lường trước được chẳng ít chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Vui và buồn

Minh Dương Chân Nhân từ trữ vật giới chỉ lấy ra một hạt châu mà lam ngọc rồi nói:

- Lần tế thiên trước đã nhận được từ Thái Thiên tiên trưởng hạt Thủy Mạc Châu này, nếu liên kết nó với địa mạch của Lưu Vân Thiên Sơn thì có thể gia cố hộ sơn đại trận một cách vô cùng vững chắc. Chẳng rõ vị La Thiên tiên bối kia có thấy được nguy cơ của tông môn chúng ta hay không mà tặng thường lại trùng hợp như vậy. Tiếc là hân không trực tiếp ra tay giúp chúng ta thoát khỏi khốn cực.

Nói đến đây Minh Dương Chân Nhân không khỏi thở dài tiếc nuối.

- Với Thủy Mạc Châu này, việc phòng thủ trong vòng bảy bảy bốn chín ngày hân là không có vấn đề, chỉ là sau thời gian đó nếu nguy hiểm không thể giải trừ thì hậu quả không cần nghĩ cũng biết là thế thảm. Bôn tọa đang dự định thực hiện một kế hoạch chia nhỏ để tiêu diệt kiểu du kích, dù sao đây là vùng địa bàn của chúng ta, lợi thế vẫn phải có. Tận dụng thời gian Thủy Mạc kéo dài kết hợp với những linh khí uy lực có thể tiêu diệt cục bộ kẻ địch một cách nhanh chóng. Đây là phương pháp có thể hao mòn từ lực lượng cho đến khí thế của địch nhân. Thủy Mạc nói lâu không lâu, nói ngắn không ngắn, thời gian bốn mươi chín ngày cũng đủ ma diệt nhuệ khí xâm phạm của kẻ thù, còn chúng ta ra sức cầu sinh nên ý chí không dễ hủy diệt như vậy, đến khi Thủy Mạc kết thúc, kẻ nào còn giữ được sĩ khí sẽ là kẻ chiến thắng.

Bạch Vân Chân Nhân thâm gật đầu, đây là một kế sách có tính khả thi cao, nếu thực hiện tốt có khả năng chuyển mình từ thế bất lợi. Tuy là một kế sách không quá cao siêu nhưng yêu cầu khi thực hiện lại khá cao, yêu cầu về tính toán lực lượng và thời gian phải tính chuẩn mới phát huy hết thế mạnh của việc đột kích tiêu diệt cục bộ này, Bạch Vân Chân Nhân rất tin tưởng chương môn nhân đã nghĩ ra kế hoạch này thì trong đầu đã hoạch định đầu vào đó.

Còn Triệu Thiên Bình thì có suy nghĩ khác, tuy kế hoạch này thực sự có thể thắng lợi, nhưng cái giá phải trả quá lớn. Có chiến đấu, tất có thương vong hi sinh, dù là địch hay ta thì đó vẫn là sinh mạng không dễ gì tồn tại. Triệu Thiên Bình đắm chiêu hồi lại:

- Kế hoạch này liệu có thành công trọn vẹn?

Minh Dương Chân Nhân khẽ nhướng mày:

- Ý của sư diệt là gì?

Triệu Thiên Bình chỉnh lí lại suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thứ nhất, hi sinh quá lớn, sau trận chiến này dù chúng ta có thắng đi chăng nữa thì lực lượng tông môn cũng bị ảnh hưởng, thậm chí là tổn thất nghiêm trọng. Dù có thắng được kẻ thù thì chỉ có uy thế hù dọa trong chốc lát, chẳng lẽ chiến đấu quy mô như vậy lại không đã động đến kẻ khác sao? Nếu những kẻ quan sát bên ngoài nhìn ra sự suy yếu của chúng ta thì không thể chắc rằng bọn chúng sẽ không bỏ đá xuống giếng. Khi dốc sức chiến đấu thì nội tình tông môn cũng phải phơi bày, chẳng thể đo đếm được sức hấp dẫn của đồng tài phú kinh người đó đến cỡ nào.

- Thứ hai, sau những chiến cuộc thảm thiết như vậy luôn để lại những hậu họa khôn cùng về sau. Những môn nhân đệ tử có thân nhân bị thương vong, thậm chí là kẻ địch cũng sẽ chìm trong vòng xoáy hận thù không bao giờ kết thúc. Khi tông môn hùng mạnh thì việc kiểm soát hiểm họa đó hân không khó, nhưng khi tông môn suy yếu thì chẳng ai chắc được mối họa đó có nhấn chìm tất cả chúng ta hay không?

- Thứ ba, kế hoạch dù chu đáo nhưng tính mạo hiểm vẫn quá lớn, dù sao vẫn có những nhân tố không thể lường trước được. Môn nhân đệ tử dù tu vi có hùng hậu song lịch luyện lại vì sự bảo hộ của tông môn mà hạn chế quá nhiều, chẳng thể chắc rằng tâm lí của chúng ta không suy sụp trước kẻ địch. Một khi kế hoạch thất bại thì Lưu Vân Tông cũng bị chôn vùi. . .

Triệu Thiên Bình nói đến đây thì dừng lại. Minh Dương Chân Nhân cũng chìm vào suy tư, những điều này không phải hân chưa nghĩ qua nhưng để vượt qua nguy cơ nhất thời thì đành cắn răng chấp nhận. Hậu quả có thể giải quyết sau, sống sót mới là trọng yếu. Cả đại diện lâm vào trầm mặc, năm vị Thái thượng trưởng lão vẫn đã tọa không nói gì, Bạch Vân Chân Nhân thì đang cảm thán vì đồ đệ trong lòng.

- Nói như vậy người đã có cách giải quyết ổn thỏa?

Minh Dương Chân Nhân sau chút suy tư thì phá hủy trầm mặc, trong lời nói thật tâm mang lòng cầu thị khiến Triệu Thiên Bình khẽ thở ra nhẹ nhõm. Nó chỉ e nếu phản bác ý kiến của chương môn lại khiến hân phát ý thì thảm. Triệu Thiên Bình nặng một hơi điều tức rồi thưa:

- Đệ tử cũng chỉ vừa nghĩ ra, còn cần mấy vị sư trưởng phối hợp chỉnh lí.

Minh Dương Chân Nhân gật đầu cổ vừ:

- Được, nếu là kế sách tốt thì chẳng những Tăng thư các mà những khu vực hạch tâm khác cũng tùy người tiến nhập, hơn nữa còn sẽ có ban thưởng.

Triệu Thiên Bình lúc này tâm lí càng vui mừng, mà vui hơn lại là Bạch Vân Chân Nhân, lão vui vì đệ tử, tâm lí cũng thoải mái nên nói đùa:

- Ai da, chương môn người không nên dùng đãi ngộ mà lay động đệ tử của ta chứ, trong này có mùi âm mưu gì đây, cần thận coi chừng vì phần khích quá mà tiểu tử này quên cả chính sự đấy.

Minh Dương Chân Nhân cười vang, thậm chí gã chẳng chút để tâm vì ý tưởng của mình bị Triệu Thiên Bình đánh giá thấp như vậy, điều này làm nó hết sức kì quái. Dù có chút ngượng ngùng nhưng Triệu Thiên Bình vẫn tự nhiên nói ra kế hoạch vừa mới suy tính trong lòng. Đôi khi Minh Dương Chân Nhân và Bạch Vân Chân Nhân cũng sẽ nói vài câu góp ý nhưng kì lạ là chẳng ai có ý phản bác.

Trải qua gần một canh giờ thảo luận, ba người mới hoàn thiện được kế hoạch ứng phó với kiếp nạn lần này. Bạch Vân Chân Nhân lúc này nhớ ra một chuyện lại hỏi:

- Nói vậy, Tam Luận Hội lần này có nên hủy bỏ không?

Ánh mắt của lão hướng đến Triệu Thiên Bình, chỉ thấy nó lắc đầu:

- Cứ để Tam Luận Hội diễn ra tự nhiên đi ạ.

Minh Dương Chân Nhân gật đầu bổ sung:

- Tam Luận Hội diễn ra sẽ khiến kẻ địch có nhiều liên tưởng sai lầm, hơn nữa theo kế hoạch thì môn nhân đệ tử không cần thiết phải biết chuyện này quá sớm để tránh hỗn loạn. Không những không hủy mà còn phải làm lớn, phải tạo không khí tích cực trong chúng đệ tử, lần này chắc sẽ tăng giá trị phần thưởng để khích lệ mọi người. Còn về đại chiến chỉ cần đến lúc đó mọi người tự nhiên góp sức là được rồi.

Triệu Thiên Bình tắc lưỡi:

- Nếu vậy đệ tử cũng phải cố gắng tranh đoạt chứ không thì lỗ lớn.

Minh Chân Chân Nhân chỉ tay vào Triệu Thiên Bình bật cười:

- Ngươi cái đứa nhỏ này thế mà lòng tham không đáy. Được bao nhiêu thứ tốt rồi vẫn đi cạnh tranh với người khác.

Triệu Thiên Bình nhún vai xòe tay:

- Ngài chẳng thể trách đệ tử được, dù gì những thứ kia chẳng tăng chút tài sản nào, dù sao đệ tử cũng cần phải mua linh dược, mua pháp bảo, còn muốn linh ngọc để tăng tu vi đây này. Dù sao ngài cũng chẳng cho đệ tử một cất linh ngọc nào, đệ tử đành phải tự thân vận động thôi, tông môn thì giàu như thế, hải dã, thật là chương môn keo kiệt mà.

Minh Dương Chân Nhân đang cười thì á khẩu, thẹn nhãi này thấy mình vui vẻ lại còn dám cạnh khỏe mình, chỉ là gã chưa kịp phát tác thì Triệu Thiên Bình đã nhanh nhẹn cáo lui rồi, gã chỉ đành cười khổ mà thôi.

Bạch Vân Chân Nhân cũng đứng dậy cáo từ. Đại diện lại chìm vào yên lặng.

Một lúc sau.

- Tại sao ngươi lại tin tưởng vào đứa trẻ đó.

Phía sau Minh Dương Chân Nhân vang lên giọng nói già nua, là một trong năm vị thái thượng trưởng lão lên tiếng. Minh Dương Chân Nhân quay lại vấn an rồi ngược nhìn ra cửa:

- Đứa trẻ này mang đến cho ta một cảm giác đặc biệt, khó nói, chỉ là rất đáng chờ đợi.

Một giọng già nua của vị trưởng lão khác vang lên:

- Lí do đó là không đủ để đem sinh tồn của tông môn cược lên người đứa trẻ đó.

Minh Dương Đạo Nhân lắc đầu:

- Không phải chỉ là trực giác, các vị còn nhớ trong Lưu Vân mật chỉ truyền thừa có một câu: Khi kiếp nạn bùng xuống, nếu được quý nhân tương trợ sẽ chuyển họa thành phúc.

Một vị trưởng lão ngạc nhiên:

- Ý của ngươi là nó?

Minh Dương Đạo Nhân gật đầu:

- Trước đây ta vốn trông chờ vào quý nhân là bậc thần thông nào đó, thậm chí còn nghĩ vị La Thiên kia sẽ quay lại trợ giúp. Nhưng lúc này khi hai sư đồ của Bạch Vân sư huynh quay trở lại, ta lại nhận ra rằng trước kia ta đã lầm. Không cần trông chờ đâu xa...

Vị trưởng lão kia lại nói:

- Có thể không, dù sao ta thấy cái kế hoạch mà đứa trẻ kia đề ra tuy khả dụng nhưng có vẻ quá lí tưởng hóa rồi.

- Quá lí tưởng hóa thì có sao, ta lại nghĩ nếu kế hoạch này thành công thì tông phái sẽ mở ra thời kì càng hưng thịnh, điều đó không tốt sao.

Một vị nữ tu duy nhất trong năm vị thái thượng lên tiếng ủng hộ quyết định của chương môn, hoặc nói là ủng hộ Triệu Thiên Bình. Một vị khác nghe vậy liền hỏi:

- Ý người là sao?

Vị nữ tu sĩ cao tuổi thần thái tự nhiên nói:

- Ngũ Linh Thiên Thạch đã khiến chúng ta quá ý lại, nó biến mất nói không chừng lại là điều tốt. Nếu cứ bảo thủ như cũ thì dù không bị ngoại địch tiêu diệt thì cũng vì nội loạn mà vong. Đã đến lúc mở rộng giao tiếp với thế giới bên ngoài rồi. . .

Minh Dương Đạo Nhân tiếp lời:

- Lưu Vân Tông chúng ta im lặng lâu đến mức kẻ khác dám đến cười lên đầu lên cổ rồi. Hy vọng thể hệ này của chúng ta sẽ đưa môn phái phát dương quang đại.

Một vị trưởng lão khác lại trầm ngâm:

- Ta lại có cảm giác đứa trẻ đó có điều gì che giấu thì phải, kinh nghiệm nhìn người lâu năm của ta hẳn là không sai.

Những trưởng lão khác cũng gật đầu đồng ý, ánh mắt hướng về Minh Dương Chân Nhân lộ ra chút nghi ngờ. Mặc dù chương môn còn khá trẻ nhưng không đến nỗi bỏ qua chi tiết đó được. Hiểu được nghi ngờ của các vị sư trưởng song Minh Dương Chân Nhân chỉ thoáng cười:

- Chẳng ai là không có bí mật của riêng mình cả. Ngay bản thân chúng ta cũng có những thứ không muốn ai biết đúng không. Dù sao lai lịch của đứa trẻ này cũng chẳng phải mờ ám gì, nếu có bí mật thì hẳn cũng chỉ là vài kỉ ngộ không tương mà thôi. Đây là chuyện tốt, không cần thiết phải truy cứu.

Lời nói của Minh Dương Chân Nhân rất có trọng lượng, mọi người cũng không truy cứu chuyện đó nữa. Nếu Triệu Thiên Bình mà ở đây chắc vừa sợ vừa mừng, dù sao một đứa trẻ thì chút cảm xúc chẳng thể qua mắt những lão gia hỏa sống lâu thành tinh ở đây được.

- Đứa trẻ này là một người rất có trách nhiệm đấy, lại dám đứng ra nhận nhiệm vụ khó khăn nhất.

Một vị trưởng lão cảm thán, vị khác liền tiếp lời:

- Lại rất tự tin nữa. Môn phái sau này không lo người kế tục nữa.

Vị nữ trưởng lão kia tỏ ra không đồng ý:

- Khó nói. Ta thấy chí của nó không nằm ở tông môn.

Minh Dương Chân Nhân gật đầu:

- Ta cũng đã tìm hiểu qua về nó, đứa trẻ này nhìn thì hiền hòa nhưng lại là một kẻ không chịu yên phận.

Những vị trưởng lão khác lâm vào suy nghĩ, Minh Dương Chân Nhân lúc này nhìn theo bóng lưng xa vời của Bạch Vân Chân Nhân mà thở dài:

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, chỉ tiếc hi sinh là chuyện không thể tránh khỏi.

Không khí đại diện lại rơi vào yên tĩnh.

Có một điều Minh Dương Chân Nhân không nói với Triệu Thiên Bình mà để cho Bạch Vân Chân Nhân tự giải thích sẽ tốt hơn, đó là bí mật của Ngũ Linh Thiên Thạch.

Mỗi đời chương môn chấp chương Ngũ Linh Thiên Thạch có thể thoái vị nhường hiền, nhưng Phong chủ lại không thể làm như vậy, vì Phong chủ là tồn tại duy nhất, chỉ khi một vị Phong chủ qua đời thì mới tuyển người kế tục. Bởi một lẽ khi Phong chủ được lựa chọn phải luyện hóa một khóa Thiên thạch trong Ngũ linh tương ứng mới có tư cách thành Phong chủ, nhưng Ngũ Linh Thiên Thạch lại là kỳ bảo thuộc tầng lớp đạo khí, chỉ có những Thiên không tu sĩ mới có khả năng luyện hóa thành công. Một Chân linh tu sĩ, muốn luyện hóa, dù chỉ một phần cũng phải trả giá lớn, đó là lấy sinh mệnh làm trụ cột dẫn nhập luyện hóa, điều đó tương đương đem tính mạng gắn kết vào Ngũ Linh Thiên Thạch.

Một khi dẫn bạo Ngũ Linh Thiên Thạch đồng nghĩa với việc sinh mệnh chấp dứt. Đây là một bí mật chỉ những người hạch tâm mới biết được. Cũng đồng nghĩa với việc gắn kết số mệnh của mình với tông môn, bởi thế, Phong chủ mỗi đời luôn là người trung thành nhất. Thực chất muốn dẫn bạo Ngũ Linh Thiên Thạch mà không chết còn có một cách, đó là hoàn toàn luyện hóa chúng, cũng tương đương với việc nâng tu vi đến Đạo cảnh, chỉ là chuyện đó với tu sĩ ở Lưu Thiên Tinh thì quá xa vời.

Khi Triệu Thiên Bình nghe tin tức này từ Bạch Vân Chân Nhân thì cảm giác như vừa từ thiên đàng bỗng chốc rơi vào địa ngục. Niềm vui chẳng tày gang, nó vừa còn hí hửng trước đó nhưng giờ lại đón nhận tin dữ như thế này khiến tâm thần nó thực muốn suy sụp. Bạch Vân Chân Nhân vừa mới tiến cấp,

sinh mạng được kéo dài, dù có chút hụt hẫng nhưng lão vẫn thần nhiên đón nhận:

- Tính ra ta đã thọ hơn người bình thường rất nhiều. Nhân vận tứ hải, một kiếp cũng đã quá nhiều, nếu sinh mạng kết thúc mang đến nhiều ý nghĩa thì chẳng phải đó là thành tựu chung cực rồi sao. Một kiếp tu sĩ cũng chẳng cầu gì hơn như thế.

Triệu Thiên Bình trầm mặc, nó hiểu suy nghĩ của sư phụ nhưng vẫn không tránh khỏi nỗi bi thương. Đối với nó đây thực sự là một gia đình đáng quý trọng, nó tham lam chẳng muốn mất ai, chỉ là ông trời không thỏa nguyện cho nó.

Nhìn ánh mắt buồn bã của nó, Bạch Vân Chân Nhân lại mỉm cười khuyên bảo:

- Có những thứ quý giá cần chính bản thân mình đi giữ gìn, các con là đồ đệ, cũng là những người thân duy nhất của ta, đâu phải cứ sống mới là hạnh phúc, được bảo vệ các con là điều khiến ta vô cùng mãn nguyện, đó mới là hạnh phúc thật sự của ta.

Triệu Thiên Bình không kiềm được mắt đỏ lên, nhưng vẫn cố gắng kiên cường để sư phụ vui lòng. Những lời của sư phụ cũng thật đúng tâm trạng, nó không tự chủ mà nghĩ đến mình, bản thân còn mang trọng trách, có phải một ngày nếu phải hi sinh để bảo vệ cho những điều quý giá, bản thân mình có do dự hay không?

Nghĩ đến đó, tâm trạng nó cũng vui nỗi bi thương. Nó mỉm cười đáp lại:

- Con sẽ ghi nhớ lời sư phụ.

Bạch Vân Chân Nhân hài lòng:

- Khoảng thời gian còn lại ta sẽ tập trung chỉ điểm tu luyện cho các con, lần Tam Luận Hội này không được làm ta xấu mặt.

Triệu Thiên Bình kiên nghị gật đầu:

- Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngũ nguyên

Ngày hội tam luận càng đến gần, mọi người cũng trở nên bận rộn. Năm nay tông phái bồng dung gia tăng phần thưởng gấp đôi khiến không khí có chút vắng lặng trong tông môn bỗng chốc bùng nổ.

Như giải thưởng cá nhân ở hạng mục Kỳ luận và Trận luận nếu được đệ nhất sẽ nhận thưởng lên tới ba vạn điểm cống hiến cao cấp, nếu quy đổi thì tương đương với một trăm trung phẩm linh ngọc hoặc cơ hội được trưởng bối chế tạo cho hai kiện pháp bảo, đệ nhị được một vạn điểm, đệ tam năm ngàn còn năm thứ hạng từ bốn đến tám đều được phát thưởng một ngàn điểm cống hiến cao cấp, cũng là một khoản tài phú không hề nhỏ chút nào.

Còn hạng mục Tổ hợp luận bàn thì phần thưởng càng thêm thâm hậu. Nếu đội nào đứng đệ nhất thì mỗi cá nhân trong đó được thưởng một pháp bảo đặc chế cộng thêm ba trăm điểm cống hiến cấp trưởng lão. Nếu quy đổi thì ba trăm điểm cống hiến cấp trưởng lão chỉ bằng ba vạn điểm cao cấp, nhưng diệu dụng của nó không phải ba vạn điểm cao cấp có thể so sánh được. Đội đứng nhì thì mỗi cá nhân được thưởng hai trăm điểm cống hiến cấp trưởng lão, đệ tam thì một vạn điểm cao cấp cho mỗi người, không có giải thấp hơn.

Phần thưởng gấp đôi, hào hứng càng lớn bội phần, các sư huynh đệ Triệu Thiên Bình cũng ra sức luyện tập. Bản thân nó cũng rất cố gắng, ngoài một phần thời gian diễn luyện thực chiến một nhân với các sư huynh, còn lại hầu như nó đều ăn ngủ tại Tầng thư các.

Tầng thư các là nơi cất giấu những điển tịch và đạo thuật cao cấp khiến Triệu Thiên Bình si mê không thôi. Tiếc là thời gian trước mắt quá gấp rút nên nó chỉ đành nghiên cứu mỗi Lôi thuật và Phù trận.

Tầng thư các không phụ lòng Triệu Thiên Bình, mặc dù không có đạo thuật sử dụng lôi điện nhưng có điển tịch lý giải về lực liên lôi điện khá rõ ràng. Không những thế, Triệu Thiên Bình còn tìm được niềm vui bất ngờ khi điển tịch đó còn nói về Phong, thứ mà bản thân nó khao khát tìm hiểu.

Ngũ hành diễn hóa tự nhiên, biểu hiện ra ngũ đại nguyên tố của thế giới gồm địa thủy hỏa phong lôi.

Nói sơ lược thì ngũ hành tích tụ lấy cương làm tính thành địa, ngũ hành hòa trộn lấy nhu làm tính thành thủy, ngũ hành nhiệt hóa sinh hỏa, ngũ hành phân tán lấy động làm tính là phong, ngũ hành phân âm dương chuyển hóa sinh lôi.

Ngũ đại nguyên tố còn được phân tích trên các khía cạnh khác. Ti như tính hư thực, địa với thủy là thực, mà hỏa với lôi là hư, còn phong lại hư thực giao hòa, coi như là nguyên tố trung gian. Hoặc là trạng thái khác như địa và thủy tính tĩnh, mà hỏa và lôi lại tính động, phong chuyển hóa mạnh mẽ, tụ phong như cương nhận, tán phong hóa hư vô.

Chỉ là trạng thái thì suy xét ngũ nguyên có vẻ tương đồng, nhưng nếu hiểu sâu về bản chất thì sẽ xuất hiện rất nhiều lý giải khác, từ cơ sở trạng thái mà diễn hóa, có tương đồng, cũng có biến hóa rõ rệt.

Phức tạp nhất phải kể đến khả năng định sinh tử. Phong tụ tán bất định, hư thực bất minh, vô sinh vô tử. Thủy thì đại diện cho sinh, là nơi bắt nguồn của sự sống, còn địa đại diện cho tử, nơi kết thúc của sự sống. Viêm và lôi diễn biến sinh tử, với viêm sinh tử được tinh lọc, với lôi sinh tử được thăng hoa.

Những hiểu biết trên là qua vô số thế hệ đúc kết, từ tự nhiên tìm hiểu tri thức rồi lại áp dụng vào việc tu luyện, đó không chỉ là con đường tồn tại mà còn là con đường tu luyện giả luôn luôn phải đi. Tỉ như một câu viêm tinh lọc sinh tử có thể giải thích được vì sao luyện khí luyện đan lại chuyên dùng lửa để luyện lấy tinh hoa của tài liệu.

Kẻ đi xa nhất là kẻ không chỉ hiểu được nhiều mà còn phải làm được nhiều.

Đạo và bản ngã không thể tách rời.

Sự giảng giải về học thuyết ngũ đại nguyên tố có nét tương đồng rất lớn với diễn giải Thiên Phật bí pháp, điều này khiến Triệu Thiên Bình được lợi không nhỏ. Mặc dù chỉ là đại cương, nhưng so với trước đây không phương không hướng thì đã là tốt lắm, chỉ cần có phương hướng chính xác, cộng thêm sự diễn hóa của Diễn thiên thần thuật, Triệu Thiên Bình có tự tin sẽ có một ngày lý giải chính xác những lực lượng này.

Thậm chí nó còn có suy nghĩ lớn mật, viêm tinh lọc sinh tử dùng để luyện đan luyện khí, vậy lôi thăng hoa sinh tử có thể dùng luyện đan luyện khí hay không. Tất nhiên do tính chất khác nhau nên kết quả sẽ khác, nhưng thế nào thì nó cần phải tìm tòi thêm. Có điều chuyện này phải để sau, hiện giờ nó chẳng hơi đâu mà ôm thêm việc khám phá luyện khí vào người.

Ngoài những ghi chép có lợi cho lôi thuật, Triệu Thiên Bình dành phần lớn thời gian cho việc tìm hiểu phù trận, đặc biệt là các kiểu bày bố trận pháp, một nửa tinh lực nghiên cứu nó dành cho huyền trận, còn một nửa dành cho các loại trận pháp khác. Mặc dù phù trận Mộng Cảnh Đạo Thuật của bà lão vô danh lưu lại đã bị xóa mất nhưng Triệu Thiên Bình đã kịp lục ẩn nó lại trong Diễn thiên thể giới để từ từ tìm hiểu. Tuy không phải nguyên bản nhưng không khác bao nhiêu, hơn nữa Triệu Thiên Bình không định đi theo nguyên bản Mộng Cảnh của bà lão mà nó muốn định hướng con đường Mộng Cảnh của riêng mình, một tham vọng thực sự khá lớn.

Thời gian không phải quá nhiều nên khi đăng ký các hạng mục tham dự Triệu Thiên Bình quả quyết bỏ đi Kỳ trận, đây là thứ tốn rất nhiều thời gian so với hai hạng mục kia, mà bản thân nó lại ít nghiên cứu cho dù có lợi thế là Diễn Thiên Thuật.

Ở hạng mục Tổ hợp luận bàn chỉ có mười hai đội, Ngũ phong mười đội, Lưu Vân Điện kết hợp với ngoại môn Vân đài xây dựng hai đội. Mười hai đội chia làm bốn tổ, mỗi tổ đấu ba trận loại một chọn hai, từ đó tiến hành tiếp tục tám trận đấu loại trực tiếp tranh thứ hạng, tổng cộng hai mươi trận đấu, ngoài chung kết diễn ra vào ngày cuối cùng thì chỉ tốn năm ngày thi đấu mà thôi.

Trận luận cũng chẳng phức tạp, từ hơn một trăm trận thủ đăng ký sẽ tiến hành hai bài kiểm tra của ban giám khảo, từ đó chọn ra mười sáu người xuất sắc nhất để tiến hành đối kháng trực tiếp, mười sáu trận đấu trừ trận chung kết tiến hành vào ngày cuối cùng thì tốn chín ngày để thi đấu. Nếu tính một tuyển thủ thì mỗi ngày chỉ đấu một trận khoảng ba canh giờ mà thôi, thời gian khá dư giả nên Triệu Thiên Bình mới lựa chọn tham gia.

Còn Kỳ luận thì luôn phải tiến hành đấu loại trực tiếp, một trận đấu nhanh thì một khắc mà lâu thì một ngày. Thời gian bất định khiến Triệu Thiên Bình chẳng có hứng thú mà tham gia. Có lẽ thứ đó cũng không hợp với Triệu Thiên Bình, bảo nó nghĩ ra một kế sách còn được, nhưng tỉ mỉ thực hiện chiến thuật lại chẳng phải sở trường của nó, dù sao con người không phải toàn năng. Đầu tư vào hai hạng mục kia là đủ, thời gian còn lại nó còn phải không ngừng nghiên cứu và bố trí nhiều thứ.

Sau một thời gian dài, rốt cuộc Triệu Thiên Bình cũng chờ được đến ngày Tam Luận Hội tổ chức. Địa điểm chẳng phải đâu khác mà chính là Tam Luận Hội Đường ngay dưới chân Chu Sơn.

Tam Luận Đường nó đã từng đến vài lần để diễn luyện Mộc trận, nhưng chưa bao giờ không khí lại nhộn nhịp như lúc này. Có lẽ đây là lần tụ hội đông đảo nhất mà Triệu Thiên Bình từng thấy, so với điển lễ Khai Thiên lần trước cũng hơn đến bốn năm thành. Nghĩ ra cũng dễ hiểu, tuy lần trước có chỗ tốt song không quá hấp dẫn, còn lúc này vì đại hội mà cũng vì một lý do đặc biệt khác mà tất cả môn nhân đệ tử đều bị triệu tập trở về môn phái để tham gia. Đây cũng là cái cơ chính đáng.

Triệu Thiên Bình tráng quẩn một cái hắc bố cân màu đen, đây cũng là do mấy ngày qua vận dụng linh thức quá độ cho việc học tập và suy diễn khiến linh thức của nó có chút chịu không nổi, nhưng với Triệu Thiên Bình bây giờ nghỉ ngơi lại là xa xỉ nên nó mới nghĩ ra một biện pháp bổ cấp tạm thời. Trên hắc bố cân tẩm vào chút tinh hoa thảo mộc, lại vẽ thêm ít phù trận tĩnh tâm ngưng thần giúp nó tạm đối phó với cơn đau khó chịu, vành mắt hơi u ám, thỉnh thoảng lại bóp nhẹ huyết thái dương để cảm thấy dễ chịu, ngoài ra thì Triệu Thiên Bình không có dấu hiệu nào bất thường cả. Mấy sư huynh quan tâm có hỏi thì nó chỉ đáp qua loa là do hồi hộp và lo lắng mới mất ngủ mà thôi, không có vấn đề. Có điều để giảm bớt áp lực cho linh thức cũng như đánh giá thực lực bản thân thì Triệu Thiên Bình hạ quyết tâm không sử dụng Diễn thiên thần thuật trong thi đấu, đó coi như là công bằng với mọi người, mặc dù không ai biết nhưng không sao, chỉ cần bản thân nó biết, vậy là đủ.

Theo sau mấy tám vị sư huynh trò chuyện rôm rả, Triệu Thiên Bình cũng dần tiến nhập vào Hội đường. Hội đường vì chuyên dùng cho thi đấu nên kết cấu không giống với loại kiến trúc như bình thường, nơi này chỉ có một đại sảnh nhỏ, giữa đại sảnh dựng một tấm bảng lớn ghi lại những thông tin cần biết cho Tam Luận Hội là luật lệ, thể thức cùng thời gian thi đấu, rồi danh sách đối thủ và quan trọng nhất là giải thưởng.

Mọi người chỉ biết hôm nay là ngày khai mạc và tiến hành rút thăm để chia danh sách ba hạng mục, còn nhưng thứ khác phải tự xem nên tất cả mọi người, bao gồm nhóm chín người Triệu Thiên Bình khi vào đây thì hầu hết mục tiêu đều là bảng thông báo.

Tuy đại sảnh không lớn nhưng số lượng người chưa được hai trăm cũng chẳng phải nhiều nên cũng khá trống trải, Triệu Thiên Bình chỉ cần đưa mắt từ xa cũng có thể rõ ràng nội dung.

Đầu tiên là hạng mục Kỳ luận có số lượng người đăng kí tham gia đông đảo nhất là một trăm năm mươi ba người, trừ trận chung kết ra thì phải tiến hành đến một trăm năm mươi ba trận đấu sơ loại để chọn ra được tám người giỏi nhất, sau đó là bảy trận tiêu điểm để định ra thứ tự từ ba đến tám. Tổng cộng một trăm sáu mươi ván cờ, do số lượng lớn như vậy nên năm vòng sơ loại đều phải diễn ra ít nhất mười ván một lượt, mỗi ngày phải đánh xong từ mười đến hai mươi ván tùy theo thời gian của một ván đấu tiêu tốn bao nhiêu.

Hạng mục Trận luận thì ít người hơn, chỉ có một trăm lẻ bảy người đăng kí, sau đợt thi loại sẽ chỉ còn mười sáu người mà thôi. Mười sáu người sẽ thi đấu mười lăm trận để tìm ra vị trí từ ba đến tám, mỗi ngày hai trận đấu, mỗi trận trên dưới bốn canh giờ.

Trận luận sẽ thi đấu xen kẽ với Kỳ luận, tức là mỗi ngày một thứ, cách một ngày thì lặp lại cho đến ngày đại hội thứ bảy thì Tổ hợp luận mới xen vào. Tổ hợp luận có mười hai đội đăng kí tham dự, trong đó Hoàng Huyền Chu mỗi phong hai đội, Vân đài kết hợp Lưu Vân Điện là hai đội, Bạch phong chỉ một đội mà Thanh phong lại đến ba đội. Nhân số mỗi đội cũng không đều, ít nhất là đội của Triệu Thiên Bình với chín người coi như tối thiểu, còn tối đa cho phép là mười hai người thì có một đội của Thanh phong, một đội của Huyền Phong, một đội của Bạch Phong và đội còn lại của Hoàng Phong.

Thực ra khi thi đấu thì chỉ có chín người tham gia mà thôi, những đội có số lượng nhiều hơn là làm ra dự bị phòng cho những trường hợp có biến cố hoặc cần thay đổi lớn về chiến thuật. Mỗi thành viên một ưu thế, càng nhiều thành viên thì ứng biến càng linh hoạt, có thể thấy ở mặt này thì đội của Triệu Thiên Bình có chút bất lợi nhưng ai nấy vẫn rất tự tin.

Xem xong thông báo thì cả nhóm tụ lại một góc đại sảnh để thảo luận.

- So với hai năm trước thì số lượng người tham gia tăng khá nhiều. Sự cạnh tranh cũng càng thêm khốc liệt, muốn chiếm lấy thành tích tốt không phải dễ dàng, mọi người phải hết sức tập trung, không có đối thủ nào là yếu cả.

Linh Vân Đạo Nhân thấy Triệu Thiên Bình vài người có vẻ quá háo hức nên lên tiếng cảnh tỉnh, chỉ sợ một phú bất cẩn lại thua thiệt người ta. Phiên Vũ Đạo Nhân cũng cẩn thận lên tiếng:

- Có rất nhiều đối thủ mạnh, thi đấu bên mục Kỳ trận phải chú ý đến mấy người như Trịnh Thiên Hải, Thiên Nhai Đạo Nhân của Bạch Phong, Lục Thiếu Hồng của Huyền Phong, Nguyệt Hoa Tiên Tử của Thanh Phong và đặc biệt là Kinh Vân Đạo Nhân của chi chương môn.

Hắn quay sang Triệu Thiên Bình:

- Kinh Vân Đạo Nhân chính là Hoàng Gia Bảo đấy, hắn là đệ nhất Kỳ thủ của hai năm trước.

Triệu Thiên Bình hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại cũng bình thường, là chân truyền chương môn đệ tử thì có bản lĩnh như thế cũng là bình thường.

- Không những đệ nhất Kỳ thủ mà cũng là đệ nhất chiến đội, lần này muốn vượt qua hắn ta thật không dễ dàng, mọi người nhất định phải quyết tâm cố gắng hết sức.

Ai cũng sáng rực chiến ý gập đầu.

Độc Cô Truy Dương lúc này lên tiếng:

- Lão cửu lần đầu tham gia Trận luận nên ta cũng nói về mấy đối thủ mạnh.

Bản thân Độc Cô Truy Dương tuy nhận nhiệm vụ chỉ điểm trận pháp cho Triệu Thiên Bình song nó chỉ học một ít lúc đầu rồi sau đó mất biệt nên Độc Cô Truy Dương cũng chẳng có cơ sở đâu mà đánh giá thực lực chính xác của Triệu Thiên Bình, chẳng biết nó có rèn luyện không nhưng thời gian gần như vậy, lại bị một tai nạn hôn mê hơn tháng thì tiến bộ chắc không nhiều, mặc dù không quá hy vọng nhưng hắn vẫn đảm bảo được trách nhiệm chỉ dẫn của mình:

- Đệ nhất lần trước là Kim Liên Tiên Tử, nàng chính cũng là sư muội của Kinh Vân sư huynh, một thân kiến thức và lý giải trận pháp vô cùng uyên bác. Đây là đối thủ mạnh nhất, cũng là ứng viên sáng giá nhất cho chức vô địch hạng mục Trận luận lần này.

Triệu Thiên Bình gật gù lắng nghe rồi hỏi:

- Nàng ta so với huynh thì sao.

Độc Cô Truy Dương ngẫm nghĩ chút rồi đáp:

- Lần trước không có cơ hội đối đầu trực tiếp với nàng ta nhưng có thể đánh giá sơ bộ là trình độ lần đó ta thua một thành thực lực, có điều lần này thì chưa biết được.

Ánh mắt hắn sáng rực chiến ý.

Triệu Thiên Bình lại hiểu kỳ:

- Thế lần trước huynh bại dưới tay ai?

- À, cái này...

Độc Cô Truy Dương đang ngập ngừng thì Không Thương Vũ đã cướp lời:

- Có cái gọi là anh hùng nan độ mỹ nhân quan.

Nói xong liền cười ha hả, mấy sư huynh khác cũng bật cười thích thú, chỉ có Độc Cô Truy Dương thì mặt lúc xanh lúc đỏ.

Triệu Thiên Bình cũng hiểu ra mỹ nhân đó là ai, không biết sư huynh là thua do thực lực hay là do tâm lý, nhưng dù sao đối thủ lần này đều rất mạnh. Bản thân Triệu Thiên Bình cũng rất tự tin với những gì đã học, chỉ là kinh nghiệm bỏ trận và giải trận của nó ít đến đáng thương, không thể so sánh với những thiên tài kia được. Nếu tận dụng Diễn thiên thần thuật thì Triệu Thiên Bình có đến tám chín phần tự tin chiến thắng tất cả nhưng nếu chỉ dùng khả năng căn bản của linh thức thì chỉ còn bốn năm thành tự tin mà thôi, dù vậy cũng đã là rất cao rồi.

Sự tự tin của nó không chỉ bắt nguồn từ những gì nó học được trong thời gian qua mà còn dựa vào một biện pháp mà nó vẫn hay dùng, đó là học tập ngay lúc chiến đấu, tận dụng mọi thứ trong lúc đối đầu để nâng cao cả kiến thức lẫn kinh nghiệm của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chuẩn bị Tam luận hội

- Yo, đây chẳng phải là Linh Vân sư huynh sao, trông mọi người thật vui vẻ a, rất tự tin thì phải?

Đang lúc cả nhóm trò chuyện vui vẻ thì đằng sau có một giọng nói ồm ồm vang lên chào hỏi mà nghe chẳng có chút hảo cảm gì cả. Quay sang thì mới nhận ra một nhóm người đang tiến về phía họ, Linh Vân Đạo Nhân thân nhiên đáp:

- Tự tin nhất định là phải có.

- A, nói như vậy các vị đã chắc chắn nắm được đệ nhất trong lòng bàn tay rồi? Thật sự là cung hi a. Haha.

Tiền Vạn Kim nghe vậy liền búng tay tách tách rồi làm như bấm đốt tính toán mà nói:

- Cũng chưa biết được, nhưng vượt qua hạng vô danh tiểu tốt thì đúng là rất có tự tin.

Nhóm người đi tới có mười một người, khi nghe Tiền Vạn Kim ám chỉ thì có vài kẻ trông rất là tức giận. Triệu Thiên Bình khi nhóm người vừa xuất hiện liền để ý thấy một kẻ tuổi trạc hai mươi, gương mặt thô mà sắc, đầu đội Lục ngọc quán, lí do là ánh mắt kẻ này nhìn nó rất hằn học khó chịu như kẻ thù mấy kiếp rồi vậy. Triệu Thiên Bình nhận ra những kẻ này đều là người của Hoàng Phong, đã từng ở nhà ăn gặp qua vài người, thậm chí lần đi lễ kia cũng gặp qua hết nhưng không quá chú ý, thật chẳng hiểu đã kết thù gì với gã kia để gã phải nhìn mình khó chịu như vậy. Triệu Thiên Bình nhíu mày một chút rồi không để ý đến nữa.

Đội ngũ đối phương được dẫn dắt bởi một thanh niên tuổi chừng hai mươi hai, Triệu Thiên Bình biết gã có hiệu là Tinh Vũ Đạo Nhân, nhưng cũng chỉ có chút hiểu biết đó mà thôi, những người kia nó chẳng biết ai vào ai cả. Tinh Vũ Đạo Nhân tướng mạo khá tuấn tú, chỉ là đôi mắt tuy dài nhưng hẹp để lại cho người ta cảm giác vừa gian tà vừa nguy hiểm. Gã nghe Tiền Vạn Kim nói nhưng nụ cười nhếch môi không biến mất mà càng nồng đậm như chẳng hề phật ý, tay thì phát phát cái quạt có họa hình sơn thủy cười nheo mắt nói:

- A ha ha. Vô danh tiểu tốt sao? À đúng rồi, vị sư đệ này hình như chưa được gặp qua thì phải. Ta là Mạc Tinh Vũ, không biết sư đệ xưng hô ra sao?

Tinh Vũ hướng về Triệu Thiên Bình mỉm cười tưởng như làm quen nhưng ngụ ý lại chỉ rõ Triệu Thiên Bình mới là vô danh tiểu tốt. Vũ Thanh Hà đứng một bên thấy đối phương vô lễ định xông ra trước nhưng Triệu Thiên Bình khẽ kéo y lại đằng sau, tuy bị người khác khiêu khích nhưng nó cũng không rảnh rỗi để chấp nhặt. Dù vậy nó cũng chẳng thêm bán mặt mũi nên chẳng muốn dồng dài:

- Triệu Thiên Bình.

Một câu giới thiệu ngắn ngủi, khỏi giải thích kỹ cũng hiểu nó chẳng muốn nói thêm gì với kẻ này, có điều Tinh Vũ Đạo Nhân chẳng chịu buông tha:

- Ô, Triệu Thiên Bình, quả thực chưa từng nghe qua bao giờ.

Tinh Vũ Đạo Nhân càng nghe càng giả vờ không biết, mà lúc này cái gã luôn nhìn hằn học “mờ lòng tốt” nhắc nhở:

- Đây là Triệu sư đệ được Phong chủ sư bá thu lưu năm trước.

Tinh Vũ Đạo Nhân lúc này mới làm như tỉnh ngộ khoa trương:

- Hóa ra là Triệu sư đệ đại danh鼎鼎 đây sao, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu nha. Thật không ngờ được gặp sư đệ ở đây, thật là hạnh ngộ, hạnh ngộ mà.

Rồi gã làm ra vẻ muốn vỗ vai, có điều Triệu Thiên Bình chỉ đơn giản né nhẹ rồi cười trả lời:

- Ngưỡng mộ là phải.

Tinh Vũ ngăn người rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười lúc này đã có chút gượng gạo, bên cạnh, cái gã luôn tỏ ra hãnh học với Triệu Thiên Bình từ đầu liền lên tiếng với giọng nói nhưng răng dính vào nhau:

- Có vẻ Triệu sư đệ rất có bản lĩnh thì phải.

Triệu Thiên Bình nhìn qua gã rồi hỏi:

- Người là ai?

Kẻ đội lưc ngọc quán lúc này mới ưỡng ngực khoanh tay đứng ra:

- Ta là Vương Hạo.

Họ Vương sao? Triệu Thiên Bình nhìn kĩ lại kẻ đối diện, lúc này thấy có điểm quen thuộc, hóa ra là người họ Vương. Nhưng Triệu Thiên Bình cũng chẳng quan tâm mấy, hơn nữa đối phương cứ thích nhắm vào mình thì nó cũng chẳng thiết phải hòa nhã làm gì, bản thân nó tuy đối xử với người bên cạnh rất hiền hòa nhưng phải xem đó là ai, đối với kẻ gây sự thì nó dù không muốn dính líu nhưng đã dây vào thì chẳng phải nhường nhịn làm gì:

- Chưa từng để ý.

Wang Hào gương mặt âm trầm nhưng không phát tác, Tinh Vũ Đạo Nhân thì nhìn Triệu Thiên Bình hơi lâu một chút rồi bật cười như chẳng có chuyện gì:

- Vị sư đệ này thật là có cá tính a. Thi đấu nếu có gặp mặt thì xin được chân thành chỉ giáo.

Triệu Thiên Bình thân nhiên gật đầu, Tinh Vũ Đạo Nhân lại mỉm cười như hoa thu quạt lại chấp tay:

- Không quấy rầy mấy vị nữa, chúng ta đi trước, hẹn gặp lại trên đấu trường.

Mấy người Triệu Thiên Bình tuy không chào đón đối phương nhưng cũng theo lễ nghĩa gật đầu cáo từ.

Nhóm Tinh Vũ đi đến một nơi khuất bóng thì Tinh Vũ Đạo Nhân nhìn Vương Hạo cười cười:

- Vương sư đệ có vẻ không thoải mái.

Wang Hạo cười lạnh khinh thường:

- Hừ, chỉ là một tiểu tử quê mùa cũng dám kiêu ngạo như vậy.

Tinh Vũ Đạo Nhân liền khuyên:

- Đừng xem thường tiểu tử đó, từ trước đến nay những người vượt qua được Vân chương không một ai đơn giản cả.

Wang Hạo có vẻ không phục:

- Thi sao chứ, nó mới nhập môn bao lâu, dù có thiên phú tốt đến đâu đi chăng nữa thì cũng cần thời gian để mà phát triển. Đệ tử nhập môn chỉ việc học tập công pháp đã tốn khá thời gian rồi, tinh lực đâu mà đi nghiên cứu tam luận, thật không thể hiểu nổi...

Nói đến đây Vương Hạo chỉ còn nghiêng răng nghiêng lợi cảm tức, Tinh Vũ Đạo Nhân đứng một bên gật đầu nghĩ cũng đúng nhưng vẫn cẩn thận khuyên rằng những người khác:

- Dù sao cũng phải cẩn thận, lần này có sự gia nhập của Vương sư đệ, chúng ta nhất định phải vượt qua chỉ chủ, không thể để bọn chúng đùa đầu cười cổ mãi được.

Ánh mắt hần lóe lên sự tự tin mãnh liệt, những người khác trong nhóm cũng tràn đầy quyết tâm.

- Tại sao kẻ họ Vương kia lại như có thù với đệ vậy chứ?

Nhóm Tinh Vũ vừa đi, Triệu Thiên Bình liền nói ra thắc mắc không hiểu được. Tiền Vạn Kim đến vỗ vai nó rồi giải thích:

- Trước khi đệ xuất hiện, vị trí thứ chín trong nhóm là thuộc là thuộc về hắc đấy. Đệ nghĩ xem cảm giác của hắc như thế nào.

Triệu Thiên Bình sững sốt rồi cười khỏ, cái nguyên nhân này thật sự nó chẳng biết phải nói ra làm sao, đành nhún vai:

- Chịu thôi, số phận mà. Nếu hắc là nhân tuyển trước đây vậy chắc cũng khá là lợi hại.

Tiền Vạn Kim gật đầu:

- Thiên phú bản lĩnh không tồi, có điều lòng kiêu ngạo quá cao nên tính cách chưa trưởng thành ấy mà, đệ không cần để ý.

Triệu Thiên Bình nghe lời gật đầu, Không Thương Vũ lúc này lại thêm vào một câu:

- Chi thứ lấy được họ Vương chắc là tự tin bành trướng lắm đây, có điều thật là đáng tiếc. Haha...

Vũ Thanh Hà nghe vậy cũng hiểu ý tiếp lời:

- Đúng vậy, tiếc cho bọn chúng là chúng ta có hắc mã tiểu sư đệ đây.

Triệu Thiên Bình thì bĩu môi không ý kiến, mấy người này thích tăng bốc thái quá. Đúng lúc này lại một giọng nói bất thành linh vang lên bên cạnh:

- Triệu sư đệ quả nhiên được coi trọng.

Mọi người đều giật mình quay đầu lại thì thấy Hoàng Gia Bảo đã đứng ngay bên cạnh từ bao giờ. Triệu Thiên Bình tròn mắt:

- Huynh là âm hồn hả?

Mọi người cười cười thay nhau chào hỏi. Triệu Thiên Bình lúc này mới chú ý bên cạnh Hoàng Gia Bảo có một mỹ nữ tầm mười tám mười chín, da trắng như tuyết, mắt phượng mi dài, khí chất thanh xuân cao quý cộng thêm một chút lạnh lùng kiêu ngạo, một thân bạch y bình thường lại mang đến cảm giác như tiên tử giáng trần khiến người ta có cảm giác gần mà như xa, không dễ tiếp cận.

- Thật lâu mới gặp Kinh Vân sư huynh cùng Kim Liên sư muội.

Linh Vân Đạo Nhân lên tiếng chào hỏi, mấy người ai cũng hòa theo, Hoàng Gia Bảo thì cười ha hả tiếp lời còn vị Kim Liên Tiên Tử kia chỉ khẽ gật đầu chào lại. Triệu Thiên Bình không ngờ đối thủ đáng gờm trong hạng mục Trận luận lại là vị sư tỉ xinh đẹp lạnh lùng này, nhưng không vì thế mà nó dám khinh thường. Đó là chân truyền đệ tử của chương môn nhân, được hưởng rất nhiều đãi ngộ đặc thù, đều là thiên tài bản lĩnh không hề tầm thường.

Sự tự tin trong phủ trận của Triệu Thiên Bình đến từ những thứ vừa nghiên cứu trong Tầng Thư Các, song chẳng thể chắc rằng vị sư tỉ này có hay chưa nghiên cứu qua, nếu là đệ tử của chương môn không chừng đã từng nghiên cứu qua, nếu vậy lợi thế của nó sẽ không còn. Mặc dù lợi thế của nó về mặt huyền trận là vô cùng lớn, nhưng huyền trận chỉ là một loại trong nhiều loại trận pháp mà thôi. Có thể dùng nó làm lợi thế trong việc ra đề, nhưng giải đề thì cần phải có sự lí giải tổng hợp tất cả các loại trận pháp.

Còn chưa tham gia thi đấu chính thức nhưng Triệu Thiên Bình đã cảm thấy áp lực không nhỏ, nó khẽ cau mày hướng mấy vị sư huynh hỏi:

- Nếu Vương Hạo trước đây từng trong nhóm thì hắc hắc đã khá là hiểu cách chiến đấu của mọi người đấy.

Tiền Vạn Kim cười mỉa mai:

- Hiểu thì làm được gì, cũng chẳng phải mình hắc. Có đôi khi địch thủ so với đồng minh càng thêm hiểu chúng ta.

Triệu Thiên Bình nghe có lí nên gật gù bỏ bớt đi một nỗi bận tâm rồi quay sang trò chuyện với Hoàng Gia Bảo:

- Hoàng sư huynh định đến đây do thám tình hình sao?

Hoàng Gia Bảo trịnh trọng gật đầu:

- Điều đó còn phải hỏi, năm nay tự nhiên lại xuất hiện một đối thủ mạnh mẽ, nếu ta không tìm hiểu kỹ thì có khi thua còn chẳng hiểu lí do ấy chứ.

Triệu Thiên Bình nhìn Hoàng Gia Bảo khinh khỉnh, gã này là phần tử chuyên giả heo ăn thịt cọp, nếu không có việc gì xảy ra có khi đến lúc này bản thân nó vẫn cho rằng gã chỉ là một tên đệ tử phụ việc kiểm điểm công hiến bình thường ấy chứ.

Nhờ câu nói là Triệu Thiên Bình mà mấy người trò chuyện với nhau khá vui vẻ, chỉ có Kim Liên Tiên Tử là kiệm lời, chỉ tỏ thái độ bằng mấy cái gật đầu mà thôi. Triệu Thiên Bình thì thoáng lại liếc sang ngắm nhìn nữ tử này, quả thật là một người có khí chất xinh đẹp và cao quý nhất mà nó từng gặp. So với Tô Lan nhu mì mộc mạc dễ gần thì một Kim Liên đoan trang quý phái càng thu hút ánh nhìn hơn. Đối với Triệu Thiên Bình đang tuổi lớn thì vẻ đẹp này tuy không gọi lên tình cảm gì nhưng cũng rất kích thích ánh nhìn khiến nó không nhịn được thỉnh thoảng để ý.

Quan hệ giữa hai sư huynh muội chi chương môn này có vẻ rất tốt, Hoàng Gia Bảo tuy nhìn có vẻ luôn đùa cợt và hơi vô sỉ kiểu con buôn một chút nhưng ánh mắt nhìn về sư muội mình có vẻ rất quan tâm chiều chuộng, còn nàng ta thì luông lạng lúng, duy chỉ ánh mắt thì thoáng hướng về sư huynh của

mình mới mang chút nhu hòa, lại có chút ý lại. Kinh nghiệm không nhiều, Triệu Thiên Bình chỉ đoán hai người này rất quan tâm đến nhau mà thôi.

Thời gian đến giờ Tỵ thì lễ khai mạc và rút thăm cũng bắt đầu.

Kỳ luận và Tổ hợp luận rút thăm số thứ tự, còn Trận luận bốc thăm đề mục sơ loại, sau khi định ra mười sáu người tốt nhất mới rút thăm số thứ tự.

Trong chín sư huynh đệ, ngoài Triệu Thiên Bình ra thì ai cũng tham gia đánh cờ cả, trong đó người hy vọng đạt được giải cao là Tiền Vạn Kim cùng Linh Vân, Kỳ luận lần trước Tiền Vạn Kim xếp thứ tư còn Linh Vân xếp thứ sáu, lần này rất được kỳ vọng. Theo số thứ tự bốc thăm của họ thì may mắn là trong năm vòng sơ loại sẽ không gặp nhau, như vậy nếu vận khí tốt có lẽ được gặp nhau ở trận chung kết không chừng. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng thôi vì còn rất nhiều đối thủ đáng gờm.

Ở hạng mục Tổ hợp thì chiến đội Lưu Vân của Hoàng Gia bảo nằm ở Long băng, chiến đội Tân Phong của Tinh Vũ Đạo Nhân thì nằm ở Quy Băng còn chiến đội Hoàng Phong của Triệu Thiên Bình nằm ở Phượng băng, như vậy nếu đều lọt vào vòng sau thì khả năng đến tứ kết hoặc bán kết sẽ đụng độ Tinh Vũ Đạo Nhân, còn Hoàng Gia Bảo thì phải là trận chung kết, chỉ là suy tính như vậy thôi nhưng mỗi vòng trực tiếp đều sẽ bốc thăm chia trận nên chẳng thể biết trước điều gì.

Đối đầu với chiến đội mạnh nhất trong trận chung kết quả là một điều đáng mong đợi, Triệu Thiên Bình cùng các sư huynh đều như gà chọi hăng tiết đầy quyết tâm chiến thắng.

Về hạng mục Trận luận, sơ loại sẽ có tổng cộng một trăm lẻ bảy đề mục nhỏ khác nhau do các giám khảo ban hành chỉ ra năm đợt khảo thí. Các thí sinh chọn ra đề mục rồi phá giải, thành tích có được sẽ chiếm một nửa điểm đánh giá, nửa còn lại phải dựa vào đề mục thí sinh trả lại cho giám khảo có tốt hay không mà đề mục gửi lại cũng phải là tiểu trận pháp bố trí dưới ba linh ngọc hạ phẩm.

Triệu Thiên Bình chọn được đề mục số mười tám, tức là nằm trong lần khảo thí sớm nhất vào sáng ngày mai.

Sau một buổi tụ họp rôm rả, mọi người liền chia tay, kẻ quay về chỗ ở, người tranh thủ đi tu luyện, còn Triệu Thiên Bình thì vác xác đến Bảo khố để mua sắm tài liệu để chuẩn bị thi đấu. Thường thì việc này hầu hết mọi người đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ có nó do mãi chìm đắm vào thế giới tri thức trong Tàng thư các mà quên mất.

Linh ngọc của nó chỉ còn vài khối, muốn mua sắm gì cũng không đủ nên Triệu Thiên Bình quyết định cắt ra một ít Văn cương thạch đem ra bán. Hai khối, một khối ba trăm cân, một khối hai trăm cân, tổng cộng năm trăm cân, nó đổi được hai trăm năm mươi hạ phẩm linh ngọc với hơn một nghìn điểm công hiến sơ cấp chiết khấu được. Trong phút chốc tài nguyên đầy ắp khiến Triệu Thiên Bình cười ngoát miệng đến mang tai:

- Cảm giác giàu có thật là tốt, hê hê.

Đột nhiên nó nhú mày, có phải mình vừa cười quá dễ tiện hay không, chẳng lẽ mình là kẻ tham lợi vậy sao, hầy dà, không ngờ mình là kẻ như vậy, nhưng không sao, có tiền là tốt rồi.

Nếu tính đến số Văn cương thạch thì lúc này Triệu Thiên Bình quả thật là giàu có vô cùng, nó cũng định chia sẻ với mọi người nhưng nghĩ lại đột nhiên lại ra lại mang tới nhiều nghi ngờ, mặc dù các sư huynh hẳn không ngại hỏi nhưng không giải thích được vẫn mang đến cảm giác không thoải mái, thôi thì chờ hết lần Tam luận hội này mang giải thưởng ra chia sẻ vậy.

Các loại tài liệu Triệu Thiên Bình chuẩn bị có rất nhiều chủng loại, giấy vẽ phù và đao mộc chế trận kỳ tất nhiên là không thiếu, ngọc bàn phong ấn trận pháp cũng rất quan trọng, nhưng Triệu Thiên Bình còn sắm thêm các loại tài liệu ngũ hành khác, thậm chí còn sang Y Dược Đường mua sắm vài loại linh thảo. Không những là tài liệu có giá trị, Triệu Thiên Bình còn tranh thủ dạo một vòng Lưu Vân Sơn để thu thập những tài liệu phổ thông như đá, cây khô, nước suối, thậm chí còn thu một ít dã hoa dã thảo. Tài liệu mỗi loại tuy không nhiều nhưng chủng loại lại không ít nên Triệu Thiên Bình tốn đến năm cái túi trữ vật mới mang hết được, cũng may nó đã chuẩn bị sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đề mục Lục phương

Từ sáng sớm Triệu Thiên Bình đã đến nơi thi đấu, một lát sau cũng lần lượt tụ họp với mấy vị sư huynh. Đến khi gặp Phiền Vũ Đạo Nhân thì Triệu Thiên Bình có được một món quà:

- Lão Cửu à, đây là phi kiếm được luyện chế từ Tuyên Văn Thiết cấp ba đấy, tài liệu chủ yếu là do lão Đại và mấy sư đệ khác đóng góp, ta chỉ biết chút thuật luyện khí nên không thể luyện chế ra phi kiếm tốt hơn được nên đệ hãy thông cảm nhận lấy nhé, coi như là tình cảm của mọi người.

Trước mặt gã xuất hiện một thanh kiếm màu lam, trên thân kiếm lại lấp lóe những quang tuyến màu bạc trông thật bắt mắt. Kiếm ba xích, không quá dài, thân kiếm thon gọn chỉ bằng hai ngón tay.

Triệu Thiên Bình trân trọng nhận lấy. Thân kiếm toát ra hàn khí, lưỡi kiếm mang đến cảm giác bén thấu đến xương, chưa chạm vào lưỡi đã cảm thấy da

thịt co cứng.

- Kiếm này rất nhanh và sắc, thích hợp với những pháp quyết công kích tốc độ. Có thể xếp vào tam cấp trung phẩm phi kiếm. Thanh kiếm này còn chưa có tên, phải để người tự quyết định vậy.

Triệu Thiên Bình vuốt ve thanh kiếm một lúc rồi cảm động nói:

- Cảm ơn Nhị sư huynh. Vậy gọi nó là kiếm Bạch Gia Chi Tử đi.

Phiên Vũ Đạo Nhân nghe thấy thì gật gù:

- Không tệ, vậy tên nó là Bạch Gia Chi Tử, đệ nên giữ cẩn thận đợi đến Trúc cơ hãy luyện hóa.

Triệu Thiên Bình gật đầu thu kiếm vào túi trữ vật rồi quay lại trò chuyện phím dơi mấy vị sư huynh tụ họp đông đủ.

Hôm nay là ngày thi đấu đầu tiên, Triệu Thiên Bình ra quân trước, sau đó lão Đại và lão Tứ ở lượt thứ hai, lão Nhị và lão Thất lượt thứ ba, lão Bát lượt thứ tư, lão Ngũ và lão Lục lượt thứ năm, lão Tam Chu Đại Lục không tham gia hạng mục này nên chẳng thấy đến. Lão Bát Vũ Thanh Hà không thấy Chu Đại Lục đến cổ vũ thì nhủ mảy mò:

- Lão Tam đi đâu vậy, ngày ra quân mà lại biệt tăm không đến tăng sĩ khí giúp chúng ta, thật không nghĩa khí mà.

Phiên Vũ Đạo Nhân thở dài:

- Không nên trách hần, đạo này tâm tình hần không tốt, hay nhớ cố sự nên từ sớm đã đi uống rượu rồi.

Vũ Thanh Hà bĩu môi:

- Ai rảnh rồi đi bán rượu cho lão vào cái ngày nhộn nhịp như vậy chứ.

Phiên Vũ nhún vai:

- Chẳng biết, thôi kệ hần đi, giải tỏa chút tâm sự cũng tốt, sau này khỏi phải ảnh hưởng đến chiến trận.

Vũ Thanh Hà gật đầu:

- Chỉ hy vọng như thế. Cái lão này thật là muốn tàn lão một trận, là sư huynh đệ với nhau, tại sao lại ôm tâm sự một mình kia chứ.

Linh Vân Đạo Nhân lên tiếng:

- Cảm xúc của hần chúng ta khó mà hiểu được, rất khó chia sẻ, nhưng thù hận của hần thì chúng ta không bỏ mặc được. Nếu có cơ hội sẽ tận lực giúp lão Tam giải hận.

- Lão đại nói đúng, nếu gặp Tuyệt Thần Cốc, chúng ta sẽ giúp hần trả thù.

Mọi người đều tỏ thái độ đồng ý, chỉ có mỗi Triệu Thiên Bình khề thờ dài trong lòng.

Có nên kể với mọi người ở đây chuyện sắp tới hay không?

Tình cảm giữa mọi người chẳng khác nào ruột thịt, nếu bản thân giấu chuyện không nói thì cảm thấy thật sự có lỗi với mọi người. Nhưng nói ra... lại không hợp với ý nguyện của nó lắm, dù sao Triệu Thiên Bình vẫn mong mọi người tìm ra cách giải quyết tốt hơn là cứ trả thù bằng cách giết chóc, hơn nữa có khi còn ảnh hưởng đến một chuỗi kế hoạch lâu dài của tông môn sau này.

Có lẽ bản thân nó nên tranh thủ một chút thì mọi chuyện sẽ tốt hơn, đợi sau buổi hôm nay sẽ đi tìm Tam sư huynh thử vậy.

- Lão Cửu có tâm sự gì à.

Linh Vân Đạo Nhân nhìn thấy Triệu Thiên Bình có vẻ thất thần nên quan tâm hỏi, nó chỉ cười gượng đáp:

- Đệ chỉ lo lắng tí nữa có làm tốt không thôi ấy mà.

Linh Vân gật đầu an ủi:

- Không sao đâu, đừng quá áp lực, đệ chỉ lần thể hiện hết mình là được rồi.

Vì chẳng ai biết rõ thực lực về trận pháp của Triệu Thiên Bình nên mọi người đều gật đầu an ủi nó, Triệu Thiên Bình cũng theo đó mà tập trung lại chuyện thi đấu trước mắt.

Sơ loại sẽ đánh giá thành tích qua điểm, cao nhất là Thập nhị tinh với giải đề lục tinh và ra đề lục tinh.

Ở hạng mục giải đề, muốn dành điểm cao phải đảm bảo hai yếu tố là thời gian và tài nguyên giải trận, tiêu tốn càng ít thì càng cao điểm, ngược lại tiêu tốn càng nhiều thì càng ít điểm, nếu có yếu tố nào vượt quá giới hạn sẽ bị đánh loại trực tiếp. Giới hạn thời gian là nửa canh giờ, mà giới hạn tài nguyên là ba đơn vị linh ngọc hạ phẩm, tức là tất cả các thủ đoạn sử dụng từ công kích cho đến tài liệu phá giải đều nằm trong phạm vi tiêu hao hết ba viên hạ phẩm linh ngọc.

Nếu tiêu hao tổng thể chỉ đến năm thành thì đạt điểm lục tinh, sáu thành thì ngũ tinh, cho đến thập thành chỉ còn nhất tinh điểm mà thôi.

Tính ra đề bài còn hà khắc hơn khi thi đấu, vì thi đấu ba đơn vị hạ phẩm linh ngọc sẽ tương ứng với một canh giờ, nhưng lúc này chỉ là một nửa mà thôi.

Trước khi thi đấu phải nộp lên trận bàn đã chuẩn bị trước làm bài thi cho phần ra đề. Ngoại trừ ngọc bàn ra thì các loại tài liệu khác đều phải không chế ở mức ba đơn vị hạ phẩm linh ngọc. Giám khảo nhận đề sẽ tiến hành suy xét theo các phương diện khác nhau để đánh giá cho điểm trong quá trình các thí sinh tiến hành giải đề, như vậy sau khi giải đề xong cũng sẽ hoàn tất chấm điểm để kịp thời công bố kết quả.

Sau khi công bố kết quả, nếu xuất hiện đồng điểm ở hạng mười sáu thì cho tiến hành đấu trận trực tiếp để chọn ra người vào vòng loại, như thế là xong ngày thứ nhất.

Triệu Thiên Bình lấy ra trận bàn của mình, nó tất nhiên sẽ sử dụng thứ mà nó am hiểu nhất vào trong này, mộ trận thuần huyền thuật, tuy không có kết cấu phức tạp nhưng bù lại sẽ là sự tinh chuẩn và đầy đủ biến hóa để thuyết phục các vị giám khảo. Dù không biết các thí sinh khác ra sao nhưng Triệu Thiên Bình rất có lòng tin với trận pháp của mình mặc dù đã hạn chế rất nhiều, thậm chí là không hề sử dụng bất kì tri thức nào bên ngoài Lưu Vân Thư Viện cả. Lí do Triệu Thiên Bình làm vậy thứ nhất là để người khác không phát hiện ra sự khác thường, thứ hai là để ẩn giấu thực lực vì trận bàn sau khi chấm điểm sẽ công khai cho mọi người cùng xem xét.

Cùng mấy sư huynh nộp trận bàn xong Triệu Thiên Bình liền tiến vào sân thi đấu. Bốn hướng đông tây nam bắc mỗi hướng bố trí gần trăm đài quan sát với hình dáng đỉnh đài sang trọng, khi có người ngồi lên sẽ kích hoạt trận pháp lăng không để bay lên quan sát toàn cảnh đấu trường. Còn sân thi đấu thì được xây dựng khá đặc biệt với hai khu vực nội ngoại khác nhau. Khu vực ngoại là một vành đai rộng khoảng mười trượng dùng để thi đấu trận pháp và cờ thuật, còn khu vực trung tâm với đường kính mười lăm trượng lại là một khu vực hư hư thực thực có bố trí một trận thể giới dùng để thi đấu Tổ hợp luận, có điều lúc này trận pháp chưa kích hoạt nên nhìn vào chỉ là một khoảng tối tăm như vực sâu không đáy mà thôi.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng tìm đến khu vực đánh thứ tự số mười tám để chuẩn bị. Nó tranh thủ quan sát đề mục trước mặt, có điều nó chẳng nhìn ra gì vì khu vực đó chỉ là một khu đất năm trượng vuông bị sương mù che phủ chẳng nhìn ra cái gì, muốn biết thì phải dấn thân vào, mặc dù nóng nực nhưng vẫn phải chờ đợi hiệu lệnh. Nó chờ đợi, người khác cũng chẳng khác gì. Triệu Thiên Bình âm thầm đánh giá thần sắc của những đối thủ xung quanh, hai mươi một người, kẻ thì tự tin ung ngạo, kẻ thì thấp thòm lo lắng, kẻ thì nhắm mắt tĩnh thần, ... Trong số đối thủ Triệu Thiên Bình nhận ra vài gương mặt, không ngờ còn có Tô Lan, lúc Triệu Thiên Bình nhìn tới thì cũng đúng lúc nàng nhìn về phía bên này, thế là đành mỉm cười lịch sự chào hỏi rồi nó nhanh chóng quay đi nhìn ngó xung quanh.

Trên đầu thì có ba vị trưởng lão đóng vai trò trọng tài cười Vân tọa bay xung quanh sân đấu để giám sát, trong đó có một vị xuất thân ở Hoàng phong nhưng Triệu Thiên Bình chẳng biết tên gì, điều này thật xấu hổ, thật sự nó không phải là người có khả năng giao tiếp giỏi cho lắm.

Khi đưa mắt đến chỗ mấy vị sư huynh ở mấy đài quan sát phía tây thì liền nghe họ hò reo rõ to tên của mình để cổ vũ, nhất là Vũ Thanh Hà, giọng gã như muốn cả đấu trường đều nghe thấy:

- Lão cừ, đệ nhất, lão cừ, đệ nhất!

Hầu như mọi người đều đưa đánh mắt ngạc nhiên lẫn tò mò như nhìn thấy sinh vật lạ nhìn hấn nhưng miệng hấn vẫn cứ oang oang.

Thật mất mặt.

Triệu Thiên Bình bó tay chỉ đành ngậm miệng cuối đầu giả cờ không quen biết gã mà thôi.

Sau một tràng diễn thuyết giới thiệu của một vị trưởng lão với giọng đều đều muốn buồn ngủ kết thúc thì một giọng nói khác chẳng khác chuông đồng như đánh thức mọi người:

- Trận pháp đề mục sơ loại, lượt thứ nhất, bắt đầu!

Khi nghe thông báo, hai mươi hai người ai cũng lấy lại tinh thần phấn chấn bước vào trận pháp đề mục.

Lần đầu tiên thi đấu, Triệu Thiên Bình trong lòng có chút hồi hộp, nhưng chân vẫn không chút do dự tiến vào màn sương trắng.

Quang cảnh dần dần thay đổi, Triệu Thiên Bình bỗng chốc bước vào một cái lồng linh lực vuông vức. Nó cẩn thận dừng bước bắt đầu đánh giá cái lồng này.

Có thể khẳng định lồng này được bố trí từ một loại trận pháp có tên là Lục phương phong trận, một loại phong ấn vô cùng kiên cố lấy thổ làm trụ, kim mộc thủy hỏa sinh sát bất tức khiến phong ấn vô cùng kiên cố. Muốn phá thuật này yêu cầu phải có sự hiểu biết và nắm giữ khả năng vận dụng ngũ hành trận văn một cách sâu sắc mới có thể phá trận được, cũng may là Triệu Thiên Bình đã từng nghiên cứu qua, vì ngoài huyền trận, phong ấn trận cũng là thứ nó cực kỳ yêu thích.

Tuy nhiên Triệu Thiên Bình không nghĩ đề mục lại chỉ có mỗi Lục phương phong trận này, vì trong cảm nhận của Triệu Thiên Bình, uy lực của trận này chỉ

nằm ở mức một đơn vị rưỡi hạ phẩm linh ngọc mà thôi, hơn nữa trận pháp tuy không khác gì trong thư tịch điển giải nhưng nếu chú ý cảm nhận sẽ thấy ngũ hành lưu chuyển có khác một chút, một chút của thủy hệ linh lực.

Người bày ra trận này rất không khéo tận dùng sự tương khắc của ngũ hành để thổ hệ linh lực che giấu đi biến hóa khác thường của thủy hệ, nhưng với sự quen thuộc trận pháp lẫn sự tinh tế trong cảm nhận quan sát Triệu Thiên Bình có thể chú ý ngay đến những thay đổi dù chỉ nhỏ nhất.

Triệu Thiên Bình hít sâu một hơi rồi dùng lục giác chú tâm cảm nhận trận pháp này, nhất là biến hóa của thủy hệ linh lực.

Không ngờ tuy chỉ là biến hóa nhỏ nhưng thủy hệ linh lực lại đóng vai trò vô cùng quan trọng. Những tia thủy linh lực tuy vô cùng nhỏ bé nhưng số lượng lại cực nhiều, chúng len lỏi vào từng góc ngách của Lục phương phong tận để tăng cường sự dẻo dai của phong ấn và hấp thụ lực tấn công, một bố trí vô cùng tỉ mỉ, nếu một người muốn dựa vào cường công thì khả năng phá được trận pháp này là rất cao, nhưng dù dùng võ thuật hay đạo thuật thì mức độ năng lượng công phá phải cao hơn ba đơn vị ít nhất một thành. Nếu là thế, đồng nghĩa với giải đề thất bại, thật là một trận pháp đầy mưu mô.

Không những vậy, thủy linh lực còn tụ tập thành những ảo trận nhỏ nhưng vô cùng tinh tế bố trí lên các cơ quan mắt trận, đây là bố trí nhằm vào những kẻ muốn dùng kĩ xảo phá trận, nếu thao tác phá trận sai lầm thì không những không phá được trận lại còn phí công sức cung cấp cho trận pháp thêm một chút năng lượng nữa.

Người bày trận này phải nói là tính toán rất kĩ càng và đề phòng mọi trường hợp, muốn phá trận này đòi hỏi việc que thuộc với trận pháp và khả năng quan sát cảm nhận cực kì kĩ lưỡng, hơn nữa phải có tư duy trận pháp cao mới tìm ra phương hướng phá giải được.

Triệu Thiên Bình nghĩ đến việc phá giải trận pháp bằng cách phá hủy từ kết cấu phù trận của nó. Trận này lấy thổ làm chính, lấy thủy làm phụ, vậy thích hợp nhất là dùng phương pháp mộc hành để mượn lực phá lực, thấy thủy hành của chính trận pháp thúc đẩy mộc hành phá thổ hành, như vậy trận pháp tất phá.

Nhưng đầu tiên phải hiểu rõ kết cấu trận pháp này đã, Triệu Thiên Bình rất vui lòng thực hiện điều này.

Với sự thông tuệ của mình, sau một khắc, Triệu Thiên Bình đã tìm ra năm điểm mấu chốt trên phong ấn, nếu động thủ lúc này nó tin chắc mình sẽ thành công phá trận, hơn nữa đạt lục tinh là điều không cần bàn cãi.

Tuy thời gian không nhiều nhưng với Diễn thiên thần thuật, Triệu Thiên Bình đã gom góp được một lượng tri thức về trận pháp vô cùng đáng kể, có thể nói so về kiến thức thì Triệu Thiên Bình chẳng sợ thua ai, thậm chí là so với những trưởng lão lâu năm. Nhưng một nhược điểm cực lớn đó chính là thời gia của nó quá ngắn, tất cả những tri thức đều là học trên lý thuyết và suy diễn trong thế giới ảo, nên kinh nghiệm thực tế chẳng có gì, thiếu đi kinh nghiệm sẽ thiếu đi phương hướng vận dụng, những lý thuyết kia chỉ giúp nó dễ phá giải mà thôi, còn khả năng bố trận của nó thì cực kì hạn chế. Do vậy, thi đấu là một cơ hội cực tốt để Triệu Thiên Bình trao dồi thực nghiệm và học hỏi những người có kinh nghiệm.

Một cơ hội như vậy, lại trong hoàn cảnh môn phái cấp bách này khiến nó như hạn hán gặp mưa vậy, không ngừng tham lam hấp thụ, không bỏ sót bất kỳ thứ gì. Tham vọng của nó không chỉ là phá giải được trận pháp này, mà là sau khi ra ngoài có thể mô phỏng bố trí lại một cách hoàn toàn.

Lại một khắc đi qua, Triệu Thiên Bình vẫn còn chìm đắm trong nghiên cứu.

Trong lúc đó, bên ngoài lục tục xuất hiện những người thoát khỏi trận pháp, có người vui vẻ khi đạt được thành tích tốt, có người điềm tĩnh vì kết quả đã dự tính trước, có kẻ lại sầu khổ tức giận vì phá vỡ giới hạn tài nguyên.

Người xuất hiện đầu tiên chính là Tô Lan, chỉ qua một khắc nàng đã phá giải trận pháp thành công, tuy không quá vui mừng nhưng nụ cười thanh thuần trên mặt tỏ rõ sự hài lòng. Thành tích của nàng rất tốt, ba thành thời gia cộng sáu thành đơn vị linh ngọc, tổng cộng không quá nửa thành tài nguyên nên đương nhiên đạt điểm lục tinh tối ưu.

Trên đài liên lục vang lên tiếng vỗ tay chúc mừng, nhất là các sư huynh đệ võ tu ngoại môn lại càng phấn chấn rêu hò cổ vũ, Tô Lan là niềm kiêu hãnh của bọn họ.

Ngược lại, những sư huynh đệ của Triệu Thiên Bình thì hơi lo lắng, vì đã quá một nửa thời gian mà chỗ của nó vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thập nhất tinh

Lục phương phong tận muốn đơn giản hóa giải thì công phá Thổ phương ngay trên đỉnh đầu chính xác là được, tuy trong trận ẩn chứa ảo thuật che mắt nhưng điều này không làm khó được Triệu Thiên Bình. Có điều nó không lựa chọn phá giải trực tiếp như vậy vì một lẽ năng lượng tiêu tốn sẽ khá cao.

Biện pháp Triệu Thiên Bình lựa chọn là cướp đoạt trận pháp, một biện pháp có độ khó cao nhất trong việc phá giải phù trận nhưng Triệu Thiên Bình quyết định liều lĩnh cũng là dựa vào việc bản thân nó đã hòa toàn nắm rõ trận pháp này.

Thời gian ba khắc đối với người khác có thể nghĩ ra hàng chục cách phá vỡ trận pháp còn Triệu Thiên Bình chỉ tập trung với việc thâm thấu từng chi tiết của trận pháp này. Mỗi li mỗi tí, dù chỉ là một chút biến hóa nó cũng không bỏ qua, đến lúc này có thể nói ngoài người bố trận ra thì nó là kẻ am hiểu nhất về trận Lục phương phong trận biến dị này.

Khi đã hiểu thấu đáo, mọi việc đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu phá hủy thì mượn thủy sinh mộc phá thổ là biện pháp tốt nhất, nhưng lúc này Triệu Thiên Bình lại dùng biện pháp dẫn thủy chuyển cơ, tức là lợi dụng mạch thủy linh lực mà chuyển đổi kết cấu trận pháp, biến nó thành của mình.

Từ trong túi lấy ra một trận kỳ cấp thấp, Triệu Thiên Bình phóng thẳng vào Thủy phương rồi thúc dụng linh lực dẫn động ngũ hành biến đổi một lần nữa, thủy hành càng thêm bất định. Nếu đây chỉ thuần là Lục phương phong trận thì Triệu Thiên Bình khó có thể khống chế, thậm chí muốn khống chế còn tốn công sức hơn cả việc phá hủy, có điều người tạo ra trận biến dị này có hay cũng có dở. Bỏ ra trận pháp nhiều biến hóa hơn sẽ dễ mê hoặc người khác dẫn đến sai lầm, nhưng cũng vì thế mà để lại sơ hở trong Thủy phương khiến Triệu Thiên Bình có thể lợi dụng chỗ này tiến hành đột phá.

Cường hóa dẫn dắt thủy hành, trận pháp cũng dần dần biến đổi, từ một Lục phương trận thiên về phong án dần chuyển thành một ảo trận. Sau khi chuyển thành ảo trận, trận pháp dễ dàng cải tạo hơn nhiều, chẳng mấy chốc, một tòa trận pháp liền nằm trong khống chế của Triệu Thiên Bình.

Trận pháp thu vào trận bàn, Triệu Thiên Bình liền nhặt lên bỏ vào túi coi như một chiến lợi phẩm.

Thời gian vừa đủ ba khắc.

Triệu Thiên Bình xuất hiện liền nghe tiếng reo hò từ mấy vị sư huynh, nó bèn vẫy tay cười với họ.

Trên sân thi đấu lúc này còn tám mảng sương trắng chưa tan, tức là có tám người còn đang giải trận. Triệu Thiên Bình không quan tâm lắm nên hướng đến chỗ mấy vị sư huynh mà ngồi, đợi những lượt thi đấu sau.

- Chúc mừng tiểu sư đệ vượt qua trận đầu tiên.

- Chúc mừng Lão Cửu.

- Đúng thế, tiểu sư đệ mới tham gia mà đạt vượt qua rồi, thật sự là đáng chúc mừng a.

Mấy vị sư huynh ai cũng chúc Triệu Thiên Bình một câu mà chẳng ai hỏi về trận pháp cả, một là vì nó mới tham gia nên chẳng ai hy vọng nhiều, không cần thành tích cao, chỉ cần vượt qua đề mục là tốt, hai là thời gian nó vượt qua tương đối lâu, với bọn họ tiêu chuẩn để vào vòng tiếp theo hẳn nằm trong một nửa thời gian, chẳng ai nghĩ đến việc Triệu Thiên Bình có thể tiết kiệm được bao nhiêu tài nguyên cả.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng giải thích gì, dù sao đến cuối ngày cũng công bố điểm, đến lúc đó nếu họ có quan tâm thì nói sau cũng được, giờ nó cần thả lỏng đầu óc một chút rồi lại đây vô với đồng kinh thư kia nên nó chỉ nói hơi một rồi nhắm mắt đã tọa.

Ở lượt thứ hai Linh Vân Đạo Nhân và Không Thương Vũ đều có thành tích không tệ, thời gian hơn hai khắc một chút. Lượt thứ ba thì Dương Cửu mắc sai lầm khi giải trận dùng quá nhiều linh lực nên phạm quy, tính là bị loại, mọi người rất tiếc, bù lại Phiên Vũ Đạo Nhân thành tích khá tốt, chưa đến hai khắc đã giải trận nên hẳn rất tự tin có thể lấy ngũ tinh. Lượt thứ tư Lão Bát Vũ Thanh Hà thành tích lại càng tốt, chỉ một phần ba thời gian, khiến hắn cười đến toét miệng. Đến lượt thứ năm, những tưởng Độc Cô Truy Dương sẽ là người giải trận nhanh nhất, vì lượt này nhìn chung chẳng có ai nổi bật, nhưng lại có bất ngờ xảy ra.

Thời gian từ lúc bắt đầu còn chưa được nửa khắc, một tiếng nổ kinh thiên vang lên oanh động cả đấu trường, một trận pháp đề mục như bóng nước vỡ tan thành bụi khí khiến tất cả mọi người đang quan sát đều giật mình đứng bật lên.

Dưới hàng trăm cái nhìn kinh ngạc và hiếu kỳ, từ trong làn sương hỗn loạn dần đi ra một bóng dáng cao gầy, một thanh niên gương mặt sắc lạnh ngạo nghễ, trường kiếm trong tay khẽ xoay một vòng rồi tra vào vỏ kiếm sau lưng. Hắn đưa mắt liếc một vòng quanh trường rồi đập mấy bay lên rồi dừng chỗ những đệ tử Huyền Phong, để lại phía sau một màn xôn xao bàn tán.

- Từ khi nào Huyền Phong xuất hiện một kẻ ngu bức như thế?

Vũ Thanh Hà tròn mắt hỏi. Mọi người cũng lâm vào suy nghĩ để cố nhớ ra xem đã gặp qua hay nghe về người này hay chưa, hình như chẳng ai biết rõ, chỉ có Không Thương Vũ là sắc mặt khó coi:

- Hẳn là Không Thương Bá.

Lúc này mấy sư huynh đệ mới ngác nhiên quay sang nhìn hắn, Vũ Thanh Hà nhanh miệng:

- Hẳn là thân thích của huynh sao?

Có lẽ Không Thương Vũ không thích nhắc đến người này nên sắc mặt hắn không được tốt lắm, nhưng vẫn trả lời thắc mắc:

- Hẳn coi như là đại ca của ta.

Linh Vũ Đạo Nhân nghe thấy tên thì gật đầu, dù đến giờ mới thấy mặt nhưng tên này thì hắn đã nghe qua liền xác nhận:

- Nếu hần là Không Thương Bá thì đúng là đại ca ruột thịt của Tứ đệ.

Vũ Thanh Hà nhìn chăm chăm Không Thương Vũ một lúc rồi nói:

- Nhưng nhìn thế nào cũng chẳng thấy hai người giống nhau, một người càng ngắm càng lĩnh khí tuần lãng tú, một kẻ thì càng nhìn càng thấy...sao nhi, hạ lưu, đúng, là hạ lưu. Hãy dà.

Nói xong lại lắc đầu tỏ vẻ không thể nào tin được. Không Thương Vũ nghe mà tức khí:

- Người thì biết cái gì về vẻ đẹp trai theo phong cách lãng tử của ta. Ta với hần cùng cha nhưng không cùng mẹ, hần sao có thể sánh bằng ta được, hừ, cái vẻ ngoài cự người ngàn dặm kia sao có thể sánh bằng vẻ hào hoa phong nhã của bốn công tử được.

Vừa nói gã vừa gãy lọn tóc trước trán ra vẻ phong tao, Vũ Thanh Hà thấy vậy liền phì một cái bĩu môi:

- Chẳng biết có lãng tử hay không nhưng ta thấy mấy tí muội bên Chu phong thường xuyên phàn nàn là bị huynh quấy rầy suốt ngày đấy.

Không Thương Vũ nhìn Vũ Thanh Hà như nhìn một sinh vật tội nghiệp:

- Người thật chẳng hiểu nữ nhân chút nào, bọn họ nói toàn trái với suy nghĩ, thật ra làm vậy là để thu hút sự chú ý của ta đấy, là muốn ta để ý đến họ, biết chưa hả.

Chẳng ai nên biết nói gì nữa cả, nói về mặt dày thì gã là đệ nhất. Linh Vân Đạo Nhân phát tay coi như kết thúc đề tài nữ nhân kia rồi nói:

- Nếu là đại ca của đệ thì nên cho mọi người biết chút thông tin, dù sao ta cũng cảm thấy hần không đơn giản.

Nghĩ đến vị đại ca cùng cha khác mẹ kia, Không Thương Vũ liền hừ một tiếng rồi bắt đầu kể ra:

- Một gã tính tình cực cần, không thích giao tiếp với ai, nhưng rất được cha ta yêu thích vì có thiên phú kiếm đạo rất cao. Chỉ là gã trước giờ luôn bế quan khổ tu, ba năm trước sau khi Trúc Cơ liền rời môn phái ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, không biết gã về từ lúc nào mà bây giờ lại xuất hiện.

Cha của Không Thương Vũ Không Tịnh chính là Huyền Phong phong chủ, theo lý thì bản thân hần nếu ở lại Huyền Phong sẽ có không gian phát triển tốt hơn, nhưng hần lại bái Bạch Vân Chân Nhân của Hoàng Phong làm sư phụ chắc hẳn cũng vì lý do lục đục trong gia đình này.

- Nói như vậy hần là hần đã dùng kiếm thuật phá trận.

Phiên Vũ Đạo Nhân gật gù, Dương Cửu thì nhớ lại cảnh phá trận mới này, rồi lại nghĩ đến tình cảnh mình cũng cường công phá trận lại thất bại thì tặc lưỡi:

- Gã này cực đoan một cách khoa trương, nhưng thực lực không thể xem thường.

Linh Vũ Đạo Nhân gật đầu:

- Đúng vậy, không có thông báo phạm quy tức là hần đã thông qua đề mục, nhưng thời gian ngắn như vậy thì ít nhất cũng đạt ngũ tinh, các đệ phải lưu ý với người này, nếu hần lọt vào vòng sau thì chắc chắn là một đối thủ đáng gờm.

Phiên Vũ Đạo Nhân trầm ngâm:

- Không chỉ là so tài trận pháp thôi đâu, ta nhớ danh sách chiến đội của Huyền Phong thuộc Phượng bảng cũng có tên người này.

Không Thương Vũ hừ lạnh:

- Gặp thì chiến, chẳng việc gì phải sợ hần cả.

Phiên Vũ Đạo Nhân cười cười:

- Chiến thì tất nhiên sẽ quyết tâm, nhưng không được xem thường đối thủ.

Triệu Thiên Bình gật gù đồng ý. Một kẻ chỉ trong thời gian rất ngắn như vậy mà đã phá được trận pháp chứng minh rất có tự tin về bản lĩnh của mình. Một phương pháp thô bạo trực tiếp lại khiến người khác không dám xem thường.

Triệu Thiên Bình khẽ thở dài. Nếu chỉ dựa vào chút lý thuyết trên giấy mà xem thường anh hùng trong thiên hạ thì đến chết cũng chẳng biết như thế nào.

Là thiên tài, ai mà chẳng có khả năng nổi bật của mình chứ.

Mọi thứ dường như sẽ rất khó khăn.

Lại rất kích thích.

- Rất đáng để mong đợi a.

Triệu Thiên Bình khơi dậy chiến ý sùng sục ở trong lòng.

Ngày thi đấu đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc, mọi người đều hào hứng nhận kết quả.

Hai người cao điểm nhất đến thập nhị tinh là Kim Liên và Độc Cô Truy Dương đạt điểm tối đa của hai hạng mục. Đến thập nhất tinh thì có Tô Lan của Ngoại môn, Đồng Tuệ của Chu Sơn, Trần Lạc của Bạch Sơn và bản thân Triệu Thiên Bình đều mất một điểm ở phần trận bàn, còn có hai người khác thì ngược lại mất một điểm ở phần giải đề, tổng cộng là sáu người. Về phần thập tinh thì chẳng biết có phải là trùng hợp hay không nhưng vừa vặn có đúng tám người đạt tới, trong đó có Vũ Thanh Hà, Phiên Vũ Đạo Nhân cộng với kẻ lãnh ngạo Không Thương Bá kia và tên khó đoán Tinh Vũ Đạo Nhân.

Mười sáu người được chọn bắt đầu rút thăm để chia cặp đấu. Tám người đạt thập tinh sẽ chia đều ra đấu với những người cao điểm hơn, Triệu Thiên Bình lại chẳng may gặp phải Vũ Thanh Hà, Tô Lan lại đấu với Tinh Vũ, còn lại thì chẳng có người quen nào phải gặp nhau nữa.

- Chà chà, không ngờ tiểu sư đệ lại đạt điểm cao như vậy đấy, thật ra thì đệ đã sử dụng bao nhiêu linh lực để phá giải trận pháp đó thế. Ta thấy lâu như vậy mà vẫn đạt được lục tinh sao, chẳng bù với ta dùng hết tốc lực lại chỉ đạt ngũ tinh.

Vũ Thanh Hà sau khi nghe được kết quả liền bám lấy Triệu Thiên Bình cầu nhau.

- Vào vòng trong lại đụng phải đệ rồi, chẳng biết là may mắn hay xui xẻo nữa.

Linh Vũ Đạo Nhân tuy không được vào vòng trong nhưng tâm trạng không tệ, mười sáu người mà nhóm của họ đã có ba người tiến vào, hơn nữa tinh lực của hắn cũng không đặt trong hạng mục này lắm nên rất thoải mái đùa giỡn một câu:

- Là may mắn của lão Cửu và xui xẻo của đệ đấy.

Sau khi kết quả được công bố thì những trận bàn trong mục ra đề của mười sáu người cũng được công khai trên đấu trường cho những người khác được tham khảo, nhưng giới hạn mỗi người chỉ được tìm hiểu một trận bàn một lần trong giới hạn nửa khắc mà thôi. Điều này khiến các thí sinh thấy được tổng quát thực lực của người khác để tăng sự kịch liệt trong đối đầu, nhưng thời gian không dài khiến sự lý giải chỉ nằm ở một mức độ khiến bản thân thí sinh giấu đi thực lực chân chính.

Qua hai canh giờ tham khảo Triệu Thiên Bình cũng tìm hiểu được khá nhiều thông tin, nó phân tích một chút thì thấy có bốn đối thủ rất mạnh, mỗi người lại đưa trận pháp phát huy đến một trình độ rất cao của một phương diện nhất định.

Thứ nhất là Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương, trận pháp của gã có tính biến hóa rất cao, ngũ hành luân chuyển với tốc độ chóng mặt lúc ẩn lúc hiện, lúc hư lúc thực khiến đối thủ khó mà lần theo nổi, không chỉ vậy, trận pháp con bắt chọt thay hình đổi dạng nhưng kết cấu vẫn vô cùng chặt chẽ.

Thứ hai là Kim Liên Tiên Tử với dạng trận liên hoàn thống nhất với sự phối hợp chặt chẽ từng thành phần nhỏ nhất trong trận pháp lại với nhau khiến cho lực lượng trận pháp tăng lên bội phần.

Thứ ba là Tô Lan với những trận pháp cải tiến cực kì mới mẻ nhưng vô cùng hoàn thiện, hơn nữa trận pháp lấy tinh chuẩn làm căn bản khiến trận pháp như một sinh vật kiên cường đến hoàn mỹ, tuy chỉ là trận bàn được điểm ngũ tinh nhưng Triệu Thiên Bình đánh giá nó cao hơn hai trận lục tinh kia nhiều, vì trong sự tinh tế đó ẩn giấu sự cố chấp một cách tiêu cực. Tinh hoa của nó không nằm ở trận pháp nữa mà nằm trong chính người bố trận, một sự chấp nhất khiến người ta thần phục.

Vị trí thứ tư cũng là cuối cùng trong những đánh giá cao của Triệu Thiên Bình là trận pháp của Không Thương Bá, một sát trận, hay nói đúng hơn là một kiếm trận.

Thường thì trong các trận pháp ra đề chẳng ai dùng sát trận cả, thậm chí là không có, bởi một lẽ sát trận tuy mạnh nhưng có lượng tiêu hao kinh người, so với các loại trận pháp khác thì ít nhất phải gấp bội. Mà kiếm trận càng là loại cao cấp trong sát trận nên mức độ tiêu hao của nó không cần phải nói. Nếu một trận pháp bình thường với ba đơn vị tinh ngọc hạ phẩm có thể duy trì hơn một canh giờ thì cùng mức độ đó, một kiếm trận chỉ tồn tại vốn vẹn hai khắc thời gian mà thôi. Cũng vì lý do đó mà kiếm trận này không được đánh giá lục tinh, nhưng dù ngũ tinh cũng không thể xem thường, kiếm trận này được xây dựng bởi vô số kiếm khí nhỏ được bố trí tầng tầng lớp lớp, nhưng lối công kích lại vô cùng tinh tế hoa mỹ khiến hiệu quả của nó được tăng cường vượt trội, có thể nói kẻ bố trí trận này là một gã liều mạng. Khi bước vào trận, người buộc phải cùng hắn đánh cược xem kẻ nào tiêu hao nhiều hơn, kẻ không chịu được sẽ thua cuộc. Đây tuy chỉ là trận pháp ngũ tinh nhưng lại gây nhiều hứng thú nhất với Triệu Thiên Bình, chỉ tiếc là thời gian có hạn khiến nó chưa kịp tiêu hóa hết ảo diệu trong đó, chỉ đành tiếc nuối trong lòng mà chờ đợi cơ hội giao đấu trực diện.

Còn có hai trận lục tinh nữa nhưng Triệu Thiên Bình không quá coi trọng, vì một là thiên về huyền thuật biến hóa, thứ này Triệu Thiên Bình tự tin thật sự là có thừa, còn một thuộc về tri thức đã học qua trong Tầng Thư Các, nếu là trước kia thì nó sẽ cực kì coi trọng nhưng lúc này phần lớn thời gian đều đắm chìm trong đó nên lý giải của nó so với trận pháp kia còn cao hơn một bậc.

Có điều Triệu Thiên Bình không coi trọng trận pháp của họ nhưng bản thân những đối thủ nếu đã vào được vòng mười sáu người thì đều là kẻ ưu tú không thể xem thường, biết đâu bọn họ còn ẩn giấu thực lực thì sao, như bản thân nó chẳng hạn. Vậy nên mỗi trận pháp nghiên cứu qua Triệu Thiên Bình đều sẽ hết sức lưu tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Thạch Vân Các

Trắng đỏ như thác, gió mềm như nhung, mây vờn liễu động, tiên cảnh một khắc lưu bóng bình đài khiến cho tâm hồn trở nên thanh thản lạ kì.

Triệu Thiên Bình lần la bước gần về hướng Chu Đại Lực. Sau khi rời khỏi đấu trường, nó bèn dùng Vân Nhân tìm kiếm một hồi thì phát hiện gã trốn mình tại đây, bèn mua một hũ rượu ngon rồi đến. Ngồi xuống bên Chu Đại Lực, mở nắp nhấp một ngụm cay nồng rồi cảm thán:

- Một nơi uống rượu giải sầu không tồi.

Nơi này cũng là một bình đài nhưng không phải chỗ trên đỉnh Hoàng Phong hay luyện tập kia, mà là một góc sau núi tương đối bằng phẳng, có liễu rũ tóc xuân, có mây mờ phiêu đảng. Triệu Thiên Bình không quá thích rượu, cũng chẳng ghét bỏ, một chút hơi rượu xé toang cổ họng gọi lên một chút kí ức, ấm và nồng.

- Huynh là người ở đâu?

Thấy Chu Đại Lực vẫn cúi đầu uống rượu, Triệu Thiên Bình bèn lên tiếng hỏi thăm.

Không khí trầm mặc kéo dài, gã không trả lời, nó cũng không gặng hỏi, chỉ tùy tâm ngồi nhắm nhĩ chút rượu gọi nhớ lại hương vị quen thuộc xưa cũ.

Hai kẻ tha hương, giữa cái vẻ đẹp tinh khôi của thiên nhiên hoa cỏ lại lạc lõng vô vị.

Triệu Thiên Bình hỏi một câu tuy đơn giản nhưng lại khó trả lời, những kí ức không tốt đẹp sẽ càng dậy sóng, biết vậy nhưng nó vẫn cần một điểm đột phá cho câu chuyện, điểm đột phá trực tiếp từ quá khứ.

Chuyện lí tưởng nhất mà nó hy vọng là có thể giúp Chu Đại Lực vui đi tâm sự, xoa dịu sự hận thù đã luôn cháy âm ỉ trong người hắn hai chục năm trời.

Nhưng chẳng phải dễ dàng như nó tưởng, trong đêm tối chỉ có tiếng gió vi vu.

Vị cay nồng dần thay thế bằng cảm giác lạc lõng. Khi chút dư hậu cuối cùng trôi qua lưỡi, Triệu Thiên Bình đành thở dài đứng dậy. Có người cho rằng thời gian có thể xóa nhòa tất cả, có lẽ thế, có lẽ không, không chẳng phải vì không đúng, mà là không đủ, thời gian không đủ mạnh, hay không đủ lâu, Triệu Thiên Bình không thể lý giải, ít nhất lúc này là vậy.

Mọi chuyện muốn giải quyết, nhưng đành chờ tương lai.

Chu Đại Lực vẫn ngồi đó, ánh trăng bị nuốt gọn, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, chỉ còn bóng đêm vô tận dần dần nhấn chìm thân ảnh cô độc.

Ngày đầu cò đầu tiên, Triệu Thiên Bình đến cổ vũ nhưng không quá quan tâm nên dành phần lớn thời gian để nhập định dưỡng luyện. Mọi thứ đều tiến triển khá tốt, chỉ có một chút phiền toái là con đau đầu càng lúc càng gây khó chịu, song với khả năng chịu đựng được rèn luyện khá tốt thì vẫn chưa là gì, có điều nếu cứ kéo dài thế này thì chẳng hay chút nào. Nhưng biết thế nào được, nó phải cắn răng thôi, thời gian mỗi lúc một gấp gáp mà.

Sau khi ngày thi đấu thứ hai kết thúc, Triệu Thiên Bình được chương môn triệu kiến.

Hai người vừa đi trên một hành lang ở Lưu Vân Điện vừa trò chuyện, Minh Dương Chân Nhân đi trước hỏi:

- Người thấy Tam Luận Hội như thế nào?

Triệu Thiên Bình trong lòng suy đoán mục đích của lần triệu kiến này, bên ngoài thì từ tốn trả lời:

- Rất may mắn khi đệ tử được chứng kiến nhiều người tài giỏi.

Minh Dương Chân Nhân dẫn nó rẽ qua một hành lang, cũng không ngừng hỏi:

- Có cảm tưởng gì không?

Triệu Thiên Bình nhe răng cảm thán:

- Có nhiều thử thách, có chút khó khăn.

Minh Dương Chân Nhân bật cười:

- Ngươi là một đứa nhỏ khá tự tin đấy, tự tin đến kiêu ngạo.

Triệu Thiên Bình cười trừ:

- Tự tin thì có một ít, chỉ là đệ tử còn nhiều thiếu sót lắm. Đến bây giờ đệ tử vẫn còn không hiểu tại sao chương môn ngài lại dễ dàng tin tưởng đệ tử đến thế. Hay là trong này có dụng ý gì khác?

Minh Dương Chân Nhân chăm chú nhìn nó cười cười:

- Ngươi nghĩ sẽ có dụng ý gì?

Triệu Thiên Bình nhún vai lắc đầu:

- Nếu có đệ tử cũng đoán chẳng ra.

Minh Dương Chân Nhân chấp tay nhìn xa xăm:

- Nói đúng ra ta muốn tìm kiếm một cơ hội, có tin tưởng hay không chẳng đáng quan tâm, nếu kế hoạch của ngươi khả thi thì sẽ lựa chọn tin tưởng, còn nếu không thì vẫn còn cách khác.

Triệu Thiên Bình hơi ngạc nhiên nhìn Minh Dương Chân Nhân, không ngờ chương môn nhân còn có hậu chiêu chứ chẳng phải chỉ có thuật du kích như lúc trước đã nói, quả nhiên không thể xem thường người cầm đầu một phái được.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Triệu Thiên Bình, Minh Dương Chân Nhân bật cười:

- Chúng ta không bắt lợi như người khác nghĩ, bắt lợi ở mặt này có thể là lợi thế cho mặt khác, xem xét một vấn đề phải mở rộng ra mới thấy được cái tích cực của nó. Tỉ như chúng ta ít người, tuy thua thiệt về nhân lực nhưng lợi ở chỗ ít người dễ nắm bắt, lại cơ động, công thủ linh hoạt, thậm chí có thể chạy trốn.

Triệu Thiên Bình gật gù:

- Chạy trốn hẳn là một cách.

Minh Dương Chân Nhân lắc đầu:

- Đó là lựa chọn bất đắc dĩ, nếu không đến đường cùng thì sẽ không lựa chọn.

Triệu Thiên Bình nhìn ngó xung quanh rồi nói có chút tiếc nuối:

- Nếu phải trốn, vậy Lưu Vân Tông sẽ như thế nào?

Minh Dương Chân Nhân lắc đầu cười:

- Chúng ta là Lưu Vân Tông chứ không phải nơi này.

Triệu Thiên Bình hơi sững sốt một lúc rồi mới hiểu ra, nó gật đầu trầm ngâm. Minh Dương Chân Nhân lại nói:

- Không đến mức như thế, chẳng lẽ người không tự tin vào bản thân mình sao?

Triệu Thiên Bình gãi đầu cười cười:

- Đệ tử chỉ là nhập tâm quá thôi, không biết hôm nay được triệu kiến đến đây có việc gì?

- À, có một số việc.

Đi hết dãy hành lang, lại quan một thạch lâm, cuối cùng là leo lên ngọn ngọn đồi nhỏ, trên đồi có một khối đá cao hơn năm trượng, trọng không kể xiết sừng sững nằm đó giữa mây mù lúc ẩn lúc hiện. Minh Dương Chân Nhân dẫn Triệu Thiên Bình đến trước tảng đá to rồi đưa tay ấn lên một chỗ bằng phẳng, tức thì phía trước xuất hiện một khe nứt rồi dần dần rộng ra tạo thành một lối đi nhỏ. Hai người bèn tiến vào.

- Hôm nay đưa ngươi đến đây là coi như phá bỏ quy cũ trong tông môn rồi. Đây là Thạch Vân Các, một nơi cất giữ cơ mật của Lưu Vân Tông chúng ta mà chỉ có các đời chương môn và thái thượng trưởng lão mới được biết đến. Ngươi phải giữ bí mật tất cả những gì được chứng kiến hôm nay, không được tiết lộ với bất kỳ ai, được chứ?

Triệu Thiên Bình có phần ngạc nhiên vì không ngờ trong tông môn lại có nơi bí mật như vậy. Nó hỏi:

- Các đời Phong chủ cũng không biết sao?

- Tất nhiên là không?

- Vậy còn chúng đệ tử?

- Duy nhất mình nguoi, mà sao nguoi tại hỏi nhiều như vậy nhỉ, rốt cuộc nguoi có đồng ý hay không?

Minh Dương Chân Nhân thấy Triệu Thiên Bình vòng vo liên có chút bức mình, chỉ là Triệu Thiên Bình cũng chẳng sợ, tiếp xúc không lâu nhưng nó cũng nhận thức được một phần tính cách của vị chương môn này rồi nên biiu môi:

- Ngài đã đưa ta đến tận đây mới hỏi, đệ tử có thể từ chối sao, được rồi, đồng ý thì đồng ý vậy, thật là, nếu không đồng ý người có để cho ta rời đi không?

Minh Dương Chân Nhân trợn mắt:

- Nguoi dám?

Triệu Thiên Bình làm bộ sợ hãi vỗ ngực:

- Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn. Ta thấy giống như dân gian thường nói cái gì cậỵ...mặt gì đó.

Minh Dương Chân Nhân hừ lạnh:

- Thăng nhải nguoi còn dám chửi bóng gió ta sao. Thật to gan.

Triệu Thiên Bình nhún vai tỏ ra vô tội. Minh Dương Chân Nhân thở dài lắc đầu rồi nói:

- Nếu chẳng phải là lúc nguy cấp thì cũng không có đặt cách này đâu, nguoi phải cảm thấy bản thân cực kì may mắn. Xòe tay ra.

Triệu Thiên Bình nghe vậy tuy không đoán được làm gì những vẫn yên tâm đưa tay ra. Minh Dương Chân Nhân lúc này cắt xoẹt qua tay nó một cái khiến một dòng máu tuôn ra giữa lòng bàn tay Triệu Thiên Bình, sau đó gĩa nhanh chóng quẹt máu về lên không trung một phù trận rồi điểm vào vách đá bên cạnh, tức thì vách đá liền sáng lên một phù văn màu máu tương tự. Tiếp đó Minh Dương Chân Nhân khẽ lăm bấm pháp quyết rồi dùng máu của bản thân mình lại vẽ lên vách đá một phù trận khác đề lên trên phù văn cũ, cả hai nhanh chóng hợp thành một, phù văn huyết sắc sáng rực lên một lúc rồi mới từ từ nhập vào vách đá biến mất.

- Nhìn thấy rõ phù văn không?

Minh Dương Chân Nhân quay sang hỏi, Triệu Thiên Bình liền gật đầu:

- Đã nhớ.

Khi linh thức diễn sinh, trí nhớ của tu giả được cải thiện rất nhiều, mặc dù không đến mức nhìn một cái là nhớ ngay nhưng so với trước đây thì trí nhớ được cải thiện lên mấy lần, hơn nữa Triệu Thiên Bình còn có Diễn thiên thể giới giúp đỡ lạc ấn nên trình độ ghi nhớ còn mạnh mẽ hơn, nên với một phù trận không quá phức tạp thì rất dễ lạc ấn lại.

- Sau này chỉ cần dùng linh lực vẽ lên phù văn hoàn chỉnh kia thì nguoi có thể mở ra được Thạch Vân Các này.

Triệu Thiên Bình nghe vậy gật gù một lúc thì bỗng thắc mắc:

- Chẳng phải ngài nói còn có nhiều kế hoạch khác? Tại sao lại lựa chọn phương án của đệ tử đề phải xáo trộn quy cũ như thế này?

Minh Dương Chân Nhân nghe vậy mỉm cười đầy thâm ý:

- Vì chẳng có kế hoạch nào của ta mang lý tưởng giống nguoi cả?

Triệu Thiên Bình không hiểu:

- Lý tưởng sao, là lý tưởng gì?

Minh Dương Chân Nhân không trả lời mà hỏi lại:

- Vậy lý tưởng của nguoi trong kế hoạch đó là gì?

Triệu Thiên Bình gãi đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Không có lý tưởng gì cả, chỉ là đệ tử không muốn thấy cảnh mọi người tàn sát lẫn nhau mà thôi.

Minh Dương Chân Nhân ngạc nhiên nhìn nó:

- Chỉ đơn giản như vậy?

Triệu Thiên Bình lắc đầu:

- Chẳng đơn giản chút nào. Đệ tử còn chẳng biết mình làm như vậy có đúng hay không nữa. Có một vị sư huynh của đệ tử mang thù rất sâu với Tuyết Thần Cốc, mà mọi người thì rất đồng lòng mong muốn trả thù, hơn nữa... - Nó thờ dài có chút buồn bã: ...giờ đến sư phụ cũng vì bọn chúng mà lựa chọn bỏ mình, nếu mấy sư huynh biết cuộc chiến với Tuyết Thần Cốc lại bị đệ tử che giấu thì chẳng biết phải nói làm sao.

Minh Dương Chân Nhân nhíu mày:

- Ý ngươi là Chu Đại Lực?

Triệu Thiên Bình gật đầu có chút dăm chiêu.

- Nếu ngươi không muốn đắc tội với sư huynh của mình thì có thể lựa chọn nói cho họ biết trước.

Triệu Thiên Bình hơi ngạc nhiên nhìn Minh Dương Chân Nhân nhưng lát sau lại thờ dài:

- Nếu nói cho Tam sư huynh thì với mối thù sâu như biển kia chẳng cần đoán cũng biết hắn sẽ làm gì.

- Như vậy ngươi có thể lựa chọn giấu đi tất cả, sẽ chẳng ai tiết lộ với bọn chúng rằng ngươi là người chủ trì bố cục lần này.

Người chủ trì... cụm từ này khiến Triệu Thiên Bình cảm giác rất sợ hãi, có điều nó chẳng vui nổi, chỉ lắc đầu:

- Đợi sau chuyện này đi qua đệ tử sẽ nói hết với họ, giấu diếm một lần là quá đủ.

Minh Dương Chân Nhân vừa đi vừa tận tình góp ý:

- Ngươi là người chủ trì mà, có thể giúp họ thỏa mãn nguyện vọng trả thù trong lần này không được sao?

Một gợi ý rất động tâm, nếu có thể giúp Tam sư huynh báo thù rửa hận thì tình huynh đệ lại càng gắn bó, nhưng nó chỉ nghĩ thoáng qua rồi lại lắc đầu chán nản:

- Nếu như vậy sẽ dẫn đến huyết tinh không đáng có. Bọn họ còn chẳng xác định được ai mới đích thực là kẻ thù của mình, nếu nhắm vào toàn bộ Tuyết Thần Cốc thì liệu có đáng hay không. Chẳng ai chắc chắn được điều gì, thậm chí bọn họ có năng lực trả thù hay không đệ tử cũng không dám chắc. Mà dù có trả thù được thì như thế nào, huyết sát đã nổi lên nào có dễ dập tắt, đến lúc đó mọi thứ sẽ hỗn loạn. Sẽ chẳng có ai tin rằng chúng ta chỉ nhắm đến mối Tuyết Thần Cốc, chỗ cùng đứt dậu, một khi huyết chiến nổ ra, hậu quả của nó không chỉ ngày một ngày hai là có thể chấm dứt. Đệ tử đã thử khơi chuyện với Tam sư huynh nhưng chuyện cũ của hắn quá nặng, ai biết được nếu huyết chiến xảy ra thì bao nhiêu Chu Đại Lực sẽ xuất hiện cơ chứ.

Minh Dương Chân Nhân lắc đầu:

- Ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Cứ làm theo điều đứng đắn trong lòng là được.

Triệu Thiên Bình trầm mặc không nói. Hai người cứ thế tiến vào sâu trong thạch lộ.

Qua một lát, trước mặt hiện một khoảng không lớn. Gọi là Thạch Vân Các song nơi này chỉ như căn phòng nhỏ bố trí đơn giản với ánh sáng mờ ảo phát ra từ những trận văn trên vách tường. Giữa phòng đặt một cửa đá hai cánh cao hơn tượng điêu khắc hoa văn kì dị, tường bên phải đặt một cái giá có dăm ba quyển sách cũ, tường bên phải thì đặt một cái hòm gỗ bạc màu, chính diện là một bàn thờ nhỏ có đặt bài vị của Diệu Văn Tổ Sư.

Minh Dương Chân Nhân chỉ vào cánh cửa:

- Đây chính là thứ mà mấy môn phái kia vô cùng thèm thuồng.

Triệu Thiên Bình nhìn cánh cửa đá không quá nổi bật kia rồi hỏi Minh Dương Chân Nhân:

- Nó chính là bí cảnh sao?

Minh Dương Chân Nhân gật đầu:

- Lưu Vân Bí Cảnh thực chất là một không gian hữu sinh vô cùng rộng lớn giấu trong cánh cửa này.

Triệu Thiên Bình gật gù hóa ra là vậy. Không gian thứ nguyên có vô sinh và hữu sinh, như Phong Thiên giới hay trừ vật giới chính là không gian thứ nguyên vô sinh, vì cô lập với đại thể giới nên không thể dung nạp linh hồn pháp tắc, do đó không thể dung nạp sự sống, bù lại có thể bảo quản nguyên liệu rất tốt. Còn loại không gian thứ nguyên hữu sinh thực chất là mở rộng một phần nhỏ không gian của đại thể giới mà không phải là một không gian hoàn toàn độc lập, tí như Lưu Vân bí cảnh qua lại với thể giới nhờ một cánh cửa, do vậy có thể dung hòa linh hồn pháp tắc, phát triển sự sống.

Tạo ra một không gian vô sinh chỉ cần phù trận không gian và vật liệu tốt là có thể, còn không gian hữu sinh thì phức tạp hơn nhiều, không những cần am hiểu phù văn không gian mà còn đòi hỏi sự phối hợp với vô số các loại trận pháp khác cùng với một lượng lớn tài liệu để tạo ra một tiểu thể giới đúng nghĩa, hơn nữa để duy trì tiểu thể giới này còn cần một lượng tài nguyên không nhỏ.

Song dù điều kiện ngặt nghèo nhưng giá trị của tiểu thế giới khó mà đong đếm, vì khả năng dung nạp sự sống nó có thể trở thành một bảo tàng tự nhiên, mà khả năng bán độc lập lại mang đến sự ổn định vô cùng, ổn định về linh khí, ổn định về tài nguyên. Đến một mức độ nhất định, tiểu thế giới thậm chí có khả năng tự duy trì, không nói đến những bí cảnh khổng lồ trong truyền thuyết có thể thay thế tinh cầu làm nơi sinh sống, chỉ tính mỗi Lưu Vân bí cảnh là đã có thể tự mình tồn tại, chỉ là chưa đạt đến mức không hạn chế nên mới có giới hạn mười năm mở ra một lần. Bản thân là một tiểu thế giới, hơn nữa lại cất giữ vô số tài nguyên mà các đời sư trưởng đi trước để lại, nhất là Diệu Vân Tổ Sư, do vậy sự thèm khát bí cảnh của các tông môn khác có thể lý giải được.

Minh Dương Chân Nhân chỉ về hướng giá sách:

- Đây là những bí tịch cơ mật của tông môn, người có cơ hội tham khảo nhưng tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Còn những thứ khác thì không cần bận tâm.

Triệu Thiên Bình có chút hào hứng, có điển tịch là có tri thức, dù chỉ có mấy quyển song đã là đồ giá trị như thế thì ắt hẳn phải rất là kì diệu, Triệu Thiên Bình chẳng từ chối mà lao thẳng đến giá sách cầm một quyển lên đọc. Tức thì ánh mắt mở to.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thát sát huyền tâm trận

Trận đấu với Vũ Thanh Hà không mấy khó khăn, xét về uy lực thì trận pháp gã bày ra rất ấn tượng, một trận pháp lấy kim hệ làm chủ có khả năng khóa chết đối thủ khá lợi hại, chỉ tiếc nhược điểm của nó là sự ổn định không được cao. Nếu Triệu Thiên Bình muốn muốn nhanh chóng phá trận thì đơn giản chỉ cần tăng cường kim linh lực kích phá khiến kim hệ lực lượng vượt ngưỡng ổn định thì trận pháp sẽ tự phá, còn muốn thu trận thì tốn công sức hơn chút là dùng mộc lực bào mòn đi kim hệ lực lượng rồi một kích hóa giải, chỉ là phức tạp hơn một chút trong việc sử dụng lực lượng tinh tế hơn mà thôi. Dù sao, trận đấu nó vẫn dễ dàng thắng cuộc, còn Vũ Thanh Hà tuy có chút chán nản nhưng vẫn hoan hỉ vì người thắng là người một nhà.

Sau giờ thi đấu, Triệu Thiên Bình cùng mấy vị sư huynh đến Vân Trung Cư gặp sư phụ. Vì một lí do chỉ Triệu Thiên Bình biết mà trong mấy ngày gần đây Bạch Vân Chân Nhân thường xuyên gặp mặt mấy đệ tử của mình, giảng thuật truyền đạo, hết tâm hết sức. Trước kia có những thứ vì lí do tu vi của đệ tử còn hạn chế mà lão không truyền đạt thì giờ chẳng giữ lại thứ gì, thậm chí những tâm đắc tu luyện còn chuyên môn biến thành chín quyển giao cho bọn họ rồi dặn dò sau này phải chuyên tâm nghiên cứu. Mấy vị sư huynh cực kì hoan hỉ, kể cả người cộc cằn như lão Tam cũng hưng phấn ra mặt, chỉ có Triệu Thiên Bình miệng cười nhưng mày chẳng thể giấu ra.

Nhìn bóng lưng mấy vị sư huynh dần khuất phía xa, Triệu Thiên Bình tâm trạng bẽ bộn chẳng biết nói gì cho phải.

- Đừng quá lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Sau lưng vang lên tiếng nói của sư phụ, Triệu Thiên Bình hơi bất ngờ chút rồi thở ra:

- Con chỉ hy vọng được như vậy.

Bạch Vân Chân Nhân tọa xuống một bờ đoàn như mây, Triệu Thiên Bình chần chừ một lát rồi ngồi xuống đối diện:

- Sau những chuyện vừa qua, con thật có nhiều điều không rõ.

Bạch Vân Chân Nhân khẽ vuốt râu chờ đợi nó nói tiếp.

- Thắc mắc lớn nhất trong lòng con là tại sao chương môn sư bá lại tin nhiệm con đến vậy, ngay cả cấm địa cũng mở ra.

Bạch Vân Chân Nhân hơi ngạc nhiên:

- Mở ra cấm địa, ý con là Thạch Vân Các?

Triệu Thiên Bình không ngạc nhiên khi Bạch Vân Chân Nhân biết điều này, dù sao ông ta cũng là Phong chủ, tuy không được tiếp xúc nhưng biết thì vẫn phải biết, dù sao ngọn núi này nói nhỏ không nhỏ, nhưng chẳng lớn tới đâu. Triệu Thiên Bình nghe hỏi chỉ gật đầu rồi chờ đợi, Bạch Vân Chân Nhân bỗng chốc chìm trong suy tư.

- Đây hẳn là một cách lôi kéo, cũng là cách uy hiếp ràng buộc.

Qua hồi lâu Bạch Vân Chân Nhân mới nói một câu mập mờ, Triệu Thiên Bình nghe xong thì thấy lạ:

- Tựa hồ có chút hơi quá vội vàng.

Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười lắc đầu:

- Trong lúc phi thường thì cần dùng thủ đoạn phi thường, hẳn những thứ bên trong cảm địa kia có lợi cho cuộc chiến?

Triệu Thiên Bình gật đầu, Bạch Vân Chân Nhân lại nói:

- Ta không hiểu lắm suy nghĩ của chương môn, có điều hẳn là hẳn khá vội vàng, còn vội vàng tại vì sao thì rất khó nói, vì hẳn quan tâm đến thành bại hay quan tâm đến điều gì khác?

Triệu Thiên Bình gãi đầu suy nghĩ rồi đáp:

- Đệ tử thấy sư thúc hẳn có rất nhiều cách vượt qua chuyện này, nhưng vẫn mạo hiểm sử dụng phương pháp của đệ tử, lại còn phá lệ mở ra cảm địa, hẳn là có lý do nào đấy.

Bạch Vân Chân Nhân nhíu mày:

- Là như vậy sao?

Rồi lão như nghĩ ra điều gì, chỉ khẽ thờ dài:

- Hẳn là một người có tham vọng, có thể nói phá lệ cho con là lần đầu tiên, nhưng chưa hẳn sẽ là cuối cùng, chỉ e sau này quy củ sẽ cải biến.

Triệu Thiên Bình nghe ra sư phụ có chút bất an thì hỏi:

- Chẳng lẽ có điều gì không tốt sẽ xảy ra sao?

Bạch Vân Chân Nhân nhìn tầng mây xa xăm thờ dài:

- Tốt hay không thì sau này tự nhiên sẽ rõ, tương lai khó thể đoán định, chỉ tiếc là sau này Lưu Vân sẽ không còn yên bình như bây giờ nữa.

Sẽ không còn yên bình sao, có chút hiểu chút không, Triệu Thiên Bình lâm vào suy nghĩ.

Ngoài thời gian tham gia tam luận, tất cả tinh lực của Triệu Thiên Bình đều tập trung vào trận chiến sắp tới, kế hoạch đã vạch ra, nhìn như trôi chảy nhưng thực hiện lại vô cùng phức tạp, tỉ như chỉ vì một cái trận pháp con thoi mà Triệu Thiên Bình đã tiêu hao hết mấy ngày công sức mới hoàn thành.

Vân Ảnh Trận, một trận pháp mà Triệu Thiên Bình bỏ rất nhiều tinh lực kết hợp từ Nhân ảnh trận và Mộng ảo trận cộng thêm Diệu Vân Bí pháp Thao Vân Thuật, mục đích là tạo những bản sao bằng mây từ người thật làm một thành phần của đại ảo trận sắp đến.

Trận pháp hoàn thành, Triệu Thiên Bình khắc vào một cặp âm dương trận bản rồi sắp đặt ở cửa vào Tam Luận Hội Đường. Nếu có người bước qua thì trận pháp sẽ lưu giữ lại khí tức và thân ảnh để tiện việc bố trí sau này.

Nhiều bố trí phức tạp tất nhiên một mình Triệu Thiên Bình không thể làm hết, mà cũng chẳng thể làm được, có rất nhiều việc quan trọng phải ủy thác cho chương môn cùng mấy vị thái thượng trưởng lão giúp đỡ. Vừa thực hiện, vừa không ngừng hoàn thiện, đến cuối cùng dựa vào một bộ khuôn định sẵn để hoàn tất công việc, một quá trình lâu dài đầy tỉ mỉ, và mệt mỏi.

Bố cục đã phải khám thêm linh ngọc, nếu không nó đã chẳng chịu nổi.

Dù vậy Triệu Thiên Bình vẫn đặt áp lực rất lớn cho mình trong việc thi đấu.

Ngày đại hội thứ bảy là ngày diễn ra bốn trận đấu tổ hợp vòng bảng đầu tiên. Mở đầu là trận đấu ở Long bảng giữa chiến đội Lưu Vân Thái Thượng của Hoàng Gia Bảo và chiến đội Tả Huyền Phong.

Lưu Vân Thái Thượng lấy Cửu cung biến hóa vệ lĩnh làm chính trận, lấy Ngũ hành Lưỡng nghi Thái cực làm phụ trận chia ra đội hình thiên về thủ với Ngũ hành trận gồm năm võ giả đóng vai trò phòng ngự, Lưỡng nghi với hai tu giả ngự kiếm tấn công còn tâm trận Thái cực lấy Hoàng Gia Bảo cùng Kim Liên thao không biến hóa. Dưới sự dẫn dắt của Hoàng Gia Bảo, trận hình Lưu Vân Thái Thượng dù linh động nhưng không hề lộ ra chút sơ hở nào, phòng thủ không góc chết, tấn công lại biến hóa đa dạng khiến trận hình của Tả Huyền Phong dù bố trí theo kiểu Bát quái tụ Nhất tinh vững chắc nhất vẫn cực kì gian nan trong việc chống trả.

Với ưu thế dù không quá lớn nhưng sự chắc chắn lại có thừa, Lưu Vân Thái Thượng dần dần áp đảo, Tả Huyền Phong dù làm hết sức nhưng dưới áp lực càng lúc càng không lờ thì không thể tránh khỏi tan vỡ. Từ một thành viên bị áp lực đánh bại mà tạo ra sơ hở chí mạng, Tả Huyền Phong liền bị Lưu Vân Thái Thượng nhanh chóng một kích xé nát đội hình, đến đây thì thắng bại coi như đã định.

Một trận đấu hơn hai canh giờ, tuy dài hơi nhưng không hề suy kém về độ hấp dẫn, có thể nói mỗi thời khắc đi qua đều tồn tại sự đấu tranh âm ỉ không ngừng nghỉ, áp lực luôn luôn được đề thăng khiến người xem cũng hồi hộp không thôi.

Một trận đấu thể hiện được sức mạnh của đương kim đệ nhất chiến đội, tinh thần đoàn kết, sự tập trung cao độ, khả năng phối hợp ăn ý lẫn tài lãnh đạo

kiểm soát thế trận không chút sơ hở, đến khi loại bỏ người cuối cùng vẫn không xảy ra một chút vấn đề nào.

- Quả không hổ danh là đương kim vô địch, một trận chiến thật hoàn mỹ.
- Dù là trận hình không quá phức tạp vẫn có khả năng nghiền ép không cho đối thủ một chút hy vọng, thật sự lợi hại a.
- Kinh Vân sư huynh thật sự không thể xem thường a.
- Trình độ thao tác trận pháp của Kim Liên Tiên Tử cũng là tuyệt đỉnh a.
- ...

Vô số lời cảm thán vang lên xung quanh, dù biết là trận đấu này không quá khó khăn với Lưu Vân Thái Thượng nhưng những gì họ thể hiện thật đáng kinh ngạc, nhất là khi trải qua giao chiến hơn hai canh giờ nhưng tinh thần mỗi người vẫn rất sung túc, không chút mệt mỏi, cũng không vì thắng lợi mà tỏ vẻ vui mừng.

- Thật là một chiến đội đáng sợ!

Triệu Thiên Bình vừa phân tích trận đấu vừa âm thầm tặc lưỡi, một đối thủ cực kì đáng gờm, hơn nữa họ lại chưa thể hiện hết sức mạnh của mình.

So với sự chiến đấu chậm rãi ở trận đầu thì ở trận thứ hai của Lâm băng có vẻ sôi động hơn nhiều. Với lối đánh ăn miếng trả miếng có phần khốc liệt, cuối cùng chiến đội Bạch Phong nhờ kĩ năng cá nhân cũng như chiến trận vượt trên một bậc mà thắng được Lan Hoa Thanh Phong.

Có điều sự ấn tượng ở trận này lại dành cho Thanh Phong nhiều hơn, bản thân Triệu Thiên Bình cũng rất ngạc nhiên vì một đội toàn nữ nhân lại có thể chiến đấu với phong cách mạnh mẽ đến vậy. Cũng may đây là một nhân trận, đánh nhau với toàn một nhân, nếu thực một trận chiến ngoài đời thì chưa chắc Bạch Phong có thể thắng được, bởi chưa đánh đã chùng tay mất rồi còn đâu.

Trận thứ ba là của Quy băng, chiến đội Tân Hoàng Phong vậy mà giành chiến thắng khá dễ dàng với chiến thuật phân tán du kích như đồ tể xén đi từng miếng thịt của nạn nhân.

Qua nửa ngày chờ đợi, cuối cùng Triệu Thiên Bình cũng được tham chiến. Chiến đội Vân Trung Hoàng Phong của nó giáp mặt với một chiến đội khác của Thanh Phong là Ngọc Thanh Phong. Lại một chiến đội toàn nữ, có điều đã chứng kiến qua sự dã man của Lan Hoa Thanh Phong nên Triệu Thiên Bình không dám có ý xem thường bọn họ chút nào.

Trước tiên là chào hỏi đối thủ, đứng trước chín cô gái nhan sắc như hoa mỗi người một vẻ mà bọn Triệu Thiên Bình kẻ ngại người toé. Triệu Thiên Bình đánh giá đối thủ một lượt, nếu đem ra ngoài thì những tí ti này tầm tuổi mười tám đôi mươi nhưng ánh mắt bọn họ đều sục sôi chiến ý không thể xem thường.

Hai bên đánh giá lẫn nhau, bản thân Triệu Thiên Bình thì chẳng ai để mắt đến, có lẽ do nó quá nhỏ không được xem trọng.

Truyền ý thức vào Mộc Nhân Phù, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi. Một chiến địa hình bầu dục với phía bắc là núi, ở giữa là một bình địa lớn với đại lộ nối dài, kế đến là một dòng sông khúc khuỷa và cuối cùng phía nam là một tiểu lộ quanh co, ngoài ra còn vài ba dải rừng trúc nhỏ đan xen. Một địa hình không quá rộng lớn nhưng có nhiều yếu tố để bố trí chiến thuật.

Chiến đội của Triệu Thiên Bình xuất hiện ở khai cục phía đông, tại đây mỗi người được lựa chọn hai loại trang bị phù hợp với cách chiến đấu của mình.

Triệu Thiên Bình lựa chọn một thanh kiếm sắc và một đôi bao tay có khả năng bảo vệ rất tốt, những người khác đều chọn giáp trụ cộng với một món vũ khí để cân bằng công thủ. Lão Đại, lão Nhị và lão Bát lựa chọn phi kiếm, lão Tam thì chọn cự kiếm, lão Tứ chọn trường tiên, lão Ngũ chọn năm trận kỳ, lão Lục chọn phát trần còn lão Thất thì sử dụng một cự ấn.

Khi mọi người đã lựa chọn xong trang bị liền bố trí thành Tam tài tam hợp trận, lấy ba tiểu trận Tam tài làm cơ bản. Triệu Thiên Bình cùng Chu Đại Lực và Dương Cửu hợp thành bộ tam tiên phong với Dương Cửu đóng vai trò hỗ trợ, Linh Vân cùng với Phiên Vũ là chủ lực tấn công với sự hỗ trợ của Vũ Thanh Hà, còn ba người kia đóng vai trò điều chỉnh đội hình và quấy phá địch nhân.

Tuy đã luyện tập nhiều nhưng lần đầu tiên bước vào một trận Mộc nhân chiến thật sự nên Triệu Thiên Bình có chút hồi hộp, tinh thần nó đề cao dẫn đầu đoàn đội tiến về bình địa trung tâm.

Đánh trực tiếp là những gì chiến đội Triệu Thiên Bình mong muốn. Nói thực ra điều này cũng là bắt buộc đi bởi bản thân Triệu Thiên Bình chẳng có mấy lần tham gia luyện tập nên các kiểu chiến thuật dựa vào địa hình hoàn toàn bị hủy bỏ, chỉ đành dựa vào chiến thuật trận hình và kĩ năng chiến đấu để đánh bại đối thủ.

Tuy là bất lợi chiến thuật nhưng được cái quang minh chính đại, tuy là bắt buộc đi nhưng khí thế nhờ đó cũng được nâng cao vài phần.

Đội hình chín người nhanh chóng tiến vào bình đài rồi lặng lẽ chờ đợi đối thủ.

Triệu Thiên Bình đưa mắt nhìn quanh cảnh giác, khi đối thủ chưa xuất hiện thì mọi thứ vẫn phải đề phòng.

Một lát sau vẫn chưa thấy động tĩnh, Vũ Thanh Hà than vãn:

- Mấy vị ti ti kia làm gì vậy trời, đợi thật lâu quá đi.

Linh Vân Đạo Nhân nhú mày:

- Kiên nhẫn đi lão Bát, bọn họ bị đánh giá thấp hơn nên không lí nào lại chính diện chiến đấu với chúng ta hết cả đâu.

Độc Cô Truy Dương nhìn về hướng bắc rồi nói:

- Ở hướng đó có ba động linh lực kì lạ.

Triệu Thiên Bình cũng nhắm theo hướng bắc mà cẩn thận cảm giác thì bất được một tia ba động lúc có lúc không nhưng rất quen thuộc, suy nghĩ một chút nó liền thất thanh:

- Mấy huynh cẩn thận, là Thất sát huyệt tâm trận. Mấy kẻ đó điên rồi.

Linh Vân Đạo Nhân không quá hiểu về trận pháp nên hỏi:

- Đó là thứ gì?

Độc Cô Truy Dương nghe tên đấy thì mày chau trầm trọng:

- Là một loại huyệt sát trận cực đoạn, dĩ hư hóa thực, trong mê vụ ẩn chứa sát cơ khó lường, ảo ảnh không có sát thương, nhưng nếu cảm giác tin là thật thì vết thương sẽ hóa thành thực chất, một loại thủ đoạn công kích quỷ dị.

Linh Vân Đạo Nhân nghiêm nghị hỏi lại:

- Có cách gì ứng phó hay không?

Độc Cô Truy Dương suy tính một lát nhưng rốt cuộc nặng nề lắc đầu:

- Đây không phải trận pháp bình thường, nó là một dị bản của huyết sát hiển tế, cần hóa thân nhập trận khiến trận pháp mang theo ý chí huyết sát, thủ đoạn bình thường không thể phá giải được.

Phiên Vũ Đạo Nhân nhìn qua Triệu Thiên Bình hỏi:

- Lão Cửu có cao kiến gì không?

Mọi người cùng quay qua nhìn Triệu Thiên Bình đầy mong đợi. Qua vài ngày đại hội, ai cũng nhìn ra được vị tiểu sư đệ này rất có thiên phú về trận pháp, đặc biệt là những đề mục đưa ra lại toàn là ảo trận tinh diệu, thậm chí khiến Vũ Thanh Hà khóe rống bắt lực mà thua, mà trước mắt lại có một trận pháp mang màu sắc huyệt hoặc thì trông đợi vào nó là điều hiển nhiên.

Triệu Thiên Bình không trả lời vội mà đang chìm trong suy tính. Trận này chưa gặp bao giờ nhưng đã đọc qua ở thư viện, tuy không quá thâm ảo nhưng chứa đựng lệ khí khá khó nắm. Muốn hóa giải lệ khí biện pháp tốt nhất là thiền niệm, nhưng phạt pháp tu luyện lại nằm ở Võ Thần Đảo chứ chẳng mấy liên quan đến Lưu Vân Tông, hơn nữa muốn thiền cũng chưa chắc đã thiền được, huống chi muốn thiền định niệm sinh càng khó khăn.

Giải pháp trung hòa không được thì còn giải pháp bạo lực, đó là dùng lệ khí huyết sát mạnh mẽ hơn thôn phệ trận pháp kia, nhưng cái này càng khó, chẳng thể nhất thời kiếm đâu ra ma tu sát nghiệp nặng nề cả.

Vậy nếu phá không được thì chỉ còn cách tạm thời chống đỡ mà thôi. Triệu Thiên Bình hướng Độc Cô Truy Dương mà nói:

- Huyệt sát trận này quá cực đoạn, phá giải trực tiếp là không thể, ngũ sư huynh nên bố trí một Ngũ hành la yên trảo để phòng ngự, biện pháp tốt nhất bây giờ là tiêu hao chiến.

Độc Cô Truy Dương gật đầu đồng ý với Triệu Thiên Bình, lập tức hất ném năm kỳ trận ra xung quang rồi nhanh chóng điểm quyết bố trí một quang trảo bao phủ tất cả mọi người lại.

Quang hoa ngũ sắc tuy không quá hoành tráng nhưng lại mang đến sự vững chắc khiến người ta yên tâm. Chỉ là bất giác Triệu Thiên Bình nhú chặt mày, mọi việc không thể quá đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Niệm

Từ hướng Bắc bỗng nhiên xuất hiện một quầng mây đỏ như máu, huyết quang lan tỏa trong không gian, dần dần xâm chiếm.

- Giữ vững bình tĩnh, hỗ trợ lão Ngũ phòng thủ.

Linh Vân Đạo Nhân đưa mắt nắm lấy toàn cục chiến trận, Triệu Thiên Bình và Chu Đại Lực phân tả hữu đề phòng, năm người còn lại thì hỗ trợ Độc Cô Truy Dương duy trì trận pháp.

- Đối phương có hai kẻ không tham gia vào trận pháp, rất có khả năng lúc trận đối trận sẽ tiến hành tập kích chí mạng, lão Tam với lão Cửu tập trung hết sức vào.

Triệu Thiên Bình quan sát xung quanh một lượt rồi nói ra suy nghĩ:

- Nếu đối thủ lựa chọn chiến pháp tự bạo để phá trận thì sợ rằng chúng ta không phản ứng kịp, đề nghị mình nên tách ra khỏi trận pháp để nắm thế chủ động.

Linh Vân Đạo Nhân chau mày suy tư. Triệu Thiên Bình nói không sai, nếu để hai kẻ còn lại thực hiện đạo thuật tự bạo bất ngờ trong lúc giằng co thì rất có thể Ngũ hành la yền sẽ bị hủy, trận pháp này dù ổn định nhưng chủ yếu dùng để chống lại công kích kéo dài chứ không thiên về khả năng phòng thủ đột kích. Một kích tự bạo đã gây nguy hiểm lớn, nếu cả hai dùng song trận pháp công kích thì rất có thể sẽ chống đỡ không nổi, như vậy việc sa vào Huyền sát trận là điều không thể chống lại.

- Thất sát huyền tâm trận này rất lợi hại đấy, nếu để bị sa vào huyền sát trận thì khả năng bị tiêu diệt là rất lớn.

Linh Vân Đạo Nhân không yên tâm nói, Triệu Thiên Bình kiên định lắc đầu:

- Dù không thể phá hủy nhưng đệ tự tin mình có thể chống chọi trong một thời gian, nếu tìm được hai mũi phục kích của đối phương thì trận này chúng ta chắc thắng.

Linh Vân Đạo Nhân nghe vậy thì hơi do dự, Độc Cô Truy Dương lúc này lên tiếng ủng hộ:

- Cứ để cho lão Cửu ra bên ngoài, nếu phát hiện đối phương thì nhanh chóng loại bỏ, hoặc giả không được thì phải niệm ấn trận phù lên à để chúng ta dùng Tam hợp kích tiêu diệt.

Triệu Thiên Bình gật đầu:

- Đã rồi.

Triệu Thiên Bình nhận một thủ ấn đánh dấu từ Linh Vân Đạo Nhân sau đó bí mật xuất trận rồi lẩn vào một khóm trúc non ẩn nấp.

Tình huống lúc này của chín người bọn họ tương đối bị động. Thực ra vẫn có cách khác để vượt qua tình huống này tốt hơn, nhưng rồi thay Triệu Thiên Bình và mấy vị sư huynh vẫn chưa luyện tập qua tình huống như vậy. Nếu trước đây có thể tận dụng nhiều thời gian hơn để luyện tập thêm nhiều chiến thuật hơn thì lúc này đã không lúng túng như thế, có điều bản thân vì nhiều nguyên nhân mà xao nhãng luyện tập, Triệu Thiên Bình cũng rất bất đắc dĩ. Bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn, mà nó cũng chẳng có lí do gì để hối hận, mặc dù có nhiều điều không làm được, nhưng chủ yếu là thân bất do kỉ, bản thân nó đã cố gắng hết sức.

Không tham gia tập luyện thường xuyên khiến Triệu Thiên Bình khó có thể phối hợp chiến thuật một cách nhuần nhuyễn với mấy vị sư huynh được, do đó lựa chọn rút ra hoạt động một mình dù là bất đắc dĩ, nhưng có thể nói đó là lựa chọn tốt nhất. Không để quấy rối đến sự an ý đã lâu của bọn họ, mà bản thân cũng có được không gian độc lập tác chiến quen thuộc.

Lựa chọn này dù tốt nhưng cũng khá mạo hiểm vì phạm vi của huyết vân mỗi lúc một lớn, mà trong điều kiện này thì địch thủ vì được môi trường hỗ trợ nên có lợi hơn nhiều. Nó phải hết sức cẩn thận.

Cẩn thận với tập kích của đối phương, hơn nữa còn đề phòng bị huyền sát xâm nhập. Thất sát huyền tâm trận dựa vào việc công kích ý thức đối thủ mà khiến thân thể nhận lấy tổn thương, nếu bị huyền sát nhiễm thân thì tương đồng với một lúc sẽ chống chọi lại bảy luồng công kích. Trong Mộc trận này, dù là một đấu một có khi còn chẳng dễ dàng, nếu một đấu hai thì phải có kĩ năng cực kì xuất chúng mới có hy vọng chiến thắng, một đấu ba đã là điều không thể, còn một đấu bảy, đó là tuyệt vọng. Uy lực của huyền sát trận này vì thế mà không thể xem thường được, nếu chìm vào huyền sát thì dù quân số có đông đến đâu đi nữa cũng chẳng làm nên tác dụng gì.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng vận một phù ấn Khai linh phá huyền đánh vào hai mắt, sau đó lại đánh thêm mấy phù văn Thông nguyên, Ngân mục, Đào sinh vào để kết thành một tiểu trận bảo hộ ý thức, tránh bị huyền sát xâm nhập. Nếu có thể thì nó cũng muốn bố trí cho mỗi sư huynh một tiểu trận như vậy, có điều vì lựa chọn cận chiến hệ nên linh lực của nó khá hạn chế, chỉ vài phù trận đã tiêu hao phần lớn linh lực tồn trữ trong cơ thể một nhân.

Sau khi bảo vệ thần trí, thì huyền sát cũng đã bao phủ khắp nơi. Ngũ hành la yền như tám lựa mỏng manh yếu đuối mà kiên trì không để huyết vân dễ dàng xâm lấn. Trận quang pháp phòng co giạt như thế bất cứ lúc nào cũng có thể rách toát, nhưng lại vô cùng cương ngạnh không một chút chịu thua. Trận chiến lúc này mới bắt đầu, tiếp theo phải xem thủ đoạn của bên nào cao minh hơn, kẻ nào kiên trì hơn để đi tới thắng lợi cuối cùng.

Trong trận Linh Vân Đạo Nhân ở giữa tạo trận căn, năm sư huynh khác tiến vào phương vị Ngũ hành duy trì Ngũ hành la yên, phía trên thì hư phù cự ấn, xung quanh loáng lên bóng dáng tuần tra của Chu Đại Lực. Một Ngũ hành la yên dù nhỏ nhưng giữa cơn cuồng phong huyết vũ lại chẳng chút nề hà, còn bản thân Triệu Thiên Bình thì phải đảm bảo tâm lụa mòng không bị một kích bất ngờ xé rách.

Triệu Thiên Bình không di chuyển nhiều mà tập trung ở việc quan sát nắm bắt những động tĩnh trong trận chiến.

Huyết vân như thác, khô linh vũ động, quang hoa triều nguyên, tịch không vụn tán.

Xoẹt.

Một đường kiếm khí bắn tới khiến Triệu Thiên Bình chật vật né tránh, hóa ra đối thủ đã nhận ra mình.

Theo hướng ngược lại truy lùng tung tích kẻ ra tay, nhưng ở đó chỉ có vân vụ mờ ảo.

- Thật khó chơi.

Nếu đã bị phát hiện, Triệu Thiên Bình cũng không ngại gì ngồi im cho đối phương công kích. Nhanh chóng vọt dậy, Triệu Thiên Bình đánh ra một huyền ảnh phù rồi dốc sức di chuyển, mặc dù không nhanh nhưng nhờ huyền ảnh phù mà tạo ra được những tàn ảnh tán loạn khiến đối phương khó lòng phán đoán.

Liên tục di chuyển với phạm vi nằm trong bán kính mười thước từ Ngũ hành la yên, Triệu Thiên Bình tập trung hết các giác quan của mình. Nó biết rằng lúc này muốn tìm ra đích nhân là điều vô cùng khó khăn, hầu như là không thể, nhưng chắc chắn một điều đối phương sẽ có lúc lộ ra vị trí. Bởi vì bọn họ không thể dùng tiêu hao chiến mãi như vậy được, nguyên lý rất đơn giản, phòng thủ dễ mà tấn công khó, nếu bọn họ muốn dựa vào Thất sát huyền tâm trận mà bảo mồn Ngũ hành la yên là điều không tưởng, trước sau gì cũng sẽ tiêu hao hết trước mà thất bại. Cũng chính vì thế hai kẻ ẩn giấu kia mới có vai trò quyết định, nếu một kích thành công động chạm đến sự vững chắc của Ngũ hành la yên, đồng thời huyền sát trận bạo phát thì Ngũ hành la yên mới bị phá giải. Triệu Thiên Bình đang chờ đợi chính là lúc bọn họ không chịu được mà phát động công kích.

Một kích thoáng qua vừa rồi tưởng như chỉ mục đích thăm dò, nhưng với kinh nghiệm của mình, Triệu Thiên Bình có thể thấy được trong đó một sự nóng.

Nó có thể khẳng định đối thủ dù chỉ vừa xuất hiện nhưng đã có dấu hiệu xao động, bởi lẽ muốn dẫn động huyền sát trận yêu cầu không chỉ sự gắn kết của bảy người bố trận mà còn có sự trả giá về linh lực cực lớn. Tiêu hao đó nếu có thể dùng trận pháp khác như tụ linh hoặc phệ linh để bù lại thì không nói, nhưng đây là thế giới Mộc nhân trận, trừ một đại trận trả giá bằng máu huyết của chính bản thân ra cùng với chiến trận thì những thứ khác chẳng có tài liệu để bày bố, nói cách khác, dù Thất sát huyền tâm trận có lợi hại nhưng thời gian duy trì cũng chẳng còn mấy lúc. Đây cũng là lý do vì sao những loại trận pháp tiêu cực này rất ít được sử dụng, không thể không nói những cô nàng Thanh phong này thật sự điên rồ, điên rồ nhưng cũng rất quyết đoán.

Trong tầm mắt Triệu Thiên Bình bỗng thoáng qua một bóng dáng lướt về phía sau Ngũ hành la yên.

- Chính nó.

Không chút do dự, Triệu Thiên Bình vọt người đuổi theo. Một luồng quang ảnh xoẹt đến trước mặt, Triệu Thiên Bình như bản năng vùng kiếm lên đỡ.

Keng một tiếng, một phiến lá rơi.

- Là Trích điệp phi hoa.

Xoẹt xoẹt xoẹt... liên tiếp những quang hóa bắn thẳng vào mặt nhưng Triệu Thiên Bình vẫn không nao núng đề kiếm năng cản. Dùng mộc linh lực cường hóa thụ điệp rồi ném ra như ám khí, một môn công phu cơ bản của hệ mộc nhưng rất khó chịu.

Mặc dù vậy tốc độ của Triệu Thiên Bình càng lúc càng nhanh, Phong hành bộ được vận dụng đến mức cực đại. Mắt thấy sắp bắt kịp được đối phương thì bỗng nhiên...

Rào rào... Như gió táp mưa sa, một trận mưa ám khí trút thẳng xuống người nó.

- Chết tiệt, là Tán hoa lưu thủy.

Diệp đao như mưa rào bao phủ, nếu không chống đỡ được, Triệu Thiên Bình có thể tưởng tượng ra cảnh mình bị cắt thành mảnh nhỏ.

- Nếu là lá thì hãy xem đây. Lạc điệp quy khứ!

Kiểm trong tay Triệu Thiên Bình bỗng chốc hóa thành ngàn vạn tàn ảnh, đây là thức mà nó học được từ Mộng cảnh thật lâu chưa có dịp đem ra không ngờ bây giờ lại là thức giải nguy. Kiếm hoa vun vút va chạm diệp đao như mưa rào trước gió, liên miên bất tận không một kẽ hở.

Một bước lệch ngang, Triệu Thiên Bình bỗng thay đổi thân pháp, đồng thời kiếm trong tay cũng xoay chuyển, vô số ánh kiếm như gió cuốn bỗng chốc hợp thành một, một thức Nguyệt nha kiếm vạch lên đường cong hoàn mỹ hướng thẳng bóng hình trước mặt mà chém tới.

Keng...

Kiểm ngân lạnh lạnh...

Đúng như dự đoán Triệu Thiên Bình, một kiếm kia không dễ dàng hạ gục đối phương.

Trong làn sương máu hư phù trước mặt hiện lên bóng dáng đối thủ, thật nhiên ở cái nơi này thì chắc chắn là một nhân, Triệu Thiên Bình cũng chẳng ngạc nhiên gì. Kiếm chạm kiếm, mắt đấu mắt, nhưng tâm thần của nó chỉ đặt lên đối thủ trước mặt một nửa mà thôi, một nửa khác là đề phòng xung quanh, vì nó biết trong chỗ tối vẫn còn một kẻ địch rình mò.

“Người cứ việc ẩn nấp, ta không tin không đánh cho người lộ mặt.”

Kiểm thức bị chặn đứng, Triệu Thiên Bình không chút nao núng chuyển từ cương kiếm sang nhu kiếm, kiếm phong tức thì tựa như hung mãnh vừa mềm mại vừa mạnh mẽ len lỏi theo thân kiếm của đối thủ mà tìm đến con mồi.

Nhận thấy điều không ổn, kẻ địch liền bức ra hồng nói rộng khoảng cách. Nhưng Triệu Thiên Bình đâu chịu buông tha, đối phương lựa chọn viễn trình công kích, nếu để gần cách thì chính bản thân mình sẽ rơi vào thế bất lợi. Linh lực tập trung vào chân, Triệu Thiên Bình thôi phát Phong hành bộ đến cùng cực.

Phong hành tuy là một bộ pháp cơ bản nhưng uy lực của nó lại thuộc dạng không hạn chế ở cấp độ mà tùy thuộc vào linh ngộ của bản thân. Bộ pháp này không chỉ dựa vào việc sử dụng linh lực để gia trì thân pháp mà cần bản thân hiểu rõ những nguyên tắc phong hành trong không gian, giúp cơ thể vượt qua sức cản của không khí mà không ngừng nâng cao tốc độ.

Đây là thứ mà Triệu Thiên Bình đã học từ lâu, mặc dù đã có cơ hội học hỏi rất nhiều thân pháp đạo thuật tốt hơn nhưng Triệu Thiên Bình vẫn thích sử dụng nó, đơn giản bởi vì một chữ Phong, cũng vì thế mà bản thân nó đã bỏ ra rất nhiều tinh lực dùng Diễn thiên thân thuật thôi diễn đến cực hạn, lại kết hợp với những hiểu biết về Phong đã tìm hiểu, Phong hành bộ đã không còn đơn thuần là Phong hành bộ thô giản như trước mà đã mang trong mình khả năng tải niệm.

Niệm sinh ý, ý hóa hình, đó là cảnh giới khai quang của đạo thuật. Mặc dù chưa chạm đến cảnh giới khai quang đạo thuật, thậm chí niệm thuật chỉ mới gọi là tiếp xúc nhưng điều này đánh dấu sự thông hiểu và vận dụng đạo thuật đã bước lên một cảnh giới mới. Đạo thuật bình nhưng như một công cụ đặc lực, vậy lúc sinh niệm đã trở thành một phần của cơ thể, sự khác biệt là rất lớn.

Có thể nói một tu sĩ nhập môn như Triệu Thiên Bình lại thông hiểu đạo thuật đến mức sinh niệm, mặc dù chỉ là đạo thuật sơ cấp nhưng điều đó thật sự điên rồ, nếu việc này được truyền bá e rằng sẽ gây nên cú sốc lớn trong tu luyện giới, vì có biết bao kẻ cả đời nghiên cứu đạo thuật nhưng chưa chắc đã phát huy thuật pháp của mình đến trình độ như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nó làm được như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, đầu tiên phải kể đến công lao của Diễn thiên thể giới, với sự trợ giúp thôi diễn nghịch thiên của thân thuật này thì việc hiểu thấu một đạo pháp sơ cấp không phải quá khó khăn, mà Phong hành bộ lại không quá phức tạp, nhưng chính yếu là sự đam mê của bản thân Triệu Thiên Bình với chữ Phong, thậm chí trước kia trong lúc tu hành khi Vân tướng nó đã có mộng hóa Phong, đây không đơn giản là sự trùng hợp mà là chấp niệm, là đam mê tuyệt đối.

Mọi thứ đôi khi không cần quá phức tạp, đôi lúc chỉ cần thỏa thích với đam mê cũng có thể dẫn dắt nên điều kì diệu.

Bản thân Triệu Thiên Bình lúc này chính là như vậy, Phong hành sinh niệm, thân pháp như được gia tăng bội phần, mặc dù chính bản thân nó cũng lơ mơ về nguyên do.

Tốc độ gia tăng, Triệu Thiên Bình nhanh chóng phủ đầu đối thủ. Một nhân trước mặt dù chỉ bị một người theo đuổi lại như thiên la địa võng không thể vùng mình. Hoàn cảnh địch thủ lâm vào trạng thái cực kì bất lợi, nếu mọi việc cứ diễn ra thế này, chẳng mấy chốc Triệu Thiên Bình có lòng tin khóa chết đối thủ.

Chỉ là nếu mà thôi, bản thân nó biết rằng mọi thứ sẽ chẳng đơn giản như vậy.

Như đề khẳng định suy nghĩ của Triệu Thiên Bình, trong lúc nó công hãm đối thủ thì một làn gió nhẹ từ đằng sau bỗng nhiên ập tới, nếu không phải nhờ Phong hành bộ có thành tựu thì nó khó có thể nhận ra áp lực nhẹ như thế.

Nhanh chóng lách người, Triệu Thiên Bình liền nhận thấy một bóng người vụt qua bên cạnh với mũi thương nhọn hoắt còn lưu lại hàn khí.

Không ngờ là một thương khách cận chiến.

Như vậy đối phương có hai người một viễn một cận, Triệu Thiên Bình trầm tặc lưỡi:

“Coi bộ khó chơi rồi đây.”

Nhưng như vậy cũng không quá tệ, chỉ cần bám sát kẻ viễn chiến kia thì không sợ kẻ cận chiến bỏ mặc, vậy là có thể trói chặt hai kẻ nguy hiểm nhất ở đây rồi.

Nghĩ là làm, Triệu Thiên Bình nhanh chóng tiếp cận đối phương, nhưng không hề đơn giản. Mặc dù một đầu một Triệu Thiên Bình có tự tin nhưng khi chống lại cả hai thì gặp phải rất nhiều khó khăn dưới sự phối hợp của họ, mà kẻ địch cận chiến cũng chẳng phải tay mơ, với thương pháp cương mãnh bá đạo cũng khiến cuộc truy đuổi của Triệu Thiên Bình gặp phải đủ loại cản trở.

Nhưng nó chẳng thể bỏ qua kẻ viễn chiến kia mà tập trung vào thương thủ này được, một khi để đối phương bức ra được một khoảng cách thì chắc chắn bản thân nó sẽ gặp phải phản kích chung cực. Để một kẻ thiện viễn chiến có được khoảng cách công kích đạo thuật thì đồng nghĩa với việc thất bại

không thể nghỉ ngơi.

Nhưng cứ dằng co thế này không phải cách, bản thân tinh lực của nó cũng chẳng dư giả gì, một đấu hai thì sẽ sớm kiệt quệ trước đối thủ, nó phải nghỉ cách.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ngũ linh thánh thú đại trận

Mười tám quang tuyến xoắn tâm bủa vây bốn phương tám hướng, nếu dính một thức Tri chu phục này thì Triệu Thiên Bình chẳng khác gì cá vào trong lưới mắc người xử lí. Tri chu trục là thủy mộc hệ đạo pháp có phạm vi bao phủ rộng lớn, điểm lợi hại của đạo pháp này là hình thành những tơ linh lực bền chắc khó cắt đứt, lại mang phệ tính của mộc hệ khiến nó có khả năng hút lấy linh lực đối thủ để cường hóa bản thân, nếu sa vào lưới thì càng lúc sẽ càng bị quấn chặt, đến khi hao hết lực lượng mới thôi.

Chỉ một chớp mắt vị phải tránh né đòn tấn công phía sau mà Triệu Thiên Bình để hở cho đối thủ trước mặt có thời gian thi thuật, biết là bất cẩn nhưng không thể không mắc phải.

Tránh đi là lựa chọn tối ưu, nhưng lúc này chẳng thể làm được. Trước là thiên la địa võng, sau lại luôn có kẻ quấy rầy, mà hai người này chẳng phải tay mơ. Kẻ viễn chiến có tốc độ niệm thuật rất nhanh, chỉ chớp mắt đã phóng ra đạo thuật lợi hại, kẻ cận chiến thì tu vi không tồi, mặc dù trong Mộc nhân trận đã bị hạn chế đi nhiều nhưng kĩ năng chiến đấu lại chẳng chút ảnh hưởng. Trường thương trong tay đối phương như linh xà với thiên vạn biến hóa, chỉ một chút sơ hở là có thể cắn chặt đối thủ. Từng mũi thương xé gió xẹt qua bên tai mang theo cảm giác đau rát, nếu bản thân Triệu Thiên Bình không nhanh nhẹn hơn người thì lúc này đã bị đục thủng như cái sàng.

Áp lực không ngừng tăng lên.

Mỗi chuyển động không được lộ ra dù một chút sơ hở, không thể sa lầy vào cận chiến, cũng không được cho đối phương có khoảng cách để thi triển những thuật pháp lợi hại, mỗi động tác xoay sở phải đạt đến trạng thái hoàn mỹ.

Áp lực cực đại.

Nhưng lại không làm Triệu Thiên Bình cảm thấy lo lắng, mà chỉ khiến máu trong người nó càng thêm sôi sục. Đó là cảm giác hưng phấn khi chiến đấu, dưới áp lực không lồ lại là sự hưng phấn tột độ.

Nó thét dài.

Kiểm như thêm điện cắt qua lòng bàn tay một nhát, máu tươi liền trào ra, tiếp đó Triệu Thiên Bình bôi chỗ máu lên thân kiểm rồi ấn quyết quát khê:

- Phụ binh Vô đề khanh!

Phụ binh thuật, là đạo thuật hỗ trợ dùng máu làm vật dẫn để gia trì đạo thuật lên binh khí. Đây là một thuật hỗ trợ cấp thấp nhưng khá hữu dụng, nếu tu vi cao hơn, linh lực ngoại phóng thì Triệu Thiên Bình đơn giản không cần thuật này cũng có thể gia trì đạo thuật, khi đó đòn đánh cận chiến cũng uy lực hơn nhiều.

Vô đề khanh mạnh ở một chữ phá.

Lưỡi kiếm được gia trì thuật pháp rung lên bần bật, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay nó.

Roẹt roẹt roẹt...

Từng đường kiếm nhanh gọn cắt xoẹt qua lưới nhện, không một chút cản trở, lưới nhện tan tác.

Sẵn đà hưng phấn, Triệu Thiên Bình đẩy nhanh Phong hành bộ áp sát kẻ viễn chiến trước mặt. Một thức Thôi sơn kiếm bá đạo được tung ra, kiếm hóa chùy, cực tốc hóa đại lực.

Ầm một tiếng...Cương giáp của đối phương vụn vỡ, cũng một tình trạng như vậy, hộ uyển của Triệu Thiên Bình cũng nứt toát.

Không để cho đối phương có cơ hội dù chỉ để thở, Triệu Thiên Bình lại tiếp nối thêm một chiêu quét kiếm nhắm vào thủ cấp của đối phương.

Chỉ một nhát nữa thôi Triệu Thiên Bình đơn giản có thể kết liễu kẻ trước mặt.

Một nhân trước mặt dưới tình huống nguy cấp chỉ kịp tạo ra một thuật phòng thủ nhỏ yếu, chưa kịp ngăn kiếm thế của Triệu Thiên Bình được một chớp mắt đã vỡ vụn.

Nhưng đối thủ của nó không phải chỉ có một, dưới tình thế nguy cấp, kẻ cận chiến liền bạo phát tốc độ lên bội lần nhờ Huyết bạo, một thủ đoạn thiêu đốt huyết khí để tăng tốc, thường thì sẽ tốn một khoảng thời gian mới thì triển được nhưng không gian xung quanh bị bao phủ bởi huyền sát trận nên việc huyết bạo chỉ diễn ra trong chốc lát nhờ trận pháp có thể cường hóa huyết tính.

Một ánh ngân thương sát rực nhắm thẳng hậu tâm của Triệu Thiên Bình mà đâm tới với tốc độ khủng bố, nếu nó thắng tay với đối thủ trước mặt thì bản thân nó cũng tiêu tung.

Kẻ ra tay vô cùng quyết đoán, nhưng đâu biết rằng trong khoảnh khắc đó Triệu Thiên Bình lại khẽ nhếch miệng cười.

Thất sát huyền tâm trận, Triệu Thiên Bình đã từng nghiên cứu qua, những gì liên quan đều được nó lưu giữ trong đầu, kể cả khả năng cường huyết của trận pháp này. Khi tính mạng đồng bạn bị đe dọa, nếu kẻ cận chiến kia không nghĩ cách cứu viện thì không sao, nhưng nếu cố gắng cứu viện thì tất nhiên phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt, mà bạo huyết để tung đòn chí mạng sẽ là cách tối ưu nhất.

Thật may mắn khi đây là một trận đấu trong Mộc trận, nếu là bên ngoài thì bản thân kẻ viễn chiến, hay nói cách khác là một tu sĩ sẽ có nhiều thủ đoạn giữ mạng hơn, thậm chí tự mình thì triển bạo huyết để tẩu thoát cũng chẳng khó khăn. Còn với sự hạn chế trong Mộc trận, nếu lựa chọn là người có khả năng viễn chiến thì người sẽ có linh lực nhiều, công kích mạnh nhưng bù lại lực lượng bản thân và thân pháp lại chẳng có bao nhiêu. Đó là sự đối nghịch với người cận chiến như Triệu Thiên Bình, có tốc độ, có khả năng phát huy thân pháp, có lực lượng mạnh nhưng bù lại lượng linh lực lại rất ít, như bản thân nó chỉ mới vài ba đạo thuật cơ bản thì linh lực đã tiêu hao đến chín phần, những gì còn lại chỉ đủ dùng một tiểu thuật nữa là hết.

Bản thân nó cũng vì thế mà tận dụng thân pháp đến mức tối đa để hạn chế kẻ viễn chiến kia thì triển đạo thuật, trong tình huống này, chỉ sơ hở một chút đã dẫn đến tình trạng khó khăn, nếu nó để kẻ kia có thời gian nhiều hơn để thi pháp thì e rằng thất bại từ lâu.

Thế kiếm quét ngang, Triệu Thiên Bình bất ngờ rút tay lại một tấc kiếm lướt qua mặt kẻ đối diện rồi về thành một đường cong hoàn mỹ vòng ra phía sau lưng. Thuận thế xoay mình, Triệu Thiên Bình nhanh chóng biến chiêu thành Du long kiếm thế. Kiếm thế cuốn lấy mũi thương ập tới rồi mượn lực tá lực đẩy thương qua sát bên người, thẳng đến kẻ địch trước mặt như muốn mượn đao giết người.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện chỉ trong điện quang hỏa thạch, mũi thương của thương thủ chỉ lệch một chút nhưng tốc độ không đổi lao thẳng về phía đồng minh, nhưng rốt cuộc đây là một kẻ không tầm thường, thương thế với tốc độ cao lại nhanh chóng tự hủy không dấu vết đủ thấy lực khống chế không hề tầm thường.

Nhưng đây là thứ Triệu Thiên Bình chờ đợi từ đầu, dồn hai đối thủ vào chung một chỗ.

Thứ nó giỏi nhất là ảo thuật, mà tiếp đó là phong ấn thuật. Dưới sự tác động của Thất sát huyền tâm trận thì ảo thuật có thì triển ra cũng không thành công, nhưng phong ấn thuật lại không bị ảnh hưởng gì.

Trong chớp mắt khi kẻ địch lướt qua, Triệu Thiên Bình nhanh chóng kết ấn, lại một đạo thuật cơ sở được tung ra, Địa lao.

Một màn hào quang màu vàng mang theo tất cả linh lực còn lại của Triệu Thiên Bình hóa thành một quả cầu bao phủ hai đối thủ trước mặt lại. Không dừng lại ở đó, niệm ấn trận phù lúc trước nhận được từ Linh Vân Đạo Nhân ở trên ngực liền bị kích bạo.

Tức thì trong Ngũ hành la yên cách đó không xa vang lên tiếng hét:

- Tam tuyệt kiếm!

Một vòng xoay ba màu đỏ xanh trắng từ trong trận bắn ra như một mũi khoan ánh sáng lấy tốc độ không gì bì nổi, mới xuất hiện trong chớp mắt đã đến sau lưng Triệu Thiên Bình.

Hai kẻ bên trong quang cầu màu vàng vừa bị phong ấn thì đã cảm thấy bất lợi, liền dùng tốc độ nhanh nhất phá hủy quang cầu chui ra. Vì chỉ dùng chút tàn linh lực, lại thì triển một đạo thuật cấp thấp nên thời gian mà Triệu Thiên Bình phong ấn được chẳng được bao lâu, nhưng như thế cũng đủ cho đối thủ chậm mất một nhịp.

Chỉ một nhịp, cả ba mặc nhân đều bị quang hoa xuyên thủng. Trước khi rời khỏi mộc trận, Triệu Thiên Bình chỉ kịp lầm bầm:

- Còn lại phải nhờ mấy sư huynh rồi.

Một trận choáng váng, mất mấy tức Triệu Thiên Bình mới lấy lại ý thức. Thở sâu một hơi, Triệu Thiên Bình rời khỏi bỏ đoàn kết trận. Đối phương cũng có hai người đi ra, đó là hai cô gái xinh đẹp, nếu là bên ngoài thì hẳn tầm hai mươi tuổi, da ngà trắng ngọc, nhưng ánh mắt nhìn về Triệu Thiên Bình không được dễ chịu lắm, có điều phần lớn khá là ngạc nhiên vì không ngờ kẻ đánh rơi hai người lại là tiểu tử không đáng chú ý kia.

Triệu Thiên Bình đánh giá nhan sắc hai mỹ nhân một chút rồi chấp tay cuối chào một cách chẳng quan tâm mấy đến thái độ của họ, rồi nó quay lưng đi đến khu khán đài của mình vừa xem vừa chờ đợi.

- Con làm rất tốt!

Thấy Triệu Thiên Bình đến, Bạch Vân Chân Nhân có lời khen ngợi nhưng nó chỉ lắc đầu:

- Chỉ là không thể làm khác được, vốn dĩ có thể dễ dàng hơn nếu con luyện tập chiến trận kĩ càng hơn.

Bạch Vân Chân Nhân vuốt râu mỉm cười:

- Không sao cả, đôi khi có chút biến cố mới thú vị.

Cái này thì đúng với ý nó, Triệu Thiên Bình mỉm cười gật đầu:

- Một chút, một chút thôi.

Mất đi yếu tố tấn công bất ngờ, trận hình Thất sát huyền tâm chẳng duy trì được bao lâu thì tan vỡ. Nửa canh giờ sau, Vân Trung Hoàng Phong tuyên bố thắng lợi.

- Hào tiểu tử, rất lợi hại nha!

Vũ Thanh Hà chẳng thương tiếc gì cứ thế mà sung sướng vỗ vai nó thật mạnh làm Triệu Thiên Bình chút nữa gãy xương khiến nó nhăn nhó:

- Không phải chứ, huynh không định cho đệ tiếp tục thi thố sao?

Mọi người đều cười ha hả vì thắng lợi, Linh Vân Đạo Nhân nhanh chóng kết thúc câu chuyện:

- Được rồi, về nghỉ ngơi đi, mai lại tiếp tục thi đấu.

Ngày thứ tám Triệu Thiên Bình không đến xem đấu cờ mà ngồi lì bế quan diễn hóa trận pháp. Những trận pháp cực phẩm được truyền thừa từ chính Thái Huyền Tông, Ngũ linh thánh thú đại trận. Năm trận pháp lần lượt là Huyền Vũ Trấn Thiên, Thanh Long Định Giới, Chu Tước Phi Quang, Bạch Hổ Phá Sát và Hoàng lân Khai Linh Đại Trận. Mỗi trận như vậy lại có một trăm lẻ tám loại biến hóa, chỉ là trong ghi chép nói vậy nhưng ở Thạch Vân Các chỉ lưu giữ bốn loại biến hóa cơ bản trong huyền, sát, khôn, phụ mà thôi, còn rất nhiều các kiểu biến hóa khác chắc hẳn được lưu giữ tại cái gốc Thái Huyền Tông.

Song chỉ bốn loại biến hóa nhưng với khả năng của Triệu Thiên Bình bây giờ vẫn khó mà hiểu thấu được, chỉ là nó muốn tìm kiếm một chút lý giải để bổ sung vào những bổ trí sau này của mình, hơn nữa, lưu giữ lại sau này còn có thể tìm hiểu.

Lấy chữ Mộng để nghiên cứu huyền biến của Ngũ linh thánh thú đại trận coi như là một lối tắt để Triệu Thiên Bình gia tăng tốc độ khám phá những thứ mới lạ này, song tốc độ rất chậm, cũng may là còn có chút thu hoạch an ủi. Nhưng dù chỉ là một chút thì lợi ích nó mang lại là không thể đo đếm, có thể nói nhờ tìm hiểu năm đại trận cực phẩm này mà kị năng trận pháp của Triệu Thiên Bình tiến bộ một bước nhảy vọt, không những là trình độ bảy trận mà những kiến thức mới mẻ trong đó như mở ra cho Triệu Thiên Bình một chân trời trí tuệ mới vậy.

Mãi đắm chìm trong thế giới trận pháp mà Triệu Thiên Bình quên đi cả Tam Luận hội, nếu không phải Hoàng Gia Bảo kịp đến lôi đi thì nó đã bỏ qua trận đấu Tổ hợp trận tiếp theo rồi.

Khi bừng tỉnh thì nó mới biết đã trầm mê hết năm ngày năm đêm. Cũng may những ngày đó chỉ diễn ra những cặp đấu khác, nhưng Triệu Thiên Bình cũng cảm thấy rất áy náy vì không đến cổ vũ được cho mấy vị sư huynh. Đau khổ hơn là bọn họ có dự định quan sát trước chiến đội của Không Thương Bá nhưng nó lại quên mất, bây giờ thì hay rồi, chỉ mình nó chẳng biết đối thủ ra sao.

Gặp mấy sư huynh, kẻ hỏi người mắng, Triệu Thiên Bình chỉ biết cười trừ cho qua chuyện, sau đó Phiên Vũ Đạo Nhân nhắc nhở:

- Đệ không được chủ quan, chiến đội Huyền Phong Bá Kiếm này như tên gọi lấy kiếm làm trận, công kích mạnh mẽ, sát khí凛 thiên, dùng kiếm trận vậy mà dễ dàng xé nát Thất sát huyền tâm trận của tí muội Thanh Phong, chiến đấu chưa đầy một khắc đã thắng lợi chứ không chật vật như chúng ta đâu.

Triệu Thiên Bình nghe thấy kiếm trận lại không tự chủ được mà nhớ đến trận pháp của Không Thương Bá lúc trước:

- Rất lợi hại sao, chẳng lẽ bọn họ chịu ảnh hưởng của Không Thương Bá?

Phiên Vũ gật đầu:

- Vô cùng lợi hại, kiếm trận không phải chưa có người dùng, nhưng không phải phong cách của Huyền phong trước đây. Rất có thể nhân vật mới nổi Không Thương Bá này có tâm ảnh hưởng rất quan trọng. Kiếm trận của họ thật sự vi diệu, mạnh mẽ mà biến hóa không ngừng. Chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Linh Vân Đạo Nhân lúc xen lời vào:

- Dù sao nắm chắc đánh hết sức là được, dù sao chúng ta đã thắng một trận, coi như chắc suất lọt vào vòng sau nên trận này nếu đủ khả năng thì thắng, không thắng được coi như là thăm dò để chuẩn bị cho sau này tốt hơn.

Không Thương Vũ một bên bĩu môi:

- Lão đại quá bị quan, bọn chúng nào có lợi hại như vậy, chỉ cần mình ta cũng phá được cái kiếm trận cùi kia.

Linh Vân Đạo Nhân nhíu mày:

- Hồ đồ, nếu không biết khả năng của địch thủ thì chấp nhận vô tri, nhưng đã biết đối thủ mạnh mà còn khinh thường thì quá ngu xuẩn.

Khổng Thương Vũ không phục:

- Chỉ là...

- Đủ rồi!

Linh Vân quát, Khổng Thương Vũ thức thời ngậm miệng nhưng không nhịn được hừ lạnh. Triệu Thiên Bình nhìn mà thở dài, chẳng biết đối thủ lợi hại ra sao nhưng với thái độ của mấy vị sư huynh thật khiến nó không dám xem thường, chỉ là lão Tứ tâm trạng có vẻ không tốt lắm. Phiên Vũ Đạo Nhân cũng nhận ra điều này nên mở miệng khuyên:

- Được rồi được rồi, không nên cãi nhau. Lão tứ này, lão Đại nói không có sai đâu, đệ đừng để chuyện riêng tư ảnh hưởng đến tập thể, được chứ.

Khổng Thương Vũ ngửa đầu cắn răng:

- Được rồi, là lỗi của đệ, đại sư huynh rộng lượng tha thứ nhé.

Linh Vân Đạo Nhân thở dài, Phiên Vũ thì tiếp lời:

- Điều quan trọng là chức vô địch nhưng không thể để thất bại ngăn đường, phải cố gắng chứng tỏ Vân Trung Hoàng Phong chúng ta mới xứng đáng là nhà vô địch.

Lão Thất nhếch miệng cười:

- Chắc chắn rồi.

Những người khác cũng hòa theo đồng ý.

Những bảng khác lần lượt ngã ngũ, Long bảng thì chiến đội Lưu Vân Thái Thượng đạt suất ưu, Tả Huyền Phong đạt suất thứ, Lâm bảng thì Bạch Phong đạt suất Ưu, Lưu Vân Thiên Sơn đạt suất thứ, Quy bảng với suất ưu thuộc về Hỏa Diệm Chu Sơn, Tân Hoàng Phong đạt suất thứ, còn cục diện Phụng bảng phải chờ trận đấu cuối cùng giữ Vân Trung Hoàng Phong và Huyền Phong Bá Kiếm diễn ra mới xác định được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Vòng tròn lựa chọn

Đội hình kiếm trận muốn xây dựng lên là điều không hề đơn giản. Đầu tiên là trình độ cá nhân, mỗi thành viên đều phải am hiểu về kiếm thuật, không chỉ là chiêu thức xáp lá cá như Triệu Thiên Bình mà là kiếm thuật thật sự, có chiêu số có đạo thuật về kiếm, sử dụng nhuần nhuyễn. Tiếp đến là khả năng gắn kết chặt chẽ giữa những thành viên tạo nên sự phối hợp ăn ý trong từng động tác, khiến khả năng bày trận và biến đổi chiến trận càng thêm linh hoạt mà không thiếu phần chắc chắn. Rồi đến sự am hiểu về kiếm trận, xuất phát từ những chiến trận cơ bản, rồi diễn biến ra kiếm trận lấy công kích làm chủ khơi dậy tiềm năng của kiếm, chiêu chiêu hợp tiến, trận trận liên hoàn lấy sự bá đạo làm vô địch.

Đã từng tìm hiểu qua kiếm trận, nhưng bản thân Triệu Thiên Bình chưa từng đối mặt một lần trước đây, lại gặp phải địch thủ tinh thông nhiều kiếm trận không những lợi hại mà còn linh hoạt đa dạng khiến kẻ không có kinh nghiệm như Triệu Thiên Bình rất khó phân biệt đâu ra đâu. Mặc dù bản thân nó tìm hiểu rất nhiều, nhưng đây chỉ là trong sách, mà thực tế thì có nhiều biến hóa rất khó nhận ra.

Từ lúc bước vào một trận đến giờ chiến đội của Triệu Thiên Bình luôn bị vây trong hoàn cảnh xấu. Cũng may trước đó mấy vị sư huynh đã kết thành trận hình phòng thủ cực mạnh, Ngũ hành tam chuyển đấu tinh trận, lấy tam tài làm trụ, ngũ hành làm khiến mượn tinh tượng chỉ lực loạn đã cản khôn chuyển dời lực lượng công kích khiến sự bá đạo của kiếm trận đối phương trở nên suy yếu.

Một công một thủ kiếm hăm lẫn nhau.

Khác với trận đấu trước, công kích của đối thủ lúc này không những mạnh mẽ mà còn tinh tế chuẩn xác, lại liên miên bất tận với sự biến hóa khôn lường. Huyền Phong Bá Kiếm chỉ dùng trận công kích lại hoàn toàn chiếm ưu thế trước trận phòng lưu mạnh mẽ của bọn Triệu Thiên Bình.

Nhưng cố thủ chẳng phải là biện pháp tốt, đối phương không phải tay mơ. Với khả năng vận dụng kiếm trận một cách chuẩn xác và linh hoạt, kiếm khí trong trận tinh tế từng đường dần dần ăn sâu vào trận phòng hộ, thỉnh thoảng có những tia kiếm nương theo khe hở xuyên qua giữa trận khiến bọn Triệu

Thiên Bình nhiều lần lâm vào tình thế nguy hiểm.

Công kích thăm thẫu mỗi lúc một nhiều.

Bọn họ biết đối phương đã tìm ra cách phá trận, sớm hay muộn rồi phòng ngự cũng sẽ chia năm sẻ bảy.

Đây là tình huống Triệu Thiên Bình cực kì không thích, nó không thích phòng thủ bị động như vậy. Nhưng từ trận đấu với Thanh phong lúc trước, đến Huyền phong bây giờ đều phải lâm vào cảnh bị động. Thắng thua chưa nói, nhưng cảm giác một chút ức chế, một chút nôn nóng cứ như đàn kiến len lỏi ăn sâu vào tâm khiến nó cảm thấy cực kì khó chịu.

Mà cũng chẳng phải mỗi mình nó có cảm giác đó, chín người trong bọn chẳng ai là được thoải mái.

- Phải phản công thôi, kéo dài như thế này thì thua chắc.

Dương Cửu nhăn nhó khó chịu, Linh Vân Đạo Nhân nhíu mày:

- Kiếm trận này chúng ta không quá quen thuộc, thật khó tìm ra sơ hở để đột phá.

Dương Cửu cắn răng:

- Không cần thiết, cứ cường công đối công là được.

Linh Vân Đạo Nhân không trả lời ngay mà vuốt trán suy nghĩ, mọi người vừa duy trì thế thủ vừa chờ đợi chỉ thị của gã.

Bên ngoài quang quyền ngũ sắc vẫn tràn ngập vô vàn kiếm khí tung hoành, địa hình Mộc trận chẳng mấy chốc bị cắt không còn ra hình dạng.

Qua lúc lâu, người lên tiếng trước là Độc Cô Truy Dương:

- Trận pháp của đối phương luôn biến đổi, nhưng kiếm trận chiến pháp cũng đều là xuất thân từ những chiến trận cơ bản mà ra, ta thấy nên đột phá khi đối phương tụ hình Bát quái. Bát quái đầu Bát quái, đối phương thiên về công nên không bền vững, chúng ta có thể lợi dụng thời cơ đó để phá trận.

Linh Vân Đạo Nhân suy tư một lát rồi nói:

- Có thể, dùng Bát quái tụ tinh hẳn sẽ có cơ hội, nhưng nếu đã đánh cược vào nó thì phải làm ra chuẩn bị chắc chắn có thể phá trận.

- Ý của lão đại là...?

Phiên Vũ Đạo Nhân hỏi lại, Linh Vân thở dài một hơi rồi nói:

- Nếu không thắng được thì cũng không được bại, chúng ta có thể sẽ dùng đến Bạo tính biến!

Bạo tính biến là lợi dụng Bát quái trận tích súc lực lượng bạo phát tạo ra một đòn tấn công cực mạnh, bù lại năng lượng tiêu hao cũng vô cùng to lớn, một đòn này có thể gọi là đánh cược, nếu thành công thì vừa có thể phá trận vừa có thể gây tổn thất nghiêm trọng cho đối thủ, nhưng thất bại thì hậu quả là lực lượng tiêu tán dẫn đến suy yếu trầm trọng, thậm chí trong trường hợp xấu nhất khi đối phương chuẩn bị đầy đủ có thể phản phệ lại bạo linh.

Triệu Thiên Bình nhìn kiếm vũ đầy trời mà lòng không nhận được cơ thất lại, nếu rơi vào đó thì đến chút xương cũng không còn. Nó không nhận được hỏi một câu:

- Tại sao bọn họ lại thay đổi kiếm trận liên tục như vậy, dùng một loại có uy lực lớn nhất để duy trì không phải là dễ dàng hơn lại bỏ hao phí tinh lực hay sao?

Linh Vân Đạo Nhân đang quan sát chiến trận khi nghe Triệu Thiên Bình hỏi vậy thì trả lời:

- Đây là tung hỏa mù, bọn họ tung ra hàng loạt những biến hóa hoa lệ như vậy để che dấu việc chuẩn bị sát chiêu mạnh mẽ đích thực. Với tình hình thế này hẳn là Cửu kiếm quy tâm phá thiên trận, đây là kiếm trận cực kì mạnh mẽ, có thể tận sát nhưng không thể trực tiếp bố trí mà phải từng bước xúc thế. Những bố trí của bọn họ hẳn là bố trí cho Cửu kiếm trận bá đạo kia. Nếu để họ hoàn thành thì chúng ta không còn cơ hội chiến thắng, nên đến khi đối phương đặt bát kiếm trận chúng ta phải phản công thật mạnh mẽ.

Tính là một chuyện, nhưng thực tế lại khốc liệt hơn nhiều.

Trong trận phòng thủ hết sức chật vật, Triệu Thiên Bình cùng mấy vị sư huynh không ngừng thay phiên thay đổi nhau hỗ trợ điều động trận pháp, lại phải không ngừng đề cao cảnh giác phòng bị nhưng tia kiếm khí bất chợt xuyên vào.

Tâm thần căng như dây đàn.

Dù vậy vẫn khó tránh khỏi tổn thất, dù là phản ứng nhanh nhạy như Triệu Thiên Bình vẫn không thể tránh khỏi bị thương, một vết cắt sau lưng, một nhát bên sườn và hai vạch trên đùi. Thế nhưng tình cảnh của nó vẫn là tốt nhất, mấy vị sư huynh khác thậm chí còn tổn thất nặng hơn, vết thương chi chít, thậm chí Không Thương Bá còn bị đoạn mất tay trái. Mặc dù đây chỉ là một nhân thể thân nhưng cảm giác đau đớn mang đến lại vô cùng chân thật khiến ai

náy cũng đau đến kêu cha gọi mẹ.

Một tia kiếm khí cực nhanh xẹt thẳng vào cần cổ, Triệu Thiên Bình lấy hết sức bình sinh tạt ngang một đường nhưng vẫn không tránh khỏi một vết thương hằn sâu và da thịt.

Nó toát mồ hôi:

- Thật nguy hiểm, chỉ chút xíu nữa thôi đã vong mạng rồi.

Linh Vân Đạo Nhân mày càng cau chặt:

- Đối phương đã tăng cường công kích, chúng ta cũng sắp đến lúc phản công rồi, mọi người cố gắng, chỉ một chút nữa thôi.

Triệu Thiên Bình vừa cắn răng phòng ngự vừa tranh thủ quan sát tình thế bên ngoài. Địch nhân bên ngoài như chim yến bay lượn khắp chốn, thân ảnh hòa trộn vào kiếm ảnh khiến người bên trong khó phân biệt thật giả, nhưng Triệu Thiên Bình vẫn nhận ra một thứ.

Một ánh mắt bình tĩnh đến lạnh lẽo, như hoang thú chờ đợi con mồi.

Ánh mắt này có chút tương tự với những dã thú săn mồi bên trong rừng rậm mà Triệu Thiên Bình đã từng chứng kiến, cũng có chút khác biệt, đó là sát ý đông cứng không bộc phát nhưng cảm giác mang lại còn nguy hiểm gấp bội lần thứ dã tính giết chóc kia.

Hắn đang chờ đợi điều gì.

Thật sự như Đại sư huynh đã nói sao?

Triệu Thiên Bình vừa cẩn trọng quan sát toàn bộ chiến trường vừa suy tính.

Đối phương đang chuyển từ một kiếm trận có phần tương tự Tam hợp tam tài sang trận thế Thất tinh song sát, nếu theo diễn biến thì trước đó là Ngũ hành tứ phương trận, như vậy trận tiếp theo hẳn là Bát quái, rồi cuối cùng ắt sẽ hình thành sát chiêu mạnh nhất là Cửu kiếm đồng quy phá thiên trận.

“Nếu là Bát quái thì sẽ thực thi kế hoạch đúng như Đại sư huynh, nhưng thật sự đơn giản như vậy. Không lí nào, chắc chắn bọn họ biết trong chúng ta có đến hai người lọt vào tứ kết trận pháp, mà những người còn lại trình độ cũng không thấp, nếu chỉ dùng trận đấu trận thì họ sẽ không có ưu thế nào. Nhưng nếu có ý đồ trong này thì sẽ như thế nào?”

Triệu Thiên Bình cứ có linh cảm không đúng thì phải vắt óc suy nghĩ.

“Ồ đúng rồi, ở trận đầu tiên chúng ta sử dụng đội hình một tám để chiến thắng, lúc này cũng bày ra Ngũ hành tam chuyển thực chất vẫn là một tám, mà trong chín người thì chính bản thân mình là số một kia. Mà Ngũ hành tam chuyển nhất lưu động thì khi tái bố trí thì trận pháp công kích phù hợp nhất với một tám chính là Bát quái tụ tinh, thậm chí với Bạo tinh biến có công kích mạnh mẽ chính là lí do để chọn trận pháp này.

Chẳng lẽ đối phương có thể suy tính đến chuyện này? Không, không phải suy tính mà chính đối thủ đang dùng thủ đoạn như chương nhãn pháp nhưng thực chất lại là bố trí dẫn dụ chúng ta thực hiện theo đúng ý đồ của chúng.

Nếu quả thật chúng ta đổi thành trận Bát quái tụ tinh thì sao? Theo lẽ thường thì kiếm trận tiếp theo hẳn là Bát quái tru tâm kiếm, nhưng để khắc chế Bát quái tụ tinh thì phải dùng kiếm trận gì? Bát quái tụ tinh là tích súc lực lượng, nếu trong quá trình tích súc xảy ra vấn đề...bùm... .

Không phải là Bát quái tru tâm kiếm mà là Bát hoang hỗn mang loạn kiếm, chính là nó, chết tiệt.”

Nghĩ ra được điểm mấu chốt, Triệu Thiên Bình cảm thấy hơi lạnh dọc sống lưng. Nếu quả thực như vậy thì chính Bạo linh sẽ hủy diệt bản thân mình chứ chưa cần đến kẻ địch công kích.

- Đại sư huynh.

Triệu Thiên Bình nhanh chóng kêu gọi Linh Vân Đạo Nhân.

- Lão Cửu có chuyện gì?

Linh Vân Đạo Nhân tập trung phòng ngự nên không thể nhìn nó nhưng vẫn đáp lời, Triệu Thiên Bình liếm bờ môi đã khô khốc rồi nói:

- Huynh nghĩ tiếp theo đối phương sẽ chuyển qua kiếm trận gì?

Một kiếm khí bay xoạt qua đầu, Linh Vân Đạo Nhân vừa tránh vừa đáp:

- Hẳn là Bát quái tru tâm kiếm hoặc Bát quái huyền diệt kiếm, đến lúc đó mọi người phải phản công trước khi đối phương chuyển đến Cửu kiếm.

Triệu Thiên Bình cắn răng nói:

- Nếu đối phương không có ý định biến đến Cửu kiếm thì sao?

Linh Vân Đạo Nhân nghe vậy thì nhíu mày, gã chưa kịp thối lui thì Vũ Thanh Hà một bên hông chọt đã nói:

- Không thể nào, Cửu kiếm là đòn tất sát, bọn họ tổn công tổn sức bày bố này giờ chỉ đợi thể thôi.

Không vội như Vũ Thanh Hà, Phiên Vũ Đạo Nhân rất cầu thị hỏi Triệu Thiên Bình:

- Ý đệ là thế nào, nói rõ chút xem.

Triệu Thiên Bình trả lời bằng giọng cực kì nghiêm túc:

- Nếu biến tiếp theo không phải Bát quái trận kiếm mà là Bát hoang hỗn mang loạn kiếm thì sẽ ra sao?

- Cái này...

Linh Vân Đạo Nhân nghe vậy thì bỗng nhiên rùng mình, một chút sơ ý khiến phòng thủ của gã xảy ra sơ hở, hai đạo kiếm khí cực nhanh lao tới, may mà bản lĩnh của gã không phải tầm thường nên chỉ bị xây xước nhẹ nhờ kịp thời ngăn cản. Nguy hiểm một chút đã qua nhưng lòng gã lại không thể yên ổn được.

- Bản thân chúng ta chỉ suy tính đến Cửu kiếm nhưng lại không cân nhắc đến Bát quái của chúng ta lại bị khắc chế như vậy. Nếu là Bát hoang kiếm thì chẳng khác nào chúng ta tự diệt, kẻ bố trí việc này quả thực đáng sợ.

Phiên Vũ Đạo Nhân lo lắng hỏi:

- Nhưng nếu vẫn là Cửu kiếm thì sao?

Linh Vân Đạo Nhân thở dài:

- Đây mới là điểm lợi hại của chúng, dù nhìn ra nhưng thật khó phán đoán. Bát hoang hỗn mang loạn kiếm có thể khắc chế Bát quái tị tinh, mà thứ có thể khắc chế Bát hoang lại là Bát phương trù nguyên trận lại bị chính Bát quái trù tâm kiếm khắc chế. Đây là một vòng tròn mà đối thủ khiến chúng ta dù muốn dù không cũng phải rơi vào.

Không Thương Vũ nghe vậy không nhận được mà mắng:

- Khốn kiếp thật, nếu từ đầu không rơi vào bị động thì đâu có gặp tình thế nan giải này.

Kiểm trận đã chuyển sang Thất tinh song sát, chỉ một biến nữa thôi sẽ phải quyết định thắng bại nhưng tình cảnh bọn Triệu Thiên Bình không mấy lạc quan, ai cũng cau mặt nhíu mày, kẻ lo lắng, người khó chịu. Linh Vân Đạo Nhân bỗng nhiên nở nụ cười:

- Nếu kẻ địch đã dồn ép chúng ta như thế mà không đáp trả lại thì có lỗi với bọn chúng rồi. Thật không nghĩ mới chỉ vòng bảng mà đối thủ đã bức chúng ta đến đường này.

Vũ Thanh Hà mắt sáng ngời nhanh nhẩu hỏi:

- Lão Đại có sáng kiến gì sao?

Linh Vân Đạo Nhân nhún vai:

- Chúng ta phải học hỏi mấy tí muội Thanh Phong rồi.

- Dùng huyết trận sao?

Phiên Vũ không nhận được hỏi, Linh Vân gật đầu mỉm cười:

- Bát diệp huyết liên tỏa thần trận!

Mọi người nghe thấy thì không nhận được hít vào một hơi lạnh khí. Đây là cấm huyết trận còn khủng bố hơn Thất sát huyền tâm trận, Huyền sát trận lấy huyền làm sát, còn trận này lấy thần làm sát, tức là mạng đổi mạng. Bát diệp huyết liên tỏa thần là lấy tính mạng tám người đổi lấy tính mạng tám người, một trận pháp thường thì chẳng có ai sử dụng vì đơn giản nó là thứ lưỡng bại câu thương chẳng mang lại chút lợi ích gì.

- Chắc chắn chúng ta sẽ tiêu diệt được tám người bọn chúng, nếu may mắn để huyết sát khí ảnh hưởng đến kẻ còn lại thì chúng ta thắng chắc.

Triệu Thiên Bình cau mày:

- Nhưng trận này rất khó vì yêu cầu sự phối hợp cực cao, rất dễ thất bại.

Vũ Thanh Hà nghe vậy thì nhìn Triệu Thiên Bình bật cười:

- Nghe xem nghe xem, kẻ nào nói kia, đệ không luyện tập chứ không phải chúng ta không luyện tập nhé, ngoài đệ ta thì chẳng có ai lười biếng nữa đâu. Hừ hừ, chỉ một cái Bát diệp huyết liên tỏa thần trận sao có thể làm khó chúng ta được.

Triệu Thiên Bình không nhận được mà cảm thấy xấu hổ vì nhận định hết sức ngu ngơ của bản thân. Nó háng giọng một tiếng rồi gãi đầu che giấu sự xấu hổ của mình.

Linh Vân Đạo Nhân cười nhẹ:

- Không sao, tám người chúng ta sẽ thi triển Bát diệp huyết liên tỏa thần. Còn đệ lão Cửu, nếu không may kẻ thứ chín còn sót lại thì chúng ta phải trông cậy vào đệ rồi, ta tin tưởng vào tác chiến cá nhân của đệ, đệ không được bại đấy nhé!

Lại một trận đấu chỉ mình bản thân nó nữa sao? Triệu Thiên Bình cảm thấy áp lực đè nặng, nhưng cũng có hưng phấn khó tả. Nó liếm môi gật đầu:

- Đệ sẽ cố gắng hết sức.

Bát biến hiện, bát liên tỏa, huyết quang mãn thiên.

Trong huyết quang bạo tạc rơi xuống hai bóng dáng đối diện nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ăn ý

Dù chỉ là một nhân thể thân nhưng Triệu Thiên Bình vẫn cảm thấy được hàn ý sắc lẹm trong ánh mắt của đối phương, nhãn thần hóa kiếm, như cắt sâu vào tâm khảm đối thủ.

Triệu Thiên Bình nhìn đối thủ mà thờ dài, kế hoạch toàn diệt của mấy sư huynh vậy là không thực hiện được rồi. Qua quan sát Triệu Thiên Bình có thể khẳng định việc thoát thân của đối phương không phải là ngẫu nhiên, kẻ này đã có tính toán trước, khí huyết liên bùng nổ, hẳn đã chọn phương vị sinh môn an toàn nhất để thoát thân, như vậy có thể thấy được những hành động của mấy vị sư huynh đều nằm trong tính toán của kẻ trước mắt này.

- Triệu Thiên Bình?

Kẻ đối diện đột nhiên mở miệng gọi tên khiến Triệu Thiên Bình sửng sốt, nó không bắt ngờ vì đối phương biết tên, vì trong cả đội chỉ mình nó sử dụng bao tay nên nhận ra chẳng phải khó, chỉ là bất ngờ khi đối phương lại gọi tên mình ra mà thôi. Dù sao nó cũng khẽ gật đầu coi như đáp trả.

Đối phương cũng gật đầu rồi lại nói:

- Không Thương Bá hiệu Bá Kiếm, xin chỉ giáo!

Triệu Thiên Bình lại ngạc nhiên vì thái độ của đối phương nhưng lập tức nó cũng chấp tay đáp trả:

- Không dám, xin sư huynh chỉ giáo!

Bỗng nhiên Triệu Thiên Bình có chút kính trọng Kẻ trước mặt này, nó có thể cảm nhận được thái độ cực kì nghiêm túc, đó là sự si mê, là chấp niệm tuyệt đối với kiếm. Dù đã gặp tiếp xúc với nhiều loại người khác nhau nhưng kẻ như thế này là lần đầu tiên, một kiếm sĩ đáng được tôn kính.

Hai mũi kiếm chìa thẳng vào nhau, không khí dần dần cô đặc, sát khí như ngưng thành thực chất.

Bá kiếm quả là bá kiếm, không một chút chần chừ, Không Thương Bá vọt tới tấn công.

Hắn dù sinh ra là nhi tử của Phong chủ nhưng chưa bao giờ trong bản thân hắn đặt nặng điều đó, ngay từ nhỏ, khi lần đầu nhìn thấy kiếm, hắn đã mang một lòng si mê khó nói. Lấy tâm làm kiếm, một đường bước tới truy tầm kiếm đạo không biết mệt mỏi. Thiên phú về kiếm được thể hiện từ nhỏ, nhưng cũng vì quá đam mê với kiếm nên tu vi không mấy tăng tiến, ở trường hợp này có chút tương tự Triệu Thiên Bình, nó không quá chú tâm vào kiếm nhưng có hàng tá chuyện khiến nó xao nhãng chuyện tu luyện, cũng vì thế mãi đến gần ba mươi tuổi hắn mới trúc cơ, điều này đối với trực hệ đệ tử của một Phong chủ thì chẳng lấy gì làm tự hào nên cũng vì thế mà dù có thiên tư hơn người nhưng chẳng mấy ai biết đến hắn.

Nhưng kể từ lúc trúc cơ, một đường phiêu bạt tứ hải trui rèn kiếm tâm khiến kiếm đạo cũng như tu vi hắn trở nên cực kì mạnh mẽ, có thể nói việc tu luyện của hắn là quá trình hậu tích bạc phát, căn cơ được xây dựng vững chắc khiến việc đột phá trở thành nhân tố bùng nổ lực lượng. Nhưng hắn thật không mấy quan tâm, với tu sĩ thông thường, đạo thuật là con đường hoàn thiện đạo hạnh tu vi, nhưng với bản thân Không Thương Bá, tu vi chỉ là thứ phục vụ cho kiếm đạo của hắn ngày một tỏa sáng mà thôi.

Một thanh kiếm sắc bén chỉ tiến không lùi, từng vệt kiếm không chỉ là tấn công mà còn là khắc sâu vào tâm trí đối thủ, sát khí cuồng cuồng không ngừng.

Một kiếm tu lợi hại, Triệu Thiên Bình khổ không thể tả.

Nó đã từng đối đầu với kiếm khách, nếu tính cả trong Mộng cảnh thì chẳng phải là ít, như lão Tam Chu Đại Lực lấy mạng lực làm chủ, kiếm lấy trọng và chuẩn là chính, hoặc bản thân nó chú tâm vào diệu pháp kiếm kỹ, còn đối thủ Bá Kiếm trước mặt này có thể phán một chữ tình, tình diệu và tình chuẩn đều có cả, kiếm pháp của gã như một sự kết hợp chuẩn chỉ giữa lực lượng và ảo diệu mà không thiếu đi sự chuẩn xác, hơn nữa gã đã là một trức cơ tu sĩ, đạo thuật nhập kiếm khiến uy lực tăng lên đâu chỉ gấp bội.

Đối đầu với Không Thương Bá lại mang đến một cảm giác vừa lạ vừa quen, lạ trong kiếm thuật nhưng quen trong kiếm thế, áp lực này chỉ có một kẻ trong Mộng cảnh có thể mang lại, đó là Hộ kiếm giả. Nhưng bản thân Hộ kiếm giả trong mộng cảnh chỉ dùng kiếm mà không màn đến đạo thuật, còn ở đây thì khác, nên áp lực cũng tăng lên rất nhiều.

Kiểm quang loang loáng tung hoành trong không gian, kiếm chiêu của đối phương nhanh gọn tinh chuẩn như từng đường từng đường liên kết với nhau dệt thành thiên la địa võng, nhìn thì đơn giản lại chẳng chứa đường thoát thân.

Nhưng Triệu Thiên Bình cũng không đứng yên chịu chém, bản thân nó cũng trải qua nhiều lần sinh tử, kiếm kỹ không những được ma luyện mà còn nhiều lần diễn luyện, nhờ vào Diễn thiên thần thuật mà khả năng nắm bắt kiếm kỹ của Triệu Thiên Bình còn tăng lên đáng sợ, mặt dù kiếm chiêu không thể mạnh mẽ như đối thủ nhưng bản thân nó lấy nhu chế cương, nhu kiếm biến ảo không ngừng hóa giải lực lượng hùng mạnh. Đối thủ nhanh, nó còn nhanh hơn một bậc.

Thậm chí với Phong hành bộ đã có chút thành tựu, bản thân Triệu Thiên Bình còn nhiều lần vọt ra sau đối phương tung ra chiêu thức, có khi chỉ cách thành công một chút, song đối phương bản lĩnh cũng không vừa, mỗi lần như vậy đều có thể hóa giải thế công của nó.

Bản thân Triệu Thiên Bình cũng biết đây không phải do may mắn mà do trình độ kiếm đạo của đối phương là ở trên mình, dù bản thân có thiên phú và mang luyện, thậm chí kiếm kỹ ảo diệu đến cùng cực nhưng vẫn còn hạn chế trong chữ “tạp”, khoảng cách đến “tinh” vẫn còn khá xa. Nghĩ cũng phải, mọi thứ về kiếm đều là bản thân nó tự mày mò, dù có thiên phú đến đâu thì một kẻ mới nhập môn cũng chẳng thể tìm hiểu đến đâu, thiếu khuyết của bản thân nó chính là không có một danh sư về kiếm nào chỉ điểm cả, sư phụ của nó Bạch Vân Chân Nhân dù bản lĩnh có số má trong tông môn nhưng lão chẳng phải kiếm tu, mặc dù sử dụng phi kiếm nhưng đó chỉ là một trong hàng tá pháp khí của lão mà thôi, có khi còn chẳng phải thủ đoạn mạnh nhất.

Thiếu một danh sư, Triệu Thiên Bình chỉ còn nước tự mày mò, hoặc từ trong chiến đấu rút ra những bài học, hơn nữa thời gian tìm hiểu của nó nói ra cũng chẳng được bao lâu nên thiếu xót là điều không thể. Khi gặp một kẻ thông thường thì chẳng có gì xảy ra, kẻ như lần quân bình tỉ thí với Chu Đại Lực thì vì gã không sử dụng thần lực và nội lực áp đảo nên nó mới dễ dàng dùng kiếm chiêu áp chế, nhưng lúc này, khi gặp một đối thủ đáng gờm thì điểm yếu của nó lại bộc lộ tột thế.

Điểm mạnh của nó là am hiểu nhiều kiếm chiêu, nhưng điểm yếu của nó cũng là vì quá chú trọng vào kiếm chiêu.

Dù với kiếm chiêu biến hóa cộng với thân pháp nhanh hơn người khiến đôi khi nó ra đòn tấn công thuận lợi, nhưng hiệu quả lại chẳng có.

Hai chân thoăn thoắt di chuyển, Triệu Thiên Bình vận dụng thân pháp đến cực hạn lướt qua một bên vượt qua kiếm phong của đối thủ, nó liền hướng sang ngang hoành một thức Tam bộ kiếm. Kiếm phong như phân thành ba, hư hư thực thực phân hướng đâm vào mạn bên kẻ địch với tốc độ cực nhanh, nếu là bình thường thì đã là một kiếm đắc thủ. Nhưng đối phương lại dùng một kiếm vòng dễ dàng chặn hết ba mũi tấn công khiến Triệu Thiên Bình đầy tiếc nuối.

Tiếc nuối không hẳn vì tấn công bất thành mà tiếc vì đường thẳng ở trước mặt mà bản thân lại đánh hụt. Đúng là đánh hụt, mặt dù kiếm vòng nhìn như kín kẽ nhưng Triệu Thiên Bình rất tỉ mỉ có thể thấy được sơ hở trong đó, chỉ cần đâm vào điểm hở thì có thể phá tan phòng thủ của đối phương nhưng tiếc thay kiếm phong lại không đi đúng như mong đợi, một chút, chỉ một chút thôi nhưng lại thất bại.

Triệu Thiên Bình biết rằng điểm yếu của mình lúc này đã hoàn toàn bộc lộ, không những bị áp chế trên kiếm thuật mà thậm chí về kỹ năng dùng kiếm cũng thua thiệt.

Nhưng Triệu Thiên Bình không vì chút tiếc nuối đó của mình mà buồn rầu, ngược lại nó càng thêm kích động phấn khích, thậm chí là vui mừng. Không biết sự tệ hại của mình mới là điểm đáng sợ, nếu đã biết thì chỉ cần tìm cách xóa bỏ nó đi là được. Kiếm pháp là không ngừng hoàn thiện, có ưu có nhược thì mới có phát triển.

Tìm kiếm sự tiến bộ trong chiến đấu luôn là lựa chọn hàng đầu của Triệu Thiên Bình từ trước đến nay.

Kiểm pháp của nó thiếu đi sự chính xác cao độ, thậm chí là thiếu đi uy lực, uy lực không phải do sức mạnh không đủ mà do sự nhạy cảm về phân phối lực lượng bị hạn chế. Một kiếm thức mạnh mẽ nhưng thực chất không nhất thiết lúc nào cũng phải tràn đầy lực lượng, một kiếm chiêu ảo diệu không nhất thiết lúc nào cũng nhanh và biến hóa. Triệu Thiên Bình trước giờ chỉ chăm chú vào kiếm chiêu mà lơ đãng những yếu tố cơ bản của kiếm thuật nên mới mắc phải nhược điểm đó, nhưng không sao, nhận ra được thì sửa chữa được, đây là quyết tâm của nó.

Thậm chí Triệu Thiên Bình còn nhận thấy khuyết điểm của Diễn thiên thần thuật, hay nói cách khác khuyết điểm của việc quá lợi dụng Diễn thiên thần thuật. Đó là việc quá tập trung vào Diễn thiên thần thuật khiến nó bỏ qua việc chú tâm rèn luyện thân thể, hay nói chính xác hơn là tăng cường bản năng tự nhiên. Bản năng chiến đấu của nó vốn khá tốt, thậm chí có chút biến thái, nhưng kể từ lúc đạt được Diễn thiên thần thuật, nó chỉ đắm đuối vào nhập định diễn luyện chứ chẳng màn đến việc luyện tập, dù những kỹ năng được diễn luyện một cách trơn tru và dựa vào khả năng của Diễn thiên thần thuật mà thấm nhuần vào những hành vi của cơ thể thì việc bản năng chiến đấu sa sút là điều không tránh khỏi. Điều này dẫn đến một hệ lụy là kiếm chiêu của nó càng trở nên diệu nhưng lại thiếu dụng, khả năng chiến đấu vì thế mà chẳng tăng tiến được bao nhiêu dù cho có am hiểu kỹ năng đến đâu chẳng nữa.

Một sai lầm tương đối nghiêm trọng. Nhưng muốn sửa cũng không phải quá muộn.

Tuy bản thân nó gặp khó khăn nhưng việc trao đổi chiêu thức với đối phương vẫn không ngừng nghỉ, thậm chí nó đang lợi dụng việc này để lấy lại cảm giác chiến đấu thực tế.

Nhưng không chỉ có nó.

Vài chục chiêu trôi qua, Triệu Thiên Bình nhận ra rằng đối thủ cũng đang dựa vào nó mà luyện tập. Không phải luyện tập kiểu như nó mà là đang hoàn thiện kiếm pháp. Nó nhận thấy thông qua việc chiêu thức của đối phương cứ trùng hợp lặp lại, lúc đầu cũng là thức đó nhưng bản thân nó có thể dễ dàng phá giải, song mỗi khi lặp lại tưởng chừng là quen thuộc nhưng có những biến hóa nhỏ khiến Triệu Thiên Bình cảm thấy khó khăn hơn, hay nói đúng ra là kỹ năng của đối phương càng hoàn thiện.

Có lẽ đối phương cũng mang một chút tâm lý như bản thân mình, Triệu Thiên Bình nghĩ vậy. Bởi lẽ dù trong trận chiến chiêu đấu chiêu cực kì khốc liệt nhưng không quá lo lắng sinh tử, hơn nữa dù kết cục trận đấu như thế nào thì cả hai đều được vào vòng sau, một chút tâm lý thoải mái đó khiến hai kẻ có chút tự tin và điên cuồng na ná nhau bảo trì một sự ăn ý ngầm.

Mỗi bên đều cần đối phương để luyện tay, bản thân Triệu Thiên Bình muốn kích thích bản năng chiến đấu còn đối phương thì muốn hoàn thiện chiêu thức kiếm thuật.

Song Triệu Thiên Bình vẫn nhận ra đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều. Nó dù tâm lý thoải mái nhưng thực tế lại vận dụng tất cả lực lượng mới bảo trì thể cân bằng, còn đối phương có vẻ nhàn nhã hơn chứng tỏ vẫn chưa sử dụng hết thực lực. Hơn nữa, sáng tạo kiếm pháp là một thứ gì đó quá cao siêu mà Triệu Thiên Bình vẫn chưa đạt đến được, mặc dù bản thân nó biết rất rất nhiều các loại chiêu thức khác nhau, nhưng biết và hiểu là hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt, đó cũng là chênh lệch với đối thủ. Dù biết thua thiệt nhưng điều đó chẳng khiến Triệu Thiên Bình chùn bước mà còn khơi dậy đấu chí chẳng bao giờ thiếu trong con người nó.

Cảm giác quen thuộc, đã lâu chưa được cảm nhận.

Bản năng thức tỉnh, khoái kiếm càng mặc sức tung hoành.

Mặc sức cho kiếm võng của đối phương càng lúc càng kín kẽ, Triệu Thiên Bình vẫn thỏa sức chiêu đối chiêu không chút ngần ngại.

Kiểm phá kiếm, chiêu thuật giao hòa, quang ảnh trùng thiên.

Sự ăn ý mặc danh kỳ diệu cứ tiếp diễn, trận chiến cứ thế kéo dài kéo dài ngoài sức tưởng tượng.

Mãi đến hơn canh giờ, vì đã kiệt lực hay vì kiếm chiêu đã hoàn thiện, Khổng Thương Bá đột nhiên thay đổi lối tấn công. Kiếm trên tay gã bỗng một phen thành chín, chẳng biết là hư hay thật, cả chín thanh kiếm lơ lửng sau lưng gã đều phát ra hàn khí khiếp người.

- Nền kết thúc!

Ảnh mắt dù lạnh lùng hờ hững vẫn không giấu được một tia tự tin hưng phấn, Khổng Thương Bá thân động kiếm động, chín thanh kiếm bỗng kết thành Cửu chuỳn kiếm trận hoàn chỉnh.

Thật không ngờ một mình bản thân Khổng Thương Bá lại có khả năng tự hành kiếm trận, hơn nữa xem ra uy thế không nhỏ, chứng tỏ dù trải qua cuộc triển đấu vừa rồi nhưng hắn ta vẫn còn giữ được khá nhiều linh lực.

Bản thân lựa chọn cận chiến, Triệu Thiên Bình biết ưu thế của bản thân chính là triển đấu để tiêu hao linh lực đối phương, hơn nữa linh lực so với thể lực tuy uy năng mạnh mẽ và đa dụng hơn nhưng khả năng hồi phục lại kém rất nhiều, song bây giờ nhìn lại thì chiến quả chẳng được như mong đợi, đối phương vẫn còn khá là sung sức.

Điều này có thể giải thích dựa vào khả năng dùng kiếm của Khổng Thương Bá, mỗi chiêu của hắn đều phụ vào đạo thuật nhưng có sự điều chỉnh tính toán chuẩn xác, hơn nữa khả năng vận dụng đạo thuật nhập kiếm của gã cũng ở trình độ rất cao nên linh lực tiêu tốn ít mà uy lực không kém bao nhiêu. Rất khác biệt so với kẻ có trình độ đạo thuật tệ hại như Triệu Thiên Bình.

Kiểm trận cường đại nhưng Triệu Thiên Bình chẳng chút hoảng loạn, nó tự tin nhìn thẳng đối phương mà cười:

- Chẳng phải mình ngươi có hậu chiêu.

Mặc dù Triệu Thiên Bình không hiểu vì sao đối phương lại có thể chuyển hóa cửu biến khi mà bát biến trước đó lại không theo lẽ thường, nhưng có lẽ hắn có phương pháp khác, có điều lúc này nó cũng chẳng có sức mà phân tích. Dù sao kiếm trận có lợi hại nhưng chỉ có một người thi triển, uy lực sẽ có hạn chế nhất định, nó tự tin mình có thể cản được.

Không chút chậm trễ, Triệu Thiên Bình nhanh chóng dùng linh lực khắc lên chính bản thân mình một loại trận pháp. Chính là phù trận, đối phương am hiểu kiếm trận thì bản thân nó am hiểu phù trận, kiếm trận cũng thoát thai từ phù trận mà ra, mặc dù nó không mấy am hiểu kiếm trận nhưng bản về khả năng vận dụng phù trận thì bản thân nó cũng chẳng sợ ai cả.

Trận pháp tự khắc lên rất đơn giản, một cái Đại lực trận với sự kết hợp từ Thiên quân trận, Tụ lực trận và Hoạt linh trận. Trận pháp này tác dụng đơn giản mà hiệu quả, đó là kích phá toàn bộ linh lực đưa vào để cường hóa lực lượng nguyên bản nhất, với cách này, Triệu Thiên Bình có thể tung ra một

đòn cực mạnh.

Trận pháp kích hoạt, linh lực hội tụ. Đồi hộ uyển bỗng nhiên sáng rực lên một màu lửa đỏ.

Trong hỏa quang rực rỡ, một kim sắc cự kiếm đột ngột đâm ra đâm ra.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Kết thúc

Cửu tinh kiếm lam quang chói lòa như băng long rít gào thôn phệ tinh không.

Cự ảnh kim kiếm một đường phá sát đồ lang muốn xé rách tinh mang.

Một kích toàn lực, bá tuyệt kiếm trận, cực hạn kiếm thế, lao thẳng vào nhau.

Rắccccccccc...

Đùng...

Quang mang chớp động, tiếng nổ rung trời, lá văng đầy trời, bụi bay mù mịt.

Một kích cuối cùng va vào nhau như kéo dài không dứt...

Dù chỉ là trong Mộc nhân cảnh nhưng sự rung động nó tạo ra lại đánh thẳng vào lòng người, từng người từng kẻ không tự chủ được phải bật dậy. Phản ứng mạnh nhất tất nhiên là đội ngũ của Vân Trung Hoàng Phong và Bá Kiếm Huyền Phong, trong mắt ai cũng toát lên vẻ kinh ngạc, lại có chút hưng phấn, nhưng nhiều hơn là mong đợi, chẳng biết kết quả như thế nào.

Khói bụi vẫn mịt mù, cả hai vẫn chưa có ai bị trục xuất ý thức khỏi trận.

- Vẫn chưa phân thắng bại sao? Chẳng lẽ bọn họ còn chưa kết thúc?

Vũ Thanh Hà không nhịn được khẽ lắc đầu, Bạch Vân Chân Nhân bên cạnh nghe thấy thì vuốt râu gật gù:

- Đã kết thúc.

- Nhưng tại sao...

Vũ Thanh Hà trợn mắt lên hỏi tiếp, vì hắn còn chưa thấy được gì, không riêng gì hắn, cả mấy sư huynh đệ cũng mù tịt, ai cũng hướng mắt về Bạch Vân Chân Nhân nhưng lão lại không nói gì tiếp, chỉ khẽ cười rồi điểm tay về hướng đấu trường. Mọi người lại hướng mắt nhìn xuống.

Khói bụi dần rú, khung cảnh dần dần rõ ràng, hiện ra trước mắt mọi người là một hố lớn có hai rãnh đất sâu hoắm kéo dài sang hai bên cả chục thước. Một bên là mộc nhân Không Thương Bá nằm yên như chết, chỉ có đôi mắt thi thoảng vẫn chớp động vài cái yếu ớt. Bên kia tình cảnh còn thảm hơn là Triệu Thiên Bình, tuy vẫn còn sức để ngược đầu lên nhưng cả tay lẫn chân bên trái đều nát bấy, đây chính là hậu quả của thương thế do cận chiến. Đúng ra Triệu Thiên Bình dùng tay phải thì bên phải nát mới đúng, nhưng trong quá trình đấu khí cuối cùng, vì giữ cho tay phải giữ kiếm nên nó phải dùng đến dẫn lực thuật di dời tác động từ thân bên phải sang bên trái, nhưng khôn nổi bên trái lại chẳng có gì để tá lực được nên hậu quả là phần thân bên trái nổ tung, tuy không chết nhưng tay và chân nát ra như cám.

Không Thương Bá tuy lãnh lặn nhưng thực tế kinh mạch đã loạn, linh lực cũng kiệt quệ coi như phế nhân, mà Triệu Thiên Bình thì thân thể chẳng còn nguyên trong khi chủ lực chính là thân thể. Xét thấy cả hai đều mất sức chiến đấu không thể phục hồi, mấy vị trọng tài mới đưa ra quyết định là trận đấu hòa, cả hai đều bị trục xuất cùng một lúc.

Triệu Thiên Bình rời khỏi Mộc nhân cảnh liền đưa bàn tay trái lên trước mặt khẽ nắm lại rồi thở dài:

- Cảm giác mất đi một phần thân thể thật sự không thoải mái, cũng may chỉ là huyền cảnh. Chẳng biết...

Nó định lắc đầu thêm gì đó nhưng chưa thốt ra khỏi miệng thì im bặt, nó không muốn nghĩ đến điều xấu.

Gạt đi chút suy nghĩ vẩn vơ, Triệu Thiên Bình đưa mắt đến đối thủ rồi chấp tay cảm tạ, một trận đấu thật hay, Không Thương Bá vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng đã tốt hơn với một cái gạt đầu.

Hai người chỉ chào hỏi như vậy rồi rời về khu vực đồng đội đang chờ.

Khi Không Thương Bá quay về chỗ đồng đội thì được mấy sư huynh đệ ai cũng hớn hờ:

- Chúc mừng sư huynh luyện thành tuyệt kỹ!
- Sư huynh quả là thiên tài kiếm đạo trăm năm mới có một, không những đã sáng tạo kiếm thuật mà còn hoàn thiện nó, thật sự đáng khâm phục.
- ...

Cũng có kẻ tiếc nuối:

- Tiếc là hòa, nếu sư huynh mà không cần luyện kiếm thì tiểu tử kia chẳng thể may mắn thủ hòa, hừ.

Không Thương Bá đưa ánh mắt sâu xa về phía Triệu Thiên Bình rồi lắc đầu:

- Các người không đối đầu trực tiếp nên không biết, thực ra đối phương cũng chưa tung hết sức mình.

Nghe Không Thương Bá nói vậy, ai cũng ngạc nhiên há mồm, kẻ thì nhìn về Triệu Thiên Bình với vẻ không tin nổi, nhưng Bá Kiếm sư huynh xưa nay chưa từng nói sai bao giờ nên mọi người nhanh chóng khắc sâu nhắc nhở đó vào trong lòng để phòng lần sau gặp lại.

Không Thương Bá sở dĩ nhận định như vậy vì trực giác của kiếm nói với hắn như vậy, tuy đối phương luôn cố gắng tung hết sức để đối đầu với mình, nhưng cảm giác mang đến lại thông thả, thật giống như bản thân, đều mượn đối phương để hoàn thiện bản thân. Hắn thì mượn đối thủ rèn kiếm, còn đối thủ mượn hắn để xóa bỏ điểm yếu.

Điểm yếu là thể, còn điểm mạnh của đối thủ là gì?

Thậm chí một kích cuối cùng, dù bản thân có lợi thế về lực lượng nhưng lại lưỡng bại câu thương, chứng tỏ nếu là công bình lực lượng thì bản thân hắn sẽ thua, vậy nếu đối phương từ đầu đã toàn lực một kích đó thì sao, thậm chí nếu một kích mạnh hơn, kết quả thật khó tưởng tượng.

...

Triệu Thiên Bình được mấy sư huynh hưng phấn chào đón, kẻ nào cũng tỏ ra bất ngờ trước chiến lực của cá nhân nó, Vũ Thanh Hà thần thốt:

- Thật kinh khủng, cú chốt quá tuyệt, cứ tưởng đệ thua rồi ai ngờ lại thắng hệt, nếu đệ lựa chọn giáp trụ phòng thủ thì hẳn là thắng rồi đấy.

Triệu Thiên Bình cười khỏ lắc đầu:

- Huynh đừng làm đệ sợ, được uy lực như vậy là nhờ cả vào đôi bao tay đấy, nếu là giáp trụ thì thua đứt luôn rồi. Đệ thắng chỉ là may mắn thôi, kẻ kia còn chưa có tung ra hết thực lực đâu, nếu hắn cường công từ đầu thì đệ chẳng thể thắng nổi.

Linh Vân gật đầu:

- Không được coi thường Bá Kiếm kia, hắn đã hoàn thành được kiếm kỹ mới tất nhiên thực lực sẽ tăng lên một phần, nếu lần sau mà gặp thì càng phải cẩn thận hơn.

Không Thương Vũ ở một bên hừ lạnh, tuy không phục nhưng cũng chẳng phản bác. Độc Cô Truy Dương khẽ lắc đầu:

- Chúng ta nếu luyện tập chiến trận tốt hơn thì chẳng phải chặt vật như thế này.

Nghe đến đây ai cũng nhìn Triệu Thiên Bình chằm chằm khiến nó chỉ biết tặc lưỡi nhún vai:

- Chịu thôi, đệ cũng là bất đắc dĩ, cố gắng hết sức là được, dù sao Luận tràng cũng bị trưng dụng rồi, chẳng thể luyện tập thêm được, thôi đệ đi đây.

Triệu Thiên Bình thấy không ổn bèn tung ra một câu vô trách nhiệm hết sức rồi lủi đi mất. Mọi người nhìn nhau chỉ lắc đầu cười khỏ, Linh Vân vuốt trán một chút rồi nói:

- Tiểu sư đệ nói không phải là sai, giờ muốn luyện trận cũng chẳng ích gì chi bằng tập trung vào những gì tốt nhất mà chúng ta có. Đội hình tám một dù gì bây giờ cũng chẳng có gì là bất ngờ nữa, nếu muốn thắng chúng ta cần tập trung hơn, hoặc là mang đến sự hỗ trợ tốt nhất cho đệ ấy, hoặc là lợi dụng tốt nhất chiến lực cá nhân của đệ ấy để giúp đỡ chúng ta. Điều quan trọng bây giờ là phải cố gắng phát huy tốt nhất chiến đội tám người, còn về phần tiểu sư đệ, ta tin các người cũng nhận ra đệ ấy chưa từng thôi nỗ lực.

Ai nghe thấy vậy cũng thở dài gật đầu, ở đây chẳng ai là kẻ mù, dù Triệu Thiên Bình luôn tỏ ra tươi tỉnh mạnh mẽ nhưng vẻ mệt mỏi hiện rõ trên đôi mắt đã kém hần linh động, hơn nữa cái hắc bố cân kia, cảm giác ba động linh lực thanh yên trên đó, không cần suy nghĩ quá nhiều cũng có thể đoán ra được bảy tám phần tác dụng.

Phiên Vũ Đạo Nhân lắc đầu cảm thán:

- Nó đâu cần phải thúc ép bản thân đến mức độ đó chứ, chỉ là một giải tam luận hội mà thôi...

Linh Văn xoa tay:

- Không cần nghĩ nhiều, tuy tu vi tiểu sư đệ không cao nhưng chiến lực tron mộc nhân cảnh lại thuộc hàng nhất lưu, điều đó cũng không phải tự dưng mà có, chúng ta là sư huynh cũng không được mất mặt.

Bạch Vân Chân Nhân ngồi đằng sau nghe các đồ đệ mình thảo luận cũng không xen vào, lão đôi khi gật đầu, đôi khi tán thán, lúc thì vui vẻ, lúc thì trầm trọng, có lúc lại nhìn về phương hướng Triệu Thiên Bình rồi đi mà thở dài, có lẽ chỉ mình lão mới hiểu được vì sao nó lại nỗ lực đến như vậy.

Lão khẽ lắc đầu, cảm xúc chai lì qua bao nhiêu năm tháng bỗng nhiên có nhiều vọng động, con người có lẽ khi gần đến thời khắc cuối cùng dù miễn nguyện nhưng sâu thẳm vẫn có nhiều thứ khó thể buông bỏ được.

Triệu Thiên Bình thoát li khỏi đầu trường thì lập tức quay về Tầng Thư Các bế quan, nơi này bây giờ như trở thành nơi trú ẩn của Triệu Thiên Bình vậy.

Suốt một đêm bế quan trôi chảy, lần này nó đặt tinh lực toàn bộ vào một môn đạo thuật là Toàn Sơn. Sở dĩ chú tâm vào bởi vì cách thôi động linh lực của đạo thuật này, mặc dù đẳng cấp không cao nhưng độ khó không nhỏ, điểm đặc biệt nhất là đạo thuật này mang một chút hơi hướng của Phong, đó là một con lốc nhỏ.

Bản thân có đam mê đặc biệt với Phong, nhưng rồi thay dù nó đã lục tung hết tất cả các điển tịch trong tông môn, từ dạng phổ thông ở Lưu Vân Thư Viện, đến cao cấp ở Tầng Thư Các hay thậm chí là bí tịch ở Thạch Vân Các thì đạo pháp bí kỹ liên quan đến phong lại chẳng thấy bóng dáng ngoài Phong hành bộ cùng một môn Toàn Sơn có chút ít liên quan. Còn về kiếm kỹ thật sự không có một chút, Triệu Thiên Bình ngẫm lại thấy cũng đúng, kiếm kỹ thường thì những môn phái võ giả mới tàng trữ nhiều, Lưu Vân Tông thân là một đạo môn, cất giữ võ kỹ với số lượng như vậy đã là không tệ. Triệu Thiên Bình thầm nghĩ nếu có cơ hội sẽ đến những nơi như Võ Thần Đảo, hoặc Cực Nam chi địa để tìm kiếm những võ kỹ liên quan đến Phong, thậm chí một số tiểu bang phái trang viên võ tu biết đâu sẽ cất chứa bất ngờ. Còn Lưu Vân tông thì coi như xong, tuy thất vọng nhưng có dù sao cũng còn hơn không.

Một thức Toàn Sơn tuy đơn giản nhưng uy lực không kém, nếu bản thân nó luyện tập từ trước thì một kích cuối cùng kia có lẽ đã thắng.

Không Thương Bá có một phần là suy đoán đúng, bản thân nó thật sự chưa dùng hết thực lực, thứ nhất là Diễn thiên thần thuật, một thuật mang đến lợi thế tính toán kiểm soát cực kì lợi hại, thứ hai là Triệu Thiên Bình chưa vận dụng quá nhiều trận pháp vào chiến đấu mặc dù đó là thứ mạnh nhất của bản thân nó lúc này. Sở dĩ như vậy vì trận đấu này chỉ mang tính thử tục, chiến đội dù sao cũng đã được vào vòng hai nên Triệu Thiên Bình muốn nhân cơ hội này rèn luyện thêm bản thân mình. Gặp được một đối thủ như ý cũng là một điều may mắn.

Nếu đối phương với lòng mang chiến thắng ngay từ đầu đã dùng đến sát chiêu lợi hại, với lực lượng chẳng hao tổn của hắn lúc đó chắc hẳn bản thân nó chẳng thể chống đỡ được. Nó có chút che giấu nhưng đối thủ nào có đơn giản, một thân kiếm thuật tinh diệu của đối phương đã áp chế nó một phần, lại còn tu vi áp đảo, mặc dù tu vi vào Mộc nhân cảnh bị cao bằng nhưng khả năng vận dụng và hiểu biết về đạo thuật là sự chênh lệch không thể khỏa lấp.

Thậm chí nếu sử dụng hết tất cả các thủ đoạn thì Triệu Thiên Bình cũng chưa chắc thắng được, cơ hội chỉ có khi bản thân nó phát huy được thể mạnh lớn nhất, đó là trận pháp. Nhưng trận pháp đòi hỏi phải có sự chuẩn bị, đó chính là vấn đề cực lớn, muốn chuẩn bị thì phải bố trí từ đầu, còn trong lúc chiến đấu người ta chẳng thể nào cho người thành thạo được. Song nếu có được cơ hội chuẩn bị trận pháp đầy đủ, Triệu Thiên Bình rất có lòng tin, thậm chí nếu vận dụng những thứ tìm hiểu được từ Tầng thư các hay động đến cả Ngũ linh thánh thú trận thì chắc chắn chẳng ai ngăn cản nó được.

Song nói đi cũng phải nói lại, bản thân nó sẽ không cho phép mình vận dụng những ưu thế hơn người trong thi đấu, ưu thế về Diễn thiên thần thuật cũng như những điển tịch quý hiếm kia. Bản thân nó suy nghĩ rất đơn giản, nếu áp dụng những ưu thế hơn người mà thắng thì chẳng có gì thú vị, thi đấu sẽ trở nên nhàm chán, nếu công bình một trận đấu thì lợi ích thu được càng có giá trị. Thắng tuy sẽ đạt được phần thưởng, nhưng xét cho cùng đó cũng chỉ là vật ngoại thân, rèn luyện qua một trận đấu công bình mới mang đến hiệu quả cho chính bản thân mình, hơn nữa lại là hiệu quả lâu dài, thậm chí nếu bất chấp mọi thứ để thắng có khi lợi bất cập hại.

Trong tu luyện có cái gọi là tâm ma, lợi ích cố chấp thường dẫn đến việc tâm ma sản sinh, ma chướng sẽ theo hành động mà ảnh hưởng đến tâm lý, rồi từ đó quay lại điều khiển hành động bản thân theo khuynh hướng tiêu cực, dần dần ăn mòn nhân cách. Đó là một phần, nguy hiểm hơn là ma chướng có sự ảnh hưởng rất lớn đến đạo tâm, tu sĩ nhỏ yếu thì ảnh hưởng không quá nhiều, nhưng đến một lúc nào đó, khi tu vi cường đại sẽ gặp phải sự ám ảnh của ma chướng, đó hoặc là lúc đột phá tu vi tâm cảnh, hoặc là lúc đấu pháp hiểm nghèo, một chút lung lay trong đạo tâm cũng có thể dẫn đến kết cục tan vỡ, thân tử đạo tiêu.

Muốn vượt qua ma chướng hoặc là đạo tâm hùng mạnh kiên cố, hoặc đạo tâm cải biến, hoặc là đạo tâm ma hóa. Trong ba con đường đó thì dễ nhất là ma hóa, nhưng nhập ma cũng có nghĩa là đánh mất bản ngã, như vậy tu luyện còn có ích gì, con đường này thật chỉ hợp với ma tu mà thôi. Khó hơn là dùng đạo tâm hùng mạnh tiêu diệt ma chướng, đạo tâm kiên định có thể vượt qua tất cả. Còn cải biến đạo tâm thật ra khó nói, độ khó của nó có thể nói là lớn nhất, vì tu vi đến một lúc nhất định thì đạo tâm đã được tôi luyện một cách vững chắc và mạnh mẽ, hoặc là bị ma hóa đến biến chất, muốn cải biến nào đâu có dễ. Song đôi khi lại diễn ra cực kì dễ dàng và nhanh chóng, âu cũng do một chữ “Duyên”.

Thực chất tâm ma không chỉ sinh ra từ một khía cạnh lợi ích như vậy mà còn sinh ra từ vô vàn các thứ khác nhau, lại muôn hình muôn vẻ rất khó đoán biết. Tỉ như chấp niệm kiên định sẽ làm đạo tâm kiên định, nhưng đôi khi bản thân chấp niệm lại là cơ sở để tâm ma cường đại. Thậm chí có thể nói, trong lòng mỗi người đều tồn tại tâm ma nhưng chẳng qua họ không nhận ra mà thôi.

Trong truyền thuyết, nếu có thể diệt hết tâm ma thì dù tu vi không tồn tại nhưng có thể hóa thành thánh nhân.

Bản thân của Triệu Thiên Bình chẳng có mấy hiểu biết đối với ma chướng, ghi chép về nó cũng chẳng có nhiều vì tu sĩ ở tầng cấp này cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc. Thậm chí mấy thứ như tẩu hỏa nhập ma trong tu luyện chỉ là vì tu luyện sai dẫn đến kinh mạch thương tật, nội khí rối loạn dẫn đến nhẹ thì tàn phế điên khùng, nặng thì tử vong, nhưng đây cũng chẳng phải là tâm ma.

Triệu Thiên Bình dù không hiểu nhưng bản thân vẫn có một cán cân nhất định, có thứ có thể làm và cũng có thứ không thể làm, tự lòng nó hiểu, chẳng cần dựa theo tiêu chuẩn của một ai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trận đấu khiến người ta buồn ngủ

- Những bố trí của người liệu có kín kẽ?

Đầu đó vang lên tiếng nói có chút phiêu miểu, chút hồng quang lấp lóe chẳng thể soi sáng nổi một góc, không gian yếu đi đầy u ám, lại càng trầm trọng khi một giọng khàn đặc mang theo hơi thở lạnh lẽo như người chết:

- Không thể kín kẽ được, dù bọn chúng trước giờ chỉ khép cửa giữ mình, nhưng truyền thừa lại chẳng chút yếu kém.

Trong đêm tối chỉ thỉnh thoảng lại chớp nháy hai hòn lạnh, giọng nói phiêu miểu có vẻ đồng ý:

- Đúng thật như vậy, dù bọn chúng chẳng được mấy người, nhưng cái thứ chết tiệt kia chẳng những có uy lực cường đại mà còn biết vận mệnh chi nhãn, lúc nào cũng có thể chọn ra mấy kẻ khó chịu làm người thừa kế, thật sự là vô cùng phiền phức.

Hắn nhìn không được mà hừ lạnh, còn giọng nói trầm khàn lại có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều:

- Dù sao nếu mất nó đi thì bọn chúng coi như đã bại phần nửa, nhưng chúng ta cũng không được chủ quan, dù kế hoạch đã lường trước nhiều biến cố nhưng người tính không bằng trời tính, phải làm ra chuẩn bị tốt nhất thì dù có biến cố khó lường cũng có thể bình tĩnh ứng đối.

Giọng nói phiêu miểu có vẻ không phục:

- Bọn chúng còn có thể làm gì, đánh trả chúng ta sao, hừ, chênh lệch lực lượng là điều không thể bàn cãi, dù mỗi người chỉ phun một bãi nước bọt cũng đủ diễm hết bọn chúng rồi. Còn phòng thủ sao, hừ, ta cũng không tin không phá vỡ được mai rùa của chúng. Còn chạy trốn, haha, Lưu Thiên Tinh nói nhỏ không nhỏ, mà lớn cũng chẳng lớn, bọn chúng có thể chạy đi đâu, dù có thể thoát ra được thiên la địa võng của chúng ta thì có chỗ nào cho bọn chúng dung thân chứ, một môn phái không có đất cắm rễ thì chẳng khác gì diệt môn, ta lại càng thích. Ta chỉ có chút lo lắng...

Nói đến đây giọng nói phiêu miểu dần dần ngưng trọng, kẻ kia cũng chẳng thúc dục, đợi một lát, hắn mới cắn răng nói:

- ...nếu bọn chúng có cường viện thì sẽ là tai họa, hai đại tiên môn kia chẳng biết có nhúng tay vào hay không.

- Điều này người chẳng cần phải lo...

Kẻ âm trầm chẳng chút nao núng:

- ...bọn họ sẽ chẳng rảnh rỗi đến thế đâu?

Giọng nói phiêu miểu có chút không hiểu:

- Ý của người là...?

Kẻ âm trầm chẳng vội đáp trả, dường như đang chìm trong suy nghĩ, mãi một lát lâu sau hắn mới đáp lời:

- Bọn họ thật sự không rảnh rỗi.

Giọng nói khàn đặc lại càng trầm trọng:

- Tinh lực của bọn họ đã dồn tất cả vào thứ khác rồi, nếu là xuất hiện nhân tài bổ sung lực lượng thì bọn họ mới bỏ công sức như điển lễ lúc trước, còn sự tồn vong của một tông phái nhỏ yếu chỉ có chút quan hệ đối với họ chẳng mấy quan trọng, nếu vị tổ sư của bọn chúng còn tồn tại thì họa may mới nhận được giúp đỡ.

Kẻ phiêu miểu có chút trào phúng:

- Nếu hắn còn sống thì có ăn gan trời ta cũng chẳng dám trêu vào, khả khả, như vậy thì chẳng có gì phải lo toang.

Kẻ âm trầm có chút không đồng ý:

- Không nên quá lạc quan, ta vẫn cảm thấy có nhiều thứ không thể kiểm soát, hơn nữa, thứ làm cho những đại tông phái kia bận tâm không phải đơn giản, chỉ hy vọng chúng ta không đụng phải chúng, những thứ không sạch sẽ kia...

Nói đến đây kẻ âm trầm không còn tâm tình, còn kẻ phiêu miểu nghe thế thì ớn lạnh chẳng dám thốt thêm lời.

Không khí u ám lại thêm phần âm đạm nặng nề...

Trời vừa sáng thì Triệu Thiên Bình cũng dừng bế quan, vì kinh nghiệm hôm qua nên bây giờ Triệu Thiên Bình quyết định sẽ rèn luyện thân thể một chút, cụ thể là luyện ngoại công.

Ngoại công là một phần quan trọng của võ giả, muốn đột phá tiên thiên thì ngoài việc tăng cường nội lực ra thì thân thể là thứ không thể thiếu được. Mặc dù là tu sĩ, linh lực sẽ có xung đột với nội lực nhưng luyện ngoại công thì chẳng có xung đột gì cả.

Luyện thân có thể chia làm bốn giai đoạn, bì nhục cốt tủy, thực chất chỉ cần luyện bì và nhục thì đã có thể cường kiện kinh mạch, tích tụ nội lực đột phá tiên thiên, việc rèn luyện hai thành phần này cũng không quá khó khăn như cốt tủy, nên luyện thể từ bốn giai đoạn chính lại gộp hai thành một, tiền bì nhục, hậu cốt tủy.

Luyện thể không chỉ yêu cầu bí quyết vận động mà còn cần tẩm bổ từ ăn uống và sử dụng dược vật. Bản thân Triệu Thiên Bình lựa chọn trọng tâm ở vận động và dược vật, còn mảng ăn uống thì phải cân nhắc lại. Không phải vì tu luyện mà bỏ qua ăn uống, thực chất trước đây bản thân nó khá thích các món ăn, đặc biệt là thịt, dù sau này tu luyện khẩu vị có nhạt bớt thì cũng chẳng ảnh hưởng bao nhiêu, cái chính khiến nó cân nhắc kỹ là yếu tố hình thể.

Tâm lý của nó có lẽ không giống với đa số người, một thân hình cơ bắp đồ sộ gân guốc đầy tính bạo tạc thực sự rất có lực hấp dẫn, nhưng bản thân nó lại thích hình thể thon gọn linh hoạt như hiện tại hơn. Do đó ăn uống là yếu tố cần giảm bớt, nhưng tất nhiên so với trước là phải tăng cường, dù sao hít linh khí cũng chẳng làm người ta cao lớn hơn được.

Triệu Thiên Bình ghé qua mấy quán ăn ở Vân Đài bổ sung một lượng lớn thực phẩm, chủ yếu là thịt cá, loại đã chế biến, còn thực vật thì kiếm trong rừng cũng được. Dù bây giờ tài sản tương đối khá nhưng tiết kiệm vẫn là thói quen của nó. Sau lưng thực là dược vật, Triệu Thiên Bình đảo quan một vòng Dược phường rồi mang theo một lô, thuốc ngâm và rượu thoa, cũng đều là thứ đã điều chế sẵn.

Chuẩn bị cuối cùng là tốn nửa ngày ở phòng luyện khí để tạo ra hai mươi cái vòng đeo bằng Văn Cương Thạch, thêm vào phù trận Vạn quân, chia làm năm bộ, mỗi bộ bốn cái. Bộ nhẹ nhất mỗi cái nặng năm mươi cân, rồi đến một trăm, hai trăm, năm trăm và một ngàn cân, dùng để sau này sử dụng để rèn luyện sức lực.

Chuẩn bị đâu vào đó thì cũng đã đến chiều, Triệu Thiên Bình trở về nhà lá của mình vừa ngâm thuốc vừa bế quan chuẩn bị cho hai trận đấu quan trọng ngày mai, tứ kết Trận luận.

Theo bốc thăm, ngày mai diễn ra hai trận, vài ngày sau đó lại hai trận, mà Triệu Thiên Bình thì vào đúng trận thứ hai ngày mai, đối thủ của nó là Trần Lạc của Bạch phong, một kẻ khá lợi hại đã đạt thập nhất tinh hơn nữa cũng dễ dàng vượt qua vòng mười sáu người. Mà trận đấu trước nó cũng rất đáng chú ý, đó là trận đấu giữa Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương và Tô Lan của Vân Đài ngoại môn, bọn họ cũng coi như là có duyên, mà một trong hai người chính là đối thủ của nó nếu bản thân vượt qua vòng tứ kết. Tô Lan, một thiếu nữ dù là võ tu nhưng có thiên phú phù trận không thể chê, mà Độc Cô Truy Dương là sư huynh dẫn dắt nó vào phù tu với hiểu biết và kỹ năng trận pháp đứng trên đỉnh cao của lớp trẻ Lưu Vân Tông, thập nhị tinh tuyệt đối chẳng phải nói chơi.

Để chuẩn bị cho trận đấu ngày mai, vốn dĩ Triệu Thiên Bình định mượn cơ hội để thử đưa trận pháp bán tự nhiên vào, nhưng tiếc là dù nó thời điểm đã lâu nhưng vẫn còn thiếu sót chí mạng về uy lực, nếu thêm một hai ngày nữa thì tốt, nên đành để dành để tiếp đãi đối thủ tiếp theo vậy.

Một phương án khác được Triệu Thiên Bình nhanh chóng hoàn thành đó là Miên Hoa Loạn Chương, một trận pháp thiên về thôi miên khiến đối thủ rơi vào trạng thái mất ý thức, đây là trận pháp có một phần xuất xứ từ Mộng đạo thuật nên Triệu Thiên Bình rất tự tin về nó. Hơn nữa, để hoàn thiện Mộng cảnh đạo thuật của riêng mình, Triệu Thiên Bình rất cần có những thử nghiệm để đúc kết kiến thức, mà đối thủ lần này quả thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi bởi lẽ trong hàng tá những tuyến thủ mạnh thì kẻ này là người duy nhất ngoại trừ bản thân nó tinh thông ảo trận, dùng ảo trận tuyệt đối để tiến đến vòng tám người đủ thấy bản lĩnh của kẻ này không tồi chút nào. Đây coi như là may mắn vì chính bản thân Triệu Thiên Bình cũng muốn biết, một kẻ am hiểu chữ huyền ảo thì có thể phá giải hoặc là tìm ra manh mối gì trong chữ Mộng hay không.

Sau khi khám trận pháp vào ngọc bản, Triệu Thiên Bình liền rời khỏi căn nhà lá.

Tại một góc hộ sơn đại trận của Lưu Vân Tông có một nhóm người liên tay điểm pháp quyết, ánh sáng lập lờ giữa màn đêm càng thêm rục rịch, nhưng chẳng hiểu vì sao ánh sáng chỉ tồn tại trong bán kính mười trượng, từ xa quan sát chỉ thấy một màu đen như mực mà thôi...

Tiếng côn trùng rả rích xen kẽ vào lời thì thảo khế bàn bạc, ngoài bọn họ ra, chẳng còn ai biết nữa...

-Ồ, sao lại ngủ mất rồi?

- Chẳng hiểu sao lúc này còn ngủ được, chẳng lẽ cả đời thiếu ngủ hay sao?

- Hừ, trận đấu quái quỷ gì thế này?

Hàng loạt những lời xì xào bàn tán không tự chủ được phải thốt ra vì trận đấu khá kì quặc trong trận. Hai tuyển thủ bước vào trận, rồi như có sự ăn ý tương thông nào đó mà cùng lần ra ngủ khi. Chẳng có chút nào giống những trận đấu trước là bấm quyết ầm ầm, quang hoa loạn trụ cả.

- Ngu ngốc nhà ngươi thì biết gì, cái đấy gọi là đấu pháp, hiểu chưa?

Cũng có người nhìn ra được sự ảo diệu mà đưa ra đoán định.

- Đấu pháp gì có lý nào lại như thế?

- Hừ, cái này cũng coi như là trùng hợp vì cả hai đều dùng trận pháp thôi miên, có lẽ đã bàn bạc trước.

- Thôi miên sao, như vậy là ngủ đến hết trận à, chẳng lẽ chúng ta phải ngồi đây canh cho bọn chúng ngủ suốt bốn canh giờ sao, có họa đấy.

- Cũng chưa chắc, phải xem có kẻ nào hóa giải được thôi miên chi pháp hay không, dù sao thì hai người này ai cũng đều am hiểu rất sâu về huyền trận.

Người hiểu biết chậm rãi giải thích, kẻ ngu ngốc cái hiểu cái không cũng gật đầu lấy lệ rồi quan sát trận chiến, thỉnh thoảng không được mà ngáp vài cái. Đành chịu, nếu để hấn đi làm việc gì khác thì được, chứ ngồi nhìn hai kẻ nằm ngủ như thế này trong thời gian dài thì không bị ảnh hưởng mới lạ. Cũng chẳng phải mình hấn như vậy, trên khán đài thì thoảng cũng vang lên tiếng ngáp ngắn ngáp dài, thật sự là lần đầu tiên trong lịch sử bọn họ lại chứng kiến một màn so đấu trận pháp chỉ bằng việc ngủ.

Thời gian trôi qua, lúc đó có người đứng dậy bỏ đi, vì đây là trận đấu thứ hai nên nếu kết thúc thì sẽ là hết ngày thi đấu, chẳng phải ai cũng có thể thể kiên nhẫn để xem thứ đáng chán như vậy được, dù gì đi làm việc khác hoặc đi luyện công còn hơn.

Chẳng mấy chốc hơn phân nửa người đã rời khỏi, chỉ còn lại số ít người thực sự quan tâm trận đấu, hoặc là đánh giá đấu thủ sắp tới, hoặc đơn giản là tò mò xem kiểu thi đấu này khi chiến thắng sẽ có đáng về như thế nào. Còn vừa xem vừa cổ vũ chắc chỉ có mấy người bên Bạch phong và Hoàng phong mà thôi, mặc dù về ngái ngủ trên mặt khiến họ trông chẳng chút hào hứng.

Một lát lâu sau bỗng có người thốt lên phá tan sự nhàm chán không tưởng:

- Ô, mau nhìn, có động tĩnh rồi!

Trên sân đấu, hai trận pháp vốn vận hành một cách bình lặng bỗng nhiên cùng lúc xuất hiện dao động, một bên trở nên xao động khác thường mang đến cảm giác xiêu vẹo như muốn vỡ nát, một bên thì bỗng vận chuyển nhanh một cách khác thường rồi đột nhiên trở nên đình trệ chậm rãi, rồi dừng lại.

Bên trận pháp dừng lại, thiếu niên trong trận chậm rãi đứng lên điểm vài tia linh lực, lúc này trận pháp bỗng nhỏ lại rồi thu vào trận bàn, lúc này thiếu niên mới nhật nó lên, động tác rất quen thuộc.

Một kẻ trên khán đài nhìn đáng về kia mà không nhận được cảm thán:

- Lần thứ ba, đây là lần thứ ba tiểu tử này nhật lấy trận bàn rồi.

- Chẳng phải vì tiểu tử đó quá nghèo hay sao, cũng đúng, một kẻ xuất thân bên ngoài như nó thì đào đâu ra linh ngọc, phải như...

Một kẻ không cho là đúng lên tiếng phản bác, nhưng chưa hết câu đã bị chửi:

- Ngu xuẩn, đó gọi là thu phục trận pháp ngươi hiểu không, hừ, đây chính là phá giải hoàn mỹ đấy, tiểu tử kia theo ta được biết thì nhập tông mới được một năm, nhưng không ngờ trình độ trận pháp lại cao đến như vậy.

Kẻ kia nghe vậy thì cảm thấy khó chịu, một đứa tuổi chẳng tới đâu, lại xuất xứ từ bên ngoài lại được đánh giá cao như vậy làm hắn không thoải mái nên không nhận được lại phản bác:

- Chẳng qua chỉ là huyền trận không chút uy lực, trong chiến đấu thì được mấy tác dụng chứ.

Một tiếng hừ lạnh khinh thường vang lên kèm lời lẽ chê bai:

- Với cái trình độ như ngươi thì đánh giá được ai, mặc dù tiểu tử kia từ trước đến giờ luôn lấy huyền trận làm đề mục nhưng trận pháp mà nó phá giải chẳng phải chỉ mỗi huyền trận, mà lần nào cũng là một cách phá giải hoàn mỹ như vậy, ngươi nghĩ bản thân nó chỉ am hiểu huyền trận thôi sao.

Kẻ kia gãi đầu, có chút tiếp thu:

- Nói như vậy tiểu tử này thật không đơn giản, nhưng tu vi quá yếu ớt.

- Tu vi yếu ớt chỉ là do nhập tông chưa lâu thôi, nhưng thiên phú trận pháp thật sự không thấp, nếu là vài năm nữa....

Bên dưới Triệu Thiên Bình cũng chẳng nghe được mấy lời bàn tán xì xào kia, bản thân nó đang mải mê nhìn vào trận pháp của mình, trong đó đang vây hãm một đối thủ. Mặc dù trận pháp lay động nhưng chẳng có dấu hiệu gì sẽ bị phá vỡ. Như vậy trong trận so đấu này bản thân nó đã chiến thắng.

Thật ra với trình độ huyền trận của mình thì Triệu Thiên Bình thậm chí có thể khiến bản thân chẳng bị ảnh hưởng nhưng nó vẫn tự đưa mình vào trận của đối phương với một mong muốn được cảm nhận để học hỏi. Học hỏi không ngừng, vì gia tăng trình độ mà không ngừng cố gắng, đến khi nắm rõ được tất cả biến hóa thì cũng là lúc nó thu hoạch.

Nhưng dù chiến thắng nhưng mục đích của Triệu Thiên Bình là kiểm nghiệm trận pháp của bản thân nên nó vẫn kiên trì đứng quan sát những biến hóa.

Trận pháp nếu thật sự hoàn mĩ thì đối phương đã chẳng thể phản ứng được, nhưng đã có chút biến hóa, chứng tỏ trong trận còn sơ hở. Đối phương dù có thiên phú huyền trận nhưng dù sao vẫn thuộc hàng lớp đệ tử, vậy mà đã có thể tìm ra được sơ hở trong trận, dù rằng không thể thoát ra nhưng điều đó vẫn làm Triệu Thiên Bình cảm thấy lo lắng.

Trận pháp có sơ hở, nếu mang đi đối phó với những lão quái vật kia thì một chút đó cũng đủ là điểm yếu trí mạng. Dù sao vẫn còn là thử nghiệm, đã tìm ra được sơ hở thì không lo không sửa chữa được, dù sao nó vẫn còn không gian phát triển rất lớn.

- Cái gì vậy chứ, tiểu tử đó chẳng lẽ có sở thích biến thái là thích vừa hành hạ vừa quan sát phản ứng của người khác để tìm khoái cảm hay sao?

- Cái thứ dốt nát nguoi chẳng lẽ nghĩ ai cũng như nguoi sao, đó gọi là rút kinh nghiệm biết không, tiểu tử kia dù chiến thắng nhưng cũng không quên việc hoàn thiện bản thân, hừ, tương lai tông môn sẽ ra một yêu nghiệt.

- Yêu cái gì, là quái vật mới đúng!

- ...

Triệu Thiên Bình chẳng quan tâm mọi người bàn tán cái gì, nó chỉ thuần túy quan sát, đến khi trận pháp hết hiệu lực bị tự động hóa giải nó mới rời đi trong sự chúc mừng vui vẻ của mấy vị sư huynh.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Vòng tám đội

Ngày thi đấu thứ mười sáu là một ngày vô cùng náo nhiệt, so với những ngày trước thì chỉ hơn không kém, đây là ngày sẽ chọn ra bốn chiến đội mạnh nhất trong tám đội lọt vào vòng sau của hạng mục Mộc nhân cảnh chiến trận, hứa hẹn sẽ cực kì kịch tính và hấp dẫn. Do vậy từ sớm thì nhân thủ của Lưu Vân Tông đều tập trung tại đấu trường, mà sớm hơn nữa là nhân thủ của tám chiến đội vì lí do chuẩn bị bốc thăm chia cặp đấu.

Thứ tự thi đấu rất nhanh chóng được định ra. Trận đầu tiên là Huyền Phong Bá Kiếm đấu với Bạch Phong chiến đội, trận thứ hai Lưu Vân Thái Thượng của huynh muội Hoàng Gia Bảo đấu Tân Hoàng Phong của Mạc Tinh Vũ, trận cuối cùng Thiên Tước chiến đội của Chu Phong gặp Vũ Đấu Lưu Vân của Vân Đài, còn Vân Trung Hoàng Phong của Triệu Thiên Bình thì gặp chiến đội mạnh nhất của Thanh phong là Thanh Long ở trận thứ ba.

Tính ra trong tám đội lọt vào thì cả sáu khu vực đều đầy đủ, hơn nữa chiến lực cũng không yếu chút nào. Lưu Vân Thái Thượng trải qua hai trận đều dùng ưu thế áp đảo để chiến thắng, là chiến đội được đánh giá cao nhất với khả năng công thủ vẹn toàn, mang tới hình tượng một ngọn đại sơn không thể bị lung lay.

Thiên Tước chiến đội của Chu Phong tuy vòng bảng gặp phải thất bại trước Lưu Vân Thái Thượng nhưng cũng thể hiện một lối đánh cực kì uyển chuyển và chặt chẽ, hơn nữa kĩ năng cá nhân cũng không tầm thường, ở trận thua kia, nếu tâm lý của họ vững vàng hơn thì chưa hẳn đã bại, nhưng sau trận thua đó bọn họ như được lột xác về tâm lý khiến uy thế phát ra càng thêm nguy hiểm nên được đánh giá là chiến đội mạnh thứ hai.

Được đánh giá có chiến lực xếp thứ ba lại đến ba đội, Thanh Long chiến đội, Bạch Phong chiến đội và Huyền Phong Bá Kiếm chiến đội. Thanh Long chiến đội là chiến đội mạnh nhất trong ba chiến đội của Thanh phong, cũng là chiến đội “hung hãn” nhất mặc dù cũng toàn là nữ, tính ra mấy đội xuất thân từ Thanh Phong chẳng có một chút dính dáng đến nữ tính, mà thậm chí đấu pháp của họ còn cường hãn đến mức làm người khác phải đau đầu, một kiểu đấu pháp không từ thủ đoạn để chiến thắng.

Bạch Phong chiến đội thì mang lối tấn công nhanh, điều này có chút tương đồng với Huyền Phong Bá Kiếm, chỉ là Bạch Phong chiến đội có sự tấn công đa dạng và biến hóa hơn nhiều so với kiếm trận của Bá Kiếm chiến đội. Còn Huyền Phong Bá Kiếm mặc dù chỉ một thắng một hòa nhưng trong chiến đấu thể hiện ra vẫn còn khá nhàn nhả nên người ta đánh giá bọn hãn vẫn chưa tung ra hết thực lực, thậm chí còn suy đoán chủ lực của họ đã hoàn thành kiểm kỷ, vậy thì uy lực sẽ tăng cường đến mức nào khi tung ra hết thực lực.

Vũ Đấu Lưu Vân, Tân Hoàng Phong và Vân Trung Hoàng Phong thì bị đánh giá thấp nhất. Vũ Đấu Lưu Vân là chiến đội lấy ngoại môn đệ tử làm nòng cốt, thiên về cận chiến xáp lá cà, tuy chiến lực không tệ nhưng chiến pháp lại không có gì đặc sắc nên không được đánh giá cao.

Tân Hoàng Phong thì ưu nhược không đều, chiến lược thì tốt nhưng chiến trận thì thành tựu không cao, trong chiến đấu thích dùng mưu mẹo và lợi dụng sơ hở của đối phương, tiếc rằng đối thủ sắp tới của họ là Lưu Vân Thái Thượng không một kẽ hở trong chiến pháp, ai cũng có dự cảm chiến đội này sẽ dừng lại tại đây.

Còn Vân Trung Hoàng Phong bị xếp trong nhóm cuối cùng cũng là do bản thân của Triệu Thiên Bình gây ra. Kỹ năng tốt, trận hình tám người cũng hoàn hảo, tiếc một điều đây là chiến đội chín người, một kẻ tách biệt sẽ gây nên lỗ hổng khó có thể lấp, mặc dù bản thân Triệu Thiên Bình dùng thực lực cá nhân của mình để vượt qua hai trận không thua nhưng chiến lực cá nhân trong chiến đội lại không được đánh giá cao. Khác với Không Thương Bá có kiếm thuật tinh diệu và khả năng chủ trì kiếm trận cao thâm, bản thân chiến lực cá nhân của Triệu Thiên Bình lại chẳng có chút gì liên quan đến chiến trận, mà chiến đấu cá nhân của nó ở hai trận vừa rồi cũng cực kì chật vật nên được đánh giá cao mới là lạ.

Nhưng cũng có nhận định khả quan, rằng nếu Triệu Thiên Bình liên kết tốt hơn với chiến trận, thậm chí với khả năng trận pháp đã thể hiện thì biết đâu được chiến lực của Vân Trung Hoàng Phong sẽ nhảy vọt lên tầm cao mới. Tất nhiên người đưa ra nhận định này chẳng biết là mấy sư huynh của nó đã bó tay rồi, bây giờ thì còn luyện tập cái gì nữa, thậm chí nếu chiều hôm qua không nhanh tay tóm nó lại để bàn bạc một chút chiến lược cho trận đấu hôm nay thì bản thân nó đã sớm trốn đi tu luyện một mình.

Dù sao thì những điều trên cũng chỉ là nhận định trước trận đấu mà thôi, biến hóa thế nào còn phải do thực tế chứng minh.

- Chúng ta thật sự là xui xẻo mà, không ngờ trong ba trận lại có đến hai trận đụng phải mấy con mụ điên kia.

Không Thương Vũ nhăn mặt cau mày, có lẽ bản tính ham hoa cỏ của hắn bị nhận trái đắng quá nhiều từ mấy nữ cường nhân Thanh phong nên giờ bốc thăm trúng bọn họ thì không nhìn được mà mắng. Mấy huynh đệ có chút buồn cười nhưng cũng có chút đồng tình, dù sao thì so sánh giữa gặp một đối thủ đáng gờm và gặp một đám nữ nhân bất chấp thì cái trước vẫn tốt hơn.

Nhưng có than phiền thì cũng chẳng thay đổi được gì nên mọi người cũng nhanh chóng bỏ qua chuyện đó rồi tập trung quan sát diễn biến những trận đấu sắp tới.

Trận mở màn từ kết giữa Huyền Phong Bá Kiếm và Bạch Phong chỉ sau chốc lát đã được triển khai, hai đội chẳng chút bố trí gì mà cứ thế lao vào giữa bản đồ rồi chiến, có thể nói đây là hai chiến đội có chiến ý cao nhất.

Bạch Phong chiến đội trước tiên dựa vào đội hình tám người nhằm bố trí ra Bát Môn Tòa Trận làm đông cứng trận hình của đối thủ, nhưng Huyền Phong Bá Kiếm cũng chẳng vừa, Hoàng Thiên Cửu Long Kiếm Trận nhanh chóng hình thành hóa thành chín cự long nổi loạn phá toang thế kiếm kệp, không những vậy còn dựa thế tiến lên nhằm phá diệt đối thủ. Bạch Phong tuy trận phá nhưng không loạn, liền kết trận phòng ngự Hắc Vũ Tán biến thể từ bát quái tụ tâm xoay vòng đánh bật thế tấn công của đối phương. Chín con rồng hung mãnh bá đạo nhưng chẳng thể lay chuyển Hắc tán nhìn như nhu nhược lại bền bỉ vô cùng.

Hai đội người đến ta đi, tụ tán bất định, trận trận trao đổi không chút ngừng nghỉ. Dù Kiếm trận của Huyền Phong Bá Kiếm uy lực không thể chê nhưng khả năng ứng biến của Bạch Phong chiến đội càng không thể xem thường, cả hai đều nhanh chóng mang lại những chiêu thức chiến trận đầy ảo diệu mà không kém phần uy lực.

Trận đấu càng lúc càng hấp dẫn, nhịp độ cũng được đẩy nhanh đến cực điểm, dù thế cả hai vẫn cho thấy khả năng bày bố kín kẽ của mình, sơ hở không để lộ khiến trận đấu dù kịch tính nhưng vẫn chưa có đội nào chiếm được lợi thế.

Bên Bạch Phong khiến Triệu Thiên Bình chú ý một là Trần Lạc đã từng giao thủ trận pháp hôm qua, kẻ này mặc dù thiện về Huyền trận nhưng trình độ am hiểu những trận pháp khác cũng không tồi, hơn nữa khả năng biến trận cũng cực kì xuất sắc, nếu hôm qua hắn không lựa chọn vào thế mạnh của Triệu Thiên Bình thì chưa hẳn đã bại dễ dàng như vậy. Một kẻ khác được nó chú ý là đại sư huynh của Bạch Phong, Phi Vân Đạo Nhân, kẻ này trong trận chiến luôn luôn bình tĩnh, chỉ huy chiến trận không một kẻ hồ mà một thân đạo thuật cũng xuất thần nhập hóa uy lực tuyệt luân.

Huyền Phong Bá Kiếm cũng không chút thua thiệt, ngoài đại sư huynh Không Thương Bá chủ trì đại cục thì hỗ trợ đắc lực cho hắn là một kẻ có thể xem như đã từng chào hỏi với Triệu Thiên Bình, đó là Vương Hoàn, kẻ này biến trận nhanh nhẹn, kiếm thuật cũng không kém, trong trận hình so ra chỉ thua kém Không Thương Bá mà thôi, nhưng lần trước hắn lại không ra mặt thi đấu, không ngờ lại lợi hại như vậy, xem ra trận đấu trước đó chiến đội này quả nhiên che giấu không ít.

Triệu Thiên Bình xem thế trận cân bằng nhưng cảm giác vẫn có gì đó không ổn, nhưng với kinh nghiệm của nó lại chẳng nhận ra yếu tố bất minh nào cả nên đành quay sang hỏi đại sư huynh:

- Chẳng lẽ chiến đấu như thế cứ kéo dài mãi hay sao?

Linh Vân Đạo Nhân dù vẫn chăm chú quan sát thế trận nhưng vẫn trả lời cho Triệu Thiên Bình:

- Dù nhìn khá cân bằng nhưng Bạch Phong vẫn thua nửa phần thực lực, tuy không quá rõ ràng nhưng đội hình của Bạch Phong đã có dấu hiệu mất cân đối.

Triệu Thiên Bình nghe vậy lại càng mất ngủ nhưng hiểu biết của nó về chiến trận quá ít nên mãi một lúc lâu vẫn không nhìn ra cái gì. Điều này cũng là do bản thân nó có tập luyện chiến trận mấy đầu, giải đấu một cách ngu ngốc, Triệu Thiên Bình vẫn chẳng thể thăm dò ra manh mối gì. Phiền Vũ Đạo Nhân liếc mắt thấy vậy hơi cười lên rồi giải thích:

- Trận doanh của Bạch Phong nhìn như hoàn mỹ nhưng trải qua một thời gian chiến đấu đã lộ ra một điểm sơ hở, đó là trong đội hình của bọn họ có một nhân tố mới dù cố gắng nhưng vẫn khó có thể bắt kịp nhịp độ của đồng đội. Nếu chiến đấu càng lâu dài và càng nhanh thì điểm yếu này sẽ nhanh chóng bị khuếch đại, hiện giờ có lẽ Huyền Phong đã nhận ra điều này nên mới đẩy nhanh tốc độ chiến đấu lên một cách nhanh chóng thế này.

Linh Vân Đạo Nhân không phản đối cách giải thích của Phiền Vũ vì hắn cũng đồng ý, chỉ là hắn có chút nghi hoặc nhíu mày:

- Lẽ ra sẽ không có yếu điểm này, nhưng chẳng biết Hư Chân bên kia vì sao lại không gia nhập chiến đội lần này, dù sao đây cũng là triệu tập của môn phái nhưng kì quái là hắn lại vắng mặt, không hiểu là có cơ sự quần thân hay là xảy ra chuyện gì rồi. Bạch Phong chiến đội hai năm trước với sự tham gia của Hư Chân chỉ thiếu một chút đã đánh bại Lưu Vân Thái Thượng trong trận chung kết rồi.

Nói đến đây hắn không nhận được thờ dài tiếc nuối. Còn Triệu Thiên Bình nghe đến cái tên Hư Chân thì lòng bỗng như có cục đá đè lên thở không ra hơi. Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng vị bạch y sư huynh thấy thân chấn ám khí để nó giữ được một mạng, dù mục đích của hắn là gì nhưng ân nghĩa một mạng này chắc chắn sẽ khắc sâu trong lòng Triệu Thiên Bình. Mãi chìm vào nên Triệu Thiên Bình chẳng còn tâm trí mà để ý đến câu chuyện tiếp theo hay là diễn biến trận đấu, thậm chí việc phân ra tâm thần liên tục trôi đi trong đầu cũng bị nó bỏ dỏ.

Đến khi Triệu Thiên Bình hồi thần thì trận đấu đã ngã ngũ, chiến đấu tương đối thảm trọng. Bên Bạch Phong chỉ còn ba người duy trì tam tài trận còn bên Huyền Phong còn bốn người chiếm lợi thế, không những vậy, nếu chiến đấu càng ít người thì trình độ cá nhân càng có ảnh hưởng đến cục diện nên có thể nói lúc này Huyền Phong Bá Kiếm chiếm lợi hoàn toàn vì bản thân Không Thương Bá là một lực lượng khó thể ngăn cản.

Lúc này Huyền Phong dùng ba người kiểm kẹp ba người, Không Thương Bá vì thế được rảnh tay thỏa sức tung hoành, hoàn cảnh của Bạch Phong chiến đội có thể nói đã xấu càng thêm xấu.

Bá Kiếm tung hoành, từng kiếm từng kiếm xuyên qua trận địch.

Kết quả chẳng có gì bất ngờ, dưới thế công sắc bén được ba đồng đội hỗ trợ tích cực, Bá Kiếm lần lượt gạt hái từng nhân thủ bên Bạch Phong. Phi Vân đạo nhân dù có bản lĩnh không tệ nhưng chỉ chống đỡ thêm được một lúc rồi bị một kiếm xuyên tim trực xuất khỏi Mọc nhân cảnh.

Huyền Phong kết thúc thắng lợi. Với chiến thắng này, họ tất nhiên lọt vào bốn đội mạnh nhất dưới sự reo hò cổ vũ của toàn trường. Trận đấu này cả hai đội đều thể hiện hết tất cả những tinh hoa vốn có để cống hiến cho người xem một sự ấn tượng cho đến phút cuối cùng. Thực lực phô bày ra của Huyền Phong so với những trận trước đó đâu chỉ cao hơn gấp bội, không những nòng cốt được tung ra mà cả những trận pháp áp đáy hòm cũng gọi lên sự uy hiếp không nhỏ đến những đội quan khách.

- Đối thủ càng lúc càng khó nhằn rồi đây.

Phiên Vũ Đạo Nhân nhìn không được mà cảm thán, ai cũng tán đồng, Linh Vân Đạo Nhân vỗ vai cổ vũ:

- Mỗi người đều có tiến bộ, chúng ta cũng phải cố gắng lên.

Vũ Thanh Hà cười hắc hắc:

- Bọn họ dám đánh giá chúng ta thấp như vậy, phải làm cho chúng sáng mắt ra mới được.

- Không sao, bị đối thủ xem thường cũng coi như một lợi thế.

Linh Vân gật gù.

- Lợi cái gì mà thế, đối đầu với đám bà điên kia thì lợi thế đâu ra.

Không Thương Vũ không cho là đúng liền phản bác, lúc này Dương Cửu liên xen vào:

- Người mà để bọn họ nghe thấy những lời kia thì cẩn thận chẳng ai cứu nổi đâu.

Không Thương Bá nghe vậy liền rung mình ớn lạnh bèn không tự chủ được nhìn quanh xem có ai nghe lén không. Quay vài vòng xác nhận xong gã mới vuốt trán thở phào một hơi, có lẽ thường ngày nhận quả đắng từ Thanh phong quá nhiều mà trong lòng gã không chịu được sinh ra cảm giác có tật giat mình.

- Các đội khác được đánh giá cao không phải là vô cớ, các đệ phải cực kì cẩn thận mới được.

Linh Vân Đạo Nhân chậm rãi phân tích:

- Bọn họ dù biểu hiện cực kì điên cuồng dã man nhưng cũng không hề thiếu đi sự sắc bén tinh tế trong việc nắm bắt tình hình, bọn họ rất giỏi trong việc tạo ra lợi thế và khuếch đại lợi thế đó thành chiến thắng, do đó chúng ta tuyệt đối không thể lộ ra quá nhiều sơ hở được. Trận này lão Cửu phải cố gắng phối hợp với mọi người thật tốt, không thể tách biệt như trước kia nếu không rất khó mà chiến thắng được.

Triệu Thiên Bình trong lòng có chút lo lắng nhưng vẫn gật đầu, phải cố gắng thôi.

Trong lúc mọi người bàn bạc thì không khí trong luận tràng cũng dần dịu lại nhanh chóng vì trận đấu thứ hai chuẩn bị diễn ra.

Lưu Vân Thái Thượng đấu với Tân Hoàng Phong.

Không muốn đánh giá thấp nhưng chẳng ai thấy Tân Hoàng Phong có hi vọng thắng lợi ở đây cả.

Cũng không quá bất ngờ khi vào trận thì Tân Hoàng Phong không lựa chọn cách đối đầu trực tiếp mà lựa chọn phân tán dẫn dụ. Nhưng lần này họ không lợi dụng sự che đậy của hoàn cảnh tiến hành đánh lén mà lựa chọn phương pháp khác, đó là mượn lực lượng địa hình.

Trong Mộc nhân cảnh có một sườn núi tương đối cao, Tần Hoàng Phong lựa chọn nơi này để bố trí phục kích, dẫn dụ trận hình của Lưu Vân Thái Thượng tiến vào rồi dùng đạo thuật đẩy cự thạch xuống tấn công. Vừa lợi dụng địa hình, vừa toàn lực một kích phân thắng bại, Tần Hoàng Phong muốn đặt cược tất cả chỉ vào một đòn.

Tiểu là Lưu Vân Thái Thượng gặp nguy không loạn, lại phòng thủ vô cùng kiên cố nên đòn công kích dù bất ngờ và mạnh mẽ nhưng chỉ gây ra một chút náo động mà thôi, hiệu quả thực tế thì chỉ gây ra chút thương tích cho vài thành viên bên Lưu Vân Thái Thượng chứ chẳng kiếm thêm được chút lợi thế nào cả.

Bất ngờ qua đi, Tần Hoàng Phong liền gặp phải phản công trí mạng của Lưu Vân Thái Thượng liền nhanh chóng thất thế. Mạc Tinh Vũ cuối cùng tan biến dưới một đòn hợp kích đánh dấu sự kết thúc của ván đấu.

Một trận đấu diễn ra không có bất ngờ về kết quả nên chẳng mấy người bàn tán về nó, cũng chẳng ai để ý đến ánh mắt Triệu Thiên Bình lấp lóe tinh quang.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Biến thái tiểu tử

Có cao thủ trận pháp để làm gì mà không lợi dụng cho tốt? Đó chính là điều mà mấy sư huynh đệ bọn Triệu Thiên Bình bàn bạc suốt hôm qua.

Bởi vậy khi bắt đầu trận này, thay vì lựa chọn một món giáp trụ bảo hộ thì mọi người đều lựa chọn cho mình bộ ba tiểu trận kỳ, chín người là chín bộ tổng cộng hai mươi bảy trận kỳ.

Sau khi xâm nhập vào Mộc nhân cảnh, chiến đội của bọn Triệu Thiên Bình không vội vã tiếp cận đối thủ mà trước tiên tiến hành bố trí trận pháp. Hai mươi bảy trận kỳ lại phân thành ba nhóm trận pháp: Thất tinh chủ kiếm trận, Bát quái trấn thiên trận và Thái âm thập nhị phán quan đại trận.

Thất tinh chủ kiếm trận là trận pháp hỗ trợ với tác dụng chính là gia cường tốc độ công kích của đạo thuật nhanh như lưu tinh, trận này do Vũ Thanh Hà chủ trì.

Bát quái trấn thiên trận là trận pháp gia cố phòng thủ do Độc Cô Truy Dương chủ trì.

Còn Thái âm thập nhị phán quan do Triệu Thiên Bình chủ trì là một huyền trận tinh thần còn có tên khác là Nguyệt quang phán xét, trận pháp tụ hội thái âm chi khí hóa lưu quang kích phá tâm thần đối thủ sinh ra huyền ảnh. Điểm lợi hại của trận pháp này là không chỉ mang tính chất của ảo trận mà còn là một khôn trận lợi hại, mà huyền tượng công kích của nó lại không thể nào cản phá, một cách hóa giải duy nhất là dùng tinh thần ý chí để chống lại.

Nguyệt quang phán xét được đánh giá là huyền trận mạnh mẽ nhất được cất chứa ở Lưu Vân thư viện, thậm chí uy lực so với một vài đạo thuật điển tịch ở Tầng thư các có khi còn lợi hại hơn. Nhưng khi nó được mở ra tự do ở Lưu Vân thư viện cho đệ tử nghiên cứu thì lại chẳng có ai sử dụng bởi vì sự khó khăn của nó.

Lợi hại nhưng giống như một con dao hai lưỡi, trận pháp này tạo ra một môi trường đối đầu sức mạnh tinh thần giữa hai người, huyền tượng được tạo ra phải có ảnh hưởng sâu sắc lên đối phương, ai có tinh thần mạnh mẽ hơn thì chiến thắng, tức là người thi pháp chưa hẳn đã thắng được. Như vậy sẽ có nguy cơ bị phản phệ, gây ông đập lưng ông.

Hơn nữa việc bố trí trận pháp có yêu cầu không thấp, đó là phải có mười hai loại ý chí khác nhau nhờ vật dẫn hội tụ trên trận pháp mới có thể hội tụ thái âm chi quang tiến hành công kích.

Mười hai loại ý chí thực ra không qua khó, nhưng việc dung hòa vào trận pháp thì thực sự khó khăn.

Triệu Thiên Bình lúc đầu định sử dụng trận pháp này đã bị mấy vị sư huynh cực kì phản đối vì tính nguy hiểm quá lớn, nhưng bản thân nó rất kiên quyết vì đây là huyền trận mang tính công kích duy nhất có uy lực đủ để tác chiến, hơn nữa bản thân nó cũng có vài phần nắm chắc. Để thuyết phục nó đã bố trận và thử nghiệm, kết quả là bây giờ được phép sử dụng trong chiến đấu.

Mười hai loại ý chí được Triệu Thiên Bình lấy ra từ mười hai loại kiếm thuật, lại lấy sát khí mãnh liệt trong mộng cảnh áp chế quân binh, lấy mộng chế sát, lấy sát tụ khí, lấy khí sinh huyền, đây là cách Triệu Thiên Bình thôi động Thái âm thập nhị phán quan. Có điều khả năng thi triển của nó cũng rất hạn chế, nếu phát ra tinh thần công kích cũng chỉ có thể gây ảnh hưởng trong chớp lát mà thôi, nếu muốn dùng làm thủ đoạn công kích chính thì yêu cầu nắm giữ trận pháp rất cao, dù có thiên phú hay ưu thế về huyền trận cũng chỉ giúp cho nó nắm giữ một chút ảo diệu của trận pháp mà thôi. Nhưng dù vậy cũng đủ rồi, trận này không chỉ có tác dụng về huyền thuật mà quan trọng nhất là khả năng tụ tập nguyệt quang chi khí của nó, đó là một thứ có rất nhiều diệu dụng.

Mười hai lá cờ không ngừng xoay chuyển, trên mỗi lá cờ lại lấp lóe những quang hoa kiếm thuật khác nhau. Dần dần ẩn quyết của Triệu Thiên Bình xuất hiện một luồng quang hoa bạch sắc lúc mờ lúc tỏ phiêu phù bất định, đây chính là Thái âm chi khí tụ tập được.

Mà ba trận lại liên kết với nhau theo thể Tam tài, tiền Bát quái, Thất tinh và Thái âm phân tả hữu trấn thủ, lại được sự hỗ trợ từ sáu người khác tạo ra một trận pháp liên hoàn cực kì mạnh mẽ và cơ động.

Khi Thái âm chi khí xuất hiện, cả chiến đội liền được lệnh xuất phát.

- Bát quái sẵn sàng chuẩn bị, đề phòng đối thủ bất ngờ tập kích.

Linh Vân Đạo Nhân vừa xuất phát liền cho mọi người tập trung phòng thủ trước. Thời gian kết trận trước đó tương đối lâu nên chẳng thể biết bên kia có làm ra bất ngờ gì không.

Hắn vừa dứt lời, trên không trung đột nhiên rít lên tiếng gió chói tai, một cự quang nhận lấy tốc độ khủng bố như xé rách cả thời không đột nhiên ập đến không chút dấu hiệu.

Nhưng không vì bất ngờ mà loạn nhịp độ, trận hình Vân Trung Hoàng Phong nhanh chóng triển khai thể phòng ngự. Tám loại binh khí của tám sư huynh đệ nhanh chóng hợp thành Hắc vũ tán, nhưng không đơn thuần như Bạch Phong chiến đội đã từng thi triển mà được phụ gia bởi bát quái hộ trận. Lấy binh làm khung, trận kỳ nhanh chóng kết hợp tạo thành một chiếc Hắc sắc hộ thuẫn vô cùng kiên cố.

Đao mang khủng bố chẳng chút nhân nhượng chém lên hộ thuẫn phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc làm chấn động cả đại địa. Đao mang vỡ toang hóa thành lực lượng trùng kích không lồ khiến cự thuẫn gần như biến dạng, nhưng may mắn đến cuối cùng hộ thuẫn vẫn không tan vỡ.

Song chưa kịp thở một hơi, đao mang này tan biến lại xuất hiện một đao mang khác còn khủng bố hơn lao đến.

- Là Đao mang thiên ba sát, mọi người tăng cường phòng thủ, lão Bát lão Cửu chuẩn bị phản công.

Đao mang thiên ba sát là đao thuật cực kì bá đạo với từng đợt sóng đao mang công kích mạnh mẽ, mà điểm lợi hại là đao sau còn mạnh hơn đao trước, thế công như hải triều vũ bão liên miên không dứt.

Nhận vào đao mang thứ hai, Hắc vũ tán cự thuẫn càng thêm biến dạng, nhưng nhờ sự bảo trợ của Bát quái hộ trận nên vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ.

Không ngừng nghỉ, đợt đao mang thứ ba, thứ tư, thứ năm nối tiếp kéo tới. Đến đợt đao mang thứ bảy thì từ xa cũng xuất hiện một trận hình Cửu cung của Thanh Long chiến đội. Đối thủ áp sát, lực lượng công kích càng trở nên mạnh mẽ.

- Lão Cửu, đến lượt đệ.

Triệu Thiên Bình được gọi tên liền gật đầu rồi biến chuyển thủ ấn thật nhanh, tức thì quang hoa sương trắng trên tay dần dần phiến động rồi như một dải lụa nhanh chóng phủ lên Hắc vũ tán khiến cự thuẫn màu đen lại như ẩn như hiện trong bạch quang.

Nguyệt quang chi khí gia trì, lúc này cự thuẫn lại chột sinh dị biến. Nó không chỉ còn là một chiến khiên đơn thuần mà lúc này sinh ra cảm giác như quang kính, năm thành sát thương nhận vào bỗng chốc phản ngược bắn lại đội hình quân định.

Đây chính là diệu dụng của Nguyệt quang chi khí, Thái âm hộ tâm kính, chỉ tiếc bản thân Triệu Thiên Bình thu thập không được quá nhiều Nguyệt quang chi khí, nếu không sát thương có thể phản lại hoàn toàn.

Nhưng như vậy đã đủ, lực thường bỗng chốc hản nghịch khiến sự tấn công mãnh liệt của Thanh Long có chút đình trệ, Đao mang thiên ba đang bùng bùng khí thế đột nhiên bị trì hoãn khiến uy lực dồn nén từ đầu đến giờ bỗng chốc suy giảm đi mấy thành.

Đây chính là thời cơ mà chiến đội Triệu Thiên Bình đang chờ đợi.

Linh Vân Đạo Nhân nhanh chóng hạ lệnh chuyển thủ thành công. Hắc vũ tán lập tức biến hóa thành Bát tiêm thương. Thất tinh tế sát trận nhanh chóng gia trì khiến tốc độ trường thương tăng nhanh đột biến, lực lượng bùng nổ, nhất kích tất sát.

Nếu một kích này thành công, bọn họ tất thắng.

Nhưng Thanh Long chiến đội không đơn giản, bọn họ nhanh chóng ổn định đội hình rồi súc thế chuẩn bị phát ra cực đại đao mang để chống lại trường thương.

- Lão Cửu, là lúc này.

Linh Vân đạo nhân bỗng nhiên hét lớn, bản thân Triệu Thiên Bình cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nên lập tức ra tay. Chỉ thấy nguyệt quang bỗng hư hóa, trong không khí bỗng nhiên xuất hiện dao động vô hình, chính là do Triệu Thiên Bình thúc dục Thái âm chi khí hóa thành chín mũi hư tiễn, chín luồng tinh thần công kích như chậm rãi lại như thuận ánh chỉ trong chớp mắt đã chính xác tiếp cận chín thành viên Thanh Long chiến đội, rồi xâm nhập.

Vài tiếng hét chói bỗng nhiên vang lên, trong tâm trí mỗi người bỗng hiện lên cảnh gió tanh mưa máu chưa từng chứng kiến. Một quảng trường đầy rẫy toái chi tàn thể, máu tanh lên lã, những kẻ còn đứng cứ như huyết quỷ với cặp mắt đỏ ngầu chẳng chút do dự vung ác thủ cố gắng thu gặt mạng những mạng sống còn lại. Xung quanh lại cắm đầy những cột cờ treo vắt đầy những thi thể đỏ tươi không còn ra hình dạng. Sát khí bùng nổ khiến người ta tuyệt vọng.

Một trường địa ngục tu là bỗng chốc trần ngập ánh mắt khiến mấy nữ nhân Thanh Long chiến đội dù có mạnh mẽ đến mức nào cũng không chịu được mà kinh hoàng tức thì. Song với tinh thần mạnh mẽ, bọn họ chỉ sau một lát đã hồi phục.

Nhưng khi tỉnh táo lại, bọn họ lại phát hiện mình đã bị trục xuất khỏi Mộc nhân cảnh. Sau phút chốc bàng hoàng tột độ lại là cực kì ngạc nhiên.

Đã bại sao, chỉ trong phút chốc đã bị tiêu diệt? Thậm chí còn chẳng cảm nhận được gì ngoài chút kinh hoàng mà đã bại.

Trong phút chốc kinh ngạc, bỗng một cảm giác đau đớn vượt qua người, quang cảnh chợt mờ chợt tỏ. Khi một lần nữa mở mắt, bọn họ bỗng nghe thấy âm thanh:

- Chiến đội Vân Trung Hoàng Phong giành chiến thắng.

Đến bây giờ mới có người nhận ra vấn đề, thì ra đây là huyện trong huyện, dù thoát ra huyện tượng tu là nhưng lại bị rơi vào huyện tượng khác. Cứ tưởng đã thoát nhưng hóa ra lại bị giam trong huyện tượng lâu đến như vậy, trong chiến đấu điện quang hóa thạch chỉ một chút phân tâm đã có thể dẫn đến sai lầm thì huống gì thời gian bằng hoàng lâu dài như thế chẳng phải đã nắm chắc bị tiêu diệt sao.

Thua là đúng, nhưng cái huyện tượng kia... là kẻ nào.

Triệu Thiên Bình khó nhọc vượt mồ hôi trán, gây ra một đợt tấn công huyện ảnh quy mô lớn như thế thật sự là quá sức đối với nó. Do vậy nên dù đã rời khỏi Mộc nhân cảnh nhưng Triệu Thiên Bình vẫn còn bị ảnh hưởng bởi tinh thần kiệt quệ. Bây giờ nó muốn chỉ muốn ngủ một giấc.

Đang thờ ra một môi bỗng nhiên Triệu Thiên Bình cảm nhận thấy có mấy ánh mắt trần ngập sát khí hướng về phía mình, Triệu Thiên Bình giật mình nhìn lại thì đúng chín đôi mười tám con mắt trợn trừng vào nó, có thù ghét, có hận ý, có sợ hãi.

Giật mình đánh thót một cái, Triệu Thiên Bình chẳng hiểu cái gì chỉ biết xoay nhìn mấy sư huynh để đánh trống lảng, nhưng cảm giác mấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đè lên người vẫn cứ tồn tại làm Triệu Thiên Bình không ngừng lạnh sống lưng. Nó vô tội nhìn mấy sư huynh mà hỏi:

- Sao bọn họ nhìn đệ như muốn giết người vậy, chính mấy huynh đánh bại họ mà, đệ chỉ phụ trợ thôi, đúng không?

Chưa kịp nghe trả lời thì bên cạnh đã vang lên tiếng nói tuy mềm mại lại lạnh như băng:

- Dùng thủ đoạn để thắng nữ nhân, các người cũng thật có thể diện.

Triệu Thiên Bình nghe thế thì sững sốt, người đến là một nữ nhân trẻ tuổi tương đối xinh đẹp, Triệu Thiên Bình có thể nhận ra đây chính là Đại sư tỷ của Thanh phong, cũng chính là đội trưởng của Thanh Long chiến đội. Giọng nói đầy hàn khí lại chẳng kém phần mỉa mai đủ thấy nàng ta thật sự không cam tâm chút nào.

Mấy người Triệu Thiên Bình thì người nhìn ta ta nhìn người chẳng hiểu khoai ngô gì cả. Linh Vân Đạo Nhân ho khan rồi chấp tay chào hỏi:

- Hải Lam sư tỷ không biết là có ý gì?

Nàng kia hừ lạnh liếc xéo:

- Đấu pháp với nữ nhi lại không dám đường đường chính chính, lại bày trò hèn hạ sử dụng huyền thuật đánh lén, các người có nên giải thích cho rõ hay không?

Linh Vân Đạo Nhân chậm rãi giải thích:

- Sư tỷ bớt giận, vốn chiến thuật đã đề ra từ trước rồi đến đây mới bóc thăm thi đấu nên dù gặp ai cũng sẽ theo đó mà tiến hành. Dù là đối thủ nào thì chúng ta đều tôn trọng và dốc lòng chiến đấu cả.

Nàng kia chẳng vì những lời giải thích kia mà dịu lại:

- Đó là bất chấp thủ đoạn. Hừ, đã dùng thủ đoạn đánh lén thì chớ, lại còn sử dụng loại huyền thuật biến thái tà ác kia dù dọa tinh thần mấy sư muội của ta, bọn họ nếu gặp vấn đề tâm lý thì các người có thể chịu trách nhiệm nổi không, hả?

Linh Vân Đạo Nhân hai mắt hơi trừng, gã cái hiểu cái không hỏi lại:

- Chỉ là Thái âm thập nhị phán quan huyện trần mà thôi, cũng không thể gọi là hung ác được.

- Đừng khua môi múa mép, người thử ném qua huyện cảnh kia rồi nói xem nó có tà ác hay không, hay là cả lũ các người đều biến thái như vậy.

Linh Vân Đạo Nhân hơi nhíu mày, hần trầm ngâm một chút rồi quay sang hỏi Triệu Thiên Bình:

- Đệ dùng huyền cảnh như thế nào?

Triệu Thiên Bình nghe từ đầu đến cuối mới hiểu ra vấn đề. Hóa ra là do huyện cảnh của nó gây ra, ngẫm lại Triệu Thiên Bình cũng cảm thấy xấu hổ thật sự, bản thân nó lần đầu chứng kiến cảnh tượng kia cũng nuốt không trôi, huống gì lại kết hợp mấy thứ máu tanh đã từng chứng kiến lại với nhau như vậy,

hơn nữa người ta lại là nữ nhân, đành rằng tác dụng của huyền cảnh sẽ được tăng cường nhưng người ta nói mình ác cũng chẳng phải vô lí. Triệu Thiên Bình khẽ thở dài, chỉ trách bản thân nó đặt nặng chiến thắng mà bỏ qua rất nhiều yếu tố xung quanh, thực chất từ khi vùi đầu vào tu luyện đến nay thì có rất nhiều thứ bị nó quâ qua chứ chẳng ít.

Tự kiểm điểm trong lòng một chút, Triệu Thiên Bình đành bắt đầu dĩ huyền hóa lại cảnh tượng kia. Một đám vân khí dần dần tụ tập trên tay Triệu Thiên Bình rồi phản chiếu những hình ảnh của huyền tượng, huyết sắc, tàn thì không có một điểm khác.

Toàn trường đang chú ý đến chút xung đột này khi thấy hình ảnh Triệu Thiên Bình huyền hóa ra thì nhin không được hít một ngụm khí lạnh. Dù cho có gan lớn đến đâu thì hình ảnh máu tanh như địa ngục kia cũng chẳng thể nào tiếp nhận nổi, dần dần những ánh mắt nhìn lên Triệu Thiên Bình đã có chút thay đổi. Có chút kinh hãi, có chút khó hiểu, có chút sợ hãi, lại có chút hào quang tò mò.

Mấy sư huynh của Triệu Thiên Bình cũng kinh hãi chẳng kém, ai cũng đơ ra như gỗ chẳng nói nên lời. Triệu Thiên Bình thấy vậy thì xấu hổ thu hồi huyền tượng.

- Hừ, rõ ràng là tâm lý biến thái mới có thể tạo ra thứ cảnh tượng tà ác như vậy.

Linh Vân Đạo Nhân sau khi hồi phục tâm thần liền cười khỏ chấp tay xin lỗi:

- Tiểu sư đệ tuổi còn non nớt nên khó phân biệt nặng nhẹ, mong sư tỷ rộng lòng thứ lỗi.

Một tia nhìn chán ghét cực điểm dán lên Triệu Thiên Bình, nàng kia liên tục hừ lạnh:

- Một chút tuổi đầu đã mang tâm lý ác ma, các ngươi liệu mà giáo dục lại nó. Còn việc bồi thường tổn thất tinh thần đợi ta xem xét lại rồi nói sau.

Hải Lam kia liếc xéo Triệu Thiên Bình rồi quay đầu bỏ đi.

Trong lòng Triệu Thiên Bình đang gào thét kêu oan: đầu phải nó nghĩ ra, chỉ là thứ đã từng chứng kiến thôi mà. Tuy khóc ròng trong tâm nhưng miệng nó chẳng dám đi giải thích với ác nữ hung dữ kia.

Mấy sư huynh đệ lúc này thấy nàng ta bỏ đi mới thở phào một hơi, ai nấy đều đỏ mặt hời lạnh. Khổng Thương Vũ khẽ mắng:

- Bà nương hung ác, đã thua còn dờ dẫm không phục. Hỡi khắp Lưu Vân Tông này xem có ai xem mấy bà nương điên kia là nữ nhân không, giờ còn bày ra tư thế khuê nữ yếu đuối giờ trò chiếm đoạt, ta khinh bỉ phỉ nhổ vào mười tám...

- Được rồi.

Linh Vân Đạo Nhân lên tiếng cắt ngang cơn tức của Khổng Thương Vũ, hấn quay lại mỉm cười vỗ vai Triệu Thiên Bình tỏ ý không sao rồi lên tiếng chúc mừng. Sau khi trò chuyện vài câu thì cả bọn quay lại khán đài đón chờ trận đấu kế tiếp, trận đấu xác định đối thủ sắp tới của họ.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đấu sư huynh

Trong rừng sâu vang lên từng tiếng xoàn xoẹt vun vút liên tục không ngừng nghỉ, tán cây ào ào xao động, hoa lá tán loạn khắp nơi.

Một thiếu niên trong tay cầm bạch kiếm dài ba xích không ngừng vung vẩy. Kiếm nhỏ gọn nhưng tiếng vun vút gây ra lại vô cùng chói tai như đang cắt phá không khí.

Thân hình hơi gầy, làn da hơi ngăm, gương mặt hơi bình thường, cả người có gì nổi bật, chỉ có đôi mắt là đáng chú ý một chút, một đôi mắt đẹp nhưng lại nhiều phần nữ tính được thừa hưởng từ dòng máu của người mẹ, thiếu niên này dĩ nhiên là Triệu Thiên Bình.

Hôm nay bỏ qua bề quan, nó tranh thủ một ngày rảnh rỗi chạy xuống núi luyện kiếm. Nó chọn được một địa điểm khá hợp, phần sườn núi phía bắc với một khu rừng phong trúc. Sở dĩ nó chọn nơi này vì hong trúc có lá rất hẹp và vô cùng nhẹ, phù hợp với yêu cầu luyện kiếm của Triệu Thiên Bình.

Trình độ dùng kiếm ở cơ sở có ba cấp bậc cảnh giới, kiếm động là bất động, kiếm động là động và cuối cùng là kiếm động là bất động. Nghe tên thì cấp đầu tiên với cấp ba là giống nhau nhưng bản chất hoàn toàn khác. Kiếm động là bất động đầu tiên chỉ cảnh giới kiếm thuật của người bình thường, vung kiếm nhưng chẳng mấy uy lực, có thể đâm chém nhưng uy lực và tốc độ không đáng bao nhiêu. Cảnh giới thứ hai kiếm động là động là trình độ của kiếm sĩ có uy lực, một kiếm vung ra có thể phong mang cuộn trào ảnh hưởng mạnh mẽ đến những thứ xung quanh. Đây là trình độ của võ giả.

Còn cảnh giới thứ ba kiếm động là bất động thực chất lại vô cùng rộng lớn. Bất động vì bất cập, bất động vì tịch diệt, bất động vì ý niệm... Cảnh giới này có vô vàng các hướng phát triển và không có hạn định nhưng có thể khởi đầu từ bất động vì bất cập, tức là không kịp động đậy. Đây là cảnh giới của cao thủ dùng kiếm thực sự và Triệu Thiên Bình đang luyện tập để đạt được mục tiêu này.

Một cái lá bình thường, với cực hạn kiếm thuật của Triệu Thiên Bình hiện giờ thì nó có thể chém đứt được, nhưng Phong trúc điệp lại quá nhẹ, chỉ cần chút gió đã bị đánh bay, một lưỡi kiếm bình thường thì chẳng thể nào động đến nó được, tất nhiên là không kể đến cách khác như cầm lấy rồi chém.

Muốn một kiếm thật nhanh mà cắt đứt được phong trúc điệp thì kiếm tốc phải nhanh hơn cả gió mới được.

Nói dễ không dễ, nhưng nói khó cũng chẳng phải khó, vì chỉ cần luyện tập để không ngừng đột phá cực hạn bản thân là được.

Triệu Thiên Bình tập luyện với bốn cái công nặng năm mươi cân đeo ở cổ tay và cổ chân, lại thêm thanh Huyền Trọng kiếm nữa thì người nó mang nặng đến mấy trăm cân, nếu không phải thân thể đã sớm rèn luyện tương đối kháng kiện thì chắc chỉ có thể gãy xương.

Vung thanh kiếm nặng hơn ba trăm cân không phải chuyện đùa, kiếm lúc đầu có chút run rẩy nhưng dần dần cũng ổn định, Triệu Thiên Bình cứ như thế chăm chỉ nhắm vào phong trúc điệp đầy trời với những động tác lặp đi lặp lại, chém một vòng rồi vót chéo lên, sau đó thuận thế bỏ mạnh xuống, kiếm chưa chạm đất thì lập tức rút lại với động tác cứa, khi kiếm đã vào thế thủ thì lập tức đâm ra với tốc độ cao nhất, sau đó lại huy kiếm chém một vòng, lặp đi lặp lại tuần hoàn bất tận. Tiếc rằng lá trúc lúc tung bay, lúc rơi rụng nhưng lại chưa hề bị kiếm cắt qua bao giờ, chứng tỏ tốc độ của Triệu Thiên Bình còn chậm lắm, mà tiến độ lại không nhiều.

Nhưng bản thân nó chẳng thấy chán nản vì thực ra nó cũng chẳng quan tâm, mọi tâm trí của nó lại chìm sâu vào diễn giải phân tích những thứ đúc kết trong Diễn thiên thế giới, cơ thể chuyển động lại thành vô thức.

Thật ra Triệu Thiên Bình cũng có chú ý đến cơ thể, cứ cách một khoảng thời gian nó lại lôi ra một bình rượu thuốc bôi lên rồi dốc hết lên đầu, cứ thế để rượu tự chảy ra rồi hòa trộn với mồ hôi rồi thấm nhuần vào từng thớ thịt đang hoạt động không ngừng.

Luyện kiếm trong vô thức nhằm nâng cao khả năng cơ thể và tăng cường cảm giác kiếm chiêu vô thức để tối rên bản năng chiến đấu, lại chìm đắm ý thức vào trận pháp, có thể nói lúc này Triệu Thiên Bình đang thúc ép bản thân đến cực hạn. Với người khác có thể là mệt mỏi nhưng với Triệu Thiên Bình lại có cảm giác thoải mái, vì tập trung tu luyện có thể quên đi những cảm giác đau đớn khó chịu khác từ trên thân thể và cả tinh thần.

Cứ như vậy, trong một góc rừng chẳng có ai, lá trúc cứ tung bay tán loạn mặc sức nó chặt chém. Trời sáng rồi đến tối, tối rồi lại sáng, trừ chút thời gian dành cho ăn uống ra thì nó chỉ dồn toàn tâm toàn ý vào luyện tập.

Cơ thể không ngừng được được lực tắm bổ, lại không ngừng tiêu hao năng lượng để hoạt động cực độ, từng thớ thịt rung lên bần bật, không chỉ vì vận động mà còn vì đau đớn, nhưng Triệu Thiên Bình vẫn cắn răng kiên trì. Một chút đau đớn này chẳng có gì thấm thía cả.

Thời gian lại trôi ra.

Bỗng nhiên...

Roẹt...

Một tiếng động khác lạ vang lên, Triệu Thiên Bình mở choàng mắt.

Trước mặt là hai mảnh lá cây chậm rãi rơi xuống. Nó nhanh chóng vung tay chụp lấy rồi xem xét. Hai phiến lá một lớn một nhỏ, mà mảnh nhỏ nhìn cũng không giống bị chém đứt mà giống như bị tước ra vậy.

Triệu Thiên Bình ngửa cổ cười một tràng dài sáng khoái, không ngờ tiến bộ lại nhanh như vậy, mặc dù vẫn chưa thể một kiếm chém lá trúc làm hai nửa phẳng lì nhưng mới chỉ ba ngày mà thanh kiếm nặng nề của nó đã phá được lá trúc rồi, đây là tiến bộ ngoài sức tưởng tượng của nó. Điều này cho thấy việc thúc ép bản thân đến cực hạn quả thực có hiệu quả cực tốt. Có điều chuyện này cũng không phải đùa.

Triệu Thiên Bình có thể cảm thấy sự đau đớn khó chịu đã ở mức khủng bố, mặc dù bây giờ nếu muốn luyện tập tiếp thì nó có thể cắn răng bỏ qua nhưng nếu cứ vậy thì cơ thể có thể bị tổn thương, thậm chí đã thương tật vĩnh viễn. Đã đến lúc dừng lại cho cơ thể nghỉ ngơi, cơ bắp được thả lỏng, như vậy mới thu được lợi ích lớn nhất, cũng coi như là một phần luyện tập.

Hơn nữa, còn phải chuẩn bị cho ngày mai, một trận đấu cực kì quan trọng, với chính Ngũ sư huynh Độc Cô Truy Dương.

Trong trận tứ kết trước gặp Tô Lan, Độc Cô Truy Dương dành chiến thắng. Dù Tô Lan được gọi là kỳ tài số một của ngoại môn, thậm chí là đạt thập nhất tinh nhưng kết quả thất bại quá dễ dàng khiến mọi người kể cả Triệu Thiên Bình phải bất ngờ vì thực lực trận pháp của Độc Cô Truy Dương. Sự am hiểu trận pháp cực kì sâu sắc, không chỉ là kiến thức mà còn là kinh nghiệm diễn luyện vô số lần.

Trận pháp do hắn bày ra không hề có sơ hở.

Hoặc có thể nói bản thân Triệu Thiên Bình với thực lực hiện tại, hoặc là cả lớp trẻ Lưu Vân Tông đều không đủ trình độ để tìm ra kẽ hở trong trận pháp của Độc Cô Truy Dương. Do vậy muốn vượt qua thì khó lòng mà dùng cách “giải trận”, phương án tối ưu chỉ có “đấu trận” mà thôi. Nhưng điều này có rủi ro cao hơn, nếu bất cẩn một chút thôi lực lượng sẽ bị tràn, lúc đó chắc chắn sẽ phạm quy.

Tuy khó khăn nhưng chẳng ngăn được sự hưng phấn của Triệu Thiên Bình, vì lần này nó chuẩn bị mang ra tinh túy mới nhất từ trận pháp của mình, đó là trận pháp bán tự nhiên. Loại trận với ưu thế tài liệu cần không nhiều nhưng lại có khả năng kích phát thiên địa đại thể khiến uy lực của trận pháp tăng cường không chỉ gấp bội.

Chỉ với một lần nhìn qua Huyền trận che giấu trong rừng kia mà Triệu Thiên Bình thu được rất nhiều lợi ích, thôi diễn vô số lần, thử nghiệm thực tế cũng không ít, cuối cùng nó cũng có được chút thành tựu. Thật ra thu hoạch này còn có sự trợ giúp rất lớn từ Lưu Vân bí pháp mà Diệu Văn Sư tổ lưu lại.

Từ Lưu Vân bí pháp, Triệu Thiên Bình mới biết đến thiên địa chi lực, từ đó làm quen với đại thể tự nhiên rồi áp dụng vào trận pháp.

Lấy mây làm tài liệu chính, lấy hoa cỏ phụ trợ, lấy đại địa làm nền, lại bổ sung thêm vài tài luyện thủy hành tinh thuần, tạo ra một Vụ Áo Thiên Lung Đại Trận có uy lực cực đại.

Nếu so sánh với Thiên Lung Đại Trận bình thường thì uy lực tăng gia tăng gấp ba lần, lại mang thêm đặc tính tự nhiên của Thủy nguyên tố khiến trận pháp không những khó phá hơn mà còn có khả năng tự phục hồi những tổn hao nhỏ, đây chính là điểm đáng sợ của đại thể tự nhiên. Mà bản thân Triệu Thiên Bình thậm chí chỉ là mới nắm bắt được mà thôi, nếu hoàn toàn nắm giữ đại nhiên chi thể thì với chỉ một cái nhấc tay đã tạo ra trận pháp mạnh mẽ như sấm vang chớp giật, bão táp mưa sa, chỉ thử tưởng tượng thôi mà Triệu Thiên Bình đã cảm thấy cực kì phấn khích.

Thực tế là trận pháp của Triệu Thiên Bình có uy lực vượt quá xa bình thường, nên khi Độc Cô Truy Dương bước vào trận thì cảm giác đầu tiên là không thể tin nổi. Nếu là bình thường gặp một trận pháp thể này bên ngoài hẳn có thể tự tin phá giải được, nhưng tại Tam luận hội thì khác, hẳn sẽ phạm quy ngay. Trận pháp bình thường bố trí bốn đơn vị hạ phẩm linh lực thì uy lực phát ra sẽ tầm sáu bảy đơn vị, xuất sắc nhất thì tám đến chín đơn vị là cùng, nhưng trận pháp trước mặt hắn, một cái Thiên Lung Đại Trận có chút biến hóa bình thường sẽ phát huy tầm sáu đến bảy đơn vị uy lực, nhưng đẳng này lại phát huy ra hơn hai mươi đơn vị uy lực, bảo sao hắn không bối rối cho được.

Lúc đầu bản thân Độc Cô Truy Dương cho rằng trận pháp này phạm quy, nhưng ngẫm lại thì không có thông báo, nên chắc chắn là không phạm quy, như vậy chỉ có thể nói trận pháp này là thứ gì đó khác xa so với kinh nghiệm của hắn.

- Thiên Lung Đại Trận tại sao lại có thể phát huy đến mức độ thể này, thật vô lý... Chẳng lẽ... là do những biến hóa kia sao?

Độc Cô Truy Dương vừa cảm nhận trận pháp vừa tìm hiểu nguyên nhân, nhưng hắn mãi chẳng tìm ra manh mối. Điều duy nhất có thể làm là đợi thời gian kết thúc, hoặc là... liều mạng phá một lần, dù thua cuộc nhưng trong lúc phá trận có thể hiểu rõ nguyên nhân một hai. Hắn không thể thua một cách không minh bạch như vậy được.

Độc Cô Truy Dương vừa nghĩ vừa cười khổ, tên tiểu sư đệ kia chỉ vài tháng trước mới tập tành bước vào con đường trận đạo mà bây giờ đã khiến bản thân cảm thấy bất lực, thật không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc nó làm cách nào?

Hắn vừa cảm thán, vừa tò mò, lại không nhịn được mà uể oải trong lòng. Bản thân vốn rất tự tin về trình độ trận pháp của mình, thậm chí dù tiểu sư đệ có tạo nghệ huyền trận kinh người nhưng những trận pháp trước đó Triệu Thiên Bình đưa ra hẳn đều tự tin có thể hóa giải được, nhưng trận trước mặt này lại làm hắn dâng lên cảm giác bất lực tột độ.

Chẳng lẽ hắn vô duyên với trận pháp quán quân như vậy sao, kỳ trước gặp chương ngại tâm lý mà thua, lần này lại thua dưới tay một quái thai như vậy, hẳn thật sự không cam lòng, hẳn không thể thua dễ dàng như vậy.

Nhưng tìm hiểu mãi, tính toán mãi Độc Cô Truy Dương vẫn không nhận ra những biến hóa khác thường kia là gì, thật sự không có một chút manh mối.

Điều này chỉ trách gã không được may mắn, ít nhất là không may mắn như Triệu Thiên Bình.

Bản thân nó khi lần đầu tiên gặp ảo trận dạng này vốn dĩ không thể phá giải, thậm chí trình độ lúc đó của nó thật chẳng ra gì. Nhưng nó lại có truyền thừa Mộng cảnh đạo thuật của bà lão Cổ thụ. Mà cấp bậc của Mộng cảnh đạo thuật lại cực kì cao, là thuật nắm giữ tự nhiên chi đạo cho mình sử dụng chứ không còn là mượn tự nhiên chi thể nữa, nó ở một đẳng cấp hoàn toàn khác nên Triệu Thiên Bình có thể dựa vào tìm hiểu nó mà dễ dàng phát giác ra ảo trận kia, từ đó mà lần mò về trận pháp bản tự nhiên.

Có thể nói để Triệu Thiên Bình đạt được thành tựu trận pháp như hôm nay, Mộng cảnh đạo thuật đóng vai trò vô cùng quan trọng, cộng thêm sự thông minh và tính bất chấp cực khổ trong tu luyện, nếu không thì trình độ của nó chẳng thể so với Độc Cô Truy Dương.

Dù vậy Triệu Thiên Bình vẫn còn thiếu nhiều kinh nghiệm. Bằng chứng là dù nó hiểu về tự nhiên chi thể nhưng muốn phá giải trận pháp truyền thống của Độc Cô Truy Dương lại chẳng chút dễ dàng.

Định Thần Trận, là khốn trận cao cấp lợi hại và khó bố trí, nhưng Độc Cô Truy Dương lại bày ra không chút tí vết. Trận pháp này mang tên Định thần nhưng chẳng đơn giản như vậy, mà nó khóa hoàn toàn tất cả cử động của kẻ xâm nhập. Thậm chí chỉ xém chút nữa Triệu Thiên Bình đã bất tỉnh mất ý thức, may mắn là ý chí nó vốn cực kì kiên cường, lại thêm quá trình ma luyện cực khổ mà cuối cùng còn giữ lại chút ý thức điều khiển bản thân.

Một chút ý thức lại đánh thức được một chút cảm giác của tứ chi, rồi từ đó thông qua linh lực trong kinh mạch mà đánh thức dần tất cả các cơ quan, từ đó mà lấy lại cử động. Nhưng trận pháp không chỉ có như thế, nó không ngừng gia tăng khống chế nhằm kìm chế kẻ xâm nhập buộc Triệu Thiên Bình phải duy trì tiêu hao linh lực để đi trì trí thức, điều đó khiến linh lực tiêu hao càng nhanh chóng, nếu cứ như vậy thì chưa đầy một canh giờ nó sẽ dùng quá bốn đơn vị hạ linh.

- Phải nhanh chóng phá trận.

Không những nhanh chóng phá trận mà phải hạn chế tối đa hành động để giảm thiểu tiêu hao linh lực.

Một tay nó đưa ra nắm lấy Bạch Gia Chi Từ rồi khắc lên mặt đất một đồ hình trận pháp kì lạ chừng một thước vuông, rồi sau đó nhanh chóng lấy một bình Hòa tửu tưới vào, cuối cùng là cắm lên một cây Hòa Văn Thảo. Tức thì Hòa Văn Thảo lập tức bốc cháy, ngọn lửa nhanh chóng lan vào Tụ trận

rồi bùng lên cực đại khiến Triệu Thiên Bình cũng cảm thấy chịu không nổi mà thối lui.

Từ trận hỏa thành hỏa trận, hỏa trận lại tụ tập dưới tàn tro của Hỏa Vân Thảo thành một hạt giống lửa, rồi như một quá trình trưởng thành sinh động, một cây Hỏa Vân Thảo bằng lửa lấy tốc độ cực nhanh mà lớn lên. Nhưng kích thước không phải nhỏ bé như lúc ban đầu, Viêm thảo lấy hỏa lực từ Hỏa trận mà bùng phát thành đại thụ chỉ trong chốc lát, đại thụ mỗi lúc một to, to gấp mấy lần Triệu Thiên Bình, đến khi nó cao vượt trên ba trượng thì bỗng dừng bùng nổ.

Định Thần Trận phá.

Viêm thảo lấy chính lực lượng của Định Thần Trận làm chất dinh dưỡng rồi quay lại phá trận, đây là thành tựu bán tự nhiên trận pháp của Triệu Thiên Bình.

Có điều bản thân nó hiện giờ cũng khá chật vật, vì để đảm bảo điều kiện chiến thắng mà Triệu Thiên Bình không làm ra che chắn gì nhiều nên bị hỏa bạo đốt cháy, may mà chỉ cháy một ít quần áo mà thôi, không đến nỗi nào.

Có điều dù đã phá trận nhưng nó không quá vui mừng. Trận pháp bán tự nhiên vẫn có chút khó khống chế, hơn nữa, trận bàn vừa rồi là cái đầu tiên nó không thể phá giải hoàn toàn được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tứ cường Mộc trận

Trận bán kết đầu tiên khiến mọi người bất ngờ, còn trận bán kết thứ hai lại khiến người ta khiếp sợ.

Một kiếm phá trận, Không Thương Bá chỉ dùng một kiếm đã phá tan trận pháp của Kim Liên Tiên Từ khi trận đấu bắt đầu chẳng được mấy thời gian. Một kiếm đủ bốn đơn vị linh lực, không hơn không kém, sự kết hợp hoàn mỹ giữa lực lượng và tốc độ dưới sự chính xác tuyệt đối đánh thẳng vào mắt trận khiến trận pháp của Kim Liên Tiên Từ bị phá toang một góc, Không Thương Bá nương theo kiếm đó thoát ra hoàn thành việc phá trận.

Không thể nói trận pháp bày ra của Kim Liên là kém vì nếu để cho bất kỳ người nào khác tiến hành phá trận cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Cửu Diệp Liên Trần Quang Trận hình thành một tù lung mạnh mẽ khóa cứng đối thủ, hơn nữa lại có khả năng phản phệ công kích của người trong trận nên muốn phá trận này thông thường phải suy tính thật kỹ những điểm có thể đột phá, không những chỉ như vậy, đây là trận lấy quang tính làm chủ nên có khả năng biến ảo cao, nên thường sẽ tiến hành thăm dò kỹ lưỡng mới có thể chắc chắn phá trận.

Nhưng Không Thương Bá chẳng lựa chọn phương pháp như người khác, hắn, với kiếm trong tay, lựa chọn một kích trực tiếp nhất, chuẩn xác nhất, mạng mẽ nhất, bá đạo nhất xé tan cái lồng giam kia.

- Kẻ này đã thành kiếm tâm, trên kiếm đạo đã có chút thành tựu, tương lai thật không thể hạn định được, họ Không kia có thể an tâm.

Bạch Vân Chân Nhân khẽ vuốt râu cảm thán, rồi lão quay nhìn tới mấy gã đồ đệ còn giương đôi mắt kinh ngạc về phía mình từ tốn giải thích:

- Kiếm nhập tâm, kiếm động tâm động, kiếm là nhãn, kiếm là thân thể, kiếm là ý niệm. Mặc dù kẻ này còn cách kiếm ý một đoạn nhưng đã có con đường rõ ràng, uy lực kiếm thức vì thế mà tăng vọt cả chất lẫn lượng.

Hình thành ý cảnh, đó chính là khi đạo thuật đạt tới cảnh giới khai quang, một cảnh giới mơ hồ nhưng đầy uy lực. Rất ít những lí giải về cảnh giới này, nhưng khác với ba cảnh giới thành tựu kia yêu cầu thiên về sự luyện tập, khai quang cảnh giới lại yêu cầu cao về ngộ tính và năng lực ý chí.

Trong mấy đệ tử ngồi đây thực ra chỉ có bản thân Triệu Thiên Bình là đã ít nhiều nắm bắt được bước đầu của cảnh giới này, với Phong ý cảnh, nhưng bản thân nó lại chẳng hề hay biết, chỉ cảm thấy thân pháp của mình đột nhiên lợi hại hơn mà thôi. Cũng khó thể trách, vì thường ý niệm dẫn vào đạo thuật nếu là một thuật thiên về công kích như kiếm thuật hoặc thiên về phòng thủ thì thể hiện ra ý niệm rõ ràng hơn, còn thuật thiên về thân pháp như Phong hành bộ chẳng qua chỉ thấy tốc độ tăng lên mà thôi nên rất khó nhận ra.

Mọi người nghe Bạch Vân Chân Nhân giảng giải đều cảm thấy khâm phục, ngay cả Không Thương Vũ bình thường vẫn không ưa gì đại huynh của mình cũng không nhịn được mà trầm trồ.

Bá Kiếm một tác phong như thế, bá đạo, trực tiếp một cách ngang ngược, nhưng lại vô cùng được tán thưởng. Dường như gã sinh ra là để dành cho kiếm, mọi thứ về kiếm gã đều am hiểu hơn người khác rất nhiều, từ kiếm thuật đến kiếm trận.

Trận pháp lần này thi đấu đưa ra cũng là kiếm trận, lại càng lợi hại hơn so với trước. Kiếm khí với tốc độ và uy thế khủng bố không ngừng khi dồn ép Kim Liên Tiên Từ trong trận khiến nàng ta vô cùng chật vật. Một kẻ thiên về phụ trận, nhưng bị vây ở thế phải liên tục sử dụng thân pháp và đạo thuật để phòng thủ thật sự là bị ai. Thật ra kỹ năng chiến đấu của Kim Liên không tệ, nhưng kiếm trận lại chẳng để cho nàng ta một chút thời gian nghỉ ngơi nào. Từng đợt mưa kiếm không ngừng phóng đến. Rốt cuộc buộc nàng phải sử dụng một đạo thuật phòng thủ diện rộng để toàn diện ngăn chặn công kích nhằm tranh thủ chút thời gian chuẩn bị phản công phá trận.

Nhưng lúc đó đột nhiên kiếm trận lại chuyển biến, hàng loạt những kiếm khí phân tán đột nhiên hợp lại thành cự kiếm mang vô cùng uy lực một đường cực tốc đâm xuống khiến Kim Liên Tiên Từ thiếu chút nữa đã thất thủ. May mắn là trước khi công kích ập đến nàng ta đã kịp tự lại lớp chắn đề tập trung phòng thủ một điểm, như vậy mới qua được một tràng. Nhưng từ đó công kích của kiếm trận lại liên tục biến đổi khiến nàng ta ngoài thời gian phòng thủ ra thì chẳng còn tâm trí nào mà phá trận.

Nhưng kiếm trận uy lực lớn đòi hỏi phải tiêu hao nhiều, nên chỉ nửa canh giờ, bốn đơn vị linh lực đã nhanh chóng thiêu đốt sạch, kiếm trận cũng tuyên bố sụp đổ. Mà Kim Liên Tiên Từ vẫn thành công chống đỡ công kích cho đến phút cuối, hơn nữa nàng ta không chế lực lượng rất tốt, không hề phạm quy, tính ra như thế là đã phá trận thành công.

Nhưng trên mặt nàng ta chẳng có tí nào vui vẻ. Đầu tiên là bị dòn đánh một cách không thể hoàn thủ cho đến khi đối thủ tan biến mới thắng khiến nàng ta dù thắng nhưng chẳng có chút cảm giác thành tựu nào. Thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, nàng ta phá trận sau Khổng Thương Bá, tức là nàng đã thua.

Mang tư thái là kỳ tài trận pháp đệ nhất, là đương kim quán quân, nhưng lại thua một kẻ bạo lực cực đoan, chẳng biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì nhưng gương mặt đã lạnh lại càng như phủ thêm một tầng băng lãnh.

Có lẽ điều an ủi duy nhất là không chỉ mình nàng lâm vào hoàn cảnh như vậy, một kẻ tương tự là Độc Cô Truy Dương. Cả hai đều được đánh giá là ứng cử viên số một cho ngôi vị quán quân trận pháp, nhưng trong bán kết đều dễ thua hai kẻ chưa từng thi đấu bao giờ.

Nhưng dù khó chịu họ vẫn phải tạm thời gác lại vì mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, Tam Luận Hội vẫn chưa dừng lại, vẫn còn trận bán kết Tổ hợp luận trước mắt và một trận tranh Trận luận đệ tam hạng an ủi.

Độc Cô Truy Dương nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi quay sang nói với Triệu Thiên Bình:

- Trận pháp của đệ rất mạnh nhưng quá chú trọng huyền cảnh, muốn chỉ dùng huyền tượng để cầm cố một kẻ có tâm kiếm là điều vô cùng mạo hiểm.

Triệu Thiên Bình khẽ gật đầu:

- Cảm ơn sư huynh nhắc nhở, ta sẽ chú ý.

Phiên Vũ ở một bên mỉm cười:

- Đệ đừng lo cho quái thai này, nó cũng chẳng phải chỉ am hiểu mỗi huyền trận thôi đâu.

Độc Cô Truy Dương hơi ngó người một chút rồi khẽ bật cười. Bản thân gã bị một trận đấu kia làm cho sững sốt, thậm chí đến bây giờ tâm trí vẫn còn tràn ngập những nghi vấn về huyền trận khủng bố kia, có thể gọi là ám ảnh. Do vậy mà gã lại nghĩ Triệu Thiên Bình chỉ chăm vào huyền trận, giờ được nhắc nhở gã mới nhớ ra là tiểu tử này trước kia đã thu không ít trận bản của đối thủ vào túi, nếu không am hiểu thì nào có làm được kiểu phá giải hoàn mỹ như vậy. Gã lắc đầu thở dài:

- Là ta đa tâm rồi.

Triệu Thiên Bình nhìn tâm trạng của gã có vẻ không tốt bèn nói:

- Nếu sư huynh không nhắc nhở có khi đệ lại chăm chú vào huyền trận quá độ mà quên mất ấy chứ. Kẻ này thật sự nguy hiểm, muốn thoát ra kiếm trận của gã cũng không phải dễ dàng.

Độc Cô Truy Dương lắc đầu:

- Kiếm trận nhìn rất uy lực nhưng vì quá uy lực nên có rất nhiều hạn chế, Kim Liên Tiên Từ vì khinh địch mới lâm vào tình trạng lúng túng như vậy. Nếu lúc đầu nàng ta giảm bớt chút biến hóa của trận pháp mà tăng cường vào sự chắc chắn thì dù Khổng Thương Bá có phá được trận cũng sẽ tốn thêm rất nhiều thời gian. Hơn nữa khi nàng ta bước vào sát trận lại không làm chuẩn bị trước, nếu có trong tay một trận bản phòng thủ thì ít ra nàng ta cũng tranh thủ được kha khá thời gian để phá trận, khi đó thắng thua có khi còn khó nói. Cũng vì nàng ta quá tự tin vào bản thân mà trở nên khinh địch mới thua dễ dàng như vậy.

Linh Vân Đạo Nhân nghe vậy lại không quá tán đồng:

- Cũng không hẳn, nàng cũng như người, đều không đánh giá được hết thực lực của đối thủ nên mới mắc sai lầm. Có thể nói đối thủ của các người ở những trận trước còn che giấu quá nhiều, Khổng Thương Bá kia là thế, không lộ niệm cảnh, mà tiểu sư đệ cũng vậy.

Vũ Thanh Hà nhìn Triệu Thiên Bình bĩu môi:

- Mới tí tuổi đầu đã là một con hồ ly.

Triệu Thiên Bình nghe vậy sững sốt rồi khua tay kêu oan:

- Đệ chẳng có che giấu gì đâu, thủ đoạn hôm nay sử dụng đệ cũng mới tìm hiểu ra được a. Nếu được thì trận trước đệ đã dùng rồi.

Vũ Thanh Hà chẳng cho nó phân bua:

- À, như vậy là lão Cửu nguoi đã ù rất lâu rồi hả, thế mà còn dám nói là không có che giấu.

Triệu Thiên Bình nghe thế chỉ đành gãi đầu cười khổ. Mấy vị sư huynh cũng bật cười, dù sao thì ai cũng vui mừng vì sư đệ của mình có thành tựu. Độc Cô Truy Dương cũng nhanh chóng bỏ qua thất lạc mà đùa một câu:

- E hèm, ta vẫn còn rất khó chịu đây này, khi nhận thưởng phải trả linh ngọc cho ta, nhớ là cộng thêm lãi mới được đó.

Triệu Thiên Bình khẽ sùng sốt rồi bật cười.

Hai ngày sau đó là liên tục diễn ra những trận đấu Chân đế kỳ bàn, bản thân Triệu Thiên Bình ngoài một chút thời gian bỏ ra để đến cổ vũ cho Linh Vân Đạo Nhân thì toàn bộ đều tập trung vào luyện kiếm.

Lần này nó không mang vật nặng vào hai tay nữa mà giữ cho tay linh hoạt, kiếm cũng đổi thành trường kiếm tương đối nhẹ. Mục đích thay đổi nên phương pháp thay đổi, nó tạm thời dừng việc luyện tập lực lượng và tốc độ mà chuyển qua luyện sự chính xác.

Trọng lượng thay đổi, tốc độ xuất kiếm cũng nhanh hơn nhiều, một kiếm có thể đơn giản cắt gọn Phong trúc diệp chứ không còn khó khăn như trước, nhưng yêu cầu của Triệu Thiên Bình là một kiếm không chỉ nhanh.

Tốc độ nhanh đồng nghĩa với việc khó điều khiển, một kiếm đâm ra hay chém ra dù là cực nhanh nhưng nếu bản thân vì không thể kiểm soát được tốc độ mà khiến mục tiêu đi lệch thì hiệu quả kiếm kỹ sẽ suy giảm, thậm chí là vô hiệu.

Do vậy nó không chỉ muốn kiếm của mình nhanh và mạnh mà còn phải chính xác, chỉ khi kết hợp đủ ba yếu tố đó lại thì hiệu quả kiếm chiêu mới được phát huy đến trình độ tốt nhất.

Yêu cầu đầu tiên của Triệu Thiên Bình là một chém phải cắt một lá Phong trúc thành hai nửa bằng nhau, sau đó là lệch một phần ba, rồi đến gọt ra một sợi mỏng như chỉ. Với đâm thì phải đâm trúng vào đỉnh lá rồi từ đó một kiếm xẻ lá làm hai mảnh. Bắt đầu với một lá, rồi đến liên hoàn hai lá, ba lá, cho đến khi việc sử dụng kiếm như vậy như nước chảy thành sông, trở thành một phần của bản năng thì xem như thành công.

Bước kế tiếp là áp dụng đạo thuật vào kiếm chiêu cùng với độ chính xác như vậy, điều này không dễ, vì khi gia trì đạo thuật, kiếm sẽ tăng thêm rất nhiều áp lực tùy theo uy lực của đạo thuật, rất dễ mất khống chế, vì vậy bước này càng thêm khó khăn.

Kế hoạch là như vậy, nhưng Triệu Thiên Bình chẳng rõ sẽ mất bao lâu nhưng khẳng định được rằng sẽ mất rất nhiều công sức và thời gian để luyện tập để đạt được những yêu cầu đó. Nhưng chẳng sao, mang một lòng cầu tiến mãnh liệt, nó chẳng ngại chút khó khăn đó.

Cũng bắt đầu từ đó, Triệu Thiên Bình ngoài việc dành thời gian rèn luyện thân thể thì cũng dành một phần ra để luyện tập kỹ năng dùng kiếm của mình. Mọi thứ phải cùng tiến bộ, như vậy mới là hoàn mỹ.

Khả năng của bản thân nó còn nhiều hạn chế, lực lượng còn vô cùng non yếu, mà trước mắt lại tồn tại những nguy hiểm không cùng không lường trước được, nó phải biến cường.

Ngày thi đấu thứ hai mươi ba.

Hôm nay sẽ diễn ra hai trận bán kết ở hạng mục Tổ hợp chiến trận. Đầu tiên sẽ là màn so đấu giữa đương kim vô địch Lưu Vân Thái Thượng và chiến đội đáng mong đợi nhất Bá Kiếm Huyền Phong.

Trước đó dù ở trận tứ kết Huyền Phong chiến đội có thể chiến thắng được Bạch Phong chiến đội nhưng so với sức mạnh áp đảo của Lưu Vân Thái Thượng thì vẫn không được xem trọng, thậm chí có người còn không xem Huyền Phong Bá Kiếm là đối thủ có thể gây khó khăn cho Lưu Vân Thái Thượng. Nhưng kể từ màn so đấu trận pháp giữa Khổng Thương Bá và Kim Liên thì bọn họ phải có đánh giá lại, vì Bá Kiếm Huyền Phong có một nhân tố như Khổng Thương Bá nên mọi chuyện sẽ chẳng thể nói trước điều gì.

Ai cũng chờ đợi xem liệu Huyền Phong còn có đòn sát thủ áp đảo hòm nào vẫn chưa mang ra hay không, liệu trận chiến trước đó với Bạch Phong nhìn như có vẻ cân bằng nhưng thực sự có phải như vậy hay không?

Trận đấu hôm nay sẽ giải quyết tất cả.

Hầu như ai cũng cho rằng Lưu Vân Thái Thượng và Huyền Phong Bá Kiếm sẽ trình diễn tất cả những gì họ có để dành chiến thắng, họ buộc phải như vậy vì đối thủ của họ đều không phải hạng dễ chơi, nếu còn cố gắng che giấu thì đội họ sẽ là nguy cơ thất bại chứ chẳng đùa. Do vậy đây một trận đấu vô cùng đáng mong đợi được cho là cực kỳ hấp dẫn.

So với trận đầu thì trận thứ hai giữa Vân Trung Hoàng Phong chiến đội và Thiên Tước chiến đội kém nhân khí hơn nhiều. Thậm chí có người cho rằng nên tách hai đội này ra để đấu với hai đội kia, sau đó cả hai đội kia đều vào chung kết quyết một trận sống mái mới là đẹp nhất.

Nhưng cũng có người rất xem trọng trận đấu này.

Thiên Tước chiến đội với khả năng chiến thuật vô cùng uyển chuyển, trận hình có khả năng ứng biến cực cao. Nếu chỉ xét riêng về mặt chỉ huy thì thậm chí đội trưởng của Thiên Tước Chiến đội còn được đánh giá cao hơn Hoàng Gia Bảo một bậc. Hơn nữa đội hình Thiên Tước cũng không yếu, họ có sự

liên kết chặt chẽ và khả năng công kích linh hoạt chuẩn xác như một dòng nước mạnh luôn tìm kẻ hở mà tràn vào, chỉ cần người bị quấy rối lộ ra sơ hở thì đồng nghĩa với nguy hiểm trí mạng.

Còn Lưu Vân Hoàng Phong trước kia bị đánh giá không cao nhưng từ những gì thể hiện ở trận đấu trước đã khiến người ta phải thay đổi cách nhìn. Chiến thuật trận pháp lưu thực ra chẳng phải là lần đầu tiên xuất hiện, nhưng mạnh mẽ và hiệu quả như Lưu Vân Hoàng Phong thì cực kỳ hiếm thấy, đó là vì trong chín người lại có đến ba cao thủ trận pháp là Vũ Thanh Hà, Độc Cô Truy Dương và một kẻ có khả năng sẽ là quán quân trận đạo Triệu Thiên Bình. Mà sự phối hợp giữa các thành viên cũng rất hoàn hảo, tất nhiên là không kể đến Triệu Thiên Bình. Nhưng họ có trận pháp cường đại bổ sung cho điểm đó, hơn nữa đó cũng chưa hẳn là thiếu sót nếu tận dụng tốt chiến thuật tám một.

Nhưng sẽ ra sao nếu như nó là thiếu sót, hơn nữa lại gặp phải chiến đội có khả năng tận dụng sai lầm cực tốt như Thiên Tước chiến đội. Một trận đấu cũng rất đáng được mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Thay đổi chiến thuật

Huyền Phong Bá Kiếm ra quân với đội hình phân ra ba hướng lấy Tam tài kiếm trận làm chủ, lại gắn kết với nhau bằng Tam luyện kiếm vực là trận pháp dùng kiếm bảo môn phòng ngự rất tốt.

Lần nhập trận này tiết tấu chiến đấu của Huyền Phong Bá Kiếm cũng có sự thay đổi lớn. Thay vì lựa chọn áp đặt thế trận với lối tấn công nhanh đến nghẹt thở như trước, họ lại triển khai đội hình một cách chậm rãi với ý đồ thăm dò và nắm giữ tình hình đối phương trước. Có thể nhận thấy rõ khi đối đầu với một đối thủ mạnh thì bọn họ cũng rất cẩn thận.

Còn Lưu Vân Thái Thượng lập đội hình Song hợp lưỡng nghi bổ hóa ngũ linh trận, nhưng ngũ linh lúc này lại có khác biệt rất lớn với những trận đấu lúc trước. Năm võ giả tiên thiên trang bị kiếm nhưng lại không đi với khiên trụ như trước mà thay thế bằng cung tiễn, điều này khiến tầm công kích của họ bỗng nhiên thay đổi xa gần đều đầy đủ, có thể nói với chọn lựa này thì công kích của đội hình ngũ linh trở lên nguy hiểm hơn bội phần.

Để bổ sung cho sự suy giảm ở phòng ngự, Lưu Vân Thái Thượng lấy hai thành viên trong một lưỡng nghi bố trí năm kỳ trận thành một Ngũ hành nguyên giới trận phụ lên năm thành viên cận chiến. Tuy quy mô không đạt như Văn Trung Hoàng Phong nhưng Ngũ hành nguyên giới trận được thi triển từ năm cây trận kỳ cũng mang lại tác dụng phòng thủ và tăng cường tốc độ khá hiệu quả. Với sự bố trí này, Lưu Vân Thái Thượng chuyển đổi trận hình vốn phòng thủ kiên cố sang trận hình phòng thủ đa năng và tăng cường sự linh hoạt lên bội phần. Điều này khiến cho một Lưu Vân Thái Thượng được biết đến với khả năng phòng thủ tuyệt đối và phản công sắc bén giờ lại càng nguy hiểm bội phần.

Một đội tấn công điên rồ bỗng trở nên thận trọng, một đội bậc thầy phòng ngự lại trở nên khó đoán. Nhìn vào trận đấu, mọi người đều dự đoán được các đội không phải nhất thời ứng phó mà là đưa ra chiến thuật mạnh nhất đã chuẩn bị từ lâu của mình, một trận đấu kịch tích đáng mong đợi.

Nhiều sự thay đổi chắc chắn sẽ đem đến bất ngờ cho đối thủ, nhất là Huyền Phong Bá Kiếm gặp đội hình chuyển sang linh động quá mức của Lưu Vân Thái Thượng thì lại tức lúng túng. Việc chia nhỏ đội hình khiến bọn họ khởi đầu bất lợi, liên tục lâm vào tình cảnh khó khăn.

Nhưng khác với dự đoán rằng Huyền phong phải nhanh chóng tụ tập để ứng phó, bọn họ lại càng chia nhỏ đội hình ra thêm, từ Tam tài trận lại phân làm ba, thành thế độc hành nhất kiếm tùy tâm biến ảo, nhưng trên đại cục lại nhanh chóng chuyển Tam luyện kiếm vực thành Cửu kiếm giới.

Lấy linh động đấu linh động, Cửu kiếm giới không ngờ lại thành công vây hãm Lưu Vân Thái Thượng vào trong kiếm vòng của mình.

Được thế không buông, kiếm giới tức biến, kiếm khí tung hoành gột đi từng tấc phòng thủ của Lưu Vân Thái Thượng.

Đội hình nhanh chóng co cụm, dù bất lợi nhưng không mấy suy yếu, Lưu Vân Thái Thượng dù không chuẩn bị trận hình phòng ngự tốt nhất nhưng dù sao đây là điểm mạnh của họ, không vì nhất thời vây hãm mà lâm vào rối loạn. Ngũ nguyên giới được thôi động tới mức tận cùng, lại được hỗ trợ bởi bốn thuật giả tu sĩ khiến hồng ngự càng thêm vững chắc.

Dù vậy tình hình lúc này có vẻ nghiêng về Huyền Phong vì trận thế của họ đã được triển khai như ý, mà Lưu Vân Thái Thượng tuy chuyển qua trận hình linh động nhưng chưa được phát huy hiệu quả, giờ lại phải lâm vào thế phòng thủ một cách cực kì bị động.

Tất nhiên Lưu Vân Thái Thượng không thể nào chấp nhận như vậy, bọn họ vừa phòng thủ vừa tiến hành công kích phản công như từng thấy, nhưng công kích bắn ra lại nhanh chóng bị loạn vũ kiếm khí trong Cửu kiếm giới ma diệt chẳng còn gì. Tác dụng duy nhất của phản công chỉ là làm chậm đi sự ma diệt phòng thủ mà thôi, nhưng nếu cứ kéo dài như vậy, thì ai cũng thấy rằng Lưu Vân Thái Thượng tất sẽ bị kiếm khí mài sạch.

Điều khiến nhiều người đặt câu hỏi là cung tiễn thủ trên vai Ngũ linh trận của Lưu Vân Thái Thượng vẫn bất động, liệu đó là sát chiêu ẩn giấu hay là bị Huyền phong ép đến không thể sử dụng?

- Có trận pháp nào liên quan đến ngũ tiễn không?

Linh Vân Đạo Nhân đang quan sát thế cục đột nhiên quay sang hỏi, tất nhiên mục tiêu là ba người am hiểu trận pháp nhất.

Vũ Thanh Hà và Độc Cô Truy Dương ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu, bọn họ, thậm chí là người đã mang cả Lưu Vân Thư viện vào đầu như Độc Cô Truy Dương cũng chưa từng đọc qua trận pháp hay chiến pháp nào liên quan đến cung tiễn cả, chỉ có Triệu Thiên Bình vẫn đắm chiêu suy nghĩ.

Chiến pháp về cung tiễn, nó biết, bản thân nó cũng hiểu vì sao Độc Cô Truy Dương và Vũ Thanh Hà không nghe đến, vì chiến pháp này không được ghi chép ở Thư viện mà nằm ở Tầng kinh các. Đây là tuyệt kĩ chiến trận Xạ nhật thần tiễn, uy lực cực mạnh khi hợp nhất trận pháp và tiễn thuật của nhiều người kết hợp lại với nhau. Tam tiễn là sơ nhập có thể tự hợp uy lực cá nhân quán chú nhất thể, ngũ tiễn hạ phẩm tiễn phong tại ý, vô kiên bất phá, thất tiễn trung phẩm bài sơn đảo hải mà đỉnh cao uy lực nằm ở cửu tiễn nhất quán, được ghi chép rằng có thể băng thiên liệt địa, xuyên phá thần dương. Dù không tận mắt chứng kiến nhưng có thể tưởng tượng đơn giản uy lực của nó không tầm thường chút nào.

Uy lực lớn cho nên muốn triển ra không phải dễ, bởi vậy mà Lưu Vân Thái Thượng mới bố trí thêm Ngũ hành giới. Nhìn qua trận này như là tăng cường phòng thủ nhưng chỉ người đã tìm hiểu qua Tầng kinh các mới thấu rõ một tầng tác dụng khác của trận này là phòng thủ thì ít mà tự năng thì nhiều. Vậy mới thấy chẳng phải tự nhiên mà Lưu Vân Thái Thượng lại sớm bị Huyền Phong Bá Kiếm dồn vào trận thế dễ dàng như vậy, mà Ngũ hành giới cũng không phải phòng ngự trận pháp đỉnh cao.

Triệu Thiên Bình nghĩ vậy bèn trả lời:

- Có vẻ là Xạ nhật ngũ tiễn, uy lực nếu kích phát có thể sánh ngang với mười tầng hợp kích Phá thiên đao.

Xạ nhật ngũ tiễn bọn họ không biết nhưng Phá thiên đao thì không lạ gì, thậm chí mới vài ngày trước đã được ném thử từ tay mấy tỉ muội của Thanh Long chiến đội.

- Xạ nhật ngũ tiễn sao, ta chưa từng nghe qua, không biết thứ này xuất xứ từ đâu?

Độc Cô Truy Dương nghe thấy điều lạ cũng trở nên hiếu kì hỏi thử khiến Triệu Thiên Bình chột dạ, nó từng được mấy vị tiền bối dặn là không được tiết lộ cho ai, giờ Ngũ sư huynh hỏi, nó cũng không thể không trả lời bèn nói tránh đi:

- Là đệ tử Kinh Vân sư huynh mới hay đến.

Kể ra cũng chẳng phải nói dối, vì thực sự nhờ Hoàng Gia Bảo đưa lên Lưu Vân Điện thì nó mới tiếp xúc được mấy kiến thức đó. Độc Cô Truy Dương gật đầu, Phiên Vũ Đạo Nhân than khẽ:

- Hẳn là đệ tử thân truyền của chương môn, biết những kĩ thuật này cũng chẳng có gì lạ.

Linh Vân cũng nói:

- Trên Lưu Vân Điện có nhiều thứ hay, muốn biết được vài thứ thì phải nhờ vào phúc của sư phụ. Tiếc thay lão nhân gia người lại không ham luyện mấy thứ đó nên chẳng bao giờ phá lệ truyền dạy cho chúng ta.

Vũ Thanh Hà lên tiếng bất bình:

- Như vậy chẳng phải chúng ta quá bất lợi hay sao. Ở Tầng thư các cất chứa nhiều kỳ thư, nếu mấy phong khác biết được thì so với chúng ta càng có ưu thế.

Mấy người khác nghe vậy đa số gật đầu, chỉ là Linh Vân vẫn không mặn nhạt xua tay:

- Cũng chưa hẳn, sông rộng không nguy hiểm bằng sông sâu, đạo thuật có tinh thông mới có uy lực. Những sở học lưu giữ ở Thư Viện chúng ta còn chưa phát huy đến tột cùng thì đừng nên ham muốn những thứ cao xa hơn, đầu có đạt được cũng chưa hẳn là điều tốt. Dù sao thì trong chiến đấu công bình, muốn có lợi thế hơn người tất phải trả giá. Xạ nhật ngũ tiễn cho dù có uy lực mạnh mẽ thực sự nhưng đến giờ này bọn họ vẫn còn chưa sử dụng tất có điều kiện hà khắc. Hơn nữa nếu bọn họ có lợi thế mà vẫn bị chúng ta đã bại thì chứng tỏ điều gì ta không cần phải nói rõ chứ?

- Đúng thế. Là chúng yếu kém mới cần lợi thế hơn người.

Vũ Thanh Hà hào hứng, Dương Cửu cũng thêm lời:

- Nếu chúng ta vô địch thì chẳng khác nào tát bọn chúng một cái thật đau.

Triệu Thiên Bình trầm âm thán Linh Vân lợi hại, chỉ một chút ý tứ đã chuyển dời khí thế thì nhược thành cường, quả không hổ là đại sư huynh.

- Nói vậy nếu phát động được Xạ nhật ngũ tiễn thì Lưu Vân Thái Thượng tất thắng hay sao?

Khổng Thương Vũ khẽ hỏi Đại sư huynh.

- Chưa hẳn, Kinh Vân là đồ đệ chương môn nhưng Bá Kiếm kia cũng là ái tử của Khổng sư thúc, thủ đoạn cao minh chắc cũng học được một hai, thắng bại lúc này bàn đến còn quá sớm.

Triệu Thiên Bình trầm đồng ý với Linh Vân Đạo Nhân. Huyền Phong Bá Kiếm cũng có thủ đoạn chẳng yếu thế chút nào, Cửu kiếm giới kia mới nhìn thì

đó là một kiếm trận cao cấp được ghi chép ở Thư viện nhưng Triệu Thiên Bình đã từng đọc qua ở Tầng Thư Các rằng Cửu kiếm giới thực ra còn một biến hóa cực kì uy lực khác đó là Cửu hoa quy tâm kiếm trận. Cửu hoa quy tâm kiếm lấy chín kiếm hợp nhất, xúc thành đại thế, uy lực so ra chẳng hề thua kém chút nào so với Xạ nhật ngũ tiễn cả.

Nhưng với điều kiện có chút nghèo nàn bên trong Mộc nhân cảnh thì cả hai chiến trận uy lực kia đều không thể nhất thời phát tác được mà phải cần tích lũy rất lâu. Một bên cần tích tụ lực lượng, một bên cần xung túc đại thế, thắng bại muốn phân ra còn phải xem bên nào hoàn thành trận thế trước.

Qua hơn canh giờ, chiến đấu dần dần đến cao trào, trận hình của Lưu Vân Thái Thượng càng thu nhỏ lại càng sáng rực.

Đúng lúc này trận hình của Huyền Phong Bá Kiếm bỗng nhiên thay đổi, từ bố trí cửu tinh tỏa trận vòng cung cũng trong Cửu kiếm giới bỗng chốc chuyển dời vị trí rồi nhanh chóng hình thành cửu cung phương vị. Kiếm khí tán loạn cũng nhanh chóng tụ tập vào cửu cung rồi dần dần hợp nhất, kiếm mang sáng chói càng lúc càng phình to rồi một đường phóng tới.

Ngay khi trận hình Huyền Phong biến hóa, Lưu Vân Thái Thượng cũng theo thất tinh vị chuyển dời ra xa. Trường cung lấp tiến, ngũ hành giới trận thu nạp qua hoa chuyển dời vào ngũ linh chiến trận. Cùng lúc đó Song hợp lưỡng nghi bỗng nhiên huyết hoa nở rộ rồi tụ lên thân tiễn, không ngờ lại tự mình hóa huyết phụ trận. Tiễn quang nhanh như cắt hợp nhất thành ngũ sắc quang mang rồi vạch một đường phá không bắn ra.

Ra sau mà đến trước, tiễn quang thế như chẻ tre không gì phá nổi. Kiếm mang thể hủy thiên diệt địa bỗng chốc đình trệ rồi va vào tiễn quang.

Tiếng rít lạnh lạnh không ngừng.

Tiền khí chỉ một chùm sáng mảnh nhỏ lại có uy lực xuyên thủng kiếm mang khổng lồ kia, từng chút ăn mòn, từng chút xuyên thấu.

Bỗng dưng một tiếng kinh thiên động địa, cả Mộc nhân cảnh cũng muốn trời sụp đất nứt. Kiếm mang vậy mà nát thành mấy mảnh bắn phá tứ tung, còn tiễn quang tuy bị hư hao nhưng vẫn một đường bạo kích hướng thẳng chiến đội Huyền Phong mà thôn phệ.

Tiền quang cắt qua, đến không khí cũng chẳng còn tồn tại.

Tiếng rít chói tai vẫn còn vang vọng nhưng quang mang từ từ phai nhạt.

Một trận này, Lưu Vân Thái Thượng vẫn duy trì tư thế bất bại. Còn Huyền Phong Bá Kiếm tuy thua nhưng cũng khiến người ta sợ hãi thán phục. Nhìn chung chiến thuật tích tụ lực lượng cả hai không bàn mà hợp, chỉ tiếc Huyền Phong Bá Kiếm vẫn kém một chút trong việc phát huy kỹ thuật, dù kiếm mang đầy uy lực nhưng bại ở sự phân tán khiến một khắc cuối cùng bị tiền khí tinh thuần phá vỡ.

Nhìn thấy uy lực kĩ thuật mà Phiên Vũ không khỏi lo âu:

- Chẳng rõ Thiên Tước có giống bọn họ không?

Mọi người đều hiểu gã lo âu cái gì, thực ra cũng chẳng thể cảm mấy đội khác thi triển kỹ thuật thượng thừa được. Linh Vân Đạo Nhân vẫn lạnh nhạt:

- Có cũng được, không có cũng được, thế mạnh của chúng ta nằm ở việc tùy cơ ứng biến, các đệ tử chuẩn bị tinh thần là được. Bọn họ có kỹ thuật, chúng ta có kỹ binh.

Mọi người nghe gã nói cũng yên tâm được phần nào, Triệu Thiên Bình cũng thầm thở ra một hơi. Vốn nó thấy việc sử dụng thư tịch ở Tầng thư các vào thi đấu lúc này thật không công bằng, thậm chí có chút hối hận khi không truyền lại cho mấy sư huynh để tăng cường thực lực, nhưng bây giờ nghe Linh vân nói vậy thì mọi chướng ngại trong lòng cũng được giải tỏa. Kỹ thuật cao siêu thực ra cũng chỉ là yếu tố bên ngoài, bản thân mới là quan trọng.

Phiên Vũ Đạo Nhân gật gù:

- Nếu chúng ta đấu trước thì có phần bất lợi, nhưng đã được chứng kiến một trận đấu rồi nên chẳng còn gì phải lo. Các đệ thấy đấy, kỹ thuật mạnh mẽ đòi hỏi sự trả giá tương đối lớn, vừa tổn hao sức để chuẩn bị, vừa lộ ra nhược điểm đội hình. Trận chiến vừa rồi Huyền Phong nếu vẫn bảo trì khả năng tấn công áp đảo trước kia thì họ đã có thể thắng, chỉ tiếc bọn họ vì quá e ngại khả năng phòng thủ mạnh mẽ của Lưu Vân Thái Thượng mà dẫn đến sai lầm trong chiến lược.

Linh Vân Đạo Nhân khẽ lắc đầu:

- Khó nói, Kinh Vân kia không đơn giản, mọi thứ xảy ra chắc hẳn đều nằm trong tính toán của hắn.

Độc Cô Truy Dương rất đồng ý với Linh Vân:

- Suy cho cùng cũng là lợi thế đã thuộc về bọn hắn từ trước khi trận đấu diễn ra nên khả năng chủ động trong chiến thuật là điều không thể bàn cãi.

Gã không nhịn được thở dài. Vũ Thanh Hà không nhịn được cầu nhàu:

- Chiến đội Thái Thượng toàn một lũ biến thái, chẳng lẽ không có cách nào hoàn toàn đánh bại được bọn hắn hay sao?

Linh Vân nhún mày suy tư rồi nói:

- Tinh thần thép, kỉ luật nghiêm minh, phối hợp chặt chẽ, chiến thuật linh hoạt, đây là chiến đội hoàn mỹ.

Triệu Thiên Bình nghe đến đây bỗng hiện linh quang khẽ nói:

- Là chiến đội hoàn mỹ, vậy nếu không phải là chiến đội thì liệu có hoàn mỹ hay không?

Linh Vân Đạo Nhân nhìn nó chờ đợi lời tiếp theo, Tiền Vạn Kim này giờ chỉ lắng nghe cũng không nhịn được mà lên tiếng:

- Lão cừ có sáng ý gì chăng?

Triệu Thiên Bình lắc đầu:

- Chỉ là có chút ý tưởng nhưng làm thế nào để vẫn chưa nghĩ ra được!

Linh Vân Đạo Nhân cũng không thất vọng mà nói:

- Có ý tưởng là được, muốn đấu với họ chúng ta phải qua trận đấu trước mặt đã. Thiên Tước là chiến đội có sự phối hợp còn chặt chẽ hơn cả Lưu Vân Thái Thượng, không đơn giản đâu.

- Hay, thật sự là chẳng nhàn tâm chút nào mà.

Thối trắng hoa lại dờ ra, Không Thương Vũ không nhịn được than thở, ai thấy cũng buồn cười cho gã.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chọi bốn

Lần nhập trận này chiến đội Vân Trung Hoàng Phong lại phân chia một tám như lúc ban đầu mà không tụ hợp như trận vừa rồi. Mặc dù Trận phù lưu vô cùng mạnh mẽ nhưng chiến thuật này không nên lạm dụng vì nó mặc dù bá đạo mạnh mẽ nhưng lại có một nhược điểm vô cùng lớn đó là sự tiêu hao năng lượng, càng dùng lâu càng hao tổn, nếu trong thời gian ngắn không thể giành chiến thắng thì sẽ cạn kiệt linh lực. Do vậy chiến thuật này chỉ nên sử dụng khi phải đối đầu với chiến đội hùng hổ như Thanh Long và điều kiện tiên quyết là đối phương bị bất ngờ không kịp phòng bị. Với chiến đội Thiên Tước, bọn Triệu Thiên Bình không thể liều lĩnh như vậy.

Bố trí chiến thuật tám người là dựa vào khả năng phối hợp ăn ý của tám vị sư huynh và bản năng đơn chiến tập kích của Triệu Thiên Bình, nếu phát huy được hết khả năng thì chiến thắng là điều có thể.

Triệu Thiên Bình độc thân độc hành vừa tiện ứng biến vừa tiện do thám tình hình đối thủ, với thân pháp cực nhanh của mình nó tương đối tự tin duy trì khoảng cách để tránh bị đối phương tập kích.

Triệu Thiên Bình đang băng băng thẳng tiến thì đột nhiên phía trước xuất hiện bóng người đang di chuyển cực nhanh. Cả hai đều nhận ra sự xuất hiện của đối phương liền lập tức dừng bước.

Chợt thấy đối phương bỗng thủ ấn nhanh gọn kết ra rồi “Bùm” một tiếng, khói bụi đầy trời khiến tầm mắt của Triệu Thiên Bình bị cản trở. Nó định đuổi theo nhưng lại chẳng thấy gì, lại lo đối phương có mai phục nên Triệu Thiên Bình đành lùi lại một chút. Khi khói bụi tán đi, chẳng còn ai nữa.

- Chẳng lẽ đối phương chỉ có một người, chắc hẳn là thế nên mới vừa gặp đã trốn đi. Chẳng lẽ đối phương lại nhận ra mình, hay vì lí do gì mà vừa gặp đã tẩu đi, nhưng trong Mộc nhân cảnh chẳng thể nhận biết được ai ra ai mới đúng.

Triệu Thiên Bình đắm chiêu một lúc rồi chợt tỉnh:

- Bọn họ cũng như ta, là thăm dò, nhưng lại chia ra nhiều lực lượng hơn. Như vậy hẳn đã có tình báo về bố trí của bọn ta, như vậy nếu họ lấy cả chín người bố trận để đối phó với mấy vị sư huynh hoặc phái nhiều người hơn tiến hành vây hãm ta vậy thì không ổn.

Mấy người Triệu Thiên Bình đã phân chia lộ tuyến để dễ bề hành động và hỗ trợ lẫn nhau, bản thân Triệu Thiên Bình chỉ có một người vốn dĩ dễ dàng né tránh ánh mắt nhưng không ngờ đối phương lại tủa lưới điều tra. Bên nó đã thế, bên mấy vị sư huynh thanh thế càng rền rang nên bị phát hiện chắc hẳn là điều không thể tránh khỏi, như vậy chẳng khác nào đối thủ đã nắm rõ bố trí của chúng ta.

Tình hình có chút bất lợi nhưng bây giờ tụ hợp thay đổi chiến thuật thì không được, vì chiến thuật đưa ra từ trước, nếu là chiến đội khác còn có thể linh động thay đổi, chỉ là Vân Trung Hoàng Phong lại có Triệu Thiên Bình là mắc xích rồi rắc rối mà thích ứng kịp, do vậy dù có linh động cũng chỉ nằm trong khuôn khổ tám người mà thôi.

Triệu Thiên Bình thay đổi phương hướng về phía đội hình của mấy sư huynh.

Cách thức di chuyển cũng khác, thay vì chạy trên mặt đất thì lại bay nhảy giữa những cành cây, vừa lợi dụng rừng rậm để ẩn nấp vừa có tầm quan sát rộng hơn. Trên đường Triệu Thiên Bình cũng phát giác được hai người do thám nữa nhưng vừa nhìn thấy thì họ lại tung hỏa mù đi mất. Chẳng mấy chốc Triệu Thiên Bình đã áp sát mấy vị sư huynh ở vùng đất trung tâm.

Vẫn chưa có gì xảy ra, tám người vẫn trong trận hình chặt chẽ chờ đợi đối phương xuất hiện. Bản thân Triệu Thiên Bình thì im mình ở mé rừng quan sát.

Từng chút thời gian trôi qua.

Đột nhiên màn rừng đằng trước xuất hiện một lam sắc quang cầu nhanh như chớp bắn ra. Có điều uy lực không quá mạnh, mà bọn Linh Vân vốn đã đề phòng nên chẳng chút khấn phá bỏ.

Chẳng để họ rảnh tay, lại một hoàng sắc kiếm khí bắn phá, cứ thế công kích nối tiếp công kích, nhưng chẳng thể làm khó được bọn Linh Vân.

Nhưng chẳng ai dám lơ là vì biết đó chỉ là thăm dò của đối phương.

Quả đúng như vậy, chẳng mấy chốc sau công kích liền xuất hiện ở hai hướng, rồi ba hướng, công kích nhanh dần, trong nhẹ lại có nặng khiến việc chống đỡ cũng khó khăn hơn một chút. Nhưng điều này chỉ nói nên đối phương tăng cường thăm dò chứ chưa đến công kích mạnh mẽ thực sự.

Lại một lát, đột nhiên một quang hoa cực lớn xuất hiện ở mé tả một đường sét vang chớp giạt đánh uỳnh vào lớp phòng thủ của Hoàng phong.

Uy lực mạnh mẽ và bất ngờ, đủ làm tám người đang ở thế thủ cũng không nhận được có chút rung chuyển.

Sau quang hoa, trên không liền vọt ra bốn người với Tứ tượng hợp nhất kiếm khí lấy thế thái sơn áp đỉnh mà lao xuống. Không chỉ vậy, dưới đất cũng đồng thời xuất hiện năm người với thế trận phân tán khó hiểu tiến nhanh về phía trận hình Hoàng Phong.

Triệu Thiên Bình ở xa qua sát khá lo lắng nhưng cũng nhận ra công kích của đối thủ tuy lăng lệ nhanh chóng nhưng uy lực còn thiếu lắm. Với Bát quái thuẫn của mấy người Vũ Thanh Hà thì dư sức chống đỡ.

Đột nhiên nó thăm hô không tốt.

Lúc đầu Triệu Thiên Bình nhìn năm người tiến ra kia có vẻ như muốn yểm trợ công kích của bốn người trên không kia, vì thế công của họ rất khó hoàn thủ. Nhưng nếu chú ý của công kích kia thì có điểm rất kì dị, đó là thanh thế quá lớn, lớn đến không bình thường, bản thân nó sờ dĩ nhận ra công kích kia là yếu vì nó tinh thông ảo trận, mà trong công kích kia lại xảo hợp dùng ảo thuật để tạo ra thanh thế. Nhưng ảo thuật này rất tinh vi, bọn sư huynh trong nhất thời khó mà nhận ra được.

Nếu vì đánh giá sai lầm mà công kích sai lầm thì mới tạo nên nguy hiểm trí mạng, năm kẻ phân tán kia mới thực sự là nguy hiểm.

Dù chưa nhận ra đối phương muốn làm gì nhưng Triệu Thiên Bình không thể ngồi yên được nữa, nó từ ngọn cây nhảy xuống rồi với tốc độ nhanh nhất để tiến lại viện trợ.

Nhưng đã muộn.

Công kích “đầy uy thế” chạm vào Bát quái thuẫn liền bật ra, bốn kẻ kia cũng theo đó mà văng ra hơn chục trượng, nhưng nhờ có chuẩn bị trước mà thực chất va chạm cũng không mấy kinh thiên nên chẳng ai có tổn thương gì.

Có điều lúc này năm kẻ phân tán kia đã hoàn toàn vây quanh tám người bọn Linh Vân ở giữa. Lúc này trong tay cả năm người đều đồng loạt giương kiếm múa lên một kiếm chiêu quái dị rồi nhắm thẳng vào bàn chân trái mình mà cắm xuống. Đúng vậy, là nhắm thẳng vào chính chân trái của mình, không một chút do dự.

Triệu Thiên Bình vừa nhìn thấy hành động kì quái kia thì lập tức quay đầu bỏ chạy. Bỏ chạy càng nhanh càng tốt, nếu không sẽ lâm vào tình cảnh một chọi bốn, vì nó biến thủ kiếm kia là như thế nào.

Định thân ngũ phương kết giới, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Nếu đối phương hoàn thành trận thế thì tám vị sư huynh sẽ chính thức bị giam lại trong kết giới, mặc dù không nguy hiểm nhưng tất cả sẽ bất động, từ năm kẻ thì pháp cho tới tám vị sư huynh đều vô pháp dịch chuyển.

Nhưng vấn đề là bên ngoài còn mỗi Triệu Thiên Bình mà đối thủ còn đến bốn người có thể tự do hoạt động. Trận hình này nó đã xem qua nên chẳng lạ gì, vì thế nên không chút chần chờ mà đào tẩu, mà bốn kẻ kia cũng chẳng phí phạm chút thời gian tiến hành truy đuổi.

Ý đồ của đối phương lúc này đã lộ, rõ ràng là muốn tiêu diệt nó để lấy lợi thế đối đầu với mấy vị sư huynh.

Nhưng dù Triệu Thiên Bình có chạy nhanh đến mấy vẫn cảm giác được bị người ta truy theo, dù cố gắng hết sức nhưng chẳng thể cắt đuôi được. Nó sợ hãi nhớ lại hỏa mù lúc trước, đó không chỉ là che mắt mà còn có thể là thuật đánh giấu nữa, như vậy dù nó có chạy đến kiệt sức cũng không thể thoát được thuật truy tung của đối phương.

Chỉ có chiến.

Nhưng một chọi bốn thì làm sao mà thắng.

Không thần tốc bại, nếu thế thì bọn sư huynh sẽ lâm vào hoàn cảnh thua người, mà chiến đội như Thiên Tước nếu có lợi thế hơn người thì tức nhiên sẽ chiến thắng.

Vậy nó không thể thua, hoặc tối thiểu không thể thua đơn giản như vậy được.

Trăm ngàn suy tính trôi qua trong khoảnh khắc, bản thân nó mạnh nhất về trận pháp nhưng hiện giờ lại không mang trận kỳ, những thủ đoạn khác khó mà dùng được khi dính phải thuật truy tung, hoặc chạy trốn, hoặc chiến đấu trực diện, nhưng ở cái địa hình không quá lớn như thế này thì chạy trốn được mấy khi, rồi chẳng mấy chốc sẽ bị vây khốn, như vậy chẳng bằng liều một trận cũng tốt, lại có khả năng thay đổi tình thế.

Nhưng tính ra cũng không phải liều mạng vô ích, tuy là một đầu bốn nhưng nếu may mắn lấy được một chút lợi thế thì tình hình sẽ đảo ngược. Hiện giờ nhìn thì có vẻ Thiên Tước chiếm thế nhưng nếu chỉ một người trong số họ bị hạ thì mọi chuyện sẽ xoay chuyển hoàn toàn. Vì khi đó tám người bên mình vẫn bảo tồn nguyên trạng mà đối phương lại có hao tổn ít nhiều.

Nó cân nhắc một chút rồi vòng lại chỗ mấy sư huynh. Mặc dù biết Định thân giới không thể công phá từ bên ngoài mà chỉ có thể hao mòn từ bên trong, khổ nỗi mấy sư huynh lại chẳng biết gì về kết giới này cả vì nó cũng xuất phát từ Tầng thứ các, nhưng Triệu Thiên Bình không có ý phá kết giới mà chỉ muốn ra vẻ cố gắng để đánh lừa đối thủ. Hơn nữa chỉ duy nhất chỗ này có địa hình trống trải bằng phẳng để thân pháp linh hoạt của nó dễ bề phát huy.

Nhưng mọi chuyện không được thuận lợi, có vẻ đối phương đoán biết được phần nào ý đồ của nó mà bọn họ vừa truy tung vừa phong tỏa đường ra. Đội hình bốn người bố trí không xa không gần, đủ gần để viện trợ lẫn nhau lại đủ xa để nói rộng phạm vi bao vây. Nhiều lần Triệu Thiên Bình muốn đột phá nhưng không thành, mặc dù nhìn trận hình đối phương thừa thốt nhưng hành động lại cực kì liên kết, hợp tác một cách vô cùng khôn khéo, lại nắm rõ hành tung của Triệu Thiên Bình nên bản thân nó gặp phải khó khăn cực lớn.

Dẫu biết chỉ huy của đối phương cực kì lợi hại nhưng chẳng ngờ lại khó chơi đến như vậy, trận hình phối hợp Triệu Thiên Bình không nhận được phải thán khen ngợi.

Lại thử tấn công vài lần, Triệu Thiên Bình quyết định chọn một người để cường công đột phá, có điều nó chưa kịp ra tay thì đối thủ đã tụ hợp lại thành nhóm hai người khiến ý đồ của nó càng thêm thất bại. Bốn người chia hai đội hình thành thế gọng kìm cực kì khó chịu, nếu kéo dài thời gian thì dù tốc độ bản thân nó có nhanh đến đâu hơn nữa thì cũng sẽ lâm vào thế khó, bởi lẽ muốn thi triển Phong hành bộ tất dùng linh lực, mà trạng thái mộc nhân của nó lại chẳng chứa linh lực quá nhiều.

Nếu đã như thế Triệu Thiên Bình chỉ còn có thể lui về đại lộ mà thôi. Dù không gian ở đại lộ không thoải mái như bình nguyên, nhưng so với những địa hình vô cùng bất lợi khác như rừng rậm hoặc sông suối thì còn tốt hơn nhiều.

Quyết định như vậy, Triệu Thiên Bình bèn tăng tốc.

Địa hình không lớn, chẳng mấy chốc nó đã thoát khỏi rừng rậm. Đối phương cũng chẳng buông tha, ngay lập tức nó bị dồn vào tình thế hai mặt giáp công.

Tình hình trước mắt khiến Triệu Thiên Bình cực kì khổ não. Đối phương cứ như nắm rõ từng dự định của bản thân nó mà ra bố trí, điều này khiến tâm lý nó có cảm giác khó chịu cực kì. Tiến ra đại lộ những tưởng sẽ có không gian tung hoành, nhưng rốt cuộc lại lâm vào thế vây hãm càng thêm chặt chẽ.

Lúc này chỉ có thể đấu.

Không chút chần chừ Triệu Thiên Bình liền lao vào tấn công chiếm thế chủ động không để đối phương kịp bố trí thêm thứ khó chịu gì.

Nắm thẳng một đối tượng, Triệu Thiên Bình liền xuất kiếm. Kiếm phong cực nhanh chỉ trong chớp lát đã áp sát đối thủ, nhưng dường như kẻ kia cũng không ham chiến, thế phòng ngự vừa ra, nàng ta liền lập tức triệt thoái.

Kiểm phong va chạm vào quang mang phòng ngự liền bị kiềm chế, đúng lúc này tiếng gió phía sau đột nhiên vun vút, Triệu Thiên Bình liền lập tức lẩn xa qua một bên tránh né mới thấy được có hai người nhân cơ hội muốn đánh vào đằng sau nó.

Lại qua vài lần giao thủ, mặc dù kiếm chiêu của Triệu Thiên Bình tinh diệu nhưng chẳng thể thoát ra sự giáp công của hai nàng kia. Tình thế lập tức căng go vì Triệu Thiên Bình lúc này không chỉ đấu với hai người hợp công mà ở xa còn một cặp tu sĩ luôn sẵn sàng đạo thuật trên thay mà ném nó bất kì lúc nào.

Đột nhiên áp lực bạo tăng, trong hai người giáp công bỗng có một nàng kiếm chiêu trở nên lăng lệ mạnh mẽ, khiến Triệu Thiên Bình buộc phải chuyển từ tư thế giao thủ sang phòng thủ, nhưng kiếm thuật của đối phương không dừng tại đó mà liên tục tăng cường khiến Triệu Thiên Bình vừa kinh vừa sợ. Không ngờ đối phương lại có người sử kiếm diệu đến thế, nhưng trước đến nay trong chiến đội Thiên Tước chưa có nghe qua người nào lợi hại như vậy, kiếm của người này so ra chẳng hề kém Không Thương Bá, chỉ khác một chút là Bá kiếm như cuồng phong, như hỏa bạo thì kiếm của người này lại nhu mềm như nước, nước chảy không ngừng, uyển chuyển lại không thiếu sự mạnh mẽ của sóng lớn, của thác dữ.

Không chỉ ứng phó với kẻ địch lợi hại, bên cạnh còn một kẻ quấy phá, lại thêm hai tu sĩ bên ngoài có thể xuất kỳ bất ý tấn công, nếu không phải gần đây Triệu Thiên Bình có chút tiến bộ về kiếm thuật bản năng thì lúc này đã bại vong rồi.

Khổ nỗi những đường kiếm của nó chỉ là học tập về kiếm chiêu bên ngoài, còn kiếm quyết kiếm pháp lại mù tịt nên so ra kém đối phương rất nhiều.

Đây cũng là hạn chế bất đắc dĩ.

Phải biết rằng muốn kiếm chiêu phát huy tối đa uy lực cũng không phải chỉ có mỗi kiếm chiêu tinh diệu về ngoài như vậy, mà nội ngoại kết hợp mới là chân lí. Ngoại là ngoại công, thể hiện ở chiêu thức, thân pháp còn nội tức là khí, nội công thể hiện ở việc điều khiển chân lực nhập kiếm. Nội công ở người tu đạo là linh lực còn ở người luyện võ là nội lực, mà bản thân Triệu Thiên Bình thì linh lực yếu kém không chỉ trong Mộc nhân cảnh mà kể cả bên ngoài nên sự thấu hiểu với linh lực không quá cao. Còn về nội lực, bản thân nó chẳng phải võ tu nên chẳng thể hiểu, nếu là một võ giả khác, tí như tiên thiên võ giả chẳng hạn lựa chọn Mộc nhân cận chiến thì với sự am hiểu nội lực để kích phát sức mạnh thân thể của họ sẽ phát huy kiếm quyết mạnh hơn Triệu Thiên Bình bội phần.

Bản thân Triệu Thiên Bình lựa chọn cận thân chiến đấu, nhưng không chọn đường nội lực mà lựa chọn linh lực, điều này cũng là bất đắc dĩ nên khiến bản thân linh lực của nó không nhiều, lại không có nội lực để kích phát sức mạnh nên thành ra nằm vào tình thế ngộ không ra ngộ mà khoai cũng chẳng ra khoai.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thân Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Toàn sơn kỳ chiêu

Phương pháp chiến đấu của nó chỉ là dựa vào ngoại công đơn thuần và đạo thuật sơ cấp để hỗ trợ. Mặc dù không quá mạnh nhưng linh hoạt hơn người tu võ đơn thuần, có điều như vậy thì uy năng kiếm kỹ cũng lụn bại. Nếu gặp tu sĩ bình thường hoặc võ giả đơn thuần hẳn là nó sẽ có lợi một chút, nhưng khi gặp phải cao thủ thì nhược điểm sẽ lộ ra ngay.

Lúc này đối đầu chính với nó chính là một kiếm tu cao thủ, không hiểu nữ lang kia là ai nhưng mặc dù không có sức mạnh của võ giả nhưng đạo thuật phát huy tinh thể cộng với kiếm chiêu uyển chuyển tạo nên một thứ đạo gia kiếm thuật thật sự lợi hại.

Sau Không Thương Bá thì đây mới là lần thứ hai Triệu Thiên Bình đối đầu với một đạo gia kiếm thuật cao thủ như vậy. Thậm chí so với Không Thương Bá lúc trước còn cao hơn một bậc. Điều này cũng không phải chỉ ra rằng năng lực kiếm thuật cao minh hơn mà do lúc trước Không Thương Bá lấy luyện kiếm làm chính nên uy lực kiếm thuật không được phát huy tận tình. Nếu hai người này dốc sức với nhau một trận, chẳng biết ai sẽ hơn ai.

Triệu Thiên Bình cũng không ngờ trong đội ngũ Thiên Tước lại ẩn tàng cao thủ cận thân chiến đấu như vậy, nhưng dù sao kĩ năng của nó cũng đã tăng trưởng lên nhiều nên dù bị dồn vào cảnh khó nhưng vẫn chưa đến mức thất thủ ngay.

Còn cơ hội vùng kiếm, tức là nó còn cơ hội xoay chuyển cục diện, nhưng phải nhanh.

Đột nhiên Triệu Thiên Bình dùng thân pháp Phong hành cực tốc thoát ra khỏi sự đeo bám trong phút chốc của kiếm tu kia rồi nhanh chóng tận dụng chút sơ hở để xoay ngược tấn công kiếm sĩ còn lại với thể kiếm lăng lệ ác liệt của Lạc điệp quy khư. Kiếm phân bách tướng, vô tung vô ảnh mà cực tốc cực hung khiến đối thủ trở tay không kịp phải rút về phòng thủ.

Tận dụng sơ hở, Triệu Thiên Bình đẩy mạnh thể công để nói gần khoảng cách với cao thủ kia.

Lúc này dĩ nhiên hai tu sĩ áp trận phải tiến đến hỗ trợ, trong tay họ liên tục đánh ra từng đạo pháp thuật kết hợp nhắm thẳng hướng tới của Triệu Thiên Bình mà bắn.

Lợi dụng thân pháp lanh lẹ, Triệu Thiên Bình dễ dàng né tránh những mũi tấn công kia, thể công chẳng giảm chút nào. Nhưng lúc này đằng sau lại vang lên tiếng gió vun vút, Triệu Thiên Bình biết rằng cao thủ kia chỉ trong chớp lát sẽ lại tiếp cận gần lấy bản thân mình.

Nhưng mục đích của nó tạm thời đạt được, đó là thu hút sự tấn công của hai tu sĩ và dựa vào việc họ phải viện thủ mà thay đổi vị trí của họ. Lúc này bốn người bao vây hình thành thế giáp công ba trước một sau.

Triệu Thiên Bình thấy vậy lại một lần nữa thay đổi hướng tấn công. Thể kiếm lại càng nhanh đến cực hạn nhắm thẳng cao thủ kiếm thuật kia mà tới.

Dù uy lực suy yếu do nội công không đủ, nhưng với kiếm chiêu thượng thừa, Triệu Thiên Bình tự lấy ưu điểm bù vào yếu điểm của mình, từng kiếm vừa đâm vừa chém lấy góc độ vi diệu hóa đi lực lượng đạo thuật của đối thủ, như thái cực xoay chuyển, từ đó mà biến nhược thành ưu, chiếm lại lợi thế.

Kiểm cần nội ngoại kết hợp uy năng mới đầy đủ, nếu thiếu một trong hai thì uy lực giảm sút, nhưng nếu một trong hai phát huy đến cực hạn thì khuyết điểm cũng thành ưu điểm. Lấy cực hạn kiếm chiêu tầng tầng lớp lớp như thiên y vô phòng san lấp đi khoảng cách nội công, từ đó mà giành lấy ưu thế.

Thiên hoa loạn trụ, Hoành sơn nhất kiếm, Tán vũ vô sắc kiếm, Bài vân kiếm, ... từng chiêu nối tiếp từng chiêu như hoa rơi nước chảy không ngừng được thi triển không chút gián đoạn.

Song đối phương cũng không phải tay vừa, vài bước lùi lại bắt nhịp phòng thủ, sau đó cước bộ của nàng cũng dần dần vững chãi, kiếm kỹ càng thêm mượt mà uyển chuyển, không nhanh không mạnh mà nhẹ nhàng khoan thai, ấy vậy mà lấy nhu chế cương lần lượt hóa giải từng đường kiếm sắc bén của Triệu Thiên Bình. Lấy lại nhịp độ, không một chút chần chừ nàng ta liên tục linh khí vào kiếm, kiếm quyết lập tức mang hơi thở của hải dương bao la, lấy lực phá lực một cách không khoan nhượng.

Thế tới của Triệu Thiên Bình cũng vì thế mà bị kiềm hãm, buộc lòng nó phải gia trì thêm lên song thủ Vạn tượng ẩn mới duy trì được chút ưu thế bên ngoài.

Mãi lo đấu với kẻ địch trước mắt, sau lưng nó liền lộ ra sơ hở cực lớn, thế là không chút chần chừ, hai tu giả phía sau liền nhân thời cơ kích phát đạo thuật mạnh mẽ nhằm đánh úp.

Hai luồng quang mang một thanh một hồng lấy thế sấm vang chớp giật nhằm lưng nó đánh tới, tiếp sau mà một kiếm quang sắc lẹm được gia trì đạo thuật đầy uy thế chẳng chút chần chừ, đứng trước lại bị quán lấy bởi kiếm thuật thượng thừa.

Tình cảnh lúc này có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, chỉ trong chớp lát nữa e rằng Mộc thân của Triệu Thiên Bình sẽ bị phanh thây.

Nhưng đột nhiên nó lại khẽ mỉm cười.

Không đợi sát chiêu ập đến, Triệu Thiên Bình liền cấp tốc ẩn quyết, tắt cả linh lực trong người nhanh chóng bạo khởi. Lấy cẳng tay phải làm tâm, một con lốc linh lực đột nhiên tỏa ra, dần dần cuốn lấy cả người nó. Thanh thế lốc xoáy so với hai đạo quang mang ập tới thì kém xa, nhưng ẩn hàm ý cảnh cuồng phong đặc dị, không hề đã phá hai luồng quang mang kia mà nương theo sức mạnh của chúng để cuốn vào vòng xoáy của mình. Hai luồng quang mang gia nhập khiến lốc xoáy linh lực bùng nổ trở thành lực lượng khủng bố nương theo mũi kiếm của Triệu Thiên Bình trở thành một mũi khoan ánh sáng không lồ xuyên thẳng vào kiếm tu đối diện.

Quang mang bùng nổ xóa sạch mọi thứ trên đường nó đi qua, chỉ để lại trên đất một rãnh cắt xoắn dài mấy chục trượng.

Quang mang qua đi, đối thủ cũng chẳng còn.

Triệu Thiên Bình dần dừng lại nhưng vẫn giữ tư thế đâm tới, một kích toàn lực khiến thân thể nó chẳng còn chút hơi sức, bỗng nhiên trên ngực nó lóe ra ánh kiếm. Nó nhìn thấy nhưng chẳng sức đầu mà cảm thấy đau đớn nữa, trước khi tan biến khỏi Mộc cảnh nó chỉ khẽ mỉm cười thỏa mãn mà thôi.

Cả đấu trường chìm vào kinh ngạc, có kẻ còn quên cả hô hấp. Thật sự là vô cùng kinh ngạc, bọn họ chưa từng chứng kiến một Toàn son đạo pháp nào như thế cả, trong trường hợp này phải nói là Toàn son kiếm pháp mới đúng, nhưng việc hấp thu công kích để tăng cường uy lực của chính bản thân mình như vậy là chưa từng diễn ra. Có kẻ không tin vào mắt mình mà hỏi:

- Đó chẳng phải là ẩn pháp của Toàn son thuật sao? Nhưng thế nào lại sử dụng được như thế? Chẳng lẽ là đạo pháp khác nhưng kết ẩn tương tự sao?

Một kẻ có vẻ hiểu biết nhũn mảy suy nghĩ một chút rồi chậm rãi giả thích một cách không chắc chắn lắm:

- Có vẻ là Toàn son thật, nhưng cách vận dụng dòng xoáy linh lực như thế hẳn là do tiểu tử kia rất hiểu về đạo thuật này, trong sát na mượn lực đã lực một cách cực kì chính xác.

- Hóa ra Toàn son còn có thể dùng theo cách này, nếu có thể học được thì uy lực không những được tăng cường mà còn có tác dụng phòng thủ nữa chứ, quả nhiên là một cách hay.

Kẻ kia không nhìn được mà tán thán nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu:

- Khó, muốn phát huy ra uy lực như vậy phải có hoàn cảnh tương tự mới được. Tiểu tử họ Triệu thật không đơn giản, ban đầu hẳn làm ra về chiến đấu điên cuồng, những tương việc di chuyển tấn công nhanh một cách bất ngờ nhờ lợi thế thân pháp của hắn là để tìm đường thắng, nhưng thực chất những bước di chuyển kia lại đưa đối thủ vào cái bẫy giăng ra sẵn.

- Ý người là nó đã tính toán trước.

- Có thể xem như vậy, mặc dù tình thế của nó là bị vây công cực kỳ nguy hiểm nhưng kẻ mong muốn kết thúc nhanh trận chiến lại là bên Chu phong bởi thuật kết giới của họ dù lợi hại nhưng tiêu hao cũng không ít, nếu trận chiến kéo quá dài thì dù có tiêu diệt được tiểu tử kia thì lợi thế chẳng bù tiêu hao. Mà tiểu tử họ Triệu kia lợi dụng điểm này mới lộ ra sơ hở sau khi đã dồn hai tu sĩ kia về một bên để bọn họ tung đòn tất sát vào sau lưng, khi đó mới lợi dụng Toàn son thay đổi chút phương hướng để đánh bại kẻ địch.

Người nghe giải thích gật gù hiểu ra nói:

- Như vậy muốn phát huy uy lực kia thì phải lợi dụng công kích từ phía sau mới được sao?

- Cũng không hẳn, trong trường hợp này do linh lực của họ Triệu quá yếu so với đối thủ nên mới phải cực khổ bố trí như thế, nếu Toàn son mạnh hơn hẳn sẽ có tác dụng tá lực lớn hơn. Một điều quan trọng là không ai ngờ sức bật của tiểu tử này lại lớn như vậy.

Kẻ kia sáng mắt:

- Hà hà, như vậy thức này có thể dùng phòng thủ một cách khá tốt, phải tu luyện thật kĩ mới được. Vị huynh đệ họ Triệu này cũng thú vị đấy chứ.

Kẻ còn lại nhũn nhũn mảy, mặc dù hẳn giải thích ra cũng tự cảm thấy rõ ràng, nhưng vẫn cảm giác thiếu thiếu gì đó, nếu thuật này có tác dụng như vậy thì trước kia hẳn phải có kẻ phát hiện ra mới đúng, thật kì lạ. Mặc dù thấy kỳ lạ nhưng hắn cũng chẳng thể giải thích.

Hắn không giải thích được, nhưng không phải ai cũng như vậy, ở một nơi khác có một nhóm người bàn tán:

- Tuy không rõ ràng nhưng đã uẩn hàm một chút ý cảnh.
- Nhưng là ý cảnh gì?
- Rất kì lạ, khó phán đoán... nhưng có thể khẳng định không phải Toàn sơn ý cảnh.
- Chẳng lẽ là đạo niệm ý cảnh, nhưng nó mới chỉ nhập môn tu luyện, thật vô lý.
- Đạo niệm nằm ở ngộ tính chứ không nằm ở tu vi, nhưng cũng không thể khẳng định được.
- Hay là trực tiếp hỏi nó?
- Có lẽ không cần, sau này sẽ biết thôi.
- Được rồi, việc trước mắt là nên hỗ trợ nó thật tốt để hoàn thành kế hoạch lần này.
- Một đám lão già lại để một đứa trẻ sắp xếp, thật chẳng hiểu nổi là nguy cơ sớm tối hay chỉ là trò đùa.
- ...

Triệu Thiên Bình rời khỏi Mộc nhân cảnh liền khom người chấp tay với đối thủ của mình. Hóa ra cao thủ kiếm thuật lại là một cô nương yếu điệu, nàng ta nhìn Triệu Thiên Bình khẽ gật đầu mỉm cười rồi rời đi đường như chẳng để thắng bại ở trong lòng.

- Quả nhiên là cô nương tốt, so với đám Thanh Long hôm trước thật cách nhau một trời một vực. Chẳng trách Tứ sư huynh vẫn hay khen ngợi.

Khẽ làm bầm một chút, Triệu Thiên Bình liền quay về phần khán đài của mình để quan sát mấy sư huynh. Bạch Vân Chân Nhân nhìn nó khẽ gật đầu mỉm cười tỏ vẻ hài lòng rồi nói:

- Con làm rất tốt, nhưng không cần phải quá cố sức.

Triệu Thiên Bình hiểu sư nói cô sức là về chuyện gì, nó khẽ lắc đầu tỏ ý không sao rồi ngồi xuống. Bạch Vân Chân Nhân thấy thế đành than khẽ, lão cân nhắc một chút mới nói:

- Con bỏ công sức vì môn phái là chuyện tốt nhưng đừng nên làm vật hy sinh cho lợi ích người khác.

Triệu Thiên Bình khẽ sùng sốt rồi trong lòng đột nhiên trầm xuống, không phải tự nhiên sư phụ lại đi nhắc nhở mình như vậy, chẳng lẽ việc nó được tin tưởng ủy thác lại ẩn chứa điều gì không đúng? Triệu Thiên Bình suy nghĩ một chút, thâm phân tích lợi hại rồi mỉm cười:

- Không sao, sư phụ chẳng đã dạy rằng nên làm theo bản tâm sao. Dù sao kết quả nếu tốt đẹp thì thiệt thòi một chút cũng được, chẳng phải người cũng như vậy sao, so ra thì con chẳng là gì.

Bạch Vân Chân Nhân nghe vậy chỉ khẽ thờ dài rồi ra hiệu bảo nó quan sát tiếp tục tình hình chiến đấu của mấy vị sư huynh.

Tuy Triệu Thiên Bình bị trục xuất nhưng ít nhất cũng kéo theo được một đối thủ, hơn nữa lại là cao thủ kiếm đạo không tầm thường nên tính ra chiến đội của nó có lợi thế không ít.

Mất đi mục tiêu công kích, ba nàng Thiên Tước kia liền quay lại chỗ định giới. Trận pháp vừa giải, bọn họ đã dồn một đòn tấn công cực kì mạnh mẽ lên trận hình tám người Linh Vân nhưng do đối phương phản ứng lanh lẹ nên công kích không mang lại quá nhiều hiệu quả, Chu Đại Lực chỉ xay xước một chút đã phá giải được nhờ sự hỗ trợ của mấy huynh đệ.

Tình thế chuyển đổi, vốn có lợi thế lại thất thủ khiến Thiên tước trở nên bị động hơn, nhưng họ không phải chiến đội tầm thường, thế trận nhanh chóng lại cân bằng.

Chiến đội Thiên Tước uyển chuyển phi thường trong chiến đấu, còn Hoàng Phong dưới sự chỉ huy của Linh Vân cũng vô cùng linh hoạt trong trận hình.

Cả hai kẻ tới người lui công thủ vô cùng nhịp nhàng, đây mới thực sự là chiến đấu theo kiểu tổ đội điển hình.

Triệu Thiên Bình nhìn vào không nhận được mà nhún vai là lười.

Tính ra Vân Trung Hoàng Phong trong khả năng chiến đấu tám người lại mạnh mẽ kinh người, nếu so sánh với Lưu Vân Thái Thượng thực chẳng hề thua kém. Nếu có khác biệt thì về sự bình tĩnh thì Hoàng Phong có thua thiệt nhưng lại mạnh hơn ở khả năng linh động ứng biến. Nhiều người vừa xem vừa nghĩ nếu Lưu Vân Thái Thượng cũng đưa ra tám người thì đấu với Hoàng Phong chưa chắc đã phân được thắng bại.

- Không ngờ Hoàng phong cũng mạnh mẽ như vậy, lúc trước là đánh giá sai thực lực của bọn họ a.
- Tiến đến đây thì tất nhiên chẳng thể yếu được.

- Giả tí cả chín người bọn họ đều như thế thì chức quán quân khó mà nói trước được.

- Cũng chưa hẳn, nhân tố thứ chín lại mang nhiều đột biến, điều gì cũng có thể xảy ra.

Khán giả vừa xem vừa xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại có người không nhịn được mà hô lên.

Một chút lợi thế ban đầu của Hoàng Phong tưởng chừng như không đáng kể trước trận hình cực kỳ chặt chẽ của Thiên Tước, nhưng một tình huống cực kì bất ngờ, lão thất Dương Cửu lao vào giữa trận hình Thiên Tước rồi kích bạo lực lượng tụ tập từ trước. Một lực bạo tạc khổng lồ bất ngờ đánh úp khiến trận hình Thiên Tước lộ ra sơ hở, lúc này bảy người còn lại của Hoàng Phong như đã chuẩn bị trước lập tức dồn lực tấn công khiến Thiên Tước chỉ trong chốc lát thiệt hại đến ba người. Lấy một đổi ba, trận thế liền nghiêng hẳn về phía Hoàng phong.

Nắm chặt thời cơ, Hoàng Phong lao vào tấn công mạnh mẽ, với lợi thế hơn người, bọn họ nhanh chóng làm chủ thế trận và triệt hạ từng thành viên của Thiên Tước. Mặc dù chống trả rất ngoan cường nhưng thất bại là không thể tránh khỏi, từng người một ngã xuống, Thiên Tước cuối cùng phải nhượng lại suất chung kết cho Hoàng Phong.

Tuy không có tuyệt kỹ mạnh mẽ như trận đấu trước đó nhưng những màn đấu pháp lẫn đấu trí đa dạng vô cùng hấp dẫn của trận này càng hấp dẫn hơn nhiều.

Với kết quả này, Huyền Phong Bá Kiếm và Chu Phong Thiên Tước sẽ đấu nhau để tranh giải thưởng hạng ba, còn Lưu Vân Thái Thượng và Vân Trung Hoàng Phong sẽ có trận chiến cuối cùng để chọn ra quán quân Chiến đội.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hoàn thành

Trải qua những trận chiến tương đối khó khăn, cuối cùng Triệu Thiên Bình cũng có được chút thời gian xả hơi. Nói là vậy, nhưng nó vẫn chăm chú vào luyện tập không ngừng nghỉ. Có điều khác với lúc trước là nó không tập trung vào thời diễn trận pháp nữa mà thay vào đó là bắt tay vào hoàn thiện đại trận hộ sơn cho trận đánh sắp tới.

Đại trận này nói phức tạp không phức tạp mà nói đơn giản cũng chẳng đơn giản. Bộ khung được Triệu Thiên Bình dựng lên, bố trí không quá cầu kì nhưng cần đến sự phối hợp của thất đại linh khí để tăng cường uy lực lên mức lớn nhất, mà bản thân Triệu Thiên Bình chẳng thể sai khiến được linh khí mà phải nhờ vào mấy vị trưởng bối phối hợp thôi động, thế là phải tốn thêm sức lực để thích nghi điều khiển, kể ra cũng tốn rất nhiều tâm sức.

Ngoài việc tập trung vào bố trí đại trận thì thời gian còn lại Triệu Thiên Bình đều dồn vào luyện kiếm luyện thể, còn vận hành tâm pháp tăng trưởng tu vi thì chỉ vừa đạt yêu cầu chu thiên tối thiểu là được, dù vậy trải qua thời gian lâu nó cũng có chút thành tựu, nhất là về mặt khiếu huyệt. Nhờ sự tính toán và diễn giải của Diễn thiên thần thuật mà Triệu Thiên Bình đỡ được rất nhiều công sức trong việc khai thông huyệt khiếu, kể cả việc phát hiện ẩn huyệt cũng được lợi rất nhiều. Tính ra số đại huyệt đã kích hoạt cũng lên đến con số hai trăm bảy mươi tám, mà ẩn huyệt cũng đã phá được đến bốn mươi tám nơi, khiến tốc độ hấp thu linh khí tăng lên đáng kể. Mặc dù tổ chất kinh mạch không quá ưu tú khiến linh lực tích lũy trong cơ thể tăng trưởng rất chậm rãi nhưng việc hấp thụ được nhiều linh khí để thúc ép và tăng cường quá trình rèn luyện cơ thể khiến tu vi của nó cũng dần tăng trưởng ổn định hơn, mỗi ngày một nhanh hơn.

Trong thời gian chờ đợi đến loạt trận chung kết cũng diễn ra khá nhiều trận đấu quan trọng ở các hạng mục sơ tài.

Ở hạng mục kỳ luận, mặc dù Linh Vân biểu hiện không tệ nhưng đến bán kết lại thất bại dưới tay một tu sĩ của Chu sơn là Vũ Thanh Vũ, nàng ta thật ra chính là tí ti ruột của Vũ Thanh Hà, mà một thân phận khác lại là đội trưởng của Thiên Tước chiến đội. Trận đấu giữa nàng ta và Linh Vân diễn ra vô cùng lâu, phải trải qua tận ba ván hòa mới phân định được thắng bại. Ở trận bán kết còn lại thì Hoàng Gia Bảo lại có chút dễ dàng hơn khi chỉ trong một trận đã nhờ mạo hiểm mà thắng được Phi Vân Đạo Nhân, từ đó mà giành suất tranh quán quân còn lại.

Mấy ngày tiếp theo lại diễn ra những trận tranh hạng ba.

Ở Mộc nhân trận, Chu Phong Thiên Tước với khả năng đánh sâu vào sơ hở của đối phương đã giành chiến thắng sát nút trước Huyền Phong Bá Kiếm, đứng thứ ba. Trong Trận luận thì Kim Liên Tiên Tử và Độc Cô Truy Dương khá cân tài cân sức, nhưng nhờ có chút cảm ngộ trong ảo trận trước đó của Triệu Thiên Bình mà Độc Cô Truy Dương chiếm được lợi thế, sau đó giành chiến thắng suýt sao khi phá giải trước đối thủ chưa đầy nửa khắc. Cuối cùng là trận tranh hạng ba ở hạng mục Kỳ luận, Linh Vân và Phi Vân lại đấu với nhau đến năm trận mới phân ra được thắng bại, người được xếp hạng ba là Linh Vân, điều này khiến mấy người sư đệ bọn Triệu Thiên Bình cao hứng hò hét suốt cả ngày đêm, không ngờ đợt Tam Luận hội lần này thành tích của Vân Trung Hoàng Phong bọn họ lại cao đến như vậy, cả ba hạng mục đều đạt được thành tích cao, thứ ba Kỳ luận, còn hai thứ còn lại không nhất cũng nhì, điều này khiến ai nấy cũng muốn phồng mũi lên tận trời, Triệu Thiên Bình cũng không nhịn được mà cười ngây ngô phờn chí. Nó nhìn thấy được Bạch Vân Chân Nhân mỉm cười rất hài lòng.

Ba ngày trước khi loạt trận chung kết diễn ra, Triệu Thiên Bình quyết định dành thời gian còn lại để nghỉ ngơi, mà trực tiếp hơn là ngủ một giấc để khôi phục tinh thần, nếu không nó khó mà chịu đựng nổi trong thời gian sắp tới. Cảm giác ngũ quan mất đi sự tỉnh nhạy, nhất là đôi mắt, bên ngoài thì dò ngầu,

bên trong thì vẫn đục khiến khả năng quan sát của nó hạn chế đi rất nhiều. Bên cạnh đó thì những cơn đau đầu cũng dồn dập kéo đến, cũng thường xuyên bị xay xầm mặt mày hơn. Bình thường thì việc này dù khó chịu nhưng không đến mức khiến nó không chịu được, nhưng trải qua thời gian dài lại khiến khả năng tập trung của bản thân nó giảm sút trông thấy, trong thời diễn và tu luyện cũng ảnh hưởng rất nhiều. Nếu tình trạng này tiếp tục thì sợ rằng những đại sự sắp tới sẽ bị chính bản thân nó vì lơ là mất tập trung mà tự tay phá hỏng, do vậy nó quyết định phải dành ra một khoảng thời gian cho trí óc nghỉ ngơi.

Trước đó, Triệu Thiên Bình chuẩn bị một thùng dược dịch khá đậm đặc đủ nó ngâm mình ba ngày, lại chuẩn bị thêm chút sáp hương thanh thần, sau đó liền chìm vào dược dịch mà ngủ.

Một giấc ngủ kéo dài ba ngày. Đôi khi nó mơ thấy mẹ mình, lại mơ thấy quê nhà, trong giấc mộng thỉnh thoảng lại hiện lên dáng vẻ vô danh bà bà hiền từ, mọi thứ chỉ là thoáng qua nhưng đều là thứ nó khắc sâu ở trong lòng nhất.

Dược hương tiêu tán, dược dịch phai nhạt, Triệu Thiên Bình cũng từ từ mở mắt.

Màn đêm sâu thẳm, trong căn nhà lá thô sơ có chút tiêu điều bỗng vang lên giọng nói khê:

- Ngươi cuối cùng cũng chịu tỉnh lại sao?

Triệu Thiên Bình vẫn còn chút mơ màng nhưng giọng nói có phần quen thuộc kia nhanh chóng kéo nó ra khỏi sự mộng mị. Ánh mắt hăm sâu vào giấc ngủ có chút mù mờ, lại thoáng cay rất khiến nó không nỡ được mà nhủ mảy. Trong sự u mê nó cũng ráng trả lời người kia:

- Hoàng sư huynh sao?

Rồi nó khê lắc đầu xua đi sự u ám lại nói tiếp:

- Đệ nghỉ ngơi một chút không biết sư huynh đến, thật thất lễ.

Hoàng Gia Bảo nhìn nó khê thở dài, chẳng hiểu vì sao, nhưng gã rất nhanh lấy lại giọng điệu hoạt bát thường ngày nói:

- Hai ngày qua trước ta nhàm miệng muốn uống rượu nên có đến một lần, có điều nhìn sư đệ quá mệt mỏi nên không dám làm phiền, bây giờ nghĩ sư đệ ngưng hẳn đã tỉnh nên lại tìm đến quấy rầy, quả nhiên đúng lúc.

Triệu Thiên Bình nhảy ra khỏi thùng nước rồi tiến vào gian phòng nhỏ để thay y phục, nó nói:

- Đệ sư huynh chê cười, chỉ là ta thêm ngủ không chịu được nên đành làm biếng mấy hôm.

Đợi khi nó trở ra, Hoàng Gia Bảo liền hi hỏ nắm vai nó kéo đi:

- Đi nào, chắc đệ cũng đói bụng rồi đúng không, chúng ta xuống Vân đài ăn miếng thịt uống miếng rượu nào.

Triệu Thiên Bình nghe vậy cũng cảm thấy hơi đói nên chẳng chống cự, chỉ nói:

- Ngày mai sư huynh phải tham chiến đúng không, sao bây giờ lại có tâm tình uống rượu.

Chung kết Kỳ luận vì tính toán có thể kéo dài nên diễn ra trước hai mục kia một ngày, chính là ngày mai, Hoàng Gia Bảo khi đó sẽ đối đầu với Vũ Lăng Tiên Tử, cũng chính là tỷ tỷ Vũ Thanh Vũ của Vũ Thanh Hà.

- Vì ngày mai là việc quan trọng nên hôm nay mới phải uống hợp tợp cho đã để tâm lý thoải mái, có thể mới thỏa sức phát huy được. Với cả một chút rượu với người tu luyện chúng ta cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm, lại được cái làm tinh thần càng thêm phấn chấn.

Triệu Thiên Bình nghe vậy cũng không hiểu lắm cái hay của men rượu, chỉ gãi đầu:

- Thật ra đệ cũng chẳng thích uống thứ cay nồng đó, sợ làm mất nhã hứng của sư huynh, sao huynh không tìm mấy người có tư lượng cao để tận hưởng mà lại tìm đệ chứ.

Hoàng Gia Bảo khoát tay:

- Bây giờ không có hứng chẳng thể khẳng định sau này không có hứng, tìm người uống rượu nhất định phải hợp tâm tính mới có thể thoải mái được.

Triệu Thiên Bình liếc nhìn gã nghỉ ngơi:

- Ta với sư huynh hợp tính lắm sao, sao ta lại chẳng thấy như vậy nhỉ.

Hoàng Gia Bảo cười xòa:

- Hợp, tất nhiên là hợp. Cái này đệ còn chưa hiểu được đâu.

Triệu Thiên Bình nhún vai:

- Chắc thế, đi tìm chút gì ăn cũng được.

Hai người nhanh chóng xuống Vân đài rồi tìm đến một quán ăn do đệ tử ngoại môn mở. Đường như nơi này cũng khá quen thuộc với Hoàng Gia Bảo nên không quá khách sáo.

Vừa ngồi xuống một bàn trong góc, Triệu Thiên Bình hơi nhíu mày rồi lấy tay xoa xoa thái dương. Trong một lúc, nó cảm thấy trời đất giống như quay cuồng, mà mắt nó lại đục ngầu. Hoàng Gia Bảo thấy vậy liền quan tâm hỏi:

- Sư đệ ngươi có chỗ nào không khỏe sao, nhìn sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Triệu Thiên Bình vuốt vuốt trán một chút rồi lắc đầu:

- Hẳn là di chứng của việc ngủ hơi nhiều mà thôi.

Miệng là nói thế nhưng nó nghĩ có lẽ là do một thời gian quá dài không nghỉ ngơi mới khiến cơ thể sinh ra hiện tượng khác lạ như vậy, chẳng lẽ giấc ngủ ba ngày qua là không đủ hay sao?

Hoàng Gia Bảo nghe vậy cũng không tiếp tục truy vấn, dù sao người tu đạo được linh lực gia trì đối với bệnh tật vẫn là có sức kháng cự rất cao.

Hai người nhấp một ngụm trà thì thức ăn đã được đưa lên, cũng chẳng cầu kì, vài đĩa rau, mấy cân thịt, lại thêm hai hũ rượu coi như là đầy đủ.

Triệu Thiên Bình cũng chẳng khách khí, sau khi uống chút trà cho trơn cổ, nó liền găm lấy găm để thức ăn, thật sự là đói quá, bình thường lúc trước nó cũng không quá đói như vậy, chỉ là sau này tăng cường luyện thể, ăn uống tuy không nhiều đến mức kinh người nhưng so với bình thường cũng tăng lên hai ba lần, nên đã quen bụng.

Hoàng Gia Bảo nhìn nó ăn mà cười cười:

- Coi chừng nghẹn chết, chẳng có đạo sĩ nào lại ăn uống thô lỗ như ngươi a.

Triệu Thiên Bình nhún vai, vừa nhai vừa đáp:

- Cũng chịu, dạo này ta tăng cường luyện thể nên có chút đói khó chịu.

Hoàng Gia Bảo nhấp một ngụm rượu rồi lắc đầu:

- Luyện thể cũng tốt, nhưng tu sĩ nên chú trọng tu vi hơn mới phải, linh lực cũng có thể lấy để rèn luyện thân thể được, không nhất thiết phải giống như võ giả cực khổ làm gì.

Triệu Thiên Bình đáp:

- Chỉ là thích luyện tập một chút, dù sao tu vi cũng chẳng thể gượng ép tăng trưởng được, tiết kiệm được chút linh lực nào thì hay chút đó.

Hoàng Gia Bảo nhai kĩ một chút thức ăn, hần khẽ nhắm mắt cảm nhận một chút rồi gật gật đầu ra chiều thỏa mãn, lại nhấp thêm một ngụm rượu sau lại quệt mồ hôi nói:

- Ngươi lại không thành một võ giả mà lại thành tu sĩ, có chút đáng tiếc, sao ngày đó lại không chọn hướng Võ Thần Đạo mà tới.

Võ Thần Đạo, Triệu Thiên Bình ngẫm lại một chút ấn tượng cũ, con thuyền đầy máu mạng về chán ghét, nó bủi môi:

- Không có ấn tượng tốt, hơn nữa bản thân đệ lại chẳng có chút kinh nghiệm hàng hải nào, ra biển lớn chỉ tỏ bộ mạng, đến Lưu Vân Sơn vẫn là dễ hơn một chút.

Hoàng Gia Bảo cười:

- So với ngươi là dễ hơn nhưng với người khác có khi thành ngược lại.

Triệu Thiên Bình ngẫm lại một chút cũng đúng, muốn lên Lưu Vân Sơn thì phải có thiên phú tu luyện mới được, còn Võ Thần Đạo tính ra hải nạp bách xuyên, võ đạo đều đầy đủ, chỉ cần đặt chân tới là có hy vọng. Nhưng dù sao cả hai đều yêu cầu thực lực hơn nữa cần chút may mắn, có lẽ cũng chẳng chênh lệch. Ngẫm nghĩ như vậy nhưng nó cũng lười đi lí giải nhiều liên chuyển hướng câu chuyện:

- Tùy thôi, đừng nói sư huynh tìm ta cũng chỉ nói mấy chuyện vãn vợ này thôi nhé?

Hoàng Gia Bảo nghe vậy liền thu lại nụ cười, có chút nặng nề cạn một chén rượu rồi nói:

- Qua hai ngày nữa mấy người phong chủ phải xuất phát rồi.

Triệu Thiên Bình nghe đến tin này tâm trạng nhện không được mà chùng hần xuống, cái đuôi gà đang găm cũng chậm rãi đặt xuống, bây giờ nó cũng chẳng

còn tâm trạng ăn uống, khề quệt mồm, Triệu Thiên Bình cắn răng nói:

- Rốt cuộc cũng tới rồi sao, nhưng trước đã suy tính là hần còn hơn mười ngày nữa mới đúng chứ?

Hoàng Gia Bảo tâm trạng cũng có chút nặng nề:

- Trước đó tuy đã suy tính, nhưng không ngờ phút cuối lại nhanh hơn dự kiến một chút. Dù sao mọi chuyện có sớm hay muộn một chút cũng chẳng thể thay đổi, chẳng qua không biết bên sư đệ đã sẵn sàng chưa.

Triệu Thiên Bình ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Cơ bản đã xong, chỉ cần hoàn thiện một chút bên ngoài nữa là được, điều này cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Hoàng Gia Bảo hỏi:

- Thật sự nhìn bố trí của đệ ta thật không thông suốt lắm.

Triệu Thiên Bình lắc lắc đầu rượu:

- Cũng không có gì khó nghĩ, chẳng qua muốn hoàn thành kích hoạt thì cần một bước nữa, đến khi đó tự dung sẽ đầu vào đấy. Nhưng bước cuối cùng này rất khó giải thích, đệ cần phải tự mình làm.

Nói rồi nó cũng lấy ra một chút rượu khề nhấm. Hoàng Gia Bảo cũng trở nên im lặng.

Tâm trạng của cả hai lúc này có lẽ là tương đồng. Với Triệu Thiên Bình thì sư phụ nó sắp đi, còn Hoàng Gia Bảo lại là thân phụ, bởi lẽ tuy là đệ tử thân truyền của chương giáo nhưng cha ruột của hần lại là phong chủ của Bạch phong.

Không khí im lặng kéo dài, đến khi cạn rượu Hoàng Gia Bảo cũng phục hồi tinh thần rồi nói:

- Nếu các vị sư trưởng đã tin tưởng thì chúng ta không nên làm bọn họ thất vọng.

Triệu Thiên Bình nghe vậy chỉ gật đầu không nói, Hoàng Gia Bảo lại tiếp tục gọi rượu.

Hai người vừa trò chuyện vừa uống đến nửa đêm mới thôi, mười mấy vò rượu, phần lớn đều rơi vào bụng Hoàng Gia Bảo nhưng nhìn ra hần ngoại trừ mặt có chút hồng ra thì chẳng mấy ảnh hưởng, bản thân Triệu Thiên Bình thì có chút nóng nảy khó chịu.

Sau khi chia tay, Triệu Thiên Bình liền tìm đến góc núi đầy gió để luyện kiếm. Lấy kiếm phát tiết tâm trạng, vừa đâm vừa chém loạn xạ, chẳng ra chút thể thống kiếm chiêu gì cả nhưng lại mang chút phong vị riêng. Triệu Thiên Bình cũng lười để ý, cứ tùy hứng vung kiếm thỏa sức, mãi đến khi kiệt sức nó mới ngã lăn ra đất mấy vòng.

Ngửa mặt nhìn trời thì đã hùng sáng.

Tìm đến bờ sông tắm thoáng một phát.

Sau khi mặc đồ vào thì dốc sức khiến một tảng đá nặng mấy trăm cân phủ đầy rêu phong ven sông lên, nếu là lúc trước khẳng định nó có cổ mạng cũng chẳng dời nổi, chỉ là gần đây luyện thể có chút thành tựu, lại thôi động chút linh lực thành ra tảng đá bây giờ chẳng đáng là gì.

Một mạch khiến đá xuống chân núi, Triệu Thiên Bình liền nhắm một vị trí đã định sẵn rồi thả tảng đá xuống, sau lại cạo tám màng rêu lên rồi dùng dao khắc lên một chút đồ hình kỳ dị bên dưới, cuối cùng lại trải màng rêu phủ lên như cũ.

Cứ như thế một tảng lại một tảng, từ sáng sớm đến tối mồm bản thân nó chỉ dành vào việc chuyển đá xuống chân núi mà thôi. Máy chục tảng đá, trải đều quanh chân Lưu Vân Thiên Sơn với đủ mọi hình dạng, lại khắc đồ hình khác nhau nhưng trong tổng thể lại có sự liên kết kì dị. Mãi đến nửa đêm nó mới hoàn thành xong tảng đá cuối cùng, thể lực cũng gần như hao sạch, Triệu Thiên Bình liền ngửa mặt nhìn trời mỉm cười, cuối cùng cũng xong.

Một chút thỏa mãn, cũng có chút tiếc nuối. Thỏa mãn vì những bố trí đã coi như xong, bỏ tiếc nuối vì không thể đi quan sát trận chung kết kỳ luận kia được. Không biết Hoàng Gia Bảo có thắng lợi hay không.

Tỉnh quang đầy trời, Triệu Thiên Bình bỗng nhiên có chút mơ mộng hảo huyền.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thân Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đấu giả đồ Long

Chung kết tỉ thí trận pháp cuối cùng cũng diễn ra, Triệu Thiên Bình cùng Không Thương Bá đều là hai cái tên mới mẻ nhưng lại đi đến trận đấu cuối cùng thật sự là không thể tưởng tượng được. Nhưng chẳng ai dám coi thường bọn họ, một kẻ với ảo thuật cực kỳ tinh diệu lại không thiếu uy lực, thậm chí là khủng bố, một tên thì kiếm trận thập phần bá đạo lại cộng thêm kiếm pháp siêu cường đều khiến người ta thật mong đợi.

Phần lớn mọi người đều dự đoán rằng chiến thắng sẽ nghiêng về phía Triệu Thiên Bình, bởi lẽ ở trong trận bán kết vừa qua, uy lực trận pháp hiển hiện ra thật sự là không thể tưởng tượng nổi, không những mang lại uy lực khủng bố, ảo trận kia còn là chưa ai lí giải được, ban đầu những tưởng là một Thiên Lung Đại Trận bình thường nhưng sau khi chiết giải lại càng lúc càng khiến người ta cảm thấy kì lạ.

Còn Kiếm trận của Không Thương Bá mặc dù uy lực cao nhưng dù sao lại quá thiên về sát phạt, thiếu sự chắc chắn mà uy lực tuy hung mãnh bá đạo nhưng nếu có chuẩn bị kĩ càng cũng chưa chắc không thể phá giải, đây chính là ý nghĩ của nhiều người sau khi cẩn thận phân tích các loại kiếm trận của Không Thương Bá.

Dự đoán của bọn họ xác thực có mấy phần đạo lý, Triệu Thiên Bình cũng rất tự tin vào trận pháp của mình, mà không tự tin cũng không được, trận pháp nó định đem ra thì đầu là lấy một phần từ đại trận pháp đã chuẩn bị để hộ sơn, tuy chỉ là một phần nhỏ nhưng lại mang tính mấu chốt, nếu không thể kim hãm bá kiếm thì cũng đừng nghĩ đến việc có thể chế ngự một đồng những đại thần thông tu giả kia.

Không Thương Bá cũng biết trận pháp Triệu Thiên Bình lợi hại nên cực kì cẩn trọng tiến vào. Chỉ thấy xung quanh toàn một màu trắng đầy ẩm ướt. Bản thân hẳn rất quen thuộc thứ này, mà phạm là tu sĩ Lưu Vân Tông thì chẳng ai xa lạ cả, bởi vì thứ màu trắng này chính là mây.

Mây phủ bốn bề, mây dày đặc, đến nỗi đưa tay trước mặt chẳng nhìn thấy năm ngón.

Thường thì một tu sĩ Trúc Cơ đã sinh ra linh thức, thần trí mạnh mẽ nên một chút mây mù chẳng thể làm khó được, nhưng không ngờ đoàn mây kì lạ này lại ngăn cản tất cả tầm nhìn, đến cảm giác bình thường cũng bị phủ mờ mang lại cảm giác cực kì khó chịu.

Không Thương Bá nhíu mày nhìn xung quanh, lại chẳng phát hiện ra điều gì khác. Bản thân Không Thương Bá có sự am hiểu về trận đạo thật sự không thấp, về kiếm trận lại càng chẳng sợ một ai, bình thường khi phá giải trận pháp thường là tìm ra yếu điểm của nó rồi một kích phá nát, nhưng hãm vào Vân trận này lại bất giác trời lên một chút bất lực. Nhưng bản tính hắn kiêu ngạo, chẳng sợ khó khăn, một chút cảm giác tiêu cực nhanh chóng bị đè xuống, hắn không tin tã.

Lại liếc nhìn xung quanh một chút, hắn liền trở thân chạy đi, vân đoàn xung quanh tuy dày đặc cổ quái nhưng trừ cảm giác hơi se lạnh thường thấy ra thì chẳng chút cản trở gì, nhưng chạy được một lúc Không Thương Bá đành phải dừng bước.

Đây hẳn là ảo trận, bên ngoài nhìn vào trận pháp chưa đầy mấu, nhưng chạy mãi lại chẳng thấy chút manh mối đường ra, biết rằng ảo trận lợi hại, Không Thương Bá bèn bỏ qua biện pháp có phần ngu ngốc này. Hắn tĩnh tâm lại rồi ngưng thần quan sát, lần này không đơn giản là dùng lực thức mà đến kiếm tâm cũng điều động. Nhưng qua thời gian dài, hắn lại nhìn không được nhú mây, vì lại chẳng cảm nhận được gì.

- Trận pháp thật lợi hại!

Cảm thán một tiếng, lại tính toán thời gian một chút, nếu hắn còn chần chừ thì kiếm trận của hắn sẽ mất hiệu lực, đến lúc đó phải thua không nghi ngờ. Là người quyết đoán, dù không tìm ra manh mối nhưng chẳng thể đưa mắt chờ đợi thất bại, Không Thương Bá quyết định tiến hành công kích.

Linh lực điều động, lực lượng dồn nén vào mũi kiếm, hắn lấy một thế cực kì đơn giản lại tràn đầy uy lực bạo tạc một kiếm chém ra.

Dù không nhìn rõ ràng nhưng trong mây mù vẫn lóe lên chút ánh sáng, Không Thương Bá có thể tự cảm nhận một kiếm này của mình thực cực kì hoàn hảo, không kém một kiếm lúc trước phá tan trận pháp của Kim Liên Tiên Tử, chỉ khác một chút là kiếm lần này lấy lực làm chủ, tiếc một điều là nó không có mục tiêu rõ ràng.

Nhưng cảm giác bất tường đột nhiên ập đến khiến Không Thương Bá nổi da gà. Tiếng kiếm khi xé gió chỉ rít một đường rồi im bật, đột nhiên mây mù xung quanh trở nên chói sáng.

Tiếng nổ đi bùng bùng chói vang lên xung quanh, bất thành linh một luồng quang mang bạch sắc bắn thẳng về hướng Không Thương Bá, uy lực quang đoàn này chẳng thua kém một kiếm mà hắn vừa chém ra. Thất kinh muốn tránh đi nhưng quang đoàn kia vừa hiện đã ập đến, lấy tốc độ sấm vang chớp giật phủ lên người Không Thương Bá khiến hắn không kịp trở tay.

Ầm một tiếng vang lên, cả người Không Thương Bá không nhận được văng ra xa một đoạn dài.

Cả người bốc khói đen, Không Thương Bá nhận không được nhô ra một ngụm máu tươi. Một kích với lực lượng tương đương bốn đơn vị linh lực hạ phẩm không phải yếu, ăn trọn một kích này nếu là bản thân Triệu Thiên Bình thì có khi lành ít dữ nhiều, cũng may đây là Không Thương Bá, bản thân hắn đã là Trúc Cơ tu sĩ, kinh mạch đã mạnh mẽ hơn nhiều, tuy có chịu chút nội thương nhưng không đến nỗi mất mạng.

Chỉ là cả hắn lẫn tất cả khán giả cũng không ngờ được một kích đánh ra muốn phá trận lại bị phản về, mà đòn tấn công kia dường như là lôi điện, chẳng những uy lực mạnh mà tốc độ là không thể tránh khỏi, mấy người có phần hiểu biết lại nhận không được mà hít sâu một hơi lạnh khí, vì bản thân bọn họ cũng chẳng nhận ra trận pháp này là cái thứ quý quái gì, không ngờ lại khủng bố như vậy.

Triệu Thiên Bình bên kia đã sớm hoàn thành phá trận, khi nhìn thấy Không Thương Bá bị lôi tạc văng đi thì trong lòng sinh ra một tia áy náy. Trận pháp này Triệu Thiên Bình kết hợp giữa Vân trận ảo thuật vào Lưu Vân bí pháp để tạo nên, uy lực không phải tầm thường, đối phương nhập trận nếu yên ổn thì không sao, nhưng nếu công kích thì Vân trận sẽ hấp thụ công kích đó rồi chuyển thành lôi điện phản công khiến địch nhân thụ thương. Nhưng không ngờ uy lực lại ghê gớm như vậy.

Còn bản thân nó phá trận nhanh cũng không có gì ngạc nhiên, đối với kiếm trận những ngày qua nó đã tìm hiểu được một chút, vào trận liền thủ thế, lại mượn tài liệu linh lực kích hoạt kiếm trận khiến nó trở nên cuồng bạo công kích điên cuồng, thường thì kiếm trận này sẽ tồn tại một canh giờ nhưng dưới sự dả phá của Triệu Thiên Bình thì trận này sau một khắc đã tắt ngấm.

Đối thủ đã toàn lực nhưng không thể phá được ảo trận, điều này tuyên bố Không Thương Bá đã thua, Triệu Thiên Bình cũng nhanh chóng thu lại Vân trận để khỏi khiến cho Không Thương Bá lại bị thương thêm.

Một trận chung kết không chút kịch tính kết thúc với thắng lợi áp đảo nghiêng về Triệu Thiên Bình. Mặc dù đã dự đoán trước nhưng nhiều người vẫn tỏ ra bất ngờ với sự lợi hại của Vân trận kì lạ, nhất là mấy vị sư trưởng lại càng cảm thấy hứng thú.

Triệu Thiên Bình thở sâu một hơi, sau khi được trọng tài tuyên bố chiến thắng thì quay lại chỗ mấy sư huynh. Dù cho không quá bất ngờ với kết quả nhưng mọi người ai cũng hi há chúc mừng, rốt cục được cái quán quân thứ nhất, nếu đến chiều cũng đạt quán quân thì quá tuyệt rồi.

Thời gian cho đến trận chung kết Mộc nhân trận còn hơn canh giờ, ai nấy liền rời đi, mấy huynh đệ Triệu Thiên Bình thì tụ lại tìm đến tửu lâu ăn mừng chiến thắng, sau đó lại bàn bạc về trận chiến chiều nay. Tuy đã chuẩn bị kĩ nhưng đối thủ lại là Lưu Vân Thái Thượng cực kì mạnh mẽ, chẳng ai dám chắc chắn.

Bản thân Triệu Thiên Bình nghĩ thậm chí có nên lợi dụng địa hình chiến trường một chút để bố trí trận pháp cường đại hay không, nhưng nghĩ kĩ nếu như vậy thì mất đi cái hay của chiến đấu, mà bản thân trận pháp của nó đã không cần phải thử nghiệm nữa. Tuy không dùng đại hình trận pháp nhưng ưu thế trận phù lưu nhất định không được bỏ qua nên cơ bản mấy sư huynh đệ bọn hắn quyết đặt cược một ván này vào trận pháp, chính vì thế mà đều ưu tiên lựa chọn trận kỳ.

Chín người đều lựa chọn một bộ tiểu kỳ, phân làm hai trận pháp là Khai Quang có tác dụng phòng ngự và Tả Linh có tác dụng như một tiểu tụ linh trận giúp duy trì trận pháp. Trừ Triệu Thiên Bình và Chu Đại Lực lựa chọn trường kiếm, bảy người còn lại đều chọn lấy phi kiếm kết thành Thất Tinh Huyền Thủy Kiếm trận, lấy nhu hòa dẻo dai làm điểm mạnh.

Hai trận pháp dưới sự chủ trì của Triệu Thiên Bình liền hoàn mỹ kết hợp, lại thông qua sự dẫn dắt của Độc Cô Truy Dương mà gắn kết với kiếm trận.

Dưới sự kết hợp giữa ba trận pháp tạo thành một thế thiên về duy trì phòng ngự nhiều hơn. Ở trận đầu này, bọn người Linh Vân muốn lấy triển đấu để đánh bại đối thủ. Cả trận hình như một con Thất tinh Thủy xà cự đại không ngừng uốn lượn di chuyển.

Ở bên kia chiến tuyến, Lưu Vân Thái Thượng xuất hiện cực kì hoành tráng với chiến trận Cửu Khúc Hỏa Long Trận cực kỳ mạnh mẽ. Lấy chín người phối hợp với nhau theo trận hình kéo dài, lại lợi dụng khí cơ kích phát thành hỏa diễm mạnh mẽ để tăng cường công kích cự đại. Hỏa Long đến đâu, vạn vật thiêu đốt đến đó, mọi thứ đều tan thành tro bụi.

Một trận chiến này trở thành kỳ cảnh long xà giao đấu.

Thủy xà thiên về phòng ngự sự dẻo dai, bù lại công kích không quá mạnh mẽ, mà hỏa long lại đối nghịch với công kích vô cùng bá đạo, từng đợt từng đợt hỏa diễm ào ào đánh tới như muốn nuốt trọn đối thủ vào bụng, tuy thiên về tấn công nhưng phòng thủ của hỏa long cũng rất đáng gờm, công kích của thủy xà chẳng làm nó suy suyễn mấy may. Nếu thủy xà có thể kích phát những đòn tấn công mạnh mẽ hơn thì có thể hỏa long sẽ chịu thiệt, cũng vì điều này mà trước đây đối đầu với chiến đội có công kích kiếm trận mạnh như Huyền Phong Bá Kiếm thì Lưu Vân Thái Thượng không lựa chọn Cửu Khúc Hỏa Long này.

Còn một chiến đội không thiên về tấn công bá đạo như Vân Trung Hoàng Phong thì Hỏa long lại phát huy uy lực cực kỳ hiệu quả, có thể nói là hoàn toàn áp chế. Mặc dù vậy, đối sách của Vân Trung Hoàng Phong lúc này lại cực kỳ đúng đắn khi lựa chọn nhấn mạnh phòng bị khiến công kích của Hỏa long không phát huy được quá nhiều tác dụng. Mà tổn thương gây ra dưới tác dụng của Tả Linh Trận lại dần dần biến mất, khiến Thủy xà dù bị áp chế gắt gao nhưng lại không có dấu hiệu tan rã.

Nhận thấy Hỏa long dù có công kích thế nào đi nữa cũng khó mà tiêu diệt được Thủy xà, bọn người Lưu Vân Thái Thượng liền nhanh chóng triệt thoái. Hỏa long đang xoay vòng bỗng nhiên bức ra rồi nhanh chóng biến mất trong rừng sâu.

- Bọn họ đã rút, coi như chúng ta chiếm được chút thượng phong rồi, nhưng tiếp theo mới là chiến đấu thực sự, không hiểu sẽ có đối sách gì đây.

Phiên Vũ Đạo Nhân nhìn thế rút của Hỏa long khẽ nói, Linh Vân Đạo Nhân một bên quan sát khẽ nhíu mày:

- Vốn triển đấu là đấu pháp của bọn họ, nhưng chúng ta dựa vào trận pháp lại chiếm ưu thế hơn, lúc này muốn phá trận của ta bọn họ hẳn sẽ bố trí Diệt linh trận để phá dòng chảy linh lực nhằm vô hiệu hóa trận pháp. Nếu tiếp tục duy trì trận hình như lúc này sẽ bất lợi, cũng may chúng ta đã suy tính trước. Bây giờ muốn thắng phải lấy thực lực chân chính ra rồi.

Mọi người đều đồng ý, vốn dĩ muốn dùng cự hình phòng ngự trận vì trước tiên là muốn thăm dò đối thủ sẽ có phương án tác chiến như thế nào, lúc này dựa vào quan sát cũng đã xác định được trang bị nửa công nửa thủ nên bọn người Triệu Thiên Bình đã phần nào tính toán ra được chiến lược đối phương sẽ sử dụng, do đó phòng ngự đại trận lúc này đã không cần thiết. Nếu cứ duy trì trận pháp như vậy sẽ rất nguy hiểm nếu dòng chảy linh lực bị quấy phá.

Lúc này tuy sẽ không bỏ qua trận phù lưu nhưng cần lựa chọn đấu pháp có lực công kích mạnh mẽ hơn mới có thể chạm được thắng lợi, thế là phương án tiếp theo được tiến hành, cả trận hình lập tức thay đổi.

Âm Dương Đầu Già Chiến Trận nhanh chóng được thành lập, lúc này hai mươi bảy kỳ trận được bố trí thành Lâm Bình Trận. Khác với những trận pháp trước kia phải kích hoạt trường kì thì Lâm Bình Trận này lại là trận pháp ma mang tính động, có thể tùy thời khai triển, nhưng cũng vì thế mà uy lực suy yếu rất nhiều nhưng lại phù hợp với khả năng cơ động và không sợ bố trí của đối thủ, hơn nữa trận này lại có khả năng công thủ toàn diện, lại tăng cường tụ hội lực lượng khiến Âm Dương Đầu Già Chiến Trận được tăng cường uy lực lên gấp bội.

Âm Dương Đầu Già, lấy một âm một dương làm song thủ, Triệu Thiên Bình thiên về nhu chiêu làm âm, mà Chu Đại Lực thiên về cương chiêu làm dương, lại nhận lấy khí cơ chiến trận phụ thể khiến trường kiếm trên tay họ phát ra cự đại kiếm khí, hóa thành cự kiếm có lực sát thương mạnh mẽ. Nhìn xa xa, cả chiến trận như một chiến thần uy vũ tay huy động song kiếm phát ra khí thế rung động đất trời.

Trận thành, cả chiến đội lập tức truy theo dấu vết Hòa Long nhằm chiếm thế chủ động. Một đường phẳng phẳng tiến tới, sau một lát rút cuộc một lần nữa chạm trán Lưu Vân Thái Thượng.

Nhưng không như suy đoán, Lưu Vân Thái Thượng dù trước đó có chút thất thế nhưng lại không thay đổi trận hình mà vẫn giữ nguyên bộ dáng Cửu Khúc Hòa Long.

Linh Vân Đạo Nhân nhìn thấy trận hình đối phương không thay đổi thì tinh thần liền có chút u ám, hẳn đã tính sai. Những tướng đối phương sẽ vì hóa giải trận phủ lưu mà thay đổi chiến thuật, không ngờ tự mình lại hóa đi chiến thuật của chính mình. Bây giờ thay đổi đã không kịp, vì lúc này đối phương đã tiến công, muốn thoát ra là không thể, vì tốc độ của Hòa Long so với Chiến Thần có phần vượt trội hơn.

Tình hình trước mắt, Âm Dương Đầu Già của họ so với Cửu Khúc Hòa Long có phần kém thế hơn nhiều, may mắn nhờ Lâm Bình Trận phụ trợ mà duy trì được thế cân bằng tạm thời, nhưng về lâu dài thì có chút thua thiệt. Nhưng không còn lựa chọn nào khác, Vân Trung Hoàng Phong chỉ có thể chiến thôi.

Hòa Long cực tốc lao đến, Chiến Thần cũng không chút nhân nhượng vùng kiếm.

Trong một nháy mắt trận bỗng chốc diễn ra Đồ long chi chiến vô cùng đặc sắc.

P/S: Bắt đầu từ chương này tác giả sẽ chấm chút lỗi chính tả hơn. Bạn nào muốn nghe cũng có thể lên tìm audio để nghe nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tam Luận Hội kết thúc

Hòa Long dựa vào ưu thế tốc độ linh hoạt luân phiên chuyển hướng với công kích đa dạng, dù không phải chân long, không thể thôi động những thần thông của long tộc nhưng dựa vào long thể tiến hành phụ gia những chiến pháp công kích thuật cũng gây nên khó chịu kinh người.

Mà đối diện Chiến thần với Dương Thủ với sự chắc chắn của mình luôn kịp thời ứng phó với những thủ đoạn công kích kia, còn Âm thủ linh hoạt thường xuyên cũng từ trên thân Hòa long chém ra chút lợi thế.

Đồ long chiến kê tới ta đi không chút ngừng nghỉ, cả hai chiến đội đều phát huy đến tận cùng sự tinh diệu của chiến trận. Với Lưu Vân Thái Thượng thì không thể bàn cãi về khả năng phối hợp của họ, còn Vân Trung Hoàng Phong trước đây có yếu điểm là Triệu Thiên Bình, nhưng trải qua nhiều trận chiến, lại cộng thêm thiên tư thông minh, dần dần Triệu Thiên Bình cũng thích nghi được với đội hình này, khiến chiến trận dần trở nên hoàn mỹ, từ đó uy lực càng thêm tăng tiến.

Trong vai trò Âm thủ, Triệu Thiên Bình không những được sự trợ giúp của khí cơ chiến trận mà còn được tận tình phát huy sở trường chiêu thức, từng kiếm từng kiếm phiêu động thiên hình vạn trạng không ngừng mà ra hóa tinh.

Nhưng cân bằng trước mắt lại chẳng mang đến chút vui mừng nào cho bọn Triệu Thiên Bình, vì nếu tiếp tục như vậy sẽ gặp bất lợi. Bởi lẽ Chiến thần của bọn họ đa phần dựa vào lực lượng mà tạo nên, còn Hòa long lại có phần lớn nhờ vào Long thể. Lực lượng so ra là thứ tiêu hao không bù được, trước đó Thủy xà không sợ tiêu hao nhưng lúc này Chiến thần lại thua thiệt. Tất nhiên Hòa long cũng chẳng thể tồn tại mãi nhưng nhờ vào Long thể mà tiêu hao của Hòa long rất hạn chế, so về lâu dài thì Chiến Thần sẽ là bên phải cạn kiệt tan rã trước.

Một đường thất sách khó mà gượng lại, Linh Vân Đạo Nhân mỗi lúc mỗi nặng nề, mà những sư huynh đệ khác dù một tâm chiến đấu nhưng vẫn không tránh khỏi có điều lo lắng. Thua thiệt chiến trận, lại hạn chế về tinh thần, nếu cứ duy trì trận thế này thì sớm muộn gì Vân Trung Hoàng Phong cũng rơi vào bại cục.

Đến nước này, Linh Vân Đạo Nhân đành cắn răng đưa ra đối sách cuối cùng, nghĩ vậy hắn liền hướng Triệu Thiên Bình quát:

- Lão Cửu, tới lượt đệ rồi.

Triệu Thiên Bình đang điên cuồng công kích nghe vậy thì gật đầu, nó liền lập tức quát lên:

- Lui.

Nhân lúc Hòa Long không đề ý, chiến thần liền mượn thế lui lại ba bước. Nhưng bọn Triệu Thiên Bình cũng biết rằng khoảng cách này chỉ là tạm thời, vì chỉ chốc lát với tốc độ mau lẹ Hòa Long sẽ nhanh chóng áp sát khiến bọn họ không có chỗ thờ.

Lợi dụng chút thời gian trống trải, lúc này bọn Triệu Thiên Bình liền nhất quán hành động. Lâm Bình Trận tức thì đình chỉ, ngay sau đó tám tiểu kỳ bay ra lấy bát phương vị bao lấy Hòa long ở giữa, lúc này Triệu Thiên Bình liền quát to:

- Bạo!

Tức thì tám tiểu kỳ đang vừa hình thành Bát Phương Bạo Linh Trận lập tức bị nổ nát. Hiệu quả dẫn động Bạo linh trận lập tức gia tăng bội phần khiến năng lượng trong trận lập tức hỗn loạn, Long thể của Hòa Long trận cũng vì thế mà lập tức xiêu vẹo, Hòa Long Chiến Trận cũng vì thế mà có nguy cơ tan rã.

Nhưng có vẻ Cửu Khúc Hòa Long này lại vô cùng lợi hại, tuy bị khóa trong sự hỗn loạn nhưng vẫn dựa vào ý chí của những thành viên trong đó mà kiên trì không chịu bỏ cuộc, Hòa Long tuy vụn vẹo nhưng mắt thấy chỉ cần hiệu quả dẫn bạo năng lượng qua đi thì Hòa Long sớm muộn sẽ khôi phục. Có điều, bản thân Triệu Thiên Bình cũng biết Hòa Long lợi hại nên chẳng trông đợi vào mỗi Bát Phương Bạo Linh Trận có thể phân rã Hòa Long. Lập tức mười tiểu kỳ lại lần không bay ra.

Mười tiểu kỳ không đi một mình mà theo ngay sau đó, là Âm Dương song thủ của chiến thần bay theo, tức là bản thân Triệu Thiên Bình và Chu Đại Lực hợp nhau dẫn động, hình thành Đẩu Tràng Thập Trụ Kết Giới. Quang cảnh như chiến thần vung lên một vòng sắt nhằm thẳng vào hai mắt xích là hai tu sĩ ở chính giữa Hòa Long chụp tới. Nếu thành công sẽ cách ly hai tu sĩ này cùng Triệu Thiên Bình và Chu Đại Lực vào kết giới, hình thành nên một đấu trường nhỏ giữa bốn người, khi đó bên trong sẽ là hai đấu hai mà không gian nhỏ nên chắc chắn bên Triệu Thiên Bình sẽ có lợi vì chủ cận chiến, còn không gian bên ngoài hình thành nên bảy đấu bảy, bên Lưu Vân Thái Thượng lại mất đi hai tu sĩ nên khả năng chiến trận sẽ suy giảm nhiều hơn so với Văn Trung Hoàng Phong, từ đó tạo thành lợi thế hai mặt, dù cho mất đi một lượng lớn tiểu kỳ thì với Thái tính kiếm trận đã luyện kỹ chắc chắn bảy người bên ngoài sẽ cầm chân được cho tới khi hai người bên trong chiến thắng.

Chia ra để đánh, đây có thể nói là giải pháp cuối cùng của bọn Triệu Thiên Bình nhằm đối phó với Lưu Vân Thái Thượng. Vì suy đi tính lại, nếu cùng với chiến đội này so đấu chiến trận rất khó mà thắng thế, vì dù sao sự liên kết chặt chẽ cùng bản lĩnh thi đấu kiên cường của Lưu Vân Thái Thượng đã nằm ở thế hoàn mỹ, còn Văn Trung Hoàng phong cho dù Triệu Thiên Bình đã thích nghi với lối đánh đồng đội đi chăng nữa vẫn là thiếu thời gian để luyện tập đa dạng chiến thuật. Trong giao tranh đỉnh cao, chỉ một thiếu sót cũng đủ phân ra thắng bại. Nếu đã đấu chiến trận không lại thì phải dùng lợi thế khác bù vào, chia đôi thủ ra cũng là một loại chiến thuật.

Mắt thấy Thập trụ kết giới sắp chụp được đối phương vào thì bỗng nhiên lúc này Hòa Long liền vung lên cực mạnh, một độn Hòa long bài vị lập tức quét ra “đùng” một phát trúng ngay vào người Chu Đại Lực.

Không thể không nói Hòa Long thực sự quá mạnh mẽ.

Chu Đại Lực bị đập trúng liền như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, Đẩu Tràng Thập Trụ Kết Giới cũng lung lay sắp đổ, Triệu Thiên Bình mặt mày lập tức tái nhợt sợ hãi.

Tưởng như sắp thất bại, bỗng nhiên bên Chiến thần liền có một người liều mạng bay ra tiếp lấy Kết Giới, nhìn lại đúng là Phiên Vũ Đạo Nhân trong lúc nguy cấp liền quyết định thay thế Chu Đại Lực. Nhưng Phiên Vũ vừa ra, Chiến thần hình thái cũng tuyên bố suy sụp.

Nhưng kết giới được củng cố lúc này liền một đường đáp thẳng, như loan đao cắt qua, Hòa long liền đứt đoạn. Nhưng hiệu quả cũng không được như mong muốn, do chậm trễ khoảnh khắc, mục tiêu của kết giới cũng bị thay đổi, không phải là hai tu sĩ như mong muốn mà lại trở thành hai võ giả nắm giữ mắt xích cuối Hòa Long.

Kết giới chạm đất, thập trụ kỳ trận liền bành trướng hóa thành một thành đồng vách sắt ngăn cản hết thảy, chỉ còn hai người Triệu Thiên Bình và Phiên Vũ Đạo Nhân đối mặt với hai võ giả Lưu Vân Thái Thượng.

Tình thế bỗng nhiên biến thành bất lợi.

Bên trong đấu tràng kết giới, vốn định lấy lợi thế võ giả đấu với tu sĩ trong không gian hẹp thì lại biến thành đấu với võ giả, lại còn bị bất lợi về mặt trang bị khiến tình thế trở nên hồng bét.

Mà bên ngoài, Chu Đại Lực sau khi bị va đụng thì liền thương thế trầm trọng, sức chiến đấu gần như tan rã, chỉ có thể miễn cưỡng gia nhập chiến trận.

Tình thế bất lợi khiến Triệu Thiên Bình nhìn không được than khê, quả nhiên là đối thủ khó nhằn, dù sao cũng là đương kim vô địch, mình cũng là quá xem thường họ rồi.

Không kịp suy nghĩ nhiều, hai võ giả kia đã tiến hành giáp công.

Triệu Thiên Bình và Phiên Vũ phân ra mỗi người đấu một.

Bản thân Triệu Thiên Bình khá tự tin với kiếm chiêu của mình, nhưng đối phương cũng là Tiên thiên võ giả có kinh nghiệm thực chiến phong phú, chiêu thức cũng đầy uy lực, mà xen kẽ kiếm chiêu lại còn có đa dạng các hiểm chiêu như cầm nã, quyền cước khiến Triệu Thiên Bình nhất thời không thể chiếm được thượng phong.

Quả nhiên nếu là chiến xáp lá cà thì võ giả liền có ưu thế hơn người, bọn họ vì tu tập ngoại công lẫn ngoại công mà không ngừng rèn luyện quyền cước kiếm thuật khiến kỹ năng chiến đấu thiếp thân của họ hơn xa tu sĩ, điều này cũng khó trách vì tu sĩ muốn gia tăng tu vi phần lớn phải bế quan, mà đạo thuật tung ra chú trọng ở uy lực hơn là kỹ xảo như võ giả, cho nên khi cận thân chiến đấu so với võ giả thường thua thiệt.

Bản thân Triệu Thiên Bình chưa đi quá sâu vào con đường tu sĩ mà thương xuyên rèn luyện kiếm chiêu nên lúc đầu giao đấu khó phân thắng bại, còn Phiên Vũ Đạo Nhân ở bên cạnh thì cực kì chật vật. Hắn muốn tìm ra khoảng cách để thi triển đạo thuật nhưng đối thủ nào có cho hắn được như nguyện, dưới sự tấn công tới tấp không ngừng nghỉ của đối thủ, hắn chỉ có nước tránh né mà thôi. Nhưng so thân pháp lại thua thiệt, nên theo thời gian trôi qua, dù hết mình luôn lách mà Phiên Vũ vẫn ăn đủ nhưng nhất kiếm lên người.

Triệu Thiên Bình nhìn thấy tình cảnh sư huynh cực kỳ thảm hại, nhưng lại vướng phải đối thủ khó xoi nên không có cách nào trợ giúp, mà thi thoảng kẻ đang đánh với Phiên Vũ lại rảnh tay chọc qua bên nó mấy kiếm khiến Triệu Thiên Bình hoảng hốt xem chút là bị đâm lòi xương.

Không ngờ lại tự mua dây buộc mình, thật sự là gây ông đập lưng ông mà. Triệu Thiên Bình vừa đánh vừa cười khổ trong lòng, cái kết giới thật khó khăn mới khai triển được lại trở thành lao tù của chính mình. Mà cái kết giới này lại có phần giống với Bạo linh trận kia là sử dụng chính tiểu kỳ làm năng lượng để duy trì, một khi vứt ra, phải chờ mười tiểu kỳ mà diệt hết thì kết giới mới tan rã. Điều này là do lúc trước lo sợ không đủ linh lực thi triển mới làm đến, không ngờ cũng lại hại chính bản thân mình.

Trong cái không gian chật hẹp này thực sự quá nhiều bất lợi, từ đạo thuật của Phiên Vũ lẫn thân pháp của bản thân nó đều vô kể thi triển. Chỉ với kiếm chiêu tinh diệu chỉ cực nó mới miễn cưỡng duy trì thể trận.

Tình cảnh bên ngoài lại càng thê thảm, Chu Đại Lực với thương thế nghiêm trọng chỉ sau vài lần va chạm chiến trận đã tuyệt khí. Cho dù bảy đấu bảy chưa chắc đã thắng lợi, huống gì là thua thiệt người, bọn Linh Vân Đạo Nhân thất thế nhanh chóng bị đàn áp, chẳng mấy chốc liền bị ma diệt không còn.

Một tiếng hét thảm vang lên, Phiên Vũ Đạo Nhân ngay một bên cũng bị một kiếm thấu tim. Triệu Thiên Bình đâm ra một kiếm nhằm cứu trợ nhưng không kịp đành phải nhìn thân ảnh Phiên Vũ bị lụ mờ rồi trực xuất.

Nhìn trong, nhìn ngoài, cả thấy chín người giờ chỉ còn mình nó. Coi như hy vọng chiến thắng đã là con số không. Triệu Thiên Bình có chút buồn bã, nhưng bảo nó bỏ tay chịu chết là điều không thể. Nếu đã không thắng thì chẳng ngại gì không thắng tay hết sức đấu một trận cuối cùng.

Nghĩ vậy, kiếm thế nó càng lăng lệ hơn, một đấu hai từ trạng thái chật vật dần dần xoay chuyển, chỉ sau một lúc vậy mà nó đã bình thủ với cả hai người, không thể không nói ở trong chiến đấu Triệu Thiên Bình luôn có sự tiến bộ cực kì kinh người.

Nhưng dù vậy, khi Đấu tràng thập trụ kết giới tan đi, một quang đoàn ập xuống, Triệu Thiên Bình cũng vì thế mà biến mất khỏi Mục nhân cảnh.

Lúc này, chiến đấu cũng tuyên bố kết thúc, thắng lợi liền là thuộc về chiến đội mạnh nhất Lưu Vân Thái Thượng.

Triệu Thiên Bình lấy lại thần trí nhưng vẫn còn ngờ ngác, rồi buồn bã, chỉ sai một chút thôi, nếu không bọn họ đã giành được quán quân rồi. Triệu Thiên Bình có chút buồn ngẩn ngơ. Mấy người Vũ Thanh Hà cũng chẳng thoải mái gì, ai cũng thấy tiếc nuối.

Phiên Vũ Đạo Nhân một lúc khẽ thở dài rồi nói:

- Thành tích như vậy đã không tệ, chúng ta dù sao cũng tính là một nửa tân nhân mà. Lần sau cố gắng hơn chút nữa thì quán quân nằm chắc trong tay rồi.

Linh Vân Đạo Nhân khẽ nhìn qua mấy người Lưu Vân Thái Thượng đang ăn mừng rồi quay sang gật đầu:

- Tốt rồi, lần sau cố gắng hơn là được, mọi người chuẩn bị tinh thần nhận thưởng, dù sao chúng ta vẫn là vô địch một hạng mục đấy.

- Đúng thế.

- Là lão Cửu mang vinh quang về cho chúng ta.

Mọi người nghe đến hạng mục vô địch cũng liền phấn khởi trở lại. Triệu Thiên Bình tuy còn chút buồn bã nhưng cũng đầy mong chờ với phần thưởng sắp tới.

Sau khi thi đấu hoàn thành, các vị trưởng lão chấp sự mới bắt đầu chuẩn bị phần thưởng, thành ra sẽ phải chờ một khoảng thời gian, đến tối thì mấy nghi thức trao thưởng mới tiến hành. Ở đây không có việc gì, bọn Triệu Thiên Bình định cùng nhau đi ăn mừng trước một chút nhưng lại bị Bạch Vân Chân Nhân gọi về Vân Trung Cư.

- Chẳng biết sư tôn cho gọi chúng ta làm gì nhỉ?

Khổng Thương Vũ có điều thắc mắc, Vũ Thanh Hà liền nhanh nhẩu:

- Chắc là ngài muốn thưởng thêm cho chúng ta đây mà.

Người khác cũng gật gù:

- Hẳn là thế, thành tích lần này của chúng ta tốt như vậy, sư phụ hẳn là nở mày nở mặt lắm.

Linh Vân Đạo Nhân thường lạnh nhạt cũng không nhìn được mà mỉm cười, chợt hắt nhìn qua Triệu Thiên Bình có chút mặt ủ mày chau thì hỏi:

- Tiểu sư đệ có tâm sự gì sao?

Không chờ Triệu Thiên Bình kịp trả lời Dương Cửu đã chen vào:

- Đến giờ này mà đệ còn tiếc nuôi trận đấu lúc nãy hả?

Vũ Thanh Hà thì vừa bĩu môi vừa hề hề nói:

- Chắc hẳn là đang tiếc nuôi giải thưởng lớn tuột tay đây.

Triệu Thiên Bình thu lại lo âu trong lòng gãi đầu cười nói:

- Không phải, đệ chỉ sợ sư phụ trách chúng ta không làm hết sức mà thôi.

Tiền Vạn Kim nghe vậy lườm lườm nó:

- Có trách thì trách đệ mà thôi, thật là gánh nặng a.

Triệu Thiên Bình nghe thế liền xấu hổ, còn mấy người khác thì cười ồ.

Sư phụ gọi tập trung, Triệu Thiên Bình có chút suy đoán nên tâm trạng thật không thoải mái, nhưng trò chuyện với mấy vị sư huynh cũng làm nó vui bớt phần nào. Bỏ qua chút phiền muộn, Triệu Thiên Bình liền hòa vào câu chuyện với mấy người.

Bạch Vân Chân Nhân cũng chẳng cần dặn gì nhiều, lão phát cho mỗi người một túi trữ vật, trong đó có cái gọi là phần thưởng thêm của lão, nhưng đã bị phong ấn, chỉ đợi sau điển lễ tế tổ ngày mai mới được mở ra coi.

Mọi người có phần khó hiểu nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận, chỉ có Triệu Thiên Bình là trong lòng nặng trĩu, nó biết trong này có lẽ có di ngôn của sư phụ, nhưng hiện giờ người chẳng muốn cho mấy sư huynh biết mà thôi. Nó gắng nặn ra một nụ cười để tiếp nhận rồi cẩn thận cất giữ.

Sau đó Bạch Vân Chân Nhân liền đuổi tất cả đi, kể cả Triệu Thiên Bình muốn lưu lại một chút lão cũng không cho, nói rằng muốn bế quan tu luyện.

Bạch Vân Chân Nhân không có thân thích, cả đời đắm chìm vào lịch lãm tu luyện, khi đột phá Chân linh cảnh liền được tiếp nhận chức vị Phong chủ Hoàng phong, sau đó vài chục năm mới bắt đầu thu nhận đồ đệ, đến cuối đời chẳng ngại vì môn phái mà hy sinh.

Triệu Thiên Bình thăm thở dài, đến cuối cùng quay đầu chỉ thấy một bóng dáng già lão cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Binh áp Vô Phong Sơn

Sau khi linh thưởng, Triệu Thiên Bình nhận được hai lệnh bài một trắng một xanh, màu trắng ngọc là lệnh bài công hiến cấp trưởng lão ghi chép hai trăm điểm là phần thưởng á quân tổ hợp luận, màu lục ngọc là lệnh bài công hiến cao cấp ghi chép ba vạn điểm, là phần thưởng quán quân trận luận. Nếu quy đổi ra trung phẩm linh ngọc thì tương đương hơn một trăm sáu mươi khối, nhưng Triệu Thiên Bình không định đổi mà giữ lại số điểm này để dùng vào việc cần thiết hơn, còn linh ngọc nếu dùng Văn cương thạch đổi ra vẫn là dư giả.

Trong số mấy sư huynh đệ thì nó là người có phần thưởng nhiều nhất, thấp hơn một chút là Linh Vân Đạo Nhân và Độc Cô Truy Dương, hai người này đều xếp hạng ba ở hạng mục kỳ luận và trận luận nên được nhận thêm năm nghìn điểm công hiến cao cấp. Những người còn lại thì chỉ có hai trăm điểm công hiến cấp trưởng lão, nhưng thế cũng là một khoảng lớn khiến ai cũng cực kỳ vui mừng.

Ngày hôm sau, điển lễ tế tổ được diễn ra. Thường mọi năm thi tế tổ đại điển được tổ chức một ngày tại Cổ Tiên Động, nhưng năm nay các vị sư trưởng lại đột nhiên yêu cầu tế tổ trong thời gian dài hơn, mà địa điểm tổ chức lại không chỉ ở Cổ Tiên Động.

Trong Cổ Tiên Động lúc này đột nhiên khai mở ra một đường ngầm, tất cả chúng đệ tử lẫn sư trưởng đều được mệnh lệnh phải tiến vào đường hầm này, sau đó lại đi đến một không gian có phần thoáng hơn được gọi là Tế Thiên Động để làm lễ Tế Thiên, nghe nói là nhằm truyền ý niệm thiên địa, cầu nguyện cho khí vận Lưu Vân Tông được thông suốt, con đường tu luyện của đệ tử càng thuận lợi.

Tế Thiên Động này thực chất là động quật mà trước kia Triệu Thiên Bình từng nằm bất tỉnh gần hai tháng trời, nay được mở rộng hơn và chỉnh trang lại thành một không gian tế lễ.

Giữa động mịch lên một tế đàn lớn được bố trí dạng Ngũ hành trận pháp, trên mỗi phương vị ngũ hành lại ảo hóa ra một hình ảnh cự kiếm, hội lại thành ngũ hành kiếm trận. Kiếm trận tuy hư ảo nhưng lại tàn sát khí thể kinh người, sát khí lấn thiên, thậm chí đến ánh nhìn cũng bị chắn đoạn.

Quảng trường xung quanh tế đàn lại bày ra một đồ hình phù trận cực kì phức tạp lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện lập lòe không nghỉ, mà mỗi mắt xích trong trận pháp lại đặt lên một bộ đoàn. Tổng cộng hơn ba trăm bộ đoàn, lần lượt yên vị từng môn nhân đệ tử.

- Tiểu sư đệ đi đâu rồi, lúc này lễ tế trên Cổ động vẫn còn thấy mà.

Linh Vân Đạo Nhân vừa chỉ huy mấy sư đệ xếp vào bộ đoàn vừa thắc mắc.

- Cũng chẳng rõ nó lại chạy đi đâu rồi, thật là không bao giờ chịu an phận.

Vũ Thanh Hà nhìn quanh rồi đáp, Linh Vân khẽ cau mày:

- Đại diện này là bắt buộc, nếu tiểu sư đệ chậm trễ sợ là mấy trưởng bối sẽ trách phạt.

- Để đệ quay lại tìm thử xem.

Vũ Thanh Hà bèn xung phong đi tìm, Linh Vân nghĩ một chút liền đồng ý. Thế là Vũ Thanh Hà liền quay ngược đường hầm vừa rồi định ra tìm Triệu Thiên Bình, nhưng đến cửa lại vị chấp sự chặn lại.

- Mời vị sư đệ quay lại, đến khi tế thiên hoàn thành mới được phép rời đi.

Vũ Thanh Hà hơi trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Ta phải ra ngoài tìm một vị sư đệ, Thạch sư huynh vui lòng cho qua.

Vị Thạch sư huynh chấp sự kia mỉm cười giải thích:

- Đây là lệnh của chương môn, ta chỉ là người giám sát mong Vũ sư đệ đừng làm ta khó xử.

Vũ Thanh Hà hơi nhíu mày:

- Là vậy sao?

Thạch chấp sự kia khẽ hỏi:

- Không biết là tìm vị sư đệ nào, ta có thể thông tri ra bên ngoài tìm giúp.

Vũ Thanh Hà nghe vậy liền hớn hờ:

- Đã vậy thì phiền sư huynh rồi, tên kia là Triệu Thiên Bình, vốn tính ham chơi thường xuyên biệt tích, xin cảm phiền sư huynh vậy.

Thạch chấp sự gật đầu:

- Ra là Triệu sư đệ, người đợi một chút.

Một lát sau, Vũ Thanh Hà quay lại với mấy người sư huynh, Linh Vân thấy gã đi một mình liền hỏi:

- Sao rồi?

Vũ Thanh Hà nhún vai:

- Bọn họ không cho ra, chỉ nói là lão Cửu hình như vị nhất xiêu trên kia, sau đó được đưa đến y viện nghỉ ngơi rồi. Sau khi bình phục sẽ đến đây sau.

Linh Vân nghe vậy đột nhiên cau mày, hắn đã nhìn thấy cửa tế điện đóng lại. Tất cả mọi người của Lưu Vân Tông hầu như đều ở đây, chỉ thiếu chương môn, mấy vị phong chủ và hình như mấy vị trưởng lão quan trọng trên Lưu Vân Điện cũng không có mặt.

Thường thì những điển lễ quan trọng sẽ do chương môn chủ trì, nhưng sao lần này lại do Kinh Vân kia thực hiện.

Còn tiểu sư đệ, người bên y viện kia đều đã tới đây, chẳng lẽ là được sư tôn chăm sóc? Hắn là vậy.

Linh Vân Đạo Nhân có chút thắc mắc, nhưng rất nhanh Hoàng Gia Bảo đã lên giữa tế đàn, Tế Thiên Điện Lễ cũng bắt đầu, Linh Vân cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Ngay lúc đoàn người bắt đầu Tế thiên, trên Lưu Vân Đại Điện lại diễn ra một việc khác.

Chỉ thấy giữa điện, năm vị phong chủ xếp thành Ngũ hành phương vị xoay quanh chưởng môn Minh Dương Chân Nhân, dưới họ là phù triện phức tạp kết thành năm vòng tròn đỏ vàng xanh đen trắng đại biểu cho ngũ hành.

Trên người Minh Dương Chân Nhân chợt sáng lên một màu tử sắc, rồi dần dần tỏa ra, khi tử quang chiếu sáng cả đại điện thì đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh co rút lại, sau đó chiếu ra một tia tử quang nhằm thẳng thiên đình mà bắn đi.

Tử quang xuyên qua đỉnh điện, xuyên qua mây mù, truyền thẳng đến hư vô thiên không, đột nhiên tầm đó, tử quang như gặp được kích thích liền bùng bạc trưởng lớn lên gấp trăm ngàn lần, tử quang liền tràn lan rực sáng cả Lưu Vân Sơn.

Ánh sáng chiếu rọi như thể một khắc rồi đột nhiên phân tách, tử quang dần phân ra năm đạo ngũ sắc thần quang trực chỉ năm ngọn chủ phong của Lưu Vân Tông mà tụ đến.

Trong đại điện Lưu Vân, năm vòng tròn ngũ sắc đột nhiên bùng lên quang cầu bao lấy năm vị phong chủ, rồi từ đó như có như không một luồng liên kết dần khóa ý niệm họ vào năm ngọn chủ phong.

Tựa như cự thú viễn cổ cự mình trỗi dậy, năm ngọn chủ phong chấn động không thôi. Từng tòa từng tòa đắm chìm trong quang hoa tráng lệ lại chập chòn không ngớt, quang mang khi tụ khi tán, lúc sáng lúc mờ, theo sự dao động địa chấn càng tăng lên, quang mang cũng càng lúc càng mạnh mẽ, càng ổn định.

Địa chấn càng lúc càng mạnh, tầng mây trên đỉnh Lưu Vân Sơn vì dư chấn và cuộn thành lốc xoáy, cuồng phong từ đó trỗi dậy cuốn lên khói bụi mịt mờ.

Nhưng lạ thay chấn động mãnh liệt như thế lại chẳng mây may ảnh hưởng đến Tế Thiên Động. Trong này là một vùng bình yên, mà lúc này Kinh Vân Đạo Nhân đang làm chủ tế hướng tế đàn đọc chú ngữ kỳ lạ, dần dần đạo văn phù trận kỳ lạ xung quanh cũng ánh lên tử sắc quang mang. Tử sắc từ đó mỗi lúc một mạnh rồi bao trùm tất cả. Bất kỳ một môn nhân đệ tử nào bị tử sắc tràn qua liền mất đi ý thức, nhưng không chỉ đơn thuần là ngất đi mà tự hành vô ngã, tử sắc quang mang kỳ diệu thay mang ý niệm của họ hòa vào đại địa, một mực duy trì khí cơ tuần hoàn giữa bản thân họ với Lưu Vân sơn thể.

Khi tử quang phủ kín tế điện liền đánh dấu bọn họ hoàn toàn hòa hợp ý niệm với cả ngọn Lưu Vân Sơn.

Ở bên ngoài, qua hai canh giờ, ngũ thái chân thiên quang mang liền cực thịnh.

Đột nhiên tầm đó, hư không chấn động, bầu trời trên đỉnh Lưu Vân Sơn có năm vị tinh tú rực sáng chợt xoay chuyển. Mỗi khối tinh tú đều tự hành xoay chuyển càng lúc càng nhanh, sau một lát, năm khóa tinh tú liền bốc lên ánh lửa. Ngũ Linh Thiên Thạch liền hóa Ngũ Linh Thiên Viêm Thần Thạch, dưới sự thúc động của Ngũ sắc quang mang, thần thạch liền chuyển vị theo quỹ đạo vòng tròn, đến tốc độ cực hạn liền hóa thành một vòng tròn lửa như vầng mặt trời thứ hai thiêu đốt gay gắt.

Đột nhiên ngũ thái quang mang lại hợp thành tứ mang, dưới sự điều khiển của tứ mang, vòng lửa cự đại liền bắt đầu di chuyển hướng hư không xa xôi mà gia tốc.

Lúc tử sắc quang mang vừa xuất hiện trên đỉnh đại điện, Triệu Thiên Bình đang ngồi trên một mỏm đá sau Vân Đài.

Quang trụ biến ảo, suy nghĩ trong lòng nó cũng dập dềnh theo.

- Cũng đến lúc ra chút công sức rồi.

Thở dài một hơi, nó liền đứng dậy phui phui quần áo rồi cười lên vãn tọa hướng đại điện bay đi.

Bên ngoài Lưu Vân Thiên Sơn chừng trăm dặm về phía tây đang có hai nhóm người tập trung, một bên có đại hán cương mãnh, có đạo sĩ văn nhã, có thư sinh đạo mạo, một bên lại có lão quỷ gầy guộc, có phụ nhân mỹ lệ, có thân sĩ âm trầm, ... hơn mười người tụ họp một chỗ.

Nếu có người khác ở đây thì chắc hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc vì những người này lảng không mà đứng, ánh mắt thâm trầm quan sát ngọn Vô Phong Sơn đang bao phủ trong mây mờ phía xa, nơi có quang thái đang chiếu thẳng đến hư không.

Lão quỷ tóc bạc da mồi, thân thể gầy còm lại thấp bé, tưởng chừng một cơn gió thổi qua cũng đủ điều linh, mắt lão khép hờ, trông mắt xám xịt một màu u ám, đồng tử càng là không có tiêu cự nhưng thì thoảng lại lóe lên hào quang huyết sắc nguy hiểm. Những người ở đây đều là hạch tâm cho hành động lần này, mà lão chính là người chủ trì mọi việc.

Nhìn quang thái ban đầu có chút không bắt mắt kia lóe lên, cái giọng khàn đặc của lão liền trào ra từng chút:

- Phân phó xuống dưới chuẩn bị phong tuyết trận.

Tiếng lão vừa ra, ở rừng cây bên dưới liền có dị động.

Mấy người xung quanh thì không có phản ứng gì, chỉ chăm chú quan sát diễn biến nơi xa. Đến khi hào quang bên kia có chút rõ ràng thì một người khác lên tiếng:

- Cái Phong tuyệt kết giới này thật là tổn hao a, nếu lần này mà không lấy về chút lõi thì bản nương là tìm đến các ngươi tính sổ.

Nói chuyện chính là phụ nhân mỹ lệ kia, mắt môi căng mọng, đường cong lưng linh uyển chuyển, một chút da thịt trắng ngần lúc ẩn lúc hiện đầy kích thích thị giác khiến mấy kẻ xung quanh dù là tu vi cao thâm, tâm cảnh vững chãi cũng không nhịn được mà đôi lần lia mắt. Trong đó có gã nhìn như thân sĩ phú hào có lúc không nhịn được mà nuốt nước bọt, gã dằng dặc một chút che dấu tà tâm trong lòng, gã khẽ vờ về ria mép một bên rồi đáp:

- Nương nương cứ gọi là an tâm đi, chỉ cần đoạt đến cái bí cảnh kia thì cả vốn lẫn lãi mấy lần đều được cả.

Mỹ phụ kia quăng ra một tia hờn dỗi phong tình vạn chủng, liếc một cái liếc mắt ngập nước nói:

- Chi sự thân gia là không đến được bao nhiêu a, còn phải nhờ Tôn trưởng lão chiếu cố rồi.

Thân sĩ kia cười hắc hắc, ánh mắt có chút mạnh bạo lướt khắp người mỹ phụ cười hề hề:

- Cái đó còn phải nói. Ta thật lòng luôn luôn mong muốn quan tâm đến nương nương a.

Chỗ nhóm người khác ở một bên cũng thì thầm với nhau, một đạo sĩ văn nhã mi thanh mục tú mang từ ý đạo bào lên tiếng:

- Cái Lưu Vân Sơn này không biết sẽ giở trò gì.

Đứng đầu nhóm người này là một đại hán thân hình cao to, mặt vuông cương nghị, mày rậm mắt to chen chúc từng thớ thịt đầy hung dữ, trên thân vận hoàng y vô bào chẳng thể che lấp được những cơ bắp đầy tính bạo tạc. Gã không chút nháy mắt nhìn thẳng hướng Lưu Vân Sơn trầm thấp nói:

- Đã bố trí Phong tuyệt kết giới, chúng ta chỉ là bắt ba ba trong rọ mà thôi.

Thư sinh văn nhã một bên nhú nhú mày liếc mắt về phía bọn người lão quý bên kia nói:

- Lần này lại phải hợp tác với bọn ma nhân kia thật sự làm người không thoải mái.

Đại hán ở giữa liền hừ lạnh:

- Văn sư đệ nói thế là sai rồi, chúng ta đường đường là tông môn chính đạo, há lại có thể hợp tác với lũ tà ma ngoại đạo kia. Chúng ta chỉ là lợi dụng lũ ngu xuẩn này tiêu diệt cái Lưu Vân chính tà bất phân kia mà thôi. Sau khi nơi này bị sang bằng, liền sẽ tới lượt bọn chúng.

Thư sinh văn nhã nghe vậy có chút đăm chiêu nhưng vẫn là gật đầu đồng ý. Lúc này đạo sĩ văn nhã bên cạnh liền nói:

- Long bang chủ hân đã có kế sách đối phó?

Long Kinh Thiên đáp:

- Ta tính toán trước diệt cái Lưu Vân Tông này trước, sau đó liền bao vây lũ tà ma kia lại dứt khoát một lần diệt sạch. Nhưng dường như bọn chúng cũng có chuẩn bị rất kỹ, cái này còn cần chân nhân góp ý một hai rồi.

Vô Ưu Chân Nhân trong mắt thoáng qua một tia lo âu:

- Cái Phong tuyệt kết giới này là do lão quý kia chủ trì, chiến lực thông thường ta là không e ngại, chỉ là chút trận pháp biến hóa lại lo không bằng lão, chi sự trong trận này có chút bất lợi, e là phải đợi ra bên ngoài.

Long Kinh Thiên gật đầu:

- Dù trong số trận nhân có đến một nửa là lực lượng của chúng ta nhưng không thể không đề phòng lão giở trò. Nhưng chi sự ra ngoài lại không cách nào kiềm chế được bọn chúng.

Vô Ưu Chân Nhân nhìn về hướng Lưu Vân Sơn một chút rồi nói:

- Cả hai bên đều có chuẩn bị thì việc tiêu diệt bọn chúng nói ra khó, vậy nên hành động lần này phải tuyệt một chút, những cái gì lợi hại tốt nhất là trước tiên đoạt lấy không thể để bọn chúng tiện nghi được.

Long Kinh Thiên cười lạnh:

- Hiểu biết của ta về bí cảnh kia so ra hơn bọn chúng nhiều lắm, đến lúc đó liền dùng chút thủ đoạn liền chiếm được tiện nghi.

Vô Ưu Chân Nhân mắt lóe hào quang, thầm nghĩ đúng vậy, cái Long Tượng Bang này cài cắm nội gián lâu như thế tất sẽ có người trải qua bí cảnh một vài lần tất nhiên sẽ nắm giữ ưu thế, hân trong lòng tính toán xem như thế nào từ chỗ Long Kinh Thiên khai ra chút thông tin, một bên lại mỉm cười trò chuyện.

- Xem bộ dáng đề tiện của bọn chúng hẳn là đang tính toán gì chúng ta đây.

Bên nhóm người của lão quỷ có kẻ liếc nhìn bên đại hán kia, mặc dù không nghe được vì bị một chút thủ đoạn ngăn cách nhưng nhìn bộ dáng thì hẳn cũng đoán được vài phần. Thân sĩ mặt vàng khịt một tiếng nói:

- Cái đây thì khẳng định, một lũ giả nhân giả nghĩa kia lúc nào cũng tự cho là chính nghĩa quân tử kia lúc nào chả hăm he cắn chúng ta một phát.

Mỹ phụ bữu môi làm dáng:

- Cũng chẳng phải là vì tham tài mới tham gia vào đại sự lần này hay sao, lại nói cái gì trừ ma vệ đạo, hừ hừ, so với cái gọi là ma giáo chúng ta thì bọn chúng thật khiến cho nhân gia buồn nôn a.

Một kẻ khác góp lời:

- Có Từ Minh Tôn Giả ở đây, dưới một tay lão nhân gia tính toán thì bọn nguỵ quân tử kia có thể nhắc lên cái sòng gió gì chứ.

Từ Minh Tôn Giả chính là chỉ lão quỷ khô gầy, mọi người đều nhìn lão, trong kính ý có nhiều ra một phần sợ hãi, dù là phu nhân mỹ lệ thân là đồ đệ của lão cũng nhìn không được tâm sinh hàn ý.

Lão quỷ ánh mắt vẫn khép hờ tỏa hướng Lưu Vân Sơn, thỉnh thoảng trong ánh mắt lại bắn ra lệ khí, chỉ là chút thoáng qua chẳng khiến người ta chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Huyết chu thôn phệ

Đỉnh Lưu Vân Sơn vẫn mây mù che phủ, dưới tầng tầng khuỷu động lại chẳng có chút dấu hiệu giãn ra từ bốn phương tám hướng hội tụ ngày càng dày đặc, sắc trời cũng vì thế mà ngày càng u ám.

Tuy là mù mịt với dân thường như đối với người tu luyện chút ít che phủ này chẳng thể làm mất tầm nhìn bọn họ được, từ xa xa vẫn thấy quang trụ kia không ngừng lập lòe. Đã ba ngày ba đêm, từ khi bắt đầu đến bây giờ vẫn chưa thấy kết thúc.

Lão quỷ khô gầy Từ Minh vẫn híp một đường tơ nhện chăm chú, từng động tĩnh nơi xa đều không thể trượt khỏi ánh mắt của lão được. Ở bên kia, bang chủ Long Tượng bang cũng một mực âm trầm không thôi.

Hùng đông có chút le lói.

Bỗng nhiên, trong khoảnh khắc đó, mi mắt của lão quỷ giật nhẹ. Bàn tay xòe ra trước mắt, trên đó là một lệnh bài bằng đá có phong cách cổ xưa triện một chữ Vắn. Lúc này lệnh bài đột nhiên rung lên bần bật, liền sau đó trên mặt lệnh bài xuất hiện một vết nứt. Vết nứt từ từ lan tràn rồi quỷ dị “bụp” một tiếng hóa thành bụi phấn len lỏi theo kẽ tay khô cằn mà rơi rải xuống đất.

Con mắt trắng xám bỗng lóe lên huyết sắc dữ dội, lão quỷ khàn giọng:

- Ngũ linh thiên thạch kia đã hủy, lập tức khởi động Phong tuyết kết giới, nhân mã các phương tụ họp tiến về Lưu Vân Sơn.

Lúc này ở rừng rậm bên dưới liền liên tiếp truyền ra âm thanh sột soạt, hàng trăm ngàn người bắt đầu triển khai hành động.

Qua một khắc thời gian, lão quỷ linh quang chợt động liền kết thủ ấn điểm tới phía trước, tức thì trong không gian hiện lên một màn hào quang màu máu quỷ dị. Quang bích dựng từ mặt đất kéo thẳng lên không trung xa xôi dần dần hội tụ lại một điểm. Nếu từ thiên không nhìn lại thì toàn bộ Lưu Vân Thiên Sơn bao gồm cả bình nguyên rộng hàng trăm dặm xung quanh đều bị một màn hào quang hình nón chụp lấy. Không chỉ vậy, quang mang huyết sắc này còn thâm thấu sâu xuống mặt đất hàng vạn trượng tạo thành cái lồng giam không một kẻ hở. Đây chính là Phong tuyết kết giới, dùng đại lượng vật tư cùng nhân mã để tạo thành trận pháp kết giới chỉ có vào không thể ra. Bốn đại tông phái một lần bày bố cục này có thể nói là không muốn cho Lưu Vân Tông bất kỳ một cơ hội nào trốn thoát.

Từ Minh Tôn Giả nhìn vào huyết sắc bích chương hải lòng gật đầu sau đó liền tiến nhập vào kết giới. Mấy người đang lơ lửng trên không thấy vậy liền ra hiệu cho nhân mã của mình rồi cùng hướng về đỉnh Lưu Vân mà tiến. Lúc này trong rừng liền vụt ra hàng trăm hàng ngàn đạo lưu quang, xanh có đỏ có, đủ loại màu sắc phi hành thuật từ bốn phương tám hướng tụ hội thành hai đoàn thể bay lên.

Dần dần lên cao, một bên lực lượng tà giáo do Từ Minh Tôn Giả dẫn đầu có khoảng hai nghìn người, một bên là đoàn thể chính phái do Long Kinh Thiên có nhân số cũng không kém, hai đoàn thể bay tít lên cao vượt qua cả biển mây mới dần dần chia làm hai mặt áp xuống Lưu Vân Tông. Đến khi gặp phải chút cản trở do hộ sơn đại trận của Lưu Vân Tông gây ra thì họ mới tập trung dừng lại, bỗng lúc này từ mây mù bên dưới trung vang lên một giọng nói, chính thị là của Minh Dương Chân Nhân:

- Ô hay, không nghĩ tới lúc này lại có quý khách đến nhà, chúng ta không nghênh đón từ xa thật sự là thất lễ.

Long Kinh Thiên nhìn vào biển mây phủ kín hư không ngang nhiên nói:

- Nếu đã biết là khách quý thì sao không mở ra đại môn đón tiếp lại bày ra hộ sơn đại trận ở đây, chẳng hay đây là đạo đài khách của Lưu Vân Tông hay sao?

Mây mù bên dưới dần tản sang hai bên lộ ra khung cảnh bên dưới. Chỉ thấy Minh Dương Chân Nhân đang ngự không chấp tay đứng đó, xung quanh là mây trăm người đang phiêu phù trên không trung, có kẻ ngự không, có kẻ ngự kiếm, có người lại cười vân khí, ước chừng hơn ba trăm người, những gương mặt trong Lưu Vân Tông là không thiếu một ai, tất cả đều hướng về hai đội nhân mã trên không quăng ra một cái nhìn hân học.

Lúc này Minh Dương Chân Nhân lẳng không bay lên một đoạn đứng đối diện với Long Kinh Thiên và Từ Minh Tôn Giả mới mỉm cười nói:

- Nếu đã là khách tự nhiên chúng ta sẽ tiếp đãi tận tình chu đáo...

Hắn nhìn thoáng về phía đại đội nhân mã phía sau rồi lắc đầu:

- ...nhưng khách đến quá đông thật sự cái tiểu tông chúng ta khó lòng mà tiếp hết được, nếu không các vị cử một vài người đại diện xuống khách đường cùng ta uống trà nói chuyện, như vậy thế nào?

Long Kinh Thiên đảo mắt qua nhân số bên dưới, trong lòng tính toán một hai nhưng mặt vẫn cười nói:

- Tất nhiên là được, chỉ cần Minh Dương chương môn mở ra phòng hộ đại trận ta liền cùng vài vị ở đây tiến vào làm khách.

Minh Dương Chân Nhân nghe thế liền hào hứng:

- Thật sự là hoan nghênh các vị, có điều bản môn chật hẹp lại ngại quý khách đường xa phòng rần mệt mỏi. Hay là như vậy, gần đây vài ngàn dặm có vài tòa thành thị rất là được, các vị hãy cho môn nhân đệ tử của mình trước lui về nghỉ ngơi đỡ mệt nhọc.

Long Kinh Vân khoát tay cười:

- Thật nhọc long chương môn, mấy môn hạ của chúng ta nghe nói cảnh sắc Lưu Vân Thiên Sơn là thiên nhiên tú lệ, phong thủy hữu tình nên một lòng muốn đến đây mở rộng tầm mắt a, vậy nên...

Long Kinh Thiên vừa nói đến đây thì bên cạnh vang lên tiếng hừ lạnh, Liễu Thanh môn chủ đáng đáp thân sĩ không nhịn được quát:

- Các ngươi cái lũ gia hỏa này lại lắm chuyện như vậy làm gì, nói thẳng là được. Hôm nay bọn ta đến đây là muốn hiệp trợ Tuyết Thần Cốc đòi nợ, các ngươi hoặc là khai trận chịu hàng còn có đường để sống, nếu như chống đối thì Lưu Vân Sơn này chắc chắn bị sang bằng, tông môn các ngươi từ nay coi như là biến mất trên thế gian.

Long Kinh Thiên bị ngắt lời có chút khó chịu hừ lạnh nhưng cũng không nói gì, lúc này Minh Dương Đạo Nhân thu lại thần thái hờ hững mà cười nhạt:

- Chẳng hay là nợ cũ gì mà cần lao sư động chúng thế này a?

Liễu Thanh cả giọng:

- Cái nợ của tổ tiên các ngươi thì các ngươi tự biết lấy, ta chỉ hỏi các ngươi có khai trận chịu hàng hay không?

Minh Dương Chân Nhân liếc nhìn Liễu Thanh cười nhạt một tiếng, hắn không đáp trả vội mà quay sang nhìn Long Kinh Thiên:

- Tuyết vực là đến đòi nợ, chẳng hay Vô Thần Đảo cũng muốn đòi nợ thuê a?

Long Kinh Vân liếc mắt khinh thường hừ lạnh:

- Không liên quan, bọn ta những danh môn chính phái này đến đây là muốn trừ diệt cái Lưu Vân Tà Tông các ngươi để trừ họa cho thế gian.

Minh Dương Chân Nhân nghe thế liền bật cười:

- Chẳng hay lúc nào chúng ta lại bị xếp vào hàng tà phái rồi.

Long Kinh Thiên một dạng hiền ngang lẩm lẩm nói:

- Thiên đại đạo lý, không chính thì tà, các ngươi không phò trợ chính nghĩa tức là tà giáo, ta tất nhiên có quyền tru diệt.

Minh Dương Chân Nhân liền vỗ tay cười lớn:

- Hay, quả nhiên rất hay một cái chính nghĩa, nhưng Long Tượng Bang cùng Diệu Nhật Tông chính khí như vậy hôm nay lại đồng hành với Tuyết Thần

Cốc cùng Nguyệt Quang Thánh Giáo, chẳng phải các ngươi vẫn cho rằng họ là tà giáo hay sao? Thật là bỏ được thể diện a.

Vài người phía sau Long Kinh Thiên có chút xấu hổ cúi đầu, nhưng Long Kinh Thiên lại chẳng thấy có vấn đề gì cả:

- Một chút trùng hợp lại cùng mục tiêu, để duy trì chính nghĩa thì bọn xuẩn ngốc này coi như có chút giá trị lợi dụng, tiêu diệt các ngươi xong lại xóa bỏ bọn hắn, thanh lọc đi tất cả tà ác thì có gì mà không được.

Minh Dương Chân Nhân ra vẻ đăm chiêu:

- Nói vậy chính giáo các vị thật muốn giết tuyệt chúng ta sao?

Long Kinh Thiên đạo mạo hùng hồn:

- Dĩ nhiên là không, chỉ cần các ngươi cải tà quy chánh, một lòng hướng về chính nghĩa, quy thuận bổn bang thì tất nhiên là bảo toàn tính mạng.

Minh Dương Chân Nhân có vẻ nghiền ngẫm một lúc rồi hướng mắt về phía lực lượng tà giáo nói:

- Nếu chúng ta quy phục thì lúc này cùng nhau hợp sức trừ ma vệ đạo, không biết ý bang chủ như thế nào?

Long Kinh Thiên nhíu mày:

- Chương môn cũng đừng đùa nghịch thủ đoạn, để diệt trừ những tà giáo này thì riêng bổn bang đã có tính toán cả, nếu quý tông muốn hàng phục thì phải tỏ ra thành ý, trước tiên cứ mở ra trận pháp, liền sau đó lại tự phong bế tu vi môn hạ, như vậy liền chứng minh các ngươi thật tâm.

Liễu Thanh một bên lại không nhịn được nói:

- Các ngươi cái lũ cáo già này thật lắm chuyện dài dòng. Minh Dương các hạ nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện phá rối sự hợp tác của chúng ta. Các ngươi có mở ra phòng hộ hay không thì bảo?

Cái từ “hợp tác” Liễu Thanh cố ý kéo dài ra có chút khó nghe, nhất là lọt vào tai mấy nhân sĩ bên chính đạo, có người chỉ cười trừ, còn Minh Dương Chân Nhân thì khinh thường trong lòng, bên ngoài vẫn thông dong trấn định:

- Thật thứ lỗi, đây là chuyện không thể nào.

Liễu Thanh khinh thường:

- Đã vậy thì chờ đợi bị diệt đi, một cái trận phòng ngự thấp kém cũng dám đem lên mặt, để xem các ngươi có thể chống chọi mấy hồi.

Nói đoạn, gã liền phát tay quát lớn:

- Cường công cho ta.

Bên phía Long Kinh Dương nói không hợp tác nhưng lại có sự ăn ý phát tay ra ý.

Đột nhiên lúc này Từ Minh Tôn Giả lại khoát tay cản lại, khinh thường nói:

- Một chút tạp kỹ không nên phí sức.

Mọi người có chút bất ngờ nhưng đều tạm thời đình chỉ tấn công. Lúc này Từ Minh Tôn Giả liền hướng Minh Dương Chân Nhân:

- Cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Nói xong, trên tay liền lưu chảy hàng trăm hàng ngàn thủ ấn nối tiếp nhau theo một vận luận kỳ dị. Đột nhiên tầm đó, gương mặt lão trưởng phòng ra đồ ửng như muốn nổ tung, đè nén một đoạn, khi mặt lão chuyển bầm thì bỗng nhiên há miệng phun ra một búng máu tươi.

Máu tươi tầm đó liền bám lên quang mang phòng hộ đại trận của Lưu Vân Sơn. Nhưng không như bình thường chảy xuống, từng điểm từng điểm máu tươi liền bắt đầu loang lổ bành trướng trải đều lên quang bích đại trận.

Chỗ máu tươi bám vào liền bốc lên khói xanh xèo xèo như có thứ gì bị đốt cháy. Từng chút từng chút thời gian trôi qua, quang máu càng ngày càng mở rộng hơn, có dấu hiệu sẽ lập tức đem cái phòng hộ đại trận này bao phủ.

Minh Dương Chân Nhân nhìn một chút thủ đoạn trước mắt khẽ nhíu mày:

- Lại là huyết sắc cấm chú, thứ này không biết là gì nhưng có vẻ rất lợi hại.

Hắn có thể cảm nhận phòng hộ đại trận bị thứ huyết tinh kia ăn mòn từng chút một. Phòng hộ đại trận cơ bản của Lưu Vân Tông không phải là yếu, đối diện với công kích đồng loạt của mấy ngàn địch nhân hắn có thể tự tin kéo dài vài canh giờ, muốn phá nó nhanh hơn thì chỉ có dùng các loại thủ đoạn đặc biệt cường công khác, tí như thế ra siêu cường bảo bối. Nhưng trong tính toán của hắn sẽ tiêu hao được phần nào đó, dù chỉ là một chút lực lượng tổng

quan của địch nhân thì sẽ càng tăng thêm được lợi thế cho bản môn. Chỉ là không ngờ Từ Minh lão quý gia lại học được ở đâu ra cái bản lĩnh kì lạ này, Minh Dương Chân Nhân thực sự là chưa bao giờ được chứng kiến, tuy nhiên qua khả năng ăn mòn quý dị kia lại để hấn suy đoán ra hấn là một loại cảm chú huyết sát nào đó phi thường lợi hại, mà điều quan trọng là lão quý gia tuy phát ra có chút rườm rà nhưng có vẻ chẳng hao tổn thực lực một chút xíu nào cả.

Mặc dù hộ sơn đại trận này cũng chẳng đóng vai trò quyết định gì, mất thì thôi, nhưng thủ đoạn của Từ Minh Tôn Giả kia lại làm hấn có chút lo lắng, không hiểu lão còn có bản lĩnh gì lợi hại hơn không.

Minh Dương Chân Nhân lúc này hướng xuống chúng nhân bản môn phân phó:

- Lập tức tăng cường phòng hộ.

Nói đoạn, hấn liền tay triển đánh ra vài đạo ấn chú vào đại trận. Lúc này, những môn nhân đệ tử kia liền tập trung bay lên bình đài Lư Vân Điện rồi tọa hạ kết ấn.

Vừa lúc đó, hộ sơn đại trận liền chấn động một trận như muốn rũ bỏ huyết mang kia ra ngoài, tầm đó, sự ăn mòn có dấu hiệu dần dần chậm lại.

Trong ánh mắt Từ Minh Tôn Giả, những môn nhân đệ tử kia của Lư Vân Tông xếp bằng trên bình đài kia thật chường mắt, không có chút trật tự nào cả, thậm chí tôn ti già trẻ cũng vô cùng lộn xộn. Ban đầu lão khẽ sùng sốt một chút nhưng suy nghĩ một lát lại có phần đắc ý, trận thể hỗn loạn kia chứng tỏ bọn Lư Vân Tông này chẳng hề có một chút kinh nghiệm đối địch, thậm chí có thể bị uy thế của lão dọa sợ nên mới lúng ta lúng túng như vậy. Nghĩ cũng phải, Lư Vân Tông từ khi vị tổ sư khai mở đến nay đã hơn hai ngàn năm nhưng trọn thời gian đó được hưởng phước âm của tiên tổ, một chút cường địch cũng chẳng có thì bảo sao môn nhân khá hơn cho được, thậm chí lão có thể nhận thấy rất nhiều ánh mắt rung động sợ hãi bên trong vài trăm người kia.

Cao cao khinh thường nhìn xuống, Từ Minh Tôn Giả bèn nói:

- Chỉ một chút thủ đoạn như vậy cũng muốn ngăn cản bản tôn, Lư Vân Tông thật đến ngày hủy diệt a.

Nói đoạn, lão liền đánh thêm hàng trăm ấn quyết lên huyết mang, xuẩn xuẩn thúc động huyết quang tăng cường. Huyết quang lúc này liền loi nhoi tụ thành những tiểu trùng hình nhện, từng con từng con to cỡ ngón tay từ huyết mang trỗi dậy hướng khắp nơi trên phòng ngự trận bỏ tới. Một cảnh tượng dù là ai quan sát, kể cả lũ tà giáo ma nhân cũng cực kì kinh hãi, nhện không được tâm sinh hân ý.

Từng đàn từng đàn với số lượng vô tận tràn ra với tốc độ cực nhanh. Chỉ thấy mỗi con huyết chu đến một chỗ chỉ định lại “bụp” một tiếng lại hóa thành huyết vụ bám vào đại trận, mà tại chỗ huyết vụ vừa dán lên lại lúc nhúc sinh ra hàng đồng hàng đồng huyết chu bỏ đi. Hăng hà sa số huyết chu dần dần che lấp bầu trời, chỉ chưa đầy canh giờ, hộ sơn đại trận không lồ cao hàng vạn trượng của Lư Vân Tông liền phủ đầy huyết mang.

Huyết quang lập lòe hào quang u ám khiến tốc độ ăn mòn của nó vừa đình chỉ lại tăng cường. Nhìn ánh mắt lóe lên tia hoang mang của Minh Dương Chân Nhân, lại nhìn vẻ hải hùng khiếp vía của chúng nhân, lão âm thầm cười lạnh tính toán, trong vòng hai ngày trận này chắc chắn bị phá, đến lúc đó Lư Vân Tông mặc lão tung hoành.

Minh Dương Chân Nhân chứng kiến quang cảnh có phần kinh hãi, dường như lo sợ tâm lý môn nhân bị ảnh hưởng, hấn liền phát tay điều động vân vụ đến che lấp lại cảnh tượng đáng sợ trên đại trận. Dần dần, Lư Vân Sơn lại chìm trong mây mù thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Phá phòng ngự đại trận

Thuận Thiên Phủ, Thiên An Quốc. Phía bắc ngự trị một ngọn núi chọc trời Vô Phong Sơn. Từ xưa đến nay, đây là nơi tượng trưng cho thái bình thịnh trị, tượng trưng cho tín ngưỡng trường tồn của người dân Thiên An.

Núi cao không thể đo đếm, mây mù lại phủ quanh năm, đã bao lần thuyền chuyễn xuân hạ thu đông chẳng hề thay đổi, trải dài từ năm này qua năm khác. Nhưng đột nhiên hôm nay gió nổi mây quang, thiên không ám sắc, cảnh tượng khiến lòng người bất an sợ hãi.

Lại quý dị thay ám vân hòa vào hồng quang thật làm cho nhân sinh tưởng tượng ra bao nhiêu kỳ quái.

Sâu thăm trong màn mây, một quang bích màu đỏ kịch liệt rung động, bao phủ lên những âm thanh rạo rạo ghê người là những luồng khói xanh huyền ảo.

Thật chính là kết quả do cấm chú Huyết chu phệ linh mà Từ Minh Tôn Giả gây ra.

Đã gần hai ngày, những rung động trên hộ sơn đại trận càng lúc càng mãnh liệt, tưởng chừng như bất kỳ lúc nào cũng sẽ vỡ tan như bong bóng nước.

Từng chút từng chút hao mòn hiện ra trong ánh mắt chẳng chút sinh khí của Từ Minh Tôn Giả, lão vẫn phiêu phù trên tầng cao ngắm nhìn thành của mình.

Hai đoàn đội đi theo lão vì không xuất lực, lại chẳng muốn hao tổn nên từ sớm đã đáp hạ xuống chân núi ngồi dưỡng sức.

Đột nhiên tầm đây, Từ Minh Tôn Giả liền từ thiên không hạ xuống ra lệnh:

- Sau một khắc phòng trận tất phá, chuẩn bị tấn công.

Vô Ưu Chân Nhân bên đoàn đội chính giáo quan sát một chút liền nói:

- Theo tình hình này thì bọn chúng đã có chuẩn bị, toàn bộ môn nhân đệ tử Lưu Vân Tông đã tập kết lên cao điện kia phòng thủ.

Từ Minh Tôn Giả liếc nhìn hán một cái rồi nói:

- Cái sơn thể này chính là cơ sở cho địa khí lên trên, trước tiên một đường đi lên nên công kích phá hủy lấy chút lợi thế.

Long Kinh Thiên bên kia nghe vậy cân nhắc một chút liền hướng phía sau nói:

- Cứ làm như thế.

Như dự liệu, một lát sau trên hộ sơn đại trận phát ra tiếng xèo xèo, từng lỗ hồng như bị đốt cháy dần dần xuất hiện rồi lan tràn trên khắp linh tráo. Chẳng mấy chốc, linh tráo liền tả tơi rồi âm âm sụp đổ. Cả Lưu Vân Thiên Sơn liền lộ ra trước mắt bọn họ.

- Tấn công.

Liễu Thanh hét lớn dẫn đầu xung phong, cả hai quân đội cứ vậy mà định ủa lên sơn thể. Nhưng lúc này Từ Minh Tôn Giả lại khoát tay ngăn chặn, hán nhìn lên Lưu Vân Sơn mây mù bao phủ khê nhú mây, Long Kinh Thiên bên kia nhìn qua lão cười nhạt:

- Có phải người đã nhận ra cái hộ sơn đại trận này có vấn đề?

Từ Minh Tôn Giả trầm mặc suy tính, chỉ có mỹ phụ Hồng Lăng Nương Nương kia ngẫm nghĩ chút liền sáng mắt nói:

- Lưu Vân Tông này là truyền thừa của vũ trụ đại phái, không thể chỉ có chút thủ đoạn như vậy được.

Liễu Thanh một bên thử đưa ra suy đoán:

- Có thể bọn chúng chỉ tập trung lực lượng một chỗ để cầu sinh mà thôi, dù sao thì nhân số bên ta áp đảo như vậy nếu bọn chúng còn giờ thủ đoạn phân tán nữa chỉ có chết.

Từ Minh Tôn Giả ánh mắt thâm trầm nói:

- Cần tắc vô áy náy. Triển khai đánh phá từ xa.

Hồng Lăng Nương Nương gật đầu:

- Sư phụ nói phải, dù sao đây cũng là địa thế của Lưu Vân Tông, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Trên đường tiến lên, bọn chúng liên tiếp tung ra công kích mãnh liệt xuống sơn thể. Từng trận từng trận âm âm vang lên, mặt đất như rung lên bần bật.

Từ Minh Tôn Giả đứng trên cao quan sát một lát bỗng nhú mây, lão liền quát lớn:

- Dừng lại.

Nghe tiếng lão, tuy ai cũng có phần khó hiểu nhưng cũng ăn ý thu tay. Lúc này Từ Minh Tôn Giả liền chăm chú quan sát cảnh tượng.

Một mảng rừng cây xơ xác tiêu điều, từng mảng từng mảng gỗ văng tứ tung, hoa lá thì nát vụn, những loại cây có chút yếu đều bật gốc.

Nhưng thế thì chưa đủ. Phải biết hai quân đội tập kết lại đây tu vi yếu nhất đều là Trúc cơ tu sĩ hoặc là Tiên thiên võ giả, mạnh hơn còn có Chân linh tu sĩ, thậm chí là đại thần thông tu sĩ cũng không ít. Mặc dù không phải công kích quá cường hoành như cũng đủ để đảo lên hồ lớn, đốn ngã cổ thụ chứ không phải là tình cảnh như tiểu phu loạn rìu trước mặt. Mà trên mặt đất, tổn hại cũng là cực ít, có chăng chỉ như người bình thường lấy búa lớn nện lên mà thôi.

Từ Minh Tôn Giả khê nhú mây một lát rồi truyền lệnh:

- Triển khai Thiên Lang Chiến Trận toàn lực một kích.

Nghe mệnh lệnh, đoàn đội phe tà giáo liền có khoảng ngàn người di chuyển thành hình thế Thiên Lang Trận rồi phóng ra công kích. Dưới Thiên Lang Chiến Trận, vô số công kích liên tục hợp thành một cự ngân lang rồi lấy uy thế phiến sơn đảo hải nhắm thẳng Lưu Vân Sơn mà đến.

Uỳnh! Rầm rầm rầm... Ngọn Lưu Vân Sơn lung lay kịch liệt, cả cánh rừng chim thú bị chấn cho sợ hãi bay nhảy toán loạn, nhưng chỉ chốc lát dư chấn

liền tan hết.

Khói bụi mù mờ voi đi để lại một cái hố sâu hơn trượng rộng đến ba bốn trượng trên mặt đất.

Từ Minh Tôn Giả cau mày, mỹ phụ sau lưng lão nhìn kết quả mà khiếp sợ than vãn:

- Một kích toàn lực của cả ngàn tu giả lại được hợp nhất bởi chiến trận lại chỉ đào ra một chút đất này, đất ở đây thật là quá cứng đi à nha.

Liễu Thanh một bên tiếp lời:

- Nghe nói ngày xưa khi Lư Vân Tông được sáng lập thì ngọn núi này đã được vị đại năng kia luyện hóa qua. Đào ra một chút này hẳn là do ngàn năm qua bồi lên một lớp đất mà thôi, nếu tiến thêm nữa sợ là khó mà phá hư được.

Vị phụ nhân kia hừ lạnh, giọng nói có ghen ghét:

- Cái đám ăn hàng này quả nhiên được hưởng phước tổ tiên thật sâu a.

Vô Ưu Chân Nhân chấp tay nói:

- Trận này phủ khắp sơn thể, phải tìm ra trận nhãn mới có thể san bằng nơi này được. Theo bản đạo nghĩ, mất trận hẳn sẽ được bảo vệ khá chặt chẽ, hẳn là trên Lư Vân Điện kia. Mà ở đó lại có đủ chúng nhân Lư Vân Tông, như vậy cứ thẳng tay mà phá hủy trung tâm của chúng đi.

- Được rồi, không cần công kích sơn thể nữa, thẳng tiến Lư Vân Điện, nếu bọn chúng đã tập trung lại thì đỡ công sức chúng ta phải tìm kiếm.

Từ Minh Tôn Giả mất phủ huyết quang, đoàn người lại trực hướng Lư Vân Điện mà bay lên.

Không phá được sơn thể nhưng với lợi thế lực lượng áp đảo, bọn chúng vẫn là có rất nhiều sự tự tin khi đối đầu với Lư Vân Tông. Trước kia vẫn là làm le tài phú của Lư Vân Tông nhưng e ngại uy lực kinh thiên của Ngũ linh thiên thạch nên bọn chúng mới chưa dám lỗ mãng, lúc này đã phá bỏ được chướng ngại lớn nhất rồi thì tâm lý bọn chúng tự tin là có thừa. Hơn nữa, trải qua bao năm, Lư Vân Tông cái này luôn ít giao thiệp với bên ngoài, mà nhân lực lại ít nên tính ra tài nguyên bổ sung không đến bao nhiêu, khác hẳn với mấy tông phái khác. Tỉ như mấy tông giáo ở Võ Thần Đảo thường xuyên có trao đổi buôn bán với Thiên Không Sa Ngư, mà bọn tà giáo ở Tuyết Vực là không chịu thua kém cũng thường xuyên trà trộn mà giao thiệp thành ra tài nguyên luôn tuần hoàn, lại có cơ hội mua sắm thần binh lợi khí khiến chiến lực càng lúc càng cường hoành.

Bản thân Từ Minh Tôn Giả cũng rất tự ngạo, thử nghĩ xem ngay cả thứ thần khí lợi hại như Ngũ linh thiên thạch cũng bị lão phá đi thì một cái Lư Vân Tông nhỏ nhoi hẳn lại sợ cái gì. Mang danh Huyết quý trên người, lão không chỉ tàn độc mưu mô mà một thân tu vi đạo pháp nếu xếp ở Lư Thiên Tinh này chẳng ai có thể vượt mặt lão cả. Với tu vi Đạo nguyên đỉnh phong, chỉ cần lấy được tài nguyên của Lư Vân Tông, lấy được thứ kia, lão chắc chắn sẽ bước thêm một bậc nữa đạt tới cảnh giới cao hơn. Khi đó lão sẽ có tiền đề mạnh mẽ để tiến một bước ra thế giới bên ngoài, biết đâu cố gắng lại có cơ hội gia nhập những tông giáo cự phách ngoài vũ trụ kia, tu vi lại càng đột phá, lúc ấy chẳng phải Lư Thiên Tinh sẽ trở thành sân sau của lão hay sao.

Trước đây Từ Minh Tôn Giả đã từng theo Thiên Không Sa Ngư phiêu dạt một thời gian dài. Trong tinh không vũ trụ chứa đựng vô số những cơ duyên lớn lao, điển hình là những di tích truyền thừa của thượng cổ đại năng mấy vạn năm trước để lại nhiều vô kể, tài bảo, pháp quyết, bí kỹ đỉnh cấp là hằng hà sa số, nếu kỳ ngộ một lần cũng đủ khiến tu vi tăng trưởng mạnh. Tiếc là lúc đó lão mới bước vào Chân linh, ở tinh cầu như Lư Thiên còn có tiếng nói nhưng ra ngoài vũ trụ thì so với kiến hôi cũng chẳng khác gì, cái mức ấy họa chẳng có gặp được bảo vật rơi trúng đầu cũng chẳng có mạng để giữ. Vũ trụ có cơ duyên, nhưng cũng đầy rẫy nguy cơ, nó như viên cỏ hoang thú luôn rậm rịch, chỉ cần nguoi sảy chân là đến mảnh xương cũng chẳng còn.

Lưu lạc thời gian dài, Từ Minh Tôn Giả cuối cùng cũng gặp may mắn. Trong một di tích cổ xưa, lão đoạt được một phần bảo vật, trong đó có một thứ gọi là Vãn tinh lệnh, cùng với một ít đan dược bí pháp. Nhờ vậy tu vi rốt cục phá vỡ bình chướng Chân linh trở thành đại thần thông tu sĩ. Nhưng chẳng may thay lão lại chọc phải cường địch truy sát, tu vi của địch nhân hơn lão một bậc nên đành phải quay về cái tinh cầu nghèo nàn Lư Thiên Tinh này để ẩn núp.

Tính ra kỳ ngộ của lão không quá mạnh mẽ, nhưng cũng đủ tu đến hàng đệ nhất nhân Lư Thiên Tinh.

Nắm trong tay Vãn tinh lệnh, lão từ trăm năm trước đã lên kế hoạch phải san bằng Lư Vân Tông để lấy lại di vật tiên tổ, tăng cường tu vi, chinh phục Lư Thiên Tinh rồi quay lại tung hoành vũ trụ.

Rốt cục ngày hôm nay cũng đến lúc thực thi cái kế hoạch lâu dài này, lão dù tự tin nhưng cũng cực kỳ cẩn thận.

Lư Vân Tông từ xưa chưa từng hướng ngoại chiến đấu quy mô cho nên chẳng ai có thể đánh giả được chính xác thực lực chân chính. Lư Vân Tông xưa nay luôn ẩn mình trong mây mù khiến thế nhân nhiều mê hoặc, mà hôm nay mây mù càng thêm dày đặc, càng thêm khí tức thâm trầm như hung thú rình rập chẳng biết lúc nào lại bất ngờ nhảy xổ ra cho người một đòn trí mạng.

Lại một lần nữa đối diện Lư Vân Điện, Từ Minh Tôn Giả liền quyết đoán ra lệnh công kích.

Khí bình bạo nổ từng đợt bắn phá mây mù nhằm thẳng hướng Lư Vân Điện mà nện xuống.

Tiếng rầm rầm như sấm rền vang không ngớt, mây mù tan ra, chỉ thấy chúng nhân Lư Vân Tông đều được bao phủ trong hào quang năm màu lưu chuyển hình thành một lớp phòng ngự khác, dưới công kích như vũ bão của hai bên chính tà xâm lấn chỉ vang lên từng đợt sấm nổ mà chẳng hề mây may tổn hại.

Lại là phòng hộ đại trận, nhưng so với trận pháp bao phủ cả Lưu Vân Sơn thì cái hộ trận của Lưu Vân Điện này cường đại hơn nhiều.

Từ Minh Tôn Giả lúc này liền lần nữa thi triển cảm chú Huyết chu thôn phế, lão ọc liền mấy ngụm máu phun lên màn hào quang.

Nhưng không như lúc trước hiệu quả như vậy, lúc này đây huyết đoàn chưa kịp áp lên mặt quang tráo đã bị chắn thành cặn bã.

Chúng nhân bốn đại môn phái thấy thế không nhịn được kinh hô, mà Từ Minh Tôn Giả nhũ mỳ nhìn lại mới vỡ lẽ. Hóa ra đây nào có phải linh tráo gì mà những quang tuyến ngũ sắc này lại chính là vô số những kiếm khí tinh mịn không ngừng lưu chuyển mà kết thành quang mạc. Từng đạo từng đạo kiếm khí tuy nhỏ yếu lại có lực lượng không ngờ, dưới công kích mãnh liệt lại đem từng lượt từng lượt cuồng bạo xoắn nát.

Những tiểu hình kiếm khí này ở giữa nhau liên kết thành một quỹ tích kì diệu, lẫn nhau trong đó có sự hỗ trợ tăng cường khiến mỗi đạo kiếm khí lại càng cường hoành. Vốn dĩ bọn tứ đại môn phái chưa dám tiếp cận quá sâu nên đành ở ngoài hai dặm công kích đi vào, thành ra lực lượng đã yếu lại càng yếu, đánh lên tám lưới kiếm khí lại càng dễ bị tiêu diệt.

Công kích nhỏ lẻ không thành, hai đoàn người lại tụ thành các loại chiến trận viễn trình công kích khác nhau hăm hăm bổ tới, nào là Thiên Lang Chiến Trận, Thần Xa Chiến Trận, Long Tượng Bạo Thủy Trận các loại, những đòn hợp kích cực kì mạnh mẽ nhắm lên kiếm võng mà đánh tới.

Từng mũi nhọn với uy lực cực đại liền đánh thùng kiếm võng ra một lỗ, nhưng chưa đầy nháy mắt kiếm khí khắp nơi hội tụ lại chặn phá công kích thành hư vô, mà tổn hại liền nhanh chóng bị kiếm khí phủ đầy chữa trị.

Dưới con mắt đánh giá tinh đời của Từ Minh Tôn Giả, phòng trận siêu kiếm khí này có căn cơ thủ năm ngọn chủ phong dưới địa mạch dẫn truyền mà vĩnh tồn không dứt. Muốn phá trận này mà dựa vào viễn trình công kích là không được, ít nhất phải áp sát rồi vận dụng kết hợp giữa chiến trận lợi hại và thân binh lợi khí mới mong xuyên qua được kiếm khí ăn mòn, hoặc giả phải phá đi năm ngọn chủ phong, nhưng điều này có chút bất khả thi.

Công kích áp sát mạnh mẽ nhưng cũng phải đối diện với nhiều nguy cơ, có thể xem như thợ săn muốn săn thú dữ lại chẳng thể dùng cung tên mà bắn chết nó, buộc lòng phải dùng cự đạo mà chém mới xuyên qua da dày thịt béo được, nhưng lỡ chưa săn được hổ lại ăn phải nó một vuốt vào người thì mạng nhỏ chắc chắn phải bồi vào.

Mới chỉ một cái phòng trận kiếm khí đã làm Từ Minh Tôn Giả có chút rối trí, đành rằng hắn có biện pháp mạnh mẽ hơn nhưng chẳng thể biết được cái Lưu Vân Tông này còn có thủ đoạn cường hoành gì hay không.

Lúc này, nhận được truyền âm từ Từ Minh Tôn Giả, Hồng Lăng Nương Nương liền hướng Long Kinh Thiên bên phe phái chính đạo đưa ra một cái tư thế yếu diệu cười nói:

- Chẳng hay quý bang chủ có cao kiến gì để phá trận này hay không?

Long Kinh Thiên khoanh tay ngạo nghễ liếc nhìn tư thái của Hồng Lăng một chút nhưng chẳng để vào lòng, hắn nghĩ cũng không nghĩ liền hướng Vô Ưu Chân Nhân phân phó:

- Sở trường trận pháp phải kể đến Diệu Nhật Tông rồi, Vô Ưu đạo hữu hẳn là có biện pháp?

Sở dĩ Long Kinh Thiên nói vậy cũng chẳng sai, bởi Long Tượng Bang là bang phái thịnh về tu võ, với các loại trận pháp thiên kỳ bách quái dù có chút nghiên cứu nhưng do hạn chế về linh lực nên chẳng thể nào hiểu được bao nhiêu, so với tông môn tu đạo như Diệu Nhân Tông tất nhiên là không thể nào so được. Do vậy hẳn chẳng cần tốn hao tâm trí nhiều mà hỏi thẳng Vô Ưu Chân Nhân. Luận chiến lực trực tiếp võ giả có phần nhỉnh hơn tu sĩ, nhưng luận thủ đoạn thì không thể bằng được. Cũng vì thế mà dù trong lòng vốn không phục nhưng từ đầu đến giờ Long Kinh Thiên vẫn là hạ thấp xuống một chút tư thái để Từ Minh Tôn Giả dẫn đầu tiên công.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Phong Thần Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.